

R. SCOTT BAKKER

LA ÎNCEPUT A FOST ÎNTUNERICUL

Traducere de CEZARA-MARIA PĂSTRĂV

R. Scott Bakker s-a născut la 2 februarie 1967 în Simcoe, Ontario, Canada. Este licențiat în limba și literatura engleză și, în prezent, pregătește o teză de doctorat în filozofie. După apariția primei cărți s-a dedicat total scrisului. Trăiește în London, Ontario. N-a luat premii, dar s-a găsit mereu pe listele cu cărți favorite, atât ale publicului, cât și ale profesioniștilor.

În multe sale interviuri, Bakker declară că a vrut să scrie fantasy, dar într-o manieră modernă, să se apropie de cititor și de lumea cunoscută lui, să vină cu personaje credibile, umane, să creeze o lume cât mai diversă, în care

să se îmbine istorie, credințe, filozofie și literatură. Întrebat fiind cum vede ignorarea literaturii de gen de către literați, scriitorul canadian a răspuns: „Am ajuns să ne definim mai mult în funcție de ceea ce respingem decât de ceea ce acceptăm. Literatura de gen este un prag al explorării literare și sunt destule semne că această explorare a început. Din punct de vedere social cred că asta e un lucru foarte bun câtă vreme semnifică reintegrarea artistului în cultura populară. Numai că asta cere timp.” Și mai zice el ceva despre literatura de gen: „Genul fantasy îmi dă posibilitatea să spun ceea ce am de spus fără să mă gândesc la asociațiile pe care cititorul le-ar face în mod obișnuit, să iau totul de la capăt, să reconstruiesc totul.”

R. Scott Bakker este autorul trilogiei **The Prince of Nothing: The Darkness That Comes Before** (2003), **The Warrior-Prophet** (2005), **The Thousandfold Thought** (2006).

Site: www.princeofnothing.com

PROLOG PUSTIUL KÛNIÛRI

Dacă doar mai apoi înțelegem ce a fost mai întâi, atunci nu înțelegem nimic. Deci vom defini sufletul după cum urmează: ceea ce precede tuturor lucrurilor.

—AJENCIS, AL TREILEA ANAIJTIC AL OAMENILOR

2147 Anul-Colțului, Munții Demua

Nu se pot ridica ziduri împotriva a ceea ce a fost uitat.

Citadela Ishuäl s-a prăbușit în timpul apogeului Apocalipsei. Dar meterezele nu i-au fost luate cu asalt de

nici o armie de sranci neumani. Porțile nu i-au fost sfărâmate de niciun dragon cu inima de foc. Ishuâl era refugiul tainic al înalților Regi Kûniürici și nimeni, nici măcar Non-Zeul, nu putea asedia un secret.

Cu luni înainte, Anasûrimbor Ganrelka al II-lea, Înalt Rege din Kûniûri, se refugiase în Ishuâl cu ceea ce mai rămăsese din curtea sa. De pe ziduri, străjerii priveau îngândurați peste pădurile întunecate de dedesubt, cu mințile lovite de amintirea orașelor arzând și a mulțimilor jelind. Când vântul gemea, se încleștau de piatra nepăsătoare a Ishuälului, amintindu-și de coarnele srance. Se încurajau unii pe alții cu răsuflarea tăiată. Doar își pierduseră urmăritorii. Doar Ishuälul avea ziduri puternice. Unde altundeva ar fi putut un om supraviețui sfârșitului lumii?

Ciuma pretinse întâi viața Înaltului Rege, după cum era și potrivit, poate. Ganrelka nu plânsese decât în Ishuâl, mânios cum doar un Împărat al nimicului poate fi. În noaptea ce urmă, membrii curții îi purtară catafalcul în pădure. Zăriră ochi de lup reflectați în lumina rugului său. Nu îl bociră, intonară doar câteva rugăciuni amorțite.

Înainte ca vânturile dimineții să-i fi putut sufla cenușa spre cer, ciuma lovi alte două suflete: pe concubina lui Ganrelka și pe fiica ei. Tot mai mulți membri ai curții sale fură atinși, de parcă boala îi urmărea linia de sânge până la cel mai subțire amestec. Străjerii de pe ziduri se împușinară și, deși continuau să vegheze orizontul muntos, aproape că nu vedeau nimic. Țipetele muribunzilor le ticseau mințile de oroare.

În curând nici străjeri nu mai rămaseră. Cei cinci Cavaleri din Tryse care îl salvaseră pe Ganrelka după dezastrul din Câmpia Eleneöt zăceau nemișcați în paturile lor. Marele Vizir, cu roba aurie însângерată de propriile măruntaie, zăcea rășchirat peste textele sale vrăjitoarești. Unchiul lui Ganrelka, cel care condusese atacul sfâșietor asupra porților Golgotterathului în zilele de început ale Apocalipsei, atârna de o funie în încăperile sale, răsucindu-

se încet într-o adiere. Regina privea la nesfârșit peste așternuturi putrezite.

Dintre toți cei care fugiseră la Ishuăl, doar fiul bastard al lui Ganrelka și Preotul Bardic supraviețuірă.

Îngrozit de înfățișarea stranie a Bardului și de ochiul său alb, băiatul se ascunse, aventurându-se afară doar când foamea devenea de neîndurat. Bătrânul Bard îl căuta fără conținere, intonând vechi cântece de dragoste și luptă, dar mângîind cuvintele în chipuri batjocoritoare.

— De ce nu te arăți, copile? striga în timp ce se târa prin galerii. Lasă-mă să-ți cânt. Să te vrăjesc cu cântece tănuite. Lasă-mă să-ți împărtășesc gloria a ceea ce a fost cândva!

Într-o noapte Bardul îl prinse pe băiat, îi mângăie mai întăi obrazul, apoi coapsele.

— Iartă-mă, murmură iar și iar, dar singur ochiul cel alb îi lăcrima. Nu există fărădelegi când nu mai trăiește nimeni, bolborosi apoi.

Dar băiatul trăi. Cinci nopți mai târziu îl ademeni pe Preot pe zidurile falnice ale Ishuălului. Când bărbatul se târî spre el într-o uluială de bețiv, îi făcu vânt în gol. Rămase multă vreme ghemuit pe margine, holbându-se în jos prin întuneric la leșul frânt. Decise că era altfel decât restul doar pentru că era proaspăt. Se mai numea omor dacă nu mai trăia nimeni?

Iarna adăugă frig peste pustietatea din Ishuăl. Sprijinit de creneluri, copilul asculta lupii cântând și învrăjbindu-se în pădurile întunecate. Își trăgea brațele din mâneci și își îmbrățișa trupul ca să se apere de răcoare, murmurând cântecele mamei sale moarte și savurând mușcătura vântului pe obraz. Alerga prin curți, răspunzând lupilor cu strigăte de luptă kûniûrice, fluturând arme care îl făceau să se clatine sub greutatea lor. Și, din când în când, cu ochii măriți de speranță și spaimă superstițioasă, împungea morții cu sabia tatălui său.

Când zăpada începu să se topească, fu adus la poarta din față a Ishuălului de strigăte. Aruncând priviri furișe prin ambrazuri întunecate, văzu un grup de femei și bărbați

cadaverici — refugiați ai Apocalipsei. Zărindu-i umbra, strigară după mâncare, adăpost, orice, dar băiatul era prea îngrozit ca să le răspundă. Privațiunile le dăduseră înfățișări teribile — bestiale, ca de oameni-lupi.

Când începură să escaladeze zidurile, fugi în galerii. La fel ca Preotul Bardic, îl căutară, strigându-i asigurări că nu îi vor face niciun rău. În cele din urmă, unul din ei îl găsi pitit după un butoi cu sardine. Cu un glas nici blând, nici aspru îi spuse:

— Suntem dînyaini, copile. De ce te-ai teme de noi?

Dar băiatul își încleștă mâna pe sabia tatălui său, strigând:

— Câtă vreme trăiesc oameni, există fărădelegi!

Surprinderea inundă ochii bărbatului.

— Nu, copile, spuse. Doar câtă vreme oamenii sunt amăgiți.

O clipă tânărul Anasûrimbor nu putut decât să-l privească cu ochi mari. Apoi, solemn, puse deoparte sabia tatălui său și luă mâna străinului.

— Am fost un prinț, murmură.

Străinul îl aduse la ceilalți și împreună își sărbătoriră ciudatul noroc. Strigară — nu către Zeii pe care îi abandonaseră, ci unul către altul — că aici era evidentă o mare potrivire a cauzelor. Aici puteau căuta cea mai sfântă stare de luciditate. În Ishuâl își găsiseră adăpost împotriva sfârșitului lumii.

Piele și oase încă, dar acoperiți de blănuri de regi, dînyainii curățară cu dalta runele vrăjitoarești de pe pereți și arseră cărțile Marelui Vizir. Bijuteriile, calcedoniile, mătăsurile și veșmintele țesute cu fir de aur fură îngropate împreună cu cadavrele unei dinastii.

Și lumea îi uită pentru două mii de ani.

Neoamenii, sranci și oameni:

Primii uită

Ultimii regretă

Și cei din mijloc au parte de toată distracția.

-STRĂVECHE POEZIE KÛNIÛRICĂ PENTRU COPII

Aceasta este povestea unui măreț și tragic război sfânt, a marilor facțiuni care au urmărit să-l posede și să-l pervertească și a unui fiu în căutarea tatălui său. Și cum se întâmplă cu toate poveștile, noi, supraviețuitorii, îi vom scrie finalul.

-DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Toamnă târzie, 4109 Anul-Colțului, Munții Demua

Din nou visele.

Priveliști nesfârșite, istorii, lupte între credințe și culturi, toate întrezărite în cascade de detalii. Cai patinând pe pământ. Pumni încleștați în noroi. Morți înșirați pe malul unei mări calde. Și, ca întotdeauna, un oraș străvechi, uscat ca iasca în soare, ridicându-se pe fundalul unor coline cenușii. Un oraș sfânt... *Shimeh*.

Și apoi vocea, subțire, parcă ieșită din gâtulejul strimt al unui șarpe, rostind: *Trimiteți pe fiul meu la mine*.

Visătorii se trezire ca unul, gâfâind, luptându-se să despartă rațiunea de imposibil. Urmând protocolul stabilit după primele vise, se regăsiră în adâncurile neluminate ale Celor o Mie de Mii de Săli.

Hotărâră că o asemenea pângărire nu mai putea fi tolerată.

Urcând pe poteci accidentate de munte, Anasûrimbor Kellhus se sprijini pe un genunchi și se întoarse să privească citadela monastică. Meterezele Ishuălului se înălțau deasupra unui paravan de pini, doar pentru a fi copleșite de versantii brăzdați ai munților de dincolo de ele.

L-ai văzut astfel, tata? Te-ai întors să arunci o ultimă privire?

Siluate îndepărtate se înșiruiău între creneluri înainte de a dispărea dinapoia pietrei — dînyainii în vârstă abandonându-și veghea. Kellhus știa că aveau să coboare

grandioasele scări și să între unul câte unul în întunericul celor O Mie de Mii de Săli, marele Labirint ce se răsucea în adâncuri sub Ishuäl. Aveau să moară, așa cum fusese hotărât. Toți cei pe care tatăl său îi murdărise.

Sunt singur. Mi-a rămas doar misiunea.

Întoarse spatele Ishuälului și își continuă urcușul prin pădure. Briza de munte avea miros amărui de pin strivit.

Târziu după-amiază trecu de limita pădurilor, iar după două zile de escaladat povârnișuri înghețate ajunse pe culmea munților Demua. În depărtare, pădurile ținutului ce se numise cândva Kûniûri se întindeau sub nori purtați de vânt. Se întrebă câte asemenea priveliști va trebui să străbată până își va găsi tatăl. De câte ori locul zărilor crestate va fi luat de alte zări până să ajungă la Shimeh?

Shimeh îmi va fi cămin. Voi locui în casa tatălui meu.

Coborând versanți de granit, pătrunse în sălbăcie.

Rătăci prin umbra interiorului pădurii, prin coridoare mărginite de imenși pini roșii și tăcute în mult prea lungă absență a oamenilor. Își agăță pelerina prin hățișuri și se luptă cu furia râurilor de munte.

Deși pădurea de sub Ishuäl fusese aproape la fel, Kellhus era tulburat fără să știe de ce. Se opri încercând să se regăsească, folosind tehnici străvechi pentru a impune disciplină intelectului. Pădurea era liniștită, îmblânzită de cântecele păsărilor. Și totuși auzea tunete...

Ceva se petrece cu mine. E asta prima încercare, tată?

Găsi un pârau marmorat de lumina strălucitoare a soarelui și îngenunche pe marginea lui. Apa pe care o duse la buze era mai îndestulătoare, mai dulce decât orice apă gustase înainte. Dar cum putea apa să fie dulce? Cum putea lumina soarelui, frântă de spinarea apelor curgătoare, să fie atât de frumoasă ?

Ceea ce a fost mai întâi hotărâște ceea ce va fi mai apoi. Călugării dînyaini își petreceau întreaga viață cufundați în studiul acestui principiu, descoperind rețeaua intangibilă a cauzelor și efectelor care hotărau orice întâmplare și minimizând tot ce era sălbatic și imprevizibil. De aceea, în Ishuäl, evenimentele se desfășurau cu o

certitudine de nezdruccinat. Traectoria unei frunze alunecând prin tufişurile terasei era mereu cunoscută. Fiecare ştia mereu ce va spune celălalt înainte să vorbească. A înţelege ce a fost mai întâi însemna a şti ce va fi mai apoi. Şi a şti ce va fi mai apoi era frumuseţea care aducea nemişcarea, acea sacră comuniune dintre intelect şi împrejurare — darul Logosului.

Prima surpriză adevărată a lui Kellhus, în afară de zilele formării lui din copilărie, fusese această misiune. Până atunci viaţa fusese un ritual premeditat de studiu, condiţionare şi înţelegere. Totul era controlat. Totul era lămurit. Dar acum, păşind prin pădurile pierdutului Kûniûri, i se părea că lumea se prăbuşea şi el rămânea nemişcat. Ca ţărîna în apă curgătoare, era lovit de o înşiruire nesfârşită de surprize: ciripitul subţire al unei păsări necunoscute, ghimpi în pelerină de la o plantă necunoscută, un şarpe ondulând printr-o poiană în căutarea unei prăzi necunoscute.

În după-amiaza celei de-a şaptesprezecea zile o ramură îi intră între sandală şi talpă. O ridică spre norii de furtună şi o studie, se pierdu în forma ei, în traectoria pe care o străbătea prin aer — în ramificaţiile subţiri, puternice, care acaparau atât de mult din goliciunea cerului. Era această formă rodul întâmplării, sau fusese turnată, ca într-o matriţă golită de ceară? Ridică privirea şi văzu un cer striat de nenumăratele bifurcaţii ale ramurilor. Exista vreun mod de a cuprinde cerul? Nu îşi dădu seama cât stătu acolo, dar se întunecase înainte ca ramura să-i alunece dintre degete.

În dimineaţa celei de-a douăzeci şi noua zile, se ghemui pe pietre înverzite de muşchi şi urmări somoni sărind şi avântându-se împotriva unui râu năvalnic. Soarele răsări şi apuse de trei ori înainte ca gândurile să i se elibereze din inexplicabilul război dintre peşti şi ape.

În clipele cele mai rele, îşi simţea braţele nelămurit, ca pe umbre peste alte umbre, iar picioarele o luau mult înaintea lui. Misiunea rămase ultima rămăşiţă a ceea ce fusese cândva. Altfel, era golit de intelect, principiile dînyainilor date uitării. În fiecare zi i se ştergeau cuvinte din

minte, ca de pe un pergament expus elementelor naturii — până rămase un singur imperativ: *Shimeh... Trebuie să-mi găsesc tatăl în Shimeh.*

Continuă să rătăcească spre sud, prin colinele de la poalele munților Demua. Ajunse atât de secătuit încât nu-și mai unse sabia după ce îi era udată de ploaie, încât nu mai mâncă și nu mai bău. Existau doar sălbăticia, mersul și trecerea zilelor. Noaptea se refugia ca un animal în întuneric și răcoare.

Shimeh. Tată, te rog.

În cea de-a patruzeci și treia zi trecu un râu puțin adânc și se cățăra pe maluri negre de cenușă. Pământul pârjolit era înțesat de buruieni și de nimic altceva. Copaci morți împungeau cerul, ca niște sulite înnegrite. Își căută drumul printre resturi, înțepat de buruienile ce i se frecau de pielea dezgolită. În cele din urmă ajunse pe o creastă.

Imensitatea văii de dedesubt îi tăie răsuflarea lui Kellhus. Dincolo de prăpădul focului, acolo unde pădurea era încă întunecată și deasă, se deslușeau fortificații antice deasupra copacilor, formând un inel imens peste priveliștea tomnatică. Privi păsările rotindu-se pe deasupra și împrejurul celor mai apropiate metereze, săgetând peste întinderile de piatră marmorată înainte de a se adânci în adăposturi. Ziduri în ruină. Recii și abandonate, cum pădurea n-ar fi putut fi vreodată.

Ruinele erau mult prea vechi pentru a se desprinde pe de-a-ntregul de pădure. Fuseseră năpădite, roase și zdruncinate timp de veacuri de apăsarea ei. Adăpostite în văi pline de mușchi, zidurile spărgeau valuri de pământ doar pentru a se termina brusc, parcă strunite de vițele înfășurate peste ele ca niște vene mari peste oase.

Dar exista ceva acolo, ceva de *altcândva*, care îl tulbură pe Kellhus în feluri nebănuite. Când își freca mâinile de piatră, știa că atinge suflarea și sudoarea oamenilor — însemnul unui popor distrus.

Pământul se învârti. Se aplecă înainte și își apăsă obrazul de piatră. Asprime și răceală de pământ dezgolit.

Deasupra, lumina soarelui era întretăiată de o coroană de ramuri noduroase. Oameni... aici, în piatră. Străvechi și neatinși de rigoarea dînyainilor. Cumva, se împotriviseră somnului, înfruntaseră sălbăticia cu munca mâinilor.

Cine a construit acest loc?

Kellhus rătăci peste valurile de pământ, intuind ruinele îngropate dedesubt. Ciuguli din tolba uitată — turte uscate și ghinde. Curăță de frunze suprafața unui mic iaz cu apă de ploaie, bău, apoi își privi curios reflexia întunecată a propriei fețe, a părului blond care îi crescuse pe față și pe cap.

Eu sunt acesta?

Studie vererite și păsările pe care le putea distinge în încâlceala umbrită a copacilor. O dată zări o vulpe alunecând prin tufișuri.

Nu sunt un alt animal.

Intelectul se zbătu, găsi puncte de sprijin și se încleștă. Percepea cauzalitatea frenetică gonind împrejurul lui în valuri statistice. Atingându-l și lăsându-l neatins.

Sunt om. Sunt diferit de aceste lucruri.

O dată cu înserarea, începu să plouă. Privi printre ramuri norii adunându-se reci și cenușii. Pentru prima dată în multe săptămâni, își căută adăpost.

Își făcu drum printr-un făgaș unde eroziunea făcuse ca stratul de pământ să se prăbușească, dând la iveală fațada de piatră a unei construcții. Urcă pe noroiul acoperit de frunze într-o deschidere adâncă și întunecată. Înăuntru, frînse gâtul unui câine sălbatic care îl atacase.

Întunericul îi era cunoscut. Lumina fusese interzisă în adâncurile Labirintului. Dar nu exista niciun fel de cunoaștere matematică în întunericul înghesuit pe care îl descoperi, doar o harababură de pereți îngroșați de țărână. Anasûrimbor Kellhus se întinse și dormi.

Când se trezi, pădurea tăcea sub zăpadă.

Dînyainii nu știau cât de departe se afla Shimeh, de fapt. Îi asiguraseră doar atâtea provizii câte putea căra în mod eficient. Tolba i se subția cu fiecare zi, iar Kellhus nu

putea decât să privească neajutorat cum foamea și elementele îi rodeau trupul.

Dacă sălbăticia nu-l putea supune, avea să-l ucidă.

Rămase fără mâncare și continuă să meargă. Toate — experiențele, analiza — deveniră misterios de ascuțite. Avu parte de mai multă zăpadă și de vânturi aspre, înghețate. Merse până nu mai fu în stare să facă niciun pas.

Calea e prea îngustă, tata. Shimeh e prea departe.

Câinii de sanie ai vânătorului scheunară și adulmecară prin zăpadă. Îi trase de-o parte și le legă hamurile la baza unui pin pipernicit. Uimit, curăță zăpada de pe membrele răsucite de dedesubt. Primul lui gând fu să dea mortul ca hrană la câini. Altfel, l-ar fi mâncat lupii, și carnea era greu de găsit în nordul abandonat.

Își scoase mânușile și atinse cu obrazul bărbos. Pielea era cenușie și era sigur că fața avea să fie la fel de rece ca zăpada în care era pe jumătate îngropată. Nu era. Strigă, și câinii răspunseră cu un cor de urlete. Înjură, apoi contracără cu semnul lui Husyelt, Vânătorul Întunecat. Membrele bărbatului atârnavă fără vlagă când îl ridică din zăpadă. Hainele de lână și părul îi erau țepene în vânt.

Lumea fusese mereu plină de semne străni pentru vânător, dar acum acestea deveniseră înfricoșătoare. Alergând în timp ce câinii trăgeau sania, fugi dinaintea urgiei furtunii ce se apropia.

— Leweth, spuse bărbatul, punându-și o mână pe pieptul dezgolit.

Părul lui scurt era argintiu, cu urme de bronz, și mult prea fin pentru a-i încadra cum trebuia trăsăturile grosolane. Sprâncenele îi păreau veșnic arcuite a surpriză, iar ochii neliniștiți păreau să-și caute mereu scuze, prefăcându-se interesați de detalii neînsemnate pentru a evita privirea cercetătoare a celui pe care îl îngrijea.

Doar mai tirziu, după ce a învățat bazele limbii lui Leweth, a aflat Kellhus cum a ajuns în grija vânătorului. Blănuri transpirate și focuri mocnite erau primele lucruri de

care își amintea. Piei de animale atârnavă în mănunchiuri de un tavan jos. În colțurile singurei camere erau îngrămădiți saci și butoaie. Puținul spațiu rămas era umplut de mirosuri de fum, grăsime și putreziciune. După cum avea să afle Kellhus, interiorul haotic al cabanei era de fapt o expresie, și încă una minuțioasă, a numeroaselor frici superstițioase ale vânătorului. Fiecare lucru are locul său, îi explica lui Kellhus, și acele lucruri nelalocul lor prevesteau dezastre.

Vatra era destul de mare pentru a încălzi tot interiorul, inclusiv pe Kellhus, în căldură aurie. Dinapoia pereților, iarna șuiera prin leghe de pădure lipsită de drumuri, în cea mai mare parte a timpului nedându-le nici o atenție, dar scuturând periodic cabana, suficient de tare ca blămurile să se lege în cârlige. Ținutul se numea Sobel, îi spunea Leweth, provincia cea mai nordică a străvechiului oraș Atrithau — deși fusese abandonată de generații. Spunea că preferă să trăiască departe de grijile altor oameni.

Deși Leweth era un bărbat solid de vârstă mijlocie, pentru Kellhus era doar puțin mai mult decât un copil. Musculatura fină a figurii lui era cu totul neantrenată, legată ca prin sfori de trăirile sale. Ce se mișca în Leweth îi mișca și expresia, și în scurt timp Kellhus nu trebuia decât să arunce o privire spre fața lui pentru a-i afla gândurile. Capacitatea de a-i anticipa gândurile, de a reface trăirile sufletului lui Leweth de parcă ar fi fost ale sale, avea să vină mai târziu.

Între timp se instalează o rutină. În zori, Leweth înhăma câinii și pleca să-și verifice traseele. În zilele în care se întorcea devreme îl pune pe Kellhus să repare curse, să pregătească piei, să facă o nouă oală de tocană de iepure — ca să-și „plătească șederea”, după cum îi zicea. Noaptea, Kellhus își cosea, după cum îl învățase vânătorul, surtuc și carâmbi. Leweth îl privea din partea cealaltă a focului, mâinile lui trăind o viață secretă a lor, tăind, cosând sau doar strângându-se una pe alta — mici lucruri care, în mod paradoxal, îl înzestrau cu răbdare și chiar cu grație.

Kellhus vedea mâinile lui Leweth odihnindu-se numai când acesta dormea sau era grozav de beat. Băutura îl definea pe vânător mai mult decât orice altceva.

Dimineața Leweth nu-l privea pe Kellhus în ochi, aruncându-i doar priviri nervoase cu coada ochiului. O înjumătățire curioasă îl amorțea, de parcă gândurilor sale le lipsea impulsul de a deveni cuvinte. Dacă se întâmpla să vorbească, vocea îi era sugrumată, chinuită de o groază ce părea să-l înconjoare. Spre după-amiază, o anume roșeață i se furișa în obraji. Ochii îi ardeau în lumina fragilă a soarelui. Zâmbea, râdea. Dar, la lăsarea întunericului, fața i se buhăia, devenea o parodie descompusă a ceea ce fusese cu doar câteva ore mai devreme. Amenința în conversații, cădea pradă acceselor de furie și rafalelor de umor negru.

Kellhus învăță multe din pasiunea exagerată pentru băutura a lui Leweth, dar veni o vreme când nu mai putu permite ca observațiile sale să continue pe o caricatură; într-o noapte rostogoli butoaiele cu whisky în pădure și le goli pe pământul înghețat. În timpul suferinței ce urma, văzu de treburile zilnice.

Ședea față în față, cu vatra între ei, cu spatele sprijinit de grămezile confortabile de piei de animale. Leweth vorbea, cu expresia gravată de lumina focului, animat de sincera vanitate de a-și împărtăși viața cu cineva captivat de faptele descrise. Vechi dureri reveniră în povestire.

— N-am avut de ales, a trebuit să părăsesc Atrithau, recunosc Leweth, vorbind din nou de răposata lui soție.

Kellhus zâmbi amar. Analiză subtila interacțiune dintre mușchii de sub pielea bărbatului. *Pretinde că jelește pentru a-și asigura compasiunea mea.*

— Atrithau îți amintea de pierderea ei? *Asta e minciuna pe care și-o spune singur.*

Leweth încuviință, cu ochii plin de lacrimi și în același timp așteptând ceva.

— Atrithau părea un mormânt după moartea ei. Într-o dimineață miliția a fost chemată pe ziduri și îmi amintesc că priveam departe spre nord. Pădurile păreau să ... îmi

facă semn, într-un fel. Teroarea copilăriei mele devenise un sanctuar! Toți cei din oraș, chiar și compatrioții mei din cohorta cantonului, păreau să-i sărbătorească în secret moartea — să se bucure de nefericirea mea. A trebuit... am fost *nevoit* să...

Să te răzbuni.

Leweth își cobori privirea în foc.

— Să fug, spuse.

De ce se mînte singur astfel?

— Niciun suflet nu se mișcă singur în lume, Leweth. Fiecare gând se trage din gândurile celorlalți. Fiecare cuvânt e doar o repetare a cuvintelor rostite înainte. De fiecare dată când ascultăm, permitem mișcărilor altor suflete să-l poarte pe al nostru.

Făcu o pauză, scurtându-și replica pentru a-l tulbura pe bărbat. Înțelegerea lovea mult mai puternic când limpezea confuzia.

— Acesta este adevăratul motiv pentru care ai fugit în Sobel, Leweth.

Timp de o clipă, ochii lui Leweth încremeniră îngroziți.

— Dar nu înțeleg...

Din tot ce aş putea zice, se teme cel mai mult de adevărurile pe care le ştie deja, dar pe care le neagă. Sunt toţi oamenii de lume asa slabi?

— Ba da, *înțelegi*. Gândește-te, Leweth. Dacă nu suntem decât suma gândurilor și pasiunilor noastre, iar dacă gândurile și pasiunile noastre nu sunt decât mișcări ale sufletului nostru, atunci nu suntem decât suma celor care ne mișcă. Cel care ai fost cândva, Leweth, a încetat să existe când soția ta a murit.

— Și din cauza asta am fugit! strigă Leweth, cu privirea în același timp imploratoare și provocatoare. N-am putut îndura. Am fugit ca să *uit*!

O fluctuație în ritmul pulsului. O ezitare în contracția mușchilor delicați de deasupra ochilor. *Știe că e o minciună.*

— Nu, Leweth. Ai fugit ca să-ți *amintești*. Ai fugit ca să păstrezi toate felurile în care ai fost mișcat de soția ta,

pentru a proteja durerea pierderii ei de impulsul celorlalți. Ai fugit ca să-ți faci ziduri din propria nefericire.

Pe obrajii supti ai vânătorului începură să curgă lacrimi.

— Ah, crude cuvinte, Kellhus! De ce spui asemenea lucruri?

Ca să te stăpânesc mai bine.

— Pentru că ai suferit destulă vreme. Ai petrecut ani întregi singur, lângă focul ăsta, tăvălindu-te în durerea acestei pierderi, întrebându-ți câinii iar și iar dacă te iubesc. Îți aduni durerea pentru că, cu cât suferi mai mult, cu atât lumea devine mai odioasă. Plângi pentru că plânsul a devenit dovada. „Uite ce mi-ai făcut!”, strigi. Și ții adunare noapte de noapte, reträindu-ți chinul pentru a condamna circumstanțele care te-au condamnat. Te chinuiești singur, Leweth, ca să poți da vina pe lume pentru chinul tău.

Din nou îmi va nega vorbele...

— Și ce dacă? Lumea este odioasă, Kellhus. *Odioasă!*

— Poate că este, răspunse Kellhus pe un ton de compătimire și regret, dar lumea a încetat de multă vreme să fie cauza chinului tău. De câte ori ai strigat exact aceste cuvinte? Și de fiecare dată au fost strivite de aceeași deznădejde, deznădejdea cuiva care are nevoie să creadă ceva ce știe că e fals. Oprește-te o clipă, Leweth, refuză să mergi pe făgașele pe care aceste gânduri le-au ros în tine. *Oprește-te și ai să vezi.*

Cu gândurile fiindu-i forțate spre interiorul propriei ființe, Leweth ezită, cu fata năucită și amorțită.

Înțelege, dar nu are curaj s-o recunoască.

— Întreabă-te, insistă Kellhus, de ce deznădejdea asta?

— Nu sunt deloc deznădăjduit, răspunse Leweth apatic.

Vede ce e dincolo de ușa pe care am deschis-o pentru el, își dă seama de inutilitatea oricăror minciuni în prezența mea, chiar și a celor pe care și le spune lui însuși.

— De ce continui să minți?

— Pentru că... pentru că...

Prin șuieratul focului, Kellhus auzea bătăile inimii lui Leweth, înfierbântată ca cea a unui animal în capcană. Bărbatul fu scuturat de hohote de plâns. Își ridică palmele

ca să-și ascundă fața, dar se opri. Își ridică privirea spre Kellhus și plânse ca un copil dinaintea mamei sale. *Doare!* striga expresia lui. *Doare așa de tare!*

— Știu că doare, Leweth. Eliberarea de suferință se poate obține doar prin mai multă suferință. *Atât de asemănător unui copil...*

— C-ce ar trebui să fac? plânse vânătorul. Kellhus... Te rog, spune-mi!

Treizeci de ani, tată. Ce putere trebuie să ai asupra oamenilor de felul acesta.

Și Kellhus, cu fata bărboasă încălzită de lumina focului și de compasiune, răspunse:

— Niciun suflet nu se mișcă singur, Leweth. Când o iubire moare, trebuie să înveți să iubești pe altcineva.

După un timp focul din vatră se domoli și cei doi ședeau tăcuți, ascultând cum se aduna furia încă unei furtuni. Vântul suna ca niște pături imense lovindu-se de pereți. Afară, pădurea gemea și vuia sub burta întunecată a furtunii de zăpadă.

— Poate că plânsul murdărește fața, spuse Leweth, punând capăt tăcerii cu un vechi proverb, dar curăță inima.

Kellhus zâmbi în loc de răspuns, cu o față de apreciere amuzată. De ce, se întrebaseră dînyainii din vechime, să limităm pasiunile la cuvinte, când acestea vorbesc în primul rând prin expresie? O întreagă legiune de fețe trăia în interiorul lui și putea să le schimbe între ele cu aceeași ușurință cu care își alegea cuvintele. Dinapoia zâmbetului vesel, a râsului înțeleghător, se găsea răceala scrutătoare.

— Dar nu crezi asta, spuse Kellhus.

Leweth ridică din umeri.

— De ce, Kellhus? De ce mi te-au trimis Zeii?

Kellhus știa că pentru Leweth lumea era plină de zei, spirite, chiar și demoni. Era înecată în conspirațiile lor, ticsită de semne și prevestiri ale dispozițiilor lor capricioase. Ca un al doilea orizont, intențiile lor încercuiau zbaterile oamenilor — ascunse, crude și, în cele din urmă, întotdeauna mortale.

Pentru Leweth, descoperirea lui sub zăpezile din Sobel nu fusese o întâmplare.

— Vrei să știi de ce am venit?

— De ce ai venit?

Până în acel moment, Kellhus se ferise să vorbească de misiunea sa, iar Leweth, îngrozit de repeziciunea cu care se înzdrăvenise și îi învățase limba, nu întrebasese. Dar studiul progresase.

— Îmi caut tatăl, Moënghus, spuse Kellhus. Anasûrimbor Moënghus.

— S-a pierdut? întrebă Leweth, peste măsură de bucuros de această recunoaștere.

— Nu. A părăsit poporul meu acum multă vreme, pe când eram încă un copil.

— Atunci de ce îl cauți?

— Pentru că a trimis după mine. A cerut să călătoresc ca să-l întâlnesc.

Leweth încuviință, de parcă toții fiii trebuie să se întoarcă la tații lor cândva.

— Unde e?

Kellhus făcu o pauză cât o bătaie de inimă, cu ochii aparent fixați asupra lui Leweth, dar de fapt privind un punct în aer, undeva dinaintea lui. Așa cum un om înfrigurat se strânge într-o minge, adunându-și cât mai mult din corp între brațe pentru a-l apăra de frig, tot așa Kellhus își retrase suprafața din cameră și se adăposti în intelect, neatins de presiunea evenimentelor exterioare. Legiunile din el fură grupate, variabilele izolate și dezvoltate, și haosul posibilelor consecințe ce urmau unui răspuns sincer la întrebarea lui Leweth înflori în sufletul lui. Transa probabilității.

Se ridică, clipi în lumina focului. La fel ca în cazul atâtor de multe întrebări legate de misiunea lui, răspunsul era incalculabil.

— Shimeh, spuse Kellhus într-un târziu. Un oraș departe în sud numit Shimeh.

— A trimis după tine din *Shimeh*? Cum se poate una ca asta?

Kellhus adoptă o figură surprinsă, care nu era departe de a fi adevărată.

— Prin vise. A trimis după mine prin vise.

— Vrăjitorie...

Ca întotdeauna, rostirea acestui cuvânt era însoțită de un curios amestec de venerație și groază. Existau vrăjitoare, îi spusese Leweth, ale căror voințe puteau comanda puterilor neîmblânzite ce dormeau în pământ, animale și copaci. Existau preoți ale căror rugi puteau răsună în Exterior, să miște Zeii care făceau lumea să se miște pentru a da oamenilor răgaz. Și existau vrăjitori ale căror afirmații erau decrete, ale căror cuvinte dictau mai degrabă decât descriau cum trebuia să fie lumea.

Superstiții. Peste tot și în toate. Leweth confunda ceea ce era mai întâi cu ceea ce era mai apoi, confundase cauza cu efectul. Oamenii erau mai apoi, așa că el îi puneă mai întâi și îi numea „zei” sau „demoni”. Cuvintele erau mai apoi, așa că le puneă mai întâi și le numea „scripturi” sau „incantații”. Limitat la consecințele evenimentelor și orb la cauzele care-l precedaseră, nu făcea decât să se cramponeze de ruine, oameni și acțiunile lor, ca model pentru ceea ce fusese mai întâi.

Dar dînyainii aflaseră că ceea ce fusese mai întâi nu era uman.

Trebuie să existe o altă explicație. Nu există vrăjitorie.

— Ce știi despre Shimeh? întrebă Kellhus.

Pereții se scuturară sub o succesiune fioroasă de rafale și flacăra se răsuci, strălucind neașteptat. Pieile atârinate se legănă ușor înainte și înapoi. Leweth privi în jur, încruntat, de parcă încerca să audă pe cineva.

— E un drum lung până acolo, Kellhus, prin ținuturi primejdioase.

— Shimeh nu e... sfânt pentru tine?

Leweth zâmbi. La fel ca locurile prea apropiate, locurile prea îndepărtate nu puteau fi vreodată sfânte.

— Am mai auzit numele doar de câteva ori, spuse. Nordul aparține srancilor. Puținii oameni care au rămas

sunt mereu asediați, legați de orașele Atrithau și Sakarpus. Cunoaștem puține despre Cele Trei Mări.

— Cele Trei Mări?

— Națiunile Sudului, răspunse Leweth cu ochii rotunjiți de mirare.

Kellhus știa că îi găsește ignoranța de-a dreptul divină.

— Vrei să zici nu ai auzit niciodată de Cele Trei Mări?

— Oricât de izolat este poporul tău, al meu e și mai izolat.

Leweth încuviință grav. În sfârșit, era rândul său să spună lucruri profunde.

— Cele Trei Mări erau tinere când Nordul a fost distrus de Non-Zeu și de Sfatul său. Acum că nu suntem decât o umbră, acolo se află tronul puterii Oamenilor.

Se opri, descurajat de cât de repede se terminară cunoștințele lui.

— Asta e tot ce știu, plus câteva nume.

— Atunci de unde ai aflat de Shimeh?

— Am vândut cândva hermină unui om din caravane. Un bărbat cu piele întunecată. Un ketyai. Nu mai văzusem un om cu pielea întunecată înainte.

— Caravane?

Kellhus nu auzise în viața lui cuvântul, dar vorbi de parcă voia să stie la ce caravană anume se referea vânătorul.

— În fiecare an o caravană din sud sosește în Atrithau - asta dacă supraviețuiește srancilor. Călătorește dintr-un ținut numit Galeoth prin Sakarpus, aducând mirodenii, mătasuri — lucruri minunate, Kellhus! Ai gustat vreodată piper?

— Ce ți-a spus acest bărbat cu pielea întunecată de Shimeh?

— Nu prea multe, de fapt. A vorbit mai mult de religia lui. Spunea că e inrithi, un adept al Celui din Urmă Profet, Inri — sprâncenele i se încruntară o clipă — sau așa ceva. Îți poți închipui? Un cel *din urmă* profet?

Leweth se opri, cu privirea pierdută, chinându-se să redea episodul în cuvinte.

— Tot zicea că sunt damnat dacă nu mă supun profetului lui și nu-mi deschid inima dinaintea Celor O Mie de Temple — N-o să uit niciodată numele ăsta.

— Deci Shimeh era sfânt pentru acest om?

— Cel mai sfânt dintre cele mai sfânte. A fost orașul profetului său cu multă vreme în urmă. Dar existau niște probleme, cred. Ceva despre niște războaie și despre păgânii care l-au luat de la inrithi.

Leweth se opri, lovit parcă de ceva de o importanță deosebită.

— În Cele Trei Mări *oamenii* se războiesc cu alți *oameni* și nu le pasă deloc de sranci. Îți poți închipui?

— Deci Shimeh e un oraș sfânt în mâinile unui popor păgân?

— Tot răul spre bine, cred, răspunse Leweth, neașteptat de amar. Câinele mă tot numea și pe *mine* păgân.

Continuară să vorbească de ținuturi îndepărtate până târziu în noapte. Vântul urla și lovea în pereții zdraveni ai cabanei. Și, în umbra unui foc ce se stingea, Anasûrimbor Kellhus îl atrase treptat pe Leweth în propriile ritmuri descrescătoare — respirație mai rară, ochi somnoroși. Când vânătorul căzu complet în transă, îl coji și de ultimele secrete, îl vână până nu-i mai rămase niciun refugiu.

Singur, Kellhus pășea în rachetele de zăpadă printre șiruri înghețate de pini spre cea mai apropiată dintre înălțimile care înconjurau cabana vânătorului. Troiene se cățărau pe trunchiurile întunecate. Aerul mirosea a tăcere de iarnă.

Kellhus se remodelase în timpul ultimelor săptămâni. Pădurea nu mai era cacofonia amețitoare care fusese cândva. Sobel era un ținut al caribuului de iarnă, al jderilor, al castorilor și al zibelinei. În pământul lui se găsea chihlimbar. Sub cerul lui zăceau stânci golașe, iar lacurile îi erau pline de pești argintii. Nimic mai mult, nimic demn de venerație sau groază.

În față, zăpada căzu de pe panta blândă. Kellhus privi în sus, căutând cărarea care să-l ducă mai degrabă spre vârf. Urcă.

Cu excepția câtorva păduci piperniciți și lipsiți de frunze, vârful era gol. În centrul lui se ridica o stelă străveche, o coloană de piatră înclinată spre depărtări. Rune și mici figuri gravate brăzdau cele patru laturi. Ceea ce îl atrăgea pe Kellhus acolo iar și iar nu era deloc limba textului gravat, în afară de dialect, nu se deosebea câtuși de puțin de a sa, ci numele autorului.

Începea,

Iar eu, Anasûrimbor Celmomas II, privesc din acest loc și sunt martorul gloriei făptuite de mâna mea...

și continua cu însemnarea unei mari bătălii între regi de mult răposați. Conform spuselor lui Leweth, acest ținut fusese cândva la granița dintre două națiuni: Kûniûri și Eămnor, ambele pierdute de milenii în războaie legendare împotriva a ceea ce Leweth numea „Non-Zeul”. Așa cum făcuse cu multe dintre poveștile lui Leweth, Kellhus își înlăturase complet din minte poveștile lui despre Apocalips. Dar numele Anasûrimbor gravat în piatră străveche era ceva ce nu putea nega. Acum înțelese că lumea e mult mai bătrână decât dînyainii. Iar dacă linia lui de sânge ajungea până la acest Înalt Rege, atunci la fel de bătrân era și el.

Dar asemenea gânduri erau irelevante pentru misiunea sa. Studiul său asupra lui Leweth se apropia de final. În curând va fi nevoit să pornească spre sud, spre Atrithau, unde Leweth insistase că putea obține mijloace de a-și continua drumul spre Shimeh.

De pe înălțime, Kellhus privi spre sud, peste pădurea iernatică. Ishuâl se găsea undeva dinapoia lui, ascuns în munții înghețați. Dinaintea lui se afla un pelerinaj printr-o lume de oameni legați de obiceiuri arbitrare, de nesfârșita repetare a minciunilor tribale. Va veni în mijlocul lor ca unul care e treaz. Se va adăposti în golurile ignoranței lor și prin adevăr îi va transforma în instrumentele lui. Era dînyain, unul dintre cei Condiționați, și va stăpâni toate popoarele și toate circumstanțele. Va fi mai întâi.

Dar un alt dînyain îl aștepta, unul care studiasă sălbăticia mult mai multă vreme. Moënghus.

Cît de mare îți este puterea, tată?

Întorcându-și privirea de la panoramă, observă ceva ciudat. De partea cealaltă a stelei văzu urme în zăpadă. Le studie câteva clipe înainte de a decide să-l întrebe pe vânător despre ele. Autorul lor pășise pe două picioare, dar nu fusese cu totul uman.

— Așa arată, spuse Kellhus.

Cu un deget gol desenă repede o replică a urmei.

Leweth îl urmări cu chipul grav. Kellhus trebui să-i arunce doar o privire pentru a vedea groaza pe care se străduia s-o ascundă. În fundal, câinii scheunau, se învâртеau în cercuri la capetele leșelor.

— Unde? întrebă Leweth, holbându-se încordat la urma stranie.

— Lângă vechea stelă kûniürică. Se mișcă tangent cu cabana, spre nord-vest.

Fața bărboasă se întoarse spre el.

— Și nu știi ce sunt urmele astea?

Înțelesul întrebării era simplu. *Ești din nord și nu le recunoști?* Apoi Kellhus înțelese.

— Sranc, spuse.

Vânătorul privi dincolo de el, cercetând zidul de copaci ce îi înconjura. Călugărul observă tresărirea din măruntaiele bărbatului, accelerarea bățăilor inimii și litania gândurilor, prea rapidă ca să fie o întrebare: *ce-ne-facem- ce-ne-facem..*

— Ar trebui să ne ținem după urme, spuse Kellhus. Să ne asigurăm că nu se intersectează cu traseele tale. Iar dacă o fac...

— A fost o iarnă grea pentru ei, spuse Leweth.

Simțea nevoia să stoarcă niște sens din teroare.

— Au venit în sud după hrană... își vânează hrana. Da, după hrană.

— Și dacă nu?

Leweth îi aruncă o privire cu ochii înnebuniți.

— Pentru sranci, oamenii sunt un alt fel de hrană. Ne vânează pentru a-și liniști nebunia inimilor.

Păși printre câini, fu tulburat de îngrămădirea lor în jurul picioarelor sale.

— Liniște, șșșș, liniște.

Îi bătu peste coaste, le apăsă boturile în zăpadă frecându-le cu putere ceafa. Brațele i se legănau larg și la întâmplare, împărțind afecțiuni în mod egal între ei.

— Poți să-mi aduci botnițele, Kellhus?

Urma era subțire și cenușie printre troiene. Cerul se întuneca. Serile de iarnă aduceau cu ele o tăcere stranie în pădure, o senzație că ceva mai însemnat decât lumina zilei se apropie de sfârșit. Alergaseră mult în rachetele de zăpadă, iar acum se opriră.

Stăteau dinapoia ramurilor goale ale unui stejar.

— N-ar trebui să ne mai întoarcem, spuse Kellhus.

— Dar nu putem abandona câinii.

Călugărul îl privi pe Leweth timp de câteva clipe. Aburul respirațiilor se lovea de aerul înghețat. Știa că îl putea lesne face pe vinător să se răzgândească din a se întoarce după orice. Indiferent ce era ceea ce urmăreau, știa de trasee, poate chiar de cabană. Dar urmele din zăpadă — nimic mai mult decât semne seci — erau prea mici ca să-i fie de folos. Pentru Kellhus, amenințarea exista doar în frica vânătorului. Pădurea continua să-i aparțină lui.

Kellhus se întoarse și împreună o luară spre cabană, alergând cu grația tîrșîită a rachetelor de zăpadă. Dar, după o scurtă distanță, Kellhus îl opri pe bărbat cu o mână fermă pe umăr.

— Ce... începu vânătorul să întrebe, dar fu redus la tăcere de sunete.

Un cor de urlete și țipete înfundate străpunse tăcerea. Un singur scheunat răzbătu prin văi, urmat de o tăcere înghețată, înspăimântătoare.

Leweth era la fel de nemișcat ca trunchiurile întunecate ale copacilor.

— De ce, Kellhus? întrebă cu voce dogită.

— Nu-i vreme pentru asta. Trebuie să fugim.

Kellhus ședea în ceața cenușie, privind degetele liliachii ale zorilor împungând prin desigurii și printre pinii întunecați. Leweth dormea încă.

Am alergat repede, tată, dar a fost oare destul de repede?

Văzu ceva. O mișcare repede ascunsă vederii de adâncurile pădurii.

— Leweth, spuse.

Vânătorul tresări.

— Ce-i? spuse bărbatul tușind. E încă întuneric.

O altă siluetă. Mai departe spre stânga. Apropiindu-se.

Kellhus rămase nemișcat, cu ochii rătăciți în cercetarea cotloanelor împădurite.

— Vin, spuse.

Leweth se ridică din păturile lui înghețate. Fața îi era pământie. Neliniștit, urmări privirea lui Kellhus în negura înconjurătoare.

— Nu văd nimic.

— Se furișează.

Leweth începu să tremure.

— Fugi, spuse Kellhus.

Leweth se holbă la el uluit.

— Să fug? Srancii pot ajunge din urmă orice creatură, Kellhus. Nu poți fugi de ei. Sunt prea iuți!

— Știu, răspunse Kellhus. Rămân aici. Să-i încetinesc.

Leweth putu doar să se holbeze la el. Nu se putea mișca. Copacii trosneau în jurul lui. Cerul îl apăsa cu pustietatea lui. Apoi o săgeată îi trecu prin umăr și el căzu în genunchi, se holbă la vârful roșu ce-i ieșea din piept.

— *Kellllluuss!* șuieră.

Dar Kellhus dispăruse. Leweth se rostogoli în zăpadă, căutându-l, îl găsi alergând spre copacii din preajmă cu o sabie în mână. Primul sranc fu decapitat, iar călugărul se mișca neconținut, ca o nălucă palidă printre troiene. Altul muri, cuțitul căzându-i neputincios prin aer. Ceilalți îl încercuiră pe Kellhus, ca niște umbre de piele tăbăcită.

— *Kellhus!* strigă Leweth, poate de frică, poate sperând să-i atragă spre cineva care era deja mort. *Aș muri pentru tine.*

Dar siluetele căzură, încleștându-se în zăpadă, și un urlet neomenesc săgetă printre copaci. Căzură altele și altele până când nu mai rămase decât călugărul înalt.

În depărtare, vânătorul crezu că-și aude câinii lătrând.

Kellhus îl târa după el. În jurul lor cioburi de zăpadă luceau în lumina răsăritului în timp ce se prăbușeau prin desişuri. Leweth simțea că întreaga lui ființă se strânge în jurul agoniei din umăr, dar călugărul era neobosit, forțându-l să meargă într-un ritm pe care cu greu l-ar fi putut menține chiar teafăr. Se poticniră prin troiene și copaci, mai mult se rostogoliră prin râpe și se cățărară de partea cealaltă. Brațele călugărului erau mereu acolo, un reazem subțire de fier care îl sprijinea iar și iar.

Continua să audă câini.

Câinii mei...

În cele din urmă fu aruncat lângă un copac. Trunchiul din spatele lui părea un stâlp de piatră, un reazem de care să te sprijini și să mori. Abia îl putea distinge pe Kellhus, cu barba și părul închegate de gheață, din încâlceala de ramuri golașe.

— *Leweth*, spunea Kellhus, trebuie să *gândești!*

Nemiloase cuvinte. Îl smulseră din starea de confuzie, îi reamintiră cu brutalitate de agonia sa.

— *Câinii mei*, hohoti. Îi... aud.

Ochii aceia albaștri nu luară nimic în seamă.

— Alți sranci se apropie, spuse Kellhus printre respirații chinuite. Ne trebuie adăpost. Un loc unde să ne ascundem.

Leweth se rostogoli pe spate, înghiți țepușa de durere din gât, încercă să se adune.

— În... în ce direcție am mers?

— Spre sud. Mereu spre sud.

Leweth se împinse de copac, îmbrățișă umerii călugărului. Fu cuprins de un tremur incontrollabil. Tuși și cercetă cu privirea printre copaci.

— Câte p-păraie — răsuflă — am t-trecut?

Simți căldura răsuflării lui Kellhus.

— Cinci.

— Sssspre vessst! gâfâi.

Se lăsă pe spate pentru a-l privi pe călugăr în față, încă încheștat de el. Nu îi era rușine. Nu exista rușine în preajma acestui om.

—T-trebuie să m-mergem spre vest, continuă, lipindu-și fruntea de buzele călugărului. Ruine. Ruine ale N-Neoamenilor. Multe locuri în care să ne a-a-ascundem.

Gemu. Lumea se învârti cu el.

— Le p-poți vedea nu d-departe de a-aici.

Leweth simți pământul înzăpezit izbindu-i trupul. Năucit, nu putu decât să se ridice în genunchi. Printre copaci, văzu silueta lui Kellhus, deformată de lacrimi, afundându-se în pădure.

Hohoti.

— Kellhus? *Kellhussss!*

Ce se petrece?

— *Nuuuuu!* țipă.

Silueta înaltă dispăru.

Panta era înșelătoare. Kellhus înainta ținându-se de ramuri și pășind cu grijă printre gropile de sub zăpadă. Coniferele păreau să urască orice cărare deschisă pe pământul întunecat. Schelete radiale de crengi îl zgâriau. O umbră neobișnuită se așternea în jurul lui.

Când, în cele din urmă, ieși deasupra pădurii, călugărul se încruntă spre cer și încremeni la vederea priveliștii. Acoperit de zăpadă, pământul se înălța în forma înfometată a unui câine. Ruinele unei porți și ale unui zid se ridicau deasupra pantelor învecinate. Dincolo de ele, un stejar mort, de dimensiuni enorme, se înclina sub cer.

Ploaia cădea din nori întunecați alunecând peste pietrele masive ale porții. Multe din ele aveau o circumferință la fel de uriașă ca și stejarul pe care îl ascundeau vederii. O față ridicată fusese tăiată în lintou — ochi goi la fel de răbdători ca și cerul. Trecu pe sub ea.

Pământul se nivelă oarecum. Dinapoia lui, întinderea pădurii se pierdu în ploaia ce se îndesea. Dar zgomotele se înțețiră.

Copacul murise de multă vreme. Tendoanele lui colosale erau cojite de scoarță iar ramurile i se întindeau spre depărtări precum niște fildeși răsuciți. Lipsit de frunze, nu putea stăvili ploaia.

Se răsuci pe când srancii ieșeau din desișuri, urlînd în timp ce săltau prin zăpadă.

În locul acesta atât de deschis, săgețile șuierară pe lângă el. Culese una din aer și o studie. Era caldă, de parcă fusese lipită de piele. Apoi sabia fu în mîna sa și luci tăind spațiul din jurul lui, capturându-l ca ramurile unui copac. Veniră — o năvală sumbră — iar el fu acolo *înaintea* lor, suspendat într-un moment pe care nu-l putură prevedea. O caligrafie de țipete. Bufnitura cărnii surprinse. Străpunse extazul de pe fețele lor neomenești, păși printre ei și le zdrobi inimile încă bătînd.

Nu puteau înțelege că circumstanțele erau sfînte. Erau doar înfometați. Pe de altă parte, el era unul dintre Condiționați, un dînyain, și toate evenimentele i se supuneau.

Dădură înapoi și urletele se potoliră. Se îmbulziră în jurul lui o clipă — umeri înguști și piepturi ca de câini, piele duhnind și coliere din dinți umani. Stătu răbdător dinaintea amenințării. Netulburat.

Fugiră.

Se aplecă asupra unuia care încă i se zvârcolea la picioare, îl ridică ținîndu-l de gât. Fața frumoasă se contorsionă de furie.

— *Kuz'inirishka dazu daka gurankas...*

Creatura îl scuipă. O țintui cu sabia de copac. Făcu un pas în spate. Creatura chirăia, se zbătea.

Ce sunt ființele astea?

Un cal sforăi dinapoia lui, bătu zăpada și gheața cu copitele. Kellhus își recupără sabia și se învârti.

Prin zloată, calul și călărețul erau doar siluete cenușii. Kellhus le urmări apropierea liniștită, păstrându-și poziția, cu părul aspru înghețat în mici colți care zornăiau în vânt. Calul era mare, de vreo optsprezece palme, și negru. Călărețul era acoperit de o mantie lungă și cenușie brodată cu modele vagi — fețe stilizate. Purta un coif fără pană care îi ascundea fața. O voce puternică răsună în graiul kûniüric:

— Văd că nu te lasi omorât.

Kellhus rămase tăcut. Atent. Ploaia foșnea ca nisipul suflat de vânt.

Silueta descălecă, dar păstră o distanță prudentă. Studie formele inerte împrăștiate împrejur.

— Extraordinar, spuse străinul, apoi privi spre el.

Kellhus îi putea vedea strălucirea ochilor sub marginea coifului.

— Trebuie să fii un *nume*.

— Anasûrimbor Kellhus, răspunse călugărul.

Tăcere. Kellhus avu impresia că percepe confuzie, o confuzie stranie.

— Știe graiul, murmură bărbatul în cele din urmă.

Se apropie cercetându-l pe Kellhus.

— Da, spuse. Da... Nu îți bați joc de mine câtuși de puțin. Văd sângele *lui* pe fața ta.

Din nou, Kellhus tăcu.

— Ai și răbdarea unui Anasûrimbor.

Kellhus îl studie, observând că mantia lui nu era brodată cu reprezentări stilizate de chipuri, ci cu fețe reale, cu trăsăturile deformate din cauză că erau aplatizate. Sub mantie, bărbatul era solid, purta o armură grea și, din felul în care se purta, nu era câtuși de puțin înfricoșat.

— Văd că ești un discipol. Cunoașterea e putere, nu?

Asta nu era ca Leweth. Deloc.

Zloata continua să cadă, îngropând răbdătoare morții în zăpada înghețată.

— N-ar trebui să te temi de mine, muritorule, știind ce sunt? Și frica e putere. Puterea de a supraviețui.

Silueta porni să-l înconjoare, pășind cu grijă printre mădulare srance.

— Asta e ceea ce desparte neamul meu de al tău. Frica. Impulsul acela de a te agăța de viață cu colții și cu ghearele. Pentru noi, viața e mereu o... decizie. Pentru voi... Să spunem doar că decide ea.

Kellhus vorbește, în sfârșit:

— Atunci se pare că decizia îți aparține.

Silueta se opri.

— Ah, batjocura, spuse cu amărăciune. Pe asta o avem în comun.

Kellhus îl provocase voit, dar nu obținuse nimic — sau așa i se păru la început. Străinul își coborî brusc fața ascunsă, dădu din cap înainte și înapoi, murmurând:

— Mă *momește*! Muritorul mă *momește*... Îmi amintește, amintește...

Începu să dibuie prin mantie, înșfăcă o față stâlcită.

— De ăsta! Oh, impertinentul — ce bucurie a fost acesta! Da, îmi amintesc...

Își ridică privirea spre Kellhus și şuieră:

— Îmi amintesc!

Iar Kellhus înțelese primele principii al acestei întâlniri.
Un Neom. Alt mit de-al lui Leweth devenit realitate.

Cu solemnitate studiată silueta trase paloșul din teacă. Lucea nefiresc în negură, parcă reflectând soarele altei lumi. Dar se întoarse spre unul din srancii morți, îl întoarse pe spate cu latul lamei. Pielea albă a creaturii începea să se înnegrească.

— Acest sranc — n-ai fi putut să-i rostești numele — era *el/ju*-ul nostru... „cartea” noastră, cum ai zice în graiul tău. Un animal foarte devotat. Voi fi distrus fără el — o vreme, cel puțin.

Studie ceilalți morți.

— Sunt niște creaturi depravate și dezgustătoare, de fapt.

Își întoarse privirea spre Kellhus.

— Dar cu adevărat remarcabile.

Kellhus folosi ocazia. Spuse:

— Atât de reduși. Ați devenit atât de demni de milă.

— Mă compătimești? Un câine îndrăznește să compătimească?

Neomul râse aspru.

— Anasûrimbor mă compătimește! Așa că ar trebui să...
Ka'cûnuroi souk ki'elju, souk hus'jihla.

Gesticulă cu sabia spre morții din jur.

— Aceștia... Acești sranci sunt copiii noștri acum. Dar înainte! Înainte voi erați copiii noștri. Ni se smulseseră inimile, așa că le ocroteam pe ale voastre. Tovarășii „măreților” regi Norsirai.

Neomul se apropie.

— Dar s-a terminat, continuă. Au trecut veacuri și unii din noi au început să aibă nevoie să-și amintească de mai mult decât gâlcelele voastre copilărești. Unii din noi aveau nevoie de o brutalitate mai sublimă decât ne-ar fi putut oferi vreodată vrajbele voastre. Mare blestem al neamului nostru — îl cunoști? Desigur că îl cunoști! Ce sclav nu se bucură de decăderea stăpânului, hmmm?

Vântul îi înfășură mantia pământie în jurul trupului. Mai făcu un pas.

— Dar îmi caut scuze ca un om. Pierzania e înscrisă chiar în glie. Noi suntem doar cea mai dramatică aducere aminte a ei.

Neomul își înălțase vârful săbiei către Kellhus, care coborâse în poziția de luptă, cu propria-i sabie curbată ridicată deasupra capului.

Din nou tăcere, mortală de această dată.

— Sunt un luptător de veacuri, Anasûrimbor... *veacuri*. Mi-am înmuiat *nimil*-ul într-o mie de inimi. Am luptat *pentru* și împotriva Non-Zeului în marile războaie care au creat această sălbăticie. Am escaladat meterezele Golgotte rahului, am privit inimile Înălților Regi plesnind de furie.

— Atunci de ce, întrebă Kellhus, să ridici sabia asupra unui singur om?

Râsete. Mâna liberă gesticulă spre Srancii morți.

— O nimica toată, da, dar totuși vei fi *remarcabil*.

Kellhus lovi primul, dar lama ricoșă pe zalele de sub mantia Neomului. Se ghemui, devie contra lovitura puternică, mătura picioarele siluetei de sub aceasta. Neomul se răsturnă pe spate, dar reuși să se rostogolească cu ușurință înapoi în picioare. Râsete răsunară dinspre fața ascunsă sub coif.

— Cu adevărat remarcabil! strigă, aruncându-se asupra călugărului.

Și Kellhus se simți strâmtorat. O ploaie de lovituri strașnice îl forță să dea înapoi, îndepărtându-l de copacul mort. Cercul de oțel al dînyainilor și *nimil*-ul Neomenesc alunecară peste înălțimile bătute de vânturi. Dar Kellhus putea intui momentul — deși era cu mult, mult mai slab decât fusese când luptase cu srancii.

Se retrase în acea clipă îngustă, iar lama nepământească căzu din ce în ce mai departe de țintă, mușcând în gol. Apoi sabia lui Kellhus începu să creșteze silueta întunecată, tăind și împungând armura, zdrențuind mantia macabra. Dar nu putu vărsa sânge.

— Ce fel de ființă ești? strigă Neomul înfuriat.

Exista un singur gol între ei, dar modurile de a-l traversa erau infinite...

Kellhus deschise bărbia neprotejată a Neomului. Sânge, negru în întuneric, curse pe pieptul lui. O a doua lovitură trimise lama stranie să alunece peste zăpadă și gheață.

Kellhus sări și Neomul se dezechilibra, căzu. Vârful săbiei lui Kellhus, nemișcat deasupra deschizăturii coifului, îl țintui.

Călugărul respira regulat în ploaia înghețată, privind în jos, spre silueta căzută. Trecură câteva clipe. Acum interogatoriul putea începe.

— Îmi vei răspunde la întrebări, îl informă Kellhus, pe un ton lipsit de orice emoție.

Neomul râse sumbru.

— Dar *tu*, Anasûrimbor, ești întrebarea.

Și apoi veni *cuvântul*, acel cuvânt care, o dată auzit, disloca intelectul cumva.

O incandescență aprigă. Precum o petală suflată din palmă, Kellhus fu aruncat înapoi. Se rostogoli prin zăpadă și, năucit, se luptă să se ridice în picioare. Privi amorțit cum Neomul fu tras în capul oaselor ca de sfori. Lumină palidă, lichidă, forma o sferă în jurul lui, de pe care ploaia de gheață împrășca și șuiera. Dinapoia lui se înălța copacul imens.

Vrăjitorie? Cum se putea una ca asta?

Kellhus fugi, alergă peste formele moarte ce ieșeau din zăpadă. Alunecă pe gheață și derapă peste marginea îndepărtată a înălțimilor, se rostogoli prin ramurile nemiloase ale copacilor. Își adună picioarele sub el și se avântă prin desigurile aspre. Ceva ca un tunet înfiora aerul și focuri mari, orbitoare trecură ca niște ghiulele prin pinii din spatele lui. Fu scăldat în căldura lor și fugi mai repede, până ce povârnișurile deveniră salturi, iar pădurea întunecată un haos curgător.

— ANASÛRIMBOR! îl chemă o voce nepământească sfărâmând tăcerea iernii. FUGI, ANASÛRIMBOR! tună. ÎMI VOI AMINTI.

Râsete, ca o furtună, și pădurea din urma lui fu sfâșiata de alte lumini infernale. Sparseră întunericul și Kellhus își văzu propria umbră tremurătoare gonind dinaintea lui.

Aerul rece îi nenorocea plămânii, dar fugi — mult mai repede decât îl făcuseră srancii să fugă.

Vrăjitorie? Este asta una din lecțiile pe care trebuie să le învăț, tată?

Se lăsă o noapte rece. Undeva în beznă, urlau lupi. Păreau să spună că Shimeh e prea departe.

Partea I **Vrăjitorul**

Capitolul I **Carythusal**

Există trei și numai trei feluri de oameni în lume: cinici, fanatici și învățați ai Mandatului.

-ONTILLAS, DESPRE NESĂBUINȚA OAMENILOR

Autorul a observat că în geneza evenimentelor însemnate, adesea oamenii nu au nici o bănuială în legătură cu deznodământul acțiunilor lor. Aceasta nu este o problemă care se datorează, după cum s-ar putea presupune, faptului că oamenii sunt orbi când e vorba de consecințele faptelor lor. Este mai degrabă urmarea felului nebunesc în care teribilul devine neînsemnat când scopurile unui om întâlnesc scopurile altuia.

Învățații Turnurilor Stacojii au o veche zicală: „Când un om aleargă după un iepure, găsește un iepure. Dar când mai mulți oameni aleargă după un iepure, găsesc un dragon.” Când oamenii își vânează interesele, rezultatul este întotdeauna necunoscut, și mult prea adesea înspăimântător.

-DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Miezul iernii, 4110 Anul-Colțului, Carythusal

Toții spionii erau obsedați de informatorii lor. Era un joc pe care îl jucau înainte să adoarmă sau chiar în timpul pauzelor stînjinite din conversații. Un spion își privea informatorul, așa cum Achamian îl privea pe Geshrunni acum, și se întreba: *Cât de multe știe?* Ca multe alte taverne de la marginea Viermelui, numele dat marilor mahalale ale Carythusalului, Sfânta Lepră era în același timp luxoasă și sărăcăcioasă. Podeaua era acoperită de ceramică la fel de fină ca cea din palatul Guvernatorului-Palatin, dar pereții erau din chirpici vopsit, iar tavanul era atît de jos că bărbații mai înalți trebuiau să se aplece pe sub lămpile de alamă, imitații autentice, după cum auzise

Achamian cândva de la proprietar, ale celor din Templul din Exorietta. Localul era mereu aglomerat, plin de bărbați dubioși și uneori periculoși, dar vinul și hașishul erau suficient de scumpe pentru a-i împiedica pe cei care nu-și puteau permite să se spele să se calce pe picioare cu cei care își permiteau.

Lui Achamian nu-i plăcuseră niciodată aionii, mai ales cei din Carythusal, înainte de a începe să frecventeze Sfânta Lepră. Ca cei mai mulți locuitori ai Celor Trei Mări, îi considera vanitoși și efeminați: își ungeau bărbile cu prea mult ulei, erau prea mari iubitori ai ironiei și cosmeticelor, iar obiceiurile sexuale le erau prea nechibzuite. Dar această părere i se schimbase în orele nesfârșite în care așteptase sosirea lui Geshrunni. Realizase că subtilitățile firii și ale gusturilor care afectau doar castele înalte ale altor națiuni erau ca o febră contagioasă printre acești oameni, infectând chiar și cetățenii din castele de jos și sclavii. Crezuse mereu că Aionul de Sus era o națiune de libertini și conspiratori neînsemnați, dar nu-și imaginase vreodată că asta îi făcea o națiune de spirite asemenea.

Poate de asta nu își dădu imediat seama de pericolul celălalt când Geshrunni spuse:

— Te cunosc.

Întunecat chiar și în lumina lămpilor, Geshrunni își coborî brațele pe care le ținuse încrucișate peste jiletca din mătase albă și se aplecă înainte în scaun. Era un personaj impunător, cu o față vulturească de oștean, o barbă crețată care arăta ca niște curelușe de piele și brațe groase atât de bronzate încât șirul de pictograme aionii tatuat de la umăr până la încheietura mâinii putea fi zărit, dar nu și descifrat.

Achamian încercă să rinjească amabil.

— Tu și nevestele mele, spuse, dând pe gât încă un bol de vin.

Oftă și plesni din buze. Geshrunni fusese întotdeauna, sau cel puțin asta fusese presupunerea lui Achamian, un bărbat mărginit, cineva pentru care făgașele gândurilor și cuvintelor erau puține și adânci. Așa erau majoritatea războinicilor, mai ales când erau sclavi.

Dar nu fusese nimic mărginit în afirmația sa.

Geshrunni îl urmări cu atenție, bănuiala din ochii săi fiind rotunjită de o ușoară mirare. Scutură din cap dezgustat.

— Ar fi trebuit să spun: știu cine ești.

Bărbatul se lăsă pe spate într-un fel contemplativ atât de străin purtării unui soldat că lui Achamian i se strânse pielea de groază. Taverna gălăgioasă se înceteșă, deveni un cadru de siluete nelămurite și puncte aurii de lumină de lampă.

— Atunci scrie undeva, răspunse Achamian, de parcă începea să se plictisească, și dă-mi foaia când oi fi treaz.

Privi în altă parte, cum fac adesea bărbații plictisiți, și observă că intrarea tavernei era goală.

— Știu că nu ai nevaste.

— Nu mai spune! Cum de?

Achamian aruncă o privire scurtă dinapoia lui, zări o târfă râzând în timp ce își apăsa un ensolari strălucitor din argint de sânii transpirați. Gloata grosolană din jurul ei mugii:

— *Unu!*

— E foarte pricepută la asta, să știi. Folosește miere. Geshrunni nu se lăsă distras.

— Celor de felul tău nu li se permite să aibă nevaste.

— Felul meu, eh? Și care e felul meu, mă rog?

Încă o privire aruncată spre intrare.

— Ești un vrăjitor. Un Învățat.

Achamian râse, știind că ezitarea de moment îl dăduse de gol. Dar existau destule motive să continue pantomima. În cel mai rău caz, i-ar putea oferi câteva clipe în plus. Timp pentru a rămâne în viață.

— Pe Cel din Urmă amărât de Profet, prietene, strigă Achamian, aruncându-și din nou privirile spre intrare, jur că îți pot măsura acuzațiile după cât ai băut. Ce m-ai acuzat că aș fi noaptea trecută? Un fiu de curvă?

Printre voci care chicoteau trecu un strigăt tunător:

— *Doi!*

Faptul că Geshrunni se strâmbă nu-i spuse mare lucru lui Achamian — însăși expresia omului părea o strâmbătură, mai ales zâmbetul. Dar mâna care fulgeră și-i încheștă încheietura îi spuse tot ce avea nevoie să știe.

Sunt pierdut. Ei știu.

Puține lucruri erau mai înfricoșătoare decât „ei”, mai ales în Carythusal. „Ei” erau Turnurile Stacojii, cea mai puternică Școală din Cele Trei Mări, și stăpânii ascunși ai Aionului de Sus. Geshrunni era un căpitan al javrehilor, slavii-războinici ai Turnurilor Stacojii, motiv pentru care Achamian îl curtase în ultimele câteva săptămâni. Asta făceau spionii: peșteau sclavii rivalilor.

Geshrunni îl privi crunt în ochi, îi răsuci palma în sus.

— Exisă un mod de a-mi confirma suspiciunea, spuse blând bărbatul.

— *Trei!* răsună prin chirpici și mahon scrijelit.

Achamian se crispă, atât din cauza strânsorii puternice a bărbatului, cât și pentru că știa „modul” la care se referise Geshrunni. *Nu așa.*

— Geshrunni, te rog. Ești beat, prietene. Ce Școală ar risca urgia Turnurilor Stacojii?

Geshrunni ridică din umeri.

— Poate Mysunsai. Sau poate Saikul Imperial. Cishaurimii? Sunt atâția de felul tău blestemat. Dar, dacă ar fi să pariez, aş zice că ești un învățat al Mandatului.

Șiret sclav! De câtă vreme știa?

Cuvintele imposibile erau acolo, suspendate în mintea lui Achamian, cuvinte care puteau orbi ochi și arde carne. *Nu-mi dă de ales.* Avea să fie vacarm. Oamenii vor zbiera, își vor încheșta mâinile pe săbii, dar nu vor face altceva decât să fugă din drumul lui. Aionii se temeau de vrăjitorie mai mult decât orice alt popor din Cele Trei Mări.

N-am de ales.

Dar Geshrunni băgase deja mâna sub jiletca brodată. Pumnul îi era o umflătură sub mătase. Se strâmbă ca un șacal ce rânjește.

Prea târziu...

— Arăți, spuse Geshrunni cu un calm amenințător, de parcă ai vrea să spui ceva.

Bărbatul își retrase mâna și dădu la iveală o Choree, îi făcu din ochi, apoi, cu o bruschete înspăimântătoare, rupse lanțul de aur de care era suspendată în jurul gâtului. Achamian o simțise de la prima lor întâlnire, se folosise chiar de murmurul ei demoralizant pentru a identifica profesia lui Geshrunni. Acum Geshrunni o va folosi pentru a-l identifica pe el.

— Asta ce mai e acum? întrebă Achamian.

Un fior de groază animalică îi străbătu brațul ținut.

— Cred că stii, Akka. Cred că stii mult mai bine decât mine.

Choree. Învățații le numeau Jucărele. Adesea lucrurilor înfiorătoare li se dau nume mici. Dar pentru alții, pentru cei care, alături de Cele O Mie de Temple, considerau vrăjitoria drept blasfemie, acestea se numeau Lacrimile lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu avusese nici o legătură cu fabricarea lor. Choreele erau relicve ale Străvechiului Nord, atât de valoroase încât doar căsătoria moștenitorilor, crima sau tributul unei întregi națiuni le puteau cumpăra. Își meritau prețul: Choreele își făceau purtătorul imun la vrăjitorie și ucideau orice vrăjitor suficient de ghinionist să le atingă.

Ținând cu ușurință mâna lui Achamian nemișcată. Geshrunni ridică Choreea între arătător și degetul mare. Arăta destul de modest: o mică sferă de fier, cam de mărimea unei măslini, dar înfășurată în scrierea cursivă a neoamenilor. Achamian o simțea smuncindu-i măruntaiele, de parcă Geshrunni ținea o *absență* în loc de un lucru, o mică gaură în însăși țesătura lumii. Pulsul îi bubuia în urechi. Se gândi la cuțitul din teaca de sub tunică.

— *Patru!*

Râsete răgușite.

Se zbătu să-si elibereze mâna captivă. În zadar.

— Geshrunni...

— Fiecare Căpitan al javrehilor primește una din astea, spuse Geshrunni pe un ton în același timp gânditor și mândru. Dar știai asta deja.

Tot acest timp, s-a jucat cu mine de parcă aș fi fost un nătărău! Cum de nu mi-am dat seama?

— Stăpânii tăi sunt binevoitori, spuse Achamian, încătușat de oroarea suspendată deasupra palmei sale.

— Binevoitori? scuipe Geshrunni. Turnurile Stacojii nu sunt *binevoitoare*. Sunt nemiloase. Crude cu cei care li se opun.

Și, pentru prima dată, Achamian întrezări chinul care îl însuflețea pe bărbat, frica din ochii strălucitori. *Ce se petrece aici?* Riscă o întrebare:

— Si cu cei care le servesc?

— Nu fac deosebire.

Ei nu știu! Numai Geshrunni...

— *Cinci!* bubui pe sub tavanul scund.

Achamian își linse buzele.

— Ce vrei, Geshrunni?

Sclavul-războinic privi în jos spre palma tremurătoare a lui Achamian, apoi coborî Jucăria ca un copil curios ce s-ar putea întâmpla. Simpla ei vedere îl ameți pe Achamian, îi urcă fiere în gât. Choree. O lacrimă de pe obrazul lui Înсуși Dumnezeu. Moarte. Moarte pentru toți hulitorii.

— Ce vrei? șuieră Achamian.

— Ce vor toți oamenii, Akka. Adevărul.

Toate lucrurile pe care le văzuse Achamian, toate încercările cărora le supraviețuise se aflau strânse în spațiul acela îngust dintre palma lui lucitoare și fierul uns. Jucăria. Moartea suspendată între degetele bătătorite ale unui sclav. Dar Achamian era un învățat, iar pentru învățați nimic, nici măcar viața, nu era la fel de valoros ca Adevărul. Erau zgârciții lui păstrători și se războiau pentru posesia lui prin grotlele întunecate de-a lungul și de-a latul Celor Trei Mări. Mai bine moartea decât să dea adevărul Mandatului pe mâna Turnurilor Stacojii.

Dar asta nu era tot. Geshrunni era singur — Achamian era sigur de asta. Vrajitorii puteau vedea alți vrajitori,

vedeau vânătăile fărădelegilor lor, și Sfânta Lepră nu găzduia vrăjitori, nici învățați ai Turnurilor Stacojii, doar bețivi care făceau pariuri cu târfe. Geshrunni juca acest joc pe cont propriu.

Dar pentru ce motiv smintit?

Spune-i ce vrea să audă. Știe deja.

— Sunt un învățat al Mandatului, șopti repede Achamian. Apoi adăugă: Un spion.

Primejdioase cuvinte, dar nu avea de ales.

Geshrunni îl studie timp de un moment sufocant, apoi adună încet Choreea în pumn. Dădu drumul mâinii lui Achamian.

Urmă un moment ciudat de tăcere, întrerupt doar de zângănitul unui ensolaru de argint pe lemn. Un hohot de râs și o voce răgușită zbieră:

— *Ai pierdut, târfă!*

Dar Achamian stia că nu era adevărat. Cumva câștigase în această noapte și o făcuse în felul în care câștigă mereu târfele: fără să înțeleagă.

La urma urmei, spionii se deosebeau prea puțin de târfe. Iar vrăjitorii și mai puțin.

Deși în copilărie visase să fie vrăjitor, posibilitatea de a deveni spion nu-i trecuse niciodată prin gând lui Drusas Achamian. Cuvântul „spion” pur și simplu nu făcea parte din vocabularul copiilor crescuți în satele de pescari nroni. Pentru el, Cele Trei Mări avuseseră doar două dimensiuni când era copil: existau locuri apropiate și îndepărtate și oameni de sus și de jos. Asculta poveștile bătrânelor neveste de pescari în timp ce el și ceilalți copii ajutau la curățatul scoicilor și învăța foarte devreme că era unul dintre oamenii de jos și că oamenii puternici locuiau foarte departe. Nume misterioase după alte nume misterioase curgeau de pe buzele îmbătrânite — Shriahul celor O Mie de Temple, păgânii răuvoitori din Kian, scylvendii atotcuceritori, vrăjitorii intriganți ai Turnurilor Stacojii și așa mai departe — nume care schițau dimensiunile lumii sale, o impregnau de o maiestruțitate terifiantă, o transformau

Într-o arenă pentru fapte imposibil de tragice și de eroice. Adormea simțindu-se foarte neînsemnat.

S-ar zice că pentru un spion lumea simplă a unui copil căpătase noi dimensiuni, dar se întâmplă exact opusul. Cu siguranță, pe măsură ce acesta se maturiza, lumea lui Achamian devenea din ce în ce mai complicată. Învăță că existau lucruri sfinte și profane, că Zeii și Exteriorul aveau propriile lor dimensiuni, și nu erau oameni foarte importanți sau locuri foarte îndepărtate. Mai învăță că erau vremuri recente și străvechi, că „acum multă vreme” nu era un alt loc, ci mai degrabă un fel de stafie bizară ce bântuia orice ținut.

Dar, pentru un spion, lumea avea curiosul obicei de a se restrânge la o singură dimensiune. Oameni de speță înaltă, chiar și Împărații și Regii, aveau obiceiul de a părea la fel de josnici și de meschini ca și cel mai ordinar pescar. Națiuni îndepărtate ca Aionul de Sus, Conriya, Ce Tydon sau Kian nu mai păreau exotice sau fermecate, ci erau la fel de murdare și de ofilite ca orice sat de pescari nroni. Lucruri sfânte, cum erau Colțul, cele O Mie de Temple sau chiar Cel din Urmă Profet, deveneau simple versiuni ale lucrurilor profane, cum erau fanimii, Cishaurimii sau Școlile vrăjitoarești, de parcă noțiunile de „sfânt” și „profan” puteau fi schimbate între ele cu ușurința cu care se schimbă locurile la o masă de joc. Iar recentul devenea o repetiție de prost gust a străvechiului.

Achamian străbătuse Cele Trei Mări în lung și în lat și ca vrăjitor, și ca spion, văzuse multe din acele lucruri care îi făcuseră cândva măruntaiele să se zbată de groază superstițioasă și acum știa că poveștile din copilărie erau întotdeauna mai bune. De când fusese identificat în tinerețe ca fiind unul dintre Cei Puțini și dus în Atyersus pentru a fi pregătit de Școala Mandatului, educase prinți, insultase mari maeștri și înfuriase preoți Shriali. Și acum știa cu siguranță că lumea era golită de minunile sale de cunoaștere și călătorii, că atunci când era despuiată de mistere dimensiunile ei se micșorau în loc să înflorească. Bineînțeles, pentru el lumea era un loc mult mai sofisticat

acum decât fusese în copilărie, dar era de asemenea și mult mai simplă. Peste tot oamenii înhățau și înhățau, de parcă titlurile de „rege”, „shriah” și „mare maestru” erau doar niște măști ale aceluiași animal înfometat. I se părea că singura dimensiune a lumii era avariția.

Achamian era un vrăjitor și un spion de vârstă mijlocie și se săturase de ambele vocații. Și, deși n-ar fi recunoscut vreodată, era adânc mâhnit. După cum ar fi spus bătrânele neveste de pescari, scosese de prea multe ori plasele goale.

Uluit și descurajat, Achamian îl lăsă pe Geshrunni la Sfânta Lepră și se grăbi spre casă — dacă se putea numi astfel — pe drumurile sumbre ale Viermelui. Întinzându-se de la malul de nord al râului Sayut până la renumitele Porți Surmantice, Viermele era un labirint de locuințe pe punctul de a se prăbuși, bordeluri și temple cultice sărăcite. Achamian considerase întotdeauna că locul își merita numele. Umed, ciuruit de străduțe strâmte, Viermele se asemena foarte bine cu ceva găsit sub o piatră.

Având în vedere misiunea sa, Achamian nu avea niciun motiv de descurajare. Ba dimpotrivă. După momentul înnebunitor cu Choreea, Geshrunni îi spusese secrete — secrete amețitoare. Se dovedi că Geshrunni nu era un sclav fericit. Îi ura pe Magii Stacojii cu o intensitate aproape înspăimântătoare.

— Nu m-am dat prieten cu tine pentru aurul promis, spuse Căpitanul Javreh. La ce bun? Să-mi cumpăr libertatea de la stăpânii mei? Turnurile Stacojii n-ar renunța la nimic de valoare. Nu, m-am dat prieten cu tine pentru că știam că îmi vei fi de folos.

— De folos? Dar în ce scop?

— Răzbunare. Vreau să umilesc Turnurile Stacojii.

— Deci ai știut... Ai știut mereu că nu sunt un negustor.

Râsete disprețuitoare.

— Bineînțeles. Prea aruncai în stânga și-n dreapta cu ensolariii. Stai la masă cu un cerșetor și cu un negustor și cerșetorul o să-ți dea primul de băut.

Ce fel de spion ești?

Achamian se întunecase la gândul că era atât de transparent. Dar, oricât de mult îl tulbura puterea de pătrundere a lui Geshrunni, era îngrozit de cât de greșit îl judecase.

Geshrunni era un războinic și un sclav — exista formulă mai sigură pentru prostie? Dar sclavii, presupunea Achamian, aveau motive întemeiate să-și ascundă inteligența. Poate că un sclav înțelept trebuia prețuit, ca în cazul învățaților-sclavi din vechiul Imperiu Ceneian. Dar un sclav viclean trebuia temut, eliminat.

Dar acest gând îl consola prea puțin. *Daca m-a putut prosti atât de ușor...*

Achamian smulsese un secret important din umbra Carythusalului și a Turnurilor Stacojii — poate cel mai important de mulți ani încoace. Dar asta nu se datora abilității sale, de care arar se îndoiește de-a lungul anilor — doar incompetenței sale. Prin urmare aflase două secrete — unul suficient de înfricoșător în contextul Celor Trei Mări, celălalt înfricoșător în ceea ce-l privea numai pe el.

Nu mai sunt bărbatul care am fost, realizează.

Povestea lui Geshrunni fusese neliniștitoare pe bună dreptate, fie și numai pentru că dovedea îndemânarea Turnurilor Stacojii când venea vorba de a păstra secrete. Geshrunni spusese că Turnurile Stacojii erau în stare de război, de mai bine de zece ani. La început, Achamian nu fusese prea impresionat. Școlile vrăjitoarești, ca toate Marile Facțiuni, se hărțuiau fără conținere prin spioni, asasinări, sancțiuni comerciale și delegații de trimiși ultragiați. Dar Geshrunni îl asigură că acest război era cu mult mai violent decât orice hărțuială.

—Acum zece ani, spuse Geshrunni, fostul nostru Mare Maestru, Sasheoka, a fost asasinat.

— Sasheoka?

Achamian nu obișnuia să pună întrebări stupide, dar ideea că un Mare Maestru al Turnurilor Stacojii putea fi asasinat era ridicolă. Cum se putea așa ceva?

— Asasinat?

— În sanctuarul interior al Turnurilor înseși.

Cu alte cuvinte, în mijlocul celui mai formidabil sistem de Paveze din Cele Trei Mări. Nu numai că Mandatul nu ar fi îndrăznit vreodată o asemenea faptă, dar nici măcar nu exista vreo modalitate de reușită, chiar și cu Abstracțiile scânteietoare ale Gnozei. Cine fusese în stare de așa ceva?

— De către cine? întrebă Achamian, cu răsufierea tăiată.

Ochii lui Geshrunni sclipiră de-adevăratelea în lumina rumenă a lămpilor.

— De către păgâni, spuse. De Cishaurimi.

Achamian fu în același timp zăpăcit și satisfăcut de această revelație. Cishaurimii — singura Scoală păgână. Cel puțin asta explica asasinarea lui Sasheoka.

Exista o vorbă în Cele Trei Mări: „Doar Cei Puțini îi pot vedea pe Cei Puțini”. Vrăjitoria era violentă. A o grăi însemna a tăia în lume parcă folosind un cuțit. Dar numai Cei Puțini — vrăjitorii — puteau vedea această mutilare și numai ei puteau vedea în plus sângele de pe mâinile mutilatorului — „însemnul”, după cum era numit. Doar Cei Puțini se putea vedea unul pe altul și își puteau vedea crimele unul altuia. Și când se întâlneau, se recunoșteau unul pe altul cu siguranța cu care oamenii obișnuiți recunoșteau criminalii după lipsa nasului.

Dar nu și în cazul Cishaurimilor. Nimeni nu știa cum sau de ce, dar înfăptuiau lucruri la fel de mărețe și de devastatoare ca orice vrăjitorie fără a însemna lumea și fără a purta însemnul fărădelegii lor. Achamian văzuse o singură dată vrăjitoria Cishaurimilor, pe care o numeau Psûkhe — într-o noapte, cu multă vreme în urmă, în îndepărtatul Shimeh. Folosind Gnoza, vrăjitoria Străvechiului Nord, își distrusese atacatorii în robă de culoarea șofranului, dar în timp ce se adăpostea după Pavezele sale i se păruse că vede fulgere mute. Nu exista tunet. Nu exista însemn.

Doar Cei Puțini îi puteau vedea pe Cei Puțini, dar nimeni — niciun învățat, cel puțin — nu-i putea distinge pe Cishaurimi de oamenii obișnuiți și nici faptele lor de lumea obișnuită. Și Achamian presupuse că asta le permisese să-l asasineze pe Sasheoka. Turnurile Stacojii aveau Paveze

contra vrăjitorilor, sclavi-războinici împotriva oamenilor cu Choree, dar nu aveau nimic care să le apere de vrăjitoria imposibil de deosebit de creația lui Dumnezeu. Geshrunni îi spuse că acum prin sălile Turnurilor Stacojii alergau liberi copoi dresați să adulmece șofranul și henna pe care Cishaurimii le foloseau pentru a-și vopsi robele.

Dar de ce? Ce îi putea determina pe Cishaurimi să declare pe față război Turnurilor Stacojii? Oricât de străină le era metafizica, nu aveau nici o șansă de a câștiga un asemenea război. Turnurile Stacojii erau pur și simplu prea puternice.

Când Achamian îl întrebă pe Geshrunni, sclavul-războinic nu făcu decât să ridice din umeri.

— Au trecut zece ani și tot nu se știe.

Asta măcar era un motiv de consolare mărunță. Ignoranții nu prețuiau nimic mai mult decât ignoranța altora.

Drusas Achamian se adânci și mai mult în Vierme, către locuința mizeră unde închiriasse o cameră, încă temându-se mai mult de el decât de ceea ce-i rezerva viitorul.

Geshrunni se strâmbă în timp ce se împleticea afară din tavernă. Se îndreptă pe praful bătătorit al aleii.

— Gata, bolborosi, apoi chicoti într-un fel pe care nu îndrăznea să-l arate altora.

Ridică privirea spre o fâșie îngustă de cer tivit și ascuns de ziduri de cărămidă și de prelate zdrențuite pe post de apărători de soare. Nu vedea decât câteva stele.

Dintr-o dată trădarea aceasta i se păru jalnică. Divulgase singurul secret adevărat pe care îl știa unui dușman de-al stăpânilor lui. Acum nu mai rămăsese nimic. Nici o trădare care să-i liniștească ura din inimă.

Și ce ură amară era. Dincolo de toate, Geshrunni era un bărbat mândru. Și se născuse sclav, fusese câinele dorințelor unor bărbați slabi și efeminați... Al vrăjitorilor! Știa că într-o altă viață ar fi fost un cuceritor. Ar fi zdrobit dușman după dușman cu forța propriilor mâini. Dar în

această blestemată de viață nu putea decât să se furișeze cu alți bărbați efeminați și să bârfească.

Unde era răzbunarea în bârfă?

Se împletici o vreme pe alee înainte să-și dea seama că era urmărit. Îl fulgeră posibilitatea ca stăpânii lui să-i fi descoperit mărunta trădare, dar se gândi că era puțin probabil. Viermele era plin de lupi, oameni disperați care urmăreau țintă după țintă căutându-i pe cei suficienți de beți pentru a putea fi jefuiți fără riscuri. Geshrunni chiar omorâse unul, cu câțiva ani mai devreme: un amărât de neghiob care riscase mai degrabă să fie ucis decât să se vândă ca sclav, cum făcuse tatăl fără nume al lui Geshrunni. Continuă să meargă, cu simțurile atât de ascuțite cât permitea vinul, mintea beată depănând un scenariu sângeros după altul. Se gândi că era o noapte bună pentru a ucide.

Geshrunni se îngrijoră numai după ce trecu pe sub fațada abia deslușită a templului pe care locuitorii Carythusalului îl numeau Gura Viermelui. Oamenii erau adesea urmăriți prin Vierme, dar foarte rar dincolo de ieșire. Geshrunni putea chiar să zărească cel mai înalt dintre Turnuri, purpuriu pe fondul cerului înstelat, peste dezordinea de acoperișuri. Cine ar îndrăzni să-l urmărească atât de departe? Doar dacă...

Se răsuci pe călcâie și văzu un bărbat plinuț, cu început de chelie, îmbrăcat, în ciuda căldurii, într-o tunică din mătase, bogat împodobită, care putea fi de orice culoare, dar părea albastră cu neagra în întuneric.

— Ești unul din nerozii care erau cu târfa, spuse Geshrunni, încercând să scuture confuzia băuturii.

— Da, răspunse bărbatul, bărbiile duble rânjind o dată cu buzele. A fost foarte... ademenitoare. Dar adevărul este că eram mult mai interesat de ceea ce ai avut să-i spui Învățatului Mandatului.

Geshrunni își miji ochii într-o buimăceală de bețiv. *Deci ei știu.*

Pericolul îl trezea întotdeauna. Instinctiv, duse mâna în buzunar, își închise degetele în jurul Chroreei. O aruncă năprasnic spre învățat...

Sau către cel pe care îl crezuse învățat Stacojiu. Străinul prinse Jucăria din zbor de parcă fusese aruncată pentru examinarea lui prietenească. O studie un moment, ca un schimbător dubios de bani cu o monedă de plumb, își ridică privirea și zâmbi din nou, clipind din ochii lui mari și bovini.

— Un dar extrem de valoros, spuse. Îți mulțumesc, dar mă tem că nu e un înlocuitor tocmai convenabil pentru ceea ce vreau eu.

Nu e vrăjitor! Geshrunni văzuse un vrăjitor atins de o Choree, destrămarea incandescentă de carne și oase. Dar atunci ce era acest om?

— Cine ești? Întrebă Geshrunni.

— Nimic din ce ai putea să înțelegi, sclavule.

Căpitanul Javreh zâmbi. *Poate nu-i decât un nerod.* O bună-voie periculoasă, ca de bețiv, puse stăpânire peste purtarea lui. Se apropie de bărbat, îi puse o mână bătătorită pe umărul vătuit. Simți parfum de iasomie. Ochii aceia ca de bovină priviră în sus spre el.

— Vai, șopti străinul, ești un nerod curajos, nu-i așa?

De ce nu se teme? Amintindu-și ușurința cu care bărbatul înșfăcase Choreea, Geshrunni se simți dintr-o dată îngrozitor de descoperit. Dar era hotărât.

— Cine ești? scrâșni Geshrunni. De cât timp mă urmărești?

— Să te urmăresc?

Grasul aproape chicoti.

— Nu se cade ca un sclav să fie atât de înfumurat.

Îl urmărește pe Achamian? Ce-i asta? Geshrunni era un ofițer, obișnuit să intimideze în amenințătoarea intimitate a unei înfruntări față în față. Nu și pe acest bărbat. Moale sau nu, era de-a dreptul în largul lui. Geshrunni o simțea. Și, dacă n-ar fi fost vinul neîndoit, ar fi fost îngrozit.

Își înfipse degetele adânc în umărul gras al bărbatului.

— Ți-am zis să-mi spui, grasule, șuieră el printre dinții înțeleștați, sau îngraș praful cu măruntaiele tale.

Cu mâna liberă își flutură cuțitul.

— Cine esti?

Netulburat, grasul rânji cu o ferocitate neașteptată.

— Puține lucruri sunt la fel de obositoare ca un sclav care nu vrea să-și accepte locul.

Uimit, Geshrunni își coborî privirea spre mâna amorțită, își privi cuțitul căzând în praf. Nu auzise decât plesnetul mânecii străinului.

— La picior, sclavule!

— Ce-ai zis?

Lovitura palmei îl săgetă, îi umplu ochii de lacrimi.

— Am spus *la picior!*

Încă o palmă, destul de tare ca să scoată dinți. Geshrunni se împletici câțiva pași îndărăt, ridicând o mână neajutorat.

— La ce încercare ne-am înhămat, spuse străinul trist, urmărindu-l, când până și sclavii lor au o asemenea mândrie.

Panicat, Geshrunni bâjbâi după plăselele săbiei.

Grasul se opri, ochii fulgerându-i către măciulia acesteia.

— Scoate-o, spuse cu o voce imposibil de rece , inumană.

Cu ochii măriți, Geshrunni îngheță, paralizat de silueta profilată dinaintea lui.

— Am spus să o scoți!

Geshrunni ezită.

Următoare palmă îl făcu să cadă în genunchi.

— Ce ești? strigă Geshrunni printre buze însângerate.

În timp ce umbra grasului îl acoperea, Geshrunni privi fața aceea rotundă destinzându-se, apoi contractându-se la fel de strâns ca degetele unui cerșetor peste cupru. *Vrăjitorie! Dar cum se poate așa ceva? Ține o Choree...*

— Ceva imposibil de străvechi, spuse blând monstrul. Inimaginabil de frumos.

Dinapoia ochilor Învățaților Mandatului privea un bărbat mort de multă vreme: Seswatha, marele adversar al Non-

Zeului si fondatorul ultimei Școli Gnostice — Școala lor. La lumina zilei, era nedeslușit, la fel de nesigur ca o amintire din copilărie, dar noaptea îi poseda, iar tragedia vieții lui le tiraniza visele.

Vise fumegânde. Vise trase din teacă. Achamian îl privi pe Anasûrimbor Celmomas, ultimul înalt Rege din Kûniûri, prăbușindu-se sub ciocanul unei căpetenii srance lătrătoare. Deși Achamian strigă, știu în acea curioasă stare semiconștientă care aparținea viselor că cel mai mare rege al Dinastiei Anasûrimbor era deja mort — fusese mort de mai bine de două mii de ani. Mai mult, știu că nu el jelea, ci un om mult mai măreț. Seswatha.

Cuvintele îi clocotiră pe buze. Căpetenia srancă se zbătu prin flăcări mistuitoare, se prăbuși într-o grămadă de zdrențe și cenușă. Alți sranci goniră spre culmea dealului și muriră loviți de luminile nepământești chemate de cântecul său. În depărtare, zări un dragon, ca o siluetă de bronz în soarele ce apunea, plutind deasupra câmpului de luptă dintre oameni și sranci și gândi: *Ultimul rege Anasûrimbor a căzut. Kûniûri e pierdut.*

Chemând numele regelui lor, cavalerii înalți din Trysë galopară pe lângă el, trecând peste srancii pe care îi pârjolise și căzură ca niște nebuni asupra maselor de dincolo. Cu un cavaler pe care nu îl cunoștea, Achamian îl târî pe Anasûrimbor Celmomas printre strigătele delirante ale vasalilor și rudelor sale, prin duhoarea de sânge, măruntaie și carne arsă. Într-o mică poiană, trase trupul frânt al Regelui în poala sa.

Ochii albaștri ai lui Celmomas, de obicei atât de reci, îl implorară.

— Lasă-mă, suspină regele cu barbă cărunță.

— Nu, răspunse Achamian. Dacă mori, Celmomas, totul e pierdut.

Înaltul Rege surâse în ciuda buzelor sfărâmate.

— Vezi soarele? Îi vezi flacăra, Seswatha?

— Soarele apune, răspunse Achamian.

— Da! Da. Întunericul Non-Zeului nu este atotcuprinzător. Zeii încă ne mai văd, drag prieten. Sunt

îndepărtați, dar îi aud galopând de-a lungul cerurilor. Îi aud chemându-mă.

— Nu poți muri, Celmomas! Trebuie să nu mori!

Înaltul Rege clătină din cap, îl liniștește cu privirea blândă.

— Mă cheamă. Îmi spun că sfârșitul meu nu e sfârșitul lumii. Spun că această povară e *a ta*. A ta, Seswatha.

— Nu, răspunse Achamian.

— Soarele! Vezi soarele? Îl simți pe obraz? Asemenea revelații sunt ascunse în lucruri atât de simple. Văd! Văd atât de limpede ce nesăbuit amarnic și îndărătnic am fost... Și cu tine, cu tine mai mult decât cu oricine altcineva, am fost nedrept. Poți ierta un bătrân? Poți ierta un bătrân nečugetat?

— Nu e nimic de iertat, Celmomas. Ai pierdut multe, ai suferit mult.

— Fiul meu... crezi că va fi acolo, Seswatha? Crezi că mă va întâmpina ca pe tatăl său?

— Da... Ca pe tatăl și regele său.

— Ți-am spus vreodată, zise Celmomas, cu vocea spartă de mândrie deșartă, că fiul meu s-a furișat cândva în cele mai adânci abisuri ale Golgotterahului?

— Da, surâse Achamian printre lacrimi. De multe ori, bătrân prieten.

— Cât dor îmi e de el, Seswatha! Cât îmi doresc să-i stau din nou alături.

Bătrânul rege lăcrimă o clipă. Apoi ochii i se măriră.

— Îl văd atât de limpede. A luat soarele drept armăsar și galopează printre noi. Îl văd! Galopează prin inimile poporului meu, le tulbură cu încântare și furie!

— Șșș... Păstrează-ți forțele, Măria Ta. Chirurgii sunt pe drum.

— Spune... spune cuvinte atât de dulci ca să mă liniștească. Spune că un copil din sămânța mea se va întoarce, Seswatha — un Anasûrimbor *se va întoarce...*

Un fior îl scutură pe bătrân, silindu-l să scuipe aer și salivă printre dinți.

— La sfârșitul lumii.

Ochii strălucitori ai lui Anasûrimbor Celmomas II, Lord Alb de Trysë, Înalt Rege din Kûniûri, se stinseră. Și, o dată cu ei, soarele șovăi, scufundând gloria în armuri de bronz a norsirailor în amurg.

— Regele nostru! strigă Achamian către bărbații amuțiți din jurul lui. Regele nostru a murit!

Dar totul era întunecime. Nu era nimeni în jurul lui și niciun rege nu zăcea sprijinit de coapsele sale. Doar păături asudate și un gol imens, zumzăitor în locul unde fusese altă dată zgomotul războiului. Odaia sa. Zăcea singur în odaia sa.

Achamian își strânse cu putere brațele. Încă un vis tras din teacă.

Își duse mâinile la față și plânse, puțin pentru un Rege Kûniûric mort de veacuri și mult pentru alte lucruri, mai puțin clare.

În depărtare, crezu că aude urlete. Ale unui câine sau ale unui om.

Geshrunni era târât prin alei puturoase. Văzu ziduri brăzdate derulându-se peste cerul negru. Membrele i se smunceau din propria lor voință, degetele i se încleștau de cărămida unsuroasă. Prin sânge gîlgâitor simțea mirosul râului.

Fața mea...

— Ce mai vrei? încercă să strige, dar îi era aproape imposibil să vorbească fără buze. *Ți-am spus totul!*

Sunet de cizme pășind prin nămol. Un chicotit venind de undeva de deasupra lui.

— Dacă ochiul dușmanului te smintește, sclavule, îl scoți, nu?

— Te rog... 'ilă. Te i'lor... 'ilăăăă.

— Milă? râse lucrul. Mila este un lux al trântorilor, nerodule. Mandatul are mulți ochi și avem mult de lucru.

Unde îmi e fața?

O senzație de plutire, apoi plesnetul apei reci, care îl îneca.

Achamian se trezi înainte de răsărit, cu capul vâjâindu-i la amintirea băuturii și a coșmarurilor. Vise despre Apocalips.

Tușind, se clătină de la patul de paie până la singura fereastră a odăii. Deschise obloanele lăcuite cu mâini tremurătoare. Aer răcoros. Lumină cenușie. Palatele și templele Carythusalului se tolăneau printre desișuri de structuri mai mici. O ceață deasă acoperea râul Sayut, curgând pe aleile și bulevardele orașului de jos ca apa prin tranșee. Izolate și mici cât unghia, Turnurile Stacojii se profilau în depărtarea diafană, ridicându-se ca niște turle moarte din dune albe de nisip.

I se puse un nod în gât. Clipi ca să alunge lacrimile din ochi. Niciun foc. Niciun cor de bocete. Totul era nemișcat. Chiar și Turnurile afixau o liniște monumentală, ce tăia respirația.

Această lume, se gândi, nu trebuie să se sfârșească.

Își întoarse privirea de la priveliște la singura masă din cameră și se prăbuși pe scaun, sau ceea ce ținea loc de unul — arăta ca ceva recuperat de pe o epavă. Își udă pana și, derulând un mic sul peste foi împrăștiate de pergament, scrise:

Vadurile din Tywanrae. La fel.

Incendierea bibliotecii din Sauglish. Diferit. Mi-am văzut propria față în oglindă și nu pe a lui S.

O curioasă nepotrivire. Ce-ar fi putut însemna? Timp de o clipă cugetă la inutilitatea amară a acestei întrebări. Apoi își aminti că se trezise în mijlocul nopții. După o pauză adăugă:

Moartea și Profetia lui Anasûrimbor Celmomas. La fel.

Dar era la fel? Amănuntele, cu siguranță, dar visul fusese de o intensitate tulburătoare — destul cât să-l trezească. După ce șterse „La fel”, scrise:

Diferit. Mai intens.

În timp ce aștepta să se usuce cerneala, revăzu însemnările precedente, urmărindu-le până la bucla sulului. Fiecare era însoțită de o cascadă de imagini și emoții, cerneala mută fiind transformată în lumi fragmentare.

Trupuri căzând prin apele învolburate ale cataractelor unui râu. O iubită scuiând sânge printre dinții încleștați. Foc înfășurat ca o dansatoare lascivă în jurul unor turnuri de piatră.

Își apăsă ochii cu degetul mare și cu arătătorul. De ce era atât de obsedat de aceste însemnări? Alți oameni, mult mai importanți decât el, încercaseră descifrarea secvenței și permutărilor înnebunitoare ale Viselor lui Seswatha. Era conștient că nu avea să găsească în veci un răspuns. Atunci, era un fel de joc pervers? Unul ca acela pe care îl juca mama sa când tatăl său se întorcea beat de la docuri, înțepându-l și chinuindu-l, cerând *judecată* acolo unde nu era de găsit, tresărind de fiecare dată când tatăl său ridica mâna, ținând de fiecare dată când, inevitabil, o lovea?

La ce bune înțepăturile și chinul când în retrăirea vieții lui Seswatha era îndeajuns zbucium?

Ceva înghețat îi intră prin stern și îi înșfăcă inima. Vechiul tremur îi scutură mâinile și sulul se închise, cu cerneala încă udă. Încetează... își încleștă mâinile împreună, dar fiorul nu făcu decât să îi urce în brațe și umeri. *Încetează!* Urletul coarnelor srance năvăli prin fereastră. Se ghemui sub bătaia aripilor de dragon. Se legănă pe scaun, întregul trup scuturat de fiori.

— Încetează!

Câteva clipe se luptă să respire. Auzi trosnetul îndepărtat al unui ciocan de fierar, gâlceava corbilor pe acoperișuri.

Asta ai vrut, Seswatha? Așa trebuie să fie?

Dar, cum se întâmpla cu atât de multe din întrebările pe care și le punea singur, știa deja răspunsul.

Seswatha supraviețuise Non-Zeului și Apocalipsului, dar știa că înfruntarea nu se terminase. Scylvendii se întorseseră pe pășunile lor, srancii se împrăștiaseră pentru a se hărțui pentru prăzile unei lumi în ruină, dar Golgotterahul rămăsese neatins. De pe meterezele lui negre, servitorii Non-Zeului, Sfatul, continuau să vegheze, cu o răbdare care copleșea perseverența Oamenilor, o răbdare pe care niciun ciclu de versete epice sau prevestiri

ale scripturilor nu o puteau egala. Poate că cerneala era eternă, dar înțelesul nu. Seswatha știuse că amintirea lui va fi frântă câte puțin cu fiecare generație — și chiar Apocalipsul va fi uitat. Astfel încât moartea nu îl trecu dincolo, ci *în* adepții lui. Prin reîncarnarea vieții lui sfâșietoare în visele lor, făcuse din moștenirea lui o neîntreruptă chemare la arme.

Am fost menit suferinței, se gândi Achamian.

Silindu-se să înfrunte ziua ce începea, își unse părul cu ulei și își spălă petele de noroi de pe tivul brodat cu alb al tunicii albastre. Stând la fereastră, își liniști stomacul cu brânză și pâine veche în timp ce privea lumina soarelui arzând ceața de pe spinarea neagră a râului Sayut. Apoi pregăti Cânturile de Chemare și își informă superiorii din Atyersus, citadela Școlii Mandatului, despre tot ce îi spusese Geshrunni cu o noapte înainte.

Nu fu surprins de relativa lor lipsă de interes. La urma urmei, războiul secret dintre Turnurile Stacojii și Cishaurimi nu era războiul lor. Dar faptul că fu chemat înapoi acasă fu o surpriză. Când întrebă de ce, i se răspunse doar că avea legătură cu cele O Mie de Temple — o altă facțiune, un alt război care nu era al lor.

Încă o altă misiune fără sens, se gândi în timp ce-și aduna puținele lucruri care îi aparțineau.

Cum să nu fie cinic?

În Cele Trei Mări, toate Marile Facțiuni se luptau cu dușmani tangibili pentru scopuri tangibile, în timp ce Mandatul se lupta cu un dușman pe care nu-l putea vedea nimeni pentru un scop în care nimeni nu credea. Asta îi făcea pe învățații Mandatului proscriși, nu numai pentru că erau vrăjitori, ci și pentru că erau considerați smintiți. Bineînțeles, potențații Celor Trei Mări, și ketyaai și norsiraii, știa de Sfat și de amenințarea celui de-al Doilea Apocalips — nici nu se putea altfel, după cicăleala de secole a trimișilor Mandatului — dar nu credeau.

După secole de hărțuială cu Mandatul, Sfatul dispăruse pur și simplu. Se făcuse nevăzut. Nimeni nu știa de ce sau cum, deși existaseră nesfârșite speculații. Fuseseră distruși

de forțe necunoscute? Se anihilaseră din interior? Sau pur și simplu găsiseră un mod de a se feri de ochii Mandatului? Trecuseră trei secole de când Mandatul întâlnise ultima dată Sfatul. De trei secole duceau un război din care lipsea dușmanul.

Învățații Mandatului traversau Cele Trei Mări, vânând un adversar pe care nu-l puteau găsi și în care nimeni nu credea. Oricât de mult erau invidiați pentru deținerea Gnozei, vrăjitoria Străvechiului Nord, erau obiect de batjocură, șarlatanul de la curtea oricărei Mari Facțiuni. Și totuși, noapte de noapte, Seswatha se întorcea la ei. Se deșteptau dimineața din groază și se gândeau *„Sfatul este printre noi”*.

Achamian se întreba dacă existase vreo vreme în care să nu simtă această groază în sinea lui. Acel gol amețitor din coșul pieptului, de parcă nenorocirea atârna de ceva de care uitase. Venea asemeni unei șoapte fără răsuflare, *„Trebuie să faci ceva”*... Dar nimeni din Mandat nu știa ce era de făcut și până nu aveau să afle, toate faptele lor aveau să fie la fel de deșarte ca o pantomimă.

Erau trimiși la Carythusal pentru a ademeni sclavi importanți, cum era Geshrunni. Sau la cele O Mie de Temple, pentru a face cine știe ce.

Cele O Mie de Temple. Ce treabă putea avea Mandatul cu cele O Mie de Temple? Orice-ar fi fost, merita abandonarea lui Geshrunni — primul informator veritabil din Turnurile Stacojii de generații întregi. Cu cât se gândea mai mult la Situație, cu atât i se părea mai extraordinară lui Achamian.

Poate că aceasta misiune va fi diferită.

Se neliniști dintr-o dată la gândul lui Geshrunni. Oricât de mercenar ar fi fost el, riscase mult mai mult decât viața pentru a oferi Mandatului un mare secret. Mai mult, și inteligent și plin de ură — un informator ideal. Nu se făcea să-l piardă.

După ce-și despachetă cerneala și pergamentul, Achamian se aplecă peste masă și scrijeli un scurt mesaj:

Trebuie să plec. Dar ține minte că favorurile nu îți vor fi uitate și că ai găsit prieteni care îți împărtășesc scopurile. Nu vorbi cu nimeni și să ne vedem cu bine. A.

Achamian plăti pentru odaie proprietarului mușcat de vărsat, apoi o luă pe dibuite pe străzi. Îl găsi pe Chiki, orfanul pe care îl plătea ca să se ocupe de comisioane, adormit într-o alee din apropiere. Băiatul era ghemuit într-un sac de cânepă dinapoia unei grămezi zumzăitoare de resturi de pește. Cu excepția semnelor din naștere în formă de rodie care îi păta fața, era un băiat frumos, cu pielea măslinie fină ca a unui delfin în ciuda murdăriei și cu trăsături la fel de fine ca cele ale unei fiice de mare demnitar. Achamian se cutremură gândindu-se cum își câștiga băiatul existența în afara acestor mărunte învoieli. Cu o săptămână mai devreme, Achamian fusese acostat de un bețiv, cu vopsea de aristocrat pe jumătate ștearsă de pe față, trăgându-se de vintre și întrebându-l dacă i-a văzut dulcea lui „Rodie”.

Achamian trezi copilul adormit cu vârful papucului său de negustor. Băiatul sări imediat în picioare.

— Ții minte ce te-am învățat, Chiki?

Băiatul se zgâi la el cu falsa atenție a celor abia treziți din somn.

— Da, stăpâne. Sunt alergătorul tău.

— Și ce fac alergătorii?

— Duc mesaje, stăpâne. Mesaje secrete.

— Bine, spuse Achamian, întinzând băiatului pergamentul împăturit. Am nevoie să duci asta unui bărbat pe nume Geshrunni. Ține minte: *Geshrunni*. N-ai cum să-l ratezi. E un căpitan al javrehilor și merge des la Sfânta Lepră. Știi unde e Sfânta Lepră?

— Da, stăpâne.

Achamian pescui un ensolarii de argint din pungă și nu se putu abține să nu surîdă când văzu expresia uluită de pe fața băiatului. Chiki smulse moneda din palma lui ca dintr-o capcană. Dintr-un motiv sau altul, atingerea mâinii lui micuțe îl emoționează pe vrăjitor până la melancolie.

Capitolul II

Atyersus

Vă scriu pentru a vă informa că, în cursul ultimei audiențe, Împăratul Nansurului, cu totul neprovocat, m-a numit „smintit” în public. Fără îndoială că nu sunteți deloc mișcați de aceasta. A devenit ceva obișnuit. Sfatul ne este mai ascuns ca niciodată. Auzim de ei doar din secretele altora. Îi zărim doar prin ochii celor care le neagă însăși existența. De ce să nu fim numiți „smintiți”? Cu cât Sfatul se tănuiește mai adânc în sânul Marilor Facțiuni, cu atât mai nebunești sună declamațiile noastre. Suntem, așa cum ar spune blestemații de nansuri, „vânători în desiş” — cei care prin însuși actul vânătorii nimicesc orice speranță de a-și doborî prada.

—ÎNVĂȚAT ANONIM AL MANDATULUI, SCRISOARE CĂTRE
ATYERSUS

Iarnă târzie, 4110 Anul-Colțului, Atyersus

Chemat înapoi acasă, se gândi Achamian, rănit de ironia cuvântului „acasă”. Îi veneau în minte prea puține locuri din lume — Golgotterah, cu siguranță, Turnurile Stacojii, poate — mai lipsite de inimă decât Atyersus.

Mărunt și singur în mijlocul sălii de audiențe, Achamian se luptă să-și păstreze calmul. Membrii Cvorumului, consiliul conducător al Școlii Mandatului, stăteau în grupuri mici, împrăștiați în umbră, cercetându-l din priviri. Știa că vedeau un bărbat îndesat, într-o haină simplă, brună, de călătorie, cu barba tăiată drept brăzdată de dungi argintii. Avea aerul hotărât al cuiva care petrecuse ani întregi pe drumuri: spatele lat, pielea tăbăcită, bronzată a unui lucrător din castele de jos. Nu arăta deloc a vrăjitor, dar, ca spion, nici nu trebuia.

Enervat de privirile lor examinatoare, Achamian își reprimă impulsul de a-i întreba dacă nu vor, ca orice stăpâni de sclavi meticuloși, să-l caute la dinți.

În sfârșit, acasă.

Citadela Școlii Mandatului îi era cămin, îi va fi mereu cămin, dar locul acela îl copleșea în moduri inexplicabile. Era mai mult decât arhitectura lui apăsătoare: Atyersus fusese construit în maniera Străvechiului Nord, ai cărui arhitecți nu avuseseră habar de arce și domuri. Galerile interioare erau păduri de coloane groase, tavanele erau ascunse de baldachine de întuneric și fum. Reliefuli stilizate îmbrăcau fiecare coloană, înzestrând strălucitoarele vase de cărbuni cu prea multe detalii, sau cel puțin așa i se părea lui Achamian. Cu fiecare pălpâire, însuși pământul părea să se deplaseze.

În cele din urmă, cineva din Cvorum i se adresa:

— Cele O Mie de Temple nu mai pot fi ignorate, Achamian, cel puțin de când Maithanet ăsta a ajuns pe Scaun și s-a declarat Shriah.

Inevitabil, Nautzera fusese cel care spărsese tăcerea. Ultimul om pe care Achamian voia să-l audă vorbea mereu primul.

— N-am auzit decât zvonuri, răspunse el pe un ton măsurat — tonul care trebuia luat când ți se adresa Nautzera.

— Crede-mă, spuse acru Nautzera, zvonurile nu sunt nici pe departe pe măsura omului.

— Dar câtă vreme poate supraviețui?

O întrebare naturală. Mulți Shriahi trăseseră de cârma celor O Mie de Temple, doar pentru a descoperi că, la fel ca orice corabie imensă, refuzau să se întoarcă.

— Oh, supraviețuiește, spuse Nautzera. Înflorește, de fapt. Toate Cultele au venit la el în Sumna. *Toate* i-au sărutat genunchiul. Și fără niciun fel de manevre politice necesare acestui tranzit de putere. Fără boicoturi mărunte. Nici măcar o singură abținere.

Făcu o pauză pentru a-i da timp lui Achamian să înțeleagă semnificația acestui lucru.

— A stârnit ceva — vrăjitorul bătrân și înalt își strânse buzele, parcă punând lesă pe următorul cuvânt ca pe un câine periculos — ceva *neobișnuit*. Și nu doar în cele O Mie de Temple.

— Dar cu siguranță că am mai întâlnit și alții de felul lui, se aventură Achamian. Fanatici care flutură mântuirea cu o mână ca să distragă atenția de la biciul din cealaltă. Mai devreme sau mai târziu toată lumea vede biciul.

— Nu. Nu am mai întâlnit alții de „felul” lui până acum. Niciunul nu s-a mișcat atât de repede sau cu atâta viclenie. Maithanet nu e un simplu entuziast. În primele trei săptămâni ale stăpânirii sale două comploturi de a-l otrăvi au fost date în vileag — și aici e chestiunea — *de către Maithanet însuși*. Nu mai puțin de șapte agenți de-ai Împăratului au fost demascați și executați în Sumna. Acest om este mai mult decât perspicace. Mult mai mult.

Achamian încuviință din cap și îngustă ochii. Acum înțelegea urgența cu care fusese chemat. Cei puternici detestau schimbarea mai mult decât orice altceva. Marile Facțiuni pregătiseră un loc pentru cele O Mie de Temple și pentru Shriahul lor. Dar acest Maithanet se pișase în whisky, după cum ar zice nronii. Ceea ce era mai neliniștitor era că o făcuse într-un mod inteligent.

— Se pregătește un *Război Sfânt*, Achamian.

Uluit, Achamian căută confirmare la siluetele întunecate ale celorlalți membri ai Cvorumului.

— Glumești, fără îndoială.

Nautzera ieși cu pași mari din umbre, oprindu-se doar când fu destul de aproape pentru a se înălța deasupra lui. Achamian se împotrivi impulsului de a face un pas în spate. Prezența străvechiului vrăjitor fusese mereu deconcertantă: intimidantă din cauza înălțimii și totuși jalnică din cauza vârstei. Pielea lui părea să insulte mătăsurile care îl îmbrăcau.

— Te asigur că nu e o glumă.

— Atunci, împotriva cui? A fanimilor?

De-a lungul istoriei, Cele Trei Mări mai avuseseră parte doar de două Războaie Sfinte, amândouă duse între Școli,

și nu cu pagânii. Ultimul, așa-numitul Război Scolastic, fusese dezastruos pentru ambele tabere. Însuși Atyersus fusese asediat timp de șapte ani.

— Nu știm. Până acum Maithanet nu a catadicsit să spună nimănui împotriva cui. După cum am zis, este un om diabolic de viclean.

— Deci vă temeți de un alt Război Scolastic.

Lui Achamian abia de-i venea să creadă că poartă o asemenea conversație. Știa că posibilitatea unui alt Război Scolastic ar fi *trebuit* să-l îngrozească, dar în schimb inima îi pulsa de bucurie. Se ajunsese la asta? Era atât de sătul de misiunea deșartă a Mandatului încât acum întâmpina planurile de război împotriva inrithilor ca pe un soi de ușurare sucită?

— Exact de asta ne temem. Încă o dată Preoții cultici ne condamnă pe față, ne numesc necurați.

Necurați. *Cronicile Colțului*, considerate de cele O Mie de Temple drept cuvântul lui Dumnezeu însuși, îi numiseră astfel pe cei Puțini cu educația și capacitatea înăscută de a folosi vrăjitoria. „Tăiați-le limbile lor”, spuneau cuvintele Sfânte, „căci blasfemie mai cumplită ca a lor nu se află...”. Tatăl lui Achamian — care, ca mulți alți nroni, disprețuia opresiunea Atyersusului asupra Nronului — băgase această convingere în el cu bătaia. Credința poate muri, dar simțămintele ei rămân pe vecie.

— Dar n-am auzit nimic de acestea.

Bătrânul se aplecă înainte. Barba lui vopsită era tăiată drept ca a lui Achamian, dar era meticolos împletită după moda Retyaiului de Răsărit. Achamian fu lovit de nepotrivirea dintre fața bătrână și barba neagră.

— Dar nici nu aveai cum, nu-i așa, Achamian? Ai fost în Ainonul de Sus. Ce preot ar condamna vrăjitoria într-o națiune condusă de Turnurile Stacojii, hmm?

Achamian se uită chiorâș la bătrânul vrăjitor.

— Dar era de așteptat, nu?

Dintr-o dată întreaga idee i se păru ridicolă. *Asemenea lucruri li se întâmplă altora, altă dată.*

— Spui că acest Maithanet e viclean. Ce altă metodă mai bună de a-și asigura puterea decât incitarea la ură împotriva celor condamnați de Colț?

— Ai dreptate, bineînțeles.

Nautzera avea cel mai enervant mod de a-și însuși obiecțiile altora.

— Dar există un motiv mult mai îngrijorător de a crede că va declara război împotriva noastră și nu a fanimilor...

— Și care e acel motiv?

— Pentru că, Achamian, răspuse o altă voce decât a lui Nautzera, nu există nici o posibilitate de *a câștiga* un război împotriva fanimilor.

Achamian cercetă cu privirea întunericul dintre coloane. Era Simas, cu un zâmbet ironic care-i despica barba albă ca neaua. Purta o haină cenușie peste roba de mătase albastră. Era apă în contrast cu focul lui Nautzera chiar și în felul cum arăta.

— Cum ai călătorit? întrebă Simas.

— Visele au fost deosebit de rele, răspuse Achamian, întrucâtva uimit de trecerea de la speculații dure la amabilități ușoare.

Simas îi fusese învățător în ceea ce acum i se părea o altă viață, cel care îngropase inocența unui fiu de pescar nroni în revelațiile nebunești ale Mandatului. Nu mai vorbiseră direct de ani de zile — Achamian fusese plecat peste graniță multă vreme — dar naturalețea, abilitatea de a vorbi fără ocolișurile jnanului era aceeași.

— Ce vrei să spui, Simas? De ce să nu poată fi câștigat un război împotriva fanimilor?

— Din cauza Cishaurimilor.

Din nou Cishaurimii.

— Mă tem că nu te înțeleg, bătrâne învățător. Cu siguranță că inrithilor le-ar fi mai *ușor* să ducă un război împotriva Kianului, o nație cu o singură Școală, dacă Cishaurimii pot fi numiți astfel, decât împotriva tuturor Școlilor.

Simas încuviință din cap.

— La o primă privire, poate. Dar gândește-te, Achamian. Estimăm că cele O Mie de Temple singure au între patru și cinci mii de Choree, ceea ce înseamnă că pot trimite în luptă cel puțin tot atâția oameni imuni la orice fel de vrăjitorii pe care le-am putea noi aduna. Adaugă-i la asta pe toți lorzii inrithi care de asemenea au Jucărele și Maithanet ar putea aduna o armată de aproximativ zece mii de oameni care ar fi imunizați în toate felurile în ceea ce ne privește.

În Cele Trei Mări, Choreea era o variabilă crucială în aritmetica războiului. În multe feluri, cei Puțini erau ca niște Zei în comparație cu masele. Doar Choreea împiedica o dominație totală a Școlilor asupra Celor Trei Mări.

— Cu siguranță, răspunse Achamian, dar Maithanet ar putea la fel de bine să trimită acei oameni împotriva Cishaurimilor. Oricât de diferiți ar fi ei, măcar sunt vulnerabili la aceleași lucruri ca și noi.

— Chiar ar putea?

— De ce nu?

— Pentru că între acei oameni și Cishaurimi ar sta toate oștile Kianului. Cishaurimii nu sunt o Școală, vechi prieten. Nu sunt separați, ca noi, de credința și poporul națiunii lor. În timp ce Războiul Sfânt s-ar lupta să-i biruiască pe mai marii Kianului, Cishaurimii ar ploua foc peste ei.

Simas își coborî bărbia, parcă încercând să-și împungă sternul cu barba.

— Înțelegi?

Achamian înțelegea. Visase asemenea lupte înainte — Vadurile de la Tywanrae. unde oștirile străvechii Akksersia arseseră în focurile Sfatului. La simplul gând al acestei tragice bătălii, dinaintea ochilor îi săgetau imagini, siluete vagi de bărbați zbătându-se sălbatic în ape, mistuiți de focuri înalte... Câți pieriseră oare la vaduri?

— Ca la Tywanrae, șopti Achamian.

— Ca la Tywanrae, răspunse Simas, cu o voce solemnă și în același timp blândă.

Cu toții împărtășeau acest coșmar. Cei din Școala Mandatului împărtășeau toate coșmarurile.

În timpul acestui schimb de replici, Nautzera îi privise cu ochii mijiți. Judecata lui era palpabilă, ca a unui Profet al Colțului — doar că unde profeții vedeau păcătoși, Nautzera vedea nerozi.

— Și, după cum ziceam, remarcă bătrânul, acest Maithanet e perspicace, e un om rațional. Cu siguranță că își dă seama ca nu poate câștiga un Război Sfânt împotriva fanimilor.

Achamian îl fixă pe vrăjitor cu o privire goală. Bucuria de mai devreme dispăruse, înlocuită de o frică rece și umedă. Un alt Război Scolastic... Amintirea celor întâmplare la Tywanrae îi arătase dimensiunile terifiante ale unei asemenea perspective.

— De asta am fost chemat din Aionul de Sus? Ca să mă pregătesc pentru Războiul Sfânt al acestui nou Shriah?

— Nu, răspunse hotărât Nautzera. Ți-am spus doar motivele pentru care ne *temem* că Maithanet ar putea declara Război Sfânt împotriva noastră. De fapt, nu știm ce plănuiește.

— Într-adevăr, adăugă Simas. Dintre Școli și fanimi, fanimii sunt fără îndoială cea mai mare amenințare pentru cele O Mie de Temple. Shimeh este sub stăpânirea păgânilor de secole și Imperiul e doar o umbră anemică a ceea ce a fost cândva, în timp ce Kianul a devenit cea mai mare putere din Cele Trei Mări. Nu. Ar fi mult mai rațional ca Shriahul să-i declare pe fanimi ținta Războiului său Sfânt...

— Dar, interveni Nautzera, știm cu toții ca rațiunea și credința nu merg împreună. Diferența dintre rațional și irațional nu înseamnă mare lucru când vine vorba de cele O Mie de Temple.

— Mă trimiteți la Sumna, spuse Achamian. Să aflu adevăratele intenții ale lui Maithanet.

Un zâmbet răutăcios încreți barba vopsită a lui Nautzera.

— Da.

— Dar ce aş putea eu să obțin? Au trecut ani de când am fost ultima dată în Sumna. Nu mai am legături acolo.

Aceasta era adevărat sau nu, în funcție de ce definiție primea cuvântul „legături”. Există o femeie pe care o cunoscuse în Sumna — Esmenet. Dar asta se întâmplase cum mult timp în urmă.

Și mai era... Achamian fu ținut de acest gând. Oare știau?

— Dar nu-i adevărat, răspunse Nautzera. De fapt, *Simas* ne-a informat de acel elev de-al tău care — făcu o pauză, parcă pentru a căuta un termen care să trateze o problemă prea respingătoare pentru o conversație politicoasă — care a dezertat.

Simas? Își privi fostul dascăl. De ce le-ai spune?

Achamian vorbi cu precauție.

— Te referi la Inrau.

— Da, răspunse Nautzera. Iar acest Inrau a devenit, sau așa mi s-a spus — din nou o privire chiorâșă spre Simas — un *Preot Shrial*.

Tonul lui mustea a cenzură. *Elevul tău, Achamian. Trădarea ta.*

— Ești prea aspru, ca întotdeauna, Nautzera. Inrau era blestemat: născut cu înclinațiile unui dintre cei Puțini și totuși cu înclinațiile unui preot. Căile noastre l-ar fi ucis.

— Ah, da... *înclinațiile*, replică chipul bătrân. Dar spune-ne, dacă poți, așteptările tale în privința acestui fost elev. A trecut hotarele sau poate fi recuperat de Mandat?

— Ne poate fi spion? Asta întrebi?

Inrau spion? Evident, Simas îi complicase trădarea nespunându-le nimic despre Inrau.

— Credeam că e evident, spuse Nautzera.

Achamian tăcu, privi la Simas, a cărui față era descurajator de serioasă.

— Răspunde-i, Akka, spuse fostul său dascăl.

— Nu, răspunse Achamian, întorcându-se iar spre Nautzera.

Brusc, inima îi păru ca o piatră în piept.

— Nu. Inrau s-a născut de partea cealaltă a hotarelor. Nu se va întoarce.

Amuzament rece — atât de amar pe un chip atât de bătrân.

— Ah, Achamian, dar se va întoarce.

Achamian știa ce anume cereau: vrăjitoriile și trădarea pe care acestea o vor antrena. Fusesse apropiat de Inrau, promisese că-l va proteja. Fuseseră... apropiați.

— Nu, replică. Refuz. Inrau are un spirit plăpând. Nu are zelul necesar pentru ceea ce-i cereți. Avem nevoie de altcineva.

— Nu mai e nimeni altcineva.

— Chiar și așa, răspunse, abia începând să înțeleagă consecințele grabei sale. Refuz.

— Refuzi? scuipă Nautzera. Pentru că preotul ăsta e un nevolnic? Achamian, trebuie să sugrumi mama în ...

— Achamian se comportă astfel din loialitate, Nautzera, îl întrerupse Simas. Nu confunda una cu alta.

— Loialitate? se răsti Nautzera. Dar asta e chiar *miezul* problemei, Simas! Ce împărtășim noi e de neînțeles pentru alții. Ca unul strigăm în somn. Cu o asemenea legătură — ca un viciu! — cum ar putea loialitatea să fie altceva decât răzvrătire?

— Răzvrătire? strigă Achamian, știind că trebuie să procedeze cu grijă.

Asemenea cuvinte erau ca butoaiile de vin: dacă nu erau înfrânate, lucrurile aveau tendința să degenereze.

— Mă înțelegeți greșit — amândoi. Refuz din loialitate pentru Mandat. Inrau e prea firav. Riscăm să alienăm cele O Mie de...

— Ce minciună străvezie, mârâi Nautzera.

Apoi râse, parcă dându-și seama că trebuia să se fi așteptat la această impertinență.

— Școlile *spionează*, Achamian. Suntem alienați *în avans*. Dar știai deja asta.

Bătrânul vrăjitor îi întoarse spatele și-și încălzi degetele deasupra unui vas de cărbuni din apropiere. Lumina portocalie îi broda silueta înaltă, schițându-i contururile înguste pe lucrările colosale din piatră.

— Spune-mi, Achamian, dacă acest Maithanet și amenințarea unui Război Sfânt sunt lucrătura — să o zicem temperat — evazivului nostru adversar, n-ar merita să punem în joc viața delicată a lui Inrau sau chiar buna reputație a Mandatului?

— *Dacă*, Nautzera, răspunse el nehotărât, atunci cu siguranță ar merita.

— Ah, da. Am uitat că te numeri printre sceptici. Ce ziceai? Ca vânam *fantome*.

Ținu cuvântul pe limbă de parcă era o îmbucătură de mâncare dubioasă.

— Atunci bănuiesc că *posibilitatea* ca noi să fim martorii primelor semne ale întoarcerii Non-Zeului este mai slabă decât o *realitate*, viața unui dezertor — că a juca Apocalipsa la zaruri merită pulsul unui nevolnic.

Da, asta era exact ceea ce simțea. Dar cum să recunoască așa ceva?

— Sunt pregătit să fiu sancționat, încercă să spună pe un ton egal.

Dar vocea sa! Ursuză. Rănită.

— Eu *nu sunt* plăpând.

Nautzera îi studie chipul.

— Scepticii, pufni el. Cu toții faceți aceeași greșeală. Ne confundați cu celelalte Școli. Dar ne luăm noi la întrecere pentru putere? Alergăm noi prin palate, punând Paveze și amușinînd vrăjitoria ca niște câini? Scâncim noi în urechi de Împărați sau Regi? În lipsa Sfatului, ne iei faptele drept ale celor care nu au alt scop. decât puterea și recompensele ei copilărești. Ne iei drept târfe.

Era posibil oare? Nu. Se gândise la asta de multe ori. Spre deosebire ceilalți, cei ca Nautzera, el putea distinge epoca sa de cea pe care o visa noapte de noapte. Vedeă diferența. Mandatul nu era nici pe departe suspendat între epoci — era suspendat între vise și viața reală. Când scepticii, cei care credeau că Sfatul abandonase Cele Trei Mări, se gândeau la Mandat, nu vedeau o Școală compromisă de ambiții lumești, ci exact opusul: o școală care nu ființa deloc în lumea asta. Scopul „mandatului”,

care era mandatul istoriei până la urmă, nu era să poarte un război mort sau să sanctifice un vrăjitor mort de multă vreme înnebunit de ororile războiului, ci *să învețe* — să trăiască *din* trecut, nu în el.

— Vrei să discuți filozofie cu mine, deci, Nautzera? Întrebă el, înfruntând privirea feroce a bărbatului. Înainte erai prea aspru, acum ești doar prea prost.

Nautzera clipi uimit.

Simas interveni iute.

— Îți înțeleg împotrivirea, vechi prieten. Și eu am îndoielile mele — după cum știi.

Aruncă o privire ascuțită lui Nautzera, care continua să-l fixeze cu neîncredere pe Achamian.

— Există *putere* în scepticism, continuă Simas. Cei care cred fără să gândească în vremuri primejdioase sunt primii care mor. Dar acestea *sunt* vremuri primejdioase, Achamian. Mult mai mult decât au fost de mulți, mulți ani. Poate destul de primejdioase pentru a-ți trata cu scepticism propriul scepticism, hmm?

Achamian se întoarse spre el, atras de ceva din tonul lui.

Privirea lui Simas șovăi. Un mic conflict îi întunecă fața. Continuă.

— Ai observat cât de intense au devenit visele. O văd în ochii tăi. Cu toții avem ochii puțin sălbatici în ultima vreme... Ceva...

Se opri cu privirea nefocalizată, de parcă își număra bătăile inimii. Achamian simțea cum i se ridică părul de pe ceafă. Nu-l mai văzuse astfel pe Simas. Ezitant. Înfricoșat chiar.

— Întreabă-te, Achamian, spuse într-un târziu, dacă adversarul nostru, Sfatul, ar fi să obțină puterea în Cele Trei Mări, ce alt mijloc ar fi mai eficient decât *cele O Mie de Temple*? Unde s-ar putea ascunde mai bine și în același timp ar mânui o putere incredibilă? Și ce mod mai bun ar avea de a distruge Mandatul, ultima amintire a Apocalipsului, decât de a declara un Război Sfânt împotriva

celor Puțini? Imaginează-ți Oamenii luptând împotriva Non-Zeului fără îndrumarea și protecția noastră.

Fără Seswatha.

Achamian îl fixă o clipă lungă pe fostul său dascăl, Îndoiala sa trebuie să fi fost destul de limpede pentru a fi văzută de toți. Cu toate acestea, imagini din Vise îi veniră în minte — mici picuri de oroare. Închiderea lui Seswatha la Dagliash. Crucificarea. Licărirea soarelui pe cuiele de bronz din antebrațele lui. Buzele lui Mekeritrig recitind Cânturile Agoniei, țipetele lui... Ale lui? Dar tocmai asta era: aceste amintiri *nu erau* ale lui! Aparțineau altuia, lui Seswatha, peste a cărui suferință trebuiau să treacă dacă voiau să aibă vreo speranță de a merge mai departe.

Și totuși Simas îl privea atât de ciudat, cu ochii intrigați de propria lor nehotărâre. Ceva *se schimbăse*. Visele deveniseră mai intense. Necruțătoare. Atât de mult încât orice slăbire a concentrării făcea ca prezentul să fie măturat în traume ale trecutului, uneori suficient de oribile pentru a face mâinile să tremure și buzele să formeze strigăte mute. *Posibilitatea* ca asemenea groază să revină. Merita sacrificarea lui Inrau, iubirea lui? A băiatului care îi ușurase inima ostenită. Care îl învățase să guste aerul pe care îl respira... Blestem. Mandatul era un blestem! Rupt de Dumnezeu. Rupt până și de prezent. Doar frica aceea care înșfăcă și sugruma la gândul că viitorul ar putea semăna trecutului.

— Simas... încep, dar se poticni.

Voia să cedeze, dar simplul fapt că Nautzera se afla în preajmă îl reducea la tăcere. *Atât de meschin am devenit?*

Erau vremuri agitate, fără îndoială. Un nou Shriah, inrithii înfierbîntați de credința reînnoită, posibilitatea ca Războaiele Scolastice să fie reînviată, subita violență a Viselor...

Acestea sunt vremurile în care trăiesc. Toate acestea se întâmplă acum.

Părea imposibil.

— Ne înțelegeți imperativele la fel de bine ca oricare dintre noi, spuse Simas liniștit. Și mizele. Inrau a fost cu noi

scurtă vreme. Ar putea să fie făcut să înțeleagă — *fără* Cânturi, poate.

— În plus, adăuga Nautzera, dacă refuzi să te duci, nu faci decât să ne obligi să trimitem pe altcineva — cum sa zic? — mai puțin sentimental.

Achamian stătea singur pe parapet. Chiar și aici, în turnurile care dominau strâmtorile, se simțea apăsător de arhitectura Atyersusului, micșorat de zidurile ciclopice. Marea oferea prea puțină compensație.

Lucrurile se întâmplaseră atât de repede, de parcă fusese înșfăcat de mâini gigantice, răsucit între palme și apoi aruncat într-o altă direcție. Alta, dar mereu aceeași. Drusas Achamian bătuse multe drumuri de-a lungul și de-a latul Celor Trei Mări, aruncase multe sandale și nu zărise nici măcar o dată ceea ce vâna. Absență — mereu aceeași absență.

Întrevederea continuase. Părea obligatoriu ca orice audiență la Cvorum să fie prelungită, îngreunată de ritualuri și de seriozitate insuportabilă. Achamian presupuse că poate că o asemenea seriozitate era potrivită pentru Mandat, având în vedere natura războiului — dacă bâjbâitul prin întuneric putea fi numit astfel..

Chiar și după ce Achamian capitulase și acceptase să-l recruteze pe Inrau prin orice metode, Nautzera considerase necesar să-l pedepsească pentru împotrivirea sa.

— Cum ai putut uita, Achamian? îl imploră bătrânul vrăjitor, cu o expresie în același timp acră și rugătoare. Vechile Nume încă veghează din turnurile Golgotterathului — și încotro crezi că-și îndreaptă privirile? Spre Nord? Nordul e sălbăticie, Achamian. Sranci și ruine. Nu. Privesc spre sud — spre noi! — și urzesc cu o răbdare care zădărnicește intelectul. Doar Mandatul împărtășește această răbdare. Doar Mandatul își amintește.

— Poate că Mandatul, răspunsese Achamian, își amintește prea mult.

Dar acum nu putea decât să gândească. *Oare am uitat?*

Învățații Mandatului nu puteau uita vreodată ceea ce se întâmplase — violența Viselor lui Seswatha nu permitea. Dar fie și numai atât, civilizația Celor Trei Mări era insistentă. Cele O Mie de Temple, Turnurile Stacojii, toate Marile Facțiuni se războiau neîntrerupt de-a curmezișul Celor Trei Mări. În mijlocul unui asemenea labirint, importanța trecutului putea fi uitată cu ușurință. Cu cât se adunau grijile prezentului, cu atât era mai greu de văzut felul în care trecutul prevestea viitorul.

Îl făcuse grija lui pentru Inrau, un elev care îi fusese ca un fiu, să uite asta?

Achamian înțelegea pe deplin geometria lumii lui Nautzera. Fusese cândva și a lumii lui. Pentru Nautzera nu exista prezent, doar zgomotul unui trecut torturat și amenințarea unui viitor asemenea. Pentru Nautzera prezentul scăzuse până la dimensiunile unui punct, devenise reazemul precar unde istoria stătea în balanță cu destinul. O simplă formalitate.

Și de ce nu? Chinul Vechilor Războaie era dincolo de cuvinte. Aproape toate marile orașe ale Străvechiului Nord căzuseră dinaintea Non-Zeului și a Sfatului său. Marea Bibliotecă din Sauglish jefuită. Trysë, sfânta Mamă-a-Tuturor-Orașelor, prădată de viață. Turnurile din Myclai dărâmate la pământ. Dagliash, Kelmeol... Națiuni întregi trecute prin sabie.

Pentru Nautzera acest Maithanet era însemnat nu pentru că era Shriah, ci pentru că se putea să aparțină acestei lumi fără prezent, acestei lumi al cărei unic cadru de referință era tragedia trecută. Pentru că ar fi putut fi un autor al celui de-al Doilea Apocalips.

Un Război Sfânt împotriva Școlilor? Shriahul, un agent al Sfatului?

Cum să nu tremure la aceste gânduri?

Achamian se cutremură, în ciuda vântului cald. Sub el, marea urca prin strâmtori. Valuri întunecate se luptau unele cu altele, se izbeau cu o forță nepământeană, de parcă Zeii înșiși se înfruntau dedesubt.

Inrau... Pentru Achamian, gândul acestui nume însemna un moment trecător de liniște. Cunoscutese atât de puțină liniște în viață. Și acum era nevoit să pună acea liniște în balanță cu teroarea. Trebuia să-l sacrifice pe Inrau pentru a răspunde acestor întrebări.

Inrau fusese un adolescent zburdalnic când venise prima dată la Achamian, un băiat încă clipind în zorii bărbăției. Deși nu avusese nimic ieșit din comun în înfățișare sau inteligență, Achamian văzuse îndată ceva diferit la el — o amintire, poate, a primului discipol pe care îl iubise, Nersey Proyas. Dar acolo unde Proyas devenise mândru, îndopat de cunoștința că într-o zi va fi Rege, Inrau rămăsese... Inrau.

Profesorii găseau nenumărate motive egoiste de a-și iubi studenții. Mai mult decât orice, îi iubeau pentru că *ascultau*. Dar Achamian nu-l iubise pe Inrau ca elev. Își dăduse seama că Inrau era *bun*. Bun nu în sensul uzat al Mandatului, care făcea trafic de noroi ca toți ceilalți oameni. Nu. Bunătatea pe care o vedea în Inrau nu avea nimic de a face cu făcutul de fapte bune sau scopuri demne de laudă. Era ceva înnăscut. Inrau nu avea secrete, nu avea nici o nevoie sumbră de a tăinui defecte sau de a fi apreciat de ceilalți. Era deschis în felul copiilor și al nesăbuiților și avea aceeași naivitate binecuvântată, o inocență cu gust de înțelepciune mai degrabă decât de ignoranță.

Inocență. Dacă Achamian uitase ceva, acel ceva era inocența.

Cum să nu se îndrăgostească de un asemenea băiat? Își amintea că stătuse cu el în exact acest loc, privind lumina argintie a soarelui rostogolindu-se pe spinarea valurilor.

— Soarele! strigase Inrau.

Iar când Achamian îl întrebase ce voia să spună, Inrau râse doar și spuse:

— Nu vezi? Nu vezi soarele?

Și Achamian văzu: linii de lumină lichidă, strălucind în depărtarea tremurândă — o glorie inepuizabilă.

Frumusețea. Asta era darul lui Inrau. Niciodată nu înceta să vadă frumusețe și din cauza asta întotdeauna

Înțelegea, vedea dincolo de aparențe și ierta multe cusururi care îi pătau pe alții. La Inrau iertarea *preceda* mai degrabă decât urma greșelii. *Fă ce poțtești*, spuneau ochii lui, *căci ești deja iertat*.

Decizia lui Inrau de a abandona Mandatul în favoarea celor O Mie de Temple îl mâhnise și în același timp îl ușurase pe Achamian. Îl mâhnise pentru că știa că îl pierduse pe Inrau și răgazul pe care i-l oferea compania sa. Dar fusese ușurat pentru că știa că Mandatul i-ar fi șters inocența dacă băiatul ar fi rămas. Achamian nu putea uita vreodată noaptea în care atinsese pentru prima dată Inima lui Seswatha. Fiul de pescar murise în acea clipă, ochii îi fuseseră dublați și însăși lumea se transformase, devenind cavernoasă prin tragedia istoriei. Inrau avea să moară de asemenea. Atingerea Inimii lui Seswatha i-ar fi carbonizat-o pe a sa. Cum ar putea asemenea inocență, orice inocență, să supraviețuiască terorii Viselor lui Seswatha? Cum ar mai putea cineva găsi mângâiere în simpla lumină a soarelui, când amenințarea Non-Zeului se întrevedea la toate orizonturile? Victimelor Apocalipsului le era interzisă frumusețea.

Dar Mandatul nu tolera dezertorii. Gnoza era mult prea prețioasă pentru a fi încredințată răzvrătiților. Aceasta fusese amenințarea nerostită a lui Nautzera în timpul întâlnirii: *Băiatul e un dezertor, Achamian. Într-un fel sau altul, ar trebui să moară*. De câtă vreme știa Cvorumul că povestea înecului lui Inrau era o minciună? Chiar de la început? Sau Simas chiar îl trădase?

Dintre nenumăratele fapte pe care Achamian le făcuse, asigurarea evadării lui Inrau era cea pe care o considera o realizare adevărată, unica faptă bună în și de la sine, chiar dacă se lepădase de Școala sa pentru a o realiza. Achamian protejase inocența, îi permisese să fugă spre locuri mai sigure. Cum ar fi putut cineva condamna un asemenea lucru?

Dar fiecare faptă putea fi condamnată. La fel cum orice linie de sânge putea fi urmată până la un rege de multă vreme mort, așa orice faptă putea fi urmărită până la un

posibil dezastru. Era nevoie doar să urmărești bifurcațiile destul de departe. Dacă o altă Școală ar pune mâna pe Inrau și l-ar forța să le divulge cele câteva secrete pe care le cunoștea, atunci Gnoza ar fi fost în cele din urmă pierdută, iar Mandatul redus la anonimatul neputincios al Școlilor Minore. Poate chiar distrus.

Făcuse ceea ce trebuia? Sau pur și simplu făcuse un pariu? Merita pulsul unui om bun să joace Apocalipsa la zaruri? Nautzera susținuse că nu, iar Achamian fusese de acord. Visele. Ceea ce se întâmplase nu trebuia să se întâmple din nou. Această lume nu trebuia să moară. O mie de inocenți — o mie de mii! — nu meritau posibilitatea unui Al Doilea Apocalips. Achamian fusese de acord cu Nautzera. Avea să-l trădeze pe Inrau din motivul pentru care inocenții erau trădați mereu: frica.

Se sprijini de piatră și privi în jos și de-a curmezișul strâmtorii înspumate, luptându-se să-și amintească cum arăta în acea zi însorită când era cu Inrau. Nu reuși.

Maithanet și un război sfânt. În curând Achamian avea să pornească spre Nansur, spre orașul Sumna, cel mai sfânt dintre orașe pentru inrithi, căminul celor O Mie de Temple și al Colțului. Doar Shimeh, locul nașterii Celui din Urmă Profet, era la fel de sfânt.

Câți ani trecuseră de când vizitase Sumna ultima dată? Cinci? Șapte? Se întrebă într-o doară dacă avea să găsească acolo pe Esmenet, dacă mai trăia sau nu. Ea reușise întotdeauna să-i ușureze sufletul într-un fel sau altul. Și avea să fie plăcut să-l revadă pe Inrau, în ciuda împrejurărilor. Cel puțin băiatul trebuia avertizat. *Au aflat, băiete drag. Te-am dezamăgit.*

Marea oferea atât de puțină mângâiere. Năpădit de o singurătate ștearsă, Achamian privi dincolo de strâmtoare în direcția îndepărtatului Sumna. Tânjea să-i revadă pe acești doi oameni, unul pe care îl iubise doar pentru a-l pierde în favoarea celor O Mie de Temple, altul pe care crezuse că l-ar fi putut iubi...

De-ar fi fost un om, și nu un vrăjitor și un spion.

După ce privi silueta singuratică a lui Achamian șerpuind prin pădurile de cedru de sub Atyersus, Nautzera zăbovi pe parapete, savurând ciudatele fulgerări de lumină și studiind norii de furtună care despicau cerul spre nord. În această perioadă a anului, călătoria lui Achamian avea să stea fără îndoială sub semnul unei vremi neîndurătoare. Nautzera știa că avea să supraviețuiască drumului — prin Gnoză dacă trebuia — dar avea să supraviețuiască furtunii mult mai mari care îl aștepta? Avea să-i supraviețuiască lui Maithanet?

Sarcina noastră este atât de mare, se gândi, iar uneltele noastre atât de firave.

Scuturându-se din reverie — un obicei prost, care nu făcea decât să se înrăutățească cu vârsta — se grăbi spre galeriile mari, ignorând și egalii și subordonații pe lângă care trecea. După un timp ajunse în umbra de papirus a bibliotecii, cu oasele bătrâne îndurerate de efort. Așa cum se aștepta, îl găsi pe Simas aplecat peste un manuscris străvechi. Lumina lămpilor lucea pe o linie subțire de cerneală vărsată, pe care Nautzera o luă pe moment drept sânge. Îl privi pe bărbatul uitat o vreme, tulburat de o pâlpâire de ciudă. De ce îl invidia atât de mult pe Simas? Pentru că vederea bărbatului nu slăbise încă, în timp ce Nautzera, ca atâtia alții, trebuia să se bizuiască pe studenții care le citeau?

— Lumina e mai bună în scriptoriu, spuse Nautzera, făcându-l pe bătrânul vrăjitor să tresară.

Fața prietenoasă se ridică brusc, cercetă întunericul.

— Chiar e? Dar nu și compania, îmi imaginez.

Întotdeauna câte o remarcă ironică. Până la urmă, Simas era un om previzibil. Sau și asta era parte din înșelăciune, ca si ușorul aer de blândețe șovăitoare pe care îl folosea pentru a-și dezarma studenții?

— Ar fi trebuit să-i spunem, Simas.

Bătrânul se încruntă și își scărpină absent barba.

— Ce să-i spunem? Că Maithanet a chemat deja credincioșii pentru a declara ținta Războiului Sfânt? Că

jumătate din misiunea sa e doar un pretext? Achamian va afla asta în curând.

— Nu.

Avuseseră nevoie de această omisiune, cel puțin, pentru a face perspectiva trădării elevului său mai acceptabilă pentru el.

Simas încuviință și oftă adânc.

— Deci îți faci griji din celălalt motiv. Dacă am învățat ceva de la Sfat, bătrâne prieten, aceea este că *ignoranța* e o unealtă puternică.

— La fel e și *cunoașterea*. Îi vom refuza uneltele de care are nevoie? Dacă e neatent? Oamenii tind să devină neatenți în absența unei amenințări reale.

Simas scutură din cap cu vigoare disprețuitoare.

— Dar călătorește spre *Sumna*, Nautzera. Sau ai uitat? Va fi atent. Ce vrăjitor ar proceda altfel în bârlogul celor O Mie de Temple, hmm? Mai ales în vremuri ca acestea.

Nautzera strânse din buze și rămase tăcut.

Simas se aplecă înapoi peste manuscris, parcă limpezindu-și concentrarea. Îl studie pătrunzător pe Nautzera.

— Ai auzit noi rapoarte, spuse în cele din urmă. A mai murit cineva.

Simas posedase dintotdeauna capacitatea de a ghici cauzele multelor sale toane.

— Mai rău, spuse Nautzera. A dispărut. În dimineața asta, Parthelsus a raportat că informatorul lui principal de la curtea Tydonni a dispărut fără urmă. Agenții noștri sunt vânați, Simas.

— Ei trebuie să fie.

Ei. Nautzera ridică din umeri.

— Sau Turnurile Stacojii. Sau chiar cele O Mie de Temple. Spionii Împăratului, dacă îți amintești, au avut o soartă similară în Sumna... Oricum, lui Achamian trebuia să i se spună despre asta.

— Mereu atât de moral, Nautzera. Nu. Indiferent cine ne atacă, e prea fricos sau prea viclean pentru a o face în mod direct. În loc să lovească în vrăjitori, lovesc în informatori,

ne atacă ochii și urechile în Cele Trei Mări. Dintr-un motiv sau altul, speră să ne facă surzi și orbi.

Deși înțelegea implicațiile îngrozitoare, Nautzera nu reușea să vadă legătura.

— Și?

— Și Drusas Achamian mi-a fost elev mulți ani. Îl cunosc. Se folosește de oameni, ca orice spion, dar nu i-a prins niciodată gustul — cum ar trebui să facă orice spion. Prin natura sa, este un om neobișnuit de... deschis. Slab.

Achamian *era* slab, sau asta fusese mereu impresia lui Nautzera, dar cum influența asta obligațiile lor față de el?

— Sunt prea obosit pentru ghicitorile tale, Simas. Vorbește clar.

Ochii lui Simas fulgerară enervați.

— Ghicitori? Am crezut că vorbesc foarte clar.

În sfârșit îți arăți adevărata față, „bătrâne prieten.”

— Se rezumă la asta, continuă Simas. Achamian se *împrieteneste* cu oamenii pe care îi folosește, Nautzera. Dacă ar ști că oamenii lui de contact sunt vânați ar ezita. Și poate chiar mai important de atât, dacă ar ști că Atyersus a fost *infiltrat*, ar putea să cenzureze informațiile pe care ni le dă pentru a-și proteja contactele. Amintește-ți că *a mințit*, Nautzera, *a riscat însăși Gnoza*, pentru a-l proteja pe trădătorul acela de elev al lui.

Nautzera îl gratifică pe bărbat cu un zâmbet arar văzut și, deși îl simțea pervers pe fața sa, părea cu totul justificat.

— Sunt de acord. O asemenea faptă ar fi intolerabilă. Dar de multă vreme, Simas, succesul nostru a depins de autonomia pe care le-o acordăm agenților pe teren. Am avut mereu încredere că cei de la fața locului vor lua cele mai bune decizii. Și acum, la insistențele tale, refuzăm unui frate de-al nostru cunoașterea de care are nevoie. Cunoaștere care i-ar putea salva viața.

Simas se ridică brusc și se îndreptă spre el în umbre, în ciuda staturii lui mici și a minei de bunic, lui Nautzera i se făcu pielea de găină în timp ce acesta se apropia.

— Dar niciodată nu e chiar atât de simplu, nu-i așa, bătrâne prieten? Aranjamentul de cunoaștere și ignoranță

ne asigură deciziile. Ai încredere în mine când îți spun că am nimerit proporțiile potrivite cu Achamian. M-am înșelat oare când ți-am spus că dezeraterea lui Inrau ne va fi folositoare într-o bună zi?

— Nu, recunosc Nautzera, amintindu-și certurile lor înfierbântate din urmă cu doi ani.

Își făcuse griji că Simas nu făcea decât să protejeze un elev iubit — atunci. Dar, dacă trecerea anilor îl învățase ceva pe Nautzera despre Polchias Simas, aceea era că era pe cât de pătrunzător, pe atât de lipsit de inimă.

— Atunci ai încredere în mine și acum, îl îndemnă Simas, punându-i prietenos o mână pătată de cerneală pe umăr. Vino, bătrâne prieten. Avem și noi treburile noastre anevoioase.

Nautzera încuviință, multumit. Anevoioase trebură, într-adevăr. Oricine ar fi fost cei care le vânau informatorii o făceau cu o ușurință exasperantă, iar asta putea însemna un singur lucru: în ciuda faptului că retrăia chinul lui Seswatha noapte de noapte, un învățat al Mandatului devenise trădător.

Capitolul III

Sumna

Dacă lumea e un joc ale cărui reguli sunt scrise de Dumnezeu, iar vrăjitorii sunt cei care trișează și trișează, atunci cine a scris regulile vrăjitoriei?

—ZARATHINIUS, O APĂRARE A ARTELOR ARCANE

Primăvară timpurie, 4110 Anul Colțului, pe drum spre Sumna

Pe Marea Meneanor fură loviți de o furtună.

Achamian se trezi dintr-un alt vis, strângându-se în brațe. Străvechile războaie din somnul lui păreau împletite

cu întunericul cabinei sale, cu podeaua în tangaj și corul tunător al apelor. Zăcu ghemuit, tremurând în timp ce bâjbâia să despartă realitatea de vis. Chipuri bântuiau întunericul, crispate de uimire și groază. Siluete în armuri de bronz se luptau în depărtare. Zarea era mânjită de fum, și, noduros ca niște ramuri de fier, un dragon se înălța. *Skafra...*

Un tunet.

Pe punte, loviți de perdelele de ploaie, marinarii nroni se văitau, îl implorau pe Momas, Aspect al mării și furtunii. Și Zeu al zarurilor.

Negustorul nroni aruncă ancora în portul Sumna, străvechiul centru al credinței inrithi. Sprijinit de o parâmbă roasă, Achamian privea barca pilotului vâslind către ei printre valuri. Marele oraș era neclar în fundal, dar putea distinge structurile Hagernei, întinsul complex de temple, grânare și barăci care forma centrul administrativ al celor O Mie de Temple. În centrul său se ridicau legendarele bastioane ale Junriūmei, sfântul sanctuar al Colțului.

Simți atracția a ceea ce ar fi trebuit să fie grandoarea lor, dar păreau mute în depărtare, amortite. Doar niște piatră. Pentru inrithi era locul unde raiul sălășluia pe pământ. Sumna, Hagerna și Junriūma erau mult mai mult decât locuri pe hartă, erau înnodate de înseși țelurile istoriei. Erau balamalele destinului.

Dar pentru Achamian nu erau decât coji de piatră. Hagerna vorbea unor oameni care nu erau ca el, oameni care nu se puteau elibera de apăsarea vremurilor în care trăiau, presupuse. Oameni ca fostul lui elev, Inrau.

De câte ori Inrau discuta despre Hagerna, vorbea de parcă Dumnezeu însuși era la cârma cuvintelor sale. Achamian se simțea puțin îndepărtat, cum se întâmpla mereu când era confruntat cu entuziasmul excesiv al altuia. Exista o energie în tonul lui Inrau, o certitudine nebunească, care putea trece orașe, chiar națiuni întregi, prin sabie, de parcă dreapta lui încântare putea fi atașată vreunei fapte smintite. Încă un motiv pentru care Maithanet trebuia să fie foarte de temut: a avea acest fel de energie

era deja o boală, dar să fii purtător... Rămânea loc de gândire.

Maithanet era purtătorului unei ciume al cărei prim simptom era certitudinea. Cum de se putea pune egal între Dumnezeu și absența ezitării era ceva ce Achamian nu putuse niciodată să înțeleagă. La urma urmei, nu era Dumnezeu misterul care îi apăsa pe toți? Nu însemna șovăiala faptul de a sălășlui în inima acestui mister?

Atunci poate că sunt unul dintre cei mai pioși, se gândi zâmbind în sinea sa. Era un om generos cu lingușelile prefăcute. Prea multă visare.

— Maithanet, murmură în șoaptă, dar și numele era gol.

Nu se lega de zvonurile grandioase care forfoteau în jurul lui și nici nu se dovedea un motiv suficient pentru fărădelegile pe care urma să le comită.

Atras parcă de un simț al obligației doar pe jumătate înțeles față de unicul său pasager, căpitanul corăbiei de negoț se alătură tăcerii lui meditative, stând ceva mai aproape de el decât prevedea jnanul — o greșeală obișnuită printre castele de jos. Era un bărbat solid, alcătuit parcă din același lemn ca și corabia. Sare și soare pe antebrațe, apă de mare în părul și în barba sa lăptoasă.

— Acest oraș, spuse în cele din urmă, nu e un loc tare potrivit pentru cineva ca tine.

Cineva ca mine... Un vrăjitor într-un oraș sfânt. Nu exista nici o urmă de acuzație în tonul bărbatului. Nronii se obisnuiseră cu darurile și cu cerințele Mandatului. Dar continuau să fie inrithii, credincioși. Soluția lor la această contradicție era să afișeze o expresie oarecum goală. Niciodată nu vorbeau direct despre erezia lor, de parcă, dacă nu o atingeau cu cuvinte, ar fi putut să-și păstreze credința intactă.

— Niciodată nu-și dau seama ce suntem, spuse Achamian. Asta e groaznicul adevăr despre păcătoși. Suntem imposibil de distins de cei drekți.

— Mi s-a spus, răspunse omul, evitându-i privirea. Doar cei Puțini se văd unul pe altul.

Era ceva supărător în tonul lui, de parcă omul încerca să afle detaliile unui act sexual interzis.

De ce vorbim despre asta? Încearcă nesăbuitul să mi se vâre pe sub piele?

Achamian fu lovit de o imagine: el însuși copil, cățărându-se pe bolovanii mari pe care tatăl său usca plasele de pescuit, oprindu-se la fiecare câteva clipe cu răsuflarea tăiată doar ca să privească în jur. Ceva se întâmplase. De parcă mai ridicase de pe ochi un rând de pleoape, de dedesubtul celor pe care le deschidea în fiecare dimineață. Totul era atât de chinuitor de strâns, ca și cum carnea lumii se uscaseră și se întinsese peste golurile dintre oase: plasele pe pietre, gratiile de umbră peste deschideri, mărgelile de apă adunate în îndoiturile tendoanelor de pe mâinile sale atât de limpezi! Și, în această strângere, senzația de înflorire interioară, de prăbușire a vederii înlăuntrul *ființei*, de parcă ochii îi fuseseră răsuciți spre inima lucrurilor. Se vedea pe sine de pe suprafața pietrei, un copil întunecat pe fundalul discului solar.

Însăși țesătura existenței. Onta. O — și nici acum nu putea să exprime asta — „simțise”. Spre deosebire de majoritatea, știuse numaidecât că era unul dintre cei Puțini, știuse cu certitudinea încăpățînată a unui copil. Își aminti că strigase „Atyersus!”, amețit de o viață care nu mai era hotărâtă de caste, de tatăl său sau de trecut.

Dățile în care Mandatul trecuse prin satul său îl marcaseră profund în copilărie. Mai întâi venea zăngănitul cimbalelor, apoi siluetele în pelerine apărute de umbrele de soare și purtate de sclavi, atinse doar de cele mai fine cosmetice și de disprețul jnamic pentru pescarii și fiii lor din castele de jos. Doar bărbați de talie mitică puteau să se găsească dinapoia acestor chipuri — asta știa. Bărbați sprijiniți de gloria din *Saga*. Ucigași de dragoni și asasini de regi. Profeți și monștri.

În doar câteva luni de pregătire în Atyersus aceste copilării păliră. Erau obosiți, pompoși și se amăgeau singuri - Atyersus era diferit doar prin mărimea sa.

Sunt chiar așa de diferit de acest om? se întrebă Achamian, privindu-l pe căpitanul de lângă el. *Nu chiar*, se gândi, dar totuși îl ignoră și îi întoarse spatele ca să privească spre Sumna, încetoșată pe fundalul dealurilor întunecate.

Și totuși *era* diferit. Avea atâtea griji și răsplata era atât de slabă. Era diferit prin faptul că toanele lui puteau smulge porți de cetăți, pulveriza carne și frânge oase. Asemenea putere și totuși aceleași vanități, aceleași frici, și capricii mult mai întunecate. Se așteptase ca miticul să-l înalțe, să-i înflăcăreze fiecă faptă și în loc de acestea era aruncat în voia sorții... Detașarea nu ilumina pe nimeni. Ar fi putut face din corabia aceea un infern strălucitor, apoi să pășească nevătămat pe apă și cu toate acestea nu putea avea vreodată... *certitudinea*.

Aproape că șoptise aceste cuvinte.

Căpitanul plecă pentru o clipă, vizibil ușurat că fusese chemat de echipaj. Pilotul se apropiase de corabia în ruliu.

De ce sunt atât de distanți cu mine? Întepat de acest gând, își coborî privirea în adâncurile de culoarea vinului întunecat. *Pe cine disprețuiesc eu?*

A pune această întrebare însemna să-i dea și răspunsul. Cum ar fi putut oricine să nu se simtă izolat, detașat, când însăși existența răspundea limbii lor? Unde se afla pământul solid pe care puteai sta, dacă niște simple cuvinte puteau mătura totul din cale? Pentru învățații Celor Trei Mări devenise un truism să compare vrăjitorii cu poeții. Lui Achamian i se păruse mereu o absurditate. Abia de-și putea imagina două vocații la poli atât de tragic de opuși. Un vrăjitor nu crease niciodată nimic prin cuvinte, în afară de frică și mașinațiuni politice. Puterea, strălucitoarele rafale de lumină, aveau o direcție irezistibilă, și era cea greșită: direcția distrugerii. De parcă oamenii nu puteau decât să maimuțărească limba lui Dumnezeu, puteau doar să-i înjosească și să-i abrutizeze cântecul. Se spunea că, atunci când vrăjitorii cântă, oamenii mor.

Când vrăjitorii cântă. Și totuși, chiar și printre ai săi era anatemitat. Celelalte Școli nu-i puteau ierta Mandatului

moștenirea sa, faptul că poseda Gnoza, cunoașterea Străvechiului Nord. Înainte de a fi exterminate, marile Școli ale Nordului avuseseră binefăcători, piloți care să-i ajute să navigheze pe tărâmurile pe care nici o minte omenească nu le-ar fi putut concepe. Gnoza Magilor neoameni, Quya, rafinată timp de o altă mie de ani de viclenia umană.

În atât de multe feluri era ca un zeu pentru acești nerozi. Trebuia să-și amintească mereu asta — nicidecum pentru că era măgulitor, ci pentru că *ei* erau cei care nu trebuiau să uite. Ei, cei care se temeau și deci inevitabil urau — atât de mult încât să riște totul într-un Război Sfânt împotriva Școlilor. Un vrăjitor care uita această ură, uita cum să rămână în viață.

Stând dinaintea imensității tulburi a Sumnei, Achamian ascultă marinarii ciondănindu-se în fundal și corabia oftând în ritmul valurilor. Se gândi la arderea Corăbiilor Albe în Neleost, cu mii de ani în urmă. Încă simțea gustul încins al fumului, vedea lucirea pierzaniei de-a curmezișul apelor pe înserate, își simțea celălalt trup tremurând în frig.

Și Achamian se întrebă unde se duseseră toate, trecutul, și de ce, dacă era dus, îi făcea sufletul să sufere astfel.

Pe străzile înfundate de dincolo de cheiuri, Achamian, care deseori devenea contemplativ în prezența altor oameni, fu din nou izbit de absurditatea prezenței lui acolo. Faptul că cele O Mie de Temple permisese cândva Școlilor să mențină misiuni în Sumna era un mic miracol. Impresia credincioșilor inrithi că Sumna nu era doar inima credinței și preoțimii lor, ci însăși inima lui Dumnezeu. La propriu.

Cronicile Colțului erau cea mai străveche și deci cea mai tunătoare voce a trecutului, atât de străveche încât ele însele nu aveau o istorie clară — erau „inocente”, după cum scrisese marele cronicar ceneian, Geaterius. Vărgat de personaje, Colțul consemna marile invazii migratoare care au însemnat ascendentul oamenilor în Eärwa. Dintr-un motiv sau altul, Colțul aparținuse mereu aceluiași trib, Ketyaiul, și încă din zilele de început ale Shigekului, înainte de ridicarea kyraeenilor, fusese așezat în Sumna — sau

cel puțin așa sugerau consemnările care supraviețuiseră. Prin urmare, Sumna și Colțul deveniseră inseparabile în gândurile Oamenilor, pelerinajele la Sumna sau la Colț erau unul și același lucru, de parcă locul devenise un artefact, iar artefactul devenise un loc. A păși prin Sumna însemna a păși prin scripturi.

Nu era de mirare că se simțea nelalocul lui.

Se trezi înghiontit de un mic șir de catări. Brațe și umeri, fețe furioase și strigăte. Mișcarea pe străduță se opri. Nu văzuse niciodată orașul atât de înnebunitor de aglomerat. Se întoarse spre unul dintre bărbații care îl înghesuiau, un conriyan după înfățișare — solemn, cu umeri lați și cu o barbă stufoasă, un membru al castei războinicilor.

— Spune-mi, întrebă Achamian în limba sheyică, ce se petrece aici?

Sări peste jnan în graba sa: la urma urmei își amestecau sudoarea.

Bărbatul îl cântări din ochii întunecați, cu o expresie curioasă pe chip.

— Vrei să spui că nu știi? întrebă, ridicând vocea ca să se facă auzit peste larmă.

— Ce să știu? răspunse Achamian, simțind un mic fior pe șira spinării.

— Maithanet a chemat credincioșii la Sumna, spuse el, intrigat de ignoranța lui Achamian. Urmează să dezvăluie ținta Războiului Sfânt.

Achamian rămase trăsnit. Privi repede la fețele înghesuite în jurul lui, dându-și seama dintr-o dată câte dintre ele aveau căutătura aspră a războinicilor. Aproape toți purtau arme la vedere. Prima jumătate a misiunii lui, aflarea țintei Războiului Sfânt al lui Maithanet, era pe punctul de se realiza.

Nautzera și ceilalți trebuie să fi știut. Dar de ce nu mi-au spus?

Pentru că aveau nevoie de el în Sumna. Știaseră că se va împotrivi recrutării lui Inrau, astfel încât adunaseră tot ce putuseră aduna ca să-l convingă că trebuie să vină. O minciună prin omisiune — poate nu un păcat atât de mare

— dar cu toate acestea îl făcuse maleabil pentru scopurile lor.

Manipulare după manipulare. Până și Cvorumul juca jocuri cu propriile lui piese. Era o jignire veche, dar îl înțepa de fiecare dată.

Bărbatul continuă să vorbească, cu ochii strălucind subit de ferveare:

— Roagă-te să ne războim cu Școlile, prietene, mai degrabă decât cu fanimii. Vrăjitoria a fost dintotdeauna boala cea mai mare.

Achamian aproape fu de acord.

Achamian se întinse, plănuind să deseneze cu degetul o linie prin adâncitura din mijlocul spatelui lui Esmenet, dar ezită, strângând în schimb în mână cuvertura pătată. Încăperea era întunecată, plină de fierbințeala acuplării lor. Printre umbre, vedea firimituri și fleacuri împrăștiate pe podea. O crăpătură orbitor de albă în obloane era singura sursă de lumină. Tunetul străzii de dedesubt ajungea un huruit prin pereții subțiri.

— Nimic altceva? spuse, ușor lovit de nesiguranța vocii sale.

— Cum adică „nimic altceva”?

Vocea ei era marcată de o veche și statornică rană.

Îl înțeleșese greșit, dar înainte să-i poată explica, fu cuprins de o senzație neașteptată de greață și fu izbit de căldura sufocantă. Se ridică în picioare și avu imediat impresia că va cădea în genunchi. Picioarele i se îndoiră și se sprijini amețit de dulap. Îl trecură fiori prin părul de pe brațe până la cap și la spinare.

— Akka? întrebă ea.

— Sunt bine, îi răspunse. Căldura.

Se ridică și se rostogoli înapoi pe salteaua care se învârtea cu el. Trupul ei părea făcut din țipari fierbinți lipit de al lui. Asemenea călduri atât de devreme primăvara! De parcă întreaga lume se înfierbîntase la gândul Războiului Sfânt al lui Maithanet.

— Ai mai suferit de Fierbințeli și înainte, spuse ea, cu o voce neliniștită.

Fierbințelile nu erau contagioase — toată lumea știa asta.

— Da, spuse cu glas îngroșat, ținându-și fruntea în palme. Ești în siguranță. M-au luat acum șase ani, în timpul unei misiuni în Cingulat... Aproape am murit.

— Acum șase ani, repetă ea. Fiica mea a murit în același an.

Amărăciune.

Se trezi că era indignat de ușurința cu care durerea lui devenea a ei. O imagine a cum ar fi arătat fiica ei îi veni în minte: robustă, dar cu oase fine, cu păr întunecat și moale, tăiat scurt în felul castelor de jos, cu obrazul urmând perfect curba unei palme făcută căuș. Dar Esmi era cea pe care și-o imagina. Ea când era copil.

Rămaseră tăcuti multă vreme. Gândurile lui se liniștiră. Căldura deveni îmbălsămoare, își pierdu izul acru al opintelilor lor. Își dădu seama, amintindu-și tonul ei rănit, că îl înțelesese greșit mai devreme. Voise doar să știe dacă nu mai era nimic altceva în legătură cu zvonurile.

Într-un fel știuse mereu că se va întoarce aici, nu doar în Sumna, ci în acest loc, în brațele și între picioarele acestei femei oboșite. Esmenet. Un nume ciudat, demodat pentru o femeie cu personalitatea ei, dar în același timp bizar de potrivit pentru o prostituată.

Esmenet. Cum de putea un nume să-l emoționeze atât de mult?

Slăbise în cei patru ani de când fusese el ultima dată în Sumna. Mai sălbatic, umorul ei se adâncise prin adunarea de mici răni. Fără ezitare, o căutase după ce se luptase să iasă din portul supraaglomerat, șocat de propria-i dorință. Fusese ciudat să o vadă stând în fereastra ei, un amestec de pierdere și vanitate, de parcă recunoscuse un vechi rival din copilărie dinapoia feței mușcate a unui lepros sau a unui cerșetor.

— Încă mai alergi după bețe, după cum văd, spusese ea, cu ochii remarcabili de neatinși de surprindere.

Și nu mai făcea glume despre cât se îngrășase în timpul sarcinii.

Treptat, îl îndepărtă de grijile sale, atrăgându-l în lumea ei complicată de anecdote și satiră. Inexorabil, clipele duseseră în această cameră, iar Achamian făcuse dragoste cu ea cu o intensitate care îl șocase, de parcă găsisese un răgaz imposibil în animalitatea actului — un răgaz de la zbuciumul misiunii sale.

Achamian venise în Sumna din două motive: să stabilească dacă noul Shriah plănuia să declare război Școlilor și să afle dacă Sfatul avea ceva de-a face cu aceste evenimente remarcabile. Primul fusese un scop tangibil, ceva ce putea folosi pentru a raționaliza trădarea lui Inrau. Al doilea... fantomatic, având anemia înfierbântată a scuzelor în care nu putea nici pe departe să-și găsească iertarea. Cum să folosească războiul Mandatului împotriva Sfatului pentru a raționaliza trădarea când războiul în sine devenise atât de irațional?

Cum altfel să descrii un război fără un dușman?

— Măine trebuie să-l găsesc pe Inrau, spuse, adresându-se mai mult întunericului decât lui Esmenet.

— Încă intenționezi să-l... întorci?

— Nu știu. Știu foarte puține de-o vreme.

— Cum poți spune așa ceva, Akka? Uneori mă întreb dacă există lucru pe care tu să nu-l știi.

Fusese mereu o târfă desăvârșită, îngrijindu-se mai întâi de șalele sale, apoi de sufletul său. *Nu știi dacă mai pot îndura asta încă o dată.*

— Mi-am petrecut întreaga viață printre oameni care mă cred nebun, Esmi.

Ea râse la auzul acestor vorbe. Deși se născuse într-o castă de slugi și nu primise vreo educație — formală, cel puțin — Esmenet avusese mereu un simț deosebit de ascuțit al ironiei. Era unul din multele lucruri care o deosebeau de alte femei, de alte prostituate.

— Mi-am petrecut întreaga viață printre oameni care mă cred târfă, Akka.

Achamian zâmbi în întuneric.

— Dar nu e același lucru. Tu *ești* o târfă.

— Deci tu nu ești nebun?

Chicoti și Achamian deveni acru. Aerul acesta de fetiță era o șaradă — sau așa crezuse mereu — ceva ticluit pentru bărbații ei. Îi amintea că era un client, că nu erau iubiți, de fapt.

— Dar exact asta e problema, Esmi. Dacă sunt sau nu nebun depinde de existența dușmanului meu.

Ezită, de parcă aceste cuvinte îl aduseră pe marginea unei prăpăstii care îi tăia răsuflarea.

— Esmenet... *Tu* mă crezi, nu-i așa?

— Să cred un mincinos înrăit ca tine? Nu mă insulta, te rog.

O răbufnire de indignare imediat regretată.

— Nu. Serios...

Făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Dacă eu cred că Sfatul există?

Nu crede. Achamian știa că oamenii care repetă întrebările se tem să dea un răspuns.

Frumoșii ei ochi căprui îl studiară în întuneric.

— Să zicem doar, Akka, că eu cred că există *întrebarea* referitoare la Sfat.

În privirea ei exista ceva care implora. Îl trecură alți fiori.

— Nu e de ajuns? Întrebă ea.

Chiar și în ceea ce-l privea, Sfatul se retrăsese din teroarea faptului în neliniștea dezrădăcinată a întrebărilor. Uitase oare, tot bocind lipsa unui răspuns, importanța întrebării?

— Trebuie să-l găsesc pe Inrau mâine, spuse el.

Degetele ei i se adânciră în barbă, de-a curmezișul bărbiei. Lăsă capul pe spate ca un motan.

— Suntem un cuplu trist, spuse ea de parcă observând asta întâmplător.

— De ce spui asta?

— Un vrăjitor și o târfă. E ceva trist în asta.

Îi strânse mâna și îi sărută vârfurile degetelor.

— E ceva trist în toate cuplurile, spuse el.

În visul său, Inrau pășea prin canioane de cărămidă arsă, printre chipuri și siluete luminate de lumina zdrențuită a torțelor. Și auzea o voce venind de nicăieri, țișând prin oasele sale, de-a curmezișul fiecărei particule de piele, rostind cuvinte ca umbrele unor lovituri de pumn chiar dincolo de colturile ochilor săi. Cuvinte care zdrobeau ultimele resturi de voință care îi rămăseseră. Cuvinte care pășeau o dată cu membrele sale.

Zări fațada strâmbă a tavernei, apoi o despărțitură de un auriu palid, plină de fum, mese și grinzi deasupra capului. Intrarea îl înghiți. Pământul care se înălța se înclină în față, îl ghidă spre o întunecime răuvoitoare în colțul îndepărtat al încăperii. Aceasta îl înghiți la rândul ei — o altă intrare. Totul se năpusti spre bărbatul bărbos, cu capul sprijinit de stucul crăpat, cu fața întoarsă relaxat în sus, dar congestionată de un fel de extaz interzis — lumina curgea din gura care i se mișca. Avea cioburi de soare în ochi.

Achamian...

Apoi murmurul imposibil fu târât în vuietul clienților. Interiorul întunecos al tavernei deveni solid și lumesc. Unghiurile de coșmar se îndreptară. Jocul de lumini și umbre se transformă în contrast.

— Ce cauți aici? bolborosi Inrau, luptându-se să-și facă ordine în gânduri. Nu-ți dai seama ce se petrece?

Scrută interiorul tavernei și printre grinzi și aburi văzu o masă de Cavaleri Shriali în colțul îndepărtat. Până acum nu-l observaseră.

Achamian îl privi acru.

— Mă bucur că te văd, băiete.

Inrau se încruntă.

— Nu-mi spune „băiete”.

Achamian rânji.

— Cum altcumva — îi făcu din ochi — să-i spună un unchi preaiubit nepotului său? Hmm, băiete?

Inrau suflă adânc și se lăsă pe spate în scaun.

— Și eu mă bucur că te văd... unchiule Akka.

Asta nu era o minciună. În ciuda împrejurărilor supărătoare, chiar se bucura să-l vadă. O vreme regretase că-și părăsise profesorul. Sumna și cele O Mie de Temple nu erau locurile, sanctuarele, pe care și le imaginase — cel puțin până când Maithanet fusese ales pe Scaun.

— Mi-a *fost* dor de tine, continuă Inrau, dar Sumna...

— Nu e un loc tare bun pentru cineva ca mine — știu.

— Atunci de ce ai venit? Cu siguranță ai auzit zvonurile.

— Nu am „venit” pur și simplu, Inrau...

Achamian se opri, cu chipul dintr-o dată tulburat.

— Am fost trimis.

Lui Inrau i se făcu pielea de găină.

— Oh, nu, Achamian. Te rog spune-mi...

— Trebuie să vorbim despre acest Maithanet, spuse Achamian pe un ton forțat. Despre acest Război Sfânt. Cu siguranță că înțelegeți asta.

Achamian își coborî bolul cu vin. Timp de o clipă arătă învins. Dar mila subită pe care Inrau o simți pentru acest bărbat, bărbatul care în nenumărate feluri îi devenise tată, fu copleșită de o senzație amețitoare de nedreptate.

— Dar ai promis, Akka. Ai *promis*.

În ochii învățatului luciră lacrimi. Lacrimi chibzuite, dar cu toate acestea pline de regret.

— Lumea are obiceiul, spuse Achamian, de a frânge spatele promisiunilor mele.

Deși Achamian sperase să-i ofere lui Inrau fața unui profesor în sfârșit recunoscând un fost elev drept unul dintre egalii săi, o întrebare nerostită continua să-i vuiască în minte: *Ce naiba fac?*

Studiindu-l pe tânăr, simți un junghi de afecțiune. Chipul său arăta ciudat de acvilin, ras după moda din Nansur. Dar vocea îi era familiară — felul în care se încâlcea din ce în ce mai tare în idei care se luau la întrecere unele cu altele. La fel și ochii: exuberanți, largi, de un căprui sticlos, mereu balansându-se în vârful unei îndoieli de sine sincere. Inrau fusese blestemat mai mult decât alții să primească darul celor Puțini, reflectă Achamian. Ca temperament era ideal

pentru a fi preot al celor O Mie de Temple. Atingerea candorii altruiste, a pasiunii deschise — acestea erau lucruri pe care Mandatul i le-ar fi smuls.

— Dar Maithanet e mai mult decât poți înțelege, spunea Inrau.

Întregul trup al tânărului părea să se înfioare în curentul de aer din tavernă.

— Unii aproape că-l venerază, deși asta îl înfurie. Trebuie să i se dea ascultare, nu să fie venerat. De aceea si-a luat numele...

— Numele?

Lui Achamian nu-i trecuse prin cap ca numele lui putea să însemne ceva. Acest fapt în sine îl tulbură. Era o tradiție a Shrialilor să-și ia nume noi. Cum de îi scăpau lucruri atât de simple?

— Da, răspunse Inrau. De la *mai'tathana*.

Cuvântul îi era necunoscut lui Achamian. Dar, înainte să apuce să întrebe, Inrau își continuă explicația, pe un ton sfidător, de parcă fostul elev își permitea doar acum, când în sfârșit Mandatul nu-l mai putea atinge, să se elibereze de vechi resentimente.

— N-ai avea de unde să-i cunoști înțelesul. *Mai'tathana* e în limba thoti-eännoreană, limba Colțului. Înseamnă „învățătură”.

Deci care e lecția?

— Și nimic din toate astea nu te tulbură? întrebă Achamian.

— Nimic din ce anume să mă tulbure?

— Din faptul că Maithanet a pus mâna atât de ușor pe Scaun. Că a fost capabil, în câteva *săptămîni*, să curețe Structurile Shriale de spionii Împăratului.

— *Să mă tulbure?* strigă Inrau nevenindu-i să creadă. Sufletul îmi *radiază*. Habar n-ai cât de adâncă mi-a fost disperarea când am venit prima dată în Sumna. Când mi-am dat pentru prima dată seama cât de meschine și de corupte deveniseră cele O Mie de Temple — când mi-am dat seama că *însuși Shriahul* nu era decât un câine de-al Împăratului. Și apoi a sosit Maithanet. Ca o furtună! Una din

acele rare furtuni de vară care spală și curăță pământul. Să fiu tulburat de ușurința cu care a curătat Sumna? Achamian, *am sărbătorit*.

— Atunci ce zici de acest Război Sfânt? Îți radiază sufletul și la acest gând? La gândul unui nou Război Scolastic?

Inrau ezită, parcă șocat că energia lui de mai devreme se epuizase atât de repede.

— Nimeni nu cunoaște ținta Războiului său Sfânt, spuse el amărât.

Oricât de mult ar fi disprețuit Inrau Mandatul, Achamian știa că gândul distrugerii lui îl îngrozea. *O parte din el este încă alături de noi*.

— Și dacă Maithanet declară într-adevăr război Școlilor, ce-ai să crezi despre el atunci?

— N-o va face, Akka, sunt sigur de asta.

— Dar nu asta te-am întrebat, nu?

Achamian se crispează în sinea sa la cruzimea din tonul lui.

— Dacă Maithanet declară război Școlilor, *atunci ce?*

Inrau își trecu mâinile — pe care Achamian le considerase mereu delicate pentru un bărbat — peste față.

— Nu știu, Akka. Mi-am pus de mii de ori întrebare asta și tot nu știu.

— De ce? Acum ești un Preot Shrial, Inrau, un apostol al Dumnezeuului, așa cum a fost el dezvăluit de Cel din Urmă Profet și de Colț. Nu cere Colțul ca toți vrăjitorii să fie arși?

— Ba da, dar...

— Dar Mandatul e diferit? E o excepție?

— Da. *Este diferit*.

— De ce? Pentru că un bătrân nesăbuit pe care l-ai iubit cândva e unul dintre ei?

— Nu ridică vocea, șuieră Inrau, aruncând priviri speriate spre masa Cavalerilor Shriali. Știi foarte bine de ce, Akka. Pentru că te iubesc ca pe un părinte și ca pe un prieten, bineînțeles, și pentru că de asemenea... respect misiunea Mandatului.

— Deci dacă Maithanet ar declara război Școlilor, ce-ai crede despre el?

— Aș jeli.

— Să jelești? Nu cred, Inrau. Ai crede că *a greșit*. Oricât de strălucit și de sfânt ar fi Maithanet, ai gândi „N-a văzut ce-am văzut eu!”

Inrau încuviință absent.

— Cele O Mie de Temple, continuă Achamian pe un ton mai blând, au fost mereu cea mai puternică dintre Marile Facțiuni, dar puterea lor a fost adesea tocită sau chiar frântă de corupție. Maithanet e primul Shriah în câteva secole care le revendică rangul. Și acum, în consiliile secrete ale fiecărei Facțiuni, oameni necrutători se întreabă ce va face Maithanet cu puterea asta? Pe cine va învăța el o lecție cu Războiul său Sfânt? Pe fanimi și pe preoții lor Cishaurimi? Sau îi va învăța pe cei condamnați de Colț, Școlile? Niciodată nu a fost Sumna atât de plină de spioni cum e acum. Dau tîrcoale Sfântelor Pământuri ca vulturii unui cadavru. Casa Ikurei și Turnurile Stacojii vor încerca să scornească modalități de subjugă planurilor lui Maithanet propriilor lor intenții. Kianinii și Cishaurimii vor fi cu ochii prudenți pe fiecare mișcare de-a sa, temându-se că lecția lui e pentru ei. Să minimizeze sau să exploateze, Inrau — cu toții sunt aici cu unul din aceste două scopuri. Doar Mandatul se află în afara acestui cerc meschin.

O veche tactică, făcută eficientă de istețime disperată. Când se recruta un spion, trebuia să i se deschidă prin cuvinte un loc sigur, să i se arate că miza nu era trădarea, ci o formă mai avansată, mai dificilă de loialitate. Cadre de referință — dă-le cadre de referință mai mari în care să-și interpreteze faptele trădătoare. Înainte de toate, un spion care recrutează alți spioni trebuia să fie un maestru în a spune povești.

— Știu asta, spuse Inrau, fixîndu-și palma mîinii drepte cu privirea. Chiar știu asta.

— Și dacă exista vreun loc, spuse Achamian, unde s-ar putea afla o facțiune ascunsă, acela e *aici*. Toate motivele pe care mi le-ai dat pentru devotamentul tău față de Maithanet sunt motive pentru ca Mandatul trebuie să aibă

ochi în cele O Mie de Temple. Dacă Sfatul se află undeva, Inrau, atunci se află *aici*.

Într-un fel, Achamian nu făcuse decât să enunțe un șir de afirmații discutabile, dar povestea pe care o invocase pentru Inrau era limpede, chiar dacă tânărul nu o vedea astfel. Dintre toți Preoții Shriali din Hagerna, doar Inrau putea vedea cadrul mai larg, putea acționa în interese care nu erau provinciale sau auto-amăgiri. Cele O Mie de Temple era un loc bun, dar fără noroc. Trebuia protejat de propria inocență.

— Dar Sfatul, spuse Inrau, fixându-l pe Achamian cu o privire îndurerată. Dacă s-au stins *cu adevărat*? Dacă fac degeaba ceea ce îmi ceri, Akka, atunci voi fi damnat.

Aruncă o privire neliniștită peste umăr, de parcă se temea că va fi pedepsit instantaneu.

— Dar întrebarea, Inrau, este dacă încă...

Achamian se opri, împietrit de expresia îngrozită a preotului.

— Ce e?

— M-au văzut.

Înghiți cu greu.

— Cavalerii Shriali din spatele meu... la stânga ta.

Achamian îi văzuse pe Cavaleri intrând la puțin timp după sosirea sa, dar, după ce se asigurase că nu erau dintre cei Putini, nu le mai acordase niciun fel de atenție. De ce-ar fi trebuit? Când era în astfel de misiuni, a ieși în evidență era de obicei un lucru valoros. Blegii atrăgeau atenția, nu fanfaronii.

Riscă o privire spre bula de lumină de lampă în care sedeau cei trei Cavaleri. Unul din ei, un bărbat îndesat, cu păr lănos, încă își purta zalele, dar ceilalți doi erau înveșmântați în albul tivit cu auriu al celor O Mie de Temple, la fel ca Inrau, deși veșmintele lor erau un amestec bizar de uniformă marțială și straie preotești, întâlnit doar la Cavalerii Shriali. Bărbatul în armură schița bucle prin aer cu un os de pui, descriind cu pasiune ceva — o femeie sau poate o băătălie — pentru tovarășii lui de masă. Bărbatul dintre ei, cu un chip pe care se citea indiferența arogantă a

castelor de sus, întâlnește privirea lui Achamian și încuviințează din cap.

Fără un cuvânt pentru însoțitorii săi, cavalerul se ridică și se îndreaptă cu pași mari spre masa lor.

— Unul din ei vine înapoi, spuse Achamian, turnându-și încă un bol de vin. Teme-te, rămâi calm, fă ce vrei, dar lasă-mă pe mine să vorbesc. Priceput?

O încuviințare cu răsuflarea tăiată.

Cavalerul Shrial trecu grosolan printre mese și clienți, oprindu-se o singură dată pentru a împinge hotărât un căruțaș care se împleticea în drumul lui. Era uscățiv, înalt ca un aristocrat, ras, cu păr scurt, negru ca pana corbului. Albul tunicii sale lucrate cu grijă părea să se scuture de orice umbră, dar, dintr-un motiv sau altul, nu și fața sa. Ajunse la ei, aducând arome de iasomie și mir. Înrau își ridică privirea.

— Mi s-a părut că te recunosc, spuse Cavalerul Shrial. Înrau, nu-i așa?

— D-da, Lord Sarcellus.

Lord Sarcellus? Numele nu îi era cunoscut lui Achamian, dar după cât era de zguduit Înrau nu putea fi decât cineva important — prea important ca să se deranjeze în mod obișnuit cu funcționari mărunți de templu. *Un Cavaler-Căpitan...* Achamian aruncă o privire pe lângă bustul lui și-i văzu pe ceilalți doi Cavaleri privind. Cel în armură se aplecă într-o parte și murmură ceva care-l făcu pe celălalt să rîdă. *Asta trebuie să fie un fel de glumă. Ceva cu care să-și distreze prietenii.*

— Și acesta cine mai e? Întrebă Sarcellus, întorcându-se spre Achamian. Ți face vreun fel de necazuri?

Achamian dădu vinul pe gât și își întoarse furios privirea de la Cavalerul-Căpitan — un bătrân bețiv care nu suferea întreruperile.

— Băiatul e fiul soră-mii, scrâșni el, și-i în rahat până la gât.

Apoi, ca și când s-ar fi gândit mai bine, adăugă:

— Domnule.

— Așa să fie, deci? De ce, mă rog?

Bâjbâind prin buzunare ca și cum ar fi căutat o monedă pierdută, Achamian scutură din cap cu un dezgust prefăcut, încă refuzînd să-și privească inchișitorul.

— Pentru că-i un nerod, de ce altceva? Poate că poartă tunică albă-cu-auriu, dar tot un idiot fudul rămâne.

— Și cine ești tu să dojenești un Preot Shrial, hmm?

— Ce? Eu să-l pedepsesc pe Inrau? exclamă Achamian, afișând spaima sarcastică a bețivilor. În ceea ce mă privește, băiatul e o bomboană. Nu fac decât să-i transmit mesajul soră-mii.

— Înțeleg? Și ea cine e, deci?

Achamian ridică din umeri și rânji, regretând pe moment gura lui cea mare.

— Soră-mea? Soră-mea e o scroafă în călduri.

Sarcellus clipi.

— Hmm. Și atunci tu ce ești?

— Fratele unei scroafe! strigă Achamian, în sfârșit privindu-l pe bărbat drept în față. Nu-i de mirare că băiatul e în rahat, eh?

Sarcellus zâmbi, dar ochii lui mari, căprui, rămâneau curios de morți. Se întoarse din nou spre Inrau.

— Shriahul cere de la noi sânguință, tinere apostol, acum mai mult ca niciodată. În curând va dezvălui ținta Războiului nostru Sfânt. Crezi că a sta la băut cu bufoni — chiar și cei de care ești legat prin sânge — e înțelept în ajunul unui asemenea eveniment?

— Și de *tine* ce să mai zic? bolborosi Achamian, întinzîndu-se după vin. Ia aminte la unchiul tău, băiete. Jigodii umflate și pompoase ca...

Dosul palmei lui Sarcellus îl plesni, trimițîndu-i capul într-o parte, îi aruncă scaunul pe două picioare șovăitoare, apoi îl trânti pe podeaua de piatră.

Taverna izbucni în strigăte și mugete.

Sarcellus împinse scaunul deoparte cu un șut și, cu aerul obișnuit al unui vânător care examinează niște urme, se lăsă pe vine deasupra lui. Achamian își apără față cu brațe tremurătoare. Cumva, actorul din el reuși să urle:

— Crimă!

O mână de fier îi strânse ceafa și-l smunci înainte, ridicându-i urechea la buzele lui Sarcellus.

— Cât mi-am dorit să fac asta, porcule, șopti bărbatul.

Apoi dispăru. Simțea duritatea podelei care-l zdrobise. Zări o străfulgerare a spatelui său îndepărtându-se. Achamian încercă să se ridice. Nenorocitele de picioare! Pe unde erau? Capul îi atârna pe spate. O lacrimă de lumină albă de lampă strălucind pe alamă atârnată, luminând grinzi și tavan, pânze de păianjen și muște mumificate. Apoi Inrau fu în spatele său, gemând în timp ce-l împingea în picioare, șoptind ceva indescifrabil în timp ce-l ghida spre scaun.

Proptit în scaunul său, îndepărtă cu o fluturare a palmei mâinile protectoare ale lui Inrau.

— Sunt bine, cârâi. Lasă-mă doar o clipă să-mi trag sufletul.

Achamian trase aer pe nări, își apăsă jumătate de față cu mâna și își trecu degetele încârligate prin barbă. Inrau se așeză pe scaunul lui și îl privi îngrijorat cum se întinde după vin.

— Ceva m-mai dramatic decât am intenționat, spuse Achamian încercând fără succes să pară bine dispus.

Când mâinile lui șovăitoare vărsară vinul, Inrau se întinse și îi luă cu grijă carafa.

— Akka...

Nenorocitele de mâini! Mereu tremură.

Achamian îl privi cum îi turna un bol de vin. Era calm. Cum de putea băiatul să fie atât de calm?

— Puțin cam dramatic, d-dar eficient... Cu toate acestea, eficient. Și asta e tot ce contează.

Cu degetul mare și arătătorul își șterse lacrimile din ochi. De unde apăruseră? *Din cauza că mă înțepă. Da, înțepătura.*

— L-am jucat cum am vrut, băiete.

Un sforăit care se voia hohot de râs.

— Ai văzut cum am făcut-o?

— Am văzut.

— Bine, zise el, bându-și vinul cu înghițituri mari și oftând. Privește si învață. Privește si învață.

Inrau îi turnă în tăcere încă un bol. Falca și obrazul lui Achamian, mai devreme arzătoare și amorțite, începură să doară.

Fu cuprins de o turbare inexplicabilă.

— Ce furii aș fi putut dezlănțui! scuipă el, destul de jos ca să fie sigur că nu putea fi auzit de alții.

Și dacă se întoarce? Aruncă o privire scurtă spre Sarcellus și ceilalți doi Cavaleri Shriali. Râdeau de ceva. O glumă sau ceva. Ceva.

— Ce *cuvinte* cunosc! Mârâi. *I-aș fi putut fierbe inima în piept!*

Încă un bol dat pe gât cu nesaț, părând ulei încins în măruntaiele lui înghețate.

— Am mai făcut așa ceva.

Am fost eu acela?

— Akka, spuse Inrau. Mi-e teamă.

Achamian nu văzuse niciodată atâția oameni strânși laolaltă. Nici măcar în Visele lui Seswatha.

Marea piață centrală a Hagernei era o junglă de oameni, în depărtare, scăldate în soare, zidurile înclinate ale Junriümei se înălțau deasupra maselor. Dintre toate structurile din preajmă, doar ele păreau imune la mulțimi. Celelalte clădiri, ridicate în zilele din urmă, mai elegante, ale Imperiului Ceneian, erau copleșite de hățișuri viermuitoare de războinici, neveste, sclavi și negustori. Brațe atârănând și fețe nedeslușite se aglomerau în balcoanele și colonadele lungi ale complexelor administrative. Grupuri de tineri erau cocoțați ca porumbeii pe coarnele și pe spinările celor trei Tauri Agoglieni care dominau de obicei inima pieței. Chiar și largile bulevarde de procesiune care șerpuiau spre negura restului Sumnei erau înțesate de oameni — întârziați care încă sperau să își facă loc mai aproape, mai aproape de Maithanet și de revelația lui.

În scurt timp Achamian regretă că își făcuse loc până ajunsese atât de aproape de Junriüma. Sudoarea îi înțepa ochii. Din toate părțile membre și trupuri se clătinau peste

el. În sfârșit, Maithanet urma să anunțe ținta Războiului său Sfânt, și credincioșii inundaseră locul așa cum apa inundă o luncă.

Achamian se trezea periodic antrenat de valuri de mișcare. Îi era imposibil să stea nemișcat. Presiunea din spatele său creștea și se trezea aruncat peste cei din față. Aproape că i se părea că de fapt se mișcă pământul sub picioarele lor, smuncit de vreo oaste ascunsă de preoți dornici să-i vadă pe toți sufocați.

La un moment dat blestemă totul: soarele necruțător, cele O Mie de Temple, antebrațul înfipt între umerii lui, Maithanet. Dar cele mai feroce momente le rezerva blestematei lui de curiozități și lui Nautzera. Se părea că acestea două combinate îl aduseseră în acel punct.

Apoi își dădu seama: *Dacă Maithanet declară război Scolilor...*

Între atâția oameni, care erau șansele de a fi descoperit ca vrăjitor și spion? Deja întâlnise câțiva care purtau aura amețitoare a Jucărelelor. Era obiceiul celor din castele conducătoare să-și poarte Choreele la vedere la gât. Gloatele erau înțepate de mici puncte care șopteau moarte.

Eu... prima victimă a noului Război Scolastic.

Ironia acestui gând îl făcu să se strâmbe. Dinaintea ochilor minții îi defilau imagini ale fanaticilor arătându-l cu degetul și țipând „*Hulitorul! Hulitorul!*” ale trupului său frânt aruncat gloatelor înfuriate.

Cum de-am putut fi atât de nerod?

Teama, căldura și duhoarea îi provocară greață. Falca și obrazul îi pulsau din nou. Îi văzuse pe alții — cu tâmplele zăbrelite de vene strălucitoare, cu ochii pe jumătate adormiți de confuzia celor pe punctul de a-și pierde cunoștința — ridicați din mulțime și trecuți pe sub soare de valuri de mâini ridicate. La vederea lor, Achamian împietrise de mirare și de spaimă, deși nu știa de ce.

Privi spre imensitatea Junriümei, Tainița-Colțului, ridicându-se în tăcere deasupra mulțimilor. Cete de preoți și alți funcționari se învârteau pe înălțimi, aplecându-se printre creneluri. Văzu o siluetă turnând ceva ce părea

petale albe și galbene dintr-un coș. Flutură în josul pantelor de granit înainte de a fi suflate spre rândurile de Cavaleri Shriali care baricadau terenurile de dedesubt. Și templu și fortăreață, Junriüma avea forma monolitică a unei structuri menite pentru a respinge oștiri — cum făcuse de atâtea ori în trecut. Singura concesie făcută credinței era nișa boltită a porții din față. Flancată de două coloane kyraneene, dimensiunile ei copleșeau orice om care stătea dinaintea ei. Achamian spera că Maithanet se va dovedi o excepție.

În ultimele câteva zile, mai ales după descurajanta întâlnire cu Cavalerul-Căpitan, noul Shriah săpase o gaură adâncă în gândurile lui Achamian, gaură pe care trebuia să o umple cu prezența bărbatului.

Merită devotiunea ta Inrau? Merită Maithanet viața ta? Cornurile de Chemare, al căror timbru ca un abis fără fund se asemena atât de mult cu al cornurilor srance, răsunară dinapoia lui. Sute de cornuri, răstrângându-se în marile goluri ale cerului de deasupra. Peste tot în jurul lui Achamian, oamenii începură să strige în extaz, producând un vuiet care umplu și apoi eclipsă geamătul oceanic al Cornurilor de Chemare. Sunetul lor se stinse și vuietul crescă până când păru că înseși zidurile Junriümei vor crăpa și se vor prăbuși.

O procesiune de copii chei îmbrăcați în stacojiu curse pe poarta Tainiței, pășind desculți în josul scărilor și teraselor monumentale, fluturând frunze de palmier. Vuietul scăzu în intensitate destul de cât să se facă auzite strigăte peste murmurul curgător al oamenilor. Se auziră fragmente de imnuri, dar acestea șovăiră și se stinseră. Mulțimea devenise o câmpie nerăbdătoare, liniștindu-se puțin câte puțin în așteptarea sunetului de pași pe punctul de a călca peste ea. *Noi toți pentru tine, Maithanet. Ce senzație trebuie să fie...* În ciuda a ceea ce îi spusese Inrau, Achamian știa că tânărul, în felul său, îl venera pe acest nou Shriah — o realizare care îi rănise vanitatea. Acum fostul maestru fusese înlocuit. Cum ar fi putut concura cu un om care putea dispune de evenimente ca acesta?

Dar se descurcase cumva. Cumva asigurate Mandatului ochi și urechi în inima celor O Mie de Temple. Oare Inrau fusese convins prin viclenia lui sau prin umilința primită din mâinile lui Sarcellus. Prin milă?

Câștigase din nou dând greș?

O imagine a lui Geshrunni îi fulgeră prin minte.

Faptul că reușise fără Cânturi îi oblojea rușinea — oarecum. Le-ar fi folosit dacă Inrau ar fi refuzat. Achamian nu-și făcea iluzii. Dacă ar fi dat greș în această misiune, Cvorumul l-ar fi ucis pe Inrau. Pentru oameni ca Nautzera, Inrau era un dezertor și toți dezertorii trebuiau să moară, era cât se poate de simplu. Gnoza, chiar și cele câteva rudimente pe care le cunoștea Inrau, era mult mai valoroasă ca orice viață de om.

Dar dacă ar fi folosit Cânturile de Subjugare, mai devreme sau mai târziu, Luthymeea, Colegiul de călugări și preoți care administrau vasta rețea de spioni a celor O Mie de Temple, ar fi identificat însemnul vrăjitoriei pe Inrau. Nu toți cei Puțini deveneau vrăjitori. Mulți își foloseau „darul” împotriva Școlilor. Iar Colegiul Luthymeei l-ar fi omorât pe Inrau pentru că purta semnul vrăjitoriei. Mai pierduse agenți din cauza lor și înainte.

În cel mai bun caz, Subjugarea putea cumpăra niște timp și să-i frângă inima.

Poate de asta acceptase Inrau să devină spion. Poate că întrezărise dimensiunile capcanei pe care soarta și Achamian i-o întinseseră. Poate se temea nu de ce i s-ar fi putut întâmpla lui dacă ar fi refuzat, ci de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla fostului lui profesor. Achamian ar fi folosit Cânturile, l-ar fi transformat pe Inrau într-o marionetă vrăjitoarească și și-ar fi pierdut mințile.

Preoți drapați în robe tivite cu auriu, purtând replici din aur ale Colțului, se înșiruiră câte patru între coloanele kyraneene. Colții luceau în soare. Câteva strigăte răgușite izbucniră din vuietul jos al mulțimii, devenind într-o clipită nenumărate. Mulțimea se strânse și mai mult în jurul lui Achamian, ca o pereche de palme umede. Spatele îi fu arcuit de opintirea spre înainte a maselor. Marginile cerului

Începură să alunece. Clipind ca să-și alunge sudoarea din ochi, întinse gâtul după aer mai proaspăt, de parcă undeva, chiar deasupra lui, era o suprafață unde respirația a mii de oameni se sfârșea și începea cerul. Vocile erau tunete. Își coborî privirea și Junriüma îi umplu ochii. Prin câmpuri de brațe ridicate, privi apariția siluetei lui Maithanet.

Noul Shriah avea o ținută puternică, la fel de înalt ca orice norsirai, purtând o robă de un alb imaculat și afișând o barbă deasă și neagră. Îi făcea pe preoții care îl flancau să pară efeminați. Achamian simți brusc dorința de a-i vedea ochii, dar de la această distanță erau ascunși în umbra sprâncenelor sale.

Maithanet era din sudul îndepărtat, după cum îi spusese Inrau, din Cingulat sau din Nilnamesh, unde influența celor O Mie de Temple era nesigură. Mersese pe jos, un inrithi singuratic prin ținuturile păgâne ale Kianului. Nu doar venise la Sumna, o cucerise. Printre administratorii istoviți ai celor O Mie de Temple, misterioasa lui origine îi fusese un avantaj. Simplul fapt de a fi un funcționar al celor O Mie de Temple însemna a duhni a corupție, un miros pe care nici o puritate a convingerilor sau măreție a spiritului nu puteau să-l spele vreodată.

Cele O Mie de Temple îl chemaseră pe Maithanet, iar Maithanet venise.

Oare descoperise Sfatul acest gol? Te-a creat pentru a-l umple?

Achamian împietrea doar la gândul acestui nume, Sfatul. Nenumărate coșmaruri îl îmbibaseră de atâta ură și atâta groază încât devenise o ancoră a ființei sale ca și propriul nume.

Gândirile îi fură copleșite de reverberațiile umede de respirația mulțimii. Timp de câteva clipe, aerul se cutremură de strigătele ei. Simți că i se întunecă vederea, o răceală în piept și pe față. Zgomotul mulțimii se subție și se stinse. Auzi ceva incoerent, dar era sigur că era vocea lui *Maithanet*. Alte strigăte tunătoare. Oameni sforțându-se să-i atingă imaginea îndepărtată cu degetele. Se clătină în încheștarea umedă a oamenilor care îl înconjurau, simți

ceva agitându-i-se în fundul gâtului, gustul înțepător al vomei.

Fierbințelile...

Apoi simți atingerea mâinilor peste tot și fu ridicat de străini la suprafața mulțimii. Palme și degete, atât de multe atingeri și atât de ușoare, le simțea o clipă și apoi dispăreau. Simțea soarele arzându-i negrul bărbii, sarea umedă de pe obraji. Prinse străfulgerări de crevase încețoșate de pînză udă, de păr și piele — un pământ de fețe privindu-i umbra trecând. Peste cerul din ochii săi pe jumătate închiși, soarele era înnodat cu lacrimi, și auzi o voce, limpede și caldă ca o după-amiază de toamnă.

— Prin sine însăși, fanimia este un afront adus lui Dumnezeu, striga Shriahul. Dar faptul că cei credincioși, inrithii, tolerează această blasfemie este destul pentru a aduce mânia Domnului asupra noastră!

Cu trupul întins peste mâini sub soare, Achamian se trezi mișcat până la mirare delirantă de sunetul vocii bărbatului. O asemenea voce! Una care era auzită de pasiuni și de gânduri mai degrabă decât de urechi, cu intonații splendid subliniate pentru a incita, pentru a înfuria.

— Acest popor, acești *kianini*, sunt o rasă obscenă, adeptii unui Profet Fals. Un Profet Fals, copiii mei! Colțul ne spune că nu există monstrozitate mai mare decât Falsul Profet. Niciun om nu e atât de ticălos, de nelegiuit, ca cel care își bate joc de vocea Domnului. Și cu toate acestea semnăm tratate cu fanimii, cumpărăm mătase și turcoaz care au trecut prin mâinile lor necurate. Schimbăm aur pe cai și sclavi care au crescut în grajdurile lor corupte. S-au sfârșit zilele când credincioșii se împreunau cu aceste națiuni de târfe! S-au sfârșit zilele când credincioșii își potoleau indignarea în schimbul fleacurilor din ținuturi păgâne! Nu, copiii mei, acum le vom arăta *turbare*! Vom dezlănțui asupra lor *răzbunarea lui Dumnezeu însuși*!

Achamian se poticni în mijlocul strigătului tunător al mulțimii, scuturat de palme care ar fi preferat să se strângă în pumni, de mâini care ar fi preferat să trântască decât să ridice.

— Nu! Nu vom mai face negoț cu păgânii. Începând de azi vom *acapara!* În veci nu vor mai fi inrithii nevoiți să facă favoruri unor asemenea obscenități! Vom blestema ceea ce e blestemat! NE! VOM! RĂZBOI!

Și vocea se apropia, de parcă nenumăratele mâini care îl purtau pe Achamian nu puteau decât să-l ducă spre sursa cuvintelor atât de răsunătoare — cuvinte care tăiaseră vâlul de pe viitor cu o promisiune teribilă. Războiul Sfânt.

— *Shimeh!* strigă Maithanet, de parcă în acel nume se afla rădăcină tuturor suferințelor. Orașul Celui din Urmă Profet zace cuprins de palme păgâne. În mâini necurate și hulitoare! Sfântul pământ al Shimehului a devenit chiar inima unui rău îngrozitor. *Cishaurimii!* Cishaurimii au făcut din Juterum — înălțimile sacre! — o vizuină pentru ceremonii de nedescris, un coteț de ritualuri păgâne și nelegiuite! Amoteu, Sfântele Meleaguri ale Celui din Urmă Profet, Shimeh, Sfântul Oraș al lui Inri Sejenus, și Juterum, sfântul loc al Înălțării, toate au devenit casă pentru fărădelegi după alte fărădelegi. Pentru păcate dezgustătoare! Vom revendica aceste nume sfânt! Vom curăța aceste pământuri sfânt! Vom pune mâna la munca sângeroasă a războiului! Vom lovi în păgâni cu tăișul săbiilor ascuțite, îi vom împunge cu vârfurile sulitelor lungi. Îi vom biciui cu agonia focului sfânt! *Ne vom război si ne vom război până când SHIMEH VA FI LIBER!*

Masele izbucniră în urlete și, în trecerea lui de coșmar, Achamian se întrebă, cu ciudata luciditate din pragul leșinului, de ce fanimii când Școlile erau un cancer în mijlocul lor? De ce să ucidă pe altcineva când propriul trup trebuia vindecat? Și de ce să declare un Război Sfânt care nu avea sorți de izbândă?

O suprafață de piatră imposibil de îndepărtată se apleca spre soare — Junriüma, cetatea Colțului — și oamenii îl coborau peste treptele umbrite. Apă îi fu vărsată pe față, îi curse între buze. Ridicându-și capul, văzu un zid de strigăte, fețe îmbujorate și brațe ridicate.

Vor Shimehul... Shimeh. Școlile nu au fost niciodată amenințate.

Fiecare moment era întins de tunetele exaltate ale adunării, dar, dintr-un motiv sau altul, pe acele trepte exista un fel de intimitate. Achamian privi la ceilalți — cei care fuseseră ridicați în mulțime ca și el, tremurând și uzi learcă de epuizare — dar erau cu toții transfigurați de ceva de pe treptele de deasupra lui. Își ridică privirea, surprins de o cizmă uzată la o palmă de fruntea sa. Privi în nișa mărginită de membre a unui om îngenunchind lângă genunchiul altuia. Bărbatul plânse, clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi, apoi îl observă. Șocat, Achamian urmări chipul bărbatului schimbându-se, recunoscându-l, apoi congestionându-se de furie monolitică — un vrăjitor... *aici*.

Proyas.

Era Prințul Nersei Proyas al Conriyei... Un alt elev pe care îl iubise. Patru ani Achamian îl instruisese în artele nevăjitoarești.

Dar înainte ca vreunul din ei să apuce să vorbească, Prințul, încă fixându-l cu privirea, fu condus într-o parte și Achamian se trezi privind în fața senină și surprinzător de tânără a lui Maithanet.

Mulțimea bubuia, dar o liniște stranie se lăsase între cei doi.

Fața Shriahului se întunecă, dar ochii îi sclipiră de... de... Vorbi blând, ca unui apropiat:

— Cei de felul tău nu sunt bineveniți aici, prietene. *Fugi*.

Și Achamian fugi. Oare un corb ar declara război unui leu? Și în tot timpul cât se luptă să-și facă drum într-o nebunie chinuitoare prin oștirile de inrithii, era transfigurat de un singur gând: *Îl poate vedea pe cei Puțini*.

Doar cei Puțini îi vedeau pe cei Puțini.

Maithanet îl înșfăcă hotărât pe Proyas de braț, apoi șopti, suficient de tare ca să se facă auzit peste adulația bubuitoare a mulțimii:

— Am multe lucruri de discutat cu tine, Prințul meu.

Cu mintea încă vâjâindu-i din cauza furiei și șocului de a-și fi întâlnit fostul tutore, Proyas șterse lacrimile care îi brăzdau obraji și încuviință amorțit.

Maithanet îl pofti să-i urmeze pe Gotian, ilustrul Mare Maestru al Cavalerilor Shriali, care îl conduse adânc în galeriile ca niște morminte ale Junriümei, departe de strălucitoarea Procesiune Shrială. Gotian încercă să-i adreseze câteva complimente prietenești, fără îndoială încercând să-l atragă într-o conversație, dar Proyas nu putea gândi decât: *Achamian! Netrebnic impertinent! Cum ai putut comite un asemenea afront?*

Câți ani trecuseră de când își văzuse ultima dată profesorul? Patru? Poate chiar cinci? Tot acest timp petrecut în încercarea de a-și curăța sufletul de influența acestui bărbat. Tot acest timp conducându-l spre acest penultim moment, când îngenunchease la picioarele Sfântului Părinte, simțindu-i gloria curgând peste el ca un torent auriu, îi sărutase genunchiul într-un moment de supunere pură, absolută lui Dumnezeu...

Doar ca să-l vadă pe *Drusas Achamian* tremurând pe treptele mai jos de el! Un hulitor care nu se căise ghemuindu-se în umbra celui mai glorios suflet care pășise pe pământ în ultima mie de ani. Maithanet. Marele Shriah care avea să elibereze Shimehul, care va ridica jugul împăraților și al păgânilor de pe credința Celui din Urmă Profet.

Achamian. Te-am iubit cândva, drag profesor, dar asta! Asta e dincolo de orice îngăduință!

— Pari tulburat, Prințul meu, spuse Gotian într-un târziu, conducându-l prin încă un coridor.

Fumul unui amestec de lemn parfumat plutea prin spațiile deschise, dăruind punctele de lumină de felinar cu halouri. Undeva un cor repeta imnuri.

— Îmi cer iertare, Lord Gotian, răspunse el. A fost o zi cu totul remarcabilă.

— Într-adevăr, Prințul meu, spuse Marele Maestru cu păr argintiu, un zâmbet înțelept încrețindu-i chipul. Și e pe care să devină și mai remarcabilă.

Înainte ca Proyas să apuce să-l întrebe ce voia să spună, holul mărginit de coloane se sfârși și se deschise spre o încăpere vastă, flancată de coloane colosale... sau ce crezu

că era o încăpere, pentru că își dădu repede seama că se află într-o curte. Lumina soarelui curgea prin tavanul îndepărtat, străpungând întunericul cu raze înclinate și degete întinse de lumină printre coloanele de apus. Proyas clipi și privi peste podeaua de mozaic, scufundată a curții...

Era posibil oare?

Căzu în genunchi.

Colțul.

Un corn de fildeș, imens, răsucit, jumătate în lumină, jumătate în umbră, suspendat de lanțuri care se ridicau spre înălțimi până ce se pierdeau în contrastul cerului luminos și al întunericului coloanelor.

Strălucind de uleiuri și ciuruit de inscripții, ca membrele tatuate ale unei Preotese a lui Gierra.

Primele versete ale Zeilor. Primele scripturi. *Aici*, dinaintea ochilor săi!

Aici.

După câteva clipe fără răsuflare, Proyas simți mâna liniștitoare a lui Gotian coborându-i pe umăr. Clipind ca să-și alunge lacrimile din ochi, își ridică privirea către Marele Maestru.

— Îți mulțumesc, spuse, cu vocea redusă la o șoaptă de imensitatea a ceea ce-l înconjura. Îți mulțumesc că m-ai adus în acest loc.

Gotian încuviință, apoi îl lăsă cu rugăciunile lui.

Triumfuri și regrete i se învârtteau prin minte: victoria sa asupra tydonnilor în Bătălia de la Paremti, cuvintele pline de ură pe care i le aruncase fratelui său cu o săptămână înainte ca acesta să moară. Se părea că *aici* năvoadele ascunse erau în sfârșit trase la suprafață, astfel ca toate aceste evenimente să poată fi adunate pe puntea acestei clipe. Chiar și anii pe care îi petrecuse sub Achamian în copilărie, iritat de disciplina de fier, râzând la glumele lui blânde, avusese un rol în pregătirea acestui moment. Acum. Dinaintea Colțului.

Mă supun Cuvântului tău, Doamne. Îmi încredințez sufletul sarcinii cumplite pe care ai așezat-o dinaintea mea. Voi face un templu din câmpul de luptă.

Sunetul păsărilor zbenguindu-se printre streșinile înalte. Mirosul lemnului de santal limpezit de aerul proaspăt. Dungii de lumină curgătoare. Și Colțul suspendat în umbrele mărețelor coloane kyraneene. Nemișcat. Mut.

— E sfâșietor, nu-i așa, spuse o voce puternică dinapoia sa, să vezi Colțul pentru prima dată?

Proyas se întoarse și, deși crezuse multă vreme că e dincolo de adulație, nu se putu abține să îl privească pe bărbat cu ochi adoratori. Maithanet. Noul, incoruptibilul Shriah al celor O Mie de Temple. Bărbatul care va aduce pacea națiunilor Celor Trei Mări oferindu-le un Război Sfânt.

Un nou învățător.

— A fost cu noi de la începuturi, continuă Maithanet, privind cu smerenie la Colț, călăuză, sfătuitor și judecător. Este unicul lucru care *ne este martor* chiar în vreme ce-l privim.

— Da, spuse Proyas. O simt.

— Prețuiește acest sentiment, Proyas. Strânge-l bine la piept și nu uita niciodată. Pentru că în zilele ce vor urma vei fi asediat de mulți care au uitat.

— Sfinția Ta?

Maithanet veni lângă el. Schimbase roba măiestrit lucrată cu fir de aur cu o sutană albă, simplă. Lui Proyas i se părea că fiecare mișcare a sa, fiecare atitudine, transmitea un simț al inevitabilului, de parcă scriptura faptelor sale fusese deja scrisă.

— Mă refer la Războiul Sfânt, Proyas, marele ciocan al Celui din Urmă Profet. Mulți vor încerca să-l pervertească.

— Am auzit deja zvonuri cum că Împăratul...

— Și vor mai fi și altele, spuse Maithanet pe un ton tăios și în același timp întristat. Oameni de-ai Școlilor...

Proyas se simți pedepsit. Numai tatăl său, Regele, îndrăzneala să-l întrerupă, și doar dacă spusese vreo prostie.

— Școlile, Sfinția Ta?

Shriahul își întoarse profilul puternic, bărbos, către el și Proyas fu izbit de albastrul proaspăt al ochilor săi.

— Spune-mi, Nersei Proyas, spuse Maithanet ca și cum ar fi dat un edict. Cine era acel bărbat, acel *vrăjitor*, care a îndrăznit să-mi profaneze prezența?

Capitolul IV

Sumna

A fi ignorant și a fi amăgit sunt două lucruri diferite. A fi ignorant înseamnă a fi sclavul lumii. A fi amăgit înseamnă a fi sclavul unui alt om. Întrebarea va fi mereu de ce, când toți oamenii sunt ignoranți și deci deja sclavi, ne înțepă atât de mult sclavia aceasta din urmă!

—AJENCIS, EPISTEMOLOGIILE

Dar, în ciuda poveștilor despre atrocitățile fanimilor, realitatea este că, păgâni sau nu, kianinii au fost surprinzător de toleranți cu pelerinajele inrithi la Shimeh — înainte de Războiul Sfânt. De ce ar manifesta un popor dedicat distrugerii Colțului o asemenea amabilitate către „idolatri”? Poate că erau parțial motivați de perspectivele negoțului, după cum au sugerat alții. Dar motivul de bază se găsește în tradiția lor de popor al deșertului. Cuvântul kianin pentru loc sfânt este si'ihkhalis, care înseamnă, literal, „mare oază”. Este obiceiul lor strict să nu refuze apă călătorilor, chiar dacă aceștia sunt dușmani.

—DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Sfântul Război al inrithilor împotriva fanimilor a fost declarat de Maithanet, al 116-lea Shriah al celor O Mie de Temple, în Dimineața Înălțării în 4110 Anul-Colțului. Ziua fusese absurd de călduroasă, de parcă Dumnezeu însuși

binecuvântase Războiul Sfânt cu o premoniție a verii, într-adevăr, Cele Trei Mări zumzăiau de zvonuri despre semne și viziuni, toate atestând sanctitatea sarcinii ce le stătea dinainte inrithilor.

Vorba se împrăstie. În fiecare națiune, preoții din templele Shriale și Cultice rosteau invective împotriva atrocităților fanimilor. Cum, întrebau ei, puteau inrithii să se numească credincioși când orașul Celui din Urmă Profet era înrobît? Prin invective și cuvântări înfierbîntate, păcatele abstracte ale unui popor exotic și îndepărtat erau aduse dinaintea congregațiilor de inrithi și făcute ale lor. A tolera nelegiuirea, li se spunea, însemna a prăsi ticăloșia. Nu creșteau buruieni în grădină dacă aceasta nu era plivită? Iar inrithilor li se părea că fuseseră treziți dintr-o inerție mercantilă, că fuseseră bolnavi de o lene absurdă a spiritului. Cum să sufere Zeii un popor care făcuse târfe din inimile sale? Câtă vreme până când Zeii aveau să-i abandoneze sau, chiar mai rău, să se întoarcă împotriva lor aprinși de furie?

Pe străzile marilor orașe, vânzătorii schimbau cu clienții zvonuri despre care potentat s-a mai alăturat Colțului. Iar în taverna, veteranii se gâlceveau asupra ipocriziei relative a stăpânilor lor. Chemați în jurul vetrelor, copiii îi ascultau cu ochi mari, absorbiți de evlavie și groază, povestind cum fanimii, popor spurcat și nelegiuit, prădasera un loc imposibil de încântător, Shimeh. Se trezeau țipând în miez de noapte, plângând în hohote din cauza Cishaurimilor fără ochi care vedeau prin capete de șerpi. În timpul zilei, în timp ce zburdau pe străzi sau pe câmpuri, frații mai mici erau siliți să joace rolul păgânilor pentru ca frații mai mari să-i poată pedepsi cu bețe pe post de săbii. Și, pe întunerice, soții le spuneau soțiilor ultimele vești despre Războiul Sfânt și vorbeau în șoapte solemne despre gloria sarcinii pe care Shriahul o așezase dinaintea lor. Iar soțiile plâneau — în tăcere, căci credința întărea — știind că în curând soții lor le vor părăsi.

Shimeh. Bărbații scrâșneau din dinți la gândul acestui nume sfânt. Și li se părea că Shimeh trebuie să fie un loc

tăcut, un pământ care și-a ținut răsuflarea timp de secole de chinuri, așteptând ca adepții amoriți ai Celui din Urmă Profet să se trezească din adormirea lor și să îndrepte o străveche și atroce crimă. Vor veni cu săbii și pumnale și vor curăța pământul acela. Iar când fanimii vor fi morți, vor îngenunchea și vor săruta acel dulce pământ care dăduse naștere Celui din Urmă Profet.

Cele O Mie de Temple emisera edicte care afirmău că cei care aveau să profite de absența oricărui mare lord care se alăturase Colțului vor fi judecați pentru erezie în tribunalele ecleziastice și executați sumar. Astfel, știindu-și asigurate drepturile prin naștere, prinții, conții, marii demnitari și lorzii tuturor națiunilor se declarară Oameni ai Colțului. Războaiele neînsemnate fură uitate. Pământurile fură ipotecate. Cavalerii vasali fură chemați de nobilii și baronii lor. Servitorii fură aprovizionați cu arme și găzduiți în barăci temporare. Mari flote de corăbii fură contractate pentru călătoria pe mare spre Momemn, unde Shriahul anunțase adunarea Războiului Sfânt.

Maithanet chemase și întregul ținut al Celor Trei Mări răspunsese. Păgânii aveau să fie frânți. Sfântul Shimeh avea să fie purificat.

Miezul primăverii, 4110 Anul-Colțului, Sumna

Fiica lui Esmenet era mereu undeva în gândurile sale. Era ciudat cum orice întâmplare, chiar și cea mai neînsemnată, putea să invoce amintirea ei. De data asta fu Achamian și obiceiul lui curios de a mirosi fiecare prună înainte de a o prinde cu dinții.

Fiica ei mirosise odată un măr în piață. Era o amintire stearsă, spălăcită, parcă spălată de culoare de oribila ei moarte. O fetiță adorabilă, strălucitoare în umbra trecătorilor, cu păr negru și drept și ochi ca o speranță eternă.

— Mamă, miroase a..., spusese, cu vocea frântă când intuiția nu o ajută, miroase a *apă și a flori*.

Îi aruncase mamei sale un zâmbet triumfător.

Esmenet ridicase privirea spre vânzătorul acru, care clătinase din cap spre șerpii împlețiți de pe dosul mâinii ei stângi. Mesajul era clar: *Nu vând celor ca tine.*

— Ciudat, scumpa mea. Mie îmi miroase a preț piperat.

— Dar, *mamă...*, spusese odorul ei.

Esmenet clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi. Achamian îi vorbea.

— Mi se pare dificil, îi spuse cu aerul unei confesiuni.

Ar fi trebuit să cumpăr un măr de altundeva.

Ședeau pe taburete joase în odaia ei, lângă masa ei uzată, înaltă până la genunchi. Obloanele erau deschise și aerul răcoros de primăvară părea să amplifice sunetele străzii de dedesubt. Achamian își aruncase o pătură de lână peste umeri, dar Esmenet se mulțumea să tremure.

Fusese așa de ciudat la început. În multe dimineți zăcea trează, ascultând sunetul groaznic al lui Achamian făcându-și nevoile în oala ei. Își îngropa capul sub așternuturi, insistând să se ducă la un doctor sau la un preot — glumind doar pe jumătate pentru că era într-adevăr *groaznic*. Începuse s-o numească „apocalipsa de dimineață” pentru că ea îi strigase odată, mai mult de exasperare decât de amuzament, „Numai pentru că re trăiești Apocalipsul noapte de noapte, Akka, nu înseamnă că trebuie să-l împărtășești cu mine dimineața.” Achamian chicotea trist în timp ce se curăța, bolborosind ceva despre meritele băutului strașnic și ale măruntaielor curate. Iar Esmenet găsea și tihnă și veselie la vederea unui vrăjitor stropindu-și fundul cu apă.

Se ridica din pat, deschidea obloanele și ședea pe jumătate goală pe pervaz cum făcea mereu, când contemplând agitația fumegândă a Sumnei, când cercetând strada de dedesubt după posibili mușterii. Mâncau amândoi un mic dejun frugal din pâine nedospită, brânză acră și altele la fel, în timp ce vorbeau despre tot felul de lucruri: ultimele zvonuri despre Maithanet, ipocrizia venală a preoților, felul în care căruțașii putea face și un soldat să roșească cu înjurăturile lor și așa mai departe. Iar lui Esmenet i se părea că erau fericiți, că într-un fel ciudat locul lor era acolo și atunci.

Cu toate acestea, mai devreme sau mai târziu, cineva o striga din stradă sau unul din clienții ei obișnuiți îi bătea la ușă, și atmosfera devenea amară. Achamian devenea macabru, își înșfăca pelerina și tolba și invariabil pleca să se îmbete prin vreo tavernă jengoasă. De obicei îi pândea întoarcerea de pe pervaz, un bărbat plinuț, trecut de tinerețe, mergând singur prin nesfârșita îmbulzeală de oameni, arătând de parcă pierduse toți banii la jocurile de noroc. Întotdeauna, fără excepție, el o privea deja când îl vedea, încerca ezitant să zâmbească și o prindea un junghi de întristare, uneori atât de puternic încât suspina cu voce tare.

Ce simțea de fapt? Multe lucruri, se părea. Milă pentru el, bineînțeles. Între necunoscuți, Achamian arăta mereu atât de singur, de neînțeles. *Nimeni*, se gândea ea adesea, *nu îl cunoaște cum îl cunosc eu*. De asemenea, era ușurată că se întorsese — se întorsese la ea, chiar dacă avea destul aur ca să-și cumpere târfe mult mai tinere. Era o tristețe egoistă asta. Și rușine. Rușine pentru că știa că o iubea și că de fiecare dată când accepta un mușteriu îi frângea inima.

Dar avea de ales?

Nu urca niciodată în odaia lor decât dacă o vedea pe pervaz. Odată, după ce fusese bătută de un maniac deosebit de obscen care se dăduse drept fierar, se târâse pur și simplu sub așternuturi și plânsese până adormise. Se trezi înainte de răsărit și se grăbi la fereastră când își dădu seama că Achamian nu se întorsese. Rămase acolo ghemuită ore întregi așteptându-l, uitându-se după el, privind soarele poleind marea cu bronz și apoi străpungând orașul scufundat în cețuri. Primele roți de olar prinseseră viață cu un hârâit pe stradă învecinată și primele dăre de fum de la cuptoare și de la focurile pentru gătit se răsuceau spre cerul albastru. Plângea încet. Dar chiar și atunci își lăsă un sân să iasă dintre pături, ca o mamă care alăptează, și dădu voie unui picior lung și palid să atârne pe cărămida rece ca cei care priveau în sus să poată zări promisiunea umbrită dintre genunchii ei.

Și în sfârșit, când soarele începea să-i încălzească fața și umărul dezgolit, auzi o bătaie în ușă. Zbură prin cameră și o deschise cu o smuncitură, iar dinaintea ei se găsea vrăjitorul ciufulit. „Akka!” strigase, cu lacrimi șiroindu-i din ochi.

Privi la ea, apoi la patul gol, îi spuse că adormise dinaintea ușii ei. Și în acel moment știuse că îl iubea cu adevărat.

Legătura lor era una stranie, dacă se putea numi legătură. O legătură de proscriși sfințită de jurăminte nerostite. Un vrăjitor și o târfă. Poate că o anume disperare era de așteptat, ca și cum acel straniu cuvânt, „iubire”, devenea cu atât mai profund cu cât persoana era mai disprețuită de ceilalți.

Esmentet își îmbrățișă umerii. Îl studie pe Achamian cu un oftat nerăbdător.

— Ce? Întrebă fără vlagă. Ce ți se pare dificil, Akka?

Achamian își întoarse privirea rănită și nu spuse nimic.

Când aflase ce-i făcuse fierarul fusese ultragiat. O târâse la propriu la câteva fierării, cerându-i să-l identifice pe bărbat. Și, deși protestase, susținând că asemenea atacuri făceau parte din meseria ei, în secret era încântată și parte din ea spera că el îl va arde până nu va rămâne decât o mână de cenușă. Pentru prima dată, poate, înțelese că Achamian *putea* face așa ceva și că o mai făcuse în trecut.

Dar nu îl găsiseră niciodată.

Bănuia că Achamian continuase să umble după fierari, căutând pe cineva care să se potrivească descrierii ei. Și nu se îndoia că Achamian l-ar fi ucis dacă l-ar fi găsit. Continuase să vorbească despre el multă vreme după întâmplare, prefăcându-se galant când de fapt, sau asta era impresia lui Esmentet, o mică parte din el voia să-i ucidă toți mușterii.

— De ce stai aici, Achamian? Îl întrebă, cu o ușoară ostilitate în voce.

O privi supărat și întrebarea lui era limpede: de ce continui să te culci cu ei, Esmi? De ce insiști să rămâi o târfă câtă vreme locuiesc cu tine?

Pentru că mai devreme sau mai târziu mă vei părăsi, Akka... Iar bărbații care îmi dau de mincare își vor fi găsit alte târfe.

Dar înainte să-i poată răspunde, se auzi o bătaie timidă în ușă.

— Plec, spuse Achamian, ridicându-se.

Fu străbătută de un fulger te teroare.

— Când te vei întoarce? întrebă, luptându-se să nu pară disperată.

— După, spuse el. După...

Îi oferi pătura, pe care o primi cu mâini înnodate. Încleștase totul cu o ferocitate stranie în ultima vreme, parcă sfidând lucrurile miciute să devină sticlă. Îl privi deschizând ușa.

— Inrau, spuse Achamian. Ce faci aici?

— Am aflat ceva important, spuse tânărul, cu răsuflarea tăiată.

— Intră, intră, spuse Achamian, conducându-l pe preot spre scaunul său.

— Mă tem că n-am fost precaut, spuse Inrau, evitând privirile amândurora. S-ar putea să fi fost urmărit.

Achamian îl studie o clipă, apoi ridică din umeri.

— Chiar dacă ai fost urmărit, nu contează. Preoții au un gust aparte pentru târfe.

— E adevărat, Esmenet? întrebă Inrau cu un zâmbet nervos.

Esmenet știa că prezența ei îl făcea să se simtă nelalocul lui. Și, ca toți bărbații amabili, încercase să o ascundă cu umor silit.

— Seamănă mult cu vrăjitorii în privința asta, spuse ea ironic.

Achamian îi aruncă o privire de indignare prefăcută și Inrau râse nervos.

— Deci, zi-ne, spuse Achamian, ochii trădându-i zâmbetul. Ce-ai aflat?

O expresie de concentrare copilărească trecu peste chipul lui Inrau. Avea păr întunecat și era zvelt, bine ras, cu ochi mari, căprui, și buze feminine. Avea, se gândi Esmenet, vulnerabilitatea atrăgătoare a unui tânăr în umbra ciocanelor amare ale lumii. Asemenea bărbați erau la mare preț printre târfe, și nu doar pentru că tindeau să plătească și pentru stricăciunile făcute și pentru plăcerea primită. Ofereau o altfel de compensație. Asemenea bărbați puteau fi iubiți fără griji — așa cum mamele își iubeau fiii gingași.

Înțeleg de ce te temi astfel de el, Akka.

Trăgând aer în piept, Inrau spuse:

— Turnurile Stacojii au acceptat să se alăture Războiului Sfânt.

Achamian se încruntă.

— Țsta e un *zvon* pe care l-ai auzit?

— Presupun.

Făcu o pauză.

— Dar am aflat de la un Orator al Colegiului Luthymeei. Bănuiesc că Maithanet a făcut oferta cu ceva vreme în urmă. Pentru a-i dovedi seriozitatea, a trimis șase Jucărele la Carythusal — ca un gest de bunăvoință. Având în vedere că Luthymeea are mare putere asupra dispensării Choreelor, Maithanet s-a simțit obligat să le dea o explicație.

— Deci e adevărat?

— E adevărat.

Inrau îl privi cum privește un flămând care a găsit o monedă la un schimbător de bani. *Cât valorează asta?*

— Excelent. Excelent. Astea sunt într-adevăr vești importante.

Exaltarea lui Inrau era contagioasă, iar Esmenet se trezi că zâmbeste o dată cu el.

— Te-ai descurcat bine, Inrau, îi spuse ea.

— Într-adevăr, adăugă Achamian. Turnurile Stacojii, Esmi, sunt cea mai puternică școală din cele Trei Mări. Stăpânitorii Aionului de Sus de la ultimul Război Scolastic...

Dar prea multe întrebări păsură să-i inunde gândurile pentru a continua. Achamian avusese mereu tendința de a da explicații pline de sine — știa foarte bine că ea auzise de Turnurile Stacojii. Dar Esmenet îl ierta. Într-un fel, explicațiile lui erau o măsură a dorinței de a o include în viața sa. În atâtea feluri, Achamian era diferit de alți bărbați.

— Șase Jucărele, îi scăpă. Un dar extraordinar! Neprețuit.

De asta îl iubea? Lumea părea atât de mică — atât de sordidă — când era singură. Iar când el se întorcea era de parcă aducea toate cele Trei Mări în spinare. Ducea o viață afundată, o viață în catacombe de sărăcie și ignoranță. Apoi sosea acest bărbat solid și tandru, un bărbat care arăta mai puțin a spion chiar decât arăta a vrăjitor și, pentru o vreme, acoperișul vieții ei era smuls, iar soarele și lumea curgeau înăuntru.

Te iubesc, Drusas Achamian.

— Jucărele, Esmi! Pentru cele O Mie de Temple sunt chiar Lacrimile lui Dumnezeu. Să dea șase din ele unei Școli de hulitori! Remarcabil.

În timp ce vorbea, își pieptăna barba cu degetele care îi urmăreau iar și iar cele cinci dungi argintii.

Jucărele. Acestea îi aminteau lui Esmenet că, în ciuda faptului că era minunată, lumea lui Achamian era deosebit de mortală. Legea ecleziastică cerea ca prostituatele, ca și adulterele, să fie omorâte cu pietre. Același lucru, reflectă ea, era valabil și pentru vrăjitori, numai că exista o singură piatră care îi putea lovi și nu trebuia să-i atingă decât o singură dată. Din fericire, existau puține Jucărele. Lumea, pe de altă parte, era plină de pietre pentru târfe.

— De ce totuși, întrebă Inrau, cu vocea oarecum mâhnită acum. De ce ar murdări Maithanet Războiul Sfânt invitând o Școală?

Cât de greu trebuie să-i fie, se gândi Esmenet, să fie prins între oameni ca Achamian și Maithanet.

— Pentru că trebuie, răspunse Achamian. Altfel Războiul Sfânt ar fi pierdut. Amintește-ți că în Shimeh sălășluiesc Cishaurimii.

— Dar Choreele sunt la fel de mortale pentru ei ca și pentru vrăjitori.

— Poate... Dar asta nu prea contează într-un asemenea război. Înainte ca Războiul Sfânt să poată ajunge cu Jucărelele la Cishaurimi, trebuie să înfrângă oștile Kianului. Nu, Maithenet are *nevoie* o Școală.

Un asemenea război! se gândi Esmenet. În tinerețe, inima îi bătea mai repede ori de câte ori auzea povești de război. Și chiar și acum, cerea soldaților povești de război în schimbul plăcerii. O clipă, aproape că văzu tumultul, văzu săbiile fulgerând în lumina focurilor vrăjitoarești.

— Iar *Turnurile Stacojii*, continuă Achamian. Nu există Școală mai potrivită pentru...

— Nu există Școală mai odioasă, protestă Inrau.

Esmenet știa că Mandatul păstra o ură anume pentru Turnurile Stacojii. Nici o altă Școală, îi spusese Achamian, nu invidia mai mult Mandatul pentru că poseda Gnoza.

— Colțul nu face deosebire între abominații, răspunse Achamian. Evident Maithanet a deschis negocierile din motive strategice. Umblă vorba că Împăratul deja face manevre pentru a face din Războiul Sfânt instrumentul său de recucerire. Aliindu-se cu Turnurile Stacojii, Maithanet nu trebuie să depindă de Școala Împăratului, Saikul Imperial. Gândește-te ce-ar face Casa Ikurei din Războiul lui Sfânt.

Fără un motiv anume, această precizare atrase privirea lui Esmenet spre cei doi talanți de cupru zăcând pe masa ei, unul pieziș peste celălalt, cu profilele miniaturale ale lui Ikurei Xerius al II-lea, Împăratul Nansurului. Împăratul ei. Ca toți locuitorii Sumnei, nu se gândea niciodată la el ca la conducătorul ei, desi avea la fel de mulți mușterii printre soldații lui ca și printre Preoții Shriali. Shriahul era prea aproape, presupuse. Dar nici Shriahul nu însemna mare lucru pentru ea. *Sunt prea neînsemnată*, se gândi.

Apoi o întrebare îi trecu prin minte.

— N-ar... începu Esmenet, dar tăcu atunci când cei doi bărbați o priviră ciudat. N-ar trebui ca întrebarea să fie de ce au acceptat *Turnurile Stacojii* oferta lui Maithanet? Ce ar putea determina o *Școală* să se alăture unui Război Sfânt? Sunt parteneri ciudați, nu vi se pare? Nu cu mult timp în urmă, Akka, te temeai că Războiul Sfânt va fi declarat Școlilor.

Urmă un moment de tăcere. Inrau zâmbi, amuzat parcă de propria-i prostie. Din acea clipă, își dădu seama Esmenet, Inrau avea s-o considere un egal în asemenea probleme. Totuși, Achamian avea să păstreze distanța, să judece toate întrebările. După cum se și cuvenea, probabil, având în vedere vocația sa.

— De fapt există mai multe motive, spuse Achamian într-un târziu. Înainte de a pleca din Carythusal am aflat că Turnurile Stacojii se războiesc — în secret — cu preoții-vrăjitori ai fanimilor, Cishaurimii. Sunt în război de zeci de ani amari.

Își mușcă o clipă buzele.

— Dintr-un motiv sau altul, Cishaurimii l-au asasinat pe Sashaoka, care era pe atunci Marele Maestru al Turnurilor Stacojii. Acum Eleăzaras — discipolul lui Sasheoka — este Marele Maestru. Se zvonește că era apropiat de Eleăzaras în felul în care se apropie bărbații din Aion...

Inrau spuse:

— Deci Turnurile Stacojii...

— Speră să se răzbune, spuse Achamian, completând gândul protejatului său, pentru a pune capăt războiului lor secret. Dar asta nu e tot. Niciuna din Școli nu înțelege metafizica Cishaurimilor, Psûkhe. Toate, chiar și Școala Mandatului, sunt îngrozite de faptul că nu poate fi văzută ca vrăjitorie.

— De ce te îngrozește așa faptul că nu vezi? întrebă Esmenet.

Era doar una din multele mici întrebări pe care nu îndrăznea să le pună vreodată.

— De ce? repetă Achamian, dintr-o dată foarte serios. Pui asemenea întrebări, Esmenet, pentru că nu ai habar de

puterea pe care o mânuim. N-ai nici o idee cât de disproporționată față de cât de plăpânde ne sunt trupurile. Sasheoka a fost ucis exact din cauză că nu a putut distinge faptele Cishaurimilor de faptele lui Dumnezeu.

Esmenet se posomori. Se întoarse spre Inrau.

— Îți face și ție asta?

— Adică să saboteze întrebarea în loc să răspundă la ea? spuse Inrau, ironic. Tot timpul.

Dar Achamian se întunecă la chip.

— Ascultă. Ascultă-mă cu atenție. Asta nu e un joc pe care îl jucăm. Oricare din noi — dar mai ales Inrau — poate sfârși cu capul fiert în sare, tăvălit prin smoală și înfipt dinaintea Tainitei-Colțului. Și miza e mai mare decât propriile noastre vieți. Mult mai mare.

Esmenet tăcu, oarecum șocată de mustrare. Uneori, își dădu ea seama, uita cât de profund era Drusas Achamian. De câte ori nu-l ținuse în brațe după ce se trezise dintr-unul din visele sale? De câte ori nu-l auzise bolborosind în limbi strănii în vis? Îi aruncă o privire și îi văzu mânia din ochi înlocuită de durere.

— Nu mă aștept ca vreunul din voi să înțeleagă mizele. Și eu m-am săturat să mă tot aud trăncănind despre Sfat. Dar de data asta ceva e altfel. Știu că te doare gândul acesta, Inrau, dar Maithanet al tău...

— Nu e Maithanet *al meu*. Nu aparține nimănui și *asta* - Inrau ezită, parcă tulburat de propria-i ardoare — asta îl face demn de devoțiunea mea. Poate că nu înțeleg pe deplin mizele, după cum zici, dar știu mai mult decât majoritatea. Și îmi fac griji, Akka. Chiar îmi fac griji că asta e doar o altă vânătoare de cai verzi pe pereți.

În timp ce Inrau spuse asta, aruncă o privire — involuntar, presupuse Esmenet — la însemnul șerpuitor al târfelor tatuat pe dosul palmei. Își strânse pumnul sub brațele încrucișate.

Apoi, inexplicabil, o lovi adevăratul mister dinapoia acestor evenimente. Se uită la fiecare bărbat pe rând, cu ochii mari. Inrau privi în jos. Dar Achamian o privi ascuțit.

Știe, se gândi Esmenet, știe că am un talent la aceste lucruri.

— Ce este, Esmi?

— Spui că Mandatul abia a aflat de războiul secret dintre Turnurile Stacoojii și Cishaurimi?

— Da.

Se aplecă înainte, de parcă acestea erau cuvinte ce trebuiau șoptite.

— Dacă Turnurile Stacoojii pot păstra un asemenea secret față de Mandat timp de zece ani, Akka, atunci cum se face că *Maithanet*, un om care a devenit doar de curând Shriah, știe?

— Ce vrei să spui? Întrebă Inrau alarmat.

— Nu, spuse Achamian gânditor. Are dreptate. Maithanet nu ar fi abordat în niciun caz Turnurile Stacoojii decât dacă știa că Școala e în război cu Cishaurimii. Altfel ar fi absurd. Cea mai mândră dintre Școlile din cele Trei Mări să se alăture unui Război Sfânt? Gândește-te. *De unde să știe?*

— Poate, încercă Inrau, cele O Mie de Temple au dat pur și simplu peste informație — cum ai făcut și tu mai devreme.

— Poate, repetă Achamian. Dar e puțin probabil. Aceasta cere să-l studiem mai îndeaproape, cel puțin.

Esment se înfioră din nou, dar de această dată de bucurie. *Lumea se învâрте in jurul acestui fel de oameni și eu tocmai m-am alăturat lor. Aerul, se gândi, mirosea a apă și a flori.*

Inrau o privi o clipă pe Esment înainte de a-și întoarce ochii rugători spre mentorul său.

— Nu pot face ce-mi ceri... Nu pot.

— Trebuie să te apropii mai mult de Maithanet, Inrau. Shriahul tău este mult prea viclean.

— Ce? spuse tânărul preot cu un sarcasm moale. Prea viclean să fie un credincios?

— Deloc, prietene. Prea viclean pentru a fi ceea ce pare.

Primăvară târzie, 4110 Anul-Colțului, Sumna

Ploua. Dacă un oraș era vechi, cu adevărat vechi, rigolele și bălțile sclipeau întotdeauna în negru, îmbibate de grohotișul vremii. Sumna era străvechi, apele sale erau ca smoala.

Cuprinzându-se cu brațele, Paro Inrau cercetă curtea întunecată. Era singur. De peste tot auzea sunetul apei: susurul potolit al ploii, gălgâitul streșinilor și plesnetul rigolelor. Prin ploaie auzea tânguirea imploratorilor. Arcuite în forme ale durerii și jelei, cântecele lor alunecau peste piatra udă și îi învăluiau gândurile în note prelungi. Imnuri ale suferinței. Două voci: una înaltă și rugătoare, întrebând de ce trebuie să suferim, mereu de ce, cealaltă joasă, plină de grandoarea visătoare a celor O Mie de Temple și purtând gravitatea adevărului — că Oamenii erau uniți prin suferință și ruină, că lacrimile erau singura apă sfântă.

Viața mea, se gândi. Viața mea.

Inrau își coborî privirea în pământ, încercă să-și alunge plânsul cu o grimasă. Numai de-ar fi putut să uite. Numai de-ar...

Shriahul. Dar cum se putea una ca asta?

Atât de singur. Împrejurul lui, clădirea ceneiană din piatră se înălța în vasta întunecime a Hagernei. Alunecă într-o poziție ghemuită și se sprijini de piatra udă. O frică atât de cuprinzătoare nu oferea portiță de scăpare. Nu putea decât să se strângă în sinea lui, să încerce să plângă până devenea nimic.

Achamian, iubit profesor... Ce mi-ai făcut?

Când Inrau se gândea la anii petrecuți în Atyersus, studiind sub privirea atentă a lui Drusas Achamian, își amintea de acele timpuri când ieșea cu tatăl și cu unchiul lui să arunce plasele departe de țărmul Nroni, acele timpuri când cerul se întunecase și tatăl său, trăgând peștii argintii din mare, refuzase să se întoarcă în sat.

— la uite la prada asta! striga el cu ochii turbați de un noroc disperat. Momas ne privilegiază, băieți! Dumnezeu ne privilegiază!

Inrau își amintea de acele timpuri periculoase nu pentru că Achamian ar fi semănat cu tatăl său — nu, tatăl său

fusesse puternic, cu picioarele îndoite pe punte, cu spiritul neîmblânzit dinaintea mării întunecate — ci pentru că, la fel ca și peștii, bogățiile pe care le trăsese din sânul vrăjitoriei fuseseră obținute sub amenințarea pierzaniei. Lui Inrau, Atyersus i se păruse o furtună sălbatică înghețată în coloane înalte și draperii negre de piatră, iar Achamian i se păruse că seamănă cu unchiul său, supus urgiei tatălui său și totuși străduindu-se din răzputeri să prindă destul pește pentru a-și salva și fratele și pe fiul acestuia. Își datora viața lui Drusas Achamian — Inrau era sigur de asta. Învățații Mandatului nu se mai întorceau la țarm și îi ucideau pe cei care își abandonau plasele pentru a face așa ceva.

Cum plăteau oamenii asemenea datorii? Când datorau bani, pur și simplu înapoiau cât datorau plus dobânda. Ceea ce era dat era același lucru cu ceea ce era înapoiat. Dar era schimbul la fel de simplu când un om își datora viața altuia? Îi datora Inrau lui Achamian o ultimă călătorie pe mările furtunoase ale Mandatului pentru că îl adusese la țarm? Părea greșit să-l plătească pe Achamian cu aceeași monedă, de parcă fostul lui profesor anulasese pur și simplu darul în loc să ceară un dar în schimb.

Inrau făcuse multe schimburi în viață. Părăsind Mandatul pentru cele O Mie de Temple, schimbase suferința lui Seswatha cu frumusețea tragică a lui Inri Sejenus, groaza Sfatului cu ura Cishaurimilor și condescendența respingere a credinței cu pioasa condamnare a vrăjitoriei. Și se întrebese, în acele prime zile, ce anume câștigase prin acest schimb de vocații.

Totul. Câștigase totul. Credința în locul cunoașterii, înțelepciune în locul vicleniei, suflet în locul rațiunii — nu existau balanțe pentru asemenea lucruri, doar oameni și înclinațiile lor multicolore. Inrau fusesse născut pentru cele O Mie de Temple și, permițându-i să părăsească Mandatul, Achamian îi oferise totul. Si din această cauză, recunoștința pe care Inrau i-o purta fostului său profesor era dincolo de cuvinte. *Orice preț*, se gândea în timp ce hoinărea prin Hagernâ, îmbătat de ușurare și fericire. *Orice preț*.

Și acum furtuna venise. Se simțea neînsemnat, ca un băiat abandonat pe o mare întunecată și agitată.

Te rog! Lasă-mă să uit!

O clipă crezu că aude ecoul unor cizme pășind pe una din alei, dar apoi sunară Cornurile de Chemare — imposibil de adânci, ca spuma oceanului lovindu-se de un zid de piatră. Se grăbi prin curte către porțile imense ale templului, adăpostindu-se de ploaia torențială sub pelerină. Porțile Irreūmei se deschiseră scrâșnind, aruncând o fâșie largă de lumină peste pietrele sfărâind în ploaie. Atent să evite privirile curioase, trecu cu capul băgat între umeri printre mulțimea de preoți și de călugări care începură deodată să iasă în șiruri din templu. Urcă în pas alergător scările largi, dintre șerpii de bronz care împodobeau intrarea.

Păzitorii intrării se încruntară când intră. La început se făcu mic, dar apoi își dădu seama că le cărase apă și nisip pe podele. Îi ignoră. Dinaintea lui, două rânduri de coloane formau un interval larg, slab luminat de vase de cărbuni suspendate. Coloanele se ridicau pentru a sprijini lucarna, partea de mijloc a acoperișului, prea înaltă pentru a putea fi atinsă de lumină. De-o parte și de alta a intervalului lucarnei se găseau alte două rânduri de coloane mai mici, flancând micile capele ale diferitelor zeități Cultice. Totul părea să se întindă, să se întindă.

Atinse absent calcarul cu mâna. Rece. Nepăsător. Niciun semn al mării greutăți pe care o purta. Acesta era puterea lucrurilor neînsufletește. *Dă-mi această putere, Zeiță. Fă-mă asemenea unei coloane.*

Inrau înconjură o coloană și păși în umbra capelei ei, simțindu-se alinat de piatra ei rece. *Onkis... preaiubito.*

„Dumnezeu are o mie de fețe”, spusese Sejenus, „dar oamenii au o singură inimă.” Fiecare mare religie era un labirint de nenumărate mici grote, locuri pe jumătate secrete unde abstracțiile se pierdeau și unde obiectele venerației deveneau destul de neînsemnate pentru a alina neliniști de zi cu zi, destul de familiare ca să plângi nestăpânit din cauza lucrurilor mărunte. Inrau își găsisese

grota în sanctuarul lui Onkis, Cea-care-Cântă-în-Întuneric, Aspectul care se afla în inimile tuturor oamenilor, îndemnându-i să ia mai mult decât puteau duce.

Ingenunche. Suspinele îl scutură.

De-ar fi putut să uite... să uite ce-l învățase Mandatul. Dacă ar fi reușit să facă asta, atunci această ultimă revelație sfâșietoare ar fi fost fără sens pentru el. De n-ar fi venit Achamian. Prețul era prea mare.

Onkis. I-ar fi iertat ea întoarcerea la Mandat?

Idolul era lucrat în marmură albă, cu ochi închiși, scufundați ca ai morților. La prima vedere părea să fie capul tăiat al unei femei, frumoasă, dar ușor comună, înfipt într-un băț. La o a doua privire, totuși, bățul se dovedea a fi un copac în miniatură, ca cei cultivați de străvechii Norsirai, doar că lucrat în bronz. Ramuri împungeau prin buzele ei desfăcute și i se întindeau pe toată fața — natura renăscută de pe buze omenești. Alte ramuri se întindeau în spate, prin părul ei înghețat. Imaginea ei stârnea mereu ceva în el și de aceea se întorcea mereu la ea: ea era ceea ce stârnea, locul întunecat unde rafalele gândurilor sale se dezlănțuiau. Ea venea dinaintea lui.

Tresări la auzul unor voci venind dinspre poarta templului. *Păzitorii porților. Ei trebuie să fie.* Apoi bâjbâi prin pelerină și scoase o mică tolă cu mâncare: caise uscate, curmale, migdale și niște pește sărat. Se apropie suficient ca ea să-i simtă căldura răsuflării și, cu mâini tremurânde, depuse mâncare într-o mică adâncitură săpată în pedestalul ei. Orice mâncare avea esența ei, duhul ei — ceea ce hulitorii numeau onta. Totul arunca o umbră pe Exterior, unde se mișcau Zeii. Cu mâini tremurânde, scoase lista scurtă a strămoșilor și șopti numele, oprindu-se pentru a-și implora stră-străbunicul să intervină de partea sa.

— Putere, murmură. Te rog, putere...

Micul sul căzu pe podea cu un clinchet. Tăcerea era totală, apăsătoare. Îl durea inima, atât de mare era miza. Acestea erau evenimentele care făceau lumea să se învârtă. Destul pentru o Zeiță.

— Te rog... Vorbește-mi.

Nimic.

Lacrimi îi şiroiră pe chip. Îşi ridică braţele, le ţinu deschise până începură să-i ardă umerii.

— Orice! strigă.

Fugi, îi şopteau gândurile. Fugi.

Era atât de laş! Cum de putea fi aşa de laş? Ceva dinapoia lui. Bătăi de aripi! Ca fluturarea stofei printre coloane falnice.

Îşi întoarse privirea spre tavanul întunecat, căutând cu urechile. Încă un murmur. Undeva sus în lucarnă. Pielea îl furnica.

Tu eşti?

Nu.

Mereu îndoială. De ce se îndoia mereu? Ridicându-se în picioare, ieşi în grabă din capelă. Poarta templului fusese închisă şi păzitorii nu se vedeau nicăieri. În câteva clipe găsi scara îngustă care urca prin perete spre balcoanele lucarnei. La jumătatea scărilor întunericul deveni de nepătruns. Se opri o clipă şi răsuflă adânc. Aerul mirosea a praf.

Îndoiala, mereu atât de puternică în sufletul lui, era alungată. *Tu eşti!*

Capul îi vâjâia de extaz când ajunse în sfârşit la capătul scărilor. Uşa balconului era întredeschisă. Prin deschidere se cernea lumină cenuşie. În sfârşit—după ce-i oferise toată iubirea lui, tot timpul lui — Onkis avea sa-i cante lui, în loc să cante prin el. Păşi cu grijă pe balcon. Îşi linse buzele, stomacul îi tresălta.

Auzea vuietul ploii prin piatră. Capitoliile coloanelor fură primele lucruri pe care le distinse în întuneric, apoi tavanul desluşindu-se puţin deasupra lor. Părea nenatural ca atâta greutate să fie suspendată atât de sus. Trunchiurile coloanelor se luminau pe măsură ce se pierdeau din vedere. Lumina de dedesubt era îndepărtată şi difuză, catifelată ca marginile roase ale pietrei.

Balustrada balconului purta o aură de ameţeală, aşa încât îşi ţinu spatele lipit de zid. Zidăria părea fragilă, cu străvechi crăpături în întuneric. Frescele murale se cojiseră.

Tavanul era încrustat cu sute de cuiburi din lut de viespi și îi amintea de chilele năpădite de crustacee ale corăbiilor de război trase pe nisipul plajei.

— Unde ești? șopti.

Apoi o văzu, iar groaza îl sugrumă.

La mică distanță, cocoțată pe balustradă, privindu-l cu ochi albaștri lucioși. Avea corp de cioară, dar capul îi era micuț, chel și uman — cam de mărimea unui pumn de copil. Zâmbi, întinzând buzele micuțe peste dințișori perfecți.

Dulce-Sjenus-oh-Dumnezeule-nu-se-poate-nu-se-poate!

O parodie a surprizei trecu peste fața miniaturală.

— Știi ce sunt, spuse cu o voce subțire. Cum?

Nu-se-poate-nu-se-poate-să-fie-Sfatul-aici-nu-nu-nu!

— Pentru că, răspunse o altă voce, a fost cândva unul din studenții lui Achamian.

Cel care vorbise fusese ascuns în umbre în josul lucarnei. Acum pășea în lumina tulbure.

Cutias Sarcellus zâmbi drept salut.

— Nu-i așa, Inrau?

Un Cavaler-Căpitan însoțindu-se cu o Sinteză de-a Sfatului?

Akka-akka-salvează-mă!

Teroare de coșmar și neîncredere, tăindu-i respirația, panicându-i mintea. Inrau se clătină înapoi. Podeaua se învârti. Sunetul fierului scrâșnind pe piatră din spatele său îl făcu să strige. Se întoarse pe călcâie și văzu un alt Cavaler Shrial venind cu pași mari din întuneric. Și pe acesta îl cunoștea: Mujonish, care îl însoțise la adunarea zeciuiei în trecut. Bărbatul se apropie, precaut, cu brațele larg deschise de parcă avea de a face cu un taur periculos.

Ce se, petrece? *Onkis?*

— După cum vezi, spuse Sinteza cu corp de cioară, nu ai unde să fugi.

— Cine? reuși Inrau să găfâie.

Acum vedea însemnul vrăjitoriei, cicatricea Cânturilor folosite pentru a lega sufletul cuiva de acest recipient monstruos dinaintea lui. Cum de o ratase?

— Știe că forma asta nu e decât un înveliș, îi spuse Sinteza lui Sarcellus, dar nu văd Chigra în el.

Ochii cât mazărea — mici mărgele de sticlă de albastrul cerului — se întoarseră spre Inrau.

— Hmmm, băiete? Nu visezi Visul ca ceilalți, nu? Altfel m-ai fi recunoscut. Chigra mă recunosc mereu.

Onkis. Târfă de zeiță trădătoare!

Fu înșfăcat de groază și de o certitudine imposibilă. O revelație. Cuvintele rugăciunilor deveniseră un voal. Dedesubt simțea alte cuvinte, cuvinte ale puterii.

— Ce vrei? Întrebă Inrau cu voce mai stăpânită de această dată. Ce faci aici?

Nu-i păsa deloc de răspuns, îl interesa să câștige timp.

Te-rog-amintește-ți-te-rog-amintește-ți...

— Să fac? Păi, ceea ce face neamul nostru mereu: ne supraveghem miza în aceste trebur.

Își strânse buzele peste dinții micuți, dar cu acreală, parcă scârbită de gustul lor.

— La fel, presupun, cu ceea ce faci tu în odăile Shriahului, hmm?

Respirația devenise dureroasă. Nu putea vorbi.

Da-da-da-asta-e-asta-e-dar-ce-urmează-ce-urmează?

Ce-vine-pe-urmă?

— Țțț, Țțț, spuse Sarcellus, trăgându-se mai aproape. Mă tem că este în parte vina mea, Bătrâne Tată. Acum câteva săptămâni i-am cerut tânărului apostol să fie sârguincios.

— Deci *este* vina ta, spuse Sinteza cu o îngruntare miniaturală prefăcută.

Țăcăni câțiva pași pe balustradă spre Inrau, urmărindu-i retragerea.

— Fără o direcție dată, și-a pus toată ardoarea în *vocația* greșită. Îl spionează pe Dumnezeu în loc să I se roage.

Un mic sforăit, ca un strănut de pisică.

— Ah, vezi, Inrau? Nu ai absolut niciun motiv să te temi. Răspunderea e a Cavalerului-Căpitan.

Inrau îl simți pe Mujonish ivindu-se dinapoia lui. Rugăciunea îi înșfăcă limba. Blasfemia i se rostogoli de pe buze.

Răsucindu-se cu rapiditate vrăjitoarească, lovi cu două degete în zalele lui Mujonish, îi frânse sternul, apoi îi apucă inima. Își eliberă mâna cu o smuncitură, trăgând o funie de sânge lucitor prin aer. Alte cuvinte imposibile. Sângele izbucni în flăcări incandescente. Îi urmări alunecarea mâinii spre Sinteză. Chirăind, creatura se aruncă în gol de pe balustradă. Mărgelile orbitoare de sânge trosniră în piatra goală.

S-ar fi întors către Sarcellus, dar încremeni la vederea lui Mujonish. Cavalerul Shrial se prăbușise în genunchi, ștergându-și mâinile însângerate de pelerină. Apoi, ca și cum s-ar fi vărsat dintr-o beșică, fața i se desfăcu pur și simplu, căzând în afară, *descleștându-se...*

Fără însemn. Fără cea mai slabă șoaptă de vrăjitorie.

Dar cum?

Ceva îl lovi cu putere în cap și căzu. Se luptă. O lovitură în stomac îl trimise de-a dura. Zări forma nelămurită a lui Sarcellus dansând deasupra lui. Gâfâi alte cuvinte — cuvinte de apărare. Paveze fantomatice săltară deasupra lui...

Dar erau inutile. Întinzând brațul prin scuturile luminescente de parca erau din fum, Cavalerul-Căpitan îl apucă de gât și-l săltă în aer. Cu cealaltă mână ridică o Choree și o trecu ușor peste obrazul lui Inrau.

Agonie arzătoare. Pardoseala de piatră îl lovi pe Inrau drept în față. Își încleștă mâna pe obrazul îndurerat. Pielea se sfărâmă sub degetele sale, transformată în sare de atingerea Choreei. Carnea expusă îl ardea. Țipă din nou.

— Te va *potoli!* auzi strigătul Sintzei.

Niciodată.

Aruncând o privire feroce creaturii monstruoase, Inrau își reluă cântecul blasfemator. Văzu soarele strălucind prin ferestrele chipului său. Prea târziu.

Lumina ca o mie de cange țâșni din gura Sintzei. Pavezele lui Inrau crăpară și se fărâmițară într-un murmur

orbitor. Apoi cântecul îi fu înăbușit pe buze. Aerul îl sugruma, dens ca apa. Se înalță plutind de pe podeaua lucarnei. Șiroaie de bule argintii îi erau trase de pe buzele căscate pentru a se sparge de tavan. Greutatea unui ocean îl zdrobi cu un pumn înmiresmat.

La început stătu liniștit. Privi Sinteza aterizînd pe umărul Cavalerului și întorcându-și spre el ochii mititei ca niște nasturi albaștri. Îi admiră negrul penelor, injectate cu urme lucioase de purpuriu. Se gândi la Achamian, neajutorat, necunoscând primejdia.

Oh, Akka, e mai rău decât ai îndrăznit să-ți închipui.

Dar nu era nimic de făcut.

În timp ce gâtul continua să i se strângă, gândurile lui Inrau se întoarseră spre Zeiță, spre trădările ei și ale lui. Dar inima îi urca din ce în ce mai multă presiune în craniu până când buzele i se răsuciră și se deschiseră. Apoi se prăbuși într-o stare de nebunie frenetică, gândurile sale idioate fiind sigure că undeva trebuie să existe o suprafață de străpuns, o deschidere spre aer. Un reflex brut, irezistibil, îi deschise plămânii. Convulsii sufocante, apa ca o șosetă în gât, smuncindu-se într-o ceață de mărgele albe...

Apoi pardoseala dură, tușind, arzând, înecându-se cu aer.

Sarcellus îl târî în genunchi de păr, îi smunci capul spre pata încețoșată a Sintezei. Inrau vomă, scuipă mai mult foc din plămâni.

— Sunt un Vechi Nume, spuse chipul micuț. Chiar și în această coajă ți-aș putea arăta Agoniile, neghiob al Mandatului.

— D-d... Inrau înghiți. *De ce?*

Din nou zâmbetul mititel.

— Venerezi suferința. De ce *crezi?*

Fu cuprins de o furie monumentală. Creatura nu înțelegea! Nu *înțelegea!* Cu un muget înecat, se întinse în față, smulgându-și părul din cap. Sinteza păru să pâlpâie din calea lui, dar nu moartea ei o dorea. *Orice preț, bătrîne profesor.* Balustrada de piatră se lovi de coapsele lui, se

rupse ca surcelele. Plutea din nou, dar era atât de diferit — aerul îi biciuia fața, îi scălda trupul. Cu o singură mână întinsă, Paro Inrau urmă o coloană spre pământ.

Partea a II-a **Împăratul**

Capitolul V **Momemn**

Diferența dintre un Împărat puternic și unul slab este pur și simplu că primul își face din lume arenă, în timp ce ultimul își face din ea harem.

—CASIDAS, ANALELE CENEIULUI

Ceea ce n-au înțeles niciodată Oamenii Colțului era că Nansurul și Kianul erau vechi dușmani. Când două popoare civilizate se războiesc secole întregi, un număr de interese comune se vor ivi în sânul marelui lor antagonism. Dușmanii ancestrali împărtășesc multe lucruri: respect reciproc, o istorie comună, triumfuri în stări de pat și o abundență de armistiții nerostite. Oamenii Colțului erau intruși, o inundație impertinentă care amenința să rupă canalele păstrate cu grijă ale unui dușman cu mult mai vechi.

-DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI
SFÂNT

Începutul verii, 4110 Anul-Colțului, Momemn

Proiectată pentru a captura lumina asfințitului, Sala Imperială de Audiențe nu avea ziduri dinapoia podiumului înălțat al Împăratului. Lumina soarelui curgea spre interiorul boltit, lucind pe coloanele din marmură ale sălii și poleind

covoarele suspendate între ele. Briza ciufulea fumul cădelnițelor înșiruite împrejurul podiumului, amestecând mirosul uleiurilor parfumate cu cel al cerului și al mării.

— Vreo veste de la nepotul meu? își întrebă Ikurei Xerius al III-lea Primul Sfătuitor. Vreo veste de la Conphas?

— Nu, Zeu-al-Oamenilor, răspunse bătrânul. Dar totul e bine. Sunt sigur de asta.

Xerius strânse din buze, făcând tot posibilul să pară senin.

— Poți începe, Skeaös.

Cu un foșnet al robei sale din mătase, Sfetnicul uscățiv se întoarce către funcționarii adunați în jurul podiumului. De când se știa, Xerius fusese mereu înconjurat de oșteni, ambasadori, sclavi, spioni și astrologi... De când se știa fusese centrul agitatei sale turme, cuiul de care atârna mantia zdrențuită a Imperiului. Acum, fu dintr-o dată izbit de faptul că nu privise niciodată în ochii niciunuia din ei — nici măcar o dată. Celor cărora nu le curgea Sânge Imperial prin vene le era interzis să înfrunte privirea Împăratului. Gândul îl îngrozi.

Nu cunosc pe niciunul din acești oameni în afara lui Skeaös. Primul Sfetnic li se adresa.

— Aceasta va fi diferită de oricare audiență la care ați participat vreodată. După cum știți deja, cel mai mare dintre lorzii inrithi a sosit deja. Noi suntem poarta prin care egalii săi trebuie să treacă înainte de a se alătura Războiului Sfânt. Nu le putem opri sau taxa trecerea, dar îi putem influența, să-i facem să înțeleagă că interesele noastre coincid cu ceea ce este drept și adevărat. În timp ce audiența se va desfășura, păstrați tăcerea. Nu vă foiți. Nu vă mișcați. Afișați o expresie de compasiune gravă. Dacă neghiobul semnează Înscrisul, atunci și doar atunci ne vom lipsi de protocol. Vă puteți amesteca cu anturajul său, să gustați din mâncărurile și băuturile pe care le vor oferi sclavii săi. Dar drămuți-vă cuvintele. Nu destăinuiți nimic. *Nimic.* Puteți crede că vă aflați în afara cercului acestor evenimente, dar nu este așa. Voi *sunteți* cercul. Fiți siguri, prieteni, că însuși Imperiul e în balanță.

Primul Sfetnic privi către Xerius care încuviință din cap.

— A sosit vremea, strigă Skeaös, făcând un gest către partea îndepărtată a Sălii Imperiale de Audiențe.

Ușile mari din piatră, relicve kyreneene recuperate din ruinele Mehtsoncului, se deschiseră cu încetineală maiestuoasă.

— Eminența sa, strigă o voce, Lordul Nersei Calmemunis, Mare Demnitar al Kanampureei.

Simțind că respiră curios de greu, Xerius își privi Ușierii Imperiali conducând anturajul conriyan în josul sălii. În ciuda hotărârii sale de mai devreme de a rămâne nemișcat; era convins că bărbații care semănau cu niște statui afixau înțelepciune; se trezi trăgând de ciucurii kiltului său de in. Promise nenumărați solicitanți în cei patruzeci și cinci de ani ai săi, ambasadori de război și de pace din toate colțurile celor Trei Mări, dar, după cum spusese Skeaös, nu ținuse niciodată o asemenea audiență.

Imperiul însuși...

Trecuseră luni de când Maithanet declarase Război Sfânt împotriva păgânilor din Kian. Ca naphta, chemările acelui diavol aprinseseră inimile oamenilor din fiecare națiune inrithi — pioși, însetați de sânge și lacomi, fără deosebire. Chiar în acel moment dumbrăvile și viile din afara zidurilor Momemnului adăposteau mii dintre acești așa numiți Oameni ai Colțului. Dar până la sosirea lui Calmemunis, fuseseră doar o gloată: meșteșugari din castele de jos, cerșetori, preoți Cultici ne-ereditari și chiar, după cum i se spusese lui Xerius, o bandă de leproși — oameni fără altă speranță decât promisiunea lui Maithanet și înțelegând prea puțin groaznica sarcină pe care Shriahul lor o așezase dinaintea lor. Asemenea oameni nu meritau un scuipat de Împărat, darămite interesul lui.

Dar Nersei Calmemunis era cu totul altceva. Dintre toți marii nobili inrithi despre care se zvonise că-și ipotecaseră drepturile din naștere pentru Războiul Sfânt, el era cel dintâi care ajungea la țărnul Imperiului. Sosirea sa stârnise mare zarvă în Momemn. Plăcuțe din lut binecuvântate fuseseră înșirate pe străzi. Focurile-altar ale Cmiralului arseseră o

procesiune nesfârșită de jertfe donate în numele său. Cu toții înțelegeau că bărbați precum Calmemunis, împreună cu baronii și cavalerii supuși, vor fi corabia și cârma acestui război.

Dar cine îi va fi conducător?

Eu.

Cuprins pentru o clipă de panică, Xerius își ridică privirea de la conrieni la fluturările aripilor de deasupra. Ca întotdeauna, sub bolta umbrită se roteau și se zbenguiau vrăbii. Ca întotdeauna, îl calmau. O clipă se întrebă ce însemna un Împărat pentru vrăbii. Doar un alt om?

Se îndoia.

Când își coborî privirea, conriyenii îngenuncheau pe podeaua de sub el. Câțiva dintre ei, observă Xerius cu dezgust, aveau mici petale de flori în păr și în buclele unse cu ulei ale bărbilor — însemne ale venerației Momemnului. Se ridicară la unison, unii clipind, alții ferindu-și ochii de soare cu palmele.

Pentru ei sunt întuneric încadrat de soare și cer.

— Este mereu o bucurie să primim, spuse el cu voce surprinzător de hotărâtă, vizita unui văr al rasei noastre de dincolo de mare. Cum merg lucrurile, Lord Calmemunis?

Marele Demnitar al Kanampureei se desprinsese de anturajul său și se opri sub treptele monumentale, alegând nechibzuit umbra lungă a lui Xerius pentru a feri lumina, înalt, cu umeri lați, bărbatul era o persoană impozantă. Gura mică strânsă în barbă trimitea cu gândul la vreun defect din naștere, dar finețurile albastre cu trandafiriu pe care le purta meritau chiar și invidia unui Împărat. Poate că înfățișarea conriyenilor părea grosolană din cauza bărbilor, mai ales în mijlocul elegantelor chipuri rase de la Curtea Imperială a Nansurului, dar veșmintele le erau impecabile.

— Bine. Cum merge războiul, unchiule?

Xerius aproape sări din scaun. Cineva icni.

— N-a intenționat să te insulte, Zeu-al-Oamenilor, murmură repede Skeaös în urechea sa. Nobilii conrieni se

adreasează adesea celor de rang superior cu „unchiule”. Este obiceiul lor.

Da, cugetă Xerius. Dar de ce aduce vorba de război? Îmi aruncă o momeală?

— La ce război te referi? La Războiul Sfânt?

Calmemunis privi cu ochi îngustați spre ceea ce trebuie să fi fost un zid de siluete deasupra lui.

— Mi s-a spus că nepotul tău, Ikurei Conphas, e în marș spre scylvendi, în nord.

— Oh. Acela nu e un război. Doar o expediție punitivă. Nimic mai mult decât un raid, de fapt, dacă e să fie comparat cu marele război ce va să vină. Scylvendii sunt nimic. Fanimii din Kian sunt singurii care mă interesează. La urma urmei, nu scylvendii au pângărit Sfântul Shimeh.

Îi putea oare auzi golul din piept?

Calmemunis se încruntă.

— Dar am auzit că scylvendii sunt un popor formidabil, că n-au fost niciodată învinși pe câmpul de luptă.

— Ai fost indus în eroare... Deci, spune-mi, Mare Demnitar, călătoria din Conriya a fost fără incidente, presupun..

— Niciunul demn de menționat. Momas ne-a binecuvântat cu mări blânde.

— Prin mila lui călătorim... Spune-mi, ai avut ocazia să te sfătuiești cu Proyas înainte de a părăsi Aöknysus?

Aproape că auzi cum Skeaös înțepenește lângă el. Cu nici trei ore în urmă, Primul Sfetnic îi adusese la cunoștință vrajba dintre Calmemunis și ilustrul său neam de Sânge. Conform surselor pe care le aveau în Conriya, Proyas poruncise biciuirea lui Calmemunis pentru neascultare în Bătălia de la Parenti, cu un an înainte.

— Proyas?

Xerius zâmbi.

— Da. Vărul tău. Prințul încoronat.

Chipul cu gură mică se înnegură.

— Nu. Nu ne-am sfătuit.

— Dar credeam că Maithanet l-a însărcinat să rânduiască întreaga Conriye pentru Războiul Sfânt.

— Ai fost indus în eroare.

Xerius își înăbuși râsul. Bărbatul era un prost, își dădu seama. Adesea se întreba dacă nu cumva acesta era adevăratul rost al jnanului, de a separa imediat grâul de tărâțe. Conducătorul Kanampureei era tărâțe, acum știa asta.

— Nu, spuse Xerius. Nu cred.

Câțiva membri ai anturajului lui Calmemunis se încruntară — ofițerul îndesat din dreapta sa chiar deschise gura să protesteze — dar își ținură limbile legate. Nu aveau de gând, presupuse Xerius, să sugereze că Marelui Demnitar chiar îi *scăpase* ceva.

— Eu și Proyas nu...

Calmemunis se opri, de parcă își dăduse seama la mijlocul frazei că spusese prea multe. Mica gură se deschise, derutată.

Oh, asta deja e artă! Un adevărat prost al proștilor.

Xerius încheie subiectul cu o fluturare de mână și-i privi umbra fâlfâind peste oamenii Marelui Demnitar. Simți căldura soarelui pe degete.

— Dar destul despre Proyas.

— Într-adevăr, mușcă Calmemunis.

Xerius nu se îndoia că mai târziu Skeaös va găsi o cale josnică de a-l pedepsi pentru că-l pomenise pe Proyas. Faptul că Marele Demnitar îl insultase nu avea să conteze, în ceea ce-l privea pe Skeaös, erau acolo pentru a seduce, nu pentru a se duela. Bătrânul ingrat devenea la fel de rău ca și maică-sa, Xerius era convins de asta. Nu conta. *El* era Împăratul.

— Proviziile... șopti Skeaös.

— Tu și contingentul tău veți fi aprovizionați, desigur, continuă Xerius. Și pentru a mă asigura că vei fi găzduit pe măsura rangului tău, am pregătit o vilă în apropiere pentru bunăstarea ta.

Se întoarse către Primul Sfetnic.

— Skeaös, binevoiește să-i arăți Marelui Demnitar Înscrișul nostru.

Skeaös pocni din degete și un eunuc imens ieși tropăind dintre draperiile departe din dreapta podiumului cărând un pupitru din bronz. Fu urmat de un al doilea, cu un sul de pergament odihnindu-se ca o relicvă în brațele lui de morsa. Calmemunis se dădu uimit înapoi în timp ce primul eunuc așeză pupitrul dinaintea lui. Al doilea bâjbâi o clipă cu pergamentul — o greșeală care nu avea să scape nepedepsită — apoi îl desfăcu lin peste bronzul înclinat. Amândoi se retraseră la o distanță discretă.

Marele Demnitar conriyan miji ochii întrebător la Xerius, apoi se aplecă să studieze documentul stufos.

Trecură câteva clipe. În cele din urmă Xerius întrebă:

— Înțelegi scrierea sheyică?

Calmemunis îi aruncă o privire firoasă.

Trebuie să fii mai atent, își dădu Xerius seama. Puține lucruri erau mai imprevizibile ca un om în același timp prost și sensibil.

— Pot să citesc sheyica. Dar nu înțeleg.

— Asta nu e bine, spuse Xerius, aplecându-se înainte în scaun. Ești primul bărbat de mare rang, Lord Calmemunis, care onorează adunarea Războiului Sfânt. Este de importanță crucială să ne înțelegem implicit unul pe altul, nu?

— Într-adevăr, răspunse Marele Demnitar, cu un ton și o înfățișare țepene, în felul celor care încearcă să-și păstreze demnitatea în mijlocul buimăcelii.

Xerius zâmbi.

— Bine. Imperiul Nansur, după cum bine știi, a fost în război cu fanimii încă de când primele triburi kiani au venit călare hăulind din deșert. Timp de generații ne-am luptat cu ei în sud, chiar în timp ce ne luptam cu scylvendii în nord, pierzînd provincie după provincie din cauza zelului lor fanatic. Eumarna, Xerash, chiar și Shigek — pierdute cu prețul vieților a o mie de mii de fii ai Nansurului. Tot ce se numește acum Kian a aparținut cândva strămoșilor mei Imperiali, Mare Demnitar. Fiindcă ceea ce sunt eu acum, Ikurei Xerius al III-lea, nu e decât un chip al unui singur

Împărat Divin, tot ce se numește acum Nansur cândva mi-a aparținut *mie*.

Xerius se opri, mișcat de propriile-i cuvinte și încântat de rezonanța vocii sale în depărtarea din marmură lustruită. Cum să nu-i recunoască talentul oratoric?

— Înscrișul dinaintea ta, Lord Calmemunis, nu face decât să te lege, așa cum toți oamenii ar trebui să fie legați, de adevăr. Iar adevărul — adevărul de netăgăduit — este că toate guvernoratele Kianului sunt de fapt provincii ale Imperiului Nansur. Semnînd acest Înscriș, juri să desfăci un rău străvechi. Juri să redai toate pământurile eliberate prin Războiul Sfânt posesorului lor de drept.

— Poftim? Întrebă Calmemunis.

Aproape tremura de suspiciune. Deloc bine.

— După cum am zis, este un Înscriș prin care juri...

— Te-am auzit de prima dată, lătră Calmemunis. Nu mi s-a spus nimic despre asta! A fost consfințit de Shriah? A poruncit Maithanet asta?

Nesăbuitul ăsta slab de minte avea tupeul să-l întrerupă pe *el*? Pe Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul care avea să restaureze Nansuriumul? Ce ultragiu!

— Generalii mei îmi spun că ai adus în jur de cincizeci de mii de oameni cu tine, Mare Demnitar. Cu siguranță că nu te aștepti să găzduiesc și să hrănesc atâția la sânul meu pe *degeaba*, nu?

Cuvântul „sân” îi plăcu atât de mult încât nu se putu abține să nu adauge:

— Imperiul are ugere numărate, prietenul meu Conriyan.

— N-n-am auzit nimic despre asta, se bâlbîi Calmemunis. Trebuie să jur că toate pământurile păgâne pe care le cuceresc vor fi date? Îți vor fi date *ție*?

Ofițerul îndesat din dreapta sa nu mai putu îndura:

— Nu semna nimic, Mare Demnitar. Pun rămășag că nici Shriahul nu știe nimic de asta.

— Și tu cine mai ești? se răsti Xerius.

— Krijates Xinemus, spuse vioi bărbatul. Lord Mareșal al Attrempusului.

— Attrempus... Attrempus. Skeaös, spune-mi te rog de îmi sună atât de cunoscut numele acesta?

— Desigur, Zeu-al-Oamenilor. Attrempus este sora lui Atyersus, fortăreața pe care Școala Mandatului o dă în arendă Casei Nersei. Lord Xinemus aici de față este un prieten apropiat de-al lui Nersei Proyas — bătrânul Sfetnic se opri o clipă, fără îndoială pentru a-i permite Împăratului său să digere importanța acestui fapt — instructorul lui de luptă cu sabia din copilărie, dacă nu mă înșel.

Desigur. Proyas nu era atât de nechibzuit încât să permită unui imbecil, mai ales unuia atât de puternic precum Calmemunis, să negocieze de unul singur cu Casa Ikurei. Îi trimisese dădacă. *Ah, mamă, se gândi el, întregul ținut al celor Trei Mari ne cunoaște reputația.*

— Lord Mareșal, spuse Xerius, îți uiți locul. N-ai fost instruit de Maestrul meu de Protocol să păstrezi tăcerea?

Xinemus râse întristat și scutură din cap. Întorcându-se către Calmemunis, spuse:

— Am fost avertizați că s-ar putea întâmpla așa ceva, domnul meu.

— Avertizați că se va întâmpla *ce*, Mareșale? strigă Xinemus.

Asta nu putea fi tolerată!

— Casa Ikurei va încerca manevre cu cele sfânte.

— Manevre? exclamă Calmemunis, răsucindu-se pe călcâie pentru a-l înfrunta pe Xerius? Manevre cu *Războiul Sfânt*? Am venit dinaintea ta cu inima deschisă, Împărate, ca un Om al Colțului dinaintea altui Om al Colțului și tu faci manevre?

Tăcere mormântală. Împăratul Nansurului tocmai fusese *acuzat*.

— Te-am rugat... Xerius se opri, încercând să-și curețe scrâșnetul din voce. Te-am rugat — cât se poate de politicoasă, Mare Demnitar! — să binevoiești să-mi semnezi Înscrisul. Ori îl semnezi, ori oamenii tăi vor flămânzi. E cât se poate de simplu.

Calmemunis adoptase poziția cuiva gata să tragă sabia din teacă și, pentru o clipă, Xerius se luptă cu dorința

nebună de a o lua la fugă, deși armele bărbatului fuseseră confiscate. Poate că Marele Demnitar era un idiot, dar era unul înfiorător de bine proporționat. Arăta de parcă ar fi fost în stare să urce toate treptele dintre ei dintr-un salt.

— Deci ai de gând să refuzi să ne aprovizionezi? strigă Calmemunis. Să-i înfometezi pe *Oamenii Colțului* pentru a perverti Războiul Sfânt în scopurile tale?

Oameni ai Colțului. Lui Xerius îi venea să scuie la auzul acestor cuvinte, iar acest neghiob flecar le rostea de parcă erau numele secret al lui Dumnezeu. Iarăși fanatism îndobitocit. Skeaös îi avertizase și de aceasta.

— Spun doar ceea ce îmi cere adevărul, Mare Demnitar. Dacă adevărul îmi servește scopurile, e pentru că eu servesc scopurile adevărului.

Împăratul Nansurului nu-și putu reține un zâmbet răutăcios.

— Decizia de a-ți înfometa sau nu oamenii este a *ta*, Lord Calmemunis. Este...

Ceva cald și vâscos îi stropi obrazul. Șocat, își plesni obrazul, apoi studie mizeria de pe degete. Fu izbit de o premoniție de pierzanie, pieptul i se goli de aer. Ce era asta? Vreun fel de semn?

Își ridică privirea spre vrăbiile care se ciorovăiau.

— Gaenkelti! țipă ascuțit.

Căpitanul Gărzii sale Eothice se grăbi spre el, aducând miros de balsam și de piele tăbăcită.

— Ucide păsările acelea! șuieră Xerius.

— Acum, Zeu-al-Oamenilor?

În loc să-i răspundă, înșfăcă pelerina purpurie a lui Gaenkelti, pe care bărbatul o purta după obiceiul nansurian, aruncată înainte peste umărul stâng și agățată de șoldul drept. O folosi ca să-și șteargă găinațul de pe obraz și de pe degete..

Una din păsări îl pângărise... Ce putea să însemne asta? Riscase totul. Totul!

— Arcași! strigă Gaenkelti către galeriile superioare unde erau ascunse Gărzile Eothice. Ucideți vrăbiile!

O scurtă pauză, apoi zbîrnîitul corzilor de arcuri nevăzute de deasupra.

— Muriți! mugi Xerius. Trădătoare ingrate!

În ciuda furiei, rânji la vederea lui Calmemunis și a ambasadei sale luptându-se să evite săgețile care cădeau. Acestea zăngăneau pe pardoseală în întreaga Sală de Audiențe. Cele mai multe își rataseră tinta, dar câteva se roteau spre pământ ca semînțele de arțar, ducând cu ele mici umbre care se zbăteau. În curând sala fu presărată cu vrăbii căzute, unele plescînd din aripi ca pești într-o țeapă, altele fără viață.

Arcașii se opriă. Liniștea era punctată de bătăi de aripi. O vrabie străpunsă căzuse pe trepte la jumătatea distanței dintre el și Marele Demnitar al Kanampureei. Pradă unui capriciu, Xerius se ridică de pe tron și coborî treptele. Se aplecă, culese săgeata și mesajul ei zdrobit. Studie pasărea timp de o clipă, îi privi convulsiile și tremurăturile. *Tu ai fost micuț? Cine ți-a cerut să faci asta? Cine?*

O simplă pasăre n-ar fi îndrăznit vreodată să insulte un Împărat.

Își ridică privirea spre Calmemunis și fu cuprins de un alt capriciu, de data aceasta cu mult mai întunecat. Ținând săgeata și vrabia dinaintea sa, se apropie de Demnitarul uluit.

— Primește asta, spuse Xerius liniștit, ca semn al prețuirii mele.

Fură schimbate cuvinte de ultragiu mutual, apoi Calmemunis, Xinemus și escorta lor părăsiră ca o furtună Sala Imperială de Audiențe, lăsându-l pe Xerius singur cu bătăile tunătoare ale inimii.

Își scărpină obrazul amintindu-și de găinațul de pasăre. Mijind ochii în soare, ridică privirea spre tronul său, spre siluetele lucitoare ale servitorilor săi. Îl auzi nelămurit pe Marele său Postelnic strigînd să se pregătească un lavoar de apă caldă. Împăratul trebuia purificat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Xerius amorțit.

— Nimic, Zeu-al-Oamenilor, răspunse Skeaös. Ne așteptasem ca ei să refuze la început să semneze Înscrișul.

Ca orice fruct, planul nostru are nevoie de timp pentru a se coace.

Planul nostru, Skeaös? Vrei să spui planul meu.

Încercă să se zgâiască în jos la bătrânul neghiob, dar soarele îl încurcă.

— Nu vorbeam nici cu tine, nici despre Înscriș, catâr bătrân ce ești.

Pentru a-și sublinia spusele, lovi cu piciorul în pupitrul de bronz, răsturnându-l. Înscrișul pendulă prin aer înainte de a aluneca pe pardoseală. Apoi făcu un gest către păsările căzute la picioarele lui.

— Ce înseamnă *asta*?

— Noroc, strigă Arithmeas, astrologul și augurul său favorit. În castele de jos, dacă se... ăăă, găinațează o pasăre pe tine, e motiv de mare sărbătoare.

Xerius vru să râdă, dar nu putu.

— Găinașul de pasăre care cade pe ei e singurul noroc pe care îl cunosc, nu-i așa?

— Cu toate acestea, există mare înțelepciune în această credință, Zeu-al-Oamenilor. Mici ghinioane ca acestea, se crede, prevestesc lucruri bune. O mică pacoste simbolică trebuie să însoțească orice mare triumf pentru a ne aminti de fragilitatea noastră.

Obrazul îl gâdila, parcă recunoscând adevărul spuselor augurului. Era un semn! Și încă bun. O putea *simți*!

Am fost din nou atins de Zei!

Dintr-o dată revigorat, urcă treptele, ascultând lacom vorbele lui Arithmeas care continua să-i explice cum acest eveniment coincidea cu steaua sa, care tocmai intrase în orizontul lui Angake, Târfa Sorții, și acum se afla pe două axe neprevăzute cu Cuiul Raiului.

— O conjuncție excelentă, exclamă augurul corpolent. O conjuncție excelentă, într-adevăr!

În loc să-și reia locul în scaunul înalt, Xerius trecu pe lângă el cu pași mari, cerându-i lui Arithmeas să-l însoțească. Trăgând după el o mică turmă de funcționari, păși printre impunătoarele coloane din marmură trandafirie care marcau locul peretelui lipsă pe terasa învecinată.

Ca o frescă întinsă, înecată în fum, Momemn se deschidea sub el, deșirându-se către soarele care apunea. Palatul său, Înălțimile Andiamine, ocupa sfertul de oraș dinspre mare, astfel încât, dacă voia, putea să vadă Momemnul în totalitatea sa labirintică doar întorcând capul dintr-o parte în alta: turnurile în unghiuri drepte ale Garizoanei Eothice spre nord, promenadele monumentale și clădirile complexului de temple ale Cmiralului drept spre vest și balamucul aglomerat al portului de-a lungul malurilor râului Phayus spre sud.

Încă ascultându-l pe Arithmeas, privi cercetător dincolo de ziduri, acolo unde dumbrăvile și câmpiile înconjurătoare erau albite de pânțele soarelui. Acolo, în mănunchiuri sau împrăștiate în decor ca mucegaiul pe pâine, se vedeau corturile și pavilioanele Războiului Sfânt. Deocamdată nu prea multe, dar Xerius știa că în câteva luni ar putea să ajungă să înconjoare zarea.

— Dar Războiul Sfânt, Arithmeas... înseamnă toate acestea că Războiul Sfânt va fi al meu?

Augurul Imperial își încleștă degetele grăsuțe și clătină din cap afirmativ.

— Dar căile Sorții sunt înguste, Zeu-al-Oamenilor. Avem multe de făcut.

Xerius era atât de concentrat la diagnosticele și prescripțiile augurului său, care includeau instrucțiuni detaliate pentru măcelărirea a zece tauri, că la început nu observă sosirea mamei sale. Dar iat-o, o umbră subțire în vederea sa periferică, la fel de ușor de recunoscut ca și moartea.

— Atunci pregătește victimele, Arithmeas, spuse el categoric. Ajunge deocamdată.

În timp ce augurul se îndepărta, Xerius zări sclavii cărând lavoarul de apă care fusese cerut mai devreme.

— Arithmeas?

— Da, Zeu-al-Oamenilor?

— Образul meu... Să-l spăl?

Bărbatul își flutură comic mâinile.

— Nu! A-absolut deloc, Zeu-al-Oamenilor. E crucial să aștepți măcar trei zile. Crucial.

Fu asaltat de alte câteva întrebări, dar mama sa se apropiase, urmată de masivitatea legănată a eunucului ei. Se mișca cu grația de trestie a unei fecioare de cincisprezece ani, în ciuda celor șaiszeci de ani destrăbălați. Cu o fluturare de muselină și mătase albastră, își întoarse profilul către el, studiind orașul așa cum făcuse și el cu câteva clipe înainte. Lumina soarelui scânteia pe jadul vălului pe care îl purta pe cap.

— Un fiu, spuse ea sec, agătându-se de cuvintele unui neghiob flecar și umflat. Cum încălzește asta inima unei mame.

Simți ceva ciudat în purtarea ei, ceva *reținut*. Dar toată lumea păruse straniu de crispată în prezența lui în ultima vreme — fără îndoială, presupuse Xerius, din cauză că în sfârșit zăriseră divinitatea care sălășluia în el, acum că cele două mari brațe ale planului său se pusese în mișcare.

— Acestea sunt vremuri apăsătoare, mamă. Prea primejdioase pentru a ignora viitorul.

Se întoarse și-l cântări într-un fel care era în același timp cochec și masculin. Soarele îi adâncea ridurile și-i desena umbra nasului pe obraz. Xerius considerase mereu că bătrânii erau *urâți* și la trup și la suflet. Vârsta transforma întotdeauna speranța în resentiment. Ceea ce era viril și ambițios în ochi tineri devenea neputincios și pizmaș în ochi îmbătrâniți.

Te găsesc respingătoare, mamă. Și ca înfățișare, și ca purtare. Frumusețea mamei sale fusese una de legendă. Cât timp trăise tatăl lui, fusese cea mai celebrată posesiune a Imperiului. Ikurei Istriya, Împărăteasa Nansurului, a cărei zestre fusese arderea Haremului Imperial.

— Ți-am urmărit audiența cu Calmemunis, spuse ea blând. Un dezastru. Exact cum ți-am spus, hmm, divinul meu fiu?

Zâmbetul îi ciurui cosmeticele din jurul buzelor cu mici crăpături. O poftă de a săruta acele buze îl lovi pe Xerius cu o forță fizică.

— Presupun că da, mamă.

— Atunci de ce persiști în acest nonsens?

Și acum această bizară întorsătură. Mama sa împotrivindu-se rațiunii.

— Nonsens, mamă? Înscrișul va duce la *reîntregirea* Imperiului.

— Dar dacă un neghiob ca acest Calmemunis nu poate fi amăgit să-l semneze, ce speranțe are Înscrișul tău, hmm? Nu, Xerius, cel mai bine servești Imperiul servind Războiul Sfânt.

— Te-a vrăjit Maithanet și pe tine, mamă? Cum se vrăjește o vrăjitoare?

Râsete.

— Prin oferta de a-i distruge dușmanii, cum altfel?

— Dar întreaga lume îți este dușman, mamă. Sau mă înșel?

— Lumea este dușmanul oricărui om, Xerius. Ar fi bine să-ți amintești asta.

Cu coada ochiului zări un gardian apropiindu-se de Skeaös și șoptindu-i ceva în ureche. Armonia, îi spusese augurul său, era ceva muzical. Cerea să fii acordat la toate nuanțele fiecărei circumstanțe. Xerius era un om care nu avea nevoie să privească lucrurile pentru a le înțelege. Poseda un sens rafinat al suspiciunii.

Bătrânul Sfetnic încuviință, apoi aruncă o privire scurtă spre Împărat, cu ochi îngrijorați.

Urzesc? E asta trădare? Dar se scutură de aceste gânduri, apăreau mult prea adesea pentru a putea avea încredere în ele.

Parcă ghicind sursa distragerii sale, Istriya se întoarse către bătrânul Sfetnic.

— Tu ce părere ai, hmm, Skeaös? Ce părere ai despre lăcomia copilărească a fiului meu?

— Lăcomie? strigă Xerius.

De ce îl provoca astfel?

— *Copilărească?*

— Ce altceva? Risipești darurile Târfei. Întâi Soarta ți-l dăruiește pe acest Maithanet și în ciuda sfaturilor mele, încerci să-l asasinezi. De ce? Pentru că nu e al tău. Apoi îți oferă Războiul Sfânt, un ciocan cu care să-ți zdrobești

străvechiul dușman! Și pentru că nu e al tău, încerci să-l distrugi și pe acesta! Acestea sunt toane de copil, nu manevrele unui Împărat viclean.

— Ai încredere în mine, mamă, urmăresc să obțin, nu să distrug Războiul Sfânt. Căinii de străini îmi vor semna Înscrisul.

— Cu propriul tău sânge! Ai uitat ce se întâmplă când unești burți goale cu inimi fanatice? Aceștia sunt bărbați războinici, Xerius. Bărbați intoxicați de credința lor. Oameni care *acționează* când sunt confrunțați cu mârșăvie! Chiar te aștepti ca ei să îndure să fie storși? Riști Imperiul, Xerius!

Să riște Imperiul? Nu. Spre nord-vest, cei câțiva nansuri locuiau la orizontul munților, atât de mare le era frica de scylvendi, iar la sud, toate „vechile provincii”, care aparținuseră Nansuriumului în culmea puterii lui, erau sclave Kianului păgân. Acum, de-a lungul și de-a latul fostelor lui cuceriri răsunau tobele fanimilor, chemând oamenii să se închine unui Profet Fals, lui Fane. Acum, fortăreața Asgilioch, pe care străvechii kyraneeni o ridicaseră pentru a se apăra de Shigek, era din nou frontieră. Nu risca Imperiul, doar pretenția unuia. Imperiul era răsplata, nu miza.

— Din fericire, fiul tău nu este chiar atât de greu de cap, mamă. Oamenii Colțului nu vor flămânzi. Vor mânca din strachina mea, dar câte o zi pe rând. Nu intenționez să le refuz proviziile de care au nevoie ca să trăiască, doar cele de care au nevoie pentru a porni la luptă.

— Și Maithanet? Dacă îți poruncește să îi aprovizionezi?

În problemele unui Război Sfânt, o străveche lege îl lega pe Împărat de Shriah. Xerius era obligat să aprovizioneze Războiul Sfânt sub amenințarea cu Ocara Shrială.

— Da, dar vezi tu, mamă, nu poate face așa ceva. Știe la fel de bine ca și noi că acești Oameni ai Colțului sunt niște neghiobi care cred că Dumnezeu însuși a poruncit ca păgânii să fie înfrinți. Dacă îl aprovizionez pe Calmemunis cu tot ce are nevoie, ar porni la luptă în două săptămâni, cu certitudinea că poate să-i distrugă pe fanimi doar cu servitorii lui neînsemnați. Maithanet se va preface ultragiat,

desigur, dar va aplauda în secret ceea ce fac, știind că astfel ofer Războiului Sfânt timpul de care are nevoie pentru a se aduna. De ce crezi că a ordonat adunarea lângă Momemn și nu lângă Sumna? Pe lângă faptul că îmi golește vistieria, a *știut* că voi face asta.

Ea se opri, cu ochii dintr-o dată îngustați, cercetători. Nu se putea ca un suflet atât de perfid ca al ei să nu aprecieze subtilitatea unei asemenea mișcări.

— Dar asta înseamnă că tu îl manevrezi pe Maithanet, sau că Maithanet te manevrează pe tine?

Xerius putea să recunoască acum că în primele câteva luni îl subestimase pe acest nou Shriah. Dar nu avea să-l mai subestimeze din nou pe diavolul acela. Nu de data asta.

Xerius își dădu seama că Maithanet înțelese că Nansuriumul era pierdut. În ultimul secol și jumătate, cei care deținuseră cunoașterea sau puterea în Nansur așteptaseră catastrofa, vestea că triburile scylvendi se uniseră ca în vechime și se îndreptau vuind spre coastă. Așa se prăbușise Kyraneas cu două mii de ani în urmă, și tot așa se prăbușise Imperiul Ceneian la mai mult de o mie de ani după aceea. Și tot așa, Xerius era convins de asta, avea să cadă și Nansuriumul. Dar ceea ce îl îngrozea cu adevărat era perspectiva acestui fapt inevitabil îmbinat cu ridicarea Kianului, o națiune păgână, chiar în vreme ce Nansurul se scufunda. După ce scylvendii aveau să plece, și plecau mereu, cine avea să-i împiedice pe kianinii păgâni să verse sângele murdărit al Ryraneasului, să smulgă cele Trei Inimi ale lui Dumnezeu: Sumna, cele O Mie de Temple și Colțul?

Da, acest Shriah era șiret. Xerius nu mai regreta eșecul asasinilor săi. Maithanet îi oferise un ciocan cum nu se afla altul — un Război Sfânt.

— Noul nostru Shriah, spuse el, este mult supraestimat.

Lasă-l să creadă că mă manevrează pe mine.

— Dar în ce scop, Xerius? Chiar dacă mai marii Războiului Sfânt se vor supune cererilor tale, doar nu te

aștepți ca ei să-și verse sângele pentru a înălța Soarele Imperial, nu? Chiar semnat, Înscrișul tău este inutil.

— Nu inutil, mamă. Nici chiar dacă își încalcă jurământul nu este inutil.

— Atunci *de ce*, Xerius? De ce toate aceste riscuri nebunești?

— Hai, mamă. Așa de mult ai îmbătrânit?

O clipă prinse o sclipire curioasă a lucrurilor așa cum trebuie să le fi văzut ea: cererea mercantilă, și deci extraordinară, ca fiecare mare nobil al Războiului Sfânt să-i semneze Înscrișul, trimiterea celei mai mari oștiri nansure de generații întregi nu împotriva Kianului, ci împotriva unui dușman mai vechi și mai înflăcărat, scylvendii. Cât trebuie s-o fi solicitat doar aceste două lucruri! În planuri atât de sublime ca ale sale, logica era mereu ascunsă.

Xerius nu era destul de nechibzuit încât să creadă că își egala strămoșii în forța armelor sau a spiritului. Ikurei Xerius al III-lea nu era un nechibzuit. Aceste vremuri erau diferite și cereau un alt fel de forță. În acele zile, armele celor puternici erau alți oameni și calcularea subtilă a evenimentelor. Xerius le avea acum pe amândouă: nepotul său precoce, Conphas, și Războiul Sfânt al acestui Shriah nebun. Cu aceste două instrumente urma să recâștige Imperiul.

— Care îți e planul, Xerius? Trebuie să-mi spui!

— E dureros, nu-i așa, mamă? Să te găsești în inima Imperiului și cu toate acestea să nu-i auzi bătaia — și asta după o viață în care ai folosit-o ca pe o tobă!

Dar în loc de a se arăta ultragiați, ochii ei se măriră sub șocul unei revelații.

— Înscrișul e doar un *pretext*, icni ea. Ceva care să te apere de Ocara Shrială când...

— Când *ce*, mamă?

Xerius aruncă priviri nervoase micii mulțimi care îi înconjura. Acesta nu era un loc potrivit pentru o asemenea conversație.

— De asta mi-ai trimis nepotul la moarte? strigă ea. Iată, în sfârșit, adevăratul ei motiv pentru acest

interogatoriu ațâțător. Preaiubitul ei nepot, bietul și scumpul de Conphas, care în acel moment era în marș undeva prin Stepă Jiünati, în căutarea temuților scylvendi. Acesta era Istriya pe care Xerius o știa și o disprețuia: golită de orice sentiment religios, dar obsedată de progeniturile ei, de soarta Casei Ikurei.

Conphas trebuia să fie Restauratorul, nu-i așa, mamă? Nu m-ai crezut capabil de o asemenea glorie, nu-i așa, cățea bătrână!

— Te întinzi, Xerius! Vrei să înhați prea multe!

— Ah, și pentru o clipă am crezut că ai înțeles.

Rostise cuvintele cu certitudine nonșalantă, dar mare parte din el o credea, destul ca dormitul să necesite un sfert întreg de vin neîndoit cu apă acum. Chiar și mai mult în noaptea aceasta, după incidentul cu păsările...

— Înțeleg destul de bine, se răsti Istriya. Apele tale nu sunt atât de adânci încât să nu mă pot bălăci în ele, Xerius. Speri să storci semnături pentru Înscrisul tău, nu pentru că te aștepți ca vreunul din Oamenii Colțului să-ți cedeze cuceririle lor, ci pentru că te aștepți să *le declari război pe urmă*. Cu Înscrisul tău vei fi imun la Ocara Shrială când vei supune neînsemnatele și subpopulatele fiefuri care vor apărea cu siguranță în urma Războiului Sfânt. Și *de asta* l-ai trimis pe Conphas în așa numita expediție punitivă împotriva scylvendilor. Planul tău necesită oameni de care nu poți dispune dacă trebuie să aperi provinciile din nord.

Groaza îi clocoti în măruntaie.

— Ah, spuse ea răutăcios, e una să-ți repeți planurile în întunecimea sufletului și cu totul altceva să le auzi de pe buzele altuia, nu-i așa, băiatul meu necugetat? Ca și cum ai asculta un papagal imitându-ți vocea. Ți se par nechibzuite acum, Xerius? Ți se par *nebunești*?

— Nu, mamă, reuși să spună oarecum încrezător. Doar îndrăznește.

— Îndrăznește? strigă ea, de parcă acel cuvânt eliberase ceva bolnav în interiorul ei. Pe Zei, cum îmi doresc să te fi sugrumat în leagăn! Un fiu atât de necugetat! Ne-ai dus la pierzanie, Xerius. Nu înțelegi? Nimeni, niciun Înalt Rege al

Kyraneasului, niciun Împărat-Aspect al Ceneiului nu i-a înfrânt vreodată pe scylvendi pe teritoriul lor. Sunt *Poporul Războinic*, Xerius! Conphas e mort! Floarea armatei tale e moartă! Xerius! *Xerius!* Ai adus dezastrul peste noi toți!

— Mamă, nu! Conphas m-a asigurat că poate s-o facă! I-a studiat pe scylvendi ca nimeni altul! Le cunoaște *slăbiciunile!*

— Xerius. Biet și scump neghiob, nu înțelegi? Conphas e doar un copil încă. Strălucit, neînfricat, frumos ca un Zeu, dar încă un copil...

Își strânse mâinile la piept și începu să se zgârie.

— Mi-ai ucis copilul! se vaită ea.

Logica, sau poate teroarea ei, îl străbătu cu forța unei cascade. Panicat, Xerius privi către ceilalți de pe balcon, văzu frica mamei sale pe fețele tuturor și își dădu seama că fusese acolo în tot acest timp. Nu de Ikurei Xerius se temeau ei, ci de ce ceea ce făcuse acesta!

Am distrus oare totul?

Se răsuți, îl apucă pe bătrânul Sfetnic de roba împodobită și-l scutură atât de tare încât broșa sa, un ochi cu pupila de onix, plesni și căzu zornăind pe pardoseală.

— Spune-mi că înțelegi! strigă Xerius. *Spune-mi!*

Încleștându-și roba cu mâinile ca să o împiedice să se desfacă, bătrânul își ținu ochii respectuos în pământ.

A-ai pus un rămășag, Zeu-al-Oamenilor. Doar după ce bețele-numere vor fi fost aruncate vom ști.

Da! Asta era!

Doar după ce bețele-numere vor fi fost aruncate...

Lacrimi i se prelinseră din ochi. Luă obrazii bătrânului Sfetnic în palme și fu șocat de asprimea pielii. Mama sa nu-i spusese nimic nou. Știuse mereu că pusese totul rămășag. Câte ore nu urzise cu Conphas? De câte ori nu fusese impresionat până la lacrimi de geniul marțial al nepotului său? Niciodată nu avusese Imperiul un Exalt-General asemenea lui Ikurei Conphas. Niciodată!

Îi va infringe pe scylvendi. Va înngenunchea Poporul Războinic! Iar lui Xerius i se părea că știuse aceste lucruri

cu o imposibilă certitudine. *Steaua mea intră în Târfă, legată cu semne gemene de Cuiul Raiului...*

O pasăre s-a găinățat pe mine!

Își lăasă mâinile pe umerii lui Skeaös și fu izbit de noblețea actului. *Trebuie că mă iubește.* Privi spre Geankelti, Ngarau și ceilalți și dintr-o dată cauza îndoielilor și fricii lor i se păru atât de limpede. Se întoarse spre mama sa, care căzuse în genunchi.

— Voi — cu toții — credeți că vedeți un om care a pus un rămașag. Dar oamenii sunt fragili, mamă. Oamenii sunt supuși greșelii.

Îl fixă cu privirea, negreala din jurul ochilor ei mânjită de lacrimi.

— Și împărații nu sunt și ei oameni, Xerius?

— Preoții, augurii și filozofii ne învață cu toții că ceea ce vedem nu e decât fum. Omul care sunt eu nu e decât fum, mamă. Fiul căruia i-ai dat naștere nu este decât masca *mea*, o altă formă pe care am luat-o pentru această istovitoare orgie de sânge și sămânță pe care o numești viață. Sunt ceea ce mi-ai spus că voi fi! *Împărat*. Divin. Nu fum, ci *foc*.

La aceste cuvinte, Geankelti căzu în genunchi. După o clipă de ezitare, ceilalți i se alăturară.

Dar Istriya își încleastă mâinile de brațul eunucului ei și se trase în picioare, în tot acest timp holbându-se la el.

— Și dacă Conphas va muri în fum, hmm, Xerius? Dacă scylvendii vor veni călare din fum și îți vor stinge „focul”, atunci ce va fi?

Se luptă să-și controleze furia.

— Ți se apropie sfârșitul și te agăți de fum fiindcă te temi că nu există decât fumul. Îți este frică, mamă, pentru că ești bătrână și nimic nu te tulbură mai mult decât frica.

Istriya îl privi poruncitor.

— Vârsta mea mă privește numai pe mine. N-am nevoie de neghiobi să mi-o amintească.

— Nu. Presupun că țâțele nu prea te lasă să uiți.

Istriya ți pă ascuțit, se aruncă asupra lui cum făcuse în copilărie. Dar eunucul ei uriaș, Pisathulas, o stăpâni,

prinzînd-o cu pumni care îi făceau antebrațele să pară bețișoare. Își săltă capul ras într-o buimăceală îngrozită.

— Ar fi trebuit să te omor! țipă ea. Să te sugrum cu propriu-ți cordon ombilical!

Inexplicabil, Xerius începu să râdă. Bătrână și speriată! Pentru prima oară arăta comună, nici pe departe matriarha neîmblânzită și atotștiutoare care păruse mereu. Mama sa arăta jalnic!

Aproape că merita pierderea unui Imperiu.

— Du-o în odăile ei, îi spuse uriașului. Ai grijă să fie îngrijită de medicii mei.

Scuipând și țipând, fu luată pe sus din balcon. Imensitatea înălțimilor Andiamine îi înghiți strigătele ucigașe.

Culorile bogate ale asfințitului păliseră în cele ale amurgului. Soarele apusese pe jumătate, încadrat de o mantie de nori purpurii. Timp de câteva clipe, Xerius rămase pur și simplu în picioare, răsufând adânc, frângându-și mâinile pentru a le potoli tremurul. Oamenii săi îl priveau nervoși, cu coada ochiului. Turma.

În cele din urmă, Gaenkelti, al cărui sânge Norsirai îl făcea mai direct decât părea, rupse tăcerea.

— Zeu-al-Oamenilor, pot vorbi?

Xerius aprobă iritat, fluturând o mână.

— Împărăteasa, Zeu-al-Oamenilor... Lucrurile pe care le-a spus...

— Temerile îi sunt întemeiate, Gaenkelti. N-a făcut decât să rostească adevărul care sălășluiește în inimile noastre, ale tuturor.

— Dar a amenințat că te va ucide!

Xerius îl lovi pe Căpitan drept în față. Mâinile bărbatului blond se strânsură în pumni o clipă, apoi se descleștară. Fixă picioarele lui Xerius cu o privire feroasă.

— Îmi cer iertare, Zeu-al-Oamenilor. Îmi era doar frică pentru...

— Pentru nimic, spuse Xerius tăios. Împărăteasa îmbătrânește, Gaenkelti. Valurile au tras-o atât de departe în larg încât nu mai vede țarmul. E doar dezorientată.

Gaenkelti căzu la pământ, își apăsă buzele de genunchiul drept al lui Xerius.

— Ajunge, spuse Xerius, trăgându-l pe Căpitan în picioare.

Își lăsă degetele să întârzie pe splendidele rețele tatuate pe antebrațele bărbatului. Ochii îi ardeau. Îl durea capul. Dar se simțea extraordinar de liniștit.

Se întoarse către Skeaös.

— Cineva ți-a adus un mesaj, bătrâne prieten. Erau cumva vești de la Conphas?

O întrebare nebunească, dar straniu de trivială când era pusă cu răsuflarea tăiată.

Când Sfetnicul ezită, tremurăturile reveniră.

Te rog... Sejenus, te rog.

— Nu, Zeu-al-Oamenilor.

Ușurare amețitoare. Xerius aproape se clătină.

— Atunci? Ce e?

— Fanimii au trimis un emisar ca răspuns la cererea noastră de negocieri.

— Bine... bine.

— Dar nu e un emisar oarecare, Zeu-al-Oamenilor.

Skeaös își linse buzele subțiri, de om bătrân.

— Un *Cishaurim*. Fanimii au trimis un Cishaurim.

Soarele apuse, și o dată cu el și orice speranță.

Focul vaselor de cărbuni din curtea mică pe care Gaenkelti o alesese pentru întâlnire flutura ca o pânză zdrențuită în vânt. Înconjurat de cireși pitici și lauri plângători, Xerius strânse cu putere Choreea, până simți că-i plesnesc încheieturile degetelor. Cercetă întunericul porticurilor învecinate, numărând fără să-și dea seama siluetele nedeslușite ale oamenilor săi. Se întoarse spre vrăjitorul zvelt de la dreapta sa: Cememketri, Marele Maestru al Saikului său Imperial.

— Ai destui?

— Mai mult decât destui, răspunse Cememketri revoltat.

— Ia aminte la ton, Mare Maestru, se răsti Skeaös din stânga lui Xerius. Împăratul nostru ți-a pus o întrebare.

Cememketri își plecă fruntea țeapăn, parcă împotriva voinței sale. Focuri gemene se reflectară în ochii lui mari și umezi.

— Suntem trei aici, Zeu-al-Oamenilor, și doisprezece arcași, toți purtând Choree.

Xerius se crispă.

— Trei? Doar tu și încă doi?

— Nu s-a putut face mai mult, Zeu-al-Oamenilor.

— Desigur.

Xerius se gândi la Choreea din mâna sa dreaptă. L-ar fi putut umili pe acest mag plin de sine dintr-o singură mișcare, dar atunci ar fi rămas numai doi. Cât îi disprețuia pe vrăjitori! Aproape la fel de mult pe cât disprețuia faptul că avea nevoie de ei.

— Sosesc, șopti Skeaös.

Xerius strânse Choreea atât de tare că inscripția gravată pe ea i se imprimă în palmă.

Doi membrii ai Gărzii Eothice intrară în curte, purtând felinare în loc de arme. Își ocupară pozițiile de-o parte și de alta a ușilor de bronz, și Gaenkelti, încă înveșmântat în armura lui ceremonială, trecu printre ei, însoțit de o siluetă în robe de în negru, cu capul acoperit de o glugă. Căpitanul îl conduse pe emisar în punctul hotărât, unde sferele de lumină aruncate de cele patru vase de cărbuni se suprapuneau. În ciuda luminii, Xerius nu putea să vadă decât o parte din buzele și obrazul stâng al bărbatului sub glugă.

Cishaurim. Pentru Nansur, singurul nume mai odios era scylvendi. Copiii din Nansur — chiar și copiii de împărați — erau întărcați cu povești despre preoții-vrăjitori păgâni, despre ritualurile lor corupte și despre puterile lor impenetrabile. Simpla rostire a numelui semăna teroare în sânul Nansurului.

Xerius se luptă să respire. *De ce să trimită un Cishaurim? Pentru a mă ucide?*

Emisarul își trase gluga pe spate, lăsând-o peste umeri. Apoi își coborî brațele astfel încât roba îi căzu la pământ, dând la iveală sutana lungă de culoarea șofranului pe care

o purta pe dedesubt. Scalpul chel era șocant de palid, iar fața îi era dominată de orbitele goale de sub frunte. Fețele lipsite de ochi îl descurajau mereu pe Xerius, îi aminteau mereu de craniul mort de sub chipul fiecărui om, dar cunoștința că acest bărbat putea cu toate aceste să *vadă* îi trimise un junghi în fundul gâtului, unul care nu putea fi alungat înghițind. Exact așa cum îi spusese tutorele său din copilărie, în jurul gâtului Cishaurimului se încolăcea un șarpe — o năpârcă iute de Shigek, neagră și lucioasă de parcă era unsă cu ulei, cu limba care se repezea în afară tremurând și ochii înlocuitori suspendați lângă urechea dreaptă a bărbatului. Găurile oarbe rămâneau fixate asupra lui Xerius, dar capul năpârcii se ridică și se roti, examinând încet întinderea curții, gustând metodic aerul.

— Îl vezi, Cememketri? șuieră șoptit Xerius. Vezi însemnul vrăjitoriei?

— Deloc, spuse vrăjitorul, cu vocea sugrumată de frica de a nu fi auzit.

Ochii șarpelui întârziară o clipă pe porticurile întunecate care flancau curtea, parcă estimând amenințarea umbrelor dinapoia lor. Apoi, ca un mâner răsucindu-se pe un pivot bine uns, se întoarse către Xerius.

— Sunt Mallahet, spuse Cishaurimul într-o sheyică fără greșală, fiul adoptat al lui Kisma, din tribul Indara-Kishauri.

— Tu esti Mallahet? exclamă Cememketri.

Încă o indiscreție: Xerius nu îi acordase permisiunea de a vorbi.

— Iar tu esti Cememketri.

Chipul lipsit de ochi se înclină, dar capul șarpelui rămase țeapăn.

— Onoare unui vechi dușman.

Xerius simți că Marele Maestru înțepește lângă el.

— Împărate, murmură vrăjitorul, trebuie să pleci imediat. Dacă acesta este într-adevăr Mallahet atunci ești în mare primejdie. Cu toții suntem!

Mallahet... Mai auzise numele acela, fusese pus la curent de Skeaös. Cel ale cărui brațe purtau cicatrice ca cele ale unui scylvendi.

— Deci trei nu ajung, răspunse Xerius, inexplicabil de încurajat de frica Marelui său Maestru.

— Dintre Cishaurimi, numai Seökti îl depășește pe Mallahet. Și numai pentru că Legea lor Profetică nu permite ca un ne-kianin să devină Heresiarch. Chiar și Cishaurimii se tem de puterea lui!

— Ceea ce a spus Marele Maestru e adevărat, Zeu-al-Oamenilor, adaugă Skeaös cu voce joasă. Trebuie să pleci imediat. Lasă-mă pe mine să negociez în locul tău...

Dar Xerius îi ignoră. Cum puteau fi atât fricoși când Zeii înșiși vegheau asupra acestor fapte?

— Bun găsit, Mallahet, spuse el, surprins de siguranța glasului său.

După o scurtă pauză, Gaenkelti lătră:

— Te afli în prezența lui Ikurei Xerius al III-lea. Îngenunchează, Mallahet.

Cishaurimul flutură un deget și năpârca se legănă o dată cu el, parcă în bătaie de joc.

— Fanimii îngenunchează numai dinaintea Unicului, dinaintea Zeului-care-este-Singuratic.

Din reflex sau doar din ignoranță, Gaenkelti ridică un pumn pentru a-l lovi pe bărbat. Xerius îl opri cu o palmă întinsă în față.

— Vom trece peste protocol cu această ocazie, Căpitane, spuse el. Păgânii vor îngenunchea dinaintea mea cât de curând.

Strânse pumnul în care ținea Choreea cu cealaltă mână, mânat de un impuls nelămurit de a o feri de ochii șarpelui.

— Ai venit să negociezi? îl întrebă pe Cishaurim.

— Nu.

Cememketri murmură o înjurătură de oștean.

— Atunci de ce ai venit? întrebă Xerius.

— Am venit, Împărate, ca să poți negocia cu un altul. Xerius clipi.

— Cu cine?

O clipă, păru că din fruntea Cishaurimului fulgerase Cuiul Raiului. Urmă un strigăt din întunericul porticurilor și Xerius își ridică ambele palme dinaintea sa.

Cememketri intona ceva de neînțeles, amețitor. Un glob, alcătuit doar din dâre fantomatice de foc albastru, se închise în jurul lor.

Dar nu se întâmplase nimic. Cishaurimul rămânea la fel de nemișcat ca și mai înainte. Ochii năpârcii luceau ca niște bucățele de chihlimbar în lumina focului.

Apoi Skeaös icni:

— Fața lui!

Suprapusă ca o mască transparentă peste chipul ca de craniu al lui Mallahet se găsea fața altuia, un luptător kianin încărunțit care purta încă însemnul deșertului pe trăsăturile vulturești. Din orbitele goale ale Cishaurimului priveau ochi cercetători și o bărbuță fantomă atârna de bărbia lui, împletită în maniera unui nobil kianin.

— Skauras, spuse Xerius.

Nu-l mai văzuse niciodată pe bărbat, dar cumva știa că-l privea pe Sapatîșahul-Guvernator al Shigekului, lepădătura păgână cu care Coloanele Sudului se duelaseră mai bine de două de decade.

Buzele fantomatice se mișcă, dar tot ce auzi Xerius fu o voce îndepărtată vorbind în ritmurile lungite ale limbii kiani. Apoi buzele reale se mișcă dedesubt, spunând:

— Excelent, Ikurei. Pe tine te recunosc după monezi.

— Deci ce e asta? Padirajahul își trimite unul din câinii Sapatîșahi să se consulte cu mine?

Din nou decalajul alarmant dintre buze și voci.

— Nu meriți atenția Padirajahului, Ikurei. Aș putea frânge de unul singur spatele Imperiului tău de genunchii mei. Fii recunoscător că Padirajahul e un om pios și se supune tratatelor.

— Toate tratatele noastre sunt discutabile, Skauras, acum că Maithanet e Shriah.

— Deci încă un motiv pentru ca Padirajahul să te disprețuiască. Și tu ai ajuns discutabil.

Skeaös se aplecă și îi șopti în ureche:

— Întreabă-l de ce tot acest dramatism dacă ai devenit irelevant. Păgânii se tem, Zeu-al-Oamenilor. Este singurul motiv pentru care au venit astfel dinaintea ta.

Xerius zâmbi, convins că bătrânul său sfetnic nu făcuse decât să confirme ceea ce știa deja.

— Dacă am ajuns discutabil, atunci de ce aceste măsuri ieșite din comun, hmm? De ce să faci un mesager din cel mai bun om al tău?

— Din cauza Războiului Sfânt pe care tu și idolatrii tăi frați întru credință îl porniți împotriva noastră. De ce altceva?

— Și pentru că știi că Războiul Sfânt e instrumentul meu.

Chipul ca de nălucă zâmbi și Xerius auzi râsete îndepărtate.

— Ai de gând să-i smulgi Războiul Sfânt lui Maithanet, nu-i așa? Să faci din el marea pârghie cu care să întorci secole de înfrângeri? Știm de intrigile tale mărunte de a-i lega pe idolatri de Înscrisul tău. Și știm și despre oștile pe care le-ai trimis împotriva scylvendilor. Urzelile unui neghiob cu toatele.

— Conphas a promis să însemne drumul din Stepă și până la picioarele mele cu capete de scylvendi înfipte în țepușe.

— Conphas e pierdut. Nimeni nu deține viclenia sau puterea de a-i înfrânge pe scylvendi. Nici măcar nepotul tău. Armata și moștenitorul tău sunt morți, împărate. Hoituri. Dacă n-ar fi atâția inrithi adunați pe țărmurile tale, aș călări chiar acum spre tine și te-aș pune să-mi bei de pe sabie.

Xerius își încleștă strâns mâna pe Choree pentru a-și potoli tremurăturile. O imagine a lui Conphas sângerând la picioarele vreunui tâlhar sălbatic de scylvendi îi fulgeră prin minte și o savură în ciuda implicațiilor ei groaznice. *Mama nu m-ar avea decât pe mine...*

Din nou vocea lui Skeaös în urechea sa:

— Minte ca să te sperie. Am primit vești de la Conphas chiar în dimineața asta și totul era în regulă. Amintește-ți,

Zeu-al-Oamenilor, că scylvendii i-au zdrobit pe kianini cu nici opt ani în urmă. Skauras a pierdut trei fii în acea expediție, inclusiv pe Hasjinnet, cel mai mare dintre ei. *Întărită-l, Xerius. Întărită-l! Oamenii furioși fac greșeli.*

Dar desigur că el deja se gândise la asta.

— Te măgulești singur, Skauras, dacă îți imaginezi că Conphas e la fel de nesăbuit ca Hasjinnet.

Ochii străvezii clipiră peste orbitele goale.

— Bătălia de la Zirkirta a fost o mare jale pentru noi, da. Dar o jale pe care o vei împărtăși foarte curând. Încerci să mă rănești, Ikurei, dar nu faci decât să îți prezici propria-ți pieire.

— Nansuriumul, spuse Xerius, a suferit pierderi mult mai mari și a supraviețuit.

Dar Conphas nu poate să piardă! Semnele!

— Prea bine, Ikurei. Voi fi de acord cu tine în acest fleac. Zeul Solitar știe că voi, nansurii, sunteți un popor încăpățânat. Voi fi chiar de acord că Conphas ar putea reuși acolo unde fiul meu a dat greș. Nu-l voi subestima pe șarpele ăla fermecător. Mi-a fost ostatic patru ani, îți amintești? Dar nimic din toate astea nu face ca Războiul Sfânt al lui Maithanet să fie al tău. Nu ții niciun ciocan deasupra capetelor noastre.

— Ba da, Skauras. Oamenii Colțului nu știu nimic despre poporul tău — chiar mai puțin decât Maithanet. Când vor înțelege că nu se războiesc doar cu voi, ci și cu Cishaurimii voștri, conducătorii Războiului Sfânt îmi vor semna Înscrisul. Războiul Sfânt are nevoie de o Școală, iar acea Școală se întâmplă să îmi aparțină.

Buzele lipsite de trup rânjiră peste linia severă a gurii lui Mallahet.

Din nou acea stranie voce îndepărtată:

— *Hesha? Ejoru Saika? Matanati jeskuti kah...*

— Poftim? Saikul Imperial? Crezi că Shriahul tău îți va ceda Războiul Sfânt pentru Saikul Imperial? Maithanet *ți-a smuls* ochii din cele O Mie de Temple, nu-i așa? Înțelegi, Ikurei? Înțelegi în sfârșit cum te afunzi în nisipuri mișcătoare?

— Ce vrei să spui?

— Chiar și noi știm mai multe despre planurile blestematului tău de Shriah decât tine.

Xerius aruncă o privire spre chipul lui Skeaös, văzu cum trăsăturile ridate îi sunt inundate de îngrijorare în loc de socoteli. Ce se petrecea?

Skeaös... Zi-mi ce să spun! Ce vrea să zică?

— Ai amuțit, Ikurei? răspunse sarcastic înlocuitorul vocii lui Mallahet. Ei bine, înecă-te cu asta: Maithanet a semnat un pact cu *Turnurile Stacojii*. Chiar în acest moment, Magii Stacojii se pregătesc să se alăture Războiului Sfânt. Maithanet deține deja o Școală, una care umilește Saikul tău Imperial și ca număr și ca putere. După cum ziceam, ești discutabil.

— Imposibil! scuipă Skeaös.

Xerius se răsuca către bătrânul Sfetnic, uimit de îndrăzneala acestuia.

— Și asta ce mai e, Ikurei? Lasi câinii să latre la masa ta?

Xerius știa că ar fi trebuit să fie revoltat, dar o asemenea izbucnire din partea lui Skeaös era... nemaîntâlnită.

— Dar minte, Zeu-al-Oamenilor! strigă Skeaös. Asta e un truc păgân ca să stoarcă o concesie...

— De ce să mintă? se răsti Cememketri, evident dornic să umilească un vechi dușman de la curte. Nu crezi că păgânii *vor* ca noi să deținem controlul Războiului Sfânt? Sau crezi că ar prefera să trateze cu *Maithanet*?

Uitaseră de prezența Împăratului lor? Vorbeau de parcă el era o invenție a cărei utilitate se sfârșise. *Mă cred lipsit de însemnătate?*

— Nu, ripostă Skeaös. Știu că Războiul Sfânt ne aparține, dar vor să ne facă să credem că nu e așa!

O furie rece se descolăci în Xerius. Avea să se strige mult în seara aceea.

Fie că cei doi bărbați își amintiră locurile lor, fie că simțiră ceva din dispoziția lui Xerius, pentru că tăcură amândoi brusc. Cu doi ani în urmă, un zeumi distrase

curtea lui Xerius cu tigri dresați. După aceea, Xerius îl întrebase cum de poate stăpâni asemenea fiare sălbatice doar din priviri.

— Pentru că, răspunse bărbatul înalt cu pielea neagră, își văd viitorul în ochii mei.

— Iartă zelul servitorilor mei, spuse Xerius nălucii care sălășlui în chipul Cishaurimului. Poți fi sigur că eu n-o voi face.

Fața lui Skauras pâlpâi, apoi reapăru, de parcă dispăruse și reapăruse într-o coloană nevăzută de lumină. Cum trebuie să se fi amuzat bătrânul lup. Xerius aproape că-l vedea desfătându-l pe Padirajah cu descrierea dezordinii de la Curtea Imperială.

— Îi voi jeli atunci, spuse Sapatîșahul.

— Păstrează-ți bocetele pentru propriul popor, păgâne. Indiferent al cui va fi Războiul Sfânt, sunteți pierduți.

Fanimii *erau* pierduți. Lăsând deoparte insolența insultătoare, ceea ce spusese Cememketri cu câteva clipe mai devreme era cu totul adevărat. Padirajahul voia ca el să posede Războiul Sfânt. Nu se putea negocia cu fanatici.

— Ah, puternice cuvinte! În sfârșit vorbesc cu un Împărat al Nansurului. Spune-mi atunci, Ikurei Xerius al III-lea, acum că înțelegi că amândoi negociem de pe o poziție de inferioritate, ce propui?

Xerius se opri, socotind rece. Dintotdeauna fusese cel mai chibzuit când era mânios. Alternativele i se rostogoliră prin minte, cele mai multe întemeiate pe agerimea și pe viclenia diabolică a lui Maithanet. Se gândi la Calmemunis și la ura pe care i-o purta vărului său, Nersei Proyas, urmașul la tronul Conriyei...

Și atunci înțelese.

— Pentru Oamenii Colțului, tu și poporul tău nu sunteți decât jertfe, Sapatîșahule. Vorbesc și se poartă de parcă triumful lor e deja scris în scripturi. Poate că va veni o vreme când vă vor respecta așa cum o facem și noi.

— Shrai laksara kah.

— Vrei să spui așa cum vă temeți de noi.

Acum totul depindea de nepotul său, departe în nord.
Mai mult ca oricând. *Semnele...*

— După cum am spus — vă respectăm.

Capitolul VI

Stepa Jiünati

Se spune: un om se naște din mama sa și se hrănește din ea. Apoi se hrănește din pământ, iar pământul trece prin el, luând și lăsând un fir de praf de fiecare dată, până când omul nu mai este al mamei sale, ci al pământului.

—PROVERB SCYLVENDI

... iar în sheyica veche, limba castelor conducătoare și religioase ale Nansuriumului, skilvenas înseamnă „catastrofă” sau „apocalipsă”, de parcă scylvendii au transces cumva rolul unui popor în istorie și au devenit un principiu.

-DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI
SFÂNT

Începutul verii, 4110 Anul-Colțului, Stepă Jiünati

Cnaiür urs Skiötha îi găsi pe Regele-Triburilor și pe ceilalți adunați de-a lungul unei culmi care le oferea panorama Munților Hethanta și a oștilor Nansurului campate dedesubt. Oprindu-și surul cu o smucitură a hățurilor, îi studie din depărtare, inima bătându-i atât de puternic, de parcă i se îngroșase sângele. O clipă se simți ca un puști exclus de frații lui mai mari și de prietenii lui răutăcioși. Se așteptă pe jumătate să audă zeflemele plutind pe vânt.

De ce ma dezonorează astfel?

Dar nu era un copil. Era mult sângeroasa căpetenie a utemoților, un războinic scylvendi înstărit, de mai bine de patruzeci și cinci de veri. Deținea opt neveste, douăzeci și trei de sclavi și mai bine de trei sute de vite. Era tatăl a treizeci și șapte de fii, dintre care nouăsprezece cu sânge pur. Brațele îi era vărgate de swazondele, cicatricile trofeu ritualice, a mai bine de două sute de dușmani uciși. Era Cnaiūr, cel-care-frânge-oameni-și-cai.

Aș putea să-lucid pe oricare dintre ei — să-l zdrobesc până la o ruină însângerată — și totuși mă sfidează astfel! Ce-am făcut?

Dar, ca orice ucigaș, cunoștea răspunsul. Ultragiul nu se găsea în dezonoarea sa, ci în îngâmfwarea lor de a o cunoaște.

Strălucind printre vârfuri acoperite de zăpadă, soarele scălda adunarea căpeteniilor în lumina de un auriu palid a dimineții. Arătau ca niște războinici din diferite nații și vremuri, în ciuda coifurilor kianine de luptă cu țepi purtate de veteranii Bătăliei de la Zirkirta. Unii purtau cămăși străvechi din zale, alții platoșe de zale și cuirase de diferite feluri — prăzile unor prinți și nobili inrithi de multă vreme morți. Doar brațele cu cicatrice, chipurile de piatră și părul lung și negru îi însemnau ca aparținând Poporului — ca scylvendi.

Xunnurit, Regele ales al Triburilor, ședea în mijlocul lor, cu brațul stâng sprijinit poruncitor de coapsă și cu dreptul înălțat spre depărtări. Parcă spre el, călărețul de lângă el își ridică semicercul crestă al arcului. Cnaiūr zări o săgeată din lemn de mestecăn plutind pe cer, o văzu dispărând în iarba dinspre râu. Măsurau distanța, își dădu el seama, ceea ce nu putea însemna decât că își pregătesc atacul.

Fără mine. Se putea să-l fi uitat pur și simplu?

Înjurând, Cnaiūr își îndemnă calul spre ei. Își păstră chipul întors spre răsărit, scutindu-se de jignirea fețelor lor rânjitoare. Râul Kiyuth șerpuia prin vale, negru, cu excepția locurilor unde era înspumat de torente puțin adânci. Chiar și de la această depărtare putea vedea oștirea Nansurului adunându-se de-a lungul malurilor sale, tăind plopul care

mai rămăseseră, târându-i de acolo cu atelaje de cai. Fortificată cu valuri de pământ și palisade, tabăra imperială se găsea cam la o milă mai departe, un mare dreptunghi de nenumărate corturi și căruțe sub muntele pe care amintitorii îl numeau Sakthuta, cei „Doi Tauri”.

Cu trei zile în urmă fusese buimăcit și îngrozit de această priveliște. Faptul că Nansurul le încălcase teritoriul era o ofensă suficient de mare, dar și să bată stâlpi și să ridice ziduri?

Cu toate acestea, acum îi provoca doar presimțiri rele.

Dezgolindu-și dinții, galopă în mijlocul fraților săi căpetenii.

— Xunnurit! mugi el. De ce nu am fost chemat?

Regele-Triburilor înjură și își smunci murgul ca să-l înfrunte. Briza dimineții ciufulea blana de vulpe care îi tinea coiful de luptă kianin. Privindu-l pe Cnaiür cu dispreț nedisimulat, spuse:

— Ai fost chemat ca toți ceilalți, utemotule.

Cnaiür îl întâlnește pe Xunnurit cu doar cinci zile în urmă, la puțină vreme după ce sosise cu războinicii săi utemoți. Antipatia fusese mutuală și imediată, ca cea dintre pețitorii aceleiași frumuseți. Cnaiür nu avea nici o îndoială că disprețul lui Xunnurit își avea rădăcinile în zvonurile despre moartea tatălui său, cu multă vreme în urmă. Pe de altă parte, motivele proprii sale dușmăniei îi scăpau. Poate că răspunsese pur și simplu cu desconsiderare la desconsiderare. Poate că era din cauza tivului de mătase al tunicii de lână a lui Xunnurit sau din cauza vanității încarnate în zâmbetul său. Nu era nevoie de motive pentru a urî, fie și numai din cauză că motivele erau atât de multe și atât de ușor de găsit.

— N-ar trebui să atacăm, spuse Cnaiür sincer. E o nesăbuintă tinerească.

Dezacordul atârna ca mirosul de mosc în aerul dimineții. Celelalte căpetenii îl studiară, cu chipuri ferite. În ciuda zvonurilor pe care fără îndoială le auziseră, brațele sfârtecate ale lui Cnaiür impuneau respect cu de-a sila.

Cnaiür ştia că niciunul dintre bărbații de acolo nu ucisese nici pe jumătate la fel de mulți ca el.

Xunnurit se aplecă înainte și scuipă în ierburi — un gest lipsit de respect.

— Nechibzuință? Nansurii se cacă, se pișă și se scobesc în fund pe sacrul nostru pământ, utemotule. Ce-ai vrea să fac? Să negociez? Să capitulez și să-i plătesc tribut lui Conphas?

Cnaiür medită dacă să discrediteze omul sau planul său.

— Nu, răspunse, alegând înțelepciunea în locul calomniei. Aș aștepta. Îl avem pe Ikurei Conphas — ridică o mână cu degete groase și o încleștă într-un pumn — în capcană. Caii lui au nevoie de nutreț bogat, ai noștri nu. Oamenii săi sunt obișnuți cu acoperișuri, cu perne, cu vin și cu plăceri de femei ușoare, în timp ce ai noștri dorm în șeile lor și au nevoie doar de sângele cailor lor pentru subzistență. Ascultă ce-ți zic, o dată cu trecerea zilelor, iezi or să înceapă să le zburde prin inimi și șacali prin burți. Vor fi înfricoșați și înfometați. Fortificațiile de pământ și cherestea vor căpăta gust de captivitate în locul celui de siguranță. Și în curând disperarea îi va împinge către un teren ales de noi.

Un vuiet gros trecu printre căpeteniile adunate și Cnaiür își aruncă privirile de la o față bătută de vânturi la alta. Unele erau tinere și nerăbdătoare să verse sânge, dar multe aveau înțelepciunea hotărâtă a multor campanii — fețe mai în vârstă, ca și a sa. Erau bărbați care supraviețuiseră multelor nerăbdări ale tinereții și cu toate aceste rămăseseră în floarea puterii lor. Ei înțelegeau înțelepciunea vorbelor lui.

Dar Xunnurit nu păru impresionat.

— Mereu un tactician, eh, utemotule? Spune-mi, Cnaiür urs Skiötha, dacă ai intra în yakshul tău și ai da peste niște bărbați care îți violează nevestele, ce tactică ai adopta? Le-ai întinde o ambuscadă afară, unde ai fi sigur de reușită? Ai aștepta până *după* ce ți-au spurcat și vatra și pântecul?

Cnaiür rânji disprețuitor, observând pentru prima oară cele două degete lipsă de la mâna stângă a lui Xunnurit. Putea măcar neghiobul să întindă un arc?

— Poalele Munților Hethantas sunt un lucru foarte diferit de yakshul meu, Xunnurit.

— Chiar așa? Asta ne învață amintitorii?

Cnaiür nu fu șocat atât de viclenia bărbatului, cât de realizarea faptului că îl subestimase.

Ochii lui Xunnurit sclipiră triumfători.

— Nu. Amintitorii ne spun că băătălia ne este vatră, pământul pânțece și cerul yaksh. Am fost pângăriți la fel de sigur ca și când Conphas ne-ar fi siluit nevestele și ne-ar fi spart piatra vetrei. Pângăriți. Spurcați. Umiliți. Am trecut de cântărirea avantajelor tactice, utemotule.

— Și izbânda noastră asupra fanimilor la Zirkirta? Întrebă Cnaiür.

Cei mai mulți dintre cei de față fuseseră la Zirkirta cu opt ani în urmă, unde el însuși îl doborâse pe Hasjinnet, generalul kianin.

— Ce-i cu ea?

— Cât timp s-au retras triburile dinaintea kianinilor? Cât timp i-am sângerat înainte de a-i frânge?

Îl cinsti pe Xunnurit cu un zâmbet macabru, cel care le făcea adesea pe nevestele lui să izbucnească în lacrimi. Regele-Triburilor înțepenii.

— Dar aceea...

— E o altă treabă, Xunnurit? Cum poate o băătălie să fie ca un yaksh, dar nu ca o altă băătălie? La Zirkirta am fost răbdători. Am așteptat și astfel am distrus complet un dușman puternic.

— Dar nu e pur și simplu o problemă de așteptare, Cnaiür, strigă o a treia voce.

Era Oknai Un-Ochi, căpetenia puternicelor triburi Munuăti din interior.

— Întrebarea e *cât de mult* trebuie să așteptăm. În curând încep secetele și noi, cei din inima Stepei, trebuie să ne mănăm turmele spre pășunile de vară.

Numeroase strigăte urmară acestei remarci, de parcă fusese primul lucru de bun simț spus până atunci.

— Într-adevăr, adăugă Xunnurit, întremat de acest sprijin nesperat. Conphas a venit încărcat din greu, cu un convoi de provizii mai mare decât propria-i oștire. Cât să așteptăm ca iezii și șacalii să chinuie inimile și burțile? O lună? Două? Șase chiar?

Se întoarse către ceilalți și fu răsplătit cu o furtună de aprobări guturale.

Cnaiür își trecu o mână peste cap, căutând cu privirea printre fețele ostile din jurul lui. Le înțelegea grijile pentru că erau și ale sale. O absență îndelungată însemna multe primejdii. Neglijarea turmelor însemna lupi, molimă, chiar și foamete. Dacă se adăugau și răscoalele sclavilor, nevestele neînfrânate și, pentru triburile de la frontiera de nord ca al său, srancii, atunci imboldul unei întoarceri grabnice devenea irezistibil.

Se întoarse către Xunnurit, dându-și seama că decizia de a ataca nu le fusese îndesată pe gât celorlalți. Deși știau că graba era blestemul înțelepciunii, voiau să încheie acest război cât mai repede, mult mai mult decât o doriseră la Zirkirta. Dar de ce?

Toate privirile erau îndreptate spre el.

— Ei bine? Întrebă Xunnurit.

Fusese aceasta intenția lui Ikurei Conphas? Presupuse că era destul de ușor de aflat necesitățile pe care anotimpurile le impuneau Poporului. Alesese Conphas intenționat săptămânile dinaintea secetei de vară?

Gândul îl ameți pe Cnaiür cu implicațiile sale. Dintr-o dată tot ceea ce văzuse și auzise de când se alăturase hoardei căpătă un alt sens: sodomizarea captivilor lor scylvendi, soliile batjocoritoare, chiar și poziționare latrinelor lor — toate calculate pentru a provoca Poporul să atace.

— De ce? Întrebă dintr-o dată Cnaiür. De ce ar aduce Conphas atât de multe provizii?

Xunnurit sforăi.

— Pentru că aici e Stepă. Nu există nutreț.

— Nu. Pentru că se așteaptă la un război al *răbdării*.

— Exact! exclamă Xunnurit. Intenționează să aștepte până când foamea va dezbină triburile. De asta trebuie să atacăm imediat!

— Să le dezbină? strigă Cnaiür îngrozit că intuiția sa putea fi atât de ușor pervertită. Nu! Intenționează să aștepte până când foamea sau mândria vor forța triburile să *atace*.

Îndrăzneala afirmației sale provocă strigăte din partea privitorilor. Xunnurit râse în felul trist al cuiva care confundase naivitatea cu înțelepciunea.

— Voi, utemoților, sălășluiți departe de Imperiu, spuse el, adresându-se parcă unui neghiob, așa încât poate că necunoașterea politicilor imperiale este de așteptat. De unde să știi că poziția lui Ikurei Conphas se întărește, în timp ce cea a unchiului său, Împăratul, slăbește? Vorbești de parcă Ikurei Conphas a fost trimis aici să cucerească, când de fapt a fost trimis să moară!

— Îți arde de șagă? strigă Cnaiür exasperat. Te-ai uitat la oștirea lui? Cavaleria lor de elită, trupele străine ale norsirailor, aproape toate coloanele Armatei Imperiale, chiar și Garda Eothică a Împăratului însuși! Au despuiat Imperiul pentru a pune laolaltă expediția asta. Trebuie că s-au semnat tratate, că s-au promis și s-au cheltuit averi de aur. Asta e o armată de *cucerire*, nu o procesiune de îngropăciune...

— Întreabă-i pe amintitori! se răsti Xunnurit. Alți împărați au sacrificat la fel de mult, dacă nu mai mult. Xerius trebuia să-l păcălească pe Conphas, nu?

— Pfah! Și mai zici că utemoții nu știu nimic despre Imperiu! Nansuriumul este un loc asediat. Abia de-și poate permite să piardă o fracțiune dintr-așa o oaste!

Xunnurit se aplecă înainte în șa, își ridică amenințător pumnul. Sprâncenele se strânseseră deasupra ochilor fioroși. Nările îi fluturau.

— Atunci ce alt motiv mai bun ne trebuie pentru a-i zdrobi acum! Pe urmă vom călări spre Marea cea Mare ca

strămoșii noștri de altădată! Le vom dărâma templele, le vom însămânța fiicele, le vom uide fiii!

Spre îngrijorarea lui Cnaiür, strigăte de aprobare străbătură aerul dimineții. Le reduse la tăcere cu o privire ucigașă.

— Sunteți beți cu toții, căinilor? Ce motiv mai bun avem să lăsăm Nansurul să se stingă? Ce credeți că ar face Conphas dacă ar fi printre noi? Ce...

— Și-ar scoate sabia mea din fund! strigă cineva, declanșând o cascadă de râsete.

Cnaiür o putu adulmeca atunci, caramaderia binedispusă care era puțin mai mult decât cârdășia de a lua pe cineva în bătaie de joc. Buzele i se strâmbară într-o grimasă. Era mereu la fel, în ciuda îndemănării lui cu armele sau a inteligenței. Îl cântăriseră cu mulți ani în urmă — și îl găsiseră inferior.

Dar cântărirea nu înceta niciodată...

— Nu! mugi Cnaiür. Ar râde de voi cum râdeți voi de mine! Ar spune că trebuie să cunoști un câine ca să-l frângi, iar eu îi cunosc pe acești câini! Mai bine decât se cunosc ei înșiși!

O notă tânguitoare i se strecurase în voce și în expresia chipului. Se luptă s-o zdrobească.

— Ascultați-mă! Trebuie să mă ascultați! Conphas a riscat chiar pe acest sfat — pe aroganța noastră, pe... tradițiile noastre. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să ne provoace! Nu înțelegeți? *Noi* îi vom hotărî genialitatea pe câmpul de luptă. Numai noi îl putem face de răs. Făcând singurul lucru care îl îngrozește, singurul lucru pe care a încercat din răputeri să-l prevină. Trebuie să așteptăm! Să așteptăm să vină el la noi!

Xunnurit îl privise gânditor, cu ochi strălucind de un amuzament debordant. Acum zâmbi batjocoritor.

— Oamenii te numesc Cnaiür Ucigașul-de-oameni, vorbesc de dibăcia ta pe câmpul de luptă, de foamea nepotolită de sfântul măcel. Dar acum — scutură muștrător din cap — unde ți-e foamea, utemotule? Să te numim de-acuma Cnaiür Ucigașul-de-timp?

Alte râsete care zguduiau măruntaie, aspre, venind din fundul gâtului, în același timp sincere în felul unui popor simplu și cu toate acestea măcinate de o veselie grețoasă, sunetul oamenilor inferiori distrându-se pe seama înjosirii unuia mai bun decât ei. Lui Cnaiür îi vâjâiau urechile. Cerul și pământul se strânsesă până când întreaga lume deveni fețe cu dinți îngălbeniți, râzând. Îl putea simți stârnit înăuntrul lui, cel de-al doilea suflet, cel care întuneca soarele și scâlda pământul în sânge. Râsetele lor șovăiră dinaintea amenințării lui. Privirea lui cumplită le șterse până și rânjetele de pe fețe.

— Mâine, declară Xunnurit, smuncindu-și nervos murgul către îndepărtata tabără nansuriană, vom sacrifica o întreagă nație Zeului-Mort. Mâine vom trece un imperiu prin sabie!

Legănându-se tăcuți în șeile de lemn, nenumărați călăreți înaintau prin ierburile reci și cenușii de la roua dimineții. Trecuseră aproape opt ani de la Bătălia de la Zirkirta, opt ani de când Cnaiür văzuse ultima oară o asemenea adunare a Poporului. Cete mari își urmau căpeteniile, împresurând pante și înălțimi pe distanțe de aproape o milă. Umbrite de desigur de lănci ridicate, sute de drapele din piele de cal țîșneau din mulțime, marcând triburile și federațiile din toată Stepă.

Atât de mulți!

Înțelegea Ikurei Conphas ce făcuse? Scylvendii erau dezbinați prin natura lor și, în afara raidurilor rituale de graniță asupra Nansuriumului, își petreceau majoritatea timpului ucigându-se între ei. Această înclinație pentru vrajbă și război devastator era cel mai mare zid de apărare al Imperiului împotriva lor, chiar mai mare decât munții Hethanta care sfîșiau cerul. Invadând Stepă, Conphas unise Poporul, punând astfel Imperiul în cea mai mare primejdie pe care o cunoscuse de o întreagă generație.

Ce putea determina un asemenea risc? Aparent fără motiv, Ikurei Xerius al III-lea mizase însuși Imperiul pe

nepotul său cel precoc. Ce îi promisese Conphas? Ce împrejurări îl împinseseră?

Lucrurile nu erau ceea ce păreau, Cnaiür era sigur de asta. Și totuși, în timp ce privea peste întinderea de călăreți în armuri, nu se putu abține să nu se căiască pentru îndoielile de mai devreme. Oriunde își îndrepta privirile vedea călăreți necruțători, războinici, cu piei bătute în cuie pe scuturile rotunde, cu caii acoperiți de păături cusute cu monede jefuite de la kianini și nansurieni. Nenumărate mii de scylvendi, încrâncenați de anotimpurile crude și de războaiele fără sfârșit, acum uniți ca în zilele de legendă. Ce speranță putea avea Conphas?

Coarnele nansuriene trîmbitară de sub munte, făcând oameni și cai să tresară. Toții ochii se întoarseră către creasta prelungă care ascundea valea. Surul lui Cnaiür sforăi și se ridică în două picioare, foșnind scalpurile care îi decorau frâul.

— Curând, murmură el, liniștind capul agitat al calului cu o mână fermă. În curând se va dezlănțui nebunia.

Cnaiür își amintea mereu de orele dinaintea unei lupte ca fiind de neîndurat și din cauza asta era mereu surprins de câte ori chiar reușea să le îndure. Existau clipe când enormitatea a ceea ce urma să se întâmple îl cuprindea, îl amețea ca pe unul care tocmai evitase o cădere mortală. Dar aceste clipe erau trecătoare. În mare parte, orele treceau ca oricare alte ore, mai neliniștite, poate, și punctate de străfulgerări de ură comună și venerație, dar altfel, la fel de anoste ca și restul. De cele mai multe ori trebuia să-și reamintească de nebunia care avea să urmeze.

Cnaiür fu primul din tribul său care ajunsese pe vârful crestei. Mocnind între doi munți ca niște incisivi, soarele care răsărea îi orbi și trecură câteva clipe înainte ca Cnaitir să poată distinge rândurile îndepărtate ale Armatei Imperiale. Falange de infanterie formau o mare dungă segmentată de-a lungul terenului deschis dintre râu și tabăra fortificată a nansurienilor. Lăncieri călare se înșiruiau de-a lungul coastelor accidentate dinaintea lor,

plasați pentru a hărțui orice scylvendi care încerca să traverseze Kiyuthul. Parcă întâmpinându-și străvechiul dușman, coarnele nansuriene răsunară încă o dată, tremurând prin aerul rece al dimineții. Un strigăt puternic se ridică din rânduri, urmat de bătaia dogită a săbiilor lovind în scuturi.

În timp ce restul triburilor se adunau de-a lungul crestei, Cnaiür îi studie pe nansurieni, cu o mână ridicată în soare. Faptul că ocupaseră terenul din centru în locul malului estic al râului nu fu o surpriză, deși își imaginează că Xunnurit și ceilalți se agitau acum să-și schimbe planurile, încercă să numere rândurile — formațiile păreau extraordinar de adânci — dar îi era greu să se concentreze. Magnitudinea absurdă a acestor împrejurări îl apăsă ca ceva fizic. Cum de se putea întâmpla așa ceva? Cum se putea ca națiuni întregi...

Își coborî capul, își scărpină ceafa, repetând litania de autoacuzare care îi consuma mereu asemenea gânduri rușinoase. Cu ochii minții îl văzu pe tatăl său, Skiötha, cu fața înnegriindu-i-se în timp ce se sufoca în noroi.

Când își ridică privirea, gândurile îi erau la fel de goale ca și expresia. Conphas. Ikurei Conphas era centrul a ceea ce urma să se întâmple, nu Cnaiür urs Skiötha.

O voce îl făcu să tresară: Bannut, fratele tatălui său mort.

— De ce sunt desfășurați atât de aproape de tabără?

Bătrânul războinic își dresă glasul — cu un sunet ca al unui nechezat de cal.

— Ai zice că se folosesc de râu ca să ne împiedice să șarjăm.

Cnaiür își reluă evaluarea Armatei Imperiale. Amețeala vărsării iminente de sânge îi pluti prin membre.

— Deoarece Conphas are nevoie de o bătălie decisivă. Vrea să ne desfășurăm liniile de partea sa a râului. Să ne limiteze spațiul de manevră și să forțeze o înfruntare totul-sau-nimic.

— E nebun?

Bannut avea dreptate. Conphas era nebun dacă credea că oamenii săi pot învinge într-o luptă deschisă. Disperați, kianinii încercaseră ceva asemănător la Zirkirta, cu opt ani în urmă. Nu obținuseră decât dezastrul. Poporul nu fusese înfrânt.

Prin murmurul neamurilor sale se auzi un râset. Cnaiür își smunci capul de jur împrejur. Era pentru el? Râdea cineva de el?

— Nu, răspunse distant, supraveghind profilele de dincolo de umerii lui Bannut. Ikurei Conphas nu e nebun.

Bannut scuipă, un gest menit, sau așa presupuse Cnaiür, pentru Exalt-Generalul nansurian.

— Vorbești de parcă l-ai cunoaște.

Cnaiür îi aruncă bătrânului o privire cruntă, încercând să descifreze dezgustul din tonul său. Într-un fel chiar îl cunoștea pe Conphas. În timpul unui raid în Imperiu toamna trecută, capturase câțiva soldați nansurieni, bărbați care pălăvrăgeau despre Exalt-Generalul cu o adorație care atrăsese atenția lui Cnaiür. Folosind cărbuni încinși și întrebări aspre, aflase multe despre Ikurei Conphas, despre cât de strălucit fusese în Războaiele Galeothe, despre tacticile lui îndrăznețe și despre antrenamentele inovatoare — destul cât să-ți dea seama că era diferit de toți ceilalți pe care îi întâlneau pe câmpul de luptă. Dar această cunoaștere era risipită pe șerpi bătrâni ca Bannut, care nu-i iertaseră niciodată uciderea tatălui său.

— Călărește spre Xunnurit, ordonă Cnaiür, știind foarte bine că Regele-Triburilor n-o să vrea să aibă de-a face cu un mesager utemot. Află ce are de gând.

Bannut nu se lăsă dus de nas.

— Îl iau pe Yursalka cu mine, spuse el aspru. A luat-o pe una din fetele lui Xunnurit de nevastă, pe cea deformată, chiar primăvara trecută. Poate că Regele-Triburilor își va aminti de această generozitate.

Bannut scuipă pentru ultima oară, ca pentru a-și sublinia sensul cuvintelor, și dădu pintenii calului printre utemoții din jur.

Multă vreme, Cnaiür stătu dezolat în spinarea calului, privind indiferent bondarii săgetând printre capete săltărețe de trifoi purpuriu chiar sub el. Nansurienii continuau să bată în scuturile lor îndepărtate. Soarele prinse cuprinse încet valea în îmbrățișarea lui fierbinte. Caii tropăiau nerăbdători.

Mai multe coarne răsunară peste întindere, iar nansurienii încetară gălăgia. Vuietul murmurilor neamurilor scăzu în intensitate și o furie fierbinte îi alungă amărăciunea din piept. Vorbeau mereu între ei, niciodată cu el, de parcă era mort printre ei. Se gândi la toți cei pe care îi ucisese în primii câțiva ani după moartea tatălui său, toți acei utemoți care urmăriseră să smulgă Yakshul Alb al căpeteniei din dezonoarea numelui său. Șapte veri, un unchi și doi frați. Fusesse inundat de o ură încăpățînată, o ură care asigura că nu va ceda, indiferent câte insulte îi aruncau în spinare, indiferent câte șoapte sau priviri ferite. Avea să-i omoare pe toți, oricine ar fi fost ei, dușmani și neamuri fără deosebire, înainte de a ceda.

Își pironi privirea pe întinderea zbârlită a oștirii lui Conphas.

Te voi ucide azi, Exalt-Generale? Așa cred.

Strigăte neașteptate îi atraseră atenția spre stînga. Peste o aglomerație de arme și călăreți, văzu stindardul lui Xunnurit unduind pe fundalul cerului. Cozi vopsite de cai fluturau în sus și-n jos, refăcând ordinea pentru un avans încet. Departe spre nord, horde de scylvendi începuseră deja să se înșiruiască în josul pantelor. Strigând către neamurile sale, Cnaiür dădu piteni calului către râu, călcând peste trifoi și împrăștiind albinele. Roua se uscă și ierburile se frecau acum de crupa cailor. Aerul mirosea a pământ cald.

Hoarda scylvendilor cuprinse treptat partea de răsărit a văii. Zorindu-se prin tufișurile din luncă, Cnaiür îi zări pe Bannut și pe Yursalka gonind spre el pe terenul deschis, cu tolbele de săgeți din piele legându-li-se la șold, cu scuturile săltând pe crupele cailor. Săriră peste niște tufe și Bannut aproape că fu aruncat din șa de o viroagă puțin

adâncă aflată de partea cealaltă. În câteva clipe își struniră caii paralel cu Cnaiür.

Dintr-un motiv sau altul, păreau și mai prost-dispuși decât de obicei. După ce aruncă o privire conspirativă spre Bannut, Yursalka îl pironi pe Cnaiür cu ochi goi.

— Trebuie să luăm vadul cel mai de la sud, apoi să ne poziționăm în partea opusă Coloanei Nasueret, la stânga dușmanului. Dacă Conphas avansează înainte de a ne regrupa, trebuie să ne retragem spre sud și să-i hărțuim flancurile.

— Xunnurit în persoană ți-a spus asta?

Yursalka încuviință cu grijă. Bannut îi aruncă o privire feroce, singurul său ochi strălucind de o răutăcioasă mulțumire de sine.

Legănându-se în ritmul calului, Cnaiür privi peste Kiyuth, iscodind printre flamurile stacojii din stânga Armatei Imperiale. Găsi stindardul Coloanei Nasueret repede: Soarele Negru al Nansurului înjumătățit de o aripă de vultur, cu simbolul sheyic al cifrei nouă brodat cu fir de aur dedesubt.

Bannut își dresе vocea din nou.

— A noua coloană, spuse el aprobator. Regele-Triburilor ne onorează.

Deși în mod tradițional erau staționați la frontiera kianină a Imperiului, se zvonea despre bărbații din Nasueret că ar fi fost dintre cei mai buni din Armata Imperială.

— Asta, sau ne ucide, adăugă Cnaiür.

Poate că Xunnurit spera că vorbele dure rostite cu o zi în urmă aveau să aibă niște urmări dure.

Cu toții mă vor mort.

Yursalka sforăi ceva imposibil de înțeles, apoi dădu pinteni calului și se îndepărtă, în căutarea unei companii mai onorabile, își imaginează Cnaiür. Bannut rămase lângă Cnaiür fără să spună nimic.

Când Kiyuthul fu destul de aproape ca să-i poată adulmeca vechimea înghețată, câteva detașamente se rupseră de formația scylvendilor și își croiră drum prin

numeroasele vaduri ale râului. Cnaiūr privi cu atenție aceste cohorte, știind că soarta lor imediată avea să dezvăluie intențiile lui Conphas. Lăncierii nansurieni de pe malul îndepărtat al râului se retraseră dinaintea lor, apoi rupseră rândurile și fugiră, atacați de salve de săgeți. Scylvendii îi urmăriră către grosul Armatei Imperiale, apoi se răsuciră într-un galop paralel cu liniile nansuriene; trăgând nori de săgeți de pe spinările cailor care goneau. Alte și alte cohorte li se alăturară, conducându-și caii numai din pinteni, strigăte și genunchi. Curând, mii alunecau pe lângă liniile Imperiale.

Cnaiūr și utemoții săi traversară Kiyuthul acoperiți de acești tîlhari, târând perdele de apă în timp ce urcau pe malul îndepărtat, apoi galopară spre noua lor poziție, în partea opusă Nasueretului. Cnaiūr știa că traversarea râului și desfășurarea imediat următoare avea să fie o perioadă critică și în tot timpul cât aceasta dură se așteptă să audă coarnele sunând înaintarea nansurilor. Dar Exalt-Generalul își ținu coloanele pe loc, permitându-le scylvendilor să se adune într-un mare corn de lună de-a lungul malului râului.

Ce făcea Conphas?

Dincolo de ierburile neregulate ca barba unui tânăr, Armata Imperială îi aștepta. Cnaiūr privi rând după rând de siluete cu scuturi, acoperite de armuri și însemne, purtând fuste din piele roșie și armuri legate în fier, tivite cu zale. Nenumărați și nenumiți, urmând să moară curând pentru fărădelegile lor.

Coarnele mugiră. Mii de săbii se auziră ca una. Și totuși părea că o tăcere stranie se lăsase peste câmpul de luptă, ca și cum cu toții ar fi tras aer în piept în același timp.

O briză trecu prin vale, târând cu ea mirosul de cai, piele transpirată și bărbați nespălați. Frecarea și zăngănitul tecilor de platoșe îi aminti lui Cnaiūr de propria sa armură. Cu mâini ușoare ca bășicile umplute cu aer, își verifică cureaua coifului alb, emailat, un trofeu obținut în victoria asupra lui Hasjinnet la Zirkirta, apoi șireturile cămășii sale din zale de fier. Se răsuci din solduri în sa ca să-si miște

mușchii și ca să mai reducă din încordare. Șopti o pomenire a Zeului-Mort.

Semnale din păr de cal fură schimbate între triburile adunate, iar Cnaiür lătră comenzi către neamurile lui. Primul val de lăncieri se adună în dreptul lui. Scuturile fură atârinate la gâturi.

Simțind privirile scrutătoare ale lui Bannut, Cnaiür se întoarse către el și se trezi neliniștit de expresia acestuia.

— Tu, spuse bătrânul războinic, vei fi cântărit în această zi, Cnaiür urs Skiötha. Cântărirea nu încetează niciodată.

Cnaiür se holbă la el, copleșit de furie și uimire.

— Acesta nu este locul potrivit, unchiule, pentru a redeschide vechi răni.

— Nu-mi vine în mine alt loc mai potrivit ca ăsta.

Îngrijorare, suspiciune și presimțiri îl asaltară, dar nu era timp pentru ele. Lăncierii băteau în retragere. În depărtare, linii de călăreți se dezlipeau de grosul hoardei, îndreptându-se la pas către falangele Armatei Imperiale. Pelerinajul se sfârșise, venerarea era pe cale să înceapă.

Cu un strigăt, îi conduse pe utemoți înainte la trap. Ceva asemănător cu frica îl încleștă, o senzație ca de cădere în abis. În câteva clipe ajunseră în raza arcașilor nansuri. Strigă și lăncierii lui porniră în galop, sprijinind scuturile de umerii și de coarnele șeilor. Se prăbușiră printr-un desiș de sumac pipernicit. Primele săgeți fluierară printre ei, sfâșiind aer și pînză, bufnind în scuturi, țărână, carne. Una îi ciupi umărul, alta se înfipse de-un deget în pielea dură a scutului său.

Galopară tunător pe o fâșie de teren drept, căpătând un impuls fatal. Alte săgeți coborîră asupra lor, și rămaseră mai puțini. Țipete de cai, zornăit de săgeți, apoi doar vuietul adânc a mii de copite lovind pământul. Cu capul coborât, Cnaiür îi privi pe infanteriștii din Coloana Nasueret pregătindu-se. Sulițele fură coborâte, sulițe mai lungi decât văzuse el vreodată. Răsuflarea îi ezită. Dar își îndemnă calul cu pintenii să gonească mai repede, coborându-și lancea, urlând strigătul de luptă al utemoților. Neamurile lui îi răspunseră, iar aerul tremură, „*Război și venerație!*”

Smocuri de ierburi și flori sălbatice săgetau pe sub el. Zidul de sulite și scuturi și soldați năvăli spre el. Tribul lui galopa o dată cu el, desfăcut ca două mari brațe.

Lovit în piept, calul său se răsturnă, adâncindu-se în ierburile stepei. Se lovi de pământ și de picioarele animalului, scrântindu-și umărul și gâtul.

O clipă fu încâlcit în membre strânse. Tresări sub o imensă umbră zdrobitoare, dar nimic nu căzu și se eliberă, aruncându-și scutul, trăgându-și sabia din teacă, chinuindu-se să înțeleagă dezordinea din jurul lui. Trecând atât de aproape că l-ar fi putut atinge, un cal fără călăreț alerga în cercuri largi, lovind cu copitele în nansuri. Fu ciopârțit de bărbați adunați atât de strâns laolaltă că păreau bătuți în cuie unii de alții.

Rândurile nansurilor fuseseră în mare parte păstrate și aceștia luptau cu un profesionalism încăpățînat. Utemoții părăuă dintr-o dată sălbatici și împrăștiați dinaintea lor, săraci în pieile lor nevopsite și armurile prădate. De-o parte și de alta a sa, neamurile lui erau tăiate. Îl văzu pe Okkiür, vărul său, tras de pe cal și cionăgit la pământ. Își zări nepotul, pe Maluti, prăbușindu-se sub săbii, încă țipând strigătul de luptă al utemoților. Atât de mulți căzuseră deja?

Aruncă o privire peste întinderea din spate, așteptându-se să vadă un al doilea val de lăncieri utemoți. În afara unui cal șchiopătând spre râu, nu se vedea nimeni.

Îi văzu pe ceilalți membrii ai tribului său învârtindu-se pe locurile lor inițiale, privind când ar fi trebuit să călărească. Ce se petrecea?

Trădare?

Trădare! Privi în jur după Bannut, îl găsi încovrigat în ierburile din apropiere, bîjbîind cu propriul său stomac de parcă ar fi fost o jucărie. Un nansur se împletici din încăierarea dimprejur, își trase sabia scurtă înapoi pentru a o înfige în gâtul lui Bannut. Cnaiür culese o sulită de pe jos și o aruncă. Soldatul îl văzu, ridică proteste scutul. Sulița trecu prin colțul de sus, trase scutul la pământ cu greutatea ei. Cnaiür sări spre el, îi prinse sulița, apoi împinse

năprasnic scutul și bărbatul înainte. Pedestrașul se târî pe coate și pe genunchi, se agită sub sabia ridicată a lui Cnaiür, apoi căzu la pământ, fără cap.

Cnaiür îl înșfăcă pe Bannut de armură și îl târî din iureșul luptei. Bătrânul războinic bolborosi cu sângele gâlgâindu-i printre buze.

— Xunnurit și-a amintit de favoarea pe care i-a făcut-o Yursalka! strigă el.

Cnaiür se holbă la el îngrozit.

— Ce-ai făcut?

— Te-am ucis! Am ucis ucigașul de neam! Am ucis pederastul plângăcios care avea să ne fie căpetenie!

Coarnele mugiră prin vacarm. Între două bătaii de inimă, Cnaiür își văzu tatăl în chipul încărunțit al lui Bannut. Dar Skiötha nu murise astfel.

— Te-am privit în noaptea aceea! hârâi Bannut, cu vocea chinuită de agonie. Am văzut adevărul a ceea ce — trupul i se crispă și tremură într-o tuse devastatoare — ce s-a petrecut acum treizeci de ani. Am spus tot adevărul! Acum utemoții vor scăpa de povara rușinii tale!

— Nu știi nimic! strigă Cnaiür.

— Știu totul! Am văzut cum îl priveai. Știu că îți era amant!

Amant?

Ochii lui Bannut începură să sticlească, de parcă privea în ceva fără fund.

— Numele tău e numele rușinii, icni el. Pe Zeul-Mort, îl vreau șters!

Lui Cnaiür i se păru că sângele îi devine pietriș. Își întoarse capul pentru a-și alunga lacrimile din ochi.
Plângăciosule!

Printr-o perdea de siluete încordate, lovind cu săbiile, îl văzu pe Sakkeruth, un prieten din copilărie, căzând de pe calul său ridicat în două picioare. Își aminti că pescuise cu el cu șulița sub cerul larg al verii. Își aminti... *Nu.*

Pederast. Asta credeau?

— Nu! Mârâi el, răsucindu-se înapoi spre Bannut.

Își regăsise în sfârșit vechea furie de fier.

— Sunt Cnaiür urs Skiötha, cel-care-frânge-oameni- si- cai.

Înfipse sabia în țărână și îl înșfăcă pe bărbatul uimit de gât.

— Niciunul nu a omorât câți am omorât eu! Niciunul nu poartă atâtea cicatrice sacre ca mine! Eu sunt măsura rușinii si onoarei. Măsura ta!

Unchiul său se înecă, îl lovi cu palme unse și însângerate. Apoi rămase inert. Strangulat. Așa cum erau strangulate copilele sclavilor.

Recuperându-și sabia, Cnaiür se împletici de lângă cadavrul unchiului său, privi în jur cu ochi goi. Dinaintea sa, pământul era brodat cu cadavre de oameni și cai. Reduși la grupuri de războinici pedestri, utemoții săi băteau în retragere dinaintea zidului țepos al infanteriștilor. Câțiva urlau către neamurile lor din depărtare, dându-și seama că fuseseră abandonați. Câțiva lipsiți de rușine se rupseră de restul și fugiră. Alții se adunară în jurul lui Cnaiür.

Ofițerii Imperiali zbierară peste larmă. Rândurile nansurilor avansară. Cu stânga întinsă dinaintea sa, Cnaiür luă poziția de luptă, înăltându-și sabia până când soarele fulgeră pe lama ei mânjită. Pedestrașii își făcură drum peste cei căzuți, cu scuturile purtând blazonul Soarelui Negru, cu chipurile măști de triumf macabru. Cnaiür îl văzu pe unul înfigând sulita în trupul lui Bannut. Alte strigăte izbucniră din rândurile ofițerilor, aspre, acoperind mugetul îndepărtat al coarnelor. Pe neașteptate, primele trei rânduri atacară.

Cnaiür se ghemui, ciopârți fluierile picioarelor cu jambiere ale primului bărbat care năvăli spre el. Neghiobul căzu. Îl lovi scutul cu piciorul, înfipse sabia prin armura lui, chiar sub subțioară. Exultare. Își eliberă sabia cu o smucitură, se răsuci și ciopârți un altul, sfărâmându-i clavicula prin platoșă. Cnaiür strigă și își înălță brațele acoperite de cicatrice, semne mărețe ale trecutului său sângeros.

— Cine? mugi în limba lor de muieri. Cine dintre voi va duce cuțitul la brațele mele?

Un al treilea căzu, vomând sânge, dar restul îl încolțiră, conduși de un ofițer cu ochi de piatră care zbiera „Moarte!” cu fiecare lovitură de sabie. Cnaiūr îi făcu pe plac, tăindu-i o parte din falcă cu tot cu dinții de jos. Neintimidați, ceilalți se înghesuiră în jurul lui cu scuturi și sulite, împingându-l înapoi. Un alt ofițer îl atacă, un nobil tânăr cu motivul Casei Biaxi pe scut. Cnaiūr îi văzu teroarea din ochi, realizarea că scylvendiul mătăhălos dinaintea sa e mai mult decât un om. Cnaiūr îi lovi sabia din mâinile femeiești, îi trase cu brutalitate un șut, izbi. Băiatul căzu pe spate, țipând, lovind cu palmele sângele care împrôsca din vintre de parcă era foc.

Se înghionteau dinaintea lui, acum la fel de dornici să-l evite ca și să-l împresoare.

— *Unde vă sunt marii războinici?* țipă Cnaiūr. *Arătați-mi marii voștri războinici!*

Membrele îi ardeau de ură atotcuprinzătoare, îi tăia, pe cei slabi și pe cei puternici fără deosebire, luptând ca un om cu inima frântă, ciopârțind scuturi până când rupea brațe, lovind siluete până ce acestea cădeau și vărsau șiroaie de sânge.

Rândurile avansară, înghițindu-i, dar Cnaiūr și utemoții săi ucideau și ucideau, până când țărâna deveni noroi însângerat, presărat de leșuri. Nansurii șovăiră, dădură înapoi câțiva pași, holbându-se la căpetenia utemoților. Băgându-și sabia în teacă, Cnaiūr sări peste mormanul de cadavre dinaintea sa. Prinse un rănit rătăcit de gât, îi zdrobi traheea. Mugind, ridică trupul care se zbătea deasupra capului.

— Sunt *tâlharul!* strigă el. Măsura tuturor oamenilor!

Aruncă trupul la picioarele lor.

— Nu există nici *o pulă* printre voi?

Scuipă, apoi râse de tăcerea lor șocată.

— Numai pizde deci!

Își scutură sângele din coamă, își ridică din nou sabia.

Strigăte panicate izbucniră printre nansuri. Câțiva se aruncară spre bărbații înghesuiți dinapoia lor, înnebuniți de înfățișarea lui răvășită. Apoi vacarmul marii bătălii fu

acoperit de vuiet de copite și toate capetele se întoarseră. Alți călăreți utemoți năvăliră în mijlocul lor, străpungând câțiva nansuri cu lăncile lungi, pe alții zdrobindu-i sub copite. Urmă o scurtă clipă de încăierare aprigă, și Cnaiür mai doborî doi, cu sabia acum tocită ca o țevă de fier cu muchii. Apoi bărbații din Coloana Nasueret o luară la fugă, lepădându-și armele și scuturile în timp ce goneau.

Cnaiür și neamurile lui se treziră singuri, gâfâind, cu sângele prelingându-li-se din răni deschise.

— *Aiaaah!* strigară în timp ce cohorte sălbatice după alte cohorte sălbatice galopau pe lângă ei. Război și venerație!

Dar Cnaiür îi ignoră, alergând în schimb spre vârful unui dâmb jos. Valea se deschise sub el, clocotind de praf, fum și nenumărate mii de oameni încleștați în luptă. O clipă, enormitatea acestui spectacol îi tăie răsuflarea. Departe spre nord, văzu divizii de călăreți scylvendi, întunecați prin perdele de praf, schimbând direcția și atacând ceea ce părea a fi o coloană nansură abandonată. Urmărind stindardul din piele de cal al tribului Munuăti, companii de călăreți curgeau spre vest printre coloana izolată și centru, gonind bărbați care fugeau din calea lor. La prima vedere i se păru că goneau spre tabăra nansură, dar o a doua privire îi spuse că se înșela. Tabăra ardea deja, iar Cnaiür văzu sclavi, preoți și meșteșugari nansuri legănându-se și căzând de pe palisade. Cineva înălțase deja stindardul poliților, cel mai sudic dintre triburile scylvendi, pe poarta din cherestea. Atât de repede...

Scrută nebunia din centru. Cineva dăduse foc ierburilor și prin fum îi văzu pe akkunihorii lui Xunnurit împinși către apele de un negru lucitor ale Kiyuthului, atacați din toate părțile de Garda Eothică și elemente ale unei coloane pe care nu reuși s-o identifice. Cai și oameni morți presărau brazda întinsă de pământ dintre el și locul unde Xunnurit rezista disperat. Unde erau kuötii? Alkussii? Cnaiür se întoarse spre vest, spre malul îndepărtat al râului — malul greșit — și văzu o luptă îndârjită de-a lungul crestei încrețite a văii. Îi identifică pe kidruhili, elita Cavaleriei

Imperiale Grele, copleșind o cohortă împrăștiată de scylvendi. Văzu călăreții nymbricani, trupele norsirai ale Împăratului, dispărând după o creastă mai departe spre nord, și falangele perfecte a ceea ce păreau să fie două coloane intacte în marș dinapoia lor, una din ele purtând stindardele *Nansueretului*...

Dar cum se putea una ca asta? Utemoții lui tocmai îi terminaseră pe nansuereți. Nu? Iar kidruhili nu fuseseră poziționați pe extrema flancului drept, poziție de onoare printre ketyai? Poziția din fața polițiilor...

Își auzi oamenii strigându-l, dar îi ignoră. Ce făcea Conphas?

O mână îi încleștă umărul. Era Balait, fratele mai mare al celei de-a doua neveste ale sale, un om pe care îl respectase mereu. Vesta de zale a bărbatului fusese sfâșiată și acum îi atârna de un umăr. Încă mai purta coiful cu țepi, dar pe tâmpla dreaptă i se prelingea sânge, desenînd o linie printre stropi.

— Vino, Cnaiür, icni el. Othkut ne-a adus cai. Câmpul de luptă e în dezordine. Trebuie să ne regroupăm pentru a ataca.

— Ceva nu-i în regulă, Bala, răspunse Cnaiür.

— Dar nansurii sunt pierduți... Tabăra lor arde deja.

— Dar dețin centrul.

— Cu atât mai bine! Flancurile sunt ale noastre și ce-a mai rămas din armata lor e atrasă spre teren deschis. Chiar acum, Oknai Un-Ochi îi conduce pe munuătii lui ca să-l ajute pe Xunnurit! Ne vom închide în jurul lor ca un pumn!

— Nu, spuse Cnaiür lipsit de expresie, privindu-i pe kidruhili croindu-și drum cu armele peste cresta din spatele lor. Ceva nu-i în regulă! Conphas ne-a *dat* flancurile ca să poată pune stăpânire pe centru...

Asta explica de ce poliții cuceriseră atât de repede tabăra. Conphas își retrăsese kidruhili la începutul luptei ca să-i arunce împotriva centrului scylvendi. Și dăduse coloanelor stindarde false ca să-i înșele în a crede că își desfășurase forțele principale pe flancuri. Exalt-Generalul voia centrul..

— Poate, propuse Balait, s-a gândit că uciderea Regelui-Triburilor ne va dezorganiza.

— Nu. Nu-i așa de necugetat... Uite. Și-a aruncat toți caii spre centru... de parcă *vânează* ceva.

Cnaiūr își frământă falca, cercetînd întinderea, ochii trecîndu-i de la o scenă de violență îndepărtată la alta. Loviturile tăioase ale săbiilor. Opintirile și izbiturile ucigașe ale lucrăturii sângeroase a războiului. Iar dedesubtul frumuseții ei, ceva impenetrabil, de parcă întregul câmp de luptă devenise o pictogramă ca acelea pe care străinii le foloseau ca să înghețe răsuflarea pe piatră și pergament.

Ce însemna?

Balait i se alătură în meditație.

— E pierdut, spuse bărbatul, scuturînd din cap. Nici măcar Zeii lui nu-l mai pot slava acum!

Iar Cnaiūr înțelese. Răsuflarea îi îngheță în piept. Furia fierbinte a vărsării de sânge îi părăsi membrele. Simțea numai durerea rănilor și golul crunt deschis de cuvintele lui Bannut.

— Trebuie să fugim.

Balait se holbă la el cu dispreț buimăcit.

— Să facem ce?

— Arcașii cu Choree — Conphas știe că îi plasăm dinapoia centrului. Ori au fost răpuși, ori i-a alungat de pe câmpul de luptă. Oricum noi...

Zări primele străfulgerări de lumină necurată. Prea târziu.

— O Școală, Bala! *Conphas a adus o Școală!*

Aproape de inima văii, din falangele de infanterie aliniate în grabă pentru a-l întâmpina pe Oknai Un-Ochi și pe muniții săi, cel puțin două duzini de siluete în robe negre se înălțau încet deasupra câmpului de luptă spre cer. Învățați. Vrajitorii Saikului Imperial. Câțiva se împrăștiară peste vale. Cei care rămăseseră își cântau deja cântecul nepămîntean, pârjolind pământ și scylvendi cu flăcări sclipitoare. Atacul munițiilor se prăbuși într-o avalanșă de oameni și cai arzând.

Timp de o clipă lungă, Cnaiūr nu se putu mișca. Privi siluetele călare căzând în inima focurilor aurii. Văzu oameni azvârlți precum pleava de flori incandescente. Văzu sori părăsind zărilor și prăbușindu-se spre pământul în flăcări. Aerul răsună de izbiturile tunetelor vrăjitoarești.

— O capcană, murmură. Întreaga băătălie ne-a fost oferită ca să nu ne putem folosi de Choree!

Dar Cnaiūr avea propria lui Choree — o moștenire de la tatăl său mort. Cu degete amorțite și brațe nesigure de oboseală, trase sfera de fier de sub zale și o strânse cu putere.

Parcă pășind pe spinarea fumului și prafului învârteljit, un învățat pluti spre ei. Încetini, suspendat la înălțimea unui vârf de copac deasupra lor. Roba lui de mătase neagră fierbea în vântul de munte, iar tivul ei auriu ondula ca șerpini în apă. Lumină albă fulgeră din ochii și din gura sa. Un baraj de săgeți fu redus la cenușă într-o clipită de Pavezele lui sferice. Stafia unui cap de dragon se ridică încet din mâinile sale. Cnaiūr văzu solzi sticloși și ochi ca niște globuri de apă însângerată.

Capul maiestuos se aplecă.

Se întoarse către Balait, strigând:

— Fugi!

Dinți clănțăniră. Pielea se bășică și se coji. Dar Cnaiūr nu simți nimic, doar căldura aruncată de umbra în flăcări a lui Balait. Urmă un țipăt de-o clipă, sunetul oaselor și măruntaielor explodând.

Apoi suflarea de foc strălucitor ca soarele dispăru. Năucit, Cnaiūr se regăsi în mijlocul unei ruine pârjolite. Balait și ceilalți utemoți ardeau încă, sfărâind precum carnea pe jăratec. Aerul mirosea a cenușă și a carne de porc arsă.

Morți cu toții...

Un strigăt puternic întări cacofonia și prin perdele de fum și scylvendi puși pe fugă văzu valul însângerat al pedestrașilor nansuri năvălind către el peste povârnișuri.

Vocea unui străin șopti: *Cântăria nu încetează niciodată...*

Cnaiür fugi, sărind peste morți, gonind ca ceilalți către linia întunecată a râului. Se împiedică de o săgeată înfiptă în țărână și se izbi cu capul înainte de un cal mort. Sprijinindu-se de coastele încălzite de soare, se împletici în picioare și porni clătinat să alerge. Alunecă pe lângă un războinic tânăr care șchiopăta cu o săgeată în coapsă, apoi pe lângă altul ingenunchiat în ierburi, scuipând sânge. Apoi o ceată de utemoți de-ai săi hurui pe lângă el, călare, condusă de Yursalka. Cnaiür îl strigă pe nume, și deși bărbatul îi aruncă o privire scurtă, continuă să călărească. Înjurând, goni și mai repede. Urechile îi vuiau. Scuipea la fiecare răsuflare. Înaintea sa, văzu sute de luptători înghesuți de-a lungul malului, unii sfâșiindu-și frenetic armurile ca să poată înota, alții avântându-se spre sud, spre niște praguri care promiteau apă puțin adâncă. Yursalka și utemoții lui năvăliră printre înotătorii aspiranți și se prăbușiră în ape. Mulți dintre cai se scufundară în curentul iute, dar câțiva reușiră să ajungă pe malul celălalt cu tot cu călăreți. Pământul se înclină și Cnaiür înghițea distanța cu pași mari și săltați. Sări peste un alt cal mort, apoi se prăbuși printr-un desiş de smeoaică legănându-se în vânt. La dreapta zări o companie de kidruhili imperiali desfășurându-se ca un evantai pe povârniș și galopând iute către fugari. Se împletici pe lunca îngustă, apoi dădu buzna în sfârșit printre compatrioții săi. Îmbrânci oameni din calea sa, făcându-și drum cu forța către nămolul și tufișurile călcate în picioare de la malul râului.

Îl văzu pe Yursalka răzbătând prin năvala apei și îndemnându-și calul ud learcă să urce pe malul îndepărtat. O duzină de alți utemoți îl așteptau, cu caii pe jumătate panicați și bătând din picioare.

— Utemoți! mugi el și cumva îl auziră prin vacarm.

Doi dintre ei arătară în direcția lui.

Dar Yursalka striga la ei, lovind aerul cu o palmă deschisă. Cu chipuri goale, își struniră caii și, mânăți de Yursalka, galopară către sud-vest.

Cnaiür scuipă în direcția siluetelor care se îndepărtau, își înșfăcă pumnalul și începu să-și taie zalele. De două ori

aproape fu înghiontit în apă. Strigăte de alarmă tăiară aerul, făcute și mai urgente de tunetul crescând al copitelor. Auzi lănci plesnind și cai țipând. Începu să înjunghie legăturile zalelor din dreptul pântecelui. Trupuri se împinseră în el și se poticni. Zări un călăreț kidruhil înălțându-se negru pe fondul soarelui. Își smulse zalele, se răsuci către Kiyuth. Ceva îi explodează în cap. Sânge fierbinte îi înecă ochii. Căzu în genunchi. Pământul brăzdat îl lovi în față.

Tipete, vaiete și sunetul trupurilor plonjînd în râul năvalnic de munte.

Atât de mult ca tatăl meu, se gândi, apoi întunericul coborî învârteljit peste el.

Voci aspre, extenuate, încadrate de un cor mai îndepărtat și mai beat de cântăreți. Durere, ca și cum capul i-ar fi fost bătut în cuie de pământ. Trupul ca de plumb, la fel de nemișcat ca noroiul râului. Îi era greu să gândească.

— Ce, se umflă imediat după ce mor?

Groază pândind. Vocea venise din spate, de foarte aproape. Jefuitori?

— Alt inel? exclamă o a doua voce. Taie nenorocitul de deget și gata!

Cnaiūr auzi pași apropiindu-se, picioare în sandale împiedicându-se prin ierburi. Încet, pentru că mișcările rapide atrăgeau priviri, își încercă degetele și încheieturile mâinilor. Se mișcau. Pipăi cu grijă prin brâu, luă Choreea cu degete care îl furnicau și o îndesă în noroi.

— I se face rău ușor, remarcă o a treia voce. Așa a fost mereu.

— Ba nu! Doar... Doar...

— Doar ce?

— Sacrilegiu, asta e tot. Jefuitul morților e una. Pângărirea lor e altceva.

— Să-ți amintesc, spuse a treia voce, că morții ăștia de aici sunt *scylvendi*. E cam greu să pângărești ceva ce-i deja blestemat — Hei! Încă unul viu aici!

Sunetul unei săbii nisipoase ieșind cu un scrâșnet din teacă, un bufnet, apoi un icnet sugrumat. În ciuda bățăilor puternice ale inimii, Cnaiür își mânji fața în noroi, adună din el cât putu îndura în gură.

— Tot nu pot să iau blestematul de inel...

— Retează nenorocitul de deget și gata, bine? strigă a doua voce, acum atât de apropiată că lui Cnaiür i se zbîrli părul pe ceafă. Pe Cel din Urmă amărât de Profet! E singurul destul de norocos ca să găsească aur la sălbaticii ăștia împuțiti și-i paralizat de scrupule! Hopa. Ce-avem aici? O brută mare. Dulce Sejenus, uite la cicatricele lui!

— Oricum, umblă vorba că vrerea lui Conphas e să le adună capetele, spuse a treia voce. Ce mai contează un deget?

— Așa. Puțin scuipat. Crezi că astea ar putea fi rubine?

O mână aspră încleștă umărul lui Cnaiür, îl desprinse din noroi. Ochi pe jumătate deschiși în soarele care apunea. Membre încordate imitând înțepeneala morții. Gura înecată de nămol, trasă înapoi într-un rânjet sardonice. Fără suflare.

— Vorbesc serios, spuse o umbră abia deslușită. Uitați-vă la cicatricele de pe nemernicul ăsta! A omorât sute!

— Ar trebui să ofere recompense pentru cei ca el. Imaginează-ți unul dintre ai noștri pentru fiecare cicatrice.

Mâini trecură repede peste trupul său, pipăind, împungând. Fără suflare. Nemișcare țeapănă.

— Poate ar trebui să-l ducem la Gavarus, se aventurează prima voce. Poate că vor să-l atârne undeva sau ceva în genul ăsta.

— Măreață ideea, spuse umbra caustic. Ce-ar fi să-l cari tu?

Un râset.

— Nu mai e așa măreață acum, nu? spuse a doua voce. Ai găsit ceva acolo, Naff?

— Niciun amărât de lucru, spuse umbra, aruncându-l pe Cnaiür înapoi la pământ. Următorul inel pe care îl găsești e al meu, nemernic mic ce ești. Altfel îți tai ție degetele!

Un șut din întuneric. Durere ca niciuna pe care o mai simțise înainte. Lumea vui. Se luptă să nu vomite.

— Desigur, spuse prima voce amabil. La urma urmei, cui îi trebuie aur după o zi ca asta? Imaginează-ți triumful întoarcerii noastre! Imaginează-ți cântecele! Scylvendii nimiciți în propriul lor ținut. *Scylvendii!* Când vom fi bătrâni n-o sa trebuiască să spunem decât că am luptat sub Conphas la Kiyuth și toți or să ne privească cu adorație și evlavie.

— Gloria nu-ți aduce traiul bun, băiete. Luciul. Totul stă în luciul.

Dimineață. Cnaiür se trezi dârdâind. Auzea doar susurul adânc al râului Kiyuth.

O durere intensă, ca de fier, iradia din spatele capului și o vreme zăcu nemișcat, zdrobit de apăsarea ei. Fu scuturat de convulsii și vărsă bilă în urmele de tălpi din fața lui. Tuși. Pipăi cu limba un gol moale și sărat dintre dinți.

Dintr-un motiv sau altul, primul gând limpede care se desprinsese din suferința lui fu cel al Choreei. Zgîrie cu degetele prin vomă și noroi, o găsi repede. O vârf sub brâu placat cu fier.

A mea. Răsplata mea.

Durerea îi apăsa capul ca o copită potcovită, dar reuși să se împingă pe mâini și pe genunchi. Iarba era spoită cu noroi și ascuțită ca niște mici pumnale între degetele sale. Se târî departe de năvala râului.

Țărâna malului fusese călcată de copite până ajunsese nămol, iar acum era întărită într-o însemnare zburlită a măcelului de mai devreme. Cadavrele păreau cimentate de pământ, cu carnea tăbăcită sub muște, cu sângele închegat ca cireșele zdrobite. Se simțea de parcă se târa peste unul din acele amețitoare reliefuri de piatră care acopereau pereții templelor din Nansur, unde bărbați luptând erau înghețați în reprezentări necurate. Dar aceasta nu era o reprezentare.

Pe vârful povârnișului dinaintea sa se ridica un cal mort, precum silueta rotunjită a unor munți, cu burta în umbră, cu punctul strălucitor al soarelui răsărind de partea cealaltă. Caii morți arătau cu toții la fel, ridicol de țepeni, de

parcă erau ciopliți în lemn și doar împinși pe-o parte. Se împinse în el, se rostogoli chinuit de partea cealaltă. Îl simțea pe obraz, la fel de rece ca și lutul râului.

În afara stăncuțelor, a vulturilor și a morților, câmpul de luptă era abandonat. Privi de-a lungul pantei peste care fugise.

Fugise... închise ochii strâns. Iar și iar alerga, iar cerul albastru era micșorat de vuietul din spatele său.

Am fost puși pe fugă.

Înfrinți. Umiliți de străvechiul lor dușman.

Multă vreme nu simți nimic. Își aminti de acele dimineți din tinerețe când, dintr-un motiv oarecare, se trezea înaintea zorilor. Se strecura afară din yaksh și se furișa prin tabără, în căutarea unui punct mai înalt de unde să poată privi soarele îmbrățișând ținutul. Și se gândea: *Sunt ultimul. Sunt singurul.*

Ca acum.

Timp de o clipă absurdă, îl încercă bizara veselie a unuia care și-a prezis propria nimicire. Îi spusese lui Xunnurit, neghiobul ăla cu opt degete. L-au crezut o babă, unul care învârte frici ridicole. Unde le era râsul acum?

Erau morți, își dădu el seama. Erau morți cu totii. Cu *toții!* Hoarda plumbuise orizontul, atât de numeroasă fusese, zguduise Tainița-Raiului cu tunetul galopului ei, iar acum era dusă, pusă pe fugă, moartă. De unde stătea putea să vadă marile brazde de pământ pârjolit, cojile pârjolite a ceea ce fusese mii de aroganți. Mai mult decât puși pe fugă — măcelăriți.

Și de către *Nansur!* Cnaiūr luptase în prea multe hărțuieli de graniță ca să nu-i respecte ca războinici, dar în cele din urmă îi disprețuia pe nansuri în felul în care îi disprețuia orice scylvendi: ca pe o rasă de corcitură, un fel de paraziți umani, care trebuiau vânați până la extincție dacă era posibil. Pentru scylvendi, pomenirea Imperiului-de-dincolo-de-Munți aducea nenumărate imagini ale degradării: preoți lacomi umilindu-se dinaintea Colțului lor necurat, vrăjitori legați în straie de târfe, rostind obscenități nepământene în timp ce curteni sulemenii, cu trupurile

moi pudrate și parfumate, comiteau unele pământești. Acesta era poporul care îi cucerise. Plugari ai pământului și scriitori de cuvinte. Bărbați care se culcau cu alți bărbați. Răsuflarea i se opri într-un junghi în fundul gâtului. Se gândi la Bannut, la trădarea neamurilor lui. Încleștă iarba cu mâini îndurerate — ancore — de parcă era atât de slab, de gol, încât putea fi suflat într-o clipă în prăpastia cerului. Un strigăt deznădăjduit i se descolăci în piept, dar fu sugrumat la un șuiert de dinții încleștați. Icnî, gemu, își răsuci capul dintr-o parte în alta în ciuda agoniei. *Nu!* Apoi suspină. Plânse. *Plângâciosule...*

Bannut gâlgâind, scuipând sânge lăptos. „Am văzut cum îl priveai! Știi că erați amănți!”

— Nu! strigă Cnaiür, dar ura îl abandonă.

Toți acești ani — cumpănindu-le tăcerea, obsedat de muștrarea nerostită din ochii lor, crezându-se nebun din cauza suspiciunilor, vorbindu-se singur de rău din cauza temerilor, și totuși mereu cumpănindu-le gândurile ascunse. Câte calomnii fuseseră murmurate în lipsa lui? De câte ori, atrași de râsete, nu intrase într-un yaksh numai pentru a da peste buze strânse și ochi insolenți? În tot acest timp ei... Își încleștă pieptul.

Își stoarse lacrimile din ochi, lovi cu un pumn mânăjit în țărână mai tare și mai tare, de parcă alimenta un cuptor. Chipul de acum treizeci de ani îi pluti dinaintea ochilor minții, posedat de un calm demonic.

— Mă încerci din greu! șuiere el în șoaptă. Îngrămădești povară după povară...

O străfulgerare de teroare neașteptată îl reduse la tăcere. Sunetul vocilor duse de vânt.

Zăcând nemișcat, cu ochii deschiși doar atât cât genele să-i umbrească vederea, ascultă. Vorbeau în sheyică, dar nu putea înțelege ce spuneau.

Încă mai cutreierau jefuitorii câmpul de luptă?

Nenorocit cu inimă de ied! Ridică-te și mori!

Vântul se domoli și sunetele crescuseră în intensitate. Auzea pașii cailor și zornăitul periodic al hamurilor. Cel puțin doi bărbați, călare. Pronunția aristocratică a

cuvintelor sugera că erau ofițeri. Se apropiau, dar din ce direcție? Sufocă impulsul nebunesc de a se ridica în capul oaselor ca să privească înapoi.

— Încă din zilele Kyraneasului, scylvendii s-au aflat aici, spunea vocea mai rafinată, la fel de neîmblânziți și de răbdători ca oceanul. Și neschimbați! Popoare întregi se ridică și se prăbușesc, întregi națiuni sunt șterse de pe fața pământului, și totuși scylvendii rămân. Și i-am studiat, Martemus! M-am chinuit cu fiecare însemnare despre ei pe care am putut-o găsi, nouă sau străveche. Mi-am pus agenții să pătrundă chiar și în Biblioteca Sareoților! Da, în Iothiah! — deși n-au găsit nimic. Fanimii au lăsat-o să devină o ruină. Dar aici e chestia: orice relatare despre scylvendi, oricât de veche, ar fi putut fi scrisă ieri. Mii de ani, Martemus, și scylvendii au rămas neschimbați. Ia-le scările de șa și fierul și vor fi imposibil de deosebit de cei care l-au nimicit pe Mehtsonc acum două mii de ani sau de cei care au prădat Ceneiul o mie de ani mai târziu! Scylvendii sunt exact așa cum a afirmat filozoful Ajencis: un popor fără istorie.

— Dar la fel sunt toate popoarele analfabete, nu? răspunse celălalt, Martemus.

— Chiar și popoarele analfabete se schimbă peste secole, Martemus. Migrează. Descoperă noi zei și îi abandonează pe cei vechi. Unde noi ridicăm vaste edificii de piatră pentru a rezista trecerii anilor, ei își fac monumente din faptele lor, temple din războaiele lor.

Descrierea îi aduse o dorință grozavă în suflet. Cine erau acești oameni? Acela aparținea în mod cert de o Casă.

— Interesant, presupun, spuse Martemus, dar asta nu lămurește cum de-ai știut că o să-i înfrângi.

— Nu fi obraznic. Disprețuiesc asta la ofițerii mei. Întîi îmi pui întrebări impertinente, apoi refuzi să accepți răspunsurile mele drept răspunsuri.

— Îmi cer iertare, Lord Exalt-General. N-am vrut să te jignesc. Tu însuși mă lauzi și mă pedepsești pentru sinceritatea...

— Ah, Martemus... mereu aceeași șaradă. Modestul general din provincie, fără altă ambiție decât cea de a servi. Dar te cunosc mai bine decât crezi. Ți-am văzut interesul crescând când pomenesc afaceri de stat. La fel cum văd lăcomia pentru glorie în ochii tăi acum.

Cnaiūr simți că-i cade o piatră imensă pe piept. Nu putea respira. Era el. El. Ikurei Conphas!

— Nu voi nega. Dar jur că nu m-am gândit să te pun pe *tine* la îndoială. Doar că... că...

La aceste cuvinte bărbații se opriră. Cnaiūr îi vedea acum, umbre călare prin umbra genelor sale. Răsufla ușor.

— Doar că ce, Martemus?

— În timpul întregii campanii mi-am ținut gura. Ceea ce-ai făcut mi s-a părut sminteală, atât de mult încât...

— Încât ce?

— Încât pentru o vreme încrederea mea în *tine* a șovăit.

— Și totuși nu ai spus nimic, n-ai întrebat nimic... De ce?

Cnaiūr încercă să se smulgă de la pământ, dar nu putu. În urechile lui vocile lipsite de trupuri deveniseră tunete batjocoritoare. Ucide-l. Trebuie!

— Frica, Lord Exalt-General. Nimeni nu se ridică de jos cum am făcut eu fără să învețe că punerea la îndoială a superiorilor poate fi mortală... mai ales când aceștia sunt disperați.

Râsete.

— Deci acum, înconjurați de asta — umbra lui Conphas gesticulă către câmpurile de morți sfărâmați — presupui că nu mai sunt disperat, crezi că poți să pui întrebările alea purulente ale tale în siguranță.

O conștientizare bruscă a sinelui și a mediului înconjurător îl izbi pe Cnaiūr. Era ca și cum se vedea pe sine de la mare depărtare, un bărbat abject ghemuit după cadavrul unui cal, înconjurat de cercuri din ce în ce mai largi de morți. Chiar și aceste imagini declanșară reproșuri. Ce fel de gânduri erau acestea? De ce trebuia să-i vină mereu un gând în plus? De ce trebuia mereu să gândească?

Ucide-l!

— Întocmai, răspunse Martemus.

Năvălește spre ei. Sperie-le caili. Taie-le beregatele în confuzie!

— Să-ți fac pe plac? continuă Conphas. Să-ți permit să mai faci un pas către vârful Martemus?

— Loialitatea și discreția mea vă aparțin fără rezerve, Lord Exalt-General.

— Asta presupusesem deja, dar îți mulțumesc pentru asigurare... Dacă ți-aș spune că lupta pe care tocmai am dus-o, victoria glorioasă pe care am obținut-o, nu e nimic mai mult decât prima bătălie a *Războiului Sfânt*?

— Războiul Sfânt? Războiul Sfânt al *Shriahului*?

— Dacă Războiul Sfânt e sau nu al Shriahului nu face subiectul acestei discuții.

Mișcă! Răzbună-te! Răzbună-ți poporul!

— Dar cum rămâne cu...

— Mă tem că ar fi iresponsabil din partea mea să divulg mai multe, Martemus. În curând, poate, dar nu acum. Triumful meu de aici, cât de magnific, de *divin* ar fi el, nu va fi nimic în comparație cu ceea ce va urma. Curând, întreg ținutul celor Trei Mări îmi va sărbători numele, și atunci... Ei bine, ești mai mult soldat decât ofițer. Înțelegi că uneori comandanții au nevoie de ignoranța subordonaților la fel de mult ca de cunoștințele lor.

— Înțeleg. Presupun că trebuia să mă fi așteptat la asta.

— Să te aștepți la ce?

— Că răspunsurile tale îmi vor adânci în loc să-mi sature curiozitatea!

Râsete.

— Of, Martemus, dacă ți-aș spune tot ce știu, ai suferi de aceeași lipsă. Răspunsurile sunt ca opiul: cu cât absorbi mai multe, cu atât ai nevoie de mai multe. De aceea omul treaz își găsește alinarea în mister.

— Vrei măcar să-mi explici — ca pentru neghiobi — cum de-ai știut că vom învinge?

— După cum am spus, scylvendii sunt obsedați de tradiții. Asta înseamnă că *repetă*, Martemus. Urmează aceeași formulă iar și iar. Înțelegi? Venerează războiul, dar nu înțeleg câtuși de puțin cum se poartă el de fapt.

— Și cum se poartă, deci, războiul?

— Cu inteligență, Martemus. Războiul se poartă cu *intelență*.

Conphas își îndemnă calul înainte, lăsându-și subordonatul să se lupte cu importanța a ceea ce tocmai fusese rostit. Cnaiür îl privi pe Martemus scotându-și coiful cu pene, trecându-și o mână prin părul scurt. Timp de o clipă fără suflare păru să privească drept spre el, de parcă putea auzi bătăile ca de tobă ale inimii lui Cnaiür. Dintr-o dată, dădu pinteni calului după Exalt-Generalul său.

În timp ce Martemus se apropia de el, Conphas strigă:

— În după-amiaza asta, când oamenii noștri se vor fi refăcut după chefuri, vom începe să adunăm capetele scylvendilor. Am de gând să fac un drum de trofee, Martemus, de aici până la marea noastră capitală suferindă, Momemri. Gândește-te la glorie!

Vocile slăbiră în intensitate, lăsând doar năvala apelor reci peste liniște țiuitoare și mirosul slab de țărână hăcuită.

Atât de rece. Pământul era atât de rece. Unde să se ducă?

Fugise din copilărie și se furișase în onoarea numelui tatălui său, Skiötha. Căpetenia utemoților. După moartea rușinoasă a tatălui său, fugise și se refugiase în numele poporului său, scylvendi, cei care erau urgia lui Lokung, mai mult răzbunare decât carne și oase. Acum și aceștia muriseră rușinos. Nu mai avea unde să se ducă.

Zăcea nicăieri, printre morți.

Unele întâmplări ne marchează atât de adânc încât au mai multă forță după decât în timp ce s-au petrecut. Există momente care se infectează dacă devin trecut, astfel încât rămân mereu contemporane cu inimile noastre pulsânde. Unele întâmplări nu sunt reamintite — sunt re trăite.

Moartea tatălui lui Cnaiür, Skiötha, era o asemenea întâmplare.

Cnaiür șade în întunericul din yakshul mare al Căpeteniei, cum șezuse cu douăzeci și nouă de ani în urmă. Un foc pălește în centru, strălucitor, dar dând puțină

lumină. Înveșmântat în blănuri, tatăl său vorbește cu ceilalți membri de rang înalt ai tribului despre obrăznicia neamurilor lor kuöti din sud. În umbrele aruncate de bărbații aspri, sclavii zăbovesc neliniștiți, purtând piei cu *gishrut*, lapte fermentat de iapă. Când un braț acoperit de cicatrice ridică un corn, îl umplu din nou. Încăperea duhnește a fum și a zeamă acră.

Yakshul Alb a văzut multe asemenea scene, dar de această dată unul dintre sclavi, un bărbat norsirai, părăsește umbra și pășește în lumina focului. Își ridică fața și se adresează membrilor uimiți ai tribului într-o scylvendi perfectă — de parcă s-ar fi născut pe acele meleaguri.

— Vreau să pun un rămășag cu tine, Căpetenie a utemoților.

Tatăl lui Cnaiür e uluit de această obrăznicie, precum și de această transformare. Un bărbat până atunci frânt a devenit la fel de august ca orice Rege. Numai Cnaiür nu e surprins.

Ceilalți bărbați, care se eschivează în umbre, amuțesc.

Peste foc, tatăl său răspunde:

— Ți-ai făcut deja mișcarea, sclavule. Și ai pierdut.

Sclavul zâmbi batjocoritor, ca un suveran în mijlocul unui popor necopt.

— Dar îmi pun viața rămășag, Skiötha.

Un sclav *rostind un nume*. Cum dădea asta peste cap datini străvechi, cum răsturna ordinea fundamentală!

Skiötha bâjbâie prin absurditate și într-un târziu râde. Râsul micșorează, iar acest ultragiu trebuie micșorat. Furia ar recunoaște adâncimea acestei înfruntări, ar face din el un concurent. Dar sclavul *știe* asta.

Deci sclavul continuă:

— Te-am privit, Skiötha, și m-am întrebat care îți este măsura puterii. Mulți dintre cei de aici se întreabă... Știi asta?

Râsul tatălui său se pierde. Focul șuieră ușurel.

Apoi Skiötha, temându-se să-și privească neamurile în față, spune:

— Am *fost* cântărit, sclavule.

Parcă alimentat de aceste vorbe, focul pâlpâie strălucitor, și luminează mai departe în buzunarele de întuneric dintre bărbații adunați. Căldura lui înnoită mușcă din pielea lui Cnaiür.

— Dar cântărirea, răspunde sclavul, nu e ceva îndeplinit și apoi uitat, Skiötha. Vechea măsură nu e decât temeiul uneia noi. Cântărirea nu încetează niciodată.

Complicitatea nu permite uitarea, gravează scenele cu o limpezime de neîndurat, de parcă proporțiile condamnării se găsesc în precizia detaliilor. Focul e atât de fierbinte că ar putea să-i fie aprins în poală. Răceala pământului de sub coapse și fese. Dinții încleștați, parcă măcinând nisip. Și chipul palid al norsiraiului întorcându-se către *el*, cu ochii albaștri strălucitori, mai cuprinzători decât orice văzduh. Ochi care cheamă! Ochi care înrobesc și spun: *Îți amintești rolul tău?*

Lui Cnaiür i s-a oferit un scenariu pentru acest moment.

Dintre bărbații așezați, rostește:

— Ți-e *frică*, Tată?

Cuvinte smintite! Smintite și trădătoare!

O privire înțepătoare dinspre tatăl său. Cnaiür își lasă ochii în jos. Skiötha se întoarce către sclav cu indiferență prefăcută.

— Care este, deci, răvășagul tău?

Iar Cnaiür e cuprins de groază că ar putea să moară.

Teamă că *sclavul*, Anasûrimbor Moënghus, ar putea să moară.

Nu tatăl său — *Moënghus...*

După aceea, când tatăl său zăcea mort, plânsese dinaintea ochilor tribului. Plânsese de ușurare.

În sfârșit, Moënghus, cel care își spunea dînyainul, era liber.

Unele nume ne marchează atât de profund. Treizeci de ani, o sută douăzeci de anotimpuri — vreme lungă în viața unui om.

Și nu însemnase nimic.

Unele întâmplări ne marchează atât de adânc.

Cnaiūr fugi. După căderea întunericului, se furișă printre focurile strălucitoare ale patrulelor nansure. Bolul nopții, întins și adânc, părea ceva în care s-ar fi putut prăbuși, atât de mare era dojana ținutului. Cu propriile sale picioare, morții îl urmăreau.

Capitolul VII

Momemn

Lumea e un cerc cu atâtea centre câți oameni sunt în ea.

—AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

Începutul toamnei, 4110 Anul-Colțului, Momemn

Întregul Momemn se cutremură.

Înfrigurat de umbră, Ikurei Conphas descălecă sub imensitatea Arcului Xatantian. Ochii îi întârziară o clipă pe imaginile gravate în el, urmărind scenă după scenă de prizonieri și prăzi de război. Se întoarse către Generalul Martemus, pe punctul de a-i reaminti că nici măcar Xatantius nu pacificase triburile de scylvendi. *Am făptuit ce n-a făptuit niciun om. Nu mă face asta mai mult decât uman?*

Conphas nici nu mai știa de câte ori acest gând care îi tăia răsuflarea pusese stăpânire pe el și, deși n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, tânjea să-l audă repetat de alții — mai ales de Martemus. De-ar fi putut scoate cuvintele acestea de la el! Martemus deținea candoarea naturală a cuiva care fusese toată viața ofițer de campanie. Disprețuia lingușeala. Dacă omul spunea ceva, Conphas știa că e adevărat.

Dar acum nu era momentul. Martemus stătea năucit, holbându-se peste Campusul Scuări, terenul de paradă al Domeniilor Imperiale. Înșiruite sub stindardele fiecărei

coloane din Armata Imperială, falange de infanterie în uniforme ceremoniale umpleau întinderea Scuăriului. Sute de flamuri negre cu roșu fluturau în briză deasupra formațiilor, pictate cu rugăciuni aurii. Între falange, un bulevard larg ducea către fațada Forumului Allosian. Grădinile, complexele și colonadele înălțimilor Andiamine se înălțau în negură de dincolo de el.

Conphas își văzu unchiul așteptându-i, o siluetă îndepărtată, încadrată de coloanele mărețe ale Forumului. În ciuda fastului imperial, părea mic, ca un pustnic mijind ochii la intrarea peșterii sale.

— Asta e prima ta Audiență Imperială de Stat? îl întrebă Conphas pe Martemus.

Generalul încuviință, se răsuci spre el cu un ușor aer de amețală:

— E prima mea vizită pe Domeniile Imperiale.

Conphas rânji.

— Bun venit în bordel.

Caii le fură luați de rândași. Conform obiceiului, preoții ereditari ai lui Gilgaöl aduseră lavoare de apă. După cum se așteptase Conphas, îi stropiră membrele cu sânge de leu și, murmurând rugăciuni, îi curățară rănile simbolice. Cu toate acestea, Preoții Shriali care sosiră în urma lor îl surprinseră. Îl unseră cu uleiuri și murmure, apoi încheiară muindu-și degetele în vin de palmier și desenându-i Colțul pe frunte. Doar când terminară ritualul strigându-i noul titlu, Pavăza-Colțului, înțelese de ce îi indusese unchiul său în ceremonie. Scylvendii erau la fel de păgâni ca și kianinii, deci de ce să nu facă legătura cu universală fervoare a Războiului Sfânt?

Conphas își dădu seama cu un oarecare dezgust că de fapt era un plan strălucit, ceea ce probabil însemna că în spatele lui se afla Skeaös. Din câte își dădea seama Conphas, unchiul său își epuizase strălucirea pe care o fi avut-o — mai ales în ceea ce privea Războiul Sfânt.

Doar la acest gând lui Conphas îi venea să scuipe ca un scylvendi, și sosise la Momemn cu doar o zi în urmă.

Conphas nu simțise niciodată în viața lui ceva care să semene cu euforia pe care o încercase în Bătălia de la Kiyuth. Înconjurat de statul său major pe jumătate panicat, privise peste câmpul luptei încă nedecise și cumva, inexplicabil, *știuse* — știuse cu o siguranță care îl făcea să-și simtă oasele ca de fier. *Acest loc e al meu... Sunt mai mult...* Sentimentul fusese înrudit cu extazul religios. Fusese, își dăduse el seama mai târziu, o *revelație*, un moment de înțelegere divină a puterii nemăsurate ce stătea în mâna *lui*.

Nu putea exista o altă explicație.

Dar cine s-ar fi gândit că revelațiile, ca și carnea, se pot strica o dată cu trecerea zilelor?

La început lucrurile merseseră excesiv de bine. După bătălie, scylvendii supraviețuitori se retrăseseră în adâncurile Stepei. Câteva cete împrăștiate continuaseră să hărțuiască armata, dar nu puteau face nimic mai mult decât să măcelărească vreo patrulă răzlețită. Nereușind să se abțină de la o ultimă răsucire de cuțit, Conphas aranjase ca o duzină de prizonieri să-i audă „întâmplător” pe ofițerii lui ridicând în slăvi acele triburi care trădaseră hoarda — captivi care, prin îndrăzneală și ingenuitate care nu le aparțineau, reușiseră mai târziu o evadare miraculoasă. Conphas știa că scylvendii nu numai că aveau să creadă poveștile despre trădare, aveau să fie recunoscători. Era mult mai bine ca Poporul să fi înfrânt Poporul decât Nansurul. Ah, dulce dezbinare. Avea să treacă multă vreme înainte ca scylvendii să se adune ca unul pe câmpul de luptă.

De-ar fi fost dezbinarea la fel de ușor de desfăcut. Cu luni în urmă Conphas îi promisese unchiului său că avea să-și însemne marșul de întoarcere de la hotar cu capete de scylvendi înfipite în țepe. În acest scop, ordonase să se adune capetele tuturor scylvendilor uciși la Kiyuth, date prin smoală și încărcate în căruțe. Dar îndată ce Armata Imperială trecu hotarul, cartografii și matematicienii începură să se certe care să fie distanța potrivită dintre hidoasele lor trofee. Când disputa continuă, se amestecară

și vrăjitorii Saikului Imperial, care, ca toți vrăjitorii, se considerau cartografi mai buni decât cartografii și matematicienii mai buni decât matematicienii. Ceea ce urma fu un război birocratic demn de curtea unchiului său, unul care, urmărind cumva alchimia dintre mândrie rănită și ciudă, dusesse la uciderea lui Erathius, cel mai franc dintre cartografii imperiali.

Când ancheta militară ulterioară nu reuși să rezolve nici crima, nici certurile, Conphas îi arestă sumar pe cei mai sonori partizani ai fiecărei facțiuni și, folosindu-se de articole sărace în cuvinte din Codul Marțial, puse să fie biciuiți în public. Deloc surprinzător, toate disputele erau rezolvate în ziua următoare.

Dar dacă această cheștiune supărătoare îi pătase extazul, întoarcerea la Momemn aproape că i-l stricase de tot. Găsi capitala înconjurată de tabăra Războiului Sfânt, care devenise o mahala întinsă de corturi și barăci de-a lungul zidurilor dinspre uscat ale orașului. Oricât de tulburătoare era această priveliște, Conphas încă se aștepta să fie primit de mulțimi adoratoare. În schimb, gloate de inrithi neîngrijiți urlară insulte, aruncară cu pietre și chiar aruncară o dată cu saci de excremente umane în flăcări. Când își trimisese kidruhili înaintea să deschidă drumul, se iscă ceva ce se putea numi doar bătălie îndârjită.

— Îl văd doar pe nepotul Împăratului, îi explică un ofițer trimis de unchiul său, nu pe bărbatul care i-a cucerit pe scylvendi.

— Atât de mult îl urăsc pe unchiul meu?

Ofițerul ridică din umeri.

— Până când lorzii lor nu-i semnează Înscrișul, le dă doar atâta hrană cât să supraviețuiască.

Războiul Sfânt, îi spusese bărbatul, creștea cu sute de oameni zilnic, chiar dacă, după cum se zvonea, contingentele principale din Galeoth, Ce Tydonn, Conriya și Ainonul de Sus aveau să sosească doar peste câteva luni. Până atunci doar trei mari lorzi se alăturaseră Oamenilor Colțului: Calmemunis, Marele Demnitar al Kanampureei,

provincie Conriyană, Tharschilka, un conte de la un hotar obscur al Galeothului și Kumrezzer, Demnitarul-Guvernator al Kutapilethului, un district al Aionului. Fiecare dintre ei refuzase violent cererea Împăratului de a semna Înscrisul. De atunci, negocierile se deterioraseră într-o întrecere îndârjită între voințe, cu lorzii înrithi devastând ce se putea, aproape atrăgându-și mânia Shriahului, și cu Ikurei Xerius al III-lea emitând proclamație după proclamație într-o încercare de a-i constrânge și de a-i stoarce și mai mult.

— Împăratul, concluzionă ofițerul, este foarte însuflețit de sosirea ta, Lord Exalt-General.

Conphas aproape chicoti la auzul acestor vorbe, întoarcerea unui rival nu însuflețea niciun Împărat, dar orice Împărat era însuflețit de întoarcerea armatei sale, mai ales când era asediat. Ceea ce de fapt se întâmpla. Conphas fusese nevoit să între în Momemn cu barca.

Iar acum, marele triumf pe care îl anticipase atât, prea-importanta *recunoaștere* a ceea ce făptuise, fusese trecut pe locul doi de evenimente mai importante. Războiul Sfânt îi umbrise gloria, copleșea distrugerea scylvendilor. Oamenii aveau să-l sărbătorească, da, dar în felul în care sărbătoreau praznicele religioase în timp de foamete: indiferenți, prea preocupați de apăsarea evenimentelor pentru a înțelege cu adevărat ce sau pe cine sărbătoreau.

Cum să nu urască Războiul Sfânt?

Cimbalele trosniră. Coarnele răsunară, încheind ceremonia, Preoții Shriali făcură o reverență și se retraseră, lăsându-l muiat în duhoarea vinului de palmier. Aprozi înveșmântați în kilturi brodate cu aur își făcură apariția, iar Conphas, cu Martemus lângă el și cu alaiul în spate, îi urmă într-un marș lent prin aglomerația tăcută a Scuăriului. Câmpuri întregi de infanteriști în fuste roșii căzură în genunchi în timp ce treceau, astfel încât, ca vântul prin grâu, desena o brazdă către cele mai îndepărtate colțuri ale Campusului. Conphas se înfioră pe moment. Nu fusese aceasta revelația? Sursa extazului său pe malurile râului Kiyuth?

Cât văd cu ochii, mi se supun mie, mâinii mele. Cât văd cu ochii și mai departe...

Mai departe. Un gând care îi tăie răsuflarea. Exuberant.

O privire aruncată peste umăr îl asigură că instrucțiunile pe care le dăduse mai devreme erau urmate. Două din gărzile sale personale îl urmau îndeaproape, târând prizonierul între ele, în timp ce o altă duzină erau ocupate să le însemne trecerea cu ultimele capete retezate de scylvendi. Spre deosebire de alți Exalt-Generali, nu avea o paradă de sclavi și pradă pentru Împărat, dar priveliștea capetelor smolite de scylvendi ridicate deasupra Campusului avea un efect izbitor, se gândi el. Deși nu-și vedea bunica în mulțimea care îl înconjură pe unchiul său sub Forum, știa că se afla acolo și că îl aproba.

— Oferă-le spectacol, îi plăcea ei să spună, și îți vor oferi putere.

Unde se percepea putere, se oferea putere. Întreaga lui viață, Conphas fusese înconjurat de tutori. Dar bunica lui, apriga Istriya, fusese cea care făcuse cel mai mult pentru a-l pregăti pentru drepturile din naștere. În ciuda dorințelor tatălui său, insistase ca el să-și petreacă începutul copilăriei înconjurat de pompa și ceremonia Curtii Imperiale. Și acolo îl crescuse ca și cum ar fi fost copilul ei, învățându-l istoria dinastiei și, prin ea, secrete nescrise ale conducerii unui stat. Conphas bănuia chiar că avusese ceva de-a face cu acuzațiile mincinoase care duseseră la execuția tatălui său, doar ca să se asigure că bărbatul nu avea să se amestece în succesiune dacă s-ar fi întâmplat ca celălalt fiu al ei, Ikurei Xerius al III-lea, să se trezească pe neașteptate pe catafalc. Dar mai mult ca orice, asigurase, ba chiar îi impusese, intuiția că el și numai el era moștenitorul neîndoielnic. Chiar și când era un băiețel, făcuse din el un spectacol, de parcă fiecare suflare de-a sa era un triumf pentru Imperiu. Acum nici măcar unchiul său n-ar fi îndrăznit să contrazică această intuiție, chiar dacă ar fi reușit cumva să producă un fiu căruia să nu-i curgă balele și să nu mai aibă nevoie de scutece la maturitate.

Făcuse atât de multe încât aproape că putea s-o iubească.

Conphas își studie din nou unchiul. Era mai aproape acum, atât de aproape încât Conphas îi putea distinge detaliile veșmintelor. Cornul de pâslă albă care se ridica din diadema lui de aur îi surprinse pe Exalt-General. Niciun Împărat al Nansurului nu purtase coroana Shigekului de când provincia fusese pierdută din cauza fanimilor cu trei secole în urmă. Îngîmfarea aceasta era de nesuportat! Ce l-ar fi putut împinge la un asemenea exces? Credea că acoperindu-se de ornamente deșarte avea să-și asigure gloria?

Știe... Știe că l-am depășit!

În timpul întoarcerii sale din Stepa Jiünati, Conphas se gândise la unchiul său aproape obsesiv. Își dădu seama că adevărata întrebare era dacă unchiul său îi va găsi un loc ca unei unelte care îi mai era de folos sau dacă îl va înlătura ca pe o amenințare. Faptul că Xerius îl trimisese ca să-i distrugă pe scylvendi nu diminuă în niciun fel posibilitatea eliminării. Ironia uciderii cuiva pentru că își îndeplinise cu succes sarcina nu avea să însemne nimic pentru Xerius. Asemenea „nedreptăți”, cum le numeau filozofii, erau pâinea și vinul politicii imperiale.

Nu. Conphas își dăduse seama că, toate lucrurile fiind egale, unchiul său avea să *încerce* să-l ucidă. Problema era pur și simplu că-i învinsese pe *scylvendi*. Chiar dacă, așa cum se temea Conphas, triumful său nu însemna că avea puterea de a-l răsturna pe unchiul său, Xerius, care suspecta o conspirație de câte ori doi sclavi de-ai săi se bășeau, avea să presupună pur și simplu că poseda acea putere. Toate lucrurile fiind egale, Conphas ar fi trebuit să se întoarcă la Momemn cu ultimatumuri și turnuri de asediu.

Dar toate lucrurile nu erau egale. Bătălia de la Kiyuth fusese primul pas dintr-un plan mai mare de a smulge Războiul Sfânt din mâinile lui Maithanet, iar Războiul Sfânt era cheia visului unui Imperiu Restaurat al unchiului său. Dacă Kianul putea fi zdrobit și dacă vechile provincii puteau

fi recucerite, atunci Ikurei Xerius al III-lea avea să fie ținut minte nu ca un Împărat și războinic, precum Xatantius sau Triamis, ci ca un Împărat și mare om de stat, precum Caphrinas cel Tânăr. Conphas își dădu seama că atâta timp cât Xerius se agăța de acest vis, avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-i găsi un loc nepotului său divin. Prin înfrângerea scylvendilor, Conphas devenise mai mult folositor decât periculos.

Datorită Războiului Sfânt. Toate se întorceau la blestematul de Război Sfânt.

Cu fiecare pas al lui Conphas, Forumul cuprindea o porțiune din ce în mai mare din cer. Unchiul său, care arăta și mai ridicol acum că nepotul său știa ce purta, continua să se apropie. Deși fața lui sulemenită părea impasibilă, Conphas văzu, sau crezu că vede, cum i se încleștează mâinile timp de o clipă de roba purpurie. Un gest nervos? Exalt-Generalul aproape râse. Găsea prea puține lucruri mai amuzante decât necazurile unchiului său. Viermii ar trebui să se târască.

Își urâse unchiul dintotdeauna — chiar și în copilărie. Dar, cu tot disprețul pe care i-l purta, învățase cu multă vreme în urmă să nu-l subestimeze. Unchiul său era ca bețivii aceia neobișnuiți, care bălmăjeau și se împleticeau zi după zi, dar deveneau mortal de alerți când erau puși în fața unei primejdii.

Simțea vreo primejdie acum? Dintr-o dată Ikurei Conphas păru o mare ghicitoare — inscrutabil. *La ce te gândești, unchiule?*

— Spune-mi, Martemus, spuse el cu voce joasă, dacă ar fi să ghicești, la ce-ai zice că se gândește unchiul meu?

Martemus fu scurt. Poate i se părea necuviincioasă purtarea unei conversații într-un moment ca acela.

— Îl cunoști mult mai bine decât mine, Lord Exalt-General.

— Un răspuns cât se poate de politic.

Conphas se opri, izbit de o presimțire că motivul neliniștii lui Martemus era mai adânc decât perspectiva de

a-și întâlni prima dată Împăratul. Când fusese bărbatul acela cuprins vreodată de venerație dinaintea superiorilor?

Niciodată.

— Ar trebui să-mi fie teamă, Martemus?

Ochii Generalului rămaseră pironiți pe Împăratul din depărtare. Nu clipi.

— Da, ar trebui să te temi.

Fără să-i pese de ce credeau privitorii, Conphas studie profilul bărbatului, observând din nou tăietura clasică, nansură, a fălcii și nasul spart.

— De ce?

Martemus mărșăluie în tăcere o vreme ce păru lungă. O clipă exasperată, lui Conphas îi veni să-l lovească. De ce să delibereze atâta vreme asupra unui răspuns când decizia era mereu aceeași? Martemus nu spunea decât adevărul.

— Știu numai că, răspunse într-un târziu Generalul, că dacă eu aș fi Împărat iar tu mi-ai fi Exalt-General, m-aș teme de tine.

Conphas sforăi încet.

— Iar dacă Împăratul se teme de ceva, atunci omoară acel ceva. Văd că până și voi, provincialii, îi intuiți adevărata fire. Dar unchiul meu s-a temut de mine încă de când l-am bătut prima dată la benjuka. M-ar fi strangulat — și ar fi dat vina pe o nefericită boabă de strugure — dacă n-ar fi fost bunica.

— Nu înțeleg...

— Unchiul meu se teme de tot și de toate, Martemus. Cunoaște prea bine istoria dinastiei noastre ca să nu se teamă. Din cauza asta, numai fricile *noi* îl incită la crimă. Abia mai observă fricile vechi, ca mine.

Generalul ridică imperceptibil din umeri.

— Dar n-a aranjat el...

Șovăi, parcă șocat de propria-i îndrăzneală.

— Dacă n-a aranjat el execuția tatălui meu? Bineînțeles că da. Dar de tatăl meu nu s-a temut de la început. Doar mai târziu, după... după ce facțiunea Biaksi i-a otrăvit inima cu zvonuri.

Martemus îi aruncă o privire din colțul ochilor.

— Dar ceea ce ai *realizat*, Lord Exalt-General... Gândește-te! La ordinul tău fiecare dintre acești soldați — până la ultimul! — și-ar da viața pentru tine. Cu siguranță că Împăratul știe asta! Cu siguranță asta e o *nouă* frică!

Conphas crezuse că Martemus nu-l putea surprinde, dar fu luat pe nepregătite de însemnătatea și vehemența răspunsului său. Sugera o rebeliune? Aici? Acum?

Pe neașteptate se văzu urcând treptele Înălțimilor Andiamine, salutându-și unchiul, apoi răsucindu-se către miile de soldați adunați în Campusul Scuări și strigându-le, implorând... nu, *ordonându-le* să atace Forumul și Înălțimile Andiamine. Își văzu unchiul ciopîrțit până la o zdreanță însângerată.

Scena îi tăie răsuflarea. Se putea să fie un fel de revelație? O întrezărire a viitorului său? Ar fi trebuit să...? Dar era o nebunie grosolană! Martemus pur și simplu nu vedea planul mai mare.

Chiar și așa, totul — rândurile căzând în genunchi în jurul lui, spinările unse cu ulei ale aprozilor dinaintea sa, unchiul său așteptându-l parcă la capătul unei căderi mortale — devenise ca de coșmar. Dintr-o dată fu indignat de Martemus și de temerile lui neîntemeiate. Țsta trebuia să fie momentul lui! Clipa lui de triumf.

— Și cum rămâne cu Războiul Sfânt? se răsti el.

Martemus se încruntă, dar își păstră fața întoarsă către Forumul ce se contura dinaintea lor.

— Nu înțeleg.

Copleșit de o fulgerare neașteptată de nerăbdare, Conphas îi aruncă o privire cruntă. De ce îi era așa de greu să înțeleagă? Oare așa se simțeau Zeii când erau chinuiți de neputința oamenilor de a înțelege marea minune a planurilor lor? Oare aștepta prea mult de la adepții săi? Zeii cu siguranță o făceau.

Dar poate că acesta era și scopul. Exista altă metodă mai potrivită de a-i face să se străduiască?

— Te gândești, continua Martemus, că Împăratul este mai mult avar decât temător? Că foamea lui de a restaura Imperiul eclipsează frica de tine?

Conphas zâmbi. Zeul fusese împăcat.

— Așa cred. Are *nevoie* de mine, Martemus.

— Deci e un joc de noroc.

Aprozii ajunseseră la treptele monumentale care duceau spre Forum și acum se îndepărtau cu spatele de ambele părți, făcând temenele. Împăratul era aproape lângă ei.

— Și pe cine ai paria, Martemus?

Pentru prima dată, Generalul îl privi drept în față, cu ochii lui căprui strălucitori plini de o adorație care nu îl caracteriza.

— Pe tine, Lord Exalt-General. Și pe Imperiu.

Se opriseră la baza scării monumentale. După ce-i aruncă o privire ascutită lui Martemus, Conphas le făcu semn gărzilor sale personale să-l urmeze cu prizonierul, apoi începu să urce treptele. Unchiul său îl aștepta pe cel mai înalt dintre nivele. Conphas observă că Skeaös stătea lângă el. Zeci de alți funcționari de curte se învârteau printre coloanele Forumului. Cu toții priveau cu chipuri solemne.

Nepoftite, cuvintele lui Martemus îi reveniră în minte.

„La ordinul tău fiecare dintre acești soldați și-ar da viața pentru tine.”

Conphas era un soldat și deci credea în antrenamente, aprovizionare, planuri — pe scurt, în pregătire. Dar mai avea, de asemenea, așa cum trebuia să aibă orice mare conducător, un fin simț pentru fructele care se coceau în afara sezonului. Cunoștea foarte bine importanța sincronizării. Dacă lovea acum, ce s-ar întâmpla? Ce — și aici era problema — ar fi făcut toți cei adunați acolo? Câți dintre ei vor fi de partea sa?

„Pe tine... Aș paria pe tine.”

Cu toate defectele sale, unchiul său era un fin judecător de caractere. De parcă neghiobul știa instinctiv cât de tare să întindă coarda, când să lovească și când să aline. Dintr-o dată, Conphas își dădu seama că nu are habar de partea cui vor trece mulți dintre cei care contau. Desigur, Gaenkelti, Exalt-Căpitanul Gărzii Eothice, va rămâne lângă

Împăratul său — până la moarte dacă trebuia. Dar Cememketri? Ar prefera Saikul Imperial un Împărat puternic unuia slab? Și cum rămânea cu Ngarau, cel care controla foarte importanta vistierie?

Atâtea îndoieli!

O rafală caldă de vânt făcu frunzele unei vâlcele neștiute să alunece prin drumul său. Se opri cu un nivel mai jos decât unchiul său, îl salută.

Ikurei Xerius al III-lea rămase nemișcat ca o statuie vopsită. Dar sfrijitul de Skeaös îi făcu semn să se apropie. Cu urechile vââindu-i, Conphas urcă restul treptelor. Imagini ale soldaților răzvrățiți îi fulgerau prin minte. Se gândi la pumnalul său ceremonial, se întrebă dacă putea străpunge mătase, damasc, piele și oase.

Avea să fie de ajuns.

Apoi se găsi dinaintea unchiului său. Expresia și membrele înțepeniră sfidător. Deși Skeaös îl fixa cu o privire evident alarmată, unchiul său nu păru să observe.

— Ce victorie măreață, nepoate! exclamă pe neașteptate. Ai adus glorie Casei Ikurei ca nimeni altul!

— Ești, spuse Conphas sec, prea amabil, unchiule.

Unchiul său se încruntă o clipă. Conphas nu îngenunchease și nu-i sărutase genunchiul.

Privirile li se întâlneau și Conphas tresări. Uitase cât de mult semăna Xerius cu tatăl său.

Cu atât mai bine. Avea să îi apuce ceafa, ca pentru a-i da un sărut, apoi avea să-i înfigă pumnalul în stern. Avea să răsucească lama și să-i despice inima în două. Asasinatul avea să fie rapid și remarcabil de lipsit de răutate, își dădu Conphas seama. Apoi avea să strige către oamenii săi de dedesubt, să le ordone să preia controlul Domeniilor Imperiale. În câteva bătăi de inimă Imperiul va fi al lui.

Își ridică mâna pentru sărut, dar unchiul său o îndepărtă și se înghesui pe lângă el, aparent captivat de ceva din josul treptelor.

— Iar asta ce mai e? strigă el, vorbind evident despre prizonier.

Conphas își plimbă ochii peste privitori, îi văzu pe Gaenkelti și pe alți câțiva scrutându-l precauți. Afisând un zâmbet prefăcut, se întoarse pentru a se alătura Împăratului.

— Vai, unchiule, acesta este singurul prizonier pe care ți-l pot oferi. Toată lumea știe că scylvendii sunt niște sclavi cumpliți.

— Și cine e?

Bărbatul fusese îmbrâncit în genunchi și acum era aplecat peste goliciunea sa, cu brațele vărgate de cicatrice legate la spate. Una dintre gărzi îl apucă de coama neagră și îi smunci fața către Împărat. Deși amintirea disprețului îi bântuia chipul, ochii săi cenușii erau goi, fixînd lucruri din altă lume.

— Xunnurit, spuse Conphas, Regele lor al Triburilor.

— *Auzisem* că fusese prins, dar n-am îndrăznit să dau crezare zvonurilor. Conphas! Conphas! Un *Rege al Triburilor* scylvendi luat în captivitate! În această zi ne-ai făcut Casa nemuritoare! Voi pune să-i fie scoși ochii, să fie castrat și legat de piciorul tronului meu, la fel ca străvechii înalți Regi ai Kyraneasului.

— Splendidă idee, unchiule.

Conphas aruncă o privire spre dreapta și o văzu în sfârșit pe bunica sa. Purta o rochie de mătase verde cu zigzagurile unei eșarfe albastre care îi urma formele. Ca întotdeauna arăta ca o târfă bătrână care o făcea pe cocheta. Dar era ceva în expresia ei. Era schimbată cumva.

— Conphas, oftă ea, cu ochii rotunjiți de mirare. Ne-ai părăsit ca moștenitor al Imperiului și te-ai întors ca un *zeu*!

O inspirație colectivă urmă acestor cuvinte. Trădare — sau ceva ce Împăratul avea să interpreteze cu siguranță astfel.

— Ești prea amabilă, bunică, spuse Conphas în grabă. Mă întorc ca un umil sclav care nu a făcut decât să îndeplinească voia stăpânului.

Dar are dreptate, nu?

Cumva alunecase de pe punctul de a-și ucide unchiul la a acoperi gafele bunicii sale. Hotărâre. Trebuia să-și păstreze concentrarea!

— Bineînțeles, dragul meu băiat, vorbeam la figurat...

Într-un fel curios de obscen pentru cineva atât de bătrân, alunecă spre el și îi încârligă brațul înjunghiator cu al ei.

— Să-ți fie rușine, Conphas. Înțeleg că *turma* — aruncă o privire furioasă către miniștrii fiului ei — îmi găsește cuvintele scandaloase, dar tu?

— Mereu trebuie să-l răsfeți astfel, mamă? spuse Xerius.

Începuse să-și împungă trofeul, parcă încercându-l mușchii.

Din întâmplare, Conphas întâlnește privirea lui Martemus de acolo de unde îngenunchease răbdător, până acum cu totul neluat în seamă. Generalul încuviință primejdios.

În acel moment, un calm familiar puse stăpânire pe Conphas, cel care îi permitea să gândească și să acționeze chibzuit acolo unde alții dădeau buzna. Privi peste rândurile nesfârșite de infanterie de dedesubt. „*La ordinul tău fiecare dintre acești soldați...*”

Se desprinsese de bunica sa.

— Ascultă, spuse el, există lucruri pe care trebuie să le știi.

— Sau ce? Întrebă unchiul său.

Aparent, uitase de Regele-Triburilor. Sau fusese interesul tău un șiretlic?

Neintimidat, Conphas privi în ochii sulemenți ai unchiului său, rânji la absurditatea coroanei Shigekului.

— Sau cât de curând ne vom trezi în război cu Oamenii-Colțului. Știai că s-au răsculat când am încercat să intru în Momemn? Că mi-au ucis douăzeci dintre kidruhili?

Conphas se trezi că ochii îi alunecă spre gâtul moale, pudrat al unchiului său. Poate că acela era un loc mai bun pentru a lovi.

— Ah, da, spuse Xerius cu dezinteres. Un incident nefericit, Calmemunis și Tharschilka nu-și incită numai

proprii lor oameni. Dar te asigur că această problemă a fost rezolvată.

— Cum adică „rezolvată”?

Pentru prima oară în viață, lui Conphas nu-i păsa deloc ce crede unchiul său despre tonul lui.

— Măine, declară Xerius de parcă emitea un decret, tu și bunica ta mă veți însoți în susul râului pentru a supraveghea transportul ultimului meu monument. Știu, nepoate, că ești neliniștit prin natura ta, că preferi acțiunile decisive, dar trebuie să fii răbdător. Aici nu e Kiyuth și noi nu suntem scylvendi... Lucrurile nu sunt ceea ce par, Conphas.

Conphas fu buimăcit. *Aici nu e Kiyuth și noi nu suntem scylvendi.* Ce voia să însemne asta?

Ca și cum problema ar fi fost definitiv încheiată, Xerius continuă:

— Acesta e generalul pe care mi l-ai ridicat în slăvi? Martemus, nu-i așa? Sunt foarte mulțumit că e aici. N-am putut să aduc cu bărcile destui dintre oamenii tăi ca să umplu Campusul, așa că am fost nevoit să mă folosesc de Gărzile mele Eothice și de câteva sute din Străjerii Orașului.

Deși năucit, Conphas răspunse fără ezitare:

— Și i-ai îmbrăcat în... în uniforme armatei mele?

— Bineînțeles. Această ceremonie este pentru ei la fel de mult pe cât este pentru tine.

Cu inima bubuind, Conphas îngenunche și sărută genunchiul unchiului său.

Armonie. Atât de dulce. Asta credea Ikurei Xerius al III-lea că dorește.

Cememketri, Marele Maestru al Saikului său Imperial, îl asigurase că cercul era cea mai pură dintre formele geometrice, cea care era cel mai bun conductor pentru vindecarea sufletului. Nu trebuie să-ți trăiești viața în linii, spunea el. Dar prin cercuri de sfoară se făceau noduri și prin cercuri de suspiciuni se făceau intrigi. Însăși forma armoniei era blestemată!

— Cât trebuie să mai așteptăm, Xerius? Întrebă mama sa dinapoia lui, cu voce guturală din cauza vârstei și a iritării.

Frige soarele, nu-i așa, mamă-cațea?

— În curând, spuse el râului.

De la prova mării sale galere, Xerius privea peste apele cafenii ale râului Phayus. Dinapoia lui ședea mama sa, Împărăteasa Istriya, și nepotul său, Conphas, proaspăt întors de la uluitoare distrugere a triburilor scylvendi de la Kiyuth. De ochii lumii, îi invitase să asiste la transportul ultimului său monument de la carierele de bazalt din Osbeus în josul râului până la Momemn. Dar, ca întotdeauna, existau mai multe scopuri dinapoia oricărei adunări ale Familiei Imperiale. Aveau să-și râdă de monumentul lui — mama sa pe față, nepotul său în tăcere. Dar nu vor — nu vor putea — ignora anunțul pe care îl va face în curând. Simpla pomenire a Războiului Sfânt avea să fie destul pentru a-și asigura respectul lor.

O vreme, măcar.

Încă de când părăsiseră cheiurile de piatră din Momemn, mama sa își tot lingusea nepotul.

— Am ars două sute de votive aurite pentru tine, spunea ea, una pentru fiecare zi în care ai fost plecat. Și am oferit treizeci și opt de câini preoților lui Gilgaöli, ca să fie măcelăriți în...

— Le-a asortat și un leu, strigă Xerius peste umăr. Albinosul pe care Pisathulas îl cumpăraseră de la nesuferitul acela de negustor kutnarmi, nu-i așa, mamă?

Deși nu o vedea, îi simțea privirea pârjolindu-i spatele.

— Asta trebuia să fie o *surpriză*, Xerius, spuse ea cu o dulceață acidă. Sau ai uitat?

— Îmi cer iertare, mamă. Eu chiar...

— Am pus să se pregătească pielea, îi spuse ea lui Conphas, de parcă Xerius nu spusese nimic. Un dar potrivit pentru Leul din Kiyuth, nu?

Chicoti la propria-i minte de conspirator.

Xerius încleștă strâns balustrada de mahon.

— Un leu! exclama Conphas. Și încă unul albinos! Nu-i de mirare că Dumnezeu a fost de partea mea, bunică.

— O mită, spuse ea, îndepărtându-i vorbele. Eram disperată să te întorci întreg. Nebună de disperare. Dar acum că mi-ai spus cum ai înfrânt acele brute mă simt ridicol. Încercam să mituiesc Zeii să aibă grijă de unul de-al lor! Imperiul n-a văzut niciodată pe cineva asemeni ție, dragul, scumpul meu Conphas. Niciodată!

— Toată înțelepciunea mea ție ți-o datorez, bunică.

Istriya aproape chicoti. Lingușirile, mai ales din partea lui Conphas, fuseseră mereu narcoticul ei favorit.

— Am fost un tutore aspru, acum că îmi amintesc.

— Cel mai aspru.

— Dar *întârzi*ai mereu, Conphas. Așteptarea dă mereu la iveală ce-i mai rău din mine. Ți-aș fi putut scoate ochii cu ghearele.

Xerius scrâșni din dinți. *Știe că ascult! Mă momește.*

Conphas râdea.

— Mă tem că am descoperit plăcerile femeilor la o vârstă grozav de tânără, bunică. Aveam și alți profesori pe care trebuia să-i întâlnesc.

Istriya glumea — flirta chiar. Cotoroanță desfrânată.

— Lecții din aceeași carte, îmi imaginez.

— Totul se reduce la a fute, nu-i așa?

Râsul lor acoperi corul șuiurat al vâslelor galerei. Xerius își înăbuși un țipăt.

— Iar acum cu *Războiul Sfânt*, dragul meu Conphas! Vei fi mai mare, mult mai mare decât orice alt Exalt-General din istorie!

Ce încerca să facă? Istriya îl întăratase mereu, dar niciodată nu împinsese bătaia de joc atât de aproape de răzvrătire. Știa că victoria lui Conphas asupra scylvendilor îl transformase din instrument în amenințare. Mai ales după farsa de la Forum, de cu o zi în urmă, Xerius nu trebuia decât să arunce o privire spre chipul lui Conphas ca să-și dea seama că Skeaoș avusese dreptate. *Existaseră* intenții ucigașe în ochii lui Conphas. Dacă n-ar fi fost Războiul Sfânt, Xerius ar fi ordonat să fie omorât pe loc.

Istriya fusese acolo. Știa toate astea și totuși presa mai mult și mai mult. Încerca să...

Încerca să-l ucidă pe Conphas?

Conphas era în mod limpede încurcat.

— Oamenii mei ar numi asta numărarea morților înainte să curgă sânge, bunică.

Dar era *cu adevărat* stânjenit? Se putea să se prefacă? Ceva scornit de ei doi pentru a-l face să le piardă urma? Cercetă galera în lungime, căutându-l pe Skeaös. Îl găsi cu Arithmeas, îl chemă dintr-o privire furioasă, dar apoi se blestemă singur. Ce nevoie avea el de neghiobul acela bătrân? Mama sa se juca. Mereu se juca.

Ignoră-i.

Skeaös se grăbi să i se alăture — omul mergea ca un crab — dar Xerius îl ignoră. Răsuflând prelung și egal, studie în schimb traficul de pe râu. Cu grație lentă, bărci de râu treceau unele pe lângă altele, cele mai multe încărcate din greu cu mărfuri. Văzu carcasse de porci și vite, urne de ulei și butoaie de vin, văzu grâu, porumb, piatră de carieră și chiar ceea ce decise că trebuia să fie o trupă de dansatori, toate brăzdând spatele lat al râului către Momemn. Era bine că se găsea pe Phayus. Era marea funie de la care porneau întinsele rețele ale Nansuriumului. Negoțul și sîrguința oamenilor, cu toatele consfințite de imaginea sa.

Aurul din mâinile lor, se gândi el, poartă chipul meu.

Cercetă văzduhul. Ochii i se opriră pe un pescăruș suspendat în mod misterios în inima unui nor îndepărtat de furtună. O clipă crezu că simte atingerea armoniei, că uită de trăncăneala mamei și nepotului său dinapoia lui.

Apoi galera se clătină și se cutremură, oprindu-se. Xerius se împletici peste balustradă o clipă, dar se adună. Se împinse în picioare, privi furios după căpitanul galerei prin mica turmă de funcționari de la jumătatea ambarcațiunii. Auzi strigăte înăbușite de scândură, apoi plesnetul bicelor. Imagini veniră nepoftite. Încăperi din lemn, înghesuite și întunecate. Dinți putreziți încleștați în agonie. Sudoare și durere înțepătoare.

— Ce s-a întâmplat? o auzi Xerius pe mama lui întrebând.

— Un banc de nisip, bunică, spuse Conphas, explicându-i. Încă o întârziere, se pare.

Tonul îi mustea de nerăbdare — o libertate de exprimare pe care nu și-ar fi permis-o cu câteva luni mai devreme, dar încă minoră în comparație cu ultragiul din ziua precedentă.

Țipete răsunară prin puntea acoperită cu plăci de gresie. Vâslele tocară apele, dar fără folos. Cu o expresie care deja implora mila, căpitanul se apropie și recunoscă că se împotmoliseră. Xerius îl muștră pe neghiob, în tot acest timp simțind privirea scrutătoare a mamei sale. Lângă ea, Conphas se lungise pe divanul său, rânjind de parcă privea o luptă de cocoși aranjată.

Descurajat de privirile lor, Xerius reteză cu o fluturare de mână explicațiile jalnice ale căpitanului.

— De ce să culeagă vâslașii ce-ai semănat tu? strigă el.

Dezgustat de plânsetele infantile ale omului, îi întoarse spatele, porunci gărzilor să-l târască sub punte. Urletele ulterioare ale omului nu făcură decât să-i ațîțe mânia. De ce atât de putini oameni puteau suporta urmările faptelor lor?

— O judecată, spuse mama lui sec, demnă de Cel din Urmă Profet.

— Vom aștepta aici, se răsti Xerius către nimeni în special.

O clipă mai târziu plesnetele biciului și Țipetele încetară. Vâslele tăcură. Pe punte trecu o clipă de tăcere neobișnuită. Lătratul unui câine răsună peste ape. Copii se alergau unul pe altul pe malul de sud, aplecându-se pe sub copacii de piper, Țipând. Dar mai exista un sunet.

— Îi auzi? întrebă Conphas.

— Da, răspunse Istriya, întinzându-și gâtul ca să privească în susul râului.

Și Xerius îl auzea: un cor slab de strigăte peste ape. Mijind ochii, cercetă depărtarea, unde Phayus cotea și

șerpuia printre povârnișuri întunecate, căutând un semn vizibil al barjei care îi purta monumentul. Nu văzu nimic.

— Poate, îi șopti Skeaös în ureche, ar trebui să așteptăm la pupa galerei sosirea ultimei tale slăviri, Zeu-al-Oamenilor.

Se pregăti să-și dojenească Primul Sfetnic pentru că-l întrerupsese cu absurdități, apoi ezită.

— Continuă, murmură el, studiindu-l pe bătrân.

Chipul lui Skeaös îi amintea adesea de un măr încrețit, cu două adâncituri unde se găseau ochii negri, strălucitori. Arăta ca un bebeluș bătrân.

— De aici, Zeu-al-Oamenilor, monumentul tău divin va fi descoperit treptat, permitându-le mamei și nepotului tău să...

Expresia îi era îndurerată.

Xerius se strâmbă, se uită chiorâs la mama sa.

— Nimeni nu îndrăznește să-l tachineze pe Împărat, Skeaös.

— Bineînțeles, Zeu-al-Oamenilor. Desigur. Dar dacă așteptăm la pupa, obeliscul va fi expus într-o magnifică navală în timp ce barja va trece pe lângă noi.

— M-am *gândit* la asta.

— Dar desigur.

Xerius se întoarce către Împărăteasă și Exalt-General.

— Vino, mamă, spuse el, hai să ieșim din soare. Umbra te va înfrumuseța.

Istriya se încruntă la insultă, dar fu vizibil ușurată în rest. Soarele era sus pe cer și fierbinte pentru acea perioadă. Se ridică cu grație țeapănă și luă șovăielnic mâna pe care i-o oferă fiul ei. Conphas se rostogoli în picioare după ea, îi urmă. Grupuri de sclavi și funcționari parfumați se împrăștiară din calea lor. Xerius se însufleți când mama sa îi complimentă sclavii de la bucătărie. Lăudarea servitorilor săi era felul ei de a se căi pentru nechibzuințele de mai devreme — felul ei de a-și cere scuze. Xerius se gândi că poate avea să fie indulgentă cu el astăzi.

Într-un sfârșit se așezară la pupa acoperită de un baldachin a galerei, întinzându-se pe canapele nilnameshe.

Skeaös stătea în picioare la dreapta lui Xerius, poziția sa obișnuită. Xerius găsi prezența lui mângâietoare: ca vinul prea tare, familia sa trebuia îndoită.

— Și ce mai face sora mea vitregă? îl întrebă Conphas.

Începuse jnanul.

— E o soție mulțumitoare.

— Și cu toate aceste pânțelele îi rămâne închis, observă Istriya.

— Am un moștenitor, răspuse nepăsător, știind foarte bine că bătrâna cotoroanță se bucura de impotența sa. Sămânța puternică obligă pânțelele. Îl numise slab.

Ochii întunecați ai Istriiei fulgerară.

— Da... Un moștenitor fără moștenire.

Cât de directă era! Poate că vârsta o ajunsese din urmă pe nemuritoarea Istriya. Poate că timpul era singura otravă de care nu se putea feri.

— Ai grijă, mamă.

Poate — iar gândul îl umplu pe Xerius de o voioșie pătrunzătoare — avea să moară în curând. Blestemata de cătea bătrână.

Conphas interveni.

— Cred că bunica vorbește despre Oamenii Colțului, divin unchi... Chiar azi dimineață am primit vestea că au atacat și au jefuit Jarutha. Am trecut de revolte și de petiții Shriale, unchiule. Suntem în pragul unui război deschis.

Atât de repede direct în inima lucrurilor. Era lipsit de eleganță. Brutal.

— Ce ai de gând, Xerius? întrebă Istriya. Nu doar scorpia ta de mamă, uneori nechibzuită, se frământă din cauza acestor evenimente de rău augur. Chiar și cele mai demne de încredere Case ale Adunării sunt îngrijorate. Într-un fel sau altul, trebuie să acționăm.

— N-am spus niciodată că ai fi lipsită de tact, mamă... Doar că pari așa.

— Răspunde-mi, Xerius. Ce intenționezi să faci?

Xerius oftă audibil.

— Nu se mai pune problema de intenție, mamă. Fapta a fost înfăptuită. Câinele conriyan, Calmemunis, a trimis soli.

Îmi va semna Înscrisul mâine după-masă. Îmi dă asigurări personale că revoltele și raidurile vor înceta astăzi.

— *Calmemunis!* șuieră mama sa, parcă surprinsă.

După toate aparențele, știuse de asta înaintea lui Xerius însuși. După atâția ani în care uneltise împotriva soțului și fiilor săi, rețeaua ei de spioni ajungea până străfundurile Nansuriumului.

— Cum rămâne cu celelalte Nume Mari? Cum rămâne cu aionul — cum îl cheamă? — Kumrezzer?

— Știu doar că el, Calmemunis, Tharschilka și alți câțiva se sfătuiesc astăzi.

Cu aerul unui oracol plictisit Conphas spuse:

— Și el va semna.

— Și ce te face așa sigur? Întrebă Istriya.

Conphas își ridică bolul și unul dintre sclavii omniprezenți alergă să i-l umple.

— Toți cei care au sosit devreme vor semna. Ar fi trebuit să-mi dea mai devreme prin minte asta, dar, acum că mă gândesc, pare limpede că acești neghiobi se tem de sosirea celorlalți mai mult decât de orice altceva. Se cred invincibili. Spune-le că fanimii sunt la fel de teribili în luptă ca scylvendii și vor râde, îți vor aminti că Dumnezeu însuși luptă alături de ei.

— Deci ce spui? Întrebă Istriya.

Fără să gândească, Xerius se aplecase înainte pe canapea.

— Da, nepoate. Ce spuneai?

Conphas sorbi din bol, ridică din umeri.

— Ei cred că triumful le este asigurat, și atunci de ce să-l împartă? Sau mai rău, să le fie luat de superiorii lor care nu-l merită. Gândește-te. Când va sosi Nersei Proyas, Calmemunis va fi doar unul dintre locotenenții lui. Același lucru e valabil și pentru Tharschilka și Kumrezzer. Când contingentele principale din Galeoth și din Aionul de Sus vor sosi, ei își vor pierde cu siguranță pozițiile superioare. Acum Războiul Sfânt e al lor și vor să-l stăpânească...

— Trebuie să întârzii distribuirea proviziilor, atunci, Xerius, îl întrerupse Istriya. Să-i împiedici să pornească la luptă.

— Poate, adăugă Skeaös, le putem spune că am găsit gândaci în hambare.

Xerius îi privi pe mama și pe nepotul său încercând să-și împlânzească rânjetul disprețuitor. Aici se termina cunoașterea lor și începea geniul său. Nici măcar Conphas, șarpele ăla viclean, nu putea anticipa așa ceva.

— Nu, spuse el. Vor porni la luptă.

Istriya îl fixă cu privirea, cu chipul atât de uimit pe cât îi permitea pielea zbîrcită.

— Poate, spuse Conphas, ar trebui să îndepărtăm sclavii.

Cu o bătaie din palme, Xerius alungă trupurile unse cu ulei de pe punte.

— Ce înseamnă acestea, Xerius? Întrebă Istriya.

Vocea îi tremura, de parcă șocul îi tăiase răsuflarea.

Conphas îi studie, cu buzele arcuite într-un ușor zâmbet.

— Cred că știi, bunică. E posibil, unchiule, ca Padirajahul să fi cerut un... *gest*?

Redus la tăcere de uimire, Xerius făcu ochii mari la nepotul său. De unde știa? Prea multă putere de pătrundere și cu siguranță prea multă libertate în purtare. Într-un fel, Xerius fusese mereu îngrozit de Conphas. Era mai mult decât istețimea omului. Era ceva mort înlăuntrul nepotului său. Nu, mai mult decât mort — ceva *alunecos*. Cu ceilalți, chiar și cu mama sa — deși păruse și ea atât îndepărtată în ultima vreme — exista mereu un schimb de așteptări nerostite, de mici nevoi omenești care susțineau și sprijineau orice conversație, chiar și tăcerile. Dar Conphas nu avea decât suprafețe netede. Nepotul său nu era niciodată mișcat de un altul. Conphas era mișcat de Conphas, chiar dacă uneori se prefăcea mișcat de alții. Era un om pentru care totul era un moft. Un om perfect.

Dar a stăpâni un asemenea om! Și trebuia să-l stăpânească.

— Lingușește-l, îi spusese odată Skeaös, și fă în așa fel încât să devii parte a glorioasei povești pe care și-o vede drept viață.

Dar nu putea. A-l linguși pe altul însemna să se umilească pe sine.

— De unde știi asta? se răsti Xerius.

Frica sa adăugă:

— E nevoie să te trimit la Ziek ca să aflui?

Turnul Ziek — care dintre locuitorii Nansurului nu se cutremura când îi zărea silueta înaltă din aglomerația Momemnului? Ochii nepotului său se aspiră pe moment. Fusesse mișcat — și de ce nu? Conphas fusese amenințat. Xerius râse.

Vocea ascuțită a Istriei îi întrerupse voioșia.

— Cum poți să glumești cu astfel de lucruri?

Glumise? Poate că da.

— Iartă-mi umorul necioplit, mamă, dar Conphas a ghicit corect, a ghicit un secret atât de mortal că ne-ar distruge, ne-ar distruge pe toți, dacă...

Se opri, se întoarse din nou către Conphas.

— De aceea trebuie să știu *cum* a anticipat asta.

Conphas era precaut acum.

— Pentru că asta aș fi făcut eu. Skauras... nu, *Kianul* trebuie să înțeleagă că *noi* nu suntem fanatici.

Skauras. Skauras cel cu chip de vultur. Un nume vechi. Pătrunzătorul Sapatışah-Guvernator kianin al Shigekului și primul obstacol dur de care se va lovi Războiul Sfânt. Cât de puține știau Oamenii Colțului despre ținutul dintre râurile Phayus și Sempis! Nansurul și Kianul fuseseră intermitent în război de secole. Se cunoșteau intim, sigilaseră nenumărate armistiții cu fiice de rang mic. Câți spioni, răscumpărări, chiar și ostatici...

Xerius se aplecă fulgerător înainte, scrutându-și nepotul. O imagine a chipului fantomatic al lui Skauras suprapus peste cel al emisarului Cishaurim îi pluti prin minte.

— Cine ți-a spus? întrebă cu o intensitate neașteptată.

În tinerețe, Conphas petrecuse patru ani ca ostatic al kianinilor. Și încă la curtea lui Skauras!

Conphas privi mozaicul floral de sub picioarele sale încălțate în sandale.

— Skauras însuși, spuse într-un târziu, privindu-l pe Xerius drept în față.

Avea o ținută jucăușă, dar era a cuiva care juca singur.

— N-am întrerupt nici o clipă comunicarea cu curtea sa. Dar cu siguranță că spionii tăi ți-au spus asta.

Și Xerius se mira de resursele mamei lui.

— Trebuie să fii prudent cu asemenea lucruri, Conphas, spuse Istriya pe un ton matern. Skauras este unul dintre vechii kianini. Un om al deșertului. La fel de nemilos pe cât e de ager. Va încerca să te folosească pentru a semăna discordie printre noi. Nu uita niciodată, *dinastia* e cea care contează. *Casa Ikurei*.

Cuvintele astea! Tremurături se scurseră în mâinile lui Xerius. Le încleștă una de alta. Încercă să-și adune gândurile. Își luă privirea de la chipurile lor ca de lupi. Cu atâția ani în urmă! Bâjbâind cu o mică fiolă neagră de mărimea unui deget de copil, turnând otrava în urechea tatălui său. *Tatăl* său! Vocea mamei sale... nu, a *Istriyei* tunându-i în minte: *Dinastia, Xerius! Dinastia!*

Hotărâse că soțul ei nu avea nici colți, nici gheare destul de tari pentru a ține dinastia în viață.

Ce se întâmpla aici? Ce făceau? Urzeau?

Aruncă o privire spre vrăjitoarea bătrână și desfrânată vrând să *vrea* să pună să fie ucisă. Dar, de când se știa, ea fusese totemul, fetișul sfânt care menținuse mașinăria nebunească a puterii în funcțiune. Doar bătrâna, nesătula împărăteasă era de neînlocuit. Acele vremuri, în tinerețea sa, când îl trezea în mijlocul nopții, mângâindu-i mădularul, chinuindu-l cu plăcere, gângurindu-i în urechea udată de limbă: *Împăratul Xerius... O simți, minunatul, divinul meu fiu?* Fusese frumoasă atunci.

Pe mâna ei terminase prima dată și ea îi luase sămânța și îl poftise să o guste. „*Viitorul*” spusese ea, „*are gust sărat... Și înțepător, minunatul meu copil...*” Râsul acela

cald care învelise marmura rece în alinare. „*Gustă-l să vezi cum înțeapă...*”

— Vezi? spunea Istriya. Vezi cum îl tulbură? Asta speră Skauras.

Conphas îl privea atent.

— Nu sunt un neghiob, bunică. Și niciun păgân din lumea asta nu m-ar putea prosti. Mai ales Skauras. Cu toate acestea, îmi cer iertare, unchiule. Ar fi trebuit să îți spun mai devreme.

Xerius îi privi inexpresiv pe amândoi. Afară, soarele era aprig, suficient de strălucitor pentru a străpunge modelele brodate pe baldachinul roșu de deasupra: animalele împletite în cercuri în jurul Soarelui Negru, sigiliul Nansurului. Peste tot — prin umbra sangvină a baldachinului, peste mobilă, podele și membre — Soarele Imperiului înconjurat de bestii incestuoase.

O mie de sori, se gândi el, simțindu-se liniștit. *De-a lungul și de-a latul vechilor provincii, o mie de sori! Străvechile noastre fortărețe vor fi recucerite. Imperiul va fi restaurat!*

— Adună-te, fiule, spunea Istriya. Știi că nu ești atât de nechibzuit încât să sugerezi că „gestul” la care se referea nepotul meu este sacrificarea lui Calmemunis și a celorlalți care vor porni la luptă împotriva Kianului, a tuturor Oamenilor Colțului care s-au strâns până acum. Asta ar fi o nebunie, iar Împăratul Nansurului nu e nebun. Nu-i așa, Xerius?

În tot acest timp, strigătele pe care le auziseră mai devreme se apropiaseră. Xerius se ridică și păși spre balustrada de la tribord. Aplecându-se, văzu primele dintre bărcile lungi care remorcau barja târându-se de dinapoia bancurilor îndepărtate. Îi zări pe vâslași, ca spinarea unui miriapod. Spinările le luceau în soare.

În curând...

Se întoarse către mama și nepotul său, apoi îi aruncă o privire lui Skeaös, care era înlemnit în felul celor care s-au amestecat accidental.

— Imperiul rîvnește la ceea ce a pierdut, spuse Xerius obosit. Nimic mai mult. Și va sacrifica orice, chiar și un Război Sfânt, pentru a obține ceea ce rîvnește.

Atât de ușor de spus! Aceste cuvinte erau lumea în miniatură.

— *Ești* nebun! strigă Istriya. Deci ai de gând să-i trimiți pe acești primi străini la moarte, să rupi în jumătate Războiul Sfânt, doar pentru a-i arăta de trei ori blestematului de Skauras că nu ești un fanatic religios? Risipești o avere, Xerius, și riști furia fără de sfârșit a Zeilor!

Violența răspunsului ei îl șocă. Dar conta prea puțin ce credea ea despre planurile lui. De Conphas avea nevoie... Xerius îl studie.

După un moment grav de deliberare, Conphas încuviință lent și spuse:

— Înțeleg.

— *Vezi rațiune* în asta? șuieră Istriya.

Conphas îl cântări pe Xerius din priviri.

— Gândește-te, bunică. Mult mai mulți oameni trebuie să sosească decât cei care s-au adunat până acum — Nume cu adevărat Mari ca Saubon, Proyas, chiar și Chepheramunni, Regele-Regent al Aionului de Sus! Dar mai important e că se pare că masele vulgare au fost primele care au răspuns chemării lui Maithanet, cei nepregătiți, animați de sentimente mai degrabă decât de spiritul treaz al războiului. Ar fi în avantajul nostru în nenumărate feluri să scăpăm de această gloată: mai puține guri de hrănit, o armată mai unită pe câmpul de luptă...

Se opri și se întoarse spre Xerius având în privire ceva ce putea fi descris doar ca minunare — sau ceva asemănător.

— Și i-ar învăța pe Shriah și pe cei care urmează să vină să se *teama* de fanimi. Dependenta lor de noi, de cei care deja îi respectă pe păgâni, va crește proporțional cu frica lor.

— Nebunie, scuipe Istriya, neimpresionată de dezertarea nepotului ei. Ce? Ne războim cumva cu kianinii sub condițiile unui tratat secret? De ce să le dăm ceva

acum când avem în sfârșit posibilitatea de a cuceri? De a frânge spinarea unui dușman detestabil! Și voi negociați cu ei? Spuneți „voi tăia acest membru, dar nu altul”? Nebunie.

— Dar avem „noi” această posibilitate, bunică? răspunse Conphas, iar respectul filial îi dispăruse din voce. Gândește-te! Cine e acest „noi” aici? Cu siguranță nu Ikurei. „Noi” înseamnă cele O Mie de Temple. *Maithanet* învârte acest ciocan — sau ai uitat? — în timp ce noi nu facem decât să alergăm după bucățele. *Maithanet* ne sărăcește, bunică! Până acum a făcut tot ce i-a stat în puteri să ne castreze. De aceea a chemat Turnurile Stacojii, nu-i așa? Ca să evite să plătească prețul pe care-l cerem pentru Saikul Imperial?

— Scutește-mă de explicațiile tale pentru copii, Conphas. Încă nu-s așa de bătrână și de slabă.

Se întoarse către Xerius, îi aruncă o privire cruntă cu ochi nimicitori. Amuzamentul său trebuie să fi fost limpede.

— Deci Calmemunis, Tharschilka și nenumărate alte mii sunt distruși. Turma este aleasă. Și apoi ce urmează, Xerius?

Xerius nu-și putu abține un zâmbet. Așa un plan! Chiar și marele Ikurei Conphas îl venera! Iar *Maithanet*... La acest gând, lui Xerius îi veni să jubileze ca un imbecil.

— Ce urmează? Shriahul nostru învață să se *teamă*. Să respecte. Toată mascarada sa — toate sacrificiile, imnurile și lingușelile — vor fi fost în van. După cum ai spus mai devreme, mamă, Zeii nu pot fi mituiți.

— Dar tu poți.

Xerius râse.

— Bineînțeles că pot. Dacă *Maithanet* ordonă Marilor Nume să semneze Înscrisul meu, să jure că îmi vor înapoia toate vechile provincii ale Imperiului, atunci le voi oferi — se întoarse către nepotul său și își plecă fruntea — Leul din Kiyuth.

— Splendid! strigă Conphas. De ce n-am înțeles mai devreme? Zdrobește-i cu o mână ca să îi alini cu cealaltă. Strălucit, unchiule! Războiul Sfânt *va fi* al nostru. Imperiul va fi restaurat!

Împărăteasa își privi șovăitor progenitura.

— Ce zici, mamă?

Dar privirea Istriiei rătăcise către Primul Sfetnic.

— Ai fost groaznic de tăcut, Skeaös.

— Nu e l-locul convenit ca să vorbesc, Împărăteasă.

— Nu? Dar planul acesta nebunesc e al tău, nu?

— E al *meu*, mamă, se răsti Xerius, supărat de presupunerea ei. Netrebnicul s-a chinuit săptămâni întregi să mă convingă să renunț.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte știi că greșise.

— Așa e? Și de ce, Skeaös? Oricât te-aș disprețui pe tine și influența nemăsurată pe care o ai asupra fiului meu, mereu am găsit că gândești sănătos. Ce cunoaștere ai să ne împărtășești?

Skeaös se uită la ea neajutorat, nu scoase niciun cuvânt.

— Te temi pentru viața ta, nu-i așa, Skeaös? spuse Istriya blând. Așa cum ar și trebui. Dreptatea fiului meu este aspră și cu totul lipsită de consistență. Dar *mie* nu mi-e frică. Skeaös. Bătrânele sunt mult mai împăcate cu moartea decât bătrânii. Aducând viață pe lume, ajungem să ne vedem ca datornice. Ceea ce se oferă e luat înapoi.

Se întoarse către fiul ei, cu buzele strânse într-un zâmbet de prădător.

— Ceea ce mă aduce la subiect. Din ce îmi spune Conphas, Xerius, oferi fanimilor prea puțin, ba chiar nimic, dacă le oferi prima jumătate a Războiului Sfânt.

Înăbușindu-și furia, Xerius răspunse:

— Cu siguranță că o sută de mii de vieți e mai mult decât „puțin”, mamă.

— Ah, dar vorbim de lucruri *realiste*, Xerius. Conphas spune că acești oameni sunt zgură, mai mult o piedică decât un avantaj. Având în vedere că Skauras știe și el asta, te întreb, dragul și scumpul meu fiu, ce ți-a cerut în schimb? Știi ce primești, deci spune-mi, *ce ai oferit?*

Xerius o privi gânditor. Amintirile întâlnirii lui cu Cishaurimul, cu Mallahet, ale negocierile sale tainice cu

Skauras, îi fulgerară prin minte. Cât de rece părea acum acea noapte de vară! Rece și infernală...

Imperiul va fi restaurat... Cu orice preț.

— Dă-mi voie, continuă Istriya, să simplific pentru tine, hmm? Spune-mi unde se trage linia, Xerius? Spune-mi unde se va clătina ce-a de-a *doua* jumătate a Războiului Sfânt, cea folositoare.

Xerius întâlni privirea lui Conphas. Văzu rânjetul cunoscător, detestabil, care nu i se găsea nicăieri pe chip, dar găsi aprobare acolo — singurul loc unde avea cu adevărat nevoie de ea. Ce însemna Shimeh în comparație cu Imperiul? Ce însemna credința în comparație cu puterea imperială? Conphas trecuse de partea Imperiului — de partea sa. Pe neașteptate aerul păru parfumat de umilința mamei sale. Îl savură.

— Acesta este războiul, mamă. Ca într-un joc de bețe-numere, cine poate spune ce triumfuri — sau ce catastrofe — se găsesc în viitor?

Marea Împărăteasă îl fixă multă vreme cu privirea, cu fața deconcertant de lipsită de expresie sub pielea acoperită de cosmetice.

— Shimeh, spuse într-un târziu cu voce moartă. Războiul Sfânt trebuie să piară înainte de Shimeh.

Xerius zâmbi, apoi ridică din umeri. Se întoarse din nou către râu. De-acum strigătele vâslașilor străbăteau văzduhul și prima dintre bărcile lungi trecea pe lângă ei. Târând funii lungi de cânepă, remorcau o imensă barjă din lemn, atât de gigantică încât părea să îndoaie spinarea strălucitoare a râului. Vedea monumentul negru adăpostit între scândurile ei, atât de lung pe cât erau de înalte porțile Momemnului: un mare obelisc pentru complexul de temple din Cmiral, în Momemn. În timp ce brăzda apele dinaintea sa, i se păru că simte căldura erotică a bazaltului în soare, radiind dinspre marile planuri și profilul masiv al feței sale, chipul teribil al lui Ikurei Xerius al III-lea, în vârf. Își simți inima dând pe dinafară și lacrimi adevărate i se prelinseră pe obraji. Își imaginează înălțarea monumentului în inima

Comiralului în mijlocul a mii de ochi uimiți, cu obrazul său imperial întors pe veci către soarele alb. Un sanctuar.

Gândurile îi făcură un salt. *Voi fi nemuritor...*

Se întoarse pe canapeaua sa și se lăsă pe spate, savurând conștient flăcările speranței și ale mândriei. Oh, dulce și divină vanitate!

— Ca un imens sarcofag, spuse mama sa.

Mereu, vipera adevărului.

Capitolul VIII

Momemn

Regii nu mint niciodată. Cer ca lumea să greșească.

—PROVERB CONRIYAN

Când îi înțelegem cu adevărat pe Zei, spun învățații nilnameshi, îi recunoaștem nu ca regi ci ca hoți. Aceasta este printre cele mai înțelepte blasfemii, pentru că îi vedem mereu pe regii care ne înșeală, dar pe hoți niciodată.

—OLEKAROS, CONFESIUNI

Toamnă, 4111 Anul-Colțului, nordul Stepei Jiünati

Yursalka din tribul Utemot se trezi tresărind.

Un fel de zgomot...

Focul era mort. Totul era întuneric. Ploaia bătea darabana pe pereții din piele ai yakshului său. Una dintre nevestele sale gema și își frământa păturile.

Apoi îl auzi din nou. O bătaie în intrarea din piele.

— Ogatha? șopti el aspru.

Unul dintre fiii lui mai tineri plecase călare cu câteva zile în urmă și nu se întorsese încă. Presupuseseră că băiatul fusese prins de ploaie și că avea să se întoarcă după ce

aceasta înceta. Ogatha mai făcuse din astea și înainte. Cu toate acestea, Yursalka era îngrijorat.

Mereu rățăcea băiatul acela.

— Oggie?

Nimic.

Încă o bătaie.

Mai mult curios decât alarmat, își eliberă picioarele din pătură, apoi se furișă în pielea goală după sabie. Era sigur că nu era decât Oggie jucându-se, dar vremuri grele veniseră asupra utemoșilor. Nu se știa niciodată.

Văzu fulgerul strălucind o clipă printr-o cusătură din tavanul conic. Un moment, apa care picura prin ea păru argint-viu. Tunetul care urmă îi făcu urechile să țiuie.

Apoi încă o bătaie. Se încordă. Își făcu drum cu grijă printre copiii și nevestele sale, se opri dinaintea intrării yakshului. Băiatul era poznaș, de asta îl răsfăța Yursalka așa, dar să arunce cu pietre în yakshul tatălui său? Era asta o pozna?

Sau răutate?

Frământă mânerul săbiei cu mâna. Tremura. Afară, ploaia rece de toamnă curgea și curgea. Alt fulger mut, urmat de un tunet care cutremură văzduhul.

Dezlegă pielea care acoperea intrarea, apoi o trase încet deoparte cu sabia. Nu vedea nimic. Întreaga lume părea să șuiere cu sunetul păstos al ploii căzând în băltoace și noroi. Mugetul îi amintea de Kiyuth.

Se aplecă și ieși în ploaia care cădea în rafale, își încheștă dinții ca să nu-i clănțâne. Degetele de la picioare i se închiseră în jurul unei pietre. Îngenunche, o ridică, dar nu văzu aproape nimic. Nu era o piatră, își dădu el seama, ci o bucată de carne uscată sau poate o bucată de sparanghel sălbatic...

Un alt fulger.

O clipă nu putu decât să clipească în lumina strălucitoare. Înțelegerea bubui o dată cu tunetul.

O bucată din degetul unui copil... Ținea în mână degetul retezat al unui copil.

Oggie?

Blestemând, arunca degetul și cerceta cu priviri sălbatice întunericul din jur. Furie, durere și groază, toate erau copleșite de neîncredere.

Asta nu se întâmplă.

Cerul fu despicat de un alb incandescent și pentru o clipă văzu întreaga lume: orizontul sterp, întinderea pășunilor îndepărtate, yakshurile neamurilor sale în apropiere și silueta singuratică aflată la nu mai mult de o duzină de metri distanță, privind...

— Ucigașule, spuse Yursalka amorțit. Ucigașule!

Auzi pași plescăind prin noroi.

— Ți-am găsit fiul rătăcind prin Stepă, spuse vocea detestabilă. Așa că ți l-am adus înapoi.

Ceva, o varză, îl lovi în piept. Fu cuprins de o panică neobișnuită.

— T-trăiești, împrășcă el. Sunt a-atât de ușurat. Cu toții vor f-fi atât de ușurați!

Alt fulger și Yursalka îl văzu, ca un strigoi mătăhălos, la fel de sălbatic și de elementar ca ploaia și tunetul.

— Unele lucruri stricate, scrâșni vocea din întuneric, nu pot fi nicicând reparate.

Yursalka urlă și se aruncă înainte, fluturându-și sabia într-un arc întins. Dar membre ca de fier îl prinseră pe întuneric. Ceva îi explodează în față. Scăpă sabia din mâinile amorțite. O mână îi strânse gâtul și Yursalka lovi într-un antebraț ca de piatră. Își simți degetele de la picioare trăgând brazde prin mazăgă. Se înecă, simți ceva tăios trăgând un arc deasupra vintrei. Simți o năvală aburindă peste coapse, senzația stranie de a fi golit pe dinăuntru.

Alunecă și căzu în noroi, zdruncinat peste măruntaiele sale.

Sunt mort.

O pâlpâire de lumină albă și Yursalka îl văzu ghemuit deasupra sa, îi văzu ochii răvășiți și rânjetul flămând. Apoi totul deveni negru.

— Cine sunt? Întrebă întunericul.

— Cnn-Cnaiür, icni el. Ucigașul d-de oameni... C-cel mai c-crunt dintre oameni...

Fu plesnit, cu palma deschisă de parcă era un sclav.

— Nu. Sunt *sfârșitul* tău. Dinaintea ochilor tăi îți voi trece sămânța prin sabie. Îți voi hăcui cadavrul și îl voi arunca la câini. Îți voi măcina oasele până vor fi praf și le voi împrăștia în cele patru vânturi. Îi voi ucide pe cei care îți vor rosti numele sau numele strămoșilor tăi până când „Yursalka” va fi la fel de lipsit de sens ca bolboroseala unui bebeluș. Te voi șterge de pe fața pământului, îți voi vâna fiecă urmă! Linia vieții tale a ajuns la mine și mai departe nu va mai merge. Eu sunt sfârșitul tău, distrugerea ta totală!

Apoi întinericul fu inundat de lumina torțelor și de agitație. Țipetele sale de mai devreme fuseseră auzite! Văzu picioare goale și încălțate cu cizme pășind apăsător în noroi, auzi bărbați blestemând și mormăind. Își văzu fratele mai tânăr făcând o piruetă cu pieptul dezgolit în noroi, își văzu ultimul văr supraviețuitor împleticindu-se în genunchi, apoi căzând ca un bețiv într-o băltoacă.

— Sunt *Căpetenia* voastră! mugi Cnaiür. Provocați-mă sau priviți-mi dreptatea! Într-un fel sau altul, dreptate se va face!

Curios de amorțit, Yursalka își răsuci capul prin mazăgă, văzu alți și alți utemoți adunându-se în jurul lor. Torțele improșcau și șuierau în ploaie, lumina lor portocalie albită de fulgere răzlețe. O văzu pe una dintre nevestele sale, înfășurată doar în pielea de urs pe care i-o dăruise tatăl său, privind îngrozită spre locul în care zăcea. Se împletici către el, cu chipul gol. Cnaiür o lovi cu putere, de parcă lovea într-un bărbat. Se rostogoli din piele, căzu goală și nemișcată la picioarele căpeteniei. Părea atât de rece.

— Acest om, tună Cnaiür, și-a trădat neamurile pe câmpul de luptă!

— Ca să ne eliberez! reuși Yursalka să strige. Pentru a scăpa utemoții de jugul tău, de depravarea ta!

— I-ați auzit mărturisirea! Viața sa și viețile a tot ce-i al lui sunt pierdute!

— Nu... tuși Yursalka, dar amorțeala își cerea drepturile.

Unde era dreptatea aici? Își trădase căpetenia, da, dar pentru *onoare*. Cnaiūr își trădase căpetenia, pe tatăl său, din iubire pentru un alt bărbat! Pentru străinul care putea grăi cuvinte ucigașe! Unde era dreptatea aici?

Cnaiūr își întinse brațele ca pentru a cuprinde întreg cerul zguduit de tunete.

— Sunt Cnaiūr urs Skiötha, cel-care-frânge-oameni-și-cai, Căpetenia utemoților, și m-am întors din morți! Cine îndrăznește să-mi contrazică judecata?

Ploaia continua să cadă. În afară de priviri de venerație și teroare, nimeni nu îndrăzni să-l contrazică pe nebun. Apoi o femeie, corcitura de norsirai pe care Cnaiūr o luase de nevastă, țâșni dintre ceilalți și se aruncă asupra lui, plângând nestăpânit. Îl lovea slab în piept, văitându-se ceva de neînțeles. O clipă, Cnaiūr o strânse tare în brațe, apoi o împinse ferm înapoi.

— Eu sunt, Anissi, spuse el cu tandrețe rușinoasă. Sunt întreg.

Apoi se întoarse de la ea la Yursalka, demon la lumina torțelor, stafie la cea a fulgerelor.

Nevestele și copiii lui Yursalka se adunaseră în jurul soțului și tatălui lor, jelindu-se. Yursalka simți coapse moi sub cap, fluturări de palme peste față și piept. Dar nu-și putea lua ochii de la chipul flămând al căpeteniei. Îl privi înșfăcând-o pe fiica lui cea mai mică de păr, retezându-i țipătul cu un fier tăios. Pentru o clipă îngrozitoare, rămase înfiptă în lama sa, apoi o scutură ca pe o păpușă trasă în țeapă. Nevestele lui Yursalka țipară și se ghemuiră. Conturându-se deasupra lor, căpetenia utemoților hăcui iar și iar, până când bâjbâiau și tremurau în noroi. Doar Omiri, fiica oloagă a lui Xunnurit pe care Yursalka o luase de nevastă primăvara trecută, rămăsese, plângând și încleștându-se de soțul ei. Cnaiūr o înșfăcă de ceafă cu mâna liberă, o săltă de la pământ. Gura i se deschidea și i se închidea ca cea a unui pește, într-un țipăt mut.

— Asta e pizda bastardă a lui Xunnurit? mârâi el.

— Da, icni Yursalka.

Cnaiūr o aruncă în noroi ca pe o zdreanță.

— Vă trăi să vadă distracția. Apoi va plăti pentru păcatele tatălui ei.

Înconjurat de membrii morți sau muribunzi ai familiei lui, Yursalka îl privi pe Cnaiür înfășurându-și măruntaiele lui pe brațele vărgate de cicatrice ca pe o sfoară. Zări ochii împietriți ai celorlalți membrii ai tribului și știu că nu vor face nimic.

Nu pentru că se temeau de căpetenia lor smintită, ci pentru că ăsta era obiceiul.

Sfârșitul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Momemn

De când Maithanet declarase Războiul Sfânt, cu un an și jumătate în urmă, nenumărate mii se adunaseră în jurul zidurilor Momemnului. Printre cei bine plasați în cele O Mie de Temple, circulau zvonuri despre consternarea Shriahului. Se spunea că nu se așteptase la un răspuns atât de covârșitor la chemările lui. Mai ales, nu se așteptase ca atâți bărbați și femei din castele de jos să se alăture Colțului. Veștile despre oameni liberi care își vindeau nevestele și copiii ca sclavi pentru a-și putea plăti drumul spre Momemn erau ceva obișnuit. Se zvonea că un croitor văduv din orașul Meigeiri chiar își înecase cei doi fii mai degrabă decât să-i vândă negustorilor de sclavi. Când fusese târât dinaintea judecătorului ecleziastic local, se spunea că pretinsese că i-a „trimis înainte” spre Shimeh.

Povești asemănătoare pătau aproape orice vești care ajungeau la Sumna, atât de des încât deveniseră mai mult o problemă de dezgust decât de neliniște pentru Oamenii Shriahului. Ceea ce îi deranja erau poveștile, la început mai rare, despre atrocitățile comise de sau împotriva Oamenilor Colțului. În apropierea coastelor Conriyei o mică furtună ucisese mai mult de nouă sute de pelerini din castele de jos. cărora li se promisese transport cu corăbii deloc vrednice de a pluti pe mare. În nord, o cohortă de tâlhari purtând Colțul distruseseră nu mai puțin de șaptesprezece sate în marșul lor spre sud. Nu lăsaseră niciun martor și fuseseră descoperiți doar când încercaseră să vândă

lucrurile lui Arnyalsa, un cunoscut preot misionar, într-o piață în Sumna. La ordinul lui Maithanet, Cavalerii Shriali le încercuiseră tabăra și îi ucisese ră pe toți.

Apoi mai era povestea lui Nrezza Barisullas, Regele Cironjului și probabil cel mai bogat om din cele Trei Mări. Când mai multe mii de tydonnieni care îi închiriaseră corăbiile nu reușiră să plătească, îi trimisese pe insula Pharinxas, o veche cetate de pirați a Regelui Rauschang al Thunyerusului, cerându-le să atace insula ca să-și plătească datoria. O făcuseră, cu dăruire. Mii de nevinovați muriseră. Nevinovați *inrithi*.

Se spune că Maithanet plânsese la aflarea veștii. Puse fără întârziere Casa Nrezza sub Ocara Shrială, ceea ce anula toate obligațiile, comerciale sau de altă natură, către Barisullas, fiii și agenții lui. Ocara fu ridicată repede, totuși, când deveni limpede că Războiului Sfânt îi va lua luni întregi în plus să se adune fără corăbiile cironje. Înainte ca acest fiasco să se încheie, Barisullas avea chiar să primească despăgubiri sub formă de concesiuni Shriale de negoț din partea celor O Mie de Temple. Se zvonea că Împăratul Nansurului trimisese personal felicitări vicelanului Rege cironji.

Dar niciunul dintre aceste incidente nu provocă nici pe departe atâta larmă ca pornirea la luptă a ceea ce ajunsese să fie cunoscut ca Războiul Sfânt cel Vulgar. Când ajunsese vestea că primele Nume Mari sosite capitulasera în fața lui Ikurei Xerius al III-lea și îi semnaseră Înscrisul, stârni multă îngrijorare că ceva de rău augur era pe cale să se petreacă. Dar fără luxul vrăjitorilor, jalbele lui Maithanet, care proslăveau virtuțile răbdării și făceau aluzii sumbre la consecințele sfidării, nu ajunseseră la Momemn decât după ce Calmemunis, Tharschilka, Kumrezzer și numeroasele gloate care îi urmau plecaseră de zile întregi.

Maithanet fu mânios. În porturi de pe tot cuprinsul celor Trei Mări, marile contingente sprijinite de state erau în sfârșit gata de imbarcare. Gothyelk, Conte de Agansanor, era deja pe mare cu sute de nobili tydonnieni și curțile lor — mai bine de cincizeci de mii de bărbați antrenați și

disciplinați. Adunarea Războiului Sfânt avea să se încheie în doar câteva luni, după cum estimau sfetnicii Shriahului. Cu toții, spuneau ei, Oamenii Colțului aveau să fie în număr de trei sute de mii, exact cât era nevoie pentru a asigura distrugerea păgânilor. Pornirea prematură la luptă al celor deja adunați era un dezastru total, chiar dacă erau în majoritate o gloată.

Mesaje frenetice fură trimise, implorându-i pe lorzi să-și aștepte pe ceilalți, dar Calmemunis, mai ales, era un om încăpățânat. Când Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali îl prinse din urmă la nord de Gielgath cu chemările lui Maithanet, se zice că Marele Demnitar al Kanampureei spusese: „E trist că însuși Shriahul se îndoiește.”

Plecarea Războiului Sfânt Vulgar din Momemn fu marcată de confuzie și tragedie mai degrabă decât de fanfare. Cum doar câțiva dintre cei adunați acolo erau afiliați unuia dintre Numele Mari, oastea nu avea un conducător clar — niciun fel de organizare, de fapt. Prin urmare, se dezlănțuiră câteva răscoale când soldații nansuri începură să împartă proviziile și fură uciși între patru și cinci sute de credincioși.

Spre cinstea sa, Calmemunis acționă repede și, cu ajutorul galeothilor lui Tharschilka, conriyenii lui fură capabili să impună ordine gloatei. Ce alte conflicte mai rămăseseră, fuseseră rezolvate cu tăișul săbiei, iar în curând Războiul Sfânt Vulgar fu gata să pornească la luptă.

Locuitorii Momemnului se înghesuiau pe zidurile orașului pentru a-i privi pe Oamenii Colțului plecând. Mulți dintre ei își băteau joc de pelerini, care de multă vreme își câștigaseră disprețul gazdelor lor. Cei mai mulți totuși rămaseră tăcuți, privind nesfârșitele întinderi de oameni târându-se către orizontul de sud. Văzură nenumărate căruțe încărcate cu bunuri, femei și copii mergând cu priviri tâmpe prin praf, câini țopăind în jurul a nenumărate picioare și mii fără număr de bărbați din castele de jos, cu fețe aspre, dar purtând doar ciocane, sape sau târnăcoape. Împăratul însuși privi spectacolul de pe înălțimile smălțuite ale porților de sud. Conform zvonurilor, fu auzit observând

că atâția pustnici, cerșetori și târfe îi făceau greață, dar că „îi dăduse deja mizeriei vulgare cina”.

Deși oastea nu putea parcurge mai mult de șaisprezece kilometri pe zi, Marile Nume erau în general mulțumite de progresul lor. Doar prin număr, Războiul Sfânt cel Vulgar cauză distrugeri în lungul coastelor. Sclavii de pe ogoare observau oameni ciudați înșiruindu-se pe câmpuri, o mână de oameni nevinovați, urmați în curând de mii. Recolte întregi erau călcate în picioare, livezi și dumbrăvi golite. Dar cu mâncarea Împăratului în burți, Oamenii Colțului erau atât de disciplinați pe cât se putea cere de la ei. Violurile, crimele și jafurile erau destul de rare ca Marile Nume să poată încă face dreptate — și, mai important, să pretindă că încă stăpânesc o armată.

Dar până să treacă hotarul provinciei Anserca pelerinii deveniră tâlhari pe față. Companii de fanatici străbăteau Anserca, în general limitându-și prădăciunile la recolte și vite, dar uneori ajungând la jafuri și carnagii. Orașul Nabathra, cunoscut pentru piețele sale de lână, fu devastat. Când unitățile nansure sub comanda Generalului Martemus care fuseseră instruite să urmărească Războiul Sfânt Vulgar, încercară să-i strunească pe Oamenii Colțului, câteva lupte aprige se dezlănțuiră. La început se părea că Generalul, deși nu avea decât două coloane la dispoziție, avea să aducă lucrurile sub control. Dar apăsarea numărului și ferocitatea galeothilor lui Tharschilka îl forțară să se retragă spre nord și în cele din urmă să se adăpostească după zidurile Gielgathului.

Calmemunis dădu o declarație prin care dădea vina pe Împărat, pretinzând că Xerius al III-lea emisese edicte prin care refuza proviziile Oamenilor Colțului, contrazicând pe față jurămintele de la început. De fapt, aceste edicte fuseseră emise de Maithanet, care sperase că aceasta va întârzia marșul hoardei spre sud și va câștiga destul timp pentru a-i convinge să se întoarcă la Momemn.

Cu Oamenii Colțului încetiniți de lipsa de furaje, Maithanet emise alte edicte, unul care revoca Iertarea Shrială a Păcatelor mai devreme aplicată tuturor celor care

se alăturau Colțului, altul pedepsindu-i pe Calmemunis, Tharschilka si Kumrezzer cu Ocara Shrială si al treilea amenințându-i cu același lucru pe toți cei care continuau să mășlăuiască sub aceste Mari Nume. Aceste vești, combinate cu reacția violentă la vărsare de sânge din ziua precedentă, opriă Războiul Sfânt Vulgar.

O vreme chiar si Tharschilka ezită în hotărârea sa și era aproape sigur că măcar miezul Războiului Vulgar se va întoarce și va porni marșul spre Momemn. Dar apoi Calmemunis primi vestea că o caravană imperială cu provizii, care după toate aparențele se îndrepta către fortăreața Asgilioch, căzuse în mod miraculos în mâinile oamenilor săi. Convins că acesta era un semn divin, adună toți lorzii și toți conducătorii improvizați ai Războiului Vulgar și îi ralie cu vorbe ațâțătoare. Le ceru să se oprească și să judece singuri justetea strădaniei lor. Le reaminti că Shriahul era un om, care ca orice alt om făcea greșeli din când în când.

— Ardoarea a fost stoarsă din inima Shriahului nostru binecuvântat, spuse el. A uitat de gloria sacră a ceea ce facem noi. Dar țineți minte vorbele acestea, frații mei, când vom doborî porțile Shimehului, când îi vom trimite capul Padirajahului într-un sac, atunci își va aminti! Ne va slăvi pentru hotărârea de care am dat dovadă atunci când inima sa a șovăit!

Deși câteva mii dezertară si în cele din urmă se strecurară înapoi spre capitala imperiului, grosul Războiului Vulgar se îmbulzi înainte, acum cu totul imun la îndemnurile Shriahului lor. Cete de culegători se împrăștiară prin provincie, în timp ce corpul principal continuă spre sud, fragmentându-se din ce în ce mai mult. Vilele nobililor locali fură prădate. Numeroase sate fură trecute prin foc, bărbații măcelăriți, femeile violate. Orașe înconjurate de ziduri care refuzară să deschidă porțile fură luate cu asalt.

În cele din urmă, Oamenii Colțului ajunseră la piciorul Munților Unaras, care până acum fuseseră bastionul sudic pentru orașele din Câmpia Kyranae. Cumva fură capabili să

se regrupeze și să se reorganizeze sub zidurile Asgiliochului, străvechea fortăreață kyraneană pe care nansurii o numeau „Spărgătorul” pentru că oprise trei invazii precedente ale fanimilor.

Timp de două zile, porțile rămaseră închise pentru ei. Apoi Prophilas, comandantul garizoanei imperiale, trimise o invitație la cină pentru Marile Nume și pentru alți nobili. Calmemunis ceru ostateci și când îi primi acceptă invitația. Intră în Asgilioch cu Tharschilka, Kumrezzer și câțiva nobili de rang mai mic și fu luat prizonier pe loc. Prophilas scoase un Mandat Shrial și îi informă respectuos că vor fi ținuți acolo pe termen nedefinit dacă nu ordonă Războiului Vulgar să se dizolve și să se întoarcă la Momemn. Când refuzară, încercă să se înțeleagă cu ei, asigurându-i că nu au nici o speranță de a izbândi împotriva kianinilor, care erau la fel de vicleni și de nemiloși pe câmpul de luptă ca și scylvendii, insistă el.

— Chiar dacă ați mărșăluit la comanda unei armate adevărate, le spuse el, tot n-aș arunca bețele-numere pentru voi. După cum stau lucrurile, conduceți o migrație de femei, copii și bărbați ordinari. Vă implor, renunțați!

Cu toate acestea, Calmemunis răspunse râzând. Recunoscuse că mușchi pentru mușchi și armă pentru armă, Războiul Vulgar nu prea era pe măsura armiiilor Padirajahului. Dar asta, pretinse el, nu avea importanță, pentru că fără îndoială că Cel din Urmă Profet demonstrase că fragilitatea acoperită de dreptate era de necucerit.

— Am lăsat Sumna și pe Shriah în spate, spuse el. Cu fiecare pas ne apropiem de Sfântul Shimeh. Cu fiecare pas ne apropiem de Rai! Continuă cu băgare de seamă, Prophilas, pentru că așa cum spune Inri Sejenus însuși: *„Jale pe cel care se pune de-a curmezișul Căii!”*

Prophilas îi eliberă pe Calmemunis și pe celelalte Nume Mari înainte de apus.

În ziua următoare mii după mii se adunară în valea de sub turnurile Asgiliochului. O ploaie blândă curgea peste ei. Sute de focuri de sacrificiu fură aprinse și carcasele jertfelor formară grămezi înalte. Tremurătorii își acoperiră trupurile

goale cu noroi și își urlară cântecele de neînțeles. Femeile cântau imnuri blânde în vreme ce soții lor își ascuțeau ce arme — târnăcoape, seceri, săbii și macete vechi — reușiseră să adune. Mulți dintre războinicii dintre ei — conriyenii, galeothii și aionii care mășăluiseră cu Marile Nume — priveau mârniți o ceată de leproși urcând prin trecătorile de munte, intenționând să fie primii care să pună piciorul pe pământ păgân. Munții Unaras nu erau impunători, mai mult o harababură de povârnișuri și de coaste de piatră dezgolită decât un lanț muntos. Dar dincolo de ei tobele chemau oameni negricioși, cu ochi de leopard, să se închine lui Fane. Dincolo de ei inrithii erau spintecați și spînzurați de copaci. Pentru credincioși, Unarasii erau capătul lumii.

Ploaia încetă. Soarele străpunse norii cu lănci de lumină. Cântând imnuri și clipind din cauza lacrimilor de bucurie, Oamenii Colțului începură să năpădească munții. Li se părea că Sfântul Shimeh e chiar dincolo de orizont. Mereu chiar dincolo.

Când vestea că Războiul Vulgar trecuse în ținuturile păgâne ajunse la Sumna, Maithanet își îndepărtă curtea și se retrase în odăile sale. Servitorii lui refuzară totii solicitanții, informându-i că Sfântul Shriah se ruga și postea și avea să continue așa până avea să afle soarta primei jumătăți nestatornice a Războiului său Sfânt.

Înclinându-se atât de adânc pe cât prevedea jnanul, Skeaös spuse:

— Împăratul a cerut să te pun la curent pe drum spre încăperea Personală, Lord Exalt-General. Au sosit aionii.

Conphas își ridică privirile de la ceea ce scria, își puse pana în cornul cu cerneală.

— Deja? Au zis că mâine.

— Un vechi truc, Lordul meu. Turnurile Stacojii nu sunt mai presus de vechi trucuri.

Turnurile Stacojii. Conphas aproape fluieră la acest gând. Cea mai puternică Școală din cele Trei Mări era pe punctul de a-și lua locul în Războiul Sfânt... Conphas

avusese mereu o apreciere de cunoscător pentru nepotrivirile mai mari ale vieții. Asemenea absurdități erau delicatese pentru el.

În dimineața precedentă văzuse sute de galere și galioane străine acostate la gura râului Phayus. Turnurile Stacojii, curțile Regelui-Regent și mai bine de o duzină de Demnitari-Guvernatori, cât și legiuni de infanteriști din castele de jos, continuau să debarce de atunci. Era de parcă întregul Aion de Sus venise să se alătore Războiului Sfânt.

Împăratul jubila. De la plecarea Războiului Sfânt cel Vulgar cu câteva săptămâni în urmă sosiseră mai bine de zece mii de thunyeri sub comanda Prințului Skaiyelt, fiul infamului Rege Rauschang, și măcar de patru ori mai mulți tydonnieni sub comanda lui Gothyelk, belicosul Conte de Agansanor. Din nefericire, amândoi se dovediseră imuni la farmecul unchiului său — violent de imuni chiar. Când i se prezentase Înscrișul, Prințul Skaiyelt scormonise curtea imperială cu ochii aceia descurajant de albaștri ai lui, apoi ieșise fără un cuvânt din palat. Bătrânul Gothyelk trăsesese un șut în pupitru și îl numise pe unchiul său fie un „păgân scopit”, fie un „poponar depravat” — în funcție de traducătorul pe care îl întrebai. Aroganța barbarilor, și mai ales a barbarilor norsirai, era de necrezut.

Dar unchiul său se aștepta la mai mult de la ainoni. Erau ketyai, ca și nansurii, și erau un vechi popor de negustori, ca și nansurii. Ainonii erau civilizați, în ciuda devoțiunii arhaice pentru bărbile lor.

Conphas îl studie pe Skeaös.

— Crezi că fac asta înadins? Ca să ne ia pe nepregătite?

Își flutură pergamentul prin aer ca să-l usuce, apoi i-l înmână mesagerului său — ordine pentru Martemus să reia patrulele la sud de Momemn.

— Eu așa aș face, răspunse Skeaös sincer. Dacă cineva adună destule mici avantaje...

Conphas încuviință. Primul Sfetnic parafrazase un pasaj din *Comerțul Sufletelor*, clasicul tratat de filozofie politică al lui Ajencis. O clipă i se păru ciudat că el și Skeaös se

disprețuiau reciproc astfel. În absența unchiului său, împărtășeau un fel straniu de înțelegere, de parcă, la fel ca fiii competitivi ai unui tată abuziv, puteau din când în când să lase deoparte rivalitățile și să accepte prin simplă conversație ceea ce aveau în comun.

Se ridică și privi în jos spre bărbatul uscățiv.

— Condu-mă, bătrân părinte.

Conphas se instalase, pe sine și centrul de comandă, la cele mai de jos nivele ale înălțimilor Andiamine, deasupra Forumului și a Campusului Scuări, nepăsându-i nici cât negru sub unghie de subtilitățile prestigiului birocratic. Urcușul până în Odaia Personală din vârf era unul lung și se întrebă într-o doară dacă bătrânul Sfetnic avea să facă față. De-a lungul anilor mai mulți funcționari imperiali muriseră de „încleștare”, după cum o numeau locuitorii palatului. Conform bunicii sale, unii împărați foloseau urcușul pentru a scăpa de funcționari bătrâni și cicălitori, dându-le mesaje presupuse prea importante pentru a fi încredințate sclavilor, apoi cerându-le să se întoarcă imediat. Înălțimile Andiamine nu erau pentru inimi slabe — literal sau nu.

Mânat mai mult de curiozitate decât de răutate, Conphas îl grăbi pe bătrân în pas alert. Nu mai văzuse pe nimeni murind de încleștare. În mod remarcabil, Skeaös nu se plânse, și în afară de faptul că își flutura brațele ca o maimuță bătrână nu arată niciun semn de efort. Cu răsuflarea ușoară, începu să-l pună pe Conphas la curent cu particularitățile tratatului dintre Turnurile Stacojii și cele O Mie de Temple — atâta cât erau cunoscute. Când deveni limpede că Skeaös nu avea numai înfățișarea, ci și energia unei maimuțe bătrâne, Conphas se plictisi.

După ce urcară câteva scări, trecură prin Grădinile Hapetine. Ca întotdeauna, Conphas aruncă o privire spre locul în care stră-stră-străbunicul său, Ikurei Anphairas, fusese asasinat cu mai bine de un secol în urmă. Înălțimile Andiamine erau pline de asemenea grote, locuri unde potentăți de multă vreme morți comiseseră sau înduraseră fapte scandaloase. Conphas știa că unchiul său făcea tot posibilul să evite asemenea locuri — în afară de cazul în

care era foarte beat. Pentru Xerius, palatul zumzăia de amintirile împăraților morți.

Dar pentru Conphas, Înălțimile Andiamine erau mai degrabă o scenă decât un mausoleu. Chiar și acum coruri ascunse umpleau galeriile cu imnuri. Câteodată, nori de fum parfumat încețosau coridoarele și atașau halouri felinarelor, astfel urcușul părea să ducă nu spre vârful unui deal, ci spre înseși porțile raiului. Dacă ar fi fost un vizitator și nu un locuitor, Conphas știa că sclave cu pieptul dezgolit i-ar fi servit vinuri tari amestecate cu narcotice nilnameshe. Eunuci burtoși i-ar fi oferit daruri de uleiuri parfumate și arme ceremoniale. Totul ar fi fost calculat pentru a aduna mici avantaje, după cum ar fi spus Skeaös, pentru a distra, a intra pe sub piele și a inspira venerație.

Încă respirând normal, Skeaös continuă să regurgiteze un șir aparent nesfârșit de fapte și observații. Conphas asculta doar cu o ureche, așteptând ca neghiobul bătrân să-i spună ceva ce nu știa deja. Apoi Primul Sfetnic ajunsese la Eleăzaras, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

— Agenții noștri din Carythusal spun că formidabila lui reputație nici nu se compară cu realitatea. Era abia un Subdidact când profesorul său, Sasheoka, a murit din cauze necunoscute acum zece ani. În doi ani a devenit Mare Maestru al celei mai puternice Școli din cele Trei Mări. Asta sugerează inteligență și pricepere intimidante. Trebuie să...

— Și foame, îl întrerupse Conphas. Nimeni nu obține atâtea într-un timp atât de scurt fără foame.

— Presupun că tu ar trebui să știi.

Conphas chicoti.

— Țsta e Skeaös pe care îl cunosc și-l iubesc! Posac. Fierbând de mândrie ilicită. Îmi făcusem griji, bătrâne.

Primul Sfetnic continuă de parcă nu auzise nimic.

— Trebuie să fii foarte precaut când vorbești cu el. Inițial, unchiul tău a vrut să te excludă din întâlnire — adică până ce Eleăzaras a cerut personal prezența ta.

— Ce-a făcut unchiul meu?!

Chiar și plictisit, Conphas avea un fin simț al desconsiderării.

— Să te excludă. S-a temut că Marele Maestru se va folosi de lipsa ta de experiență în aceste probleme...

— Să mă excludă? Pe *mine*?

Conphas se uită chiorâș la bătrân, dintr-un motiv sau altul nu prea trăgându-l inima să-l creadă. Făcea vreun fel de manevre? Ațâța focurile resentimentelor?

Poate că era un alt test de-al unchiului său...

— Dar după cum ziceam, continuă Skeaös, situația s-a schimbat, de aceea te pun acum la curent.

— Înțeleg, răspuse Conphas sceptic.

Ce punea la cale neghiobul acela bătrân?

— Spune-mi, Skeaös, care e sensul acestei întâlniri?

— Sensul? Mă tem că nu înțeleg, Lord Exalt-General.

— Scopul. Intenția. Ce speră unchiul meu să obțină de la Eleăzaras și de la ainoși?

Skeaös se încruntă, de parcă răspunsul era atât de evident că întrebarea trebuia să fie un început de bătaie de joc.

— Scopul e să asigure sprijinul Aionului pentru Înscriș.

— Și dacă Eleăzaras se dovedește la fel de refractar ca, să zicem, Conte de Agansanor, atunci ce urmează?

— Cu tot respectul, Lordul meu, mă îndoiesc sincer că...

— *Dacă*, Skeaös, atunci ce urmează?

Conphas fusese ofițer de teren de la vârsta de cincisprezece ani. Dacă voia, putea face oamenii să sară doar cu tonul vocii.

Bătrânul Sfetnic își dresese glasul. Conphas știa că Skeaös avea curaj administrativ în exces, dar niciun fel de cutezanță când era vorba de confruntări față în față.

Nu era de mirare că unchiul său îl iubea atât de mult.

— Dacă Eleăzaras refuză Înscrișul? repetă bătrânul. Atunci Împăratul nu îi asigură provizii, ca și ceilalți.

— Și dacă Shriahul îi cere unchiului să-i aprovizioneze?

— Până atunci Războiul Sfânt cel Vulgar va fi distrus — sau așa... presupunem. Un conducător, nu proviziile, va fi grija principală a lui Maithanet.

— Și cine va fi acel conducător?

Conphas scuiase fiecare întrebare imediat după fiecare răspuns, ca un interogator. Bătrânul începea să se piardă cu firea.

— T-tu. L-leul din Kiyuth.

— Și care va fi prețul meu?

— În-înscrișul. J-jurământul semnat că toate provinciile vor fi înapoiate.

— Deci sunt cuiul osiei planului unchiului meu, nu?

— D-da, Lord Exalt-General.

— Atunci spune-mi, dragă Skeaös, de ce m-ar *exclude* unchiul meu pe mine — *pe mine!* — din negocierile cu Turnurile Stacojii?

Pașii Primului Sfetnic șovăiră. Privi la cercurile înflorate brodate pe covoarele de sub picioarele lor. În loc să vorbească, își frământă mâinile.

Conphas rânji luptește.

— Ai *mințit* mai devreme, nu, Skeaös? Nu s-a pus niciodată problema ca eu să nu iau parte la întâlnirea lui cu Eleazaras, nu?

Când bărbatul nu răspunse, Conphas îl înșfăcă de umeri, îi aruncă o privire feroasă.

— E nevoie să-mi întreb unchiul?

Skeaös îi înfruntă privirea o clipă, apoi își coborî ochii.

— Nu, spuse el. Nu e nevoie.

Conphas îi dădu drumul din strânsoare. Cu palme umede, netezi roba de mătase a bărbatului.

— Ce fel de manevre faci, Skeaös? Ai crezut că rănindu-mi vanitatea mă vei face să mă întorc împotriva unchiului meu? Împotriva Împăratului meu? Încerci să mă inciți să mă răzvrătesc?

Bărbatul arăta pur și simplu panicat.

— Nu! Nu! Sunt un neghiob bătrân, știu, dar zilele mele pe acest pământ sunt numărate. Mă veselesc la gândul vieții pe care mi-au oferit-o zeii. Mă veselesc la gândul fructelor dulci din care am gustat, al marilor oameni pe care i-am cunoscut. Chiar — și știu că asta îți va părea greu de crezut — radiez pentru că am trăit destul ca să te văd pe *tine* obținând atâta glorie! Dar acest plan al unchiului tău —

de a trimite la pieire un Război Sfânt! Un *Război Sfânt!* Mă tem pentru sufletul meu, Ikurei Conphas. Pentru sufletul meu!

Conphas fu năucit, atât de mult că își uită cu totul de mânie. Presupusese că insinuările lui Skeaös fuseseră doar o altă încercare de-a unchiului său și reacționase în consecință. Posibilitatea ca neghiobul bătrân să acționeze pe cont propriu nu-i trecuse prin minte. Prea mulți ani Skeaös și unchiul său părușeră două încarnări diferite ale aceleiași voințe.

— Pe zei, Skeaös... Și pe tine te-a prins Maithanet?

Primul Sfetnic clătină din cap.

— Nu. Nu îmi pasă deloc de Maithanet — sau de Shimeh, că veni vorba... Ești tânăr. N-ai avea cum să-mi înțelegi motivele. Tinerii nu văd niciodată viața așa cum este: tăișul unui cuțit, la fel de subțire ca răsuflările care îl măsoară. Nu amintirile îi dau profunzime. Am amintiri cât pentru zece oameni și totuși zilele îmi sunt la fel de subțiri și de neclare ca pâza unsă cu grăsime cu care săracii își acoperă ferestrele. Nu, ceea ce dă adâncime vieții e *viitorul*. Fără viitor, fără un orizont de promisiuni sau amenințări, viețile noastre nu au niciun sens. Doar *viitorul e real*, Conphas, și dacă nu fac pace cu zeii, nu am niciun viitor.

Conphas sforăi.

— Dar te înțeleg prea bine, Skeaös. Ai vorbit ca un adevărat Ikurei. Cum zice poetul Girgalla? „Toate iubirile încep cu propria-ți piele” — sau *suflet*, cum e cazul aici. Dar mereu am considerat că cele două sunt interschimbabile.

— Înțelegi? *Poți?*

Înțelegea, și încă mai bine decât își imagina Skeaös. Bunica sa. Skeaös conspira cu bunica sa. Putea chiar să-i audă vocea: „Trebuie să-i momești pe amândoi, Skeaös. Să-i întorci unul împotriva celuilalt. Pasiunea lui Conphas pentru nebunia fiului meu se va stinge cât de repede. Așteaptă doar și vei vedea. Va veni la noi alergând și împreună îl vom obliga pe Xerius să renunțe la planul său smintit.”

Se întrebă dacă zdreanța bătrână îl luase pe Skeaös ca amant. Probabil, concluzionă el, și se strâmbă la imaginea care însoți acest gând. Ca o prună uscată care și-o pune cu o smochină, se gândi el.

— Tu și bunica, spuse el, sperați să salvați Războiul Sfânt de unchiul meu. O încercare lăudabilă, doar că frizează trădarea. Pe bunica o înțeleg — l-a vrăjit — dar tu, Skeaös? Tu știi, ca puțini alții, de ce e capabil Ikurei Xerius al III-lea o dată ce i se trezesc suspiciuni. Cam riscant, nu crezi, să încerci să mă pornești împotriva lui așa?

— Dar pe tine te ascultă! Și ce-i mai important, are *nevoie* de tine!

— Poate că are... Dar oricum e irelevant. Poate că stomacurile voastre străvechi găsesc mâncarea sa nu prea bine gătită, dar unchiul meu ne-a pus dinainte un ospăț, Skeaös, și eu unul nu intenționez să-l tăgăduiesc.

Oricât și-ar fi disprețuit unchiul, Conphas trebuia să recunoască: aprovizionarea lui Calmemunis și a gloatelor care îl urmau fusese o mișcare la fel de strălucită ca oricare alta făcută de el însuși pe câmpul de luptă. Războiul Sfânt cel Vulgar avea să fie anihilat de păgâni și dintr-o singură lovitură Imperiul avea să-l intimideze pe Shriah, poate chiar să-l silească să ceară Oamenilor Colțului care rămăseseră să semneze Înscrisul Imperial și să demonstreze fanimilor că Ikureii se târguiau cu bună credință. Înscrisul avea să asigure de asemenea legalitatea oricărei acțiuni pe care Imperiul ar fi putut s-o ia împotriva Oamenilor Colțului pentru a-și recupera provinciile pierdute, iar târgul cu pagânii avea să asigure că asemenea acțiuni militare vor întâmpina prea puțină rezistență — când avea să vină vremea.

Ce plan! Și pus la cale nu de Skeaös, ci de *unchiul* său. Oricât îl rodea asta pe el, Conphas decise că îl rodea mult mai mult pe bătrânul Sfetnic.

— Nu ospățul se discută, răspunse Skeaös, ci *prețul* său! Desigur că înțelegi asta!

Conphas îl studie pe Primul Sfetnic câteva clipe lungi. Se gândi că era ceva curios de patetic în ideea că bărbatul

acela urzea cu bunica sa, ca doi cerșetori rânjind disprețuitori la cei prea săraci pentru a le da mai mult decât cupru.

— Imperiul? Restaurat? spuse el cu răceală. Consider că prețul sufletului tău ar fi un chilipir, Skeaös.

Skeaös își deschise gura fără dinți să riposteze, dar apoi o închise.

Încăperea Personală era o cameră austeră, circulară, încercuită de coloane de marmură neagră, cu o galerie înconjurătoare pentru acele rare ocazii rituale când Casele Congregatului erau invitate să-l privească pe Împărat semnînd edicte de lege. O mică turmă de miniștri și sclavi se agitau prin inima încăperii, adunați în jurul capului unei mese de mahon. Conphas zări reflexia unchiului său în lustrul mesei, ca un cadavru în ape sălcii. Nu era nici urmă de Învățații Stacojii.

Exalt-Generalul zăbovi lângă intrare câteva clipe, studiînd plăcile de fildeș de pe pereți: redări ale marilor legiuitori ai antichității și ai Colțului, de la profetul Angeshraël la filozoful Poripharus. Se întrebă fără temei care dintre rudele sale moarte servise ca model artizanului pentru acele fețe. Sunetul chemărilor unchiului său îl făcură să tresară.

— Vino. Avem doar câteva clipe, nepoate.

Ceilalți se retrăseseră, doar Skeaös și Cememketri rămânând lângă unchiul său. Conphas nu putut să nu observe că galeriile înconjurătoare erau pline de oameni din Garda Eothică și din Saikul Imperial. Conphas luă loc acolo unde îi indică unchiul său.

— Și Skeaös, și Cememketri sunt de acord, spunea Xerius, că Eleăzaras este un om diabolic de inteligent și de primejdios. Cum ai face să-l prinzi în capcană, nepoate?

Unchiul său încerca să pară amuzat, ceea ce însemna că îi era frică, și poate că așa și trebuia: nimeni nu știa de ce binevoiseră Turnurile Stacojii să se alătore Războiului Sfânt, iar asta însemna că nimeni nu cunoștea intențiile Școlii. Pentru oameni ca Skaiyelt sau Gothyelk, scopul era

limpede: mântuire sau cuceriri. Dar pentru Eleăzaras? Cine ar fi putut spune ce anume le motiva pe oricare dintre Școli?

Conphas ridică din umeri.

— Capcanele ies din discuție. Trebuie să cunoști mai mult decât adversarul tău ca să-l prinzi în capcană și, după cum stau lucrurile, noi nu știm nimic. Nu știm nimic despre înțelegerea lui cu Maithanet. Nu știm *de ce* s-a ostenit să facă o asemenea înțelegere — și să-și asume asemenea riscuri! O Școală alăturându-se unui război sfânt din proprie voință... Unui *război sfânt*! Sincer, unchiule, nici măcar nu sunt sigur că asigurarea sprijinului pentru Înscris ar trebui să ne fie prioritatea în acest moment.

— Deci ce spui? Că ar trebui doar să încercăm să obținem mai multe detalii? Îmi plătesc spionii cu aur greu pentru asemenea bagatele, nepoate.

Bagatele? Conphas se luptă să-și mențină calmul. Deși unchiul său avea o inimă prea destrăbălată pentru credințe religioase, era la fel de gelos pe ignoranță ca orice fanatic. Dacă faptele îi contraziceau aspirațiile, atunci faptele nu existau.

— M-ai întrebat cândva cum am biruit la Kiyuth, unchiule. Mai ții minte ce ți-am spus?

— Ce mi-ai spus? aproape scuiță Împăratul. Mereu îmi „spui” lucruri, Conphas. Cum te aștepți să pot deosebi o impertinență de alta?

Acesta era probabil cea mai meschină și mai des folosită armă din arsenalul unchiului său: amenințarea de a interpreta sfaturile ca porunci. Amenințarea care atârna deasupra tuturor schimburilor de cuvinte: *Ai îndrăzni să-ți poruncești Împăratului?*

Conphas îi oferi unchiului său un zâmbet împăciuitoare.

— Din ce spune Skeaös, zise el liniștit, cred că ar trebui pur și simplu să ne târguim cu bună credință — pe cât posibil, măcar. Știm prea puține pentru a-l prinde în capcană.

Pășea până la margine, apoi pășea înapoi, prefăcându-se că un asemenea pas nu fusese făcut — aceasta fusese

metoda familiei lui, cel puțin până la bufoneriile recente ale bunicii sale.

— Exact asta mă gândeam și eu, spuse Xerius.

Cel puțin își amintea regulile.

Chiar atunci un șambelan anunță iminenta sosire a lui Eleăzaras și a escortei sale. Xerius îi ceru lui Skeaös să-i lege Choreea în jurul mâinii, iar bătrânul Sfetnic se supuse, în timp ce Cememketri privea cu dezgust. Aceasta era un fel de tradiție a dinastiei, adoptată cu mai bine de un secol în urmă și respectată de câte ori Familia Imperială delibera cu vrăjitori din afară.

Chepheramunni, Regele-Regent și conducătorul în titlu al Ainonului de Sus fu anunțat primul, dar când micul anturaj ainoni intră în încăpere, îl urma pe Eleăzaras ca un câine. Intrarea Marelui Maestru fu vioaie și departe de intensitatea așteptată, consideră Conphas. Ținuta lui părea mai mult cea a unui bancher decât a unui vrăjitor: neliniștit, înfometat după registre. Se înclină dinaintea lui Xerius, dar nu mai mult decât ar fi făcut-o Shriahul. Un sclav îi trase scaunul și el luă loc fără efort, în ciuda robelor stacojii pe care le târa după el. Cu obraji sulemenți și duhnind a parfum, Chepheramunni luă loc lângă el, alb la față de frică și resentimente.

Schimbul obligatoriu de onoruri, prezentări și complimente fu respectat. Când Cememketri, echivalentul lui Eleăzaras din Saikul Imperial, fu prezentat. Marele Maestru zâmbi disprețuitor și ridică din umeri, parcă îndoindu-se de rangul bărbatului. Lui Conphas i se spusese că Învățații erau adesea insuportabil de trufași în compania altor Învățați. Cememketri se înroși de mânie, dar spre cinstea lui nu reacționează la fel.

După aceste preliminarii jnanice, Marele Maestru se întoarse către Conphas.

— În sfârșit, spuse el în sheyică fluentă, îl întâlnesc pe renumitul Ikurei Conphas.

Conphas deschise gura ca să răspundă, dar unchiul său vorbi primul.

— E o raritate, nu-i așa? Puțini conducători dețin un asemenea instrument care să le îndeplinească voința... Dar cu siguranță că nu ai făcut atâta drum doar pentru a-mi întâlni nepotul?

Deși Conphas nu putea fi sigur, Eleăzaras păru să-i *facă din ochi* înainte de a se întoarce către unchiul său, parcă vrând să spună: „*Trebuie să-i suportăm cu răbdare pe neghiobii ăștia, nu?*”

— Bineînțeles că nu, răspunse Eleăzaras cu laconism afurisit.

Xerius păru să nu bage de seamă.

— Atunci aş putea să întreb *de ce* s-au alăturat Turnurile Stacojii Războiului Sfânt?

Eleăzaras își studie unghiile nevopsite.

— Răspunsul e foarte simplu, de fapt. Am fost cumpărați.

— Cumpărați?

— Întocmai.

— O tranzacție extraordinară! Care sunt detaliile acestui aranjament?

Marele Maestru zâmbi.

— Vai, mă tem că păstrarea secretului face parte din aranjament. Din nefericire nu pot divulga niciunul dintre aceste detalii.

Conphas considera această poveste puțin probabilă. Nici măcar cele o Mie de Temple nu erau destul de avute pentru a „angaja” Turnurile Stacojii. Erau aici din motive dincolo de aur și concesiuni Shriale de negoț — era sigur de asta.

Schimbând subiectul cu fluiditatea cu care un rechin își schimbă direcția în apă, Marele Maestru continuă:

— Îți faci griji, bineînțeles, în legătură cu potrivirea dintre scopurile noastre și Înscrisul tău.

Urmă o pauză acră. Apoi Xerius răspunse:

— Bineînțeles.

Pe unchiul său îl irita mai mult ca orice să i-o ia altul înainte.

— Turnurilor Stacojii, spuse Eleăzaras afectat, nu le pasă deloc ale cui vor fi pământurile cucerite de Războiul Sfânt. În consecință, Chepheramunni îți va semna Înscrisul — cu dragă inimă. Nu-i așa, Chepheramunni?

Bărbatul sulemenit încuviință, dar nu spuse nimic. Câinele fusese bine dresat.

— Dar, continuă Eleăzaras, există câteva condiții care trebuie îndeplinite mai întâi.

Conphas anticipase asta. Oamenii civilizați se târguiesc.

Xerius protestă:

— Condiții? Dar timp de secole ținuturile de aici până la Nenciphon au fost...

— Am auzit toate argumentele, îl întrerupse Eleăzaras. Prostii. Adevărate prostii. Știm amândoi ce e cu adevărat în joc aici, Împărate... Nu-i așa?

Xerius se holbă la el cu năucire timpă. Nu era obișnuit cu întreruperi, dar mai ales nu era obișnuit să negocieze cu oameni care îi erau mai mult decât egali. Aionul de Sus era o națiune bogată și foarte populată. Dintre toți conducătorii și despoții din cele Trei Mări, numai Padirajahul Kianului deținea mai multă putere comercială și militară decât Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

— Dacă nu, continuă Eleăzaras când Xerius nu răspunse, atunci sunt sigur că nepotul tău cel precoce știe. Hmm, tinere Conphas? Știi ce e în joc aici?

Conphas considera că era evident.

— Putere, spuse ridicând din umeri.

O camaraderie ciudată, își dădu el seama, exista acum între el și vrăjitor. De la început, Marele Maestru îi acordase un statut de inteligență pe măsura sa.

Chiar și străinii știu că ești un neghiob, unchiule.

— Întocmai, Conphas. Întocmai! Istoria nu e decât un pretext pentru putere, nu? Ceea ce contează...

Vrăjitorul cu păr alb lăsă cuvintele în aer cu un mic rânjet, de parcă dăduse peste un mod mai eficient pentru a-și expune punctul de vedere.

— Spune-mi, îl întrebă el pe Xerius, de ce i-ai aprovizionat pe Calmemunis, pe Kumrezzer și pe ceilalți? De ce le-ai oferit mijloacele de a porni la luptă?

Unchiul său optă pentru răspunsul prestabilit.

— Pentru a pune capăt prădăciunilor, de ce altceva?

— Puțin probabil, se răsti Eleăzaras. Cred că ai aprovizionat Războiul Sfânt cel Vulgar ca să-l distrugi.

Urmă o pauză stingheritoare.

— Dar asta e o nebunie, răspuse într-un final Xerius. Lăsând de-o parte damnarea, ce am fi avut de câștigat?

— De câștigat? repetă Eleăzaras cu un zâmbet pieziș. Păi, Războiul Sfânt, desigur... Târgul nostru cu Maithanet te-a lipsit de influența pe care ar fi avut-o cu Saikul Imperial, așa că aveai nevoie de altceva în schimb. Dacă Războiul Sfânt cel Vulgar e distrus, atunci îți va fi mult mai ușor să-l convingi pe Maithanet că Războiul Sfânt are nevoie de tine — sau mai bine zis de deja legendara perspicacitate a nepotului tău aici de față. Înscrișul va fi prețul lui, iar Înscrișul îți cedează toate acțiunile Războiului Sfânt... Trebuie să recunosc că e un plan splendid.

Această mică lingușeală fu pierzania lui Xerius. Conphas descoperise că proștii tindeau să fie excesiv de mândrii de puținele lor momente de geniu.

Eleăzaras zâmbi.

Te joacă pe degete, unchiule, și nici măcar nu-ți poți da seama de asta.

Marele Maestru se aplecă înainte, dându-și seama parcă de neliniștea stârnită de apropiere. Eleăzaras, își dădu seama Conphas, era un practicant desăvârșit al jnului.

— Deocamdată, spuse el cu răceală, nu cunoaștem detaliile jocului tău, Împărate. Dar permite-mi să te asigur că dacă implică trădarea Războiului Sfânt, atunci implică trădarea *Turnurilor Stacojii*. Înțelegi ce înseamnă asta? Ce atrage după sine? Dacă ne trădezi, Ikurei, atunci nimeni — aruncă o privire întunecată către Cememketri —, nici măcar Saikul tău Imperial nu va putea să te apere de furia noastră. Suntem Turnurile Stacojii, Împărate... Gândește-te la asta.

— Mă ameninți? icni Xerius.

— Asigurări, Împărate. Toate aranjamentele au nevoie de asigurări.

Xerius își îndepărtă cu o smucitură chipul, atent la Skeaös, care își șoptea frenetic în ureche. Dar Cememketri nu se mai putu abține.

— Întreci măsura, Eli. Te porți de parcă am ședea în Carythusal când de fapt tu ești cel care șade în Momemn. Două dintre cele Trei Mări se află între tine și căminul tău. Mult prea departe pentru a rosti amenințări!

Eleăzaras se încruntă, apoi pufni, întorcându-se către Conphas de parcă Marele Maestru al Saikului Imperial nici nu exista.

— În Carythusal ești numit Leul din Kiyuth, spuse el nonșalant.

Ochii îi erau mici, întunecați și vioi. Îl cercetau de sub sprâncene albe și stufoase.

— Chiar așa? Întrebă Conphas, cu adevărat surprins că porecla bunicii sale călătorise atât de departe și atât de repede.

Surprins și mulțumit — foarte mulțumit.

— Arhiviștii mei îmi spun că ești primul care i-a înfrânt pe scylvendi în luptă deschisă. Spionii mei, pe de altă parte, îmi spun că soldații tăi te venerează ca pe un zeu. Așa este?

Conphas zâmbi, hotărând că Marele Maestru l-ar linge în fund până l-ar curăța mai ceva ca o pisică dacă i s-ar oferi ocazia. În ciuda puterii sale de pătrundere, Eleăzaras îl judecase greșit.

Era momentul să-l pună pe drumul cel bun.

— Ceea ce tocmai a spus Cememketri e adevărat, să știi. Indiferent ce târg ai încheiat cu Maithanet, ți-ai expus Școala celei mai mari primejdii de la Războaiele Scolastice încoace. Și nu doar din cauza Cishaurimilor. Veți fi o mică enclavă de hulitori în mijlocul unui mare trib de fanatici. Veți avea nevoie de toți prietenii pe care îi puteți obține.

Pentru prima oară ceva ce semăna a mânie adevărată ieși la suprafață în ochii lui Eleăzaras, ca sclipirea cărbunilor prin fumul unui foc.

— Putem face lumea să ardă cu cântecul nostru, tinere Conphas. Nu avem nevoie de nimeni.

În ciuda gafelor unchiului său, Conphas părăsi negocierile încredințat că Ikureii obținuseră mult mai mult decât cedaseră. Și era sigur că știa de ce acceptaseră Turnurile Stacojii oferta lui Maithanet de a se alătura Războiului Sfânt.

Puține lucruri dezvăluie lista rivalilor mai complet ca negocierea unei înțelegeri. În timpul târguielilor, deveni evident că Eleăzaras își făcea griji mai ales în legătură cu Cishaurimii. În schimbul semnăturii lui Chepheramunni pe Înscriș, acesta ceruse ca Cememketri și Saikul Imperial să-i cedeze toate informațiile pe care le adunaseră în legătură cu preoții-vrăjitori ai fanimilor de-a lungul secolelor de război împotriva lor. Desigur, asta era de așteptat: Turnurile Stacojii își jucau propria existență pe capacitatea lor de a-i înfrânge pe Cishaurimi. Dar exista o intensitate de netăgăduit în felul în care Marele Maestru le rostea numele. Eleăzaras spunea „Cishaurimi” la fel cum un nansur spunea „scylvendi” — în felul în care cineva își numea un vechi și detestat dușman.

Pentru Conphas asta însemna un singur lucru: Turnurile Stacojii fuseseră în război cu Cishaurimii cu multă vreme înainte ca Maithanet să declare Războiul Sfânt. Ca și Casa Ikurei, Turnurile Stacojii se amestecaseră în Războiul Sfânt pentru a-l *folosi*. Pentru Turnurile Stacojii, Războiul Sfânt era un instrument al răzbunării.

Când Conphas își menționează suspiciunile, unchiul său rânji disprețuitor — cel puțin la început. Insistă că Eleăzaras avea interese prea mercantile pentru a risca atât de mult pentru un fleac ca răzbunarea. Dar când Cememketri și Skeaös sprijiniră de asemenea teoria aceasta, Împăratul își dădu seama că nutrise aceleași suspiciuni în tot acest timp. Era oficial: Turnurile Stacojii se alăturaseră Războiului Sfânt pentru a încheia un război pre-existent cu Cishaurimii.

În sine, această situație oferea consolare. Însemna că planurile Turnurilor Stacojii nu aveau să se intersecteze cu ale lor până la sfârșit — când nu avea să mai conteze. Lui Eleazaras avea să-i fie dificil să-și îndeplinească amenințările când el și Școala sa vor fi pierit. Dar ceea ce îl deranja pe Conphas erau motivele lui Maithanet de a chema Turnurile Stacojii. La prima vedere, lui Conphas nu-i venea în minte nici o Școală care să aibă mai puține motive să se alăture unui Război Sfânt. Din câte știa Conphas, Shriahul nu abordase nici o altă Școală — nici măcar Saikul Imperial, care fusese bastionul tradițional împotriva Cishaurimilor în timpul Jihadurilor. Doar Turnurile Stacojii.

De ce?

Doar dacă Maithanet știuse cumva de războiul lor. Dar acest răspuns era mai îngrijorător decât întrebarea. Având în vedere că aproape toți spionii imperiali din Sumna erau morți, aveau din plin motive să fie precauți în ceea ce privea viclenia lui Maithanet și așa. Dar asta! Un Shriah care pătrunsese în Școli? Și în *Turnurile Stacojii*, nici mai mult, nici mai puțin.

Pentru prima dată, Conphas bănuia că Maithanet și nu Casa Ikurei se afla în centrul pînzei de păianjen a Războiului Sfânt. Dar nu îndrăzni să-și împărtășească presimțirile rele cu unchiul său, care tindea să fie și mai prost când se temea. În schimb, își explorează frica pe cont propriu, încetă să viseze cu ochii deschiși la gloria viitoare în orele întunecate dinainte să adoarmă. În schimb, se frământa pentru implicații pe care nu le putea nici înghiți, nici verifica.

Maithanet. Ce joc juca? Și că veni vorba, cine era?

Veștile sosiră în ziua următoare. Războiul Sfânt cel Vulgar fusese nimicit.

Rapoartele erau vagi la început. Mesaje urgente de la Asgilioch relatând poveștile înfiorătoare a unei duzini de galeothi care reușiseră să se salveze peste Pintenul Unaras. Războiul Sfânt cel Vulgar fusese cu totul copleșit pe Câmpia Mengedda. La puțin vreme după aceea, doi curieri sosiră din Kian, unul purtând capetele retezate ale lui

Calmemunis, Tharschilka și al unui bărbat care putea fi sau nu Kumrezzer, celălalt purtând un mesaj secret de la Skauras însuși și dat în primire, după instrucțiunile Padirajahului, fostului său ostatic și pupil, Ikurei Conphas. Spunea doar:

Nu putem număra leșurile neamului vostru de idolatri, atât de mulți au căzut sub dreapta furie a mâinii noastre. Lăudat fie Zeul Solitar. Luați aminte, Casa Ikurei a fost auzită.

După ce îndepărtă curierul, Conphas petrecu câteva ore meditănd la mesaj în apartamentele sale. Iar și iar, cuvintele îi veneau în minte din proprie voință.

...Atât de mulți au căzut... Nu putem număra...

Deși avea doar douăzeci și șapte de ani, Ikurei Conphas văzuse măcelul multor câmpuri de luptă — destule ca aproape să-și poată imagina mulțimile de inrithi rășchirați și încâlciți pe Câmpia Mengedda, ochii lor ca de pește mort holbându-se în adâncul pământului sau înspre cerul nesfârșit. Dar nu vina fu cea care îi împinse sufletul să cugete — chiar să jelească într-un fel straniu — ci simpla scară a acestui prim act înfăptuit. De parcă până acum dimensiunile planului unchiului său fuseseră prea abstracte ca el să poată înțelege cu adevărat. Ikurei Conphas era cuprins de venerație dinaintea a ceea ce el și unchiul său făcuseră.

... Casa Ikurei a fost auzită.

Sacrificarea unei întregi armate de oameni. Doar Zeii îndrăzneau asemenea fapte.

Am fost auziți.

Mulți, își dădu Conphas seama, vor bănuî că cea care a vorbit a fost Casa Ikurei, dar nimeni nu avea să știe. O mândrie ciudată se cuibări în el în acel moment, o mândrie secretă, ruptă de aprecierile altor oameni. În analele marilor evenimente, vor exista multe relatări ale acestui prim tragic eveniment al Războiului Sfânt. Responsabilitatea pentru dezastru avea să îi fie aruncată în spate lui Calmemunis și celorlaltor Mari Nume. În lista

strămoșilor urmașilor lor, acestea vor fi nume vrednice de dispreț.

Nu avea să fie nici o mențiune a lui Ikurei Conphas.

O clipă, Conphas se simți ca un hoț, autorul ascuns al unei mari pierderi. Iar înviorarea pe care o resimți avu o intensitate aproape sexuală. Văzu limpede acum de ce iubea atât de mult acest fel de război. Pe câmpul de luptă, fiecare faptă a sa era deschisă cercetării celorlalți. Dar aici era ferit de priviri iscoditoare, puneă în scenă destinul dintr-un loc dincolo de judecăți sau acuzări. Zăcea ascuns în pânțele evenimentelor.

Ca un Zeu.

Partea a III-a **Târfa**

Capitolul IX **Sumna**

Iar Regele neom strigă vorbe înțepătoare:

Răspuns drept să-mi dați pe față

Căci moarte asupra-vă plutește.

Trimisul mereu chibzuit răspunse:

A cărnii suntem rasă,

O rasă ce iubește.

— „BALADA INCHOROILOR,” STRĂVECHI CÂNTEC
POPULAR KÛNIÛRIC

Începutul iernii, 4110 Anul-Colțului, Sumna

— Vei veni săptămâna viitoare? îl întreabă Esmenet pe Psammatus, privindu-l cum își trăgea tunică de mătase albă peste cap, apoi în jos peste stomac și peste falusul încă lucios.

Ședea goală în pat, cu așternuturile adunate peste genunchi.

Psammatus se opri, netezind absent cute. O privi cu milă.

— Mă tem că asta e ultima mea vizită, Esmi.

Esmenet încuviință.

— Ai găsit pe altcineva. Cineva mai tânără.

— Îmi pare rău, Esmi.

— Nu. Să nu-ți pară rău. Târfele știu că nu e cazul să se bosumfle ca nevestele.

Psammatus zâmbi, dar nu răspunse. Esmenet îl privi recuperându-și mantia și veșmintele generoase albe cu auriu. Era ceva mișcător și smerit în felul în care se îmbrăca. Se opri chiar ca să sărute colțul argintiu brodat pe fiecare dintre mânecile curgătoare. Avea să-i fie dor de Psammatus, de părul său argintiu și suplu, de fața lui părintească. Avea să-i fie dor chiar și de felul blând în care se împreuna. *Devin o târfă bătrână*, se gândi ea. *Încă un motiv ca Akka să mă părăsească.*

Inrau murise și Achamian părăsise Sumna un om distrus. După toate aceste zile, încă își mai ținea răsuflarea la amintirea plecării lui. Îl implorase să o ia cu el. Până la urmă plânsese chiar și căzuse în genunchi:

— Te rog, Akka! Am *nevoie* de tine!

Dar era o minciună, o știa, iar resentimentele năucite din ochii săi însemnau că și el știa. Era o prostituată, iar prostituatele se căleau împotriva bărbaților, a tuturor bărbaților, de nevoie. Nu. Oricât se temea să-l piardă pe Achamian, se temea mai mult de perspectiva de a se întoarce la vechea ei viață, la nesfârșita înșiruire de priviri flămânde și chinuite și de sămânță vărsată. Voia Școlile! Marile Facțiuni! Îl voia pe Achamian, dar voia mai mult *viața* lui.

Iar acesta era ironia care îi tăia răsuflarea. Că în timp ce se bucura de noua viață prin Achamian, nu putuse renunța la cea veche.

— Spui că mă iubești, strigase Achamian, dar continui să iei mușterii. Spune-mi de ce, Esmi! De ce?

Pentru că știam că mă vei părăsi. Cu toții mă părăsiți... toți cei pe care îi iubesc.

— Esmi, spunea Psammatus. Esmi. Te rog nu plânge, dulceața mea. Mă voi întoarce săptămâna viitoare, promit.

Își clătină capul și își șterse lacrimile din ochi. Nu spuse nimic.

Să plâng pentru un bărbat! Sunt mai tare de atât!

Psammatus se așează lângă ea ca să-și lege sandalele. Părea gânditor, chiar speriat. Știa că bărbații ca Psammatus veneau la târfe ca să scape de pasiuni incomode, nu ca să le ghiftuiască.

— Ai auzit de un tânăr preot pe nume Inrau? Întrebă ea, sperând să-l facă să se simtă mai în largul lui și în același timp să continue cu o rămășiță jalnică din viața ei cu Achamian.

— Da, am auzit, răspunse Psammatus, profilul său fiind în același timp nedumerit și ușurat. Este acela de care se zice că s-a sinucis.

Același lucru pe care îl spuneau și ceilalți. Veștile despre moartea lui Inrau provocaseră mare scandal în Hagerna.

— S-a sinucis. Ești sigur de asta?

Și dacă e adevărat? Ce vei face atunci, Akka?

— Sunt sigur că asta se spune.

Se întoarce și o privi sumbru, trecându-și un deget pe obrazul ei. Apoi se ridică și își aruncă pelerina albastră — cea pe care o folosea pentru a-și ascunde hainele — pe braț.

— Lasă ușa deschisă, bine? Îl rugă Esmenet.

Încuviință.

— Cu bine, Esmenet.

— Cu bine.

În umbrele care se îndesau ale înserării, Esmenet se întinse goală peste așternuturi și moțai o scurtă vreme, cu regret după regret învârtindu-i-se prin minte. Moartea lui Inrau. Fuga lui Achamian. Și ca întotdeauna, fiica ei... Când ochii i se deschiseră, o siluetă întuneca ușa. Cineva care aștepta.

— Cine ești? Întrebă ea obosită.

Își dresе vocea. Fără un cuvânt, bărbatul păși către marginea patului. Era înalt, sculptural chiar, purtând o haină de un negru cărbune peste o cămașă argintie de zale și o tunică neagră de damasc zdrobit. *Un client nou*, se gândi ea, privindu-l în față cu inocența celor abia treziți din somn. *Unul frumos*.

— Doisprezece talanți, spuse ea, întinzându-se dintre pături. Sau jumătate de argint dacă...

O plesni — *tare*. Capul lui Esmenet fu aruncat pe spate și într-o parte. Căzu cu fața înainte din pat.

Bărbatul chicoti.

— Tu nu ești o târfă de doisprezece talanți. Cu siguranță nu.

Cu urechile țiuindu-i, Esmenet se chinui să se ridice în patru labe și se sprijini cu spatele de perete.

Bărbatul se așeză la capătul patului ei grosolan și începu să își scoată mănușile deget cu deget.

— Eticheta spune să nu începi vreodată o relație cu minciuni, târfă. Se stabilește un precedent nefericit.

— Avem o relație? Întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Întreaga jumătate din stânga a feței îi era amorțită.

— Printr-o cunoștință comună, da.

Ochii lui întârziară pe sânii ei o clipă, înainte de a fugi între coapsele ei. Esmenet își lăsa genunchii să se îndepărteze puțin mai mult, ca din întâmplare din cauza extenuării.

— Și cine ar fi aceea? Întrebă ea cu inima bubuindu-i în piept.

Bărbatul privi sub buricul ei la fel de lipsit de rușine ca un stăpân de sclavi.

— Un anume Învățat al Mandatului — își ridică ochii ca dintr-o reverie — pe nume Drusas Achamian.

Akka. Ai știut că se va întâmpla asta.

— Îl cunosc, spuse ea precaută, rezistând impulsului de a-l întreba din nou cine era.

Nu pune întrebări. Ignoranța însemna viața.

În schimb spuse:

— Ce vrei să știi?

Își lăsa genunchii să se îndepărteze și mai mult. *Fii târfă...*

— Totul, răspunse bărbatul cu un rânjat afectat și cu pleoapele pe jumătate lăsate. Vreau să știu tot ce știe el și toate persoanele pe care le-a cunoscut.

— Va costa, spuse ea, încercând să-și păstreze vocea calmă. Amândouă vor costa.

Trebuie să-l vinzi.

— De ce nu mă miră. Ah, afacerile. Fac ca totul să fie atât de direct, nu?

Fredona încet în timp ce dibuia prin pungă.

— Ține... *Unsprezece* talanți de aramă. Șase ca să-ți trădezi trupul și cinci ca să-l trădezi pe Învățat.

Un rânjat crud.

— O estimare corectă a valorii lor, nu crezi?

— O jumătate de argint, cel puțin, spuse ea. Pentru fiecare.

Târguiește-te... Fii târfă.

— Asemenea vanitate! răspunse el, cu toate acestea afundând două degete palide înapoi în pungă. Ce zici de unul dintre *aceștia*?

Privi aurul lucitor cu foame neprefăcută.

— E bun, spuse ea cu gura uscată.

Bărbatul rânji.

— Mă gândeam eu.

Moneda dispăru și el începu să se dezbrace, privind-o cu franchețe brutală în timp ce ea se grăbea să aprindă lumânările ca să alunge întunericul înserării.

Când veni vremea, exista ceva animalic în apropierea lui, un miros sau o căldură care se adresa direct trupului ei. Îi cuprinse sânul stâng într-o mână grea, bătătorită, și orice iluzie pe care și-o făcuse de a se folosi de dorința lui ca de o armă se evaporă. Prezența lui era copleșitoare. În timp ce o lăsa în jos pe pat, se temu să nu leșine.

Fii supusă...

Îngenunche dinaintea ei și, fără efort, îi trase șoldurile ridicate și îi depărtă picioarele peste coapsele lui. Se trezi

râvnind după momentul de care se temuse. Apoi el fu înăuntru. Ea țipă. *Ce-mi face? Ce-mi...*

Începu să se miște. Felul în care îi stăpânea trupul era neomenesc. În curând un suspin adânc se prelungi în altul. Când o mângâia, pielea îi era vie de cutremurările care treceau peste ea, prin ea. Începu să se zvârcolească, să se frece de el cu disperare, gemând printre dinții încleștați, îmbătată de un extaz de coșmar. Prin ochii ei îndurerați el părea să fie centrul ei arzând, contopindu-se cu ea, inundând-o de încântare după încântare, cu fiecare împingere. Iar și iar o aducea pe marginea clocotitoare a extazului, doar pentru a se opri și a pune întrebări, întrebări nesfârșite...

— Și ce a spus mai exact înrau despre Maithanet?

— Nu te opri... *Te roog.*

— Ce-a spus?

Spune adevărul.

Își aminti ca încercase să-i tragă fața în jos către a sa, suspinînd:

— *Sărută-mă... Sărută-mă.*

Își aminti pieptul lui gros apăsându-i sânii, și că se cutremură, năruindu-se sub el de parcă era făcută din nisip.

Își aminti că zăcuse nemișcată și transpirată cu el, gâfâind după aer, simțindu-i bățiile puternice ale inimii prin membru, cea mai mică mișcare fiind ca un fulger între coapsele ei, o beatitudine agonizantă care o făcu să plângă și să geamă cu uitare sălbatică de sine.

Și își aminti că îi răspunsese la întrebări cu graba buzelor zdrobite. *Orice! Ti-aș da orice!*

Când ajunsese în punctul culminant pentru ultima dată, i se păru că fusese aruncată peste marginea unui abis și își auzi propriile țipete răgușite ca de la mare depărtare, stridente peste tunetul mugetului său de dragon.

Apoi el se retrase și ea se simți prădată, cu membrele tremurând, cu pielea amorțită și rece de sudoare. Două lumânări erau terminate, dar în încăpere pătrundea lumină cenușie. *Cât timp?*

Stătea în picioare deasupra ei, silueta sa ca de zeu lucind în lumina ultimei lumânări.

— Vine dimineața, spuse el.

Moneda de aur flutură în mâna sa, vrăjind-o cu sclipirile ei. O ținu deasupra ei și o lăsă să-i alunece printre degete. Plescăi în băltoacele lipicioase de pe burta ei. Privi în jos și icni de groază.

Sămânța îi era neagră.

— Șșșt, spuse el, adunându-și podoabele. Nu spune niciun cuvânt despre asta nimănui. Înțelegi, târfă?

— Înțeleg, reuși ea să spună, cu lacrimile acum șiroindu-i.

Ce-am făcut?

Fixă cu privirea moneda și profilul Împăratului de pe ea, singuratică și aurie pe părul pubian pufos și pielea dezgolită a șoldurilor — piele vrâstată și mânjită de întuneric sclipitor. Fierea îi inundă fundul gâtului. Încăperea deveni mai luminată. *Deschide obloanele.* Dar când ridică privirea, dispăruse. Auzi bătaia seacă a aripilor îndepărtându-se în lumina zorilor.

Aerul răcoros al dimineții năvăli în cameră, curățând duhoarea împerecherii neomenești. *Dar mirosise a smirnă.*

Esmenet se rostogoli și vomită pe podea.

Trecu o vreme până reuși să se spele, să se îmbrace și să părăsească încăperea. Când se împletici în stradă, știu că nu se va mai putea întoarce niciodată. Înfruntă apăsarea duhnitoare a celorlalți oameni — zona mușteriiilor se afla chiar lângă mereu aglomerata Piață Ecosium — simțindu-se curios de vie la priveliștile și zgomotele orașului ei: loviturile de ciocan ale fierarilor, strigătele unui om cu un singur ochi proslăvind puterea vindecătoare a produselor sale din sulf, lătratul câinilor, cerșitul insistent al unui om fără picioare, alt om strigând numele cărnurilor lui, strigătele aspre ale stăpânilor de catări care-și băteau atelajele până ce acestea țipau. Sunete nesfârșite. Și o harababură de mirosuri: piatră uscată, fum parfumat, aroma atrăgătoare a cărnii la proțap, fecale și fum — peste tot mirosul fumului.

Piața era animată de o vigoare energetică de dimineață, iar ea trecu prin mulțime ca o umbră ostenită. Trupul o durea până în măduva oaselor și mersul era dureros. Încleșta strâns moneda de aur, schimbând periodic mâinile pentru a-și șterge palmele de sudoare. Privea indiferentă la oameni și lucruri: la o amforă crăpată sângerând ulei peste covorul unui vânzător, la tinere sclave galeothe făcându-și drum prin mulțime cu ochii plecați, purtând pe cap coșuri împletite cu grâne, la un câine obosit, alert și cercetând prin desigurii de picioare, la silueta încețoșată a Junriümei ridicându-se în depărtare. Privea și se gândea: *Sumna*.

Își iubea orașul, dar trebuia să evadeze.

Achamian îi spusese că era posibil să se întâmple așa ceva, că dacă Inrau fusese de fapt ucis, atunci era posibil să vină oameni la ea, căutându-l pe el.

— Dacă se întâmplă asta, Esmi, atunci orice-ai face, nu pune întrebări. Nu vrei să știi nimic despre ei, înțelegi? Ignoranța înseamnă viață... Supune-te. Fii târfă până la capăt. Târguiește-te cum se târguiesc târfele. Mai presus de toate, trebuie să mă vinzi, Esmi. Trebuie să le spui tot ce știi. Și spune-le adevărul, pentru că e foarte probabil să știe deja mare parte din el. Fă asta și vei supraviețui.

— Dar de ce?

— Pentru că spionii prețuiesc un suflet slab și meschin mai presus de orice, Esmi. Or să te cruțe în ideea că s-ar putea să te dovedești utilă. Ascunde-ți puterea și vei supraviețui.

— Dar cum rămâne cu tine, Akka? Dacă află ceva ce pot folosi ca să-ți facă rău?

— Sunt un Învățat, Esmi, răspunsese el. Un Învățat al Mandatului.

În sfârșit, printr-o perdea de trecători, zări o fetiță stând în picioarele goale în lumina prăfuită a soarelui. Era potrivită. Cu ochi mari, căprui, fetița o privi pe Esmentet apropiindu-se, prea ostenită pentru a-i întoarce zâmbetul. Încleșta un băț la pieptul cămășii ei jerpelite.

Am supraviețuit, Akka. Și nu am supraviețuit.

Esmenet se opri dinaintea copilei și o buimăci cu talantul de aur.

Ține, spuse ea, apăsându-l în palmele mici.

Atât de asemenea fiicei mele.

Singur, pe spinarea catărului, Achamian coborî în valea Sudica. Își alesese drumul spre sud de la Sumna la Momemn dintr-o toană, sau așa crezuse, sperând numai să evite terenurile puternic cultivate de lângă coastă. Sudica nu fusese populată de multă vreme. Era cămin doar păstorilor, turmelor lor de oi și ruinelor.

Ziua era senină și surprinzător de caldă. Nansurul nu era un ținut uscat, dar natura lui îi amintea lui Achamian de unul. Poporul lui era la fel, adunat în jurul râurilor și coastelor, părăsind mari întinderi de pământ care erau neospitaliere doar din cauza vulnerabilității lor dinaintea scylvendilor.

Sudica era un asemenea loc. Achamian citise că în zilele Kyraneășului aceasta fusese una dintre marile provincii, dăduse naștere la generali și dinastii conducătoare. Acum nu mai erau decât oi și piatră pe jumătate îngropată. Achamian părea să caute locuri ca acesta indiferent în ce țară se găsea, locuri care dormeau, care visau, la timpuri străvechi. Acesta era un obicei împărtășit de mulți dintre cei din Mandat, o obsesie adâncă pentru monumente ruinate, de piatră sau cuvânt — atât de adâncă încât se trezeau pășind prin temple ruinate sau rătăcind prin biblioteca vreunei gazde educate fără să-și amintească de ce. Făcuse din ei cronicarii celor Trei Mări. Pentru ei, rătăcitul printre jumătăți de ziduri sau coloane prăbușite sau printre cuvintele tratatelor străvechi însemna într-un fel să călătorească în pace, să fie un singur om în loc de doi.

Cel mai faimos reper al Sudicăi erau ruinele templului-fortăreață Batathent. Lui Achamian îi luă ceva vreme să străbată dealurile și să traverseze tufărișurile înainte de a intra călare în umbra ei. Zidurile imense, ciuntite, se sfărâmau în pietriș. În mod limpede, locul fusese jefuit de-a lungul anilor de granit și de calcarul strălucitor. Tot ce mai

rămăsese din templu erau șiruri de coloane masive, mult prea impozante, presupuse Achamian, pentru a fi doborâte și trase pe coastă. Batathent fusese una dintre puținele cetăți care supraviețuiseră prăbușirii Kyraneasului în timpul Primului Apocalips, un sanctuar pentru cei care fugeau dinaintea cetelor de scylvendi și sranci porniți la vânătoare. O mână protectoare cuprinzând lumina gingașă a civilizației. Achamian rătăci peste locurile acelea, întâlnirea dintre piatra veche și cunoștințele lui inspirându-i venerație. Se întoarse la catârul său doar atunci când întunericul care se adâncea îl îngrijoră că nu va mai găsi drumul.

În acea noapte își întinse covorul și dormi sub coloane, găsind o alinare tristă în felul în care căldura soarelui întârzia în piatra rece ca iarna.

În somn, visă la acea zi în care fiecare copil se născuse mort, acea zi în care Sfatul, împins către meterezele negre ale Golgotterathului de către neoameni și străvechii norsirai, adusese întunericul, total și teribil, în lume: Mog-Pharau, Non-Zeul. În somn, Achamian privi glorie după glorie pâlpâind și stingându-se prin ochii lui Seswatha. Și se trezi cum se trezea mereu: un martor al sfârșitului lumii.

Își spală părul și barba într-un pârau din apropiere, le unse cu ulei și apoi se întoarse la modesta lui tabără. Jelea, își dădu el seama, nu doar pentru Inrau, ci și pentru pierderea vechii lui încrederi. Numeroase anchete îl conduseseră prin labirintul de birouri ale celor O Mie de Temple— nicăieri. Discuțiile sale cu diferiți Funcționari ai Shriahului se conturau puternic în gândurile sale, iar în acele amintiri preoții păreau și mai înalți, și slabi ca nuiiele de răchită. Mulți dintre ei fuseseră descumpănitor de ageri și, de asemenea, dedicați cu încăpăținare explicației oficiale a morții lui Inrau: sinucidere. Achamian știa că stupiditatea supremă fusese să le ofere aur în schimbul adevărului. Ce fusese în capul lui? Fusese mai mult aur în bolurile din care își sorbeau anpoiul decât ar fi putut el să adune vreodată. Era un cerșetor dinaintea averii celor O Mie de Temple. Dinaintea puterii lui Maithanet.

Încă întrebând de moartea lui Inrau, Achamian se mișcase ca prin ceață, stăpânit de aceeași contractare interioară pe care o simțea în copilărie când tatăl lui îi cerea să caute frânghia veche pe care o folosea pentru biciuiri.

— *Găsește funia*, scrâșnea vocea, iar ceremonia începea: buze tremurânde, mâini scuturându-se în timp ce se încleștau de cînepa nemiloasă...

Dacă Inrau se sinucisese cu adevărat, atunci Achamian era cel care îl ucisese.

Găsește funia, Akka. Găsește-o acum.

Fu ușurat când Mandatul îi ceru să călătorească spre Momemn și să se alătore Războiului Sfânt. O dată cu pierderea lui Inrau, Nautzera și ceilalți membrii ai Cvorumului renunțaseră la speranțele lor obscure de a pătrunde în cele O Mie de Temple. Acum voiau ca el să supravegheze Turnurile Stacojii — din nou. Oricât de mult îl înțepa ironia situației, nu se împotrivise. Venise vremea să meargă mai departe. Sumna nu făcea decât să confirme o concluzie pe care nu o putea îndura. Chiar și Esmenet începuse să-l enerveze. Ochi batjocoritori și cosmetice ieftine. Așteptarea fără sfârșit în timp ce ea le făcea pe plac altor bărbați. Pe cât de ușor îi ațâța carnea, limba ei îi lăsa gândurile reci de scuiatul nesiguranței. Și totuși amintirea ei dura — gustul pielii ei, amărui de la parfum.

Vrăjitorii nu erau obișnuiți cu femeile. Misterele lor erau de natură inferioară, trebuiau disprețuite de bărbații învățați. Dar misterele acestei unice femei, ale acestei târfe sublime, ațâțau mai degrabă frică decât dispreț în el. Frică și dor. Dar de ce? După moartea lui Inrau cea mai mare nevoie a sa fusese ceva care să-l distragă, iar ea refuzase cu încăpățănare să fie acel ceva. Ba din contră. Îl descosea de nuanțele zilei sale, dezbătând — mai mult cu sine decât cu el — sensurile fiecărui lucru fără importanță pe care îl aflate. Conspirațiile ei erau atât de impertinente pe cât erau de absurde.

Într-o noapte i-o spusese, sperând doar să o reducă la tăcere pentru scurtă vreme. Ea se opri, dar când vorbi, o

făcu cu o oboseală care o depășea pe a sa, pe un ton de sinceritate rănită de meschinăria altuia:

— E doar un joc pentru mine, Achamian... Există adevăr într-un joc.

Zăcuse în întuneric, mistuit de chin interior, simțind că dacă și-ar fi putut lămuri rănila la fel ca ea, s-ar fi fărâmat, s-ar fi făcut praf. *Ăsta nu-i un joc. Inrau e mort. Mort!*

De ce nu putea... să fie ce avea el nevoie să fie? De ce nu putea să înceteze să se culce cu alți bărbați? Nu avea el destul aur să o întrețină?

— Nu cu tine, Drusas Achamian, ți-pase ea odată când îi oferise bani. N-o să mă joc de-a târfa cu tine!

Cuvinte care îl fericiseră și în același timp îl pustiiseră.

Odată, când revenise la ea și n-o văzuse stând în fereastră, îndrăznise să urce până la ușa ei, mânat de un fel de curiozitate rușinoasă. *Cum e când e cu ceilalți? E la fel ca atunci când e cu mine?* O auzise icnind sub un trup care mormăia, îi auzise patul scârțâind în ritmul împingerilor din vintre. Și i se păru că inima i se oprise în piept. Piele asudată și urechi țiuind.

Își puse degetele amorțite pe ușă. Acolo, de partea cealaltă... Era acolo, Esmi a lui, cu picioarele încolăcite în jurul altuia, cu sânii lucind de sudoarea lui. Își aminti că tresărisese când ea terminase și se gândise: *Strigățul acela e al meu! Al meu!*

Dar nici o parte din ea nu era a lui. Poate pentru prima dată înțelesese asta. Și cu toate acestea se gândise: *Inrau e mort, Esmi. Tu ești tot ce mi-a rămas.*

Îl auzi pe bărbat târându-se de pe ea.

— Mmmmm, gemu Esmenet. Ah, Callustras, ești groaznic de înzestrat pentru un soldat bătrân. Ce m-aș face eu fără mădularul acela gros al tău?

O voce bărbătească îi răspunse:

— Sunt sigur că găsești destule cu care să-ți hrănești păsărica, dragă.

— Doar bucățele. Tu ești ospățul meu.

— Spune-mi, Esmi, cine era bărbatul acela care era aici data trecută când am intrat? O altă bucățică?

Achamian își lipi un obraz umed de ușă. Agonie rece, care i tăia răsuflarea.

Ea râse.

— Aici când ai *intrat*? Pe Zei, sper că nu.

Achamian aproape că-l auzi pe bărbat zâmbind și clătinând din cap.

— Târfă prostuță, spuse el. Vorbesc serios. La ce privire mi-a tras când a ieșit pe ușă... Pe jumătate mă așteptam să mă atace pe drum spre cazarmă.

— Voi vorbi cu el despre asta. E... gelos.

— Gelos pe o târfă?

— Callustras, punga aceea a ta e așa plină... Ești sigur că nu vrei să mai cheltuiești?

— Mă tem că în alt sens am cheltuit tot ce aveam... Dar dacă îmi zornăi puținel punga poate cade ceva.

O clipă de tăcere fără răsuflare. Sunetul slab al plesniturilor ușoare.

Esmentet șopti ceva abia audibil, dar Achamian era sigur că auzise:

— Nu-ți fă griji pentru punga ta, Callustras. Doar *mai fă-mi o data aia...*

Fugise în stradă atunci, fereastra ei goală apăsându-l de sus, cu gândurile zumzându-i de imaginile de omoruri vrăjitoarești, de-ale lui Esmi zvârcolindu-se în extaz sub pieptul unui soldat.

— *Mai fă-mi o dată aia...*

Se simțea murdărit, de parcă vederea unui lucru obscen îl făcuse obscen și pe el.

Își joacă rolul de târfă, încercase să-și reamintească, *la fel cum eu joc rolul spionului*. Singura diferență era că ea era mult mai pricepută. Umor timid, sinceritate venală, poftă dezgolită — toate acestea omorau rușinea unui bărbat de a vărsa sămânță pentru bani. Era talentată.

— Mă împreunez cu ei în toate felurile, recunoscuse ea odată. Îmbătrânesc, Akka, și nu există ceva mai jalnic decât o târfă bătrână care moare de foame.

Existase groază adevărată în vocea ei.

Achamian se culcase cu multe târfe din multe orașe de-a lungul anilor, deci de ce era Esmenet atât de diferită? Venise prima dată la ea pentru frumoasele ei coapse băiețești și pentru pielea moale ca blana de focă. Revenise pentru că era atât de bună, pentru că glumea și îl dorea așa cum făcuse și cu Callustras — oricine ar fi fost și el. Dar într-un anumit punct ajunsese să cunoască femeia de dincolo de picioarele desfăcute. Ce aflate? De cine se îndrăgostise? De Esmenet, Târfa din Sumna.

Adesea, în mintea să, ea îi apărea inexplicabil de slabă și de sălbatică, bătută de ploi și vânturi, ascunsă de legănarea ramurilor pădurii. Această femeie care își ridicase odată mâna spre soare, ținând-o în așa fel încât pentru el lumina era cuprinsă în palma ei, și îi spusese că adevărul era aer, era văzduh și putea fi doar afirmat, niciodată atins de membrele și de degetele oamenilor. Nu-i putuse spune cât de adânc îl tulburau meditațiile ei, că se luptau ca niște lucruri vii în puțurile sufletului său și trăgeau bolovani peste ele.

Dintr-un stejar bătrân din apropiere țîșniră vrăbii, sperindu-l.

Regretul, se gândi el, amintindu-și un vechi proverb shiradi, *face din suflet un lepros*.

Cu un cuvânt vrăjit își aprinse focul și își pregăti apa pentru ceaiul de dimineață. În timp ce aștepta ca apa să fiarbă, studie împrejurimile: coloanele apropiate al Batathentului înălțându-se în soarele dimineții, copacii singuratici, întunecați deasupra tufișurilor cățărătoare și a ierburilor moarte. Ascultă şuieratul și pocniturile înfundate ale micului său foc.

Când se întinse după apa în clocot, observă ca mâinile îi tremurau ca ale unui bătrân decrepit. Era din cauza frigului?

Circumstanțele, își spuse. Fusese copleșit de circumstanțe. Cu o hotărâre neașteptată, puse apa deoparte și începu să dibuiască prin bagajul sărăcăcios. Scoase cerneala, pana și o singură foaie de pergament. Șezînd cu picioarele încrucișate, își muie pana în cerneală.

În centrul marginii din stânga scrijeli:

MAITHANET

Fără îndoială, inima misterului. Shriahul care îi putea vedea pe cei Puțini. Ucigașul lui Inrau — poate. La dreapta lui scrise:

RĂZBOIUL SFÂNT

Ciocanul lui Maithanet și următoarea lui destinație. Dedesubt, aproape de marginea de jos a paginii, scrise:

SHIMEH

Ținta Războiului Sfânt al lui Maithanet. Putea fi atât de simplu? Să elibereze orașul Celui din Urmă Profet din jugul fanimilor? Scopurile declarate ale oamenilor vicleni erau rar scopurile lor reale. Trase o linie spre dreapta de la „Shimeh” și scrise:

CISHAURIMII

Victime nevinovate ale Războiului Sfânt al lui Maithanet? Sau erau implicați cumva?

Scrijeli o altă linie de aici către „Războiul Sfânt” din mijloc, oprindu-se puțin pentru a scrie:

TURNURILE STACOJII

Cel puțin motivele Școlii erau limpezi: distrugerea Cishaurimilor. Dar așa cum remarcase Esmenet, de unde știuse Maithanet de războiul lor secret cu Cishaurimii?

Își studie scrisul o clipă, privind cerneala netezindu-se în timp ce se usca. Pentru exactitate adăugă:

ÎMPĂRATUL

lângă „Războiul Sfânt”. Sumna era plină de zvonuri despre încercarea Împăratului de a compromite Războiul Sfânt, de a-l transforma într-un instrument al recuceririlor imperiale. Deși lui Achamian nu-i păsa aproape deloc dacă Dinastia Ikurei reușea sau dădea greș, avea să fie fără îndoială o variabilă importantă în algebra acestor evenimente.

Apoi, singur în colțul din dreapta sus, scrijeli:

SFATUL

Un nume ca un praf de sare în apă limpede. Însemna atât de multe lucruri: Apocalipsul, ilaritatea și disprețul cu care Marile Facțiuni priveau Mandatul. Unde erau? Își aveau măcar locul pe această pagină?

Studie harta o clipă, gustându-și ceaiul prin aburul rostogolitor. Îl simți cald în stomac, un sprijin împotriva răcorii din zori. Își dădu seama că îi scăpa ceva. Uita...

Mâna îi tremură când scrise:

INRAU

Dedesubtul lui „Maithanet”. *El te-a omorât, dragă băiete? Sau eu?*

Achamian se scutură de aceste gânduri. Nu-i arăta respect lui Inrau jelindu-l și chiar mai puțin tăvălindu-se în milă față de propria-i persoană. Nu răzbuna nimic astfel. Dacă exista vreun mod de a îndrepta ceva, atunci era aici, pe această pagină. *Nu sunt tatăl lui. Trebuie să fiu ceea ce sunt: un spion.*

Achamian făcea adesea asemenea hărți — nu pentru că se temea că ar putea uita ceva, ci pentru că se temea că ar fi putut trece cu vederea ceva. Găsea că vizualizarea legăturilor sugera mereu alte legături posibile. Mai mult, acest exercițiu simplu se dovedise un ghid valoros în anchete trecute. Cu toate acestea, diferența crucială de această dată era că în loc să numească indivizi și legăturile lor cu vreun plan mărunț, această hartă numea Marile

Facțiuni și legăturile lor cu un Război Sfânt Scara acestui mister, mizele, depășeau de departe tot ceea ce întâlnise înainte... cu excepția viselor.

I se tăie respirația.

Un preludiv al celui de-Al Doilea Apocalips? Era posibil?

Privirea lui Achamian reveni la „Sfatul” izolat în colțul lui, dându-și seama că harta dăduse primul rezultat. Dacă Sfatul încă mai cutreiera cele Trei Mări, atunci trebuia să aibă vreo legătură. Nu era posibil să stea deoparte în asemenea vremuri epice. Atunci, unde s-ar fi putut ascunde?

Inexorabil, ochii îi fură atrași înapoi către

MAITHANET

Achamian sorbi din nou din ceai. *Cine ești tu, prietene? Cum pot afla cine ești?*

Poate ar fi trebuit să se întoarcă în Sumna. Poate ar fi putut repara lucrurile cu Esmenet, să vadă dacă ar fi putut ierta mândria frivolă a unui neghiob. Cel puțin se putea asigura că...

Achamian lăsa în grabă cana uzată, înșfăcă pana și mâzgăli

PROYAS

Între „Maithanet” și „Războiul Sfânt”. De ce nu se gândise mai devreme la asta?

După ce-l întâlnise pe Proyas pe treptele de sub Shriah, Achamian aflase că Prințul devenise unul dintre puținii confidenți ai lui Maithanet. Nu fusese o surpriză. În anii care urmară tutelajului lui Achamian, Proyas devenise obsedat de cucernicie. Spre deosebire de Inrau, care făcu un legământ față de cele O Mie de Temple ca să poată servi mai bine, Proyas îmbrățișase Colțul și pe Cel din Urmă Profet pentru a putea judeca mai bine — sau așa credea Achamian. Amintirea ultimei scrisori a lui Proyas, cea care

nimicise chiar și corespondența lor cea concisă, încă îl înțepa.

Știi ce mă îndurerează cel mai mult când mă gândesc la tine, bătrâne profesor? Nu faptul că ești un hulitor, ci gândul că am iubit cândva un hulitor.

Cum se trece peste cuvinte atât de aspre? Dar Achamian știa că trebuia să o facă, și din motive care erau în același timp cele mai potrivite și cele mai nepotrivite. Trebuia să arunce un pod peste golul dintre ei, nu pentru că încă îl iubea pe Proyas — oamenii remarcabili impuneau adesea o asemenea iubire — ci pentru că avea nevoie de un drum către Maithanet. Avea nevoie de răspunsuri pentru a-și liniști inima și, poate, pentru a salva lumea.

Cum ar fi răs Proyas dacă i-ar fi spus asta... Nu era de mirare că cele Trei Mări considerau că oamenii Mandatului erau nebuni!

Achamian se ridică și vărsă restul ceaiului peste focul suierător. Aruncă o ultimă privire peste hartă și peste legături și se gândi la spațiile largi și goale de pe pergament, întrebându-se într-o doară cum ar putea fi umplute.

Strânse tabăra, încarcă totul pe catâr și își continuă călătoria singuratică. Sudica se termină fără veste — alte dealuri, alte întinderi de pământ pietros.

Esmentet pășea prin umbră împreună cu ceilalți, cu inima bubuindu-i în piept. Simțea clătinarea imensității Porții Pieilor deasupra ei, de parcă era un ciocan pe care Soarta îl ținuse ridicat de-o mie de ani, așteptându-i evadarea. Aruncă priviri către chipurile din jur, dar nu văzu decât oboseală și plictiseală. Pentru ei ieșirea din Sumna părea ceva obișnuit. Își imagină că acești oameni evadau din Sumna în fiecare zi.

Timp de o clipă absurdă se temu pentru teama ei. Dacă evadarea din Sumna nu însemna nimic, oare întreaga lume era o închisoare?

Apoi, fără veste, se trezi clipind în lumina soarelui. Se opri, privind la turnurile înalte ridicându-se mătăhăloase

deasupra. Apoi privi în jur, respirând adânc, ignorând înjurăturile celor dinapoia ei. De fiecare parte a gurii întunecate a porții trândăveau soldați, studiindu-i pe cei care intrau în oraș dar nepunându-le nici o întrebare. Oameni pe jos, în căruțe sau călare forfoteau în jurul ei. De fiecare parte a drumului, o mică încolonare de negustori își laudau mărfurile, sperând să profite de pe urma pribegilor înfometați.

Apoi văzu ceea ce înainte fusese doar o dungă încețoșată la orizont, apărând ici și colo din cercul aglomerat al zidurilor Sumnei: provincia, albă ca iarna și întinzându-se la nesfârșit în depărtare. Și văzu soarele, soarele după-amiezii târzii, împrăștiat peste ținut de parcă era apă.

Un căruțaș plesni din bici chiar lângă urechea ei și femeia se grăbi să se ferească din drum. O căruță scârțâi pe lângă ea, trasă de boi fără vlagă. Căruțașul îi aruncă un rânjet fără dinți.

Aruncă o privire la tatuajul verzui de pe dosul palmei, însemnul tribului ei. Semnul lui Gierra, deși nu era preoteasă. Funcționarii Shriali cereau ca toate târfele să fie tatuate cu parodii ale tatuajelor sacre purtate de prostituatele templelor. Nimeni nu știa de ce. Pentru a se amăgi mai bine că îi amăgeau pe Zei, presupuse Esmenet. Părea cu totul altceva aici, fără ziduri, fără amenințarea Legii Shriale.

Se gândi să strige după căruțaș, dar în timp ce se îndepărta hurducându-se privirile îi fură atrase de drumul care tăia o linie perfectă peste peisajul accidentat, ca mortarul dintre cărămizile crăpate. *Iubite Gierra, ce fac eu aici?*

Drumul deschis, îi spusese cândva Achamian, era ca o frânghie legată de gâtul lui, sufocându-l dacă n-o urma. Aproape își dorea să se simtă astfel acum. Putea înțelege cum e să fii târât spre o anume destinație. În schimb acesta părea o cădere lungă, și încă una liberă. Amețea doar privind în lungul lui. *Ce neghioabă! E doar un drum!*

Își repetase planul de mii de ori. De ce să se teamă acum? Își purta punga între picioare. După cum ziceau soldații, avea să vândă piersici pe drum spre Momemn. Poate că bărbații se aflau la jumătatea distanței dintre femei și Zei, dar aveau poftă de animale.

Drumul avea să fie blând. În cele din urmă, avea să găsească Războiul Sfânt. Iar în Războiul Sfânt avea să-l găsească pe Achamian. Avea să-i strângă obrazii în palme și să-l sărute, în sfârșit un tovarăș de drum.

Apoi avea să-i spună ce se întâmplase, să-i spună de primejdie.

Răsuflare adâncă. Simți gustul prafului și al frigului.

Începu să meargă, cu membrele atât de ușoare că ar fi putut dansa. Avea să se întunece în curând.

Capitolul X

Sumna

Cum ar putea fi descrisă teribila maiestuoșitate a Războiului Sfânt? Chiar și atunci, încă nepătat de sânge, era înfricoșător și minunat la vedere, o imensă fiară ale cărei membre erau națiuni întregi — Galeoth, Thunyerus, Ce Tydonn, Conriya, Ainonul de Sus și Nansuriumul — și chiar cu înseși Turnurile Stacojii drept gura dragonului. Lumea nu mai fusese martora unei asemenea adunări din zilele Imperiului Ceneian și ale Străvechiului Nord. Chiar și îmbolnăvit de politică, inspira venerație.

—DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI
SFÂNT

Miezul iernii, 4111 Anul-Colțului, Sumna

Chiar și după căderea nopții, Esmenet continuă să meargă; îmbătăta de simpla imposibilitate a situației. De

câteva ori chiar alergase peste câmpurile întunecate, cu picioarele săgetând prin iarba înghețată, cu brațele desfăcute în timp ce se rotea sub Cuiul Raiului.

Frigul era tare ca fierul, spațiul nesfârșit. Întunericul era proaspăt, ca răzuit de imagini și mirosuri de lama iernii. Atât de diferit de întunericul umed al Sumnei, unde senzații ca de smoală pătau totul. Aici, în frig și noapte, pergamentul lumii era gol. Părea că aici începuse totul.

Sapura și în aceleași timp se cutremură la acest gând. Achamian îi spusese cândva că Sfatul credea ceva asemănător.

În cele din urmă noaptea se stinse și ea se trezi din beție. Își aminti de zilele anevoioase ce aveau să urmeze, de scopul înfiorător care o mâna.

Achamian era urmărit.

Nu se putea gândi la asta fără să-și amintească de noaptea cu necunoscutul. Uneori i se făcea greață, zăbind întunericul care îi era sămânță de fiecare dată când clipea. Alteori devenea extrem de rece, revăzând și analizând fiecare cuvânt rostit, fiecare orgasm înțepător cu atitudinea unui arendaș. Îi era greu să creadă că acea femeie destrăbălată, trădătoare, adulteră fusese ea... Dar ea fusese.

Nu trădarea ei o rușina. Știa că Achamian nu avea să o învinovățească. Nu, ceea ce o rușina era ceea ce *simțise*, nu ceea ce făcuse.

Unele prostituate disprețuiau atât de mult ceea ce faceau încât căutau durere și pedeapsă de câte ori se împreunau. Dar Esmenet se considera printre cele care puteau râde, din când în când, despre faptul că erau plătite pentru că li se oferea plăcere. Plăcerea îi aparținea ei, indiferent cine o dezmiarda.

Dar nu și în acea noapte. Plăcerea fusese mai intensă decât trăise vreodată. O simțise. Icnise din cauza ei. Se cutremurase din cauza ei. Dar nu îi aparținuse. Trupul îi fusese însemnat în acea noapte. Și o rușina până la furie.

Adesea se uda la gândul abdomenului lui peste al ei. Uneori roșea și se încorda la amintirea orgasmelor. Oricine,

orice ar fi fost el, îi luase trupul prizonier, capturase ceea ce era al ei și îl remodelase nu după chipul și asemănarea lui, ci după chipul și asemănarea a ceea ce avea nevoie ca ea să fie. Infinit de receptivă. Infinit de docilă. Infinit de recunoscătoare.

Dar acolo unde trupul bâjbâia, mintea înțelegea. Își dădu seama repede că dacă necunoscutul știa de ea, știa și de Inrau.

Și dacă știa de Inrau, atunci nu exista nici o șansă ca moartea lui să fi fost sinucidere. De aceea trebuia să-l găsească pe Achamian. Posibilitatea ca Inrau să se fi sinucis aproape îl frânsese.

— Și dacă e adevărat, Esmi? Dacă într-adevăr s-a sinucis?

— Nu s-a sinucis. Ajunge, Akka. Te rog.

— A făcut-o! Oh, iubiți Zei, o simt! L-am forțat până într-un punct de unde nu putea decât să trădeze. Pe mine sau pe Maithanet. Nu vezi, Esmi? L-am obligat să asmută o iubire împotriva altei iubiri!

— Ești beat, Akka. Ești mereu stăpânit de temerile tale când ești beat.

— Iubiți Zei... L-am omorât.

Cât de goale sunaseră încurajările ei: recitări țepene născute din răbdare amorțită născută din bănuiala inexplicabilă că se pedepsea doar pentru a-și asigura mila ei. De ce fusese atât de rece? Atât de egoistă? La un moment dat, chiar se trezise urându-l pe Inrau, învinovățindu-l pentru plecarea lui Achamian. Cum putuse să gândească asemenea lucruri?

Dar asta avea să se schimbe. Multe aveau să se schimbe. Cumva, într-un fel imposibil, jucase un rol în ceea ce se petrecea. Avea să fie egala lui.

Nu l-ai omorît, iubirea mea. Știu asta!

Și mai știa și cine era ucigașul. Presupuse că necunoscutul putea aparține oricărei Școli, dar cumva știa că nu era așa. Ceea ce îndurase era dincolo de cele Trei Mări. Sfatul. Ei îl omorâseră pe Inrau și ei o violaseră.

Sfatul.

Oricât de îngrozitoare era această intuiție, era de asemenea înviorătoare. Nimeni, nici măcar Achamian, nu văzuse Sfatul de secole. Și cu toate acestea ea... Dar nu se gândea prea mult la asta, pentru că atunci când o făcea începea să se simtă... norocoasă. Asta nu putea îndura.

Așa că își spunea că făcea călătoria pentru Achamian. Iar în momentele de neatenție, se vedea ca un personaj din *Saga*, ca Ginsil sau Ysilka, o soție prinsă fatal în capcana mașinațiunilor soțului ei. I se părea că drumul dinaintea ei cânta cu un fel de farmec furiș, de parcă martori ascunși ai eroismului ei îi urmăreau fiecare pas.

Se înfioră în pelerina ei. Răsuflarea i se aduna dinainte. Mergea, meditând la senzația de așteptare rece care însoțea atâtea dimineți de iarnă. Lumina zorilor venea încet.

Pe la jumătatea dimineții dădu peste un han la marginea drumului, unde zăbovi în speranța de a se alătura unei cete de călători care se aduna în curtea lui. Doi bătrâni, cu spinările cocoșate sub oboroace imense de fructe uscate, așteptau cu ea. Din încruntările lor, Esmenet presupuse că-i zăriseră tatuajul de pe dosul palmei stângi. Se părea că toată lumea știa că Sumna își însemna târfele.

Când ceata porni în sfârșit la drum, o urmă cât de discret putu. Un mic nucleu de preoți cu pielea albastră, adepți ai lui Jukan, îi conduceau, cântând imnuri blânde și zornăind talgere de mână. O mână de oameni li se alăturară în cântec, dar cei mai mulți rămaseră deoparte, târșându-și picioarele și murmurând cu voci joase. Esmenet îl văzu pe unul dintre bătrâni vorbind cu vizitiul unei căruțe. Căruțașul se întoarse și o privi în felul acela alb în care era de multe ori privită: cu expresia cuiva care dorea ceea ce ar fi trebuit să deteste, își feri privirea când ea îi zâmbi. Știa că mai devreme sau mai târziu avea să găsească vreun mod întâmplător de a vorbi cu ea.

Atunci va trebui să ia o hotărâre. Dar apoi o curelușă din sandaia ei stângă plesni. Reuși să-i înnoade capetele înapoi încât să o mai poată folosi, dar îi pișcau și îi frecau pielea de sub șosetele de lână. Făcu bășici și în curând

șchiopăta. Blestemă căruțașul pentru că nu se grăbea. Blestemă din toată inima canonul care interzicea femeilor să poarte cizme în Nansurium. Apoi nodul cedă și, oricât încercă, nu mai reuși să-l repare.

Grupul se îndepărta din ce în ce mai mult în josul drumului.

Își aruncă sandaua în tolbă și începu să meargă fără ea. Piciorul îi amorți aproape imediat. După douăzeci de pași, îi apărură prima gaură în șosetă. La scurtă vreme după aceea, șoseta era doar o fustă zdrențuită în jurul gleznei. Țopăia la fel de mult pe cât pășea, oprindu-se des pentru a-și freca talpa piciorului. Nu mai vedea nici urmă de ceilalți. Dinapoia ei zări o gloată îndepărtată de bărbați. Păreau să mâne turme de animale... sau cai de război.

Se rugă să fie prima presupunere.

Drumul pe care îl urma era Calea Kariană — o relicvă a Imperiului Ceneian, dar menținută în stare bună de Împărat. Trecea direct prin provincia Massentia, pe care oamenii o numeau Auria în timpul verii din cauza nesfârșitelor câmpuri de grâne. Problema Căii Kariane era că se afunda adânc în Câmpiile Kyranee în loc să se îndrepte direct spre Momemn. Cu mai bine de o mie de ani în urmă, legase Sfânta Sumna de străvechiul Cenei. Acum era întreținută numai cât servea Massentiei. Lui Esmenet i se spusese că se pierdea în pășuni după ce se intersecta cu mult mai importanta Cale Pon, care ducea direct la Momemn.

În ciuda ocolului prin interior, Esmenet alesese Calea Kariană după multă gândire atentă. Deși nici nu-și permitea, nici nu știa să citească hărți și chiar dacă nu pusese niciodată piciorul în afara Sumnei, deținea cunoștințe detaliate despre acest drum și despre multe altele.

Toate prostituatele își clasau mușterii după gusturi. Unele preferau bărbații mari, altele pe cei mici. Unele preferau preoții, cu mâinile lor ezitante și fine, altele soldații și încrederea lor brutală. Dar Esmenet prețuisese mereu experiența. Cei care suferiseră, care depășiseră

obstacole, care văzuseră lucruri îndepărtate sau uimitoare — aceștia erau bărbații pe care îi prețuia.

Când era mai tânără se împreuna cu asemenea bărbați și se gândea: *Acum fac parte din lucrurile pe care le-au văzut. Sunt mai mult decât am fost.* Când îi bătea pe urmă la cap cu întrebări, o făcea atât pentru a afla detaliile îmbogățirii ei, cât și din curiozitate. Plecau ușurați și de argint și de sămânță. dar ea se convinsese că plecau ducând o parte din ea cu ei, că se mărise într-un fel, că ea, Esmenet, bântuia ochii care priveau și înfruntau lumea.

Câțiva oameni o vindecaseră de această credință. Bătrîna târfă, Pirasha, care ar fi murit de foame dacă nu ar fi fost generozitatea lui Esmenet.

— Nu, dulceață, îi spusese ea odată. Când femeile își moaie cupele în bărbați, scot afară doar ceea ce a fost furat.

Apoi fusese arătosul cavalier kidruhil, cel pe care îl iubise, care venise la ea a doua oară fără să-și amintească de prima.

— Te înșeli, exclamase el. Mi-aș fi amintit de o frumusețe ca tine!

Apoi dăduse naștere fiicei sale. Își amintea că se gândise, la puțin timp după aceea, că nașterea era semnul sfârșii tului amăgirilor ei. Dar acum știa că marcase trecerea de la un set de amăgiri la altul. Moartea unui copil: asta marca sfârșitul amăgirilor. Adunatul hăinuțelor într-o legătură, dând-o mamei în devenire de la etajul de dedesubt, spunându-i cuvinte blânde pentru a-i ușura jena — jena ei!

Multă nebulie murise odată cu fiica ei, și multă amărăciune se născuse. Dar Esmenet nu era, ca unii, dispusă să poarte pică. Chiar dacă știa că o degrada, continuă să-și răsfețe foamea de povești despre lume și continuă să-i prețuiască pe cei mai buni povestitori. Își încolăcea picioarele în jurul lor — bucuroasă. Se prefăcea că se ridică la nivelul pasiunii lor, și uneori, datorită felului curios în care prefăcătoria se contopea în realitate, chiar se ridica. După aceea, în timp ce interesul lor se retrăgea

Înapoi în lumea întunecată din care veniseră, deveneau impenetrabili. Chiar și clienții ei mai blânzi păreau primejdioși. Găsise că atât de mulți bărbați adăposteau un fel de gol, un loc explicabil doar de alți bărbați.

Apoi începea adevărata seducție.

— Spune-mi, torcea ea uneori, ai văzut ceva care te face mai mult decât... alți bărbați?

Mulți găseau întrebarea amuzantă. Alții erau nedumeriți, enervați, indiferenți sau chiar ultragiați. Doar câțiva, printre care și Achamian, o găseau fascinantă. Dar răspundeau cu toții. Bărbații aveau nevoie să fie mai mult. De aceea, decisese ea, atâția dintre ei jucau jocuri de noroc: voiau bani, desigur, dar de asemenea doreau o demonstrație, un semn că lumea, Zeii, viitorul — *cineva* — îi scotea cumva în evidență.

Așa că îi spuneau povești — mii de povești de-a lungul anilor. Zâmbeau la relatările lor, crezînd că o făceau să freamete, ca atunci când era tânără, făcînd-o să înțeleagă cu cine tocmai *se culcase*. Și, cu o singură excepție, niciunul dintre ei nu-și dăduse seama că nu-i păsa deloc de poveștile despre ei, ci doar de cele despre lume.

Achamian înțelesese.

— Faci asta cu toți mușterii tăi? o întrebase odată pe nepusă masă.

Nu fusese surprinsă. Și alții întrebaseră asta.

— Mă liniștește gândul că bărbații sunt mai mult decât scule.

O jumătate de adevăr. Dar, așa cum se cuvenea, Achamian fu sceptic.

— Păcat.

Asta o înțepase, chiar dacă nu avea habar ce voia să spună.

— Ce e păcat?

— Că nu ești bărbat, răspunse el. Dacă ai fi fost bărbat n-ar fi trebuit să faci profesori din toți cei care se folosesc de tine.

Plânsese în brațele lui în acea noapte.

Dar își continuase studiile, ajungând departe prin ochii altora.

Așa aflate că Massentia era sigură, că în ciuda distanței mai mari, Căile Kariane și Pon erau drumuri mult mai potrivite pentru o femeie care călătorea singură decât rutele mai directe de-a lungul coastelor. Și de aceea știa destul ca să meargă cu alții, astfel încât trecătorii să presupună pur și simplu că era cu ei.

Și de aceea sandaia ruptă o îngrozea astfel. Mai devreme, îmbătată de deschideri și îndrăzneală pură, nu simțise apăsarea singurătății ei. Acum o zdrobea. Se simțea expusă, de parcă dinapoia fiecărui pâlț de copaci erau ascunși arcași, așteptând doar să-i zărească mâna tatuată, să audă un cuvânt șoptit sau vreun alt semn inevitabil.

Drumul urca, așa că șchiopăta cât putu de bine. O senzație adâncă de disperare nu făcu decât ca piciorul gol să pară și mai dureros. Cum să meargă până la Momemn așa? De câte ori nu i se spusese că o călătorie sigură însemna mereu pregătire? Fiecare pas dureros părea o muștrare.

Calea Kariană coborî treptat dinaintea ei, nivelându-se pe o luncă, apoi traversând ceea ce arăta ca un mic râu înainte de a se avânta între dealurile întunecate care încercuiau zărilor. Tâșnind dintr-un desis de copaci lipsiți de frunze, un apeduct cenaian ruinat parcurgea distanța nu departe, sfărâmându-se în mici câmpuri de resturi acolo unde localnicii îl jefuiseră de pietre. Cărări noroioase zigzagau spre înălțimile mai îndepărtate, tivind câmpuri destelenite, dispărând în suprafețe cățărătoare de pădure. Dar ceea ce atrase speranța și atenția lui Esmenet fură clădirile rustice adunate în jurul podului: un fel de sat, trimițând dăre subțiri de fum spre cerul cenușiu.

Avea niște bani. Mai mult decât suficienți pentru a-și repara sandaia. Se dojeni pentru presimțirile negre care o încercară în timp ce se apropia de sat. Auzise că unul dintre lucrurile care caracterizau Massentia era că avea puține dintre marile plantații care dominau atât de mult din Imperiu. Massentia era un ținut al țăranilor liberi și al

meșteșugarilor. Deschiși. Cinstiți. Mândri. Sau așa auzise ea.

Dar își aminti de felul în care acești oameni se încruntau când o vedeau atârând la fereastra ei din Sumna.

— Cei care muncesc pentru ei, îi spusese odată bătrâna Pirasha, cred că dețin Adevărul.

Iar Adevărul nu era blând cu târfele.

Esment se blestemă pentru aceste griji. Toată lumea spunea că Massentia era sigură.

Schiopătă pe pământul bătătorit a ceea ce trebuia să fie o piață modestă, căutând un cizmar printre colibele și fațadele înconjurătoare. Când nu găsi unul, adulmecă după mirosul de ulei de pește pe care vopsitorii îl foloseau pentru piei. Nu avea nevoie decât de o fâșie de piele. Trecu pe lângă grămezi dezghețate de lut, apoi pe lângă patru ateliere interconectate de olari. Într-unul, un bărbat lucra la roată în ciuda frigului, desenând curbe în lut cu degetele mari. Gura unui cuptor strălucea dinapoia lui. Tusea lui, care suna ca un gălgâit în noroi, o făcu să tresară. Se întrebă într-o doară dacă satul era lovit de vărsat de vânt. Un grup de cinci băieți se învârtteau pe lângă intrarea unui grajd, holbându-se. Cel mai în vârstă, sau cel puțin cel mai înalt dintre ei, o privea cu admirație sinceră. Ar fi fost chipeș dacă ar fi avut ochii la fel de mari. Își aminti că unul dintre clienții ei îi spusese că nu se întâmpla des să se găsească vreun copil frumos în asemenea sate pentru că adesea erau vânduți călătorilor înstăriți. Esment se trezi întrebându-se dacă se făcuse vreodată o ofertă pentru acest băiat.

Zâmbi în timp ce el hoinări spre ea. *Poate că el...*

— Ești o *târfă*? întrebă el cu îndrăzneală.

Esment nu putu decât să se holbeze la el șocată și furioasă.

— Este! Este! strigă altul. Din Sumna! De aceea își ascunde mâna!

Îi trecură prin minte câteva înjurături de soldați.

— Du-te și te scobește în fund, se răsti ea, pișorcos nenorocit.

Băiatul rânji, iar Esmenet își dădu imediat seama că era unul dintre ei: unul dintre bărbații care apreciau mai mult lătratul unui câine decât cuvintele unei femei.

— Dă-mi să-ți văd mâna.

Ceva din vocea lui o neliniști.

— N-ai ceva grajduri de rânit?

Sclavule, rânjea disprețuitor tonul ei. Răutatea nepăsătoare din ochii lui se aspri, devenind altceva. Când îi apucă mâna îl plesni peste obraz. Se împletici înapoi șocat. Adunându-se, se aplecă spre pământ.

— E o târfă, le spuse compatrioților săi, pe un ton macabru, de parcă adevărurile nefericite aduceau după ele consecințe nefericite.

Se îndreptă învârtind o piatră între degete.

— O târfă adulteră.

Trecu o clipă de neliniște. Cei patru ezitau. Erau în pragul a ceva și o știau, deși nu îi înțelegeau semnificația. În loc să îi adune în jurul său cu cuvinte, cel chipeș aruncă piatra.

Esment se aplecă, ferindu-se. Dar ceilalți se ghemuiau, adunând și ei proiectile.

Începură să o bată cu pietre. Blestemă, ridicându-și brațele. Lîna groasă a pelerinei ei o feri de lovituri serioase.

— Nenorociților! strigă ea.

Se opriră, intimidată și în același timp amuzați de ferocitatea ei. Unul dintre băieți, cel gras, râse în hohote când se aplecă și ea după o piatră. Îl lovi pe el primul, chiar deasupra sprâncenei stângi, despicând pielea și trimițându-l văitându-se în genunchi. Ceilalți nu făcură decât să se holbeze, năuciți. Cursese sânge.

Ridică o altă piatră, sperând că se vor ghemui și vor fugi. Copil fiind, înainte ca trupul ei să o îndemne spre alte vocații, lucrase pe cheiuri, câștigând pâine sau sferturi de aramă aruncând cu pietre după pescărușii din gunoaie. Fusese foarte pricepută.

Dar cel înalt lovi primul, aruncându-i un pumn de țărână în față. Rată în mare parte — neghiobul arunca de parcă avea brațele din funie — dar niște pietriș o orbi pe moment,

își frecă ieșită din minți ochii. Apoi o explozie în ureche o făcu se să clatine. Ce se petrecea?

— Ajunge! Ajunge! bubui o voce aspră. Ce faceți voi, băieți?

Cel gras încă se văita. Esmenet clipi peste ochii care o înțepau, văzu un bătrân purtând veșminte Shriale pătate în mijlocul băieților, fluturând un pumn ca un capăt de os de picior.

— O omorâm cu pietre! strigă instigatorul cel aproape chipeș. E o târfă!

Ceilalți îl susținură cu entuziasm.

Bătrânul preot se încruntă la ei o clipă, apoi se întoarse spre ea. Acum îl vedea limpede, petele de la ficat, cocoșa zgârcită a cuiva care țipase în nenumărate fețe. Buzele îi erau vinete de la frig.

— E adevărat?

Îi înșfăcă mâna cu a sa, care era șocant de puternică, și îi studie tatuajul. Îi cercetă fața.

— Ești preoteasă? lătră el. O servitoare a lui Gierra?

Își putea da seama că știa deja răspunsul, că o întrebase doar dintr-un impuls pervers de a umili și de a instrui.

Dulce Sejenus...

— D-da, se bîlbîi ea.

— Mincinoaso! Țsta e însemnul unei târfe, strigă el, răsucindu-i mâna la față de parcă încerca să-i îndese mâncare în gură. Însemnul unei *târfe*!

— Nu mai sunt o târfă, protestă ea,

— Mincinoaso! Mincinoaso!

O răceală neașteptată coborî peste Esmenet. Îi oferî un zâmbet prefăcut, apoi își recuperează mâna cu o smucitură. Neghiobul bătrân se împletici înapoi. Aruncă o privire scurtă către mulțimea care se adunase, îi privi nimicitor pe băieți, apoi se întoarse înapoi la drum.

— Nu-mi întoarce spatele! urlă bătrânul preot. Nu-mi întoarce spatele!

Continuă să meargă cu toată demnitatea pe care o putea aduna.

— Să nu lași vreo târfă în viață, recită bătrânul preot, căci își face un mormânt din pântece!

Esmenet se opri.

— Să nu lași vreo târfă să *răsufle*, continuă preotul, acum pe un ton voios, căci își bate joc de sămânța celor drepti! Omoar-o cu pietre ca mâna ta să nu fie ispi...

Esmenet se răsuci.

— Destul! izbucni ea.

Tăcere năucită.

— Sunt *blestemată!* strigă ea. Nu vedeți? Sunt deja moartă! Nu ajunge asta?

Prea mulți ochi o priveau. Se întoarse, continuă să schiopăteze către Calea Kariană.

— Târfă! strigă cineva.

Ceva o trosni în spatele capului. Căzu în genunchi. O altă piatră îi juli umărul. Ridică mâini protectoare, se împletici în picioare, încercă să meargă repede înainte. Dar tinerii săreau din nou în jurul ei, bombardând-o cu pietre mici, rotunjite, de râu. Apoi îl zări pe cel înalt în apropiere, ridicând ceva mare cât mâna lui. Se ghemui. Lovitura o făcu să-și încleșteze dinții, o făcu să se clatine, să cadă. Se rostogoli în noroiul rece, se ridică în patru labe, ridică un genunchi de la pământ. O piatră mică o lovi în obraz, umplându-i ochiul stâng de lacrimi înțepătoare, apoi fu în picioare, mergând cât de bine reușea.

În tot acest timp, totul păruse coșmaresc de practic. Trebuia să plece cât de repede putea. Pietrele nu erau decât rafale de ploaie și de vânt, obstacole impersonale.

Acum plângea nestăpânit.

— Încetați! țipă ea. Lăsați-mă în pace!

— *Târfă!* mugi preotul:

O mulțime mult mai numeroasă se adunase în jurul ei acum, bătându-și joc, aplecându-se către pământul cu pietriș de la picioare.

O lovitură în coloană o amorti. Umerii i se smunciră înapoi. O mână i se întinse involuntar; O explozie în tâmplă. Apoi din nou pământul. Scurpă pietriș.

Încetați! Vă rooog!

Era aceea vocea ei?

Ceva mic, ascutit o lovi în frunte. Își ridică brațele. Se răsuci ca un câine. *Vă rog. Cineva.*

Un tunet. Apoi o umbră mare acoperind cerul. Printre lacrimi și degete, își ridică privirea, văzu burta vânoasă a unui cal și, deasupra, un călăreț cercetând-o cu privirea. Un chip arătos, cu buze pline. Cu ochi mari, căprui, furioși și în același timp neliniștiți.

Un Cavaler Shrial.

Pietrele încetară. Esmenet se văita în mâinile ei pline de noroi.

— Cine a început asta? bubui o voce.

— Ia ascultă aici! mugi preotul. Aceste prob...

Cavalerul Shrial se aplecă în față și îl lovi cu un pumn împlătoșat.

— Ridicați-l! le ordonă el celorlalți. *Acum.*

Trei bărbați se grăbiră să-l tragă pe preot în picioare. Dintre buzele lui tremurătoare se scurgeau salivă și sânge. Scăpă un singur scâncet tușit, privi în jur cu groază amețită.

— N-nu ai autoritatea necesară! strigă el.

— Autoritate? râse celălalt. Ai vrea să dezbatem probleme de autoritate?

În timp ce Cavalerul Shrial îl brutaliza pe preot, Esmenet se chinui să se ridice în picioare. Își șterse sângele și lacrimile de pe față, apoi își frecă noroiul întărit de pe roba de lână. Inima îi bubuia în urechi și de două ori se temu că va leșina din lipsă de aer. Dorința de a țipa aproape o copleși, nu de groază sau de durere, ci de neîncredere și de ultragiu pur. Cum de se întâmplase una ca asta? Ce se întâmplase?

Îl zări pe Cavalerul Shrial lovindu-l din nou pe preot și se blestemă pentru că se crispase. De ce să-i fie milă de ingraturul acela obscen? Răsufă adânc. Își șterse alte lacrimi fierbinți. Liniștită.

Cu mâinile împreunate dinaintea ei, se întoarse către tânărul care începuse totul. Îi aruncă cea mai plină de ură privire de care era capabilă, apoi își lăsă degetul mic să alunece de lângă celelalte așa încât să atârne ca un mic

falus. Aruncă o privire în jos, asigurându-se că observase, apoi zâmbi spre el răutăcios. Băiatul păli.

Privi către Cavalerul Shrial, tot numai spaimă și presimțiri rele, apoi către prietenii săi, care observaseră la rândul lor gestul batjocoritor al lui Esmenet. Doi dintre ei rânjiră fără să se poată abține, iar unul, posedat de acea abilitate neobișnuită și îngrijorătoare a tinerilor de a conspira cu cei pe care îi torturaseră cu doar câteva clipe mai devreme, strigă:

— E adevărat!

— Vino, îi spuse Cavalerul Shrial, întinzându-i o mână. Mi-e până în gât de neghiobii aceștia provinciali.

— Cine ești? murmură ea, din nou copleșită de lacrimi.

— Cutias Sarcellus, spuse bărbatul cu căldură. Primul Cavaler-Comandant al Cavalerilor Shriali.

Se întinse și el îi apucă mâna tatuată.

Oameni ai Colțului zoreau prin întuneric — siluete înalte, în mare parte umbrite, cu excepția ocazionalelor sclipiri ale fierului. Conducându-și catârul, Achamian se grăbi printre ei. Ochii lor strălucitori nu-i acordau decât un interes trecător. Achamian presupuse că erau obișnuiți cu necunoscuții.

Călătoria îl tulbura pe Achamian. Nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea tabără. Fiecare foc pe lângă care trecea părea o lume plină de propriile amuzamente sau disperări. Auzea fragmente rătăcite de conversație, zărea fețe bătaioase deasupra focurilor. Se mișca printre aceste insule, parte dintr-o procesiune umbrită. De două ori urcă dealuri destul de înalte pentru a dezvălui privirii râul Phayus și luncile sale aglomerate. De fiecare dată înțepea în venerație. Focuri strălucitoare erau presărate până departe — cele din apropiere împungând întunericul cu sclipiri de pânză și bărbați războinici, cele îndepărtate formând constelații care luceau peste povârnișuri. Cu ani în urmă privise o dramă ainoni pusă în scenă într-un amfiteatru lângă Carythusal și fusese izbit de contrastul dintre privitorii întunecați și actorii luminați de jos. Aici se

părea că erau mii de astfel de drame. Atât de mulți oameni, atât de departe de casă. Aici putea măsura adevărata putere a lui Maithanet.

Atât de numeroși. Cum am putea da greș?

Medită o vreme la acest „noi”.

Spre vest, putea distinge circuitul sinuos al zidurilor Momemnului, cu turnurile lui monstruoase încununate de strălucirea torțelor. Coti spre ele în întuneric, pământul devenind mai pleșuv și mai aglomerat pe măsură ce se apropiau. Intrând în lumina câtorva focuri conriyene, întrebă unde ar fi putut găsi contingentul din Attrempus. Traversă o punte scârțâitoare aruncată peste apele stătute ale unui canal. În cele din urmă găsi tabăra vechiului său prieten Krijates Xinemus, Mareșal al Attrempusului.

Deși Achamian îl recunoscuse pe loc pe Xinemus, se opri în întunericul de dincolo de lumina focului, privindu-l. Proyas îi spusese cândva că el și Xinemus semănau extrem de tare cu doi frați „unul puternic și unul slab”, după cum zicea el. Bineînțeles, lui Proyas nu-i dăduse prin cap că această comparație l-ar putea jigni pe bătrânul lui profesor. Ca mulți oameni aroganți, Proyas își considera insultele o prelungire a sincerității.

Ocrotind un bol de vin, Xinemus ședea dinaintea unui foc mic, discutând ceva pe un ton coborât cu trei dintre ofițerii lui mai vârstnici. Chiar și în lumina rumenă a focului arăta obosit, de parcă vorbea de niște probleme mult dincolo de capacitatea lor de a le rezolva. Își scărpină absent pielea moartă despre care Achamian știa că îi tortura mereu urechile, apoi, inexplicabil, se întoarse și cercetă întunericul — în direcția lui Achamian..

Mareșalul Attrempusului se încruntă.

— Arată-te, prietene, strigă el.

Dintr-un motiv sau altul, Achamian rămase fără cuvinte.

Acum și ceilalți se holbau la el. Îl auzi pe unul dintre ei, Dinchases, bodogănind ceva despre fantome. Bărbatul din dreapta sa, Zenkappa, făcu semnul Colțului.

— Nu-i nici o fantomă, spuse Xinemus, ridicându-se în picioare.

Își coborî capul de parcă încerca să vadă prin ceață.

— Achamian?

— Dacă n-ai fi aici, îi spuse lui Xinemus al treilea ofițer, Iryssas, aş jura că tu ești...

Aruncându-i o privire lui Iryssas, Xinemus porni pe neașteptate cu pași mari către Achamian, cu o expresie de bucurie dezorientată pe chip.

— Drusas Achamian? Akka?

Răsuflarea reveni în sfârșit pe buzele lui Achamian.

— Salutare, Zin.

— Akka! strigă Mareșalul, luându-l în brațe ca pe un sac.

— Lord Mareșal.

— Miroși ca un fund de măgar, prietene, râse Xinemus, împingându-l înapoi. Ca duhoarea unei duhori.

— Zilele au fost grele, spuse vrăjitorul.

— Fii fără grijă. Vor fi și mai grele.

Pretinzînd că își trimisese sclavii la culcare, Xinemus îl ajută cu bagajele, aranjă să fie luat în grijă catârul său, apoi îl ajută să-și ridice cortul jerpelit. Trecuseră ani de când Achamian îl văzuse ultima dată pe Mareșalul Attrempusului, și, deși considera că prietenia lor nu putea fi atinsă de trecerea timpului, conversația lor fu stânjenitoare la început. Vorbiră în mare parte despre nimicuri: despre vreme, despre temperamentul catârului său. De câte ori unul dintre ei aducea vorba de ceva mai important, o timiditate inexplicabilă îl forța pe celălalt să dea un răspuns care îndepărta subiectul.

— Deci ce-ai mai făcut? întrebă Xinemus în cele din urmă.

— Cât de bine te poți aștepta.

Pentru Achamian totul părea oribil de ireal, în asemenea măsură încât se aștepta pe jumătate ca Xinemus să-l numească Seswatha. Prietenia lui cu Xinemus se născuse la îndepărtata curte conriyană. Întâlnirea lor aici în timp ce era în misiune îl jena, nu în felul cuiva prins cu minciuna, ci în felul cuiva pus într-o situație în care, dacă i se acorda destul timp, garanta că va fi prins cu minciuna. Achamian se trezi muncindu-și creierii, întrebându-se ce îi spusese lui

Xinemos în misiunea precedentă. Fusese cinstit? Sau cedase impulsului juvenil de a părea mai mult decât era în realitate? *I-am spus că sunt neghiob frânt?*

— Ah, cu tine, Akka, nu știi niciodată la ce să te aștepți.

— Deci ceilalți sunt cu tine? Întrebă el, desi cunoștea deja răspunsul. Zenkappa? Dinchases?

Fu atacat de o altă frică. Xinemos era un bărbat cucernic, unul dintre cei mai cucernici pe care îi cunoscuse Achamian vreodată. În Conriya, Achamian fusese un tutore care se întâmpla să fie și un Învățat. Dar aici era un Învățat și atât. Aici nu avea să i se treacă cu vederea sacrilegiul — mai ales în mijlocul Războiului Sfânt! Cât de multe putea tolera Xinemos? Poate, se gândi Achamian, aceasta fusese o greșeală. Poate că ar fi trebuit să-și ridice tabăra altundeva — singur.

— Nu pentru multă vreme, răspunse Xinemos. O să-i trimit undeva.

— Nu-i nevoie să...

Xiiemus ridică un ciot în lumina focului.

— Și Visele?

— Ce-i cu ele?

— Mi-ai spus cândva că scad și cresc în intensitate, că uneori detaliile se schimbă și că te hotărâseși să le însemni în speranța de a le descifra.

Faptul că Xinemos își amintise asta îl neliniști.

— Spune-mi, zise el într-o încercare neîndemânatică de a schimba subiectul, unde sunt Turnurile Stacojii?

Xinemos rânji.

— Mă tot întrebam când aveai de gând să aduci vorba... Undeva la sud de aici, la una dintre vilele Împăratului — sau așa mi s-a spus.

Lovi cu putere un băț de lemn, înjură când își zdrobi degetul mare.

— Îți faci griji din cauza lor?

— Aș fi un neghiob dacă nu mi-aș face.

— Atât de mult râvnesc cunoștințele voastre?

— Da. Gnoza este ca fierul pe lângă bronzul lor... Deși mă îndoiesc că au să încerce ceva în mijlocul unui Război Sfânt.

Numai faptul că o Școală de hulitori se alăturase Războiului Sfânt depășea deja înțelegerea inrithilor. Dacă s-ar fi apucat să-și rostească blasfemiile în scopurile lor misterioase ar fi întrecut limitele oricărei toleranțe.

— De aceea... te-au trimis?

Xinemos rareori vorbea de Mandat spunându-i pe nume. Era mereu „ei”.

— Ca să supraveghez Turnurile Stacojii? În parte, presupun că da. Dar bineînțeles că — o imagine a lui Inrau îi fulgeră prin minte — e mai mult de atât... întotdeauna e mai mult.

Cine te-a omorât?

Cumva, Xinemos îi întâlnește privirea prin întuneric.

— Ce nu-i bine, Akka? Ce s-a întâmplat?

Achamian își privi mâinile. Voia să-i spună lui Xinemos, să-i povestească bănuielile lui absurde la adresa Shriahului, să-i explice împrejurările răvășitoare ale morții lui Inrau. Avea încredere în acel bărbat ca în nimeni altul, dinăuntru sau din afara Mandatului. Dar povestea părea pur și simplu prea lungă, prea chinătoare și prea murdărită de propriile sale sentimente și slăbiciuni pentru a fi împărtășită. Lui Esmenet i-o putuse spune, dar ea era o târfă. Era lipsită de rușine.

— Presupun că-i destul de bine, spuse Achamian vesel, trăgând de funii. Măcar o să mă apere de ploaie.

Xinemos îl studie în tăcere o clipă. Din fericire, nu insistă.

Se alăturară celorlalți trei în jurul focului lui Xinemos. Doi dintre ei erau căpitani ai garnizoanei din Attrempus, contemporani cu fețe tăbăcite ai Mareșalului. Ofițerul mai în vârstă, Dinchases — sau Dinch cel Sângeros, după cum era numit — fusese cu Xinemos de când îl cunoscuse Achamian pe Mareșal. Cel mai tânăr, Zenkappa, era un sclav nilnameshi pe care Xerius îl moștenise de la tatăl său și pe care mai târziu îl eliberase pentru curajul său pe câmpul de

luptă. Din câte își dădea seama Achamian, amândoi erau oameni buni. Al treilea bărbat, Iryssas, era cel mai mic dintre fiii singurului unchi încă în viață al lui Xinemus și, dacă Achamian își amintea bine, Majordomul Casei Krijates.

Dar niciunul dintre bărbați nu băgă în seamă sosirea lor. Erau fie prea beți, fie prea adânciți în discuții. Se părea că Dinchases spunea o poveste.

—... apoi cel mare, thunyeriul...

— Voi, idioți nenorociți, vi-l amintiți măcar pe Achamian? strigă Xinemus. Drusas Achamian?

Ștergându-se la ochi și înecându-și râsetele, cei trei bărbați se întoarseră să-l cântărească din priviri. Zenkappa zâmbi și își ridică bolul. Dar Dinchases îl privi cu ochii mijiți, iar Iryssas cu ostilitate deschisă.

Dinchases aruncă o privire la încruntătura lui Xinemus, apoi ridică, împotriva voinței sale parcă, bolul. Și el și Zenkappa înclină capetele și turnară o libație,

— Bun găsit, Achamian, spuse Zenkappa cu căldură sinceră.

Achamian își imaginează că fiind un sclav eliberat îi era mai ușor să accepte proscrisii. Pe de altă parte, Dinchases și Iryssas erau nobili de castă — Iryssas chiar de rang adevărat.

— Văd că ți-ai ridicat cortul, observă Iryssas ca din întâmplare.

Avea privirea precaută, cercetătoare a unui bețiv primejdios. Achamian nu spuse nimic.

— Deci presupun că ar trebui să mă resemnez cu prezența ta. Eh, Achamian?

Achamian îl privi direct în ochi, se blestemă singur pentru că înghițise.

— Presupun că ar trebui.

Xinemus îi aruncă o căutătură fioroasă vărului său.

— Turnurile Stacojii sunt parte a acestui Război Sfânt, Iryssas. Ar trebui să te bucuri și de sosirea lui Achamian. Știi că eu așa fac.

Achamian văzuse nenumărate astfel de schimburi de replici ca acestea. Credincioșii încercând să raționalizeze

fraternizarea cu vrăjitorii. Motivul era mereu același: *Sunt folositori...*

— Poate că ai dreptate, vere. Dușmanii dușmanilor noștri, eh?

Conriyenii țineau la vrăjmășiile lor. După secole de hărțuiri cu Aionul de Sus și Turnurile Stacojii, ajunseseră, cu toată ranchiuna, să aprecieze Mandatul. Chiar prea mult, ar fi spus preoții. Dar dintre toate Școlile, doar Mandatul, cufundat în Gnoza Străvechiului Nord, era pe măsura Turnurilor Stacojii.

Iryssas își ridică pocalul, apoi îl goli în praful de la picioarele sale.

— Fie ca Zeii să soarbă adânc, Drusas Achamian. Fie ca ei să-l serbeze pe cel blestemat...

Înjurând, Xinemus trase un șut în foc. Iryssas fu înghițit de un nor de scântei și cenușă. Căzu pe spate, strigând, lovindu-și instinctiv părul și barba. Xinemus sări după el, mugind:

— *Ce-ai spus? Ce-ai spus?*

Deși mai puțin solid decât Iryssas, Xinemus îl trase în genunchi de parcă era un copil, muștrându-l cu înjurături și palme. Dinchases privi spre Achamian a scuză.

— Nu suntem ca el, spuse el glumeț. Suntem doar beți turtă.

Lui Zenkappa aceasta i se păru prea amuzantă ca să rămână tăcut. Se tăvălea pe pământ în umbra de după bușteanul lui, urlând de râs.

Chiar și Iryssas râdea, chiar dacă o făcea în felul unei neveste ținute sub papuc.

— Destul! îi strigă lui Xinemus. Îmi cer scuze! *Îmi cer scuze!*

Șocat și de insolența lui Iryssas și de violența reacției lui Xinemus, Achamian privea cu gura căscată. Apoi își dădu seama că nu-l mai văzuse până atunci pe Xinemus în compania soldaților săi.

Iryssas se târî înapoi la locul lui, cu părul zburlit și cu barba neagră vrâstată de cenușă. Zâmbind și încruntându-se în același timp, se aplecă înainte pe taburetul său de

campanie către Achamian. Făcea o plecăciune, își dădu Achamian seama, dar îi era prea lene să-și ridice fundul de pe scaun.

— Chiar îmi cer *scuze*, spuse el, privindu-l pe Achamian cu sinceritate amuzată. Și chiar îmi place de tine, Achamian, chiar dacă *ești* — aruncă o privire ferită spre lordul și vărul său — un blestemat de vrăjitor.

Zenkappa începu din nou să urle. Fără să vrea, Achamian zâmbi și se înclină drept răspuns. Își dădu seama că Iryssas era unul dintre acei oameni ale căror vrăjmășii erau în prea mare parte toane pentru a deveni puncte fixe pentru o obsesie. Putea disprețui și îmbrățișa pe rând, cu sinceritate. Achamian învățase că asemenea oameni oglindeau inevitabil integritatea sau depravarea lorzilor lor.

— Neghiob imbecil! Strigă Xinemus către Iryssas. Ia uite la ochii tăi! Sunt mai mijiți decât gaura unui fund de maimuță!

Urmară alte râsete nebune. De această dată Achamian găsi ilaritatea lor irezistibilă.

Dar râse mult mai mult decât ceilalți, văitându-se parcă posedat de vreun demon. Lacrimi de ușurare i se prelingeau pe obraji. Câtă vreme trecuse?

Ceilalți se liniștiră, îl priviră chinându-se să se calmeze.

— A trecut prea multă vreme, reuși să spună Achamian în cele din urmă.

Răsuflarea îi tremura în timp ce expira. Lacrimile deveniră dintr-o dată înțepătoare.

— Mult prea multă, Akka, spuse Xinemus, punându-i o mână prietenească pe umăr. Dar te-ai întors și pentru o vreme ai scăpat de vicleniile urzitorilor. În noaptea asta poți bea în liniște.

Dormi cu întreruperi în acea noapte. Dintr-un oarecare motiv, băutul peste măsură îi intensifica și în același timp îi amorțea Visele. Felul în care erau mâzgălite unul peste altul le făcea să pară mai puțin urgente, să semene mai mult a vise obișnuite, dar pasiunile care le însoțeau... Erau de

neîndurat în cel mai bun caz. Din cauza băuturii deveneau nebunesc de chinuitoare.

Era deja treaz când Paăta, unul dintre sclavii lui Xinemus, sosi cu un lavoar de apă proaspătă. În timp ce se spăla, Xinemus își împinse fața pe care era întipărit un rânjet prin intrarea cortului și îl provocă la un joc de benjuka.

La puțină vreme după aceea, Achamian ședea cu picioarele încrucișate pe un covor în carouri, față în față cu Xinemus, studiind tabla poleită de benjuka dintre ei. Un baldachin lăsat îi apăra de soare, care ardea atât de strălucitor că tabăra din jurul lor părea un bazar din deșert în ciuda răcorii. Tot ce mai lipsea, cugetă Achamian, erau cămilele. Deși majoritatea trecătorilor erau conriyeni de la curtea lui Xinemus, văzu tot felul de inrithi: galeothi, goi până la brâu și pictați pentru un festival care aparent încurca iarna cu vara, thunyeri, afișându-și zalele din fier negru pe care nu păreau să le scoată vreodată, și chiar nobili ainoni, ale căror robe minuțios lucrate arătau de-a dreptul ridicole prin harababura de pânze unse, căruțe și grajduri ocazionale.

— E greu de crezut, nu? spuse Xinemus, aparent referindu-se la numărul remarcabil de inrithi.

Achamian ridică din umeri.

— Da și nu... Am fost la Hagerna când Maithanet a declarat Războiul Sfânt. Uneori mă întreb dacă Maithanet a chemat cele Trei Mări sau cele Trei Mări l-au chemat pe Maithanet.

— Ai fost la *Hagera*? întrebă Xinemus.

Chipul i se întunecă.

Da. L-am întâlnit chiar și pe Shriahul tău...

Xinemus sforăi ca un taur, modul lui de a-și exprima adesea dezaprobarea.

— E rândul tău, Akka.

Achamian cercetă fața lui Xinemus, dar Mareșalul părea absorbit cu totul de geometria pieselor și posibilităților de pe tabla de joc. Achamian acceptase invitația știind că astfel vor rămâne singuri și va avea ocazia de a-i povesti lui

Xinemos ce se întâmplase în Sumna. Dar uitase că benjuka tindea să scoată ce era mai rău dintre ei. De câte ori jucau se ciondăneau ca eunucii de harem.

Benjuka era o relicvă, un supraviețuitor al sfârșitului lumii. Fusesse jucat la curțile din Trysë, Atrithau și Mehtsonc înainte de Apocalips, aproape la fel cum era jucat acum în grădinile din Carythusai, Nenciphon și Momemn. Dar ceea ce scotea benjuka în evidență nu era vârsta lui. În general exista o asemănare tulburătoare între jocuri și viață și nicăieri această afinitate nu era mai izbitoare sau mai răscolitoare decât în benjuka.

Ca și viața, jocurile erau guvernate de reguli. Dar spre deosebire de viață, jocurile erau definite complet de reguli. Regulile erau jocul, iar dacă cineva juca după alte reguli, atunci pur și simplu juca un alt joc. Având în vedere că un cadru fixat de reguli definea fiecare mutare ca mutare, jocurile posedau o limpezime care făcea viața să pară o păruială între bețivi prin comparație. Înșușirile erau clare, permutațiile erau sigure, doar deznodământul era ascuns.

Șmecheria la benjuka era lipsa acestui cadru fixat. În loc să ofere o temelie solidă, regulile benjukăi erau o altă mutare *din* joc, o altă piesă de jucat. Iar asta făcea din benjuka o adevărată imagine a vieții, un joc al complexităților năucitoare și al subtilităților aproape poetice. Alte jocuri puteau fi clasate ca modele schimbătoare sau rezultate din bețe-numere, dar benjuka dădea naștere unor întregi *istorii*, și ceva care avea istorie, deținea însăși structura lumii. Se spunea că unii se aplecaseră deasupra tablei de benjuka și se ridicaseră profeți. Achamian nu era unul dintre ei.

Studie tabla, frecându-și mâinile ca să le încălzească. Xinemos îl tachină cu un chicotit răutăcios.

- Mereu ești așa de sever când joci benjuka.
- E un joc nenorocit.
- Spui asta numai pentru că te străduiești prea tare.
- Nu. Spun asta pentru că pierd.

Dar Xinemos avea dreptate. *Abenjukala*, un text clasic despre benjuka din timpurile Ceneiului, începea: „Acolo

unde alte jocuri măsoară limitele inteligenței, benjuka măsoară limitele sufletului.” Complexitățile benjukăi erau atât de mari încât nimeni nu putea stăpâni tabla cu mintea și astfel să-l oblige pe celălalt să se predea. Benjuka, după cum zicea autorul anonim, era ca dragostea. Nu puteai obliga pe cineva să iubească. Cu cât încercai mai mult, cu atât îți scăpa mai mult. Astfel, benjuka pedepsea o inimă lacomă. Acolo unde alte jocuri cereau viclenie abilă, benjuka cerea mai mult de atât. Înțelepciune, poate.

Cu un aer întristat, Achamian mută singura piatră dintre piesele sale de argint — un înlocuitor pentru o piesă furată de unul dintre sclavii săi, sau așa susținuse Xinemus. Altă problemă. Deși piesele nu însemnau mai mult decât felul în care erau folosite, piatra îi sărăcea cumva jocul, rupea vraja meschină a unui set complet.

De ce trebuia să primesc eu piatra?

— Dacă ai fi fost beat, spuse Xinemus, răspunzând hotărât mutării lui, aș mai înțelege de ce-ai făcut aia.

Cum de putea glumi? Achamian privi modelele de pe tablă, dându-și seama că regulile se schimbaseră din nou — de data asta în mod dezastruos. Căută opțiuni, dar nu văzu niciuna.

Xinemus zâmbi victorios și începu să-și taie unghiile cu cuțitul.

— Proyas va fi de aceeași părere, spuse el, când va sosi în cele din urmă.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Achamian să ridice privirea.

— De ce anume?

— Ai auzit de recentul dezastru.

— Ce dezastru?

— Războiul Sfânt cel Vulgar a fost nimicit.

— Ce?

Achamian auzise vorbindu-se despre Războiul Sfânt cel Vulgar înainte de a părăsi Sumna. Cu săptămâni în urmă, înaintea de sosirea grosului Războiului Sfânt, câțiva mari lorzi din Galeoth, Conriya și Aionul de Sus se hotărâseră să mășăluiască împotriva păgânilor pe cont propriu. Porecla de „vulgar” le fusese dată din cauza gloatelor fără stăpân

care îi urmaseră. Lui Achamian nu-i trecuse deloc prin minte să întrebe ce se alesese de el. *A început. A început vărsarea de sânge.*

— Pe Câmpia Mengedda, continuă Xinemus. Sapatışahul păgân, Skauras, a trimis capetele smolite ale lui Tharschilka, Kumrezzer și Calmemunis Împăratului ca avertisment.

— Calmemunis? Vărul lui Proyas?

— Un neghiob arogant și tare de cap! L-am implorat să nu pornească marșul, Akka. Am încercat să mă înțeleg cu el, am strigat, m-am târât chiar — m-am *înjosit* ca un neghiob! — dar câinele n-a vrut să asculte.

Achamian îl întâlnise pe Calmemunis o singură dată, la curtea tatălui lui Proyas. Îngîmfare nerușinată și prostie — destul cât să-l facă pe Achamian să se crispeze.

— În afară de convingerea că Însuși Dumnezeu îl mâna, de ce crezi că a pornit marșul?

— Pentru că știa că o dată ce Proyas avea să sosească nu avea să fie decât un cățeluș dând din coadă. Nu l-a iertat niciodată pe Proyas pentru întâmplarea de la Paremti.

— Bătălia de la Paremti? Ce s-a întâmplat?

— Nu știi? Am uitat câtă vreme a trecut, bătrîne prieten. Am multe bârfe de împărtășit.

— Mai târziu, spuse Achamian. Zi-mi ce s-a întâmplat la Paremti.

— Proyas a pus să fie biciuit Calmemunis.

— Biciuit?

Asta îl îngrijoră adânc pe Achamian. Se schimbase atât mult fostul său elev?

— Pentru lașitate?

Parcă împărtășind îngrijorarea lui Achamian, chipul lui Xinemus se întunecă.

— Nu. Pentru lipsă de pietate.

— Glumești. Proyas a pus să fie biciuit un egal pentru lipsă de *pietate*? Cât de departe a ajuns fanatismul lui, Zin?

— Prea departe, spuse repede Xinemus, parcă fiindu-i rușine pentru lordul său. Dar numai pentru scurtă vreme. M-a dezamăgit atât de crunt, Akka. Faptul că acel copil

divin pe care tu și cu mine l-am învățat a devenit un om al unor asemenea... extreme mi-a frânt inima.

Proyas fusese un copil divin. De-a lungul celor patru ani pe care îi petrecuse în Aöknysus, capitala Conriiei, Achamian ajunsese să-l iubească pe băiat — chiar mai mult decât pe legendara lui mamă. Ce amintiri dulci. Plimbările prin foaierele luminate de soare, discuțiile despre logică, matematică și istorie și răspunsurile la cascadele nesfârșite de întrebări...

— Maestre Achamian? Unde s-au dus toți dragonii?

— Dragonii sunt în interiorul nostru, tinere Proyas. În *tine*.

Sprâncene încruntate. Mâini încleștate de frustrare. Încă un răspuns indirect din partea tutorelui său.

— Deci nu mai există dragoni în lume, Maestre Achamian?

— Tu ești în lume, nu-i așa, Proyas?

În același timp, Xinemus fusese instructorul de sabie al lui Proyas și datorită gâlcevilor lor periodice din cauza băiatului ajunseseră să se respecte unul pe altul. Oricât îl iubea Achamian pe Prinț, Xinemus — care nutrea devoțiunea de care avea să aibă nevoie pentru a-l servi pe copil când acesta avea să devină rege — îl iubea mai mult pe Proyas. Atât de mult că atunci când zărise puterea profesorului în elev, îl invitase pe Achamian la vila sa pe malul Mării Meneanor.

— Ai făcut copilul înțelept, îi spusese Xinemus încercând să explice extraordinara propunere.

Foarte rar se întâmpla ca nobilii de castă să găzduiască vrăjitori.

— Iar tu l-ai făcut primejdios, răspunsese Achamian.

Deveniseră prieteni, cumva printre râsetele care urmaseră.

— Fanatic pentru o vreme? Întrebă acum Achamian. Înseamnă asta că acum e în toate mințile?

Xinemus se strâmbă, scărpinându-și absent latura nasului.

— Oarecum. Războiul Sfânt și faptul că l-a cunoscut pe Maithanet i-au reaprins ardoarea, dar e mai înțelept acum. Mai răbdător. Mai tolerant cu slăbiciunile.

— Lecțiile tale, presupun. Ce-ai făcut?

— L-am bătut până l-am umplut de sânge.

Achamian râse.

— Vorbesc foarte serios, Akka. După Paremti am părăsit dezgustat curtea. Am petrecut iarna în Attrempus. A venit la mine, singur...

— Să imploré iertare?

Xinemus se strâmbă.

— Așa speram, dar nu. A făcut tot drumul acela ca să mă ocărască.

Mareșalul își clătină capul și zâmbi. Achamian știa de ce: chiar și în copilărie, Proyas fusese predispus exceselor dragi lui. O călătorie de sute de kilometri doar pentru o muștrare era ceva de care numai Proyas ar fi fost capabil.

— M-a acuzat că l-am părăsit în ceasul lui de restriște. Calmemunis și ai lui îl pârlaseră și la curțile eclesiastice și la Rege, și o vreme lucrurile au mers prost, deși nu a fost vreodată în vreo primejdie reală.

— Știi, desigur, că nu urmărea decât aprobarea ta, Zin, spuse Achamian, înăbușind un junghi de invidie. Te-a venerat mereu, știi doar — în felul lui... Deci ce-ai făcut?

— L-am ascultat declamațiile cu toată răbdarea de care am fost în stare. Apoi l-am condus în curtea din spate și i-am aruncat o sabie de antrenament. „Vrei să mă pedepsești”, i-am spus, „*deci pedepsește-mă.*”

Xinemus zâmbi în timp ce Achamian se tăvălea de răs.

— Era tenace ca un mânz, Akka, dar acum e de-a dreptul neobosit. A refuzat să cedeze. Îl trînteam la pământ și se trăgea înapoi în picioare, muiat de sânge și zăpadă. De fiecare dată îi spuneam: „Te-am instruit cât de bine am știut, Prințul meu. Și cu toate acestea pierzi.” Apoi se năpustea din nou spre mine, urlând ca un nebun.

— În dimineața următoare nu mi-a spus nimic, s-a ferit de mine ca de ciumă. Dar după-masă m-a căutat, cu fața julită ca un măr. „Înțeleg”, mi-a spus. L-am întrebat: „Ce

„Înțelegi?” „Lecția ta”, mi-a răspuns. Am spus: „Oh, și care ar fi această lecție?” Și mi-a spus: „Că am uitat să învăț. Că viața este lecția lui Dumnezeu și că deși încercăm să-i învățăm pe cei lipsiți de pietate, trebuie să fim pregătiți să învățăm de la ei de asemenea.

Achamian se holba la prietenul său cu venerație sinceră.

— Asta intenționezi să-l înveți?

Xinemos se încruntă și clătină din cap.

— Nu. Am vrut numai să-l bat până îi ieșea înfumurarea pe nas. Dar mie îmi suna bine așa că am spus doar: „Într-adevăr, Prințul meu, într-adevăr” și am încuviințat în felul acela înțelept cum faci tu când ești de acord cu cineva pe care nu-l consideri la fel de isteț ca tine.

Achamian încuviință înțelept.

Xinemos se tăvăli de râs.

— Oricum, Proyas s-a abținut să repete ce-a fost la Paremti. Și când s-a întors la Aöknysus s-a oferit să-l despăgubească pe Calmemunis, lovitură de bici pentru lovitură de bici, la curtea tatălui său.

— Și Calmemunis a acceptat? Cu siguranță că nu-i așa de nesăbuit.

— Oh, nerodul a acceptat, l-a *biciuit* pe Nersei Proyas dinaintea ochilor Regelui și ai curții. Și acesta este *adevăratul* motiv pentru care Calmemunis nu l-a iertat niciodată pe Proyas. Și-a biciuit ultimele petece de onoare. Când și-a dat seama, a pretins că Proyas îl trăsese pe sfoară.

— Deci crezi că de asta a insistat Calmemunis să conducă Războiul Sfânt cel Vulgar?

Xinemos încuviință întristat.

— De asta el și alți o sută de mii sunt morți.

Marile catastrofe porneau adesea de la lucruri atât de mărunte. Intoleranța unui prinț și prostia unui lord îngâmfat. Dar unde erau aceste fapte? Zăceau pe undeva pe îndepărtatele câmpuri de morți?

O sută de mii de morți...

Achamian aruncă o privire în jos către tabla de benjuka. Dintr-un motiv sau altul îi sări imediat în ochi mutarea sa. Parcă surprins că Achamian mai voia să joace, Xinemus îl privi mutând o piesă aparent lipsită de importanță.

O sută de mii de morți — era asta un fel de mutare?

— Diavol viclean, șuieră Xinemus în timp ce studia tabla.

După o clipă de ezitare făcu mutarea de răspuns.

O greșeală, își dădu Achamian seama. Într-o clipă necugetată, Xinemus își desființase avantajul de mai devreme. *De ce văd atât de limpede acum?*

Benjuka. Doi oameni. Două scopuri diferite. Un singur deznodământ. Cine hotăra acel deznodământ? Învingătorul? Dar învingătorii adevărați erau atât de rari — atât pe tabla de benjuka, cât și în viață. De cele mai multe ori rezultatul era un compromis chinuit. Dar un compromis modelat de către cine? De nimeni?

Achamian își dădu seama că în curând adevăratul Război Sfânt avea să pornească marșul din Momemn, peste fertila provincie Anserca și apoi va intra în ținuturi ostile, în tot acest timp, perspectiva campaniei păruse o abstracție, o simplă mutare care nu putea fi contracarată încă. *Dar asta nu e un joc. Războiul Sfânt va porni marșul și, indiferent ce va urma, mii și mii își vor pierde viața.*

Atât de mulți oameni. Atâtea scopuri rivale. Și un singur deznodământ. Care va fi acel deznodământ? Și cine îl va modela? Nimeni?

Gândul îl îngrozi pe Achamian. Dintr-o dată Războiul Sfânt păru un rămășag nebunesc, o aruncare de bețe-numere pentru un viitor complet întunecat. Viețile a nenumărate mii — inclusiv a lui Achamian — pentru îndepărtatul Shimeh. Exista vreun câștig care să merite un asemenea rămășag?

— O sută de mii de morți, continuă Xinemus, părând să nu-și dea seama de agravarea poziției sale pe tablă. Pe câțiva dintre ei îi cunoșteam. Și ca să înrăutățească lucrurile, Împăratul s-a grăbit să ne exploateze mâhnirea.

Ne cere să învățăm din greșeala Războiului Sfânt cel Vulgar.

— Care a fost? Întrebă Achamian, încă distras de tabla de joc.

— Nebunia de a porni la luptă fără Ikurei Conphas.

Achamian își ridică privirea.

— Dar am crezut că Împăratul i-a aprovizionat pe Calmemunis și pe ceilalți, le-a dat posibilitatea de a porni la luptă în primul rând.

— Într-adevăr. Dar a promis că-i va aproviziona pe toți cei care îi semnează Înscrișul.

— Deci Calmemunis și ceilalți au semnat...

În Sumna aceasta nu se știa sigur.

— De ce nu? Oamenilor de felul lui nu le pasă nici cât negru sub unghie de cuvântul dat! De ce să nu promită că va înapoia toate ținuturile cucerite Împăratului când promisiunea lui nu însemna nimic?

— Dar, insistă Achamian, Calmemunis și ceilalți trebuie să fi înțeles planul Împăratului. Ikurei Xerius știe foarte bine că Marile Nume nu îi vor ceda nimic. Înscrișul e doar un pretext, ceva prin care să evite Ocara Shrială când îi va ordona lui Conphas să recupereze cuceririle Războiului Sfânt.

— Ah, dar uiți de ce a plecat Calmemunis la luptă de fapt, Akka. Nu a plecat la luptă pentru lertarea Shrială sau pentru gloria Celui din Urmă Profet — nici măcar pentru a-și îngheba un regat al lui. Nu. Calmemunis avea o inimă de hoț. A pornit la luptă pentru a-i fura toată gloria lui Proyas.

Lovit de un gând neașteptat, Achamian se opri ca să-și studieze prietenul.

— Dar tu, Zin... Tu mergi la luptă pentru Cel din Urmă Profet. Cum te afectează toate aceste răz bunări și planuri personale?

O clipă Xinemus păru buimăcit.

— Ai dreptate, desigur. Ar *trebui* să fiu ultragiat. Dar bănuiesc că mă așteptam la asta. Sincer, îmi fac mai multe griji de ce va *crede* Proyas.

— De ce?

— În mod cert veștile despre dezastru îl vor îngrozi. Dar toate aceste reglări de conturi și toată politica...

Xinemus ezită, parcă repetând în tăcere ceva la care se gândise de multă vreme, dar pe care nu îl pusese niciodată în vorbe.

— Am fost printre primii care au sosit aici, Akka, trimis de Proyas pentru a-i organiza pe conriyenii care urmau să vină. Am făcut parte din Războiul Sfânt încă de când au fost ridicate primele corturi sub zidurile Mornemnului. Știu că grosul celor care vuiesc în jurul nostru sunt oameni cucernici. Oameni buni — indiferent din ce națiune vin. Și cu toții au auzit de Nersei Proyas și de respectul pe care i-l poartă Maithanet. Cu toții, chiar și alte Mari Nume, ca Gothyelk sau Sauborn, sunt gata să-l urmeze. Atât de mult din cele ce se petrec în acest joc cu Împăratul vor depinde de cum va reacționa Proyas...

— Iar Proyas este adesea nerealist, conchise Achamian. Te temi că acest joc cu Împăratul îl va provoca pe Proyas Judecătorul în locul lui Proyas Tacticianul.

— Exact. După cum stau lucrurile, Împăratul ține Războiul Sfânt ostatic. Refuză să ne aprovizioneze dincolo de nevoile zilnice dacă nu consimțim să-i semnăm Înscrișul. Bineînțeles, Maithanet îi poate ordona să aprovizioneze Războiul Sfânt sub amenințarea Ocării Shriale, dar se pare că până și el șovăiește. Nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar l-a convins că suntem pierduți dacă nu pornim la luptă cu Ikurei Conphas. Kianinii și-au arătat colții și se pare că nu ajunge numai credință pentru a-i învinge. Cine ar fi mai potrivit să ne ghideze printre acele pericole ascunse decât marele Exalt-General care i-a zdrobit pe *scylvendi*? Dar nici măcar un Shriah atât de puternic precum Maithanet nu poate obliga un Împărat să-și trimită unicul moștenitor împotriva păgânilor. Și bineînțeles că Împăratul nu-l va trimite pe Conphas decât dacă Marile Nume îi semnează Înscrișul.

— Adu-mi aminte, spuse Achamian strâmbându-se, să nu-i ies vreodată în cale Împăratului.

— E un diavol, scuipă Xinemus. Un diavol viclean. Și dacă Proyas nu găsește vreun mod de a-i dejuca planurile, noi ne vom vărsa sângele pentru Ikurei Xerius al III-lea în locul lui Inri Sejenus.

Dintr-un motiv sau altul, numele Celui din Urmă Profet îi aminti lui Achamian de frig. Privi indiferent la geometriile din argint și onix ale tablei de benjuka. Se aplecă înainte, luă piatra mică, rotunjită de mare, pe care o folosea pentru a înlocui piesa lipsă, apoi o aruncă în praful orbitor de dincolo de baldachinul lor. Jocul părea dintr-o dată copilăresc.

— Deci te dai bătut? întrebă Xinemus...

Părea dezamăgit, încă mai credea că putea învinge.

— N-am nici o speranță, răspunse Achamian, gândindu-se nu la benjuka, ci la Proyas.

Prințul avea să sosească drept un om asediat, iar Achamian trebuia să-l hărțuiască mai mult, să-i spună că până și Shriahul său poleit juca vreun joc întunecat.

În ciuda întunericului iernii, în pavilion era cald. Esmenet ședea în capul oaselor, îmbrățișându-și genunchii. Cine ar fi crezut că picioarele puteau să doară atât de tare de la călărit?

— Te gândești la altcineva, spuse Sarcellus.

Vocea îi era atât de diferită, se gândi Esmenet. Atât de încrezătoare.

— La Învățatul Mandatului, presupun.

Șoc. Dar apoi își aminti că îi povestise...

— Și ce-i cu asta? întrebă ea.

El zâmbi și ca întotdeauna ea se înfioră și se neliniște în același timp. Din cauza dinților lui, poate? Sau a buzelor?

— Exact, spuse el. Învățații Mandatului sunt niște neghiobi. Toți cei din cele Trei Mări știu asta... Știi ce spun nilnameshii despre femeile care iubesc neghiobi?

Își întoarse chipul spre el, îl fixă cu o privire lipsită de vlagă.

— Nu. Ce spun nilnameshii?

— Că atunci când dorm, nu visează.

O împinse blând spre perna lui.

Capitolul XI

Momemn

Rațiunea, scrie Ajencis, este capacitatea de a depăși obstacole nemaiîntâlnite pentru satisfacerea dorinței. Ceea ce îl deosebește pe om de animale este capacitatea sa de a depăși un număr infinit de obstacole cu ajutorul rațiunii.

Dar Ajencis a încurcat accidentalul cu esențialul. Deasupra capacității de a depăși un număr infinit de obstacole este capacitatea de a le înfrunța. Nu rațiunea îl definește pe om, ci faptul că se roagă.

—EKYANNUS I, 44 DE EPISTOLE

Sfârșitul iernii, 4111 Anul-Colțului, Momemn

Prințul Nersei Proyas se împletici, apoi își recăpătă echilibrul în timp ce oamenii săi vâsleau, purtând barca printre valuri. Se hotărâse să sosească pe plaja Nansuriumului stând în picioare, dar Meneanorul, care se hotărâse să bată coastele până ce întreaga lume avea să fie mare, îngreuna lucrurile. De două ori, ziduri de valuri înspumate aproape că-l aruncaseră peste bord și se trezi meditănd asupra înțelepciunii deciziei sale. Cercetă linia de nisip golaș a țărmului, văzu că doar stindardul Attrempusului ocupa partea apropiată a plajei și se hotărî că era de departe preferabil să sosească șezând și uscat decât să sosească pe jumătate înecat.

Războiul Sfânt, În sfârșit!

Dar oricât de adânc îl mișca, acest gând era însoțit de o anume presimțire neplăcută. Fusese primul care îi sărutase genunchiul lui Maithanet în Sumna și acum, era convins,

avea să fie ultimul dintre Marile Nume care se va alătura Războiului Sfânt.

Politica, se gândi el cu amărăciune. Nu era așa cum scrisese filozoful Ajencis, negocierea avantajelor în comunitățile oamenilor. Era mai mult o licitație absurdă decât un exercițiu de oratorie. Se făcea troc cu principii și cucernicie pentru a îndeplini ceea ce cereau principiile și cucernicia. Te mânjeai ca să fii curățat.

Proyas îi sărutase genunchiul lui Maithanet, se dedicase căii pe care credința și principiile i-o arătau, Dumnezeu însuși consfințise această cale! Dar încă de la început fusese împotmolită în politică: ciondănelile fără sfârșit cu Regele, tatăl său, întârzierile enervante în adunarea flotei, nenumăratele concesiuni, contracte, lovituri, reacții la lovituri, lingușiri și amenințări. Se părea că un suflet trebuia vândut pentru a fi mântuit.

A fost acesta testul tău? M-ai găsit nepotrivit?

Chiar și călătoria pe mare fusese o încercare. Mereu capricioasă, Marea Meneanor era deosebit de furtunoasă în timpul iernii. Fură loviți de o furtună lângă coasta Cironjului și scoși cu totul din Meneanor. Fură obligați de vânturi neprielnice să se aventureze primejdios de aproape de coastele păgâne — la un moment dat fuseseră la doar câteva zile de *Shimeh* însuși, sau cel puțin așa îi spusese neghiobul de navigator, de parcă ironia avea să-l înveselească în loc să-l amărească. Apoi îi lovi a doua furtună în timp ce înaintau cu greu spre nord, cea care îi împrăștiase flota și jefuise mai bine de cinci sute de oameni de viețile lor. La fiecare cotitură se părea că ceva trebuie să conspire împotriva lui. Dacă nu oamenii, atunci elementele naturii, iar dacă nu elementele naturii, atunci oamenii. Până și visele îl chinaseră: că Războiul Sfânt plecase deja la luptă, că avea să sosească, să bea un bol de vin cu Împăratul și apoi avea să i se spună să plece acasă.

Poate că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Poate că întâlnirea cu Achamian în Sumna — chiar în timp ce îngenunchea dinaintea lui Maithanet! — fusese mai mult decât o coincidență insultătoare. Poate fusese un semn

care să-i aducă aminte că adesea zeii râdeau când oamenii scrâșneau din dinți.

Chiar atunci un val imens înclină barca înainte și îi stropi pe ocupanții ei cu apă înspumată, sclipind în lumina soarelui. Ca o ghindă pe mătase, chila alunecă într-o parte, de-a lungul spinării unui val. Câțiva dintre vâslași strigară. O clipă fu aproape sigur că se vor scufunda. Una dintre vâsle se pierduse. Apoi barca scrâșni pe nisipul neclintit și se treziră naufragiați în mijlocul a câtorva băltoace lăsate de reflux. Proyas sări din barcă o dată cu oamenii săi și, în ciuda protestelor lor, îi ajută să tragă ambarcațiunea mai sus pe plaja albă ca osul. Își zări flota împrăștiată peste marea strălucitoare. Părea imposibil. Sosiseră.

În timp ce ceilalți începură să adune harnașamentul, Proyas merse câțiva pași în interiorul țărmului și căzu în genunchi. Nisipul îi arse pielea. Vântul îi împrăstia părul scurt, negru ca pana corbului. Aerul mirosea a sare, pește și piatră fierbinte — nu prea diferit de mirosul îndepărtatei coaste a Conriyei, se gândi el.

A început, dulce Profet... Războiul Sfânt a început. Fie ca eu să fiu fața drepte tale furii. Fie ca mâna mea să fie cea care îți va mântui inima de ticăloșie. Fie ca eu să îți fiu ciocan!

Apărat de bubuitul înconjurător al valurilor, i se părea că poate plânge în siguranță. Clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi.

Cu coada ochiului, îi văzu pe cei care îl așteptaseră venind spre el peste povârnișurile albe. Își drese vocea, se ridică în timp ce se apropiau, curățându-și absent nisipul de pe tunică. Sub stindardul fluturând al Attrempusului, căzură în genunchi și, cu palmele în jos pe coapse, își înclinară capetele dinaintea lui. Erau încadrați de o coastă abruptă, iar dincolo de ea de o pată cenușie întinsă pe cer — Momemn, presupuse Proyas, și nenumăratele lui focuri.

— Chiar mi-a fost dor de tine, Xinemus, spuse Proyas. Ce părere ai de asta?

Bărbatul voinic, cu barbă deasă din față se ridică. Proyas fu izbit din nou de cât de mult semăna cu Achamian.

— Mă tem, Prințul meu, răspunse Xinemus, că bunele tale sentimente nu vor ține mult...

Ezita.

— Numai până ce vei auzi veștile pe care ți le aduc.

Deja începe.

Cu luni în urmă, înainte de a se întoarce în Conriya pentru a-și aduna armata, Maithanet îl avertizase că Ikureii vor aduce jale Războiului Sfânt. Dar purtarea lui Xinemus îi spunea că ceva mult mai dramatic decât simple mașinațiuni politice se petrecuse în lipsa lui.

— N-am dat niciodată vina pe mesager, Xinemus. Știi asta.

Studie o clipă chipurile escortei Mareșalului.

— Unde-i catârul de Calmemunis?

Groaza din ochii lui Xinemus abia de putea fi ascunsă.

— E mort, Prințul meu.

— Mort? Întrebă el tăios.

Te rog, să nu înceapă așa!

Strânse din buze și întrebă din nou, mai stăpânit:

— Ce s-a întâmplat?

— Calmemunis a pornit la luptă...

— *A pornit la luptă!* Dar ultima dată am auzit că nu avea proviziile necesare. I-am trimis o scrisoare însuși Împăratului rugându-l să nu-i ofere lui Calmemunis nimic din ce avea nevoie pentru a porni la luptă.

Te rog! Nu așa!

— Când Împăratul le-a refuzat proviziile, Calmemunis și ceilalți s-au răsculat, chiar au prădat câteva sate. Sperau să pornească singuri la luptă împotriva păgânilor ca să aibă ei parte de toată gloria. Aproape m-am luat la pumni cu blestematul...

— Calmemunis *a pornit la luptă?*

Proyas simți că amorțește.

— Împăratul l-a aprovizionat?

— După părerea mea, Prințul meu, Calmemunis nu i-a dat Împăratului de ales. A știut mereu cum să ațâțe

oamenii, Calmemunis ăsta. Împăratul fie îl aproviziona și scăpa de el sau risca un război deschis.

— Sfântul Shriah ar fi intervenit înainte de asta, se răsti Proyas, refuzând să absolve pe cineva de această crimă. Calmemunis a pornit la luptă și acum e mort? Vrei să spui...

— Da, Prințul meu, spuse Xinemus solemn.

Digerase deja aceste fapte.

— Prima bătălie a Războiului Sfânt s-a sfârșit cu o catastrofă. Sunt cu toții morți — Istratmenni, Gedapharus — toți baronii pelerini din Kanampureea, împreună cu nenumărate mii de alții, au fost nimiciți de păgâni într-un loc numit Câmpia Mengedda. Din câte știu, doar vreo treizeci de galeothi din contingentul lui Tharshilka au supraviețuit.

Dar cum se putea una ca asta? Războiul Sfânt *înfrânt* în luptă?

— Doar treizeci? Câți au pornit la luptă?

— Mai bine de o sută de mii — primii galeothi care au sosit și primii aironi, împreună cu gloatele care au venit la Momemn la scurt timp după chemarea Shriahului.

Vuietul și şuieratul valurilor ce se spărgeau umplură tăcerea. Războiul Sfânt, sau o parte considerabilă a sa, fusese măcelărit. *Suntem pierduți? Se poate ca pagânii să fie atât de puternici?*

— Shriahul ce spune? Întrebă el, sperând să reducă aceste premoniții de groază la tăcere.

— Shriahul tace. Gotian zice că jelește sufletele pierdute la Mengedda. Dar umblă zvonul că a început să se teamă că Războiul Sfânt nu va fi capabil să-i înfrângă pe păgâni, că așteaptă un semn de la Dumnezeu și că semnul nu vine.

— Iar Împăratul? El ce spune?

— Împăratul a susținut mereu că Oamenii Colțului subestimează ferocitatea pagânilor. Jelește pierderea Războiului Sfânt cel Vulgar...

— Poftim?

— Așa a ajuns să fie numit... Din cauza gloatelor.

O ușurare rusinoasă însoți această explicație. Când devenise limpede că drojdia — bătrâni, femei, chiar și copii

orfani — avea să răspundă chemării Shriahului, Proyas se temuse cu adevărat că această campanie avea să fie mai mult o migrație decât o armată.

— Împăratul jeleşte în public, continuă Xinemus, dar în particular insistă că niciun război împotriva păgânilor, Sfânt sau nu, nu poate fi victorios fără conducerea nepotului său, Conphas. Împărat sau nu, omul e un câine mercenar.

Proyas încuviință, înțelegând în sfârșit cum se îmbinau evenimentele cu care se confrunta.

— Și presupun că prețul pe care îl cere pentru Ikurei Conphas nu e altul decât Înscrișul său, hmm? Nemernicul de Calmemunis ne-a vândut pe toți.

— Am încercat, Lordul meu... Am încercat să-l opresc pe Marele Demnitar. Dar n-am avut nici rangul, nici mintea ca să-l țin pe loc.

— Niciun om n-are destulă minte ca să se înțeleagă cu un neghiob, Zin. Și nu porți tu vina rangului tău. Calmemunis era arogant și pripit. În lipsa superiorilor săi, a devenit fără îndoială beat de îngâmfare. S-a dus singur la pieire, Zin. E cât se poate de simplu.

Dar Proyas știa că nu era chiar așa de simplu. Aici era și mâna Împăratului. Măcar de asta era sigur.

— Dar totuși, spuse Xinemus, nu pot să nu mă gândesc că aș fi putut face mai mult.

Proyas ridică din umeri.

— A spune „aș fi putut face mai mult”, Zin, e ceea ce-l face pe om un om și nu un Zeu.

Pufni întristat.

— De fapt Achamian mi-a spus asta.

Xinemus zâmbi palid.

— Și mie la fel... Un nebun tare înțelept, Achamian ăsta.

Și un nelegiuît... un hulitor. Cât mi-aș dori să îți amintești asta, Zin.

— Un nebun tare înțelept într-adevăr.

Văzându-și prințul ajuns cu bine, restul contingentului conriyan începuse să debarce de pe corăbiile flotei. Privind către Meneanor, Proyas văzu alte bărci măturate spre țărm de valurile puternice. În curând aceste plaje aveau să fie

sufocate de oameni, de oamenii săi, și se putea foarte bine să fie pierduți. *De ce, Dumnezeule? De ce ne împresurezi când voia Ta e cea pe care căutăm s-o împlinim?*

Petrecu o vreme interogându-l pe Xinemus cu privire la detaliile înfrângerii lui Calmemunis. Da, Calmemunis era cu siguranță mort: fanimii îi trimiseseră capul retezat drept mesaj. Nu, nimeni nu știe sigur cum îi nimiciseră păgânii. Supraviețuitorii, spuse Xinemus, spuneau că păgânii erau câtă frunză și iarbă. Dar era de așteptat ca supraviețuitorii unei mari înfrângeri să spună așa ceva. Proyas se simțea asaltat de nenumărate întrebări, fiecare atât de disperată în a fi rostită încât adesea îl întrerupea pe Xinemus la jumătatea răspunsului. Și se mai simțea asaltat de o senzație curioasă că fusese tras pe sfoară, de parcă tot timpul pe care îl petrecuse în Conriya sau pe mare fusese rezultatul mașinațiunilor altuia.

Nu văzu alaiul imperial apropiindu-se decât atunci când aproape ajunsese lângă el.

— Conphas însuși, spuse Xinemus sever, făcând semn din cap către plajă, a venit să te pețască, Prințul meu.

Deși nu îl întâlnise niciodată, Proyas îl recunoscuse pe loc pe Ikurei Conphas. Purtarea bărbatului transmitea o senzație aproape palpabilă a tradiției imperiale nansure: indiferența divină a expresiei sale, siguranța marțială cu care își ținea coiful argintat sub brațul drept. Bărbatul putea chiar să pășească cu grație felină prin nisip.

Conphas zâmbi când privirile li se întâlneau: zâmbetul eroilor care până atunci se cunoscuseră doar după zvonuri și reputație. Apoi se opri dinaintea lor, omul aproape mitic care îi biruise pe scylvendi. Lui Proyas îi veni greu să nu fie impresionat, chiar puțin înfricoșat, în prezența lui.

Aplecându-se ușor din talie și întinzând mâna pentru o strângere soldățească, Conphas spuse:

— În numele lui Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul Nansurului, îți urez bun venit, Prințe Nersei Proyas, pe țărmurile noastre și în mijlocul Războiului Sfânt.

Țărmurile voastre... Ați vrea ca și Războiul Sfânt să fie tot al vostru. Proyas nu se înclină și nici nu luă mâna

oferită. În loc să pară șocați sau jigniți, ochii lui Conphas deveniră ironici și în același timp cercetători.

— Mă tem, continuă el, liniștit, că evenimentele din ultima vreme nu ne ajută încrederea reciprocă.

— Unde e Gotian? întrebă Proyas.

— Marele Maestru al Cavalerilor Shriali vă așteaptă pe coastă. Nu îi place să-i intre nisip în cizme.

— Și ție?

— Am fost destul de înțelept să încălț sandale.

Izbucniră râsete — destule cât să-l facă pe Proyas să scrâșnească din dinți.

Cînd Proyas nu spuse nimic, Conphas continuă:

— Calmemunis a fost omul tău, după cum am înțeles. Nu e o surpriză că încerci să dai vina pe alții, mai degrabă decât pe ai tăi. Dar dă-mi voie să te asigur, Marele Demnitar al Kanampureei a pierit din propria-i prostie.

— De asta, Exalt-General, nu mă îndoiesc nicidecum.

— Atunci vei accepta invitația Împăratului de a i te alătura pe înălțimile Andiamine?

— Ca să vorbim de Înscrisul lui, fără îndoială.

— Printre altele.

— Voi vorbi întâi cu Gotian.

— Prea bine, Prințul meu. Dar poate că aș putea să îți scutesc niște timp pierdut și să-ți zic ce va spune Marele Maestru. Gotian îți va spune că Prea Sfântul Shriah îl consideră pe omul *tău*, Calmemunis, unicul responsabil pentru dezastrul de pe Câmpia Mengedda. Și îți va mai spune că Shriahul a fost adânc mișcat de acest dezastru și că acum meditează serios la unica și perfect justificata cerere a Împăratului. Și te asigur că este *justificată*. Pe lista strămoșilor fiecărei familii înstărite din Imperiu vei găsi zeci de nume ale celor care au murit luptând pentru aceleași pământuri pe care Războiul Sfânt vrea să le recucerească.

— Se poate, Ikurei, dar de data asta noi suntem cei care ne dăm viețile.

— Împăratul înțelege și prețuiește asta, de aceea s-a oferit să acorde titluri în provinciile pierdute — sub auspiciile Imperiului, desigur.

— Nu e de ajuns.

— Nu, presupun că nu e niciodată de ajuns, nu-i așa? Recunosc, Prințul meu, că ne găsim într-o încurcătură tare curioasă. Spre deosebire de tine, Casa Ikurei nu e recunoscută pentru cucernicia ei, și acum că în sfârșit apărăm o cauză dreaptă, ne trezim suspectați din cauza faptelor noastre trecute. Dar reputația celui care pledează nu are nimic de a face cu adevărul sau falsitatea argumentelor lui. Nu asta ne spune însuși Ajencis? Te îndemn, Prințe, să vezi dincolo de greșelile noastre trecute și să analizezi cu atenție cererea noastră în lumina limpede a rațiunii.

— Iar dacă rațiunea îmi spune altceva?

— Atunci îți rămâne să urmezi exemplul lui Calmemunis, nu-i așa? Oricât de mult te-ar dura să recunoști, Războiul Sfânt are *nevoie* de noi.

Încă o dată, Proyas nu răspunse.

Conphas continuă zâmbind, cu ochii pe jumătate închiși:

— Deci vezi tu, Nersei Proyas, și rațiunea și împrejurările sunt de partea noastră.

Când Proyas continuă să refuze să răspundă, Exalt-Generalul se înclină, apoi se întoarse cu dispreț nepăsător. Urmă de alaiul său lucitor, se îndepărtă peste plajă. Valurile vociferară cu furie înnoită și vântul îi biciui pe Proyas și pe oamenii săi cu o ploaie fină de stropi. Era frig.

Proyas făcu tot ce putu pentru a-și ascunde mâinile tremurânde. În lupta pentru Războiul Sfânt tocmai se dusesse o hărțuială, iar Ikurei Conphas îl biruise dinaintea propriilor săi oameni — și încă fără greutate. Proyas știa că toate necazurile sale de până acuma aveau să fie fleacuri în comparație cu Exalt-Generalul și unchiul său de trei ori blestemat.

— Vino, Xinemus, spuse el absent, trebuie să ne asigurăm că flota debarcă în bună ordine.

— Mai e ceva, Prințul meu... Ceva ce am uitat să precizez.

Proyas oftă adânc, fu tulburat de fiorul audibil care îl străbătuse.

- Ce mai e, Zin?
- Drusas Achamian. E aici.

Achamian ședea singur lângă foc, așteptând întoarcerea lui Xinemus. Cu excepția sclavilor și a Oamenilor Colțului în trecere, tabăra din jurul lui era abandonată. Achamian știa că oamenii Mareșalului erau încă pe plajă, ajutându-și Prințul și neamurile să debarce. Senzația golurilor de pânză din jur îl tulbura. Corturi goale și întunecoase. Vetre reci.

Așa avea să fie, își dădu el seama, dacă oamenii Mareșalului aveau să fie uciși pe câmpul de luptă. Lucruri abandonate. Locuri unde cuvinte și priviri încălziseră cândva aerul. Absență.

Achamian se cutremură.

În primele câteva zile de după ce se alăturase Războiului Sfânt, Achamian se preocupase de chestiuni legate de Turnurile Stacojii. Pusese câteva Paveze în jurul cortului său, discrete, ca să nu insulte sensibilitatea inrithilor. Găsise un localnic care îi arătase drumul către vila unde erau sechestrați Învățații Stacojii. Făcu hărți, liste de nume. Angajase chiar trei frați adolescenți, copiii unui sclav shigeki ne-ereditar al unui nobil tydonni, să supravegheze drumul care ducea la vilă și să raporteze venituri și plecări importante. Nu prea mai avea ce face. Unica sa încercare de a se băga pe sub pielea potentatului local pe care Turnurile îl angajaseră ca să le aprovizioneze fusese un dezastru. Când Achamian insistase, omul încercase la propriu să-l înjunghie cu o lingură — nu din loialitate pentru Turnuri, ci de groază.

Se părea că nansurii învățau repede: pentru Turnurile Stacojii, orice motiv de suspiciune, chiar și o urmă de familiaritate cu străinii, era echivalent cu trădarea. Și nimeni nu trăda Turnurile Stacojii.

Dar toate astea erau doar rutină. În tot acest timp Achamian se gândea: *După asta, Inrau. O să mă ocup de tine după asta...*

Apoi veni „după”. Nu exista nimeni căruia să-i pună întrebări. Nimeni pe care să-l urmărească. Nimeni, mai puțin Maithanet, pe care să-l bănuiască.

Nu avea altceva de făcut decât să aștepte.

Desigur, în rapoartele pe care le trimitea superiorilor săi din Mandat din Atyersus, urmărea cu îndârjire un indiciu sau o aluzie suspectă. Dar asta era doar parte din pantomina pe care o jucau cu toții, chiar și fanaticii ca Nautzera. Erau ca niște înfometați care se hrăneau cu iarbă. Când mureai de foame, de ce să nu îți faci iluzii despre digestie?

Dar de data asta iluzia îl îmbolnăvea mai degrabă decât să-l aline. Motivul părea destul de evident: Inrau. Căzând în gaura numită Sfat, Inrau o adâncise prea mult pentru a putea fi acoperită.

Deci Achamian începu să caute moduri de a-și amorți inima sau măcar să mai alunge din muștrările din minte. *Când vine Proyas*, îi spunea el elevului său mort. *O să mă ocup de tine când vine Proyas.*

Începu să bea serios: vin neîndoit în cea mai mare parte, apoi când Xinemus era foarte bine dispus și *yursa*, un lichior groaznic pe care galeothii îl făceau din cartofi putrezi. Fuma ulei de mac și hașiș, dar renunță la primul când hotarul dintre transe și Vise se sfărâmă.

Începu să-i citească pe cei câțiva clasici pe care Xinemus îi adusese cu el. Râse citind al Treilea și al Patrulea dintre *Analiticele* lui Ajencis, dându-și pentru prima dată seama de subtilul simț al umorului pe care îl avea profetul. Se încruntă la versurile lui Protathis, găsindu-le prea fasonate, deși păruseră să vorbească pe limba sufletului său cu douăzeci de ani în urmă. Și se apucase, ca de multe alte ori, de *Saga*, doar pentru a o lăsa din mână după câteva ore. Fie inexactitățile ei înflorite îl înfuriau până ajungea să gâfâie și să-i tremure mâinile, fie adevărurile ei îl făceau să plângă. Era o lecție pe care se părea că trebuie să o reînvețe la fiecare câțiva ani: dacă vedeai Apocalipsul, nu mai puteai citi despre el.

În unele zile, când era prea agitat ca să citească, cutreiera tabăra, prin zonele cu vânat și pe drumuri lăturalnice, atât de rupt de marele Război Sfânt încât norsiraii îi numeau pe față “bătătura” din cauza pielii sale. O dată, cinci tydonnieni îl alungară de pe fieful lor neînsemnat cu cuțite, strigându-i insulte și învinuiri. În alte zile rătăcea prin canioanele din cărămizi de lut ale Momemnului, prin diferite piețe, prin străvechiul complex de temple ale Cmiralului și o dată, pe lângă porțile Domeniilor Imperiale. Inevitabil se trezea în compania târfelor, deși nu își amintea să le fi căutat. Uita fețe, ignora nume. Se distra în apăsarea trupurilor care gemeau, în unsoarea pielii ștergându-se de piele nespălată. Apoi rătăcea spre casă, golit de tot în afară de sămânță.

Încerca din răspuțeri să nu se gândească la Esmi. De obicei, Xinemus se întorcea pe seară și își făceau timp pentru câteva mutări în jocul lor de benjuka. Apoi ședeau lângă focul Mareșalului, sorbeau un bol de băutură iute, pe care conriyenii o numeau *perrapta* și insistau că aceasta curăța cerul gurii înainte de cină, dar Achamian era de părere că făcea ca totul să aibă gust de pește. Mâncau orice reușeau să șterpelească sclavii lui Xinemus. În unele nopți li se alăturau ofițerii Mareșalului, de obicei Dinchases, Zenkappa și Iryssas, și își petreceau timpul cu glume nerușinate și bârfe insultătoare. În alte nopți nu erau decât ei doi și vorbeau despre lucruri mai profunde și mai dureroase. Uneori, ca în această noapte, Achamian era singur.

Veștile despre flota conriyană sosiseră înaintea zorilor. Xinemus plecase la scurtă vreme după aceea pentru a pregăti sosirea Prințului Coroanei. Achamian era sigur că fusese morocănos pentru că trebuia să-i spună lui Proyas despre Calmemunis și despre Războiul Sfânt cel Vulgar. Când Achamian îi sugeră că ar putea să-l însoțească pentru a-l întâlni pe Proyas, Xinemus doar se holbă la el nevenindu-i să creadă și lătră:

— O să mă spânzure și fără asta!

Dar înainte să plece, veni călare la focul de dimineață și îi promise lui Achamian că avea să-i spună lui Proyas că e acolo și de ce anume are nevoie.

Ziua fusese lungă, plină de speranță și groază.

Proyas era prietenul și confidentul lui Maithanet. Dacă exista cineva care putea obține informația de la Sfântul Shriah, el era acela. Și de ce n-ar fi făcut-o? Atât de mult din ceea ce era, din ceea ce îi făcea pe ceilalți să-l numească Prințul Soare, se datora fostului său tutore — lui Drusas Achamian.

Nu-ți face griji, Inrau... Îmi e dator.

Soarele coborî fără să primească vești de la Xinemus. Îndoiala îl cuprinse în timp ce bea. Frica îi rodea declarațiile nerostite, astfel încât le umplu cu mânie și dispreț.

Eu l-am făcut! L-am făcut ceea ce este! N-ar îndrăzni!

Se căi pentru aceste gânduri aspre și se lăsă copleșit de amintiri. Și-l aminti pe Proyas când era copil, plângând, strângându-se singur în brațe, alergând prin umbra dumbrăvii de nuci, prin lănci de lumină.

— Cațără-te în cărți, neghiobule! strigase el. Ramurile lor nu se rup niciodată.

Își aminti cum îl luase pe Inrau prin surprindere în scriptoriu, cum îl privise desenînd, în felul acela plictisit al tinerilor, un rând de falusuri pe o coală curată.

— Îți exersezi literele, hmm?

În cele din urmă auzi călăreți înșiruindu-se prin alei întunecate. Îl văzu pe Xinemus conducând o mică ceată de cavaleri conrieni. Mareșalul descălecă în umbră, apoi se îndreptă cu pași mari spre lumina focului, frecându-și ceafa. În ochi avea privirea aceea ostenită a unui om care are de îndeplinit o ultimă și dificilă sarcină.

— Nu vrea să te vadă.

— Trebuie să fie incredibil de obosit, îi scăpă lui Achamian, și epuizat! Ce neghiob am fost. Poate mâine...

Xinemus oftă adânc.

— Nu, Akka. Nu vrea să te vadă.

Aproape de inima faimoasei Piețe Kamposea din Momemn, Achamian se opri la o tejghea cu mărfuri din bronz. Ignorând încruntătura proprietarului, ridică o tavă mare, lustruită, prefăcându-se că se uită după defecte. O întoarse dintr-o parte în alta, cercetând reflexia mânjită a învâlmășelii din spatele lui. Apoi îl văzu din nou pe bărbat, care aparent se târguia cu un vânzător de cîrnați. Ras. Cu păr negru, tăiat în felul acela neîngrijit al sclavilor.

Purta o tunică din in dedesubtul unei robe dungate după moda nilnameshi. Achamian zări un schimb de bani de aramă în umbra tarabei. Reflexia bărbatului se întoarse la lumina soarelui, ducând un cârnat în pâine. Ochii lui plictisiți alunecară peste piața plină, oprindu-se pe una sau pe alta. Mușcă o înghițitură mică, apoi aruncă o privire către spatele lui Achamian.

Cine ești?

— Ce înseamnă asta? strigă comerciantul de bronz. Îți cauți piper printre dinți?

—Mă uit după vărsat, spuse Achamian întunecat. Mă tem că am vărsat.

Nu avu nevoie să se uite la bărbat pentru a ști ce groază aveau să evoce acele cuvinte. O femeie care întârzia pe lângă bolurile de vin se grăbi să se piardă în mulțime.

Achamian privi silueta reflectată îndepărtându-se de tarabă. Deși se îndoia că era în vreun pericol imediat, faptul că era urmărit nu putea fi ignorat. Probabil că omul ținea de Turnurile Stacojii, care ar fi fost interesate de el din motive evidente, sau poate era de-al Împăratului, care spiona pe toată lumea de dragul de a spiona pe toată lumea. Dar se mai putea ca omul să țină de Colegiul Luthimeei. Dacă cele O Mie de Temple îl uciseseră pe Inrau, atunci probabil că știau că se află acolo. Și dacă așa stăteau lucrurile, Achamian trebuia să afle ce știa bărbatul respectiv.

Zâbind, Achamian îi oferì tava comerciantului de bronz, care se crispă de parcă primise cărbuni încinși. Achamian o aruncă în schimb pe stivele lucitoare, atrăgând privirile trecătorilor cu gălăgia. *Să creadă că mă cert.*

Dar dacă era să-l înfrunte pe bărbat, problema era mai mult unde decât cum. Kamposea cu siguranță nu era locul potrivit.

Într-o alee, poate.

Dincolo de piață, Achamian văzu un stol de păsări învârtindu-se deasupra marilor domuri ale Templului Xottiei, a cărui siluetă se contura deasupra clădirilor care se îndeseau în capătul de nord al pieței. La est de templu se găsea o schelă înaltă legată de o rețea de funii de un obelisc înclinat — ultimul dar al Împăratului către complexul de temple al Cmiralului. Era ceva mai mic, remarcă Achamian, decât obeliscurile care se ridicau din fum dinapoia lui.

Împingându-se, își făcu drum către nord prin mulțimile vuitoare și printre vânzătorii care strigau, căutând deschideri între clădiri care ar fi putut marca vreo ieșire rar folosită din piață. Era sigur că bărbatul continua să-l urmărească. Aproape se împiedică de un păun cu evantaiul lat de ochi roșii, furioși, complet desfăcut. Nansurii considerau că acele păsări erau sfânte și le lăsau să hoinărească libere prin orașe. Apoi zări o femeie stând în fereastra uneia dintre clădirile din apropiere și o clipă își aminti de Esmenet.

Dacă știu de mine, știu și de ea... Cu atât mai multe motive de a pune mâna pe neghiobul care îl urmărea. În nordul pieței trecu pe lângă padocuri în care se înghesuiau oi și porci. Văzu chiar și un imens taur sforăitor. Jertfe care urmau să fie vândute preoților Cultici ai Cmiralului, presupuse Achamian. Apoi își găsi aleea: un loc îngust între pereți din cărămizi de lut. Trecu pe lângă un orb care ședea dinaintea unui covor plin de fleacuri și se grăbi în întunericul umed.

Tânguiala muștelor îi umplu urechile. Văzu grămezi de cenușă și măruntaie unsuroase printre oase uscate și pești morți. Duhoarea îi ardea gâtul de putreziciune, dar se retrase până într-un punct unde era sigur că bărbatul nu avea să-l vadă imediat. Și așteptă.

Mirosul îl făcu să tușească.

Se luptă să-și păstreze concentrarea, repetând cuvintele contorsionate ale Cântului pe care avea să-l folosească pentru a-și prinde vânătorul în capcană. Dificultatea gândurilor dinapoia lor îl descurajă, ca întotdeauna. Fusese mereu puțin neîncrezător în capacitatea lui de a făptui vrăjitoria, chiar mai mult când treceau zile întregi fără să rostească vreun Cânt important — ca în acest caz. Dar în cei treizeci și nouă de ani ca parte a Mandatului, capacitățile sale —cel puțin în acest sens — nu dăduseră niciodată greș.

Sunt un Învățat.

Privi siluetele luminate de soare trecând încolo și-ncoace pe lângă intrarea aleii. Nici urmă de bărbat încă.

Murdăria i se târâse peste sandală și acum îi aluneca între degetele de la picioare. Observă că peștele dintre tălpile lui tremura. Văzu un vierme rostogolindu-se dintr-o orbită goală.

Asta e nebunie! Niciun neghiob nu-i destul de neghiob pentru a urma pe cineva aici.

Năvăli afară din alee, își ridică mâna la ochi, ferindu-i de soarele încețoșat, pentru a cerceta colțul pieței.

Bărbatul nu era de găsit.

Neghiobul sunt eu... Mă urmarea măcar?

Fumegând, Achamian abandonează căutarea și se grăbi să cumpere lucrurile după care venise de fapt în Momemn.

Nu aflase nimic despre Turnurile Stacojii, cu atât mai puțin despre Maithanet și despre cele O Mie de Temple, iar Proyas continua să refuze să se întâlnească cu el. Cum nu reuși să găsească nici o carte nouă de citit și cum Xinemus se apucase să-l ocărăască pentru bețiile sale, Achamian se hotărâse să reînvie o veche pasiune a sa. Avea să gătească. Toți vrăjitorii studiau alchimia, mai mult sau mai puțin, și toți alchimiștii, sau cel puțin cei care își meritau numele, știau să gătească.

Xinemus credea că se înjosește, că gătitul era pentru femei și pentru sclavi, dar Achamian era de altă părere. Xinemus și ofițerii lui aveau să-l ia în râs până ce aveau să guste și atunci aveau să-l onoreze în tăcere, cum ar fi făcut

cu oricare alt practicant priceput al unei străvechi arte. În sfârșit Achamian avea să fie ceva mai mult decât un cerșetor hulitor la masa lor. Poate că sufletele aveau să le fie puse în primejdie, dar măcar apetitul avea să le fie satisfăcut.

Dar uită pe loc de rață, praz, curry și arpagic când îl zări din nou pe bărbat, de această dată sub meterezele Porții Gilgallice în îmbulzeala care părăsea orașul. Îi zări doar o clipă profilul, dar era același bărbat. Același păr neîngrijit. Aceeași robă jerpelită.

Fără să stea pe gânduri, Achamian lăsă cumpărăturile să-i cadă.

Acum e rândul meu să urmăresc.

Se gândi la Esmi. Știa că locuise la ea în Sumna?

Nu pot risca să-l pierd, cu martori sau fără.

Acesta era felul de decizie grăbită pe care Achamian o disprețuia de obicei. Dar de-alungul anilor învăță că împrejurările nu erau de partea planurilor elaborate și că aproape totul degenera în asemenea decizii luate în grabă oricum.

— Tu! strigă el peste vuiet și apoi se blestemă pentru prostie.

Dacă fugea? Era evident că știa că Achamian îl descoperise. Altfel de ce să nu-l fi urmat în alee?

Dar, din fericire, bărbatul nu auzise. Achamian își făcu drum către el, ferind oamenii din cale, în tot acest timp privindu-i fix ceafa. Era înjurat, primi chiar două coate răutăcioase de două ori, în timp ce se împingea prin spațiile transpirate dintre oameni. Dar rămase atent la bărbat. Ceafa acestuia se apropia.

— Iubite Sejenus, omule! strigă un aion parfumat pe care Achamian îl zări cu coada ochiului. Mai fă asta o dată și bag nenorocitul de cuțit în tine!

Mai aproape. Cânturile de Subjugare îi fierbeau în gând. Știa că ceilalți aveau să audă. Aveau să știe. Blasfemie. *Ce-o fi, o fi. Trebuie să-l prind pe acest om!* Mai aproape. Destul de aproape...

Se întinse, îl înșfăcă de umăr și-l întoarse cu o smucitură. Timp de o bătaie de inimă nu putu decât să se holbeze în tăcere. Străinul se încruntă, scutură mâna lui Achamian.

— Ce înseamnă asta? scui pă.

— Îmi... îmi cer scuze, spuse Achamian în grabă, nepu tând să-și ia privirea de la chipul lui. Am crezut că ești altcineva.

Dar el era, nu-i așa?

Dacă ar fi văzut vânătaia vrăjitoriei s-ar fi gândit că e un truc, dar nu era nimic, doar un chip pus pe ceartă. Pur și simplu greșise.

Dar cum?

Bărbatul îl cântări din priviri obraznice o clipă, apoi clătină din cap.

— Neghiob bețiv.

Timp de un moment de coșmar, Achamian nu putu decât să se împleticească prin mulțime. Se blestemă pentru că lăsase să-i cadă mâncarea. Gătitul era pentru sclavi oricum.

Esmentet ședea singură lângă focul lui Sarcellus, tremurând.

Din nou se simțea de parcă fusese azvârlită în afara cercului posibilului. Călătorise în căutarea unui vrăjitor ca să fie salvată de un cavaler. Iar acum se găsea privind peste nenumărate focuri de tabără ale unui război sfânt. Când mijea ochii, cercetând pe deasupra Momemnului, putea chiar să vadă palatul Împăratului, înălțimile Andiamine, ridicându-se pe fundalul mării întunecate. Priveliștea o făcu să plângă, nu doar pentru că în sfârșit vedea cu ochii ei lumea pe care tânjise s-o vadă de atâta vreme, ci și pentru că îi amintea de poveștile pe care obișnuia să i le spună fiicei ei, cele pe care Esmentet continua să le spună multă vreme după ce ea adormea.

Mereu fusese cea rea din cauza asta. Oferea daruri egoiste.

Tabăra Cavalerilor Shriali ocupa înălțimile din nordul Momemnului și de deasupra Războiului Sfânt, de-a lungul unor pante terasate care fuseseră cândva cultivate. Pentru că Sarcellus era Cavaler-Comandant, al doilea după Incheiri Gotian, pavilionul său le copleșea pe cele ale oamenilor săi. Fusese ridicat, la ordinele sale, la marginea terasei astfel încât Esmenet să se poată minuna de priveliștile pe care i le oferise.

Două sclave blonde ședea pe un covor roșu în apropiere, mâncând orez în tăcere și murmurând una către cealaltă în limba lor. Esmenet le surprinsese deja aruncându-i căutături agitate, de parcă se temeau că ascunde vreun fel de foame pe care ele nu o satisfăcuseră încă. O îmbăiaseră, îi masaseră pielea cu uleiuri fine și o înveșmântaseră în rochii de muselină albastră și mătase.

Se trezi că le urăște pentru că se temeau de ea, și că le iubește în același timp.

Încă mai simțea gustul fazanului cu piper pe care i-l pregătiseră la cină.

Visez?

Se simțea ca o impotoare, o târfă care era și o prefăcută, și deci de două ori blestemată, de două ori înjosită, dar simțea și o mândrie copleșitoare, îngrozitoare din cauza vanității ei smintite. *Asta sunt eu!* strigă ceva dinlăuntru ei. *Eu așa cum sunt cu adevărat!*

Sarcellus îi spusese că avea să fie așa. De câte ori nu își ceruse scuze pentru lipsa de confort a drumului? Călătorea modest, ducând corespondență extrem de importantă pentru Incheiri Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali. Dar insistase că lucrurile aveau să se schimbe imediat ce ajungeau la Războiul Sfânt, unde îi promisese să o țină într-un mod potrivit frumuseții și agerimii ei.

— Va fi ca lumina după un întunericiu prelungit, îi spusese el. Va lumina și va fi orbitoare.

Își trecu o mână tremurătoare peste mătasea brodată care îi curgea în poală. În lumina focului, nu vedea niciun tatuaj pe dosul palmei stângi.

Îmi place visul ăsta.

Cu răsuflarea tăiată, își aduse încheietura mâinii la buze, gustă amăreala uleiului parfumat.

Târfă flușturistică! Adu-ți aminte de ce ești aici!

Își întoarse mâna stângă spre foc, încet, de parcă voia să o usuce de sudoare sau de rouă, și privi tatuajul apărând din umbrele dintre tendoane.

Asta... asta sunt cu adevărat.

O târfă care îmbătrânește.

Și toată lumea știa ce se întâmplă cu târfele bătrâne.

Fără veste, Sarcellus păși din întuneric. Esmenet hotărâse că deținea o preferință tulburătoare pentru nopți, de parcă mergea cu ea, mai degrabă decât prin ea. Și asta în ciuda veșmintelor, sale Shriale albe.

Se opri, privi la ea fără niciun cuvânt.

— Nu te iubește, să știi. Nu cu adevărat.

Îi susținu privirea prin lumina focului, respirând greu.

— L-ai găsit?

— Da. Și-a făcut tabără cu conriyenii... după cum ai zis.

Parte din ea îi îndrăgi împotrivirea.

— Dar unde, Sarcellus?

— Lângă Poarta Ancilină.

Ea încuviință, își feri privirea, agitată.

— Te-ai întrebat de ce, Esmi? Dacă îmi datorezi ceva, atunci îmi datorezi răspunsul la această întrebare...

De ce el? De ce Achamian?

Îi spusese multe despre Akka, își dădu ea seama. Prea multe.

Niciun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată nu fusese atât de iscoditor ca Sarcellus — nici măcar Achamian. Interesul lui în ceea ce o privea era cu totul nesățios, de parcă viața ei țipătoare i se părea la fel de exotică pe cât i se părea ei viața lui. Și de ce nu? Casa Cutias era una dintre marile case din Casele Congregatului. Pentru cineva ca Sarcellus, crescut cu miere și carne, răsfățat de sclavi, experiențele ei trebuie să fi fost la fel de vagi ca îndepărtatul Zeum.

— Dintotdeauna, îi mărturisise el, am fost atras de oamenii de rând, de cei săraci — de cei care oferă vieți blânde celor ca mine.

Chicoti.

— Tata mă bătea cu bastonul pentru că jucam bețe-numere cu sclavii de pe câmpuri sau pentru că mă ascundeam în bucătărie, încercând să arunc priviri furișe pe sub fuste.

Ea îi trase o palmă în joacă.

— Bărbații sunt câini. Singura diferență e că miros fundurile cu ochii.

El râse, exclamând:

— De asta! De asta prețuiesc astfel compania ta! Să trăiești o viață ca a ta e una, dar să poți vorbi de ea, să o împărtășești, e cu totul altceva. De asta îți sunt devotat, Esmi. Sunt elevul tău.

Cum să nu fie impresionată? Când privea în ochii aceia splendizi, cu irișii cafenii ca pământul roditor și albul ca perlele ude, se vedea oglindită într-un fel pe care nu îndrăznise să și-l imagineze vreodată. Vedea o persoană extraordinară, cineva exaltat în loc să fie înjosit de suferință.

Dar acum, privindu-l cum își încheșta pumnii în lumina focului, se văzu pe sine crudă.

— Ți-am spus, zise ea cu grijă. Îl iubesc.

Nu pe tine... Pe el.

Lui Esmenet nu-i veneau în minte doi oameni mai diferiți decât Achamian și Sarcellus. Unele diferențe erau evidente. Cavalerul-Comandant era nemilos, nerăbdător, intolerant. Judecățile lui erau imediate și irevocabile, de parcă putea pune lucrurile în ordine doar declarând că sunt în ordine. Avea puține regrete și niciunul sinistru.

Dar alte diferențe erau mai subtile — și mai grăitoare.

În primele zile după ce o salvase, Sarcellus îi păruse cu totul de nepătruns. Deși furiile îi erau violente, exprimate cu ardoarea unui moft de copil și cu convingerea condamnării unui profet, nu ținea niciodată răcă pe cei care îl înfuriau. Deși aborda orice obstacol ca pe ceva ce trebuia

zdrobit, chiar și hopurile fără importanță care îi umpleau zi de zi viața de administrator, metodele sale erau mai mult grațioase decât brutale. Deși era iresponsabil de arogant, nu se simțea niciodată amenințat de critici și era mai capabil decât mulți să râdă de propriile negliobii.

Bărbatul păruse un paradox, condamnat și în același timp înșelător. Dar apoi își dădu seama: el era *kjineta*, un nobil de castă. Acolo unde *suthenti*, servitorii de castă ca ea și Achamian, se temeau de ceilalți, de ei înșiși, de anotimpuri, de foamete și așa mai departe, Sarcellus se temea doar de detalii: că unul sau altul ar putea spune așa și așa, că ploaia ar putea amâna vânătoarea. Și înțelese că asta schimba totul. Poate că Achamian era exact la fel de temperamental ca Sarcellus, dar frica îi amăra furia, predispusă la dispreț și resentimente. Putea să fie și arogant, dar din cauza fricii aroganța sa părea stridentă, nu domolită și în mod cert nu suferea contraziceri. Ocrotit de casta sa, Sarcellus nu făcuse din frică pivotul pasiunilor sale, așa cum trebuiau să facă toți cei săraci. Rezultatul era că posedă o încredere de nezduncinat în sine. Simțea. Acționa. Judeca. Frica de a greși care îl caracteriza într-atât pe Achamian pur și simplu nu exista pentru Cutias Sarcellus. Acolo unde Achamian nu cunoștea răspunsurile, Sarcellus nu cunoștea întrebările. Nu exista, se gândi ea, o mai mare certitudine.

Dar Esmenet nu calculase urmările acestei examinări. O tulburătoare senzație de intimitate urmărea acestei înțelegeri. Când întrebările lui, zeflemelele lui, chiar și felul în care făcea dragoste o lămuriră că voia mai mult decât piersici care să-i îndulcească drumul spre Momemn, se trezi că-l urmărește în secret când era cu oamenii lui, visând cu ochii deschiși, întrebându-se...

Bineînțeles, găsea multe lucruri de neîndurat la el. Felul în care îndepărta oamenii. Capacitatea lui de a fi crud. În ciuda galanteriei, adesea îi vorbea în felul în care un cioban își folosea ciomagul, corectând-o mereu când gândurile i-o luau razna. Dar o dată ce înțelese originea acestor tendințe, începu să le vadă ca pe trăsături ale neamului său mai

degrabă decât ca defecte. Se gândi că atunci când un leu ucide, nu se numește crimă. Și când nobilii iau, nu se numește furt.

Începu să simtă ceva ce nu reușea să descrie — cel puțin nu la început. Ceva ce nu mai simțise vreodată. Și simțea acel ceva în brațele sale mai mult decât oriunde altundeva.

Trecură zile întregi până să înțeleagă.

Se simțea în siguranță.

Nu fusese o revelație mică. Înainte de a înțelege asta, se temuse că se îndrăgostea de Sarcellus, și pentru scurt timp, dragostea pe care i-o purta lui Achamian chiar păruse o minciună, infatuarea unei fete închise într-o mănăstire pentru un bărbat de lume. În timp ce se minuna de confortul pe care îl simțea în brațele lui Sarcellus, medita la disperarea sentimentelor ei pentru Achamian. Una părea bună și una greșită. N-ar trebui ca dragostea să fie bună?

Nu, îi dădu ea seama. Zei pedepseau asemenea iubiri cu grozăvii.

Cu fiice moarte.

Dar nu îi putea spune asta lui Sarcellus. N-ar fi înțeles niciodată — spre deosebire de Achamian.

— Îl iubești, repetă încet Cavalerul-Comandant. Asta cred, Esmi. Asta pot accepta... Dar el te iubește pe tine? Te poate iubi?

Ea se încruntă.

— De ce să nu poată?

— Pentru că e un *vrăjitor*. Un *Învățat*, pentru numele lui Sejenus!

— Crezi că îmi pasă că e blestemat?

— Nu. Sigur că nu, răspunse el domol, parcă încercând să fie blând cu adevăruri dure. Spun asta, Esmi, pentru că Învățații nu pot iubi — Învățații Mandatului cel mai puțin dintre toți.

— Destul, Sarcellus. Nu știi ce vorbești.

— Chiar așa? spuse el, cu dispreț îndurerat în voce. Zi-mi, ce rol joci în amăgeala lui, hmm?

— Ce vrei să spui?

— Ești priponul lui, Esmi. S-a legat de tine pentru că tu îl legi de ceea ce e real. Dar dacă te duci la el, renunți la viața ta ca să te duci la el, vei fi pur și simplu una din două corăbii pe mare. În curând, foarte curând, vei pierde țărmlul din vedere. Nebunia lui te va cuprinde. Te vei trezi cu mâinile lui în jurul gâtului, cu numele vreunui mort de multă multă vreme țiindu-ți în...

— Am spus *destul*, Sarcellus!

El se holbă la ea.

— Îl *crezi*, nu-i așa?

— Ce să cred?

— Toate nebuniile pe care le îndrugă despre Sfat, despre Al Doilea Apocalips.

Esmenet strânse din buze și nu spuse nimic. De unde apăruse rușinea asta?

El aprobă încet cu o înclinare a capului.

— Înțeleg... Nu contează. Nu consider că e vina ta. Ai petrecut mult timp cu el. Dar mai e un lucru la care aș vrea să te gândești.

Ochii ei ardeau când clipi.

— Ce?

— Știi că soțiile, chiar și amantele le sunt interzise Învățaților Mandatului.

Î se făcu frig, simți o durere de parcă cineva îi apăsase un fier înghețat de inimă. Își dresе vocea.

— Da.

— Deci știi — își linse buzele — știi că nu o să poți fi vreodată mai mult decât...

Îl privi cu ură.

— Vrei să spui târfa lui, Sarcellus?

Ce sunt pentru tine?

Îngenunche dinaintea ei, îi luă mâinile în ale sale. Trase de el ușurel.

— Mai devreme sau mai târziu *va fi* chemat înapoi, Esmi. Va fi obligat să te lase în urmă.

Ea privi în foc. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

— Știu.

În genunchi, Cavalerul-Comanadant văzu o lacrimă întârziind pe buza ei de sus. O replică miniaturală a focului lucea înăuntrul ei.

Clipi, imaginea lui trăgându-și-o cu gura capului ei retezat îi fulgeră, prin minte.

Lucrul numit Sarcellus zâmbi.

— Dar te prezez, spuse el. Îmi cer scuze, Esmi. Vreau doar să... înțelegi. Nu să suferi.

— Nu contează, spuse ea blând, evitându-i privirea. Dar mâinile ei le strânseseră pe ale lui.

Îi eliberă degetele și îi strânse ușurel genunchii. Se gândi la vulva ei, strânsă și unsuroasă între picioare, și se cutremură de poftă. Să fie unde fusese Arhitectul! Să împingă unde împinsese el! Îl umilea și îl devora în același timp. Să se afunde într-un cuptor alimentat de Bătrânul Tată!

Se apăsă de picioarele ei.

— Vino, îi spuse, întorcându-se către pavilion.

Văzu sânge și extaz mormăit.

— Nu, Sarcellus, spuse ea. Trebuie să mă gândesc.

Ridică din umeri și zâmbi palid.

— Când poți, atunci.

Privi către Eritga și Hansa, cele două sclave, și cu un gest le ceru să stea de pază. Apoi o părăsi pe Esmenet și intră cu pași mari în pavilionul Cavalerului-Comandant. Chicoti abia auzit la gândul a ceea ce avea să-i facă. Se întări în pantaloni, membrele feței sale se cutremurară de desfățare. Ce poezie avea să taie în ea!

Lămpile ardeau palid, aruncau o lumină portocalie prin camera de lucru a pavilionului. Se lăsă pe spate pe pernele așezate dinaintea unei mese joase acoperită de suluri. Își trecu încheietura în jos pe stomacul plat, încleștă lungimea dureroasă a membrului său... În curând. În curând.

— Ah, da, spuse o voce micuță. Promisiunea eliberării.

O respirație ca dintr-un băț de trestie.

— Mă aflu printre voi, făuritorii, și totuși geniul facerii mă emoționează până la neîncredere.

— Arhitectule? icni lucrul numit Sarcellus. Tată? Ai riscat într-atât? Dacă îți vede cineva însemnul?

— O vânătaie nu se vede între atâtea.

Urmă o fluturare de aripi și un clinchet sec când o cioară ateriză pe masă. Un cap uman, chel, i se rotește pe gât, de parcă se înnodea.

— Oricine m-ar vedea, explică fața cât o palmă, va trece cu vederea peste însemnul meu. Turnurile Stacojii sunt peste tot.

— E timpul? întrebă lucrul numit Sarcellus. A venit vremea?

Un zâmbet, nu mai mare decât curba unei unghii.

— În curând, Maengi. În curând.

O aripă se desfăcu și se întinse, desenînd o linie pe pieptul lui Sarcellus. Capul lui Sarcellus se smunci într-o parte, membrele îi înțepeniră. Din vîntre până la extremități, extazul îi galopa de-a lungul pielii. Extaz arzător.

— Deci ea rămâne? întrebă Sinteza. Nu fuge la el?

Aripa își continuă mîngăierile leneșe.

Lucrul numit Sarcellus icni.

— Deocamdată...

— A pomenit de noaptea pe care a petrecut-o cu mine? Ți-a spus ceva?

— Nu. Nimic.

— Și totuși se poartă... deschis, de parcă îți împărtășește totul?

— Daaaa, Bătrâne Tată.

— După cum bănuiam...

O mică încruntătură.

— E mult mai mult decât simpla tîrfă așa cum am crezut-o, Maengi. Este un elev al jocului.

Mica încruntătură deveni zâmbet.

— E o tîrfă de doisprezece talanți până la urmă...

— Să o...

Maengi simți o pulsație puternică între rect și rădăcina falusului. Atât de aproape.

— Să o omor?

Se arcui sub vârful agonizant al aripilor. *Te rog! Te rog, Tată!*

— Nu. Nu fuge la Drusas Achamian, ceea ce înseamnă ceva... Viața i-a fost prea grea ca să nu pună în balanță loialitatea și avantajele. Poate că încă se va dovedi folositoare.

Vârful aripilor se retrase, fu împăturit în negrul lucios. Pleoape mici se închiseră, apoi se deschiseră peste ochi ca niște mărgelile de sticlă.

Maëngi trase o răsuflare tremurătoare. Fără să gândească, își prinse falusul în mâna dreaptă, începu să-l frece cu degetul mare.

— Și Atyersus? Întrebă el cu răsuflarea tăiată. Bănuiesc ceva?

— Mandatul nu știe nimic. Au trimis un neghiob să vâneze cai verzi pe pereți.

Își slăbi încleștarea, înghiți.

— Nu mai sunt așa de sigur că Drusas Achamian e un neghiob, Bătrâne Tată.

— De ce?

— După ce am dat mesajul Shriàhului lui Gotian, m-am întâlnit cu Gaörtha..

Fața micuță se strâmbă.

— Te-ai întâlnit cu el? Am aprobat eu asta?

— N-nu. Dar târfa m-a rugat să-l găsesc pe Achamian pentru ea și știam că Gaörtha era pus să-l urmărească.

Capul micuț se înclină într-o parte și în alta.

— Mă tem că nu am răbdare, Maëngi.

Lucrul niумit Sarcellus își apăsă palmele asudate de veșminte.

— Drusas Achamian a descoperit că Gaörtha îl urmărește.

— Ce-a făcut?

— În piața Kamposea... Dar neghiobul nu știe nimic, Bătrâne Tată! Nimic. Gaörtha a reușit să-și schimbe pielea.

Sinteza țopăi până pe marginea de mahon a mesei. Deși părea ușoară ca oasele goale și papirusul făcut ghem, transmitea senzația a ceva imens, ca și cum un leviatan s-

ar fi rotit prin apă în unghiuri drepte în orice direcție. Din ochi îi sângera lumină.

CÂT

Mugi prin ceea ce trecea drept sufletul lui Maëngi.

URĂSC

Sfărâmând orice gând și orice pasiune se putea numi a sa.

LUMEA ASTA.

Zdrobind până și foamea nestinsă, durerea atotcuprinzătoare.

Ochi ca două Cuie ale Raiului gemene. Râsete, sălbăticițe de o mie de ani de nebunie.

ARATĂ-MI, MAËNGI...

Aripi desfăcute dinaintea lui, acoperind lămpile, lăsând doar o față mică și albă pe fundalul negru, o deschidere fragilă pentru ceva teribil, cât un munte.

ARATĂ-MI ADEVĂRATA FAȚĂ

Lucrul numit Sarcellus simți pumnul figurii lui relaxându-se, apoi desfăcându-se... Ca picioarele lui Esmenet.

Era primăvară și din nou în rețeaua de câmpuri și dumbrăvi din jurul Momemnului se înghesuiau inrithii, mult mai bine înarmați și mult mai primejdioși decât cei care pieriseră în Gedeaa. Vești despre masacrul de pe Câmpia Mengedda atârnaseră zile întregi ca un giulgiu peste Războiul Sfânt.

— Cum de se putea una ca asta? întrebau ei.

Dar neliniștea era repede sugrumată de zvonurile despre aroganța lui Calmemunis, de rapoarte despre refuzul lui de a se supune chemărilor lui Maithanet. Să-l sfideze pe Maithanet! Se mirau de așa neghiobie, iar preoții le reaminteau de greutățile căii, de încercările care aveau să-i frângă dacă se abăteau de la ea.

Și se vorbea mult și despre competiția profană a Împăratului cu Marile Nume. Cu excepția ainonilor, toate Marile Nume refuzaseră să-i semneze Înscrisul și în jurul focurilor de seară se duceau multe dezbateri de oameni beți despre ceea ce ar fi trebuit să facă liderii lor. De

departe cei mai mulți îl blestemau pe Împărat și câțiva chiar sugeraseră că Războiul Sfânt ar trebui să atace Momemnul și să pună mâna pe proviziile de care era nevoie pentru a porni la luptă. Dar alții erau de partea Împăratului. Era Înscrișul altceva decât o bucată de hârtie? Și ia uitați, spuneau ei, la darurile oferite pentru semnături. Nu numai că aveau să obțină fără strădanie proviziile, dar li se asigura și cârmuirea lui Ikurei Conphas, cea mai mare minte militară de generații întregi. Și dacă nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar nu era destulă dovadă, ce părere aveau de Shriah, care nici nu-l forța pe Împărat să aprovizioneze Războiul Sfânt, nici pe Marile Nume să semneze Înscrișul? De ce ar ezita Maithanet astfel dacă nu s-ar teme de puterea păgânilor?

Dar cum se putea cineva frământa când înseși cerurile tremurau la vederea puterii lor? O asemenea adunare! Cine și-ar fi imaginat că asemenea potentăți s-ar fi alăturat Colțului? Și chiar mai mult. Preoții, nu doar din cele O Mie de Temple, ci din fiecare Cult, reprezentând fiecare Aspect al lui Dumnezeu, urcaseră de pe plaje sau coborâseră din munți pentru a-și lua locul în Războiul Sfânt, cântând imnuri, lovind cinele, făcând aerul amar de fum parfumat și gălăgia adorării. Idolii erau unsi cu uleiuri și esențe de trandafiri, iar preotesele lui Gierra făceau dragoste cu luptători aspri. Narcoticele erau date cu reverență din mână în mână și sorbite, iar Tremurătorii țipau extaziați din praf. Demonii erau alungați. Purificarea Războiului Sfânt începuse.

Oamenii Colțului se adunau după ceremonii, schimbau zvonuri delirante sau speculau despre degenerarea păgânilor. Glumeau că nevasta lui Skaiyelt trebuie să fi fost mai bărbătoasă decât Chepheramunni sau că nansurii obișnuiau să și-o ia în fund și de asta mărșăluiau în formații atât de strânse. Brutalizau sclavii care se prefăceau bolnavi sau urlau la femeile care aduceau coșuri de rufe spălate dinspre râul Phayus. Și, din obișnuință, se încruntau la straniul grup de străini care umbla veșnic prin tabără.

Atât de mulți... Asemenea glorie.

Partea a IV-a Războinicul

Capitolul XII Jiünati

Am explicat cum a pus Maithanet mâna pe resursele celor O Mie de Temple pentru a asigura viabilitatea Războiului Sfânt. Am descris, în mare, primii pași făcuți de Împărat pentru a lega Războiul Sfânt de ambițiile sale imperiale. Am încercat să refac reacția inițială a Cishaurimilor din corespondența lor cu Padirajahul din Nenciphon. Și am menționat până și odiosul Sfat, de care pot în sfârșit să vorbesc fără teama de a fi ridiculizat. Cu alte cuvinte, am vorbit aproape exclusiv despre facțiuni puternice și despre scopurile lor impersonale. Dar răzbunarea? Dar speranța? Pe fundalul națiunilor care se întreceau una cu alta și al credințelor care se răboiau între ele, cum au ajuns micile pasiuni să stăpânească Războiul Sfânt?

— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

...deși se însoțește cu bărbat, femeie și copil, deși se culcă cu dobitoace și își bate joc de sămânța sa, nu va fi niciodată la fel de imoral ca filozoful, care se culcă cu toate lucrurile imaginabile.

— INRI SEJENUS, ÎNVĂȚAȚII, 36, 21, TRATATUL

Primăvara devreme, 4111 Anul-Colțului, nordul Stepei Jiünati

Părăsind tabăra utemoșilor, Cnaiūr călări spre nord, peste pajiști sterpe. Trecu pe lângă turmele de vite, fluturându-și fără tragere de inimă mâna către călăreții îndepărtați — niște copii înarmați, doar — care le păzeau. Utemoșii deveniseră un popor rărit, nu prea diferit de triburile rătăcitoare din nord-est pe care le alungau iar și iar. Dezastrul de la Kiyuth îi costase mai mult decât pe multe alte triburi, și acum verii lor din sud, kuōtii și ennutilii, făceau razii de voie pe pășunile lor. Deși Cnaiūr realizase atât de mult cu atât de puțin în felul micilor războaie între triburi, știa că utemoșii erau aproape exterminați. Un lucru simplu, ca o secetă de vară de exemplu, i-ar fi putut duce la pieire.

Ajunse pe vârful colinelor pleșuve, își îndemnă calul prin tufișuri și pârâuri umflate de primăvară. Soarele era alb și îndepărtat și nu păreau să existe umbre. Aerul mirosea a retragerea iernii, a țărână udă sub peticele de iarbă. Stepă se întindea dianaintea lui, măturată de valuri argintii mâunate de vânt. La jumătatea distanței până la orizont, gorganele strămoșilor săi se umflau din țărână. Tatăl lui Cnaiūr era îngropat acolo, la fel ca toți tații liniei sale de sânge, până la începuturi.

De ce venise aici? Cărui scop putea servi un asemenea pelerinaj solitar? Nu era de mirare că tribul său îl credea nebun. Era un om care se sfătuia cu morții mai degrabă decât cu înțelepții.

Silueta ciufulită a unui vultur se ridică de pe movilele funerare, pluti ca un zmeu, apoi coborî dinapoia lor și se pierdu din vedere. Trecură câteva clipe înainte ca ciudățenia aceasta să-l izbească pe Cnaiūr. Ceva murise acolo — recent. Ceva neîngropat sau neincinerat.

Își îndemnă calul într-un trap precaut, cercetând cu privirea printre gorgane. Vântul îi amorțea fața și-i împrăștia părul în șuvițe.

Găsi primul mort la mică depărtare de cel mai apropiat gorgan. Două săgeți negre, trase de la o distanță suficient de mică pentru a străpunge plăcile legate ale armurii sale, țâșneau din spatele lui. Cnaiūr descălecă și cercetă cu

atenție terenul din jur, dând ierburile de-o parte cu palmele și cu degetele. Găsi urme.

Srcanci. Acest om fusese ucis de srcanci. Studie din nou gorganele, căutând prin ierburi. Ascultă. Nu auzi decât vântul și din când în când ciondăneala vulturilor îndepărtați. Mortul nu era mutilat. Srcancii nu terminaseră. Întoarse leșul cu cizma, săgețile se rupseră cu două trosnete seci. Fața cenușie se căsca spre cer, arcuită spre spate în înțepeneala morții, dar ochii albaștri nu se scufundaseră în orbite. Bărbatul era norsirai — își dădu seama de atâta lucru după părul blond. Dar cine era? Făcuse parte dintr-o ceată de jefuitori, depășiți numeric și urmăriți spre sud de srcanci? Se mai întâmplase.

Cnaiür apucă frâul calului, îl trase jos în ierburi. Își scoase sabia, apoi, mergând aplecat, sprintă peste brazde, în curând ajunse între gorgane...

Unde găsi un al doilea mort. Acesta murise înfruntându-și dușmanul. O săgeată frântă ieșea prin spatele coapsei sale. Rănit, obligat să abandoneze fuga, apoi ucis în felul scrancilor: burta îi fusese despicață și apoi fusese strangulat cu propriile măruntaie. Dar în afara burții căscate, Cnaiür nu văzu alte răni. Îngenunche și înșfăcă una dintre mâinile reci ale leșului. Ciupi bătăturile. Prea moi. Deci până la urmă nu erau tâlhari. Cel puțin nu toți. Cine erau oamenii aceia? Ce străini nechibzuiți — și încă din vreun *oraș* — ar risca întâlnirea cu srcancii pentru a călători până în ținuturile *scylvendi*?

O schimbare a vântului îi arătă cât de aproape ajunsese de vulturi. Se aruncă repede spre stânga ca să se poată apropia de ceea ce trebuie să fi fost cea mai mare concentrare de morți de dinapoia unui dintre gorganele mai mari. La jumătatea drumului către vârf, dădu peste primul dintre cadavrele de srcanci, cu gâtul pe jumătate retezat. Ca toți scrancii morți, era țeapăn ca piatra, cu pielea crăpată și de un negru-violet. Zăcea ghemuit ca un câine, încă încleștându-și arcul de os. După poziția lui și după ierburile zdrobite, Cnaiür știu că fusese lovit pe vârful gorganului, destul de tare încât să se rostogolească aproape până jos.

Găsi arma care îl ucisese la mică depărtare deasupra. O bardă de fier, neagră, cu un inel de dinți umani fixat într-un mâner din piele umană tăbăcită. Un sranc ucis de o armă srancă...

Ce se petrecuse acolo?

Cnaiūr deveni dintr-odată extrem de conștient de faptul că ședea pe vine pe coasta unui *gorgan*, în mijlocul strămoșilor lui morți. În parte era insultat de acest sacrilegiu, dar era de departe mai înspăimântat. Ce puteau însemna toate astea?

Se cățăără spre vârf, răsuflând ascuțit.

Vulturii se adunaseră la poalele unui gorgan alăturat, aplecați peste prăzile lor, cu spinările ciufulite de vânt. O mână de stăncuțe se ciorovăiau printre ei, trecând de la o față la alta. Leșurile acopereau solul: srancii morți rășchirați sau îngrămădiți unii în alții, ca un covor peste circumferința gorganului, în unele locuri aruncați unii peste alții, cu capetele atârânănd de pe gâturile frânte, cu fețele cuibărite în îndoiturile brațelor și picioarelor inerte. Atât de mulți. Doar culmea gorganului era curată.

Împotrivirea finală a unui singur om. O împotrivire imposibilă.

Supraviețuitorul ședea cu picioarele încrucișate pe vârful gorganului, cu antebrațele odihnindu-i-se pe genunchi, cu capul aplecat sub discul strălucitor al soarelui. Era încadrat de liniile palide ale Stepei.

Niciun animal nu avea simțuri la fel de fine ca vulturii. În câteva clipe începură să cârâie alarmați, adunând vântul în aripi mari, zdrențuite. Supraviețuitorul își ridică privirea, îi privi cum își iau zborul. Apoi, de parcă ar fi avut simțuri la fel de fine ca vulturii, se întoarse spre Cnaiūr.

Cnaiūr abia îi putea distinge chipul. Era lung, cu trăsături masive, dar acvilin. Probabil avea ochi albaștri, dar era doar o deducție pornind de la părul lui blond.

Și totuși Cnaiūr se gândi îngrozit: *Îl cunosc pe acest om...*

Se ridică, păși spre carnagiu, cu membrele plutindu-i de neîncredere. Silueta îl privea impasibil.

Îl cunosc pe acest om!

Își făcu drum printre srancii morți, dându-și seama amorțit că fiecare dintre ei fusese ucis cu o singură lovitură precisă.

Nu... Nu se poate. Nu se poate așa ceva.

Panta gorganului părea mult mai abruptă decât era de fapt. Srancii de la picioarele sale păreau să-i strige urlete mute, avertizându-l, implorându-l, ca și cum groaza inspirată de bărbatul de pe vârful de deasupra era destul pentru a trece abisul dintre rasele lor.

Se opri la câțiva pași sub străin. Își ridică precaut sabia tatălui său dinainte, cu brațele vărgate de cicatrice întinse. În sfârșit, îndrăzni să-l privească drept în față pe bărbatul așezat, cu inima bubuindu-i de ceva dincolo de frică sau furie... El era.

Însângerat, palid, dar *era* el. Un coșmar încarnat.

— *Tu... șopti Cnaiür.*

Bărbatul nu se mișcă, dar îl studie fără pasiune. Cnaiür văzu sânge izvorând negru ca smoala, înnegrindu-i tunica cenușie.

Cu siguranța smintită a cuiva care a visat un anume moment de mii de ori, Cnaiür mai urcă cinci pași, apoi puse vârful lustruit al lamei sub bărbia bărbatului. O folosi ca să ridice chipul înapasibil spre soare. Buzele...

Nu e el! Aproape el...

— Ești dînyain, spuse el cu voce adâncă și rece.

Ochii strălucitori îl priviră, dar nu era absolut nimic în ei — nici frică, nici ușurare, nici recunoaștere și nici lipsa ei. Apoi, ca o floare căzând de pe o tulpină zdrobită, bărbatul se prăvăli pe spate în țărână.

Inima lui Cnaiür bubuia.

Ce înseamnă asta?

Uimit, căpetenia utemoților privi peste leșurile de sranci presărate peste tot la movilele funerare ale neamului său, străvechea însemnare în pământ a liniei sale de sânge. Apoi, întorcându-și privirea la silueta inconștientă dinaintea lui, intui dintr-odată oasele din movila de sub picioarele

sale — adunate în poziție fetală, îngropate adânc. Și își dădu seama...

Se afla pe vârful gorganului tatălui său.

Anissi. Prima nevestă a inimii lui. În întuneric era o umbră, mlădioasă și rece peste trupul lui ars de soare. Părul ei îi curgea pe piept în modele care îi aminteau de strania scriere pe care o văzuse de atâtea ori în Nansur. Prin pereții de piele ai yakshului, noaptea suna ca o răsuflare nesfârșită.

Ea se mișcă, își mută fața de pe umărul lui pe braț. Fu luat prin surprindere. Crezuse că adormise. *Anissi... Cât iubesc aceasta pace dintre noi.*

Vocea ei era somnoroasă și adormită.

— L-am întrebat...

Pe el. Pe Cnaiür îl tulbura să-și audă nevestele referindu-se la străin în acest fel — în felul lui — de parcă îi străpunseseră cumva craniul și furaseră de acolo. El. Fiul lui Moënghus. Dûnyainul. Prin ploaie și pereții din piele, Cnaiür simțea mâncărimea prezenței bărbatului peste tabăra întunecată — o groază de dincolo de orizont.

— Și ce a spus?

— A spus că bărbații pe care i-ai găsit erau din Atrithau.

Cnaiür stabilise deja acest lucru. În afara lui Sakarpus, Atrithau era singurul oraș din nordul Stepei — singurul oraș al oamenilor, cel puțin.

— Da, dar cine erau?

— I-a numit adepții lui.

Un junghi de înțelegere îi strânse inima. *E la fel... Stăpânește oamenii ca fel cum tatăl său a stăpânit cândva...*

— De ce contează, întrebă Anissi, identitatea unor morți?

— Contează.

Totul conta când era vorba de un dûnyain.

De când îl găsisese pe Anasûrimbor Kellhus, un singur gând tiraniza mișcările sufletului lui Cnaiür. *Folosește fiul*

pentru a găsi tatăl. Dacă acest bărbat îl urma pe Moënghus, atunci știa unde să-l găsească.

Chiar și acum Cnaiür își vedea propriul tată, Skiötha, zbătându-se și lovind din picioare în noroiul înghețat de la picioarele lui Moënghus. Cu gâtul zdrobit. O căpetenie ucisă de un sclav neînarmat. Anii transformaseră această imagine într-un narcotic, în ceva la care Cnaiür se întorcea obsesiv. Dar, dintr-un motiv oarecare, niciodată nu era chiar la fel. Detaliile se schimbau. Uneori, în loc să scuie în fața care se înnegrea a tatălui său, Cnaiür o proteja. Uneori, în loc să moară Skiötha la picioarele lui Moënghus, Moënghus murea la picioarele lui Cnaiür, fiul lui Skiötha. Viață pentru viață. Tată pentru tată. Răzbunare. Nu era asta remediu pentru dezechibrul care îi zdruncinase inima?

Folosește fiul pentru a găsi tatăl. Dar putea să riște un asemenea lucru? Dacă se întâmpla din nou?

O clipă Cnaiür uită să respire. Numărase numai șaisprezece veri în anul când vărul său Okyati intrase călare în tabără cu Anasûrimbor Moënghus. Okyati și ceata lui de războinici îl luaseră pe bărbat de la un grup de sranci care călătoreau prin Suskara. Acest lucru era de ajuns pentru stârni interesul pentru străin: puțini oameni supraviețuiau unei asemenea captivități. Okyati îl târâse pe bărbat până în yakshul lui Skiötha și, râzând aspru, spusese:

— A căzut în mâini mai blânde.

Skiötha îl pretinse pe Moënghus drept tribut și îl dăruie primei sale neveste, mama naturală a lui Cnaiür.

— Pentru fiii pe care mi i-ai născut, spuse Skiötha.

Și Cnaiür se gândi: *Pentru mine.*

În timpul schimbului, Moënghus nu făcuse decât să privească, cu ochii albaștri lucind în lumina unui foc anemic. Când privirea i se opri pentru o clipă pe fiul lui Skiötha, Cnaiür rânji la el cu disprețul adolescenților. Bărbatul nu era mai mult de o grămadă de zdrențe, piele palidă și sânge închegat — încă un străin frânt, mai puțin decât un animal.

Dar acum Cnaiür știa că exact asta vruse străinul să creadă cei care îl luaseră în captivitate. Pentru un dînyain,

chiar și degradarea era o unealtă puternică — poate cea mai puternică.

După aceea, Cnaiür îl vedea pe noul sclav din când în când, făcând corzi din tendoane răsucite, afumând piei, cărând saci de balegă pentru focuri și așa mai departe. Cnaiür îl remarcă doar din cauza provenienței sale. *Uite-l... uite-l pe cel care a supraviețuit srancilor.* Cnaiür îl privea timp de o bătaie de inimă înainte de a trece mai departe. Dar câtă vreme îl studiaseră apoi ochii aceia întunecați?

Trecură câteva săptămâni înainte ca Moënghus să îi vorbească. Bărbatul își alesese bine momentul: noaptea în care Cnaiür se întorcea de la Ritul-Lupilor-de-Primăvară. Clătinându-se din cauza sângelui pierdut, Cnaiür se împleticise acasă prin întuneric, cu capul lupului legat la cingătoare. Se prăbușise dinaintea intrării yakshului mamei sale, scuișând pe pământul dezgolit. Moënghus fusese primul care îl găsisse, primul care îi legase rănile pulsânde.

— Ai ucis lupul, spuse sclavul, ridicându-l din praf.

Tabăra fantomatică înnota în jurul chipului lui Moënghus și totuși ochii lui rămâneau la fel de ficși și de neclintiți ca și Cuiul Raiului. În agonie sa, Cnaiür găsi un răgaz rușinos în acei ochi străini — un sanctuar.

Murmură, aruncând deoparte mâna bărbatului:

— Dar nu s-a petrecut așa cum ar fi trebuit.

Moënghus încuviință.

— Ai ucis lupul.

Ai ucis lupul.

Cuvintele acelea. Cuvintele acelea acaparatoare! Moënghus îi înțeleșese chinul, rostise singurele cuvinte care i-ar fi alinat inima. Nimic nu se petrecuse așa cum ar fi trebuit, dar deznodământul fusese cel cuvenit. *Ucise* lupul.

În ziua următoare, în timp Cnaiür se refăcea în întunericul pieii tăbăcite al yakshului mamei sale, Moënghus îi aduse tocană de ceapă sălbatică și iepure. După ce bolul aburind schimbăse mâinile, bărbatul frânt își ridicase capul dintre umerii cocoșați. Toate însemnele sclaviei sale — încovoierea timidă, respirația scurtă, ochii

agitați de teamă — dispăruseră. Transformarea fu atât de bruscă încât timp de câteva clipe Cnaiür nu putu decât să se holbeze la el cu uimire înfiorată.

Dar era o jignire ca un sclav să privească un luptător în ochi, astfel încât Cnaiür puse mâna pe o vargă pentru sclavi și îl bătu. Ochii albaștri nu fură suprinși și rămaseră fixați pe el în tot acel timp, privind într-ai săi cu un calm tulburător, de parcă îi iertau... ignoranța. Cnaiür nu reuși să-l pedepsească cu adevărat, așa cum nu reuși să-și adune indignarea care ar fi trebuit să-i mâne varga.

A doua oară când Moënghus îndrăzni să-l privească, Cnaiür îl bătu cu răutate — într-atât încât mama sa îl pedepsîi aspru după aceea, îl acuză că vătămase cu bună știință ceea ce era al ei. Cnaiür îi spuse că bărbatul era obraznic, dar inima i se încrețea de rușine. Chiar și atunci știuse că brațul îi fusese animat de disperare, mai degrabă decât de furie pioasă. Chiar și atunci știuse că Moënghus îi furase inima.

Doar după ani buni avea să înțeleagă cum îl legaseră acele bătăi de străin. Violența între bărbați nutrea o intimitate inexplicabilă — Cnaiür supraviețuise pe destul câmpuri de luptă ca să înțeleagă asta. Pedepsindu-l pe Moënghus din disperare, Cnaiür arătase nevoie. *Trebuie să îmi fii sclav! Trebuie să îmi aparții!* Iar, arătând nevoie, își deschisese inima, permisese șarpelui să intre.

A treia oară când Moënghus îi înfruntă privirea, Cnaiür nu se mai întinse după vargă. În loc de asta îl întrebă:

— De ce? De ce mă provoci?

— Pentru că tu, Cnaiür urs Skiötha, ești mai mult decât neamurile tale. Pentru că numai tu poți înțelege ce am de spus.

Numai tu.

Alte cuvinte acaparatoare. Ce tânăr nu se mânia în umbra celor mai în vârstă decât el? Ce tânăr nu ascunde resentimente secrete, speranțe infatuate?

— Vorbește.

Moënghus vorbi despre multe lucruri în timpul lunilor ce urmară, despre cum Oamenii dormeau și despre cum

Logosul, calea intelectului, era singurul lucru care i-ar fi putut trezi. Dar toate acestea erau acum încețoșate pentru Cnaiūr. Dintre toate schimburile lor, și-l amintea limpede doar pe primul. La urma urmei, primul păcat arde cel mai strălucitor. Ca un far.

— Când războinicii fac incursiuni în Imperiul de dincolo de munți, spuse Moënghus, folosesc mereu aceleași drumuri, nu-i așa?

— Da. Bineînțeles.

— Dar de ce?

Cnaiūr ridică din umeri.

— Pentru că drumurile sunt trecători de munte. Nu există alte căi de a ajunge în Imperiu.

— Iar când războinicii se adună pentru raiduri în pășunile vecinilor, folosesc mereu aceleași drumuri, nu?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că merg călare pe teren deschis. Căile de a străbate Stepă sunt nenumărate.

— Exact! exclamă Moënghus. Și nu e orice sarcină ca o călătorie? Fiecare realizare o destinație? Fiecare foame un punct de plecare?

— Așa cred... Amintitorii spun la fel.

— Amintitorii sunt înțelepți.

— Treci la subiect, sclavule.

Râsete, perfecte în cadența lor aspră a unui scylvendi — râsul unui mare războinic. Chiar și atunci Moënghus știuse ce atitudine să adopte.

— Vezi? Devii nerăbdător pentru că ai impresia că am ales o cale prea sinuoasă. Chiar și cuvintele sunt ca niște călătorii!

— Și?

— Și dacă oamenii nu fac decât să călătorească, te întreb, de ce sunt căile scylvendilor, obiceiurile care hotărăsc ce trebuie să facă oamenii, ca niște trecători de munte? De ce călăresc pe aceleași drumuri iar și iar când modurile de a ajunge la destinație sunt nenumărate?

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea îl entuziasmă pe Cnaiür. Cuvintele erau atât de îndrăznețe că se simțea cutezător doar pentru că le auzise, și atât de puternice încât se simți înviorat și în același timp înspăimântat, de parcă atinseseră un loc care tânjea să fie atins, cu atât mai mult cu cât era interzis.

Căile Poporului, i se spusese, erau pe atât de neclintite și de sacre pe cât cele ale străinilor erau de capricioase și de degenerate. Dar de ce? Nu erau ele doar diferite moduri de a ajunge la o aceeași destinație? Și cum de se putea una ca asta când Stepa fără drumuri sălășluia, după cum spuneau amintitorii, în tot ce era scylvendi?

Pentru prima oară Cnaiür își văzu poporul prin ochii unui străin. Cât de stranii păreau toate! Ilaritatea vopselelor de piele făcute din sânge menstrual. Inutila interdicție de a te culca cu o fecioară fără a avea martori, de a măcelări vitele cu mâna dreaptă, de a defeca în prezența cailor. Chiar și cicatricele rituale de pe brațelelor, swazondele, păreau frivole și ciudate, mai mult un fel de vanitate smintită decât un însemn sfânt.

Pentru prima oară întrebase cu adevărat *de ce*. În copilărie era predispus întrebărilor, într-atât încât orice întrebare pe care i-o punea mamei sale, oricât de practică, dădea naștere la plângeri și dojene — despre care știa că sunt expresii ale unei râci materne împotriva unui copil exasperant de precoce. Dar întrebările unui copil sunt doar întâmplător profunde. Copiii întrebau la fel de mult și pentru a fi respinși și pentru a primi un răspuns, așa cum trebuie să facă pentru a învăța care întrebări erau permise și care nu. Dar a întreba cu adevărat însemna a ieși în afară oricăror permisiuni.

A pune totul la îndoială. A călări peste Stepă fără drumuri.

— Acolo unde nu există nici o cale, continuă Moënghus, un om se abate doar când își ratează destinația. Nu există fărădelege, greșală sau păcat în afara neghiobiei sau a incompetenței, și nici o obscenitate, cu excepția opresiunii obiceiurilor. Dar știi deja asta... Ești altfel decât tribul tău.

Mâna lui Moënghus se întinse înainte pentru a o încleșta pe a sa. Exista ceva letargic, ceva îngroșat și umflat, în tonul său. Ochii îi erau blânzi, tânguitori, umezi ca niște buze.

— E un păcat să te ating astfel? De ce? De la ce trecătoare de munte ne-am îndepărtat?

— De la niciuna...

Fără suflare.

— De ce?

— Pentru că ne mănăm caii prin Stepă.

Și nu există ceva mai sfânt ca asta.

Un zâmbet, ca al unui tată sau al unui iubit izbit dintr-odată de violența adorației sale.

— Noi, dînyainii, Cnaiür, suntem călăuze și urmăritori, studenți al Logosului, Calea cea mai Scurtă. Doar noi, din întreaga lume, ne-am trezit din îngrozitorul somn al obiceiului. Doar noi.

Trase mâna tânără a lui Cnaiür în poala sa. Degete mari încercară spațiile dintre bătăuri.

Cum putea fericirea să doară astfel?

— Spune-mi, fiu al Căpeteniei, ce îți dorești mai mult decât orice? Ce împrejurări? Spune-mi mie, unul dintre cei trei, și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi.

Cnaiür își umezi buzele și minți:

— Să devin o mare căpetenie a Poporului.

Acele cuvinte! Acele cuvinte care îi frâneau inima!

Moënghus încuviințase în felul acela grav al unui amintitor mulțumit de semne puternice.

— Bine. Vom călări împreună, tu și cu mine, peste Stepă deschisă. Îți voi arăta un drum ca niciun altul.

Câteva luni mai târziu, Skiötha era mort și Cnaiür devenise Căpetenia utemoților. Obținuse ceea ce pretinsese că râvnea, Yakshul Alb — destinația sa.

Deși cei din tribul lui îi purtau pică pentru calea pe care o urmase, obiceiurile îi legau de el. Pășise pe drumuri interzise, iar neamurile lui, limitate de căile adânci ale prostiei și obiceiurilor oarbe, nu puteau decât să se încrunte și să bolborească pe la spatele lui. Cât de mândru fusese!

Dar era o mândrie ciudată, spălăcită, ca senzația singuratică de eliberare de constrângeri și de pedeapsă pe care o încercase ca băiat privindu-și frații și surorile dormind în jurul focului, gândindu-se: *Aș putea face orice.*

Orice. Iar ei nu ar ști.

Apoi, două anotimpuri mai târziu, celelalte femei o strangulasera pe mama sa pentru că născuse o fetiță blondă; în timp ce îi ridicau leșul pe prăjinile pentru vulturi, începu să înțeleagă ce se petrecuse de fapt.

Știu că moartea mamei sale fusese o destinație, deznodământul unei călătorii. Iar Moënghus fusese călătorul.

La început fusese derutat. Dûnyainul îi sedusese și îi lăsase mama însărcinată, asta era limpede. Dar cu ce scop? Ce altă destinație mai îndepărtată urmărea?

Și apoi înțelese: pentru a-și asigura accesul la fiul ei — Cnaiür urs Skiötha.

Astfel începură repetițiile obsesive ale evenimentelor care îl aduseseră în Yakshul Alb. Pas cu pas, revăzu micile și tinereștile trădări alunecând spre patricid. În curând senzația subțire de satisfacție că își păcălise superiorii se evaporă. În curând jubilaria cu fălcile încheștate de a fi nimicit pe cineva neajutorat se schimbă în îndoială uimită, în refuzul pustiit de a crede. Fusese mândru că își depășise neamurile, că fusese mai mult ca ele, și radiase că o dovedise. Găsise calea cea mai scurtă. Pusese mâna pe Yakshul Alb. Nu era asta dovada superiorității lui? Așa îi spusese Moënghus înainte de a părăsi tribul Utemot. Așa crezuse și el.

Acum înțelese: nu făcuse decât să-și trădeze tatăl. Ca și mama sa, fusese sedus. *Tatăl meu e mort. Eu am fost pumnalul.* Iar Anasûrimbor Moënghus îl mânuise. Revelația îi tăie răsuflarea și îi frânse inima. Cândva, când Cnaiür era copil, o tornadă mugise prin tabăra utemoților, cu umerii în nori cu yakshuri, vite și vieți învârtindu-se ca niște fuste în jurul picioarelor ei. Privise de la distanță, văitându-se, încheștat de talia țeapănă a tatălui său. Apoi dispăruse, ca nisipul care se așează în apă. Și-l amintea pe tatăl său

alergând prin grindină pentru a-și ajuta neamurile. Își amintea că începuse să-l urmeze, apoi că se poticnise, paralizat de priveliștea dinaintea lui, de parcă scara transformării copleșise capacitatea ochilor de a crede. Marea rețea încurcată de drumuri, țarcuri și yakshuri fusese rescrisă cu totul, de parcă un copil cât un munte desenase cercuri cu un băț. Groaza luase locul familiarității, dar ordinea luase locul ordinii.

Ca și tornada, revelațiile sale cu privire la Moënghus distruseseră o ordine diferită, mult mai îngrozitoare decât cea pe care o cunoscuse. Trimful deveni abjecție. Mândria deveni remușcare. Moënghus nu mai era tatăl măreț al inimii sale. În schimb era un tiran imposibil, un stăpân de sclavi care maimuțarea un sclav. Cuvintele care îl înălțaseră, care îi dezvăluiseră adevărul și extazul, deveniră cuvintele care îl injosiseră, care îi oferiseră avantaje obscene. Expresiile care îl alinaseră deveniră replici într-un joc smintit. Totul — privirea, atingerea, purtarea îndrăgită — fusese luat pe sus de tornadă și rescris cu violență.

O vreme chiar se crezuse treaz, singurul care nu se împleticea și nu bâjbâia printre visele băgate pe gâturile scylvendilor de obiceiurile strămoșilor lor. Pentru ei, Stepa nu era doar sprijin pentru picioare și burți, ci și pentru suflete. Și cu toate acestea, el, Cnaiür urs Skiötha, cunoștea și trăia adevărul Stepei. Numai el era *treaz*. Acolo unde ceilalți se înșiruiau prin canioane iluzorii, sufletul său cutreiera câmpiile fără drumuri. Doar el aparținea cu adevărat ținutului.

Doar el. De ce exista o atât de teribilă putere nu în a te rupe, ci în a-ți *conduce* tribul?

Dar tornada luase și asta. Și-o amintea pe mama sa plângând după moartea tatălui său, dar plângea ea după Skiötha pe care îl pierduse dincolo de moarte sau, așa cum făcuse și Cnaiür, după Moënghus, pe care îl pierduse dincolo de zare? Cnaiür știa că pentru Moënghus, seducerea primei neveste a lui Skiötha nu fusese decât o haltă, un punct de plecare pentru seducerea primului născut al lui Skiötha. Ce minciuni îi șoptise în timp ce o

străpungea în întuneric? Cnaiūr nu avea nici o îndoială că mințise, având în vedere că nici nu îi vorbea, nici nu o iubea *pentru ea*. Iar dacă o mințise pe ea, atunci...

Tot ce se petrecea era o căutare, îi spusese Moënghus. Chiar și mișcările sufletului — gânduri, dorințe, iubiri — erau călătorii printr-un ținut fără drumuri. Cnaiūr se crezuse un punct de plecare, originea tuturor gândurilor sale îndrăznețe. Dar nu era cu nimic mai mult decât un drum nămolit, o potecă folosită de un altul ca să ajungă la destinație. Gândurile pe care le crezuse ale sale îi aparținuseră altuia. Trezia sa nu era decât un alt vis într-un somn mai adânc. Printr-o viclenie nepământească, fusese dus de nas din obscenitate în obscenitate, din degradare în degradare, și *plânse de recunoștință*.

Și își dădu seama că cei din tribul lui știau asta, chiar dacă doar în felul acela vag al lupilor care miros becisnicia. Disprețul și râsetele neghiobilor nu însemnau nimic când sălășluiai în adevăr. Dar când erai înșelat... *Plângăciosule*. Asemenea chinuri!

Timp de treizeci de ani, Cnaiūr trăise cu această tornadă, sporindu-i tunetele cu alte intuiții și incriminări fără sfârșit. Anotimpuri întregi de chin fuseseră clădite peste ea.

Când era treaz, se mișca prin el fără suflare, cu acea lânzezeală curioasă a îndeplinirii unei sarcini cu plămânii goliți. Dar când dormea... îndurase multe vise. Chipul lui Moënghus se ridică din adâncurile unui iaz, palid prin apa verzuie. Prin întunericul din jur, se împletesc caverne, ca tunelele subțiri care se găsesc sub pietrele trase din iarbă. Chiar sub suprafață, dînyainul palid se oprește, parcă tras de o strânsoare din adâncuri, zâmbește și își ridică gura. Îngrozit, Cnaiūr privește cum o rămă se împinge printre buzele zâmbitoare și străpunge apa. Pipăie aerul ca un deget orb. Apoasă și obscenă, de rozul blând al locurilor ascunse. Și mereu, propria sa mână lipsită de articulații se întinde peste iaz și, într-un moment de nebunie tăcută, o atinge.

Dar acum Cnaiür era treaz, iar chipul se întorsese. Îl găsisese în pelerinajul său la gorganele strămoşilor. Venise din pustiurile nordice, distrus de expunerea la elemente, ciuruit de răni srance.

Anasûrimbor Kellhus, fiul lui Anasûrimbor Moënghus. Dar ce însemna această a doua venire? Avea să îi ofere un răspuns pentru tornadă sau nu avea să facă altceva decât să-i dubleze furia?

Să îndrăznească să-l folosească pentru a-l găsi pe tată? Să îndrăznească să traverseze Stepa fără drumuri?

Anissi îşi ridică obrazul de pe pieptul lui şi îi studie chipul. Sâni ei plutiră peste golul din burta sa. Ochi ei sclipeau în întuneric. Cnaiür se gândi că era mult prea frumoasă pentru a-i aparţine.

— Încă n-ai vorbit cu el, spuse ea, afundându-şi capul în cascada părului ei, apoi coborându-şi buzele pentru a-i săruta braţul. De ce?

— Ți-am spus... E foarte puternic.

O simţea cum gândeşte. Poate din cauza apropierii buzelor ei de pielea lui.

— Îţi împărtăşesc... presimţirile rele, spuse ea. Dar uneori nu ştii de cine mă tem mai mult: de tine sau de el?

În el fremătă mânia, mânia aceea greoaie şi primejdioasă a celui a cărui autoritate este dincolo de orice îndoială şi absolută.

— Te temi de mine? De ce?

— Mă tem de *e*/ pentru că deja ne vorbeşte limba la fel de bine ca oricine a fost sclav zeci de ani. Mă tem de el din cauza ochilor... nu par să clipească. M-a făcut deja să râd şi să plâng.

Tăcere. Prin gânduri îi fulgerară tablouri, un şir de imagini frânte şi care frângeau. Înţepeni pe covor, membre încordate lângă moliciunea ei.

— Mă tem de tine, continuă ea, pentru că mi-ai spus că se va întâmpla asta. Ai ştiut că se vor întâmpla toate aceste lucruri. Îl cunoşti pe acest om şi totuşi n-ai vorbit niciodată cu el.

Îl dorea gâtul. *Ai plâns numai când te-am lovit.*

Îi sărută brațul și îi atinse buzele cu un deget.

— Ieri mi-a spus: „De ce așteaptă?”

De când îl găsisse pe bărbat, lucrurile se desfășuraseră cu o asemenea certitudine de parcă și cele mai mici fapte erau înmuiate în apele sorții și ale prevestirilor. Nu putea exista o mai mare intimitate între el și acest bărbat. Îl strânsese de gât cu propriile mâini în vis după vis.

— N-ai pomenit niciodată de mine? Întrebă — și ordonă — el.

— Nu. N-am făcut-o. Din nou îl cunoști. Și el te cunoaște pe tine.

— Prin tine. Mă vede prin tine.

O clipă se întrebă ce vedea străinul, ce imagine a sa se scurgea pe chipul frumos al Anissiei. În mare parte adevărată, decise el.

Dintre toate nevestele sale, numai Anissi avea curajul să-l țină în brațe când țipa în somn. Doar ea îi șoptea când se trezea plângând. Celelalte erau țepene, moarte în somnul lor prefăcut. Ceea ce era bine. Celelalte ar fi fost bătute dacă ar fi îndrăznit să fie martore la asemenea slăbiciune.

În întuneric, Anissi îi prinse umărul și îl trase, parcă pentru a-l scoate dintr-o mare primejdie.

— Stăpâne, asta e un sacrilegiu. E un *descântător*. Un vrăjitor.

— Nu. E mai puțin. Și e mai mult.

— Cum? Cum de știi asta?

Precauția îi dispăruse din voce. Era insistentă.

Închise ochii. Chipul cărunt al lui Bannut fulgeră din întuneric, înconjurat de furia Kiyuthului. *Poponar plângăcios...*

Dormi, Anissi.

Să îndrăznească să-l folosească pe fiu pentru a-l găsi pe tată?

Ziua era însorită, cu o căldură care vorbea despre sosirea iminentă a verii. Cnaiūr trecu dinaintea conului larg al yakshului, urmând modelele cusăturilor de pe fețele lui

din piele. Aceasta era una dintre acele zile când ultimele urme ale iernii erau uscate din crăpăturile de piele și lemn ale yakshului, când mirosul de putreziciune era înlocuit cu cel de praf.

Se lăsă pe vine dinaintea intrării și atinse pământul cu două degete, aducându-le apoi la buze, așa cum cerea obiceiul. Găsi alinare în acest act, deși motivele lui erau de multă vreme moarte. Prinse pielea care atârna peste intrare și se strecură în interiorul umbrat, unde el ședea cu picioarele încrucișate și cu spatele către deschidere.

Se chinui să distingă silueta în lanțuri prin întuneric. Inima îi bubuia.

— Nevestele mele îmi spun că ne-ai învățat limba cu o repeziciune... nebunească.

De dinapoi lui venea o lumină palidă. Văzu membre dezgolite, cenușii ca niște ramuri. Mirosul de urină și măruntaie umplea aerul. Bărbatul arăta și emana becisnicie și boală. Cnaiūr știa că asta nu era o întâmplare.

— Da, învăț repede.

Capul fantomatic coborî, de parcă se afunda...

Cnaiūr își înăbuși cutremurarea. Seamănă atât de mult.

— Nevestele mele îmi spun că ești un descântător.

— Nu sunt.

Răsuflare lungă.

— Dar știi deja asta.

— Cred că știu.

Scoase Choreea dintr-un mic săculeț legat de cingătoare, apoi o aruncă într-un arc jos. Lanțurile zăngăniră. Străinul înșfăcase sfera din aer ca pe o muscă.

Nu se întâmplă nimic.

— Ce-i asta?

— Un dar pentru poporul meu din timpuri străvechi. Un dar de la Zeul nostru. Îi omoară pe descântători.

— Și runele de pe ea?

— Nu înseamnă nimic. Nu acum.

— Nu ai încredere în mine. Te temi de mine.

— Nu mă tem de nimic.

Niciun răspuns. O pauză pentru a reveni asupra cuvintelor prost alese.

— Nu, spuse într-un târziu dînyainul. Te temi de multe lucruri.

Cnaiür își încleștă dinții. Din nou. Se întâmpla din nou! Cuvinte ca niște pârghee, împingându-l pe spate, peste marginea unui abis. Furia sa i se înăbuși ca un foc într-o odaie lipsită de aer. O nenorocire.

— Tu, scrâșni el, să știi că nu sunt ca ceilalți. Mi-ai intuit prezența prin nevestele mele datorită cunoașterii mele. Să știi că voi face acțiunea opusă a multe din ceea ce spui, pur și simplu pentru că tu ești cel care le spune. Să știi că în fiecare noapte voi folosi măruntaiele unui iepure pentru a decide dacă să te las să trăiești sau nu. Știu cine ești, Anasûrimbor. Știu că ești dînyain.

Dacă bărbatul fusese luat pe nepregătite de cuvintele lui, nu o arată. Spuse doar:

— Îți voi răspunde la întrebări.

— Vei povesti tot ce ai aflat despre situația ta de acum. Vei explica scopul cu care ai venit aici. Dacă nu mă mulțumești, voi fi nevoit să te omor — pe loc.

Amenințarea era puternică, cuvintele îngroșate de certitudine. Alți bărbați ar fi meditat la ele, le-ar fi cântărit în tăcere ca să-și măsoare răspunsul. Dar nu și dînyainul. Răspunse imediat, ca și cum nimic din ce făcea sau spunea Cnaiür nu l-ar fi putut surprinde.

— Sunt încă în viață pentru că tatăl meu a trecut prin ținutul vostru și a comis o fărădelege pe care vrei să o îndrepti. Nu cred că mă poți ucide, deși asta e ceea ce îți dorești. Situația în care mă aflu este, deci, una și aceeași cu scopul tău.

O clipă de tăcere. Gândurile lui Cnaiür se poticniră și șocate, și dându-i dreptate, apoi se feră în bănuială neașteptată. *Acest bărbat este intelect... Război.*

— Ești tulburat, spuse vocea. Ai anticipat această estimare, dar nu și că o voi rosti și pentru că am rostit-o te temi că nu fac decât să îți alimentez așteptările pentru a te înșela într-un mod mai profund.

O pauză.

— La fel ca tatăl meu, Moënghus.

Cnaiür scuipe:

— Pentru cei de felul tău cuvintele sunt pumnale! Dar nu taie mereu, nu-i așa? Traversarea Suskarei aproape te-a ucis. Poate ar trebui să gândesc ca un sranc.

Străinul începu să răspundă, dar Cnaiür se rostogolise deja în picioare și ieșise în aerul curat al Stepei, strigând după ajutor. Privi impasibil cum oamenii săi îl târără pe norsirai din yaksh, apoi cum îi legară silueta dezgolită de un stâlp din mijlocul taberei. Ore întregi omul plânsese și urlase, țipase după milă în timp ce îl lucrau în vechile chipuri. Până și măruntaiele i se relaxară, atât de mare era agonia.

Cnaiür o lovi pe Anissi când aceasta începu să plângă. El nu credea nimic din toate astea.

Apoi Cnaiür se întoarse, știind, sau sperând, că întunericul îl va proteja.

Aerul încă duhnea sub piei. Străinul era tăcut ca lumina lunii.

— Acum, spuse Cnaiür, scopul tău... Și să nu crezi că îmi fac iluzii că te-am frânt. Cei de felul tău nu sunt făcuți pentru așa ceva.

Se auzi un foșnet în întuneric.

— Ai dreptate.

În întuneric, vocea era caldă.

— Pentru cei de felul meu nu există decât misiunea. Am venit pentru tatăl meu, Anasûrimbor Moënghus. Am venit să-lucid.

Tăcere, se auzea doar vântul blând de sud.

Străinul continuă:

— Acum dilema e numai a ta, scylvendi. Se pare că avem aceeași misiune. Știu unde și mai ales cum să-l găsesc pe Anasûrimbor Moënghus. Îți ofer chiar cupa pe care ți-o dorești. Este sau nu otravă?

Să îndrăznească să folosească fiul?

— Întotdeauna e otravă, scrâșni Cnaiür, când ești însetat.

Nevestele căpeteniei îl acoperiră pe Kellhus de grija lor, îi curățară pielea plesnită cu unguente făcute de bătrânele tribului. Uneori le vorbea în timp ce făceau asta, le liniștea ochii speriați cu cuvinte tandre, le făcea să zâmbească.

Când veni vremea ca soțul lor și norsiraiul să plece, se adunară pe pământul rece dinaintea Yakshului Alb și îi priviră solemn în timp ce bărbații își pregăteau caii. Intuiră ura monolitica a unuia și indiferența ca de zeu a celuilalt.

Și când cele două siluete fură înghițite de ierburile îndepărtate, nu știură pentru cine plâng — pentru cel care le stăpânise sau pentru cel care le cunoscuse. Numai Anissi își cunoștea sursa lacrimilor.

Cnaiür și Kellhus călăriră spre sud-est, trecând din ținuturile utemoților în cele ale kuötilor. Aproape de hotarul de sud al pășunilor kuöti, fură ajunși din urmă de câțiva călăreți cu capete lustruite de lupi în partea din față a șeilor și pene în partea din spate. Cnaiür schimbă câteva vorbe cu ei, le aminti de Căi și ei se îndepărtară călare — dornici, își imaginează el, să îi spună căpeteniei lor că în sfârșit Cnaiür urs Skiötha, cel-care-frânge-oameni-și-cai și cel mai violent dintre bărbați, nu mai era cu utemoții.

Când rămăseseră singuri, dînyainul încercă din nou să-l atragă în conversație.

— Nu poți păstra pe veci tăcerea, îi spuse el.

Cnaiür îl studie pe bărbat. Chipul său acoperit de o barbă blondă era cenușiu pe fundalul depărtării înnorate. Purta armura fără mâneci obișnuită printre scylvendi, iar brațele sale palide îi ieșeau din pelerina de piele care îi acoperea umerii. Cozile de marmotă care îi țineau pelerina se legănav în ritmul calului. Ar fi putut fi luat drept un scylvendi dacă n-ar fi fost părul deschis la culoare și brațele lipsite de cicatrice — ambele îl făceau să arate ca o femeie.

— Ce vrei să știi? Întrebă cu repulsie suspicioasă.

Se gândi că era un lucru bun că era tulburat de limba scylvendi fără cusur pe care o vorbea nordicul. Îl împiedica să uite. Știa că imediat ce nordicul avea să înceteze să-l mai tulbure, era pierdut. De asta refuzase atât de des să-i vorbească monstrului, de aceea călăriseră în tăcere în ultimele zile. Cnaiūr știa că obiceiul era la fel de primejdios aici ca și viclenia bărbatului. Imediat ce prezența lui avea să înceteze să-l înțepe, imediat ce avea să se simtă una cu împrejurările, acesta avea să treacă în fața lui cumva, să-l ghideze în moduri ce nu puteau fi văzute.

Înapoi în tabără, Cnaiūr își folosisese nevestele ca intermediari, ca să se izoleze de Kellhus. Asta era doar una dintre multele precauții pe care și le luase. Dormise chiar cu un pumnal în mână, știind că bărbatul nu trebuia să-și rupă lanțurile pentru a-i face o vizită. Putea veni în persoana altuia — chiar și a Anissiei — în felul în care Moenghus venise cu mulți ani în urmă la tatăl său, purtând chipul primului său fiu.

Dar acum Cnaiūr nu mai avea intermediari care să-l apere. Nu putea nici măcar să se bazeze pe tăcere, cum sperase inițial. În timp ce se apropiau de Nansurium, aveau să fie nevoiți să discute planuri. Chiar și lupii aveau nevoie de urzeli ca să reziste într-un ținut al câinilor.

Acum era singur cu dūnyainul și nu își putea imagina o primejdie mai mare.

— Bărbații aceia, spuse Kellhus. De ce te-au lăsat să treci?

Cnaiūr îi aruncă o privire precaută. *Începe cu lucruri mărunte ca să poate aluneca neobservat în inima mea.*

— E obiceiul nostru. Toate triburile fac raiduri sezoniere în Imperiu.

— De ce?

— Din multe motive. Pentru sclavi. Pentru pradă. Dar mai ales din venerație.

— Venerație?

— Suntem Poporul Războinic. Zeul nostru e mort, ucis de popoarele din cele Trei Mări. Se cuvine să-l răzbunăm.

Cnaiür își regretă răspunsul. La suprafață părea destul de inofensiv, dar pentru prima oară își dădu seama cât de mult spunea acest fapt despre Popor, și prin extensie, despre el. *Nu există lucruri mărunte pentru acest om.* Fiecare detaliu, fiecare cuvânt era un pumnal în mâinile străinului.

— Dar cum, insisită dînyainul, poate fi venerat ceva mort?

Nu spune nimic, se gândi el, dar deja începuse să vorbească.

— Moartea e mai mare ca omul. Ar trebui venerată.

— Dar moartea este...

— Eu pun întrebările, se răsti Cnaiür. De ce ai fost trimis să-ți ucizi tatăl?

— Asta, spuse Kellhus ironic, e ceva ce ar fi trebuit să întrebi înainte să îmi accepți târgul.

Cnaiür își înăbuși impulsul de a zâmbi, știind că asta era reacția la care se aștepta dînyainul.

— De ce? pară el. Fără mine nu ai cum să traversezi Stepa și să rămâi în viață. Până la Munții Hethanta ești al meu. Am timp până atunci să iau o hotărâre.

— Dacă este imposibil pentru un străin să străbată Stepa, cum a reușit tatăl meu să evadeze?

Lui Cnaiür i se ridică părul pe brațe, dar se gândi: *Bună întrebare. Una care îmi amintește de perfidia neamului tău.*

— Moënghus era viclean. Și-a făcut în secret cicatrice pe brațe și le-a ascuns. După ce mi-a ucis tatăl și utemoții se legaseră pe cuvânt de onoare că nu aveau să-i facă rău, și-a ras fața și și-a vopsit părul în negru. Având în vedere că vorbea de parcă era de-al Poporului, pur și simplu a traversat ținutul ca oricare din noi, ca un utemot care călărea ca să venereze. Ochii îi erau aproape destul de palizi.

Apoi Cnaiür adăugă:

— De ce crezi că am interzis să ți se dea haine în captivitate?

— Cine i-a dat vopseaua?

Inima lui Cnaiür aproape i se opri în piept.

— Eu.

Dûnyainul nu făcu decât să încuviințeze și apoi își întoarse privirea către zarea mohorâtă. Cnaiūr se trezi urmărindu-i ochii.

— Am fost posedat! mârâi el. Posedat de un demon!

— Într-adevăr, răspunse Kellhus, întorcându-se înapoi spre el.

În ochi i se citea compasiune, dar vocea îi era aspră, ca a unui scylvendi..

— Tatăl meu a sălășluit în tine.

Iar Cnaiūr se trezi dorindu-și să audă ce avea de spus. *Mă poți ajuta. Ești înțelept...*

Din nou! Descântătorul o făcea din nou! Schimbând direcția conversației. Cucerindu-i mișcările sufletului. Era ca un șarpe pipăind deschidere după deschidere. Slăbiciune după slăbiciune. *Piei din inima mea!*

— De ce ai fost trimis să-ți ucizi tatăl? Întrebă Cnaiūr pe un ton poruncitor, folosindu-se de această întrebare fără răspuns ca de o dovadă a adâncimii neomenești ale acestei înfruntări.

Și era o înfruntare, își dădu Cnaiūr seama. Nu vorbea cu acest bărbat, era în război cu el. *Voi schimba pumnale.*

Dûnyainul îl privi curios, sătul parcă de suspiciunile sale fără sens. Altă manevră.

— Pentru că tatăl meu m-a chemat, răspunse el criptic.

— Și ăsta e motiv de crimă?

— Dûnyainii s-au ascuns de lume timp de două mii de ani și vor să rămâna ascunși, dacă s-ar putea, întreaga eternitate. Dar cu treizeci de ani în urmă, când eram încă un copil, am fost descoperiți de o ceată de sranci. Srancii au fost nimiciți cu ușurință, dar ca măsură de prevedere, tata a fost trimis în sălbăticie pentru a constata cât mult fusesem expus. Când s-a întors, cateva luni mai târziu, s-a hotărât că trebuie exilat. Fusesse contaminat, devenise o amenințare pentru misunea noastră. Au trecut trei decenii și s-a presupus că pierise.

Dûnyainul se încruntă.

— Dar apoi s-a întors la noi, s-a întors într-un fel nemaiîntâlnit. Ne-a trimis vise.

— Vrajitorie, spuse Cnaiür.

Dûnyainul încuviință.

— Da. Deși la acea vreme nu știusesem. Știam doar că puritatea izolării noastre fusese murdărită, că sursa trebuia găsită și eliminată.

Cnaiür studie profilul bărbatului, care se legăna ușurel în galopul mic al calului.

— Deci ești un asasin.

— Da.

Când Cnaiür nu spuse nimic, Kellhus continuă:

— Nu mă crezi.

Cum ar fi putut s-o facă? Cum să creadă pe cineva care nu *vorbea* nicicând cu adevărat, ci ghida și manevra, manevra și ghida, la nesfârșit?

— Nu te cred.

Kellhus se întoarse către întinderile înconjurătoare de câmpie verde-cenușie. Trecuseră dincolo de pajiștile unduitoare ale kuötilor și intrau acum pe platourile întinse din inima Jiünatiului. În afară de un mic pârau în față și palisada subțire de plop de malurile sale scufundate, depărtările erau la fel de pleșuve ca cele ale unui ocean. Doar cerul, acoperit de nori ca niște munți plutitori, avea adâncime.

— Dûnyainii, spuse Kellhus după o vreme, s-au abandonat Logosului, acelui lucru pe care tu îl denumești intelect și rațiune. Căutăm luciditatea absolută, gândul care-se-mișcă-singur. Gândurile tuturor oamenilor se ivesc din întuneric. Dacă tu *ești* mișcarea propriului tău suflet, iar cauza acelei mișcări a existat înaintea ta, atunci cum ai putea să spui vreodată că gândurile tale îți aparțin? Cum ai putea să *fii* vreodată altceva decât un sclav al întunericului de la începuturi? Numai Logosul permite slăbirea acestei sclavii. Doar cunoaștere sursei gândurilor și faptelor noastre ne permite să posedăm propriile gânduri și fapte, să ne scuturăm de jugul împrejurărilor. Și numai dûnyainii dețin această cunoaștere, câmpene. Lumea doarme,

înrobită de propria-i ignoranță. Doar dînyainii sunt *treji*. Moënghus, tatăl meu, amenință să schimbe asta.

Gânduri ivindu-se din întuneric? Cnaiür știa că era adevărat, poate mai mult decât majoritatea. Era îmbolnăvit de gânduri care nu puteau să fie ale sale. De câte ori, după ce își lovise una dintre neveste, nu își privise palma care îl înțepa și nu se gândise: *Cine m-a împins să fac asta? Cine?*

Dar era irelevant.

— De asta nu te cred, spuse Cnaiür gândindu-se: *Deja știe asta.*

Știa că dînyainul îl putea citi la fel de ușor cum citea un om din triburi dispoziția turmelor sale.

De parcă i-ar fi putut vedea gândul, Kellhus spuse:

— Nu crezi că un fiu ar putea fi asasinul tatălui său.

— Da.

Bărbatul încuviință.

— Sentimentele, ca iubirea unui fiu pentru tatăl lui, nu fac decât să ne ducă *în* întuneric, ne fac sclavi ai obiceiurilor și poftelor...

Ochii albaștri, strălucitori, îi înfruntată pe ai lui Cnaiür, imposibil de calmi.

— Nu-mi iubesc tatăl, câmpene. Nu iubesc. Dacă uciderea sa va permite fraților mei să-și urmeze misiunea, atunci *îl voi ucide*.

Cnaiür se holbă la bărbat, cu capul vuindu-i de epuizare. Să creadă asta? Ceea ce spusese avea fără îndoială sens, dar Cnaiür bănuia că putea face ca orice să pară credibil.

— În plus, continuă Anasûrimbor Kellhus, cu siguranță că știi câte ceva despre aceste treburi.

— Ce treburi?

— Fii care își omoară tații.

În loc să răspundă, scylvendiul îi aruncă o privire rănită de-o clipă, apoi scuipe.

Păstrând o expresie de expectativă amabilă, Kellhus îl cuprinse în palma simțurilor sale. Stepă, pârâul care se apropia, tot ce se afla în periferia lui dispăru. Cnaiür urs Skiötha deveni totul. Ritmul rapid al respirației sale. Postura

mușchilor din jurul ochilor. Pulsul său, ca o rămă zvîcnind între tendoanele gâtului. Deveni un cor de semne, un text viu, iar Kellhus avea să-l citească. Dacă aceste împrejurări aveau să fie stăpânite, atunci totul trebuia măsurat.

De când îl abandonase pe vânător și fugise spre sud prin pustiurile nordului, Kellhus întâlnise mulți oameni, mai ales în orașul Atrithau. Acolo descoperise că Leweth, vânătorul care îl salvase, nu era o excepție. Oamenii născuți în lume erau la fel de naivi și de amăgiți ca și vânătorul. Kellhus nu trebuia decât să pronunțe câteva adevăruri rudimentare și ei erau mișcați până la uimire. Nu trebuia decât să adune aceste adevăruri în slujbe grosolane și ei își abandonaseră posesiunile, iubitele, chiar și copiii. Patruzeci și șapte de bărbați îl însoțiseră când trecuse călare prin poarta de sud a Atrithaului, spunându-și *adûnyainii*, „micii dûnyaini”. Niciunul nu supraviețuise drumului prin Suskara. Sacrificaseră totul din iubire, cerând în schimb doar cuvinte. Doar un simulacru de semnificație.

Dar acest scylvendi era altfel.

Kellhus se mai confruntase cu suspiciuni și lipsă de încredere înainte și aflase că puteau fi folosite în avantajul său. Aflase că oamenii bănuitori ofereau mai mult decât majoritatea când în cele din urmă acordau cuiva încrederea lor. La început nu credeau nimic, apoi brusc, credeau totul, fie pentru a-și ispăși presimțirile inițiale sau pur și simplu pentru a evita să mai facă aceeași „greșeală”. Mulți dintre cei mai fanatici adepți ai săi se îndoiseră — la început.

Dar lipsa de încredere care sălășluia în Cnaiür urs Skiötha era altfel decât tot ce întâlnise până acum, și ca proporție și ca fel. Spre deosebire de ceilalți, acest bărbat îl *cunoștea*.

Când scylvendiul, cu chipul amorțit de șoc și în același timp încordat de ură, îl găsisese în vârful gorganului, Kellhus se gândise: *Tată... în sfârșit te-am găsit...* Fiecare dintre ei îl văzuse pe Anasûrimbor Moënghus în chipul celuiilalt. Nu se întâlniseră niciodată, dar se cunoșteau intim.

La început această legătură se dovedise remarcabil de avantajoasă pentru misiunea lui Kellhus. Îi protejase viața și

promisese traversarea în siguranță a Stepei. Dar în același timp făcuse imposibil calculul împrejurărilor.

Scylvendiul continua să-i refuze toate încercările de a-l posedea. Nu era emoționat de discernământul lui Kellhus. Nu era nici alinat de raționalizările sale și nici flatat de laudele sale indirecte. Iar când gândurile îi deveneau interesate de ceea ce spusese Kellhus, se retrăgea imediat, amintindu-și de întâmplări moarte de decade întregi. Până acum omul nu îi oferise decât cuvinte ranchiunoase și scuipat.

Cumva, după treizeci de ani în care fusese obsedat de Moënghus, bărbatul dăduse peste câteva adevăruri cheie privitoare la dînyaini. Știa de capacitatea lor de a citi gândurile de pe chipuri. Știa despre intelectul lor. Știa despre angajamentul absolut față de misiune. Și știa că nu vorbeau pentru a împărtăși perspective sau pentru a comunica adevăruri, ci pentru a trece în față — pentru a domina suflete și împrejurări.

Știa prea multe.

Kellhus îl studie cu coada ochiului, îl privi lăsându-se pe spate în timp ce pământul se afunda spre pârâu, cu umerii brăzdați de cicatrice nemișcați, cu șoldurile legănându-i-se în ritmul umbletului calului.

Asta ai intenționat, tată? Este el un obstacol pe care mi l-ai pus în cale? Sau e doar o întâmplare?

Mai degrabă varianta din urmă, decise Kellhus. În ciuda cunoștințelor primitive ale poporului său, bărbatul era neobișnuit de inteligent. Gândurile celor cu adevărat inteligenți arareori urmau aceleși cărări. Se bifurcau, iar gândurile lui Cnaiür urs Skiotha se ramificaseră până departe, urmărindu-l pe Moënghus în locuri unde nu se aventurase niciun om născut în lume.

Cumva a văzut prin tine, tată, iar acum vede prin mine. Ce greșeală ai făcut? Poate fi reparată?

Kellhus clipi și în acea clipă, plonjă departe de pante, cer și vânt, și visă o sută de vise paralele ale faptelor și consecințelor, urmărind firele probabilității. Apoi văzu.

Până acum încercase să înșele bănuielile scylvendiului, când tot ce trebuia să facă era să le facă să lucreze pentru

el. Îl privi din nou pe câmpean, văzu pe loc durerea și furia care îi alimentau lipsa neobosită de încredere, apoi alese o cale a cuvântului, tonului și expresie care avea să-l împingă pe bărbat către un loc de unde nu putea scăpa, unde bănuielile, lui aveau să-l oblige să înceapă să aibă încredere în el.

Kellhus văzu Cea-Mai-Scurtă-Cale. Logosul.

— Îmi cer scuze, spuse el ezitant. Am spus ceva nepotrivit.

Scylvendiul sforăi.

Știe că vorbesc neadevărat... Bine.

Cnaiür îl privi drept în față, cu ochii adânciți în orbite arzând sfidători.

— Spune-mi, dînyainule, cum se mână gândurile altuia așa cum se mână caii?

— Ce vrei să spui? răspunse Kellhus tăios, de parcă se hotăra dacă să fie sau nu insultat.

Indicațiile tonale ale limbii scylvendi erau numeroase, subtile și difereau drastic între bărbați și femei. Deși câmpeanul nu își dăduse seama, îi refuzase lui Kellhus o unealtă importantă limitându-l la nevestele sale.

— Chiar și acum, lătră Cnaiür, încerci să-mi mâni mișcările sufletului!

Sunetul slab al bătăilor inimii sale. Densitatea sângelui din pielea bătută de vânturi. *Încă e nesigur.*

— Crezi că asta ți-a făcut tatăl meu ție.

— Asta *este* ceea ce tatăl tău...

Cnaiür se opri cu ochii măriți de spaimă.

— Dar spui asta ca să mă distragi! Ca să-mi eviți întrebarea!

Până acum Kellhus anticipase cu succes fiecare bifurcare a gândurilor scylvendiului. Răspunsurile lui Cnaiür urmau un model limpede: sărea înainte pe drumurile pe care i le deschidea Kellhus, apoi se retrăgea. Kellhus știa că atâta timp cât conversațiile lor aveau să aproximeze acest model, scylvendiul avea să se simtă în siguranță. Dar cum să continue? Nimic nu amăgea atât de bine ca adevărul.

— Pe fiecare om pe care l-am întâlnit, spuse el în cele din urmă, l-am cunoscut mai bine decât se cunoștea el însuși.

Privirea scurtă, speriată, confirmă.

— Dar cum e posibil?

— Pentru că am fost prăsit. Pentru că am fost instruit. Pentru că sunt unul dintre cei Condiționați. Sunt dînyain.

Caii trecură pârâul pleoscăind. Cnaiür se înclină într-o parte și scuipă în apă.

— Încă un răspuns care nu e un răspuns, se răsti el.

Putea să-i spună adevărul? Nu tot, desigur. Kellhus începu cu un simulacru de ezitare:

— Voi toți — neamurile tale, nevestele tale, copiii tăi, chiar și dușmanii tăi de dincolo de munți — nu pot vedea adevărata sursă a gândurilor și faptelor lor. Fie presupun că ei sunt originea, fie cred că aceasta se află undeva dincolo de această lume — în Exterior, cum am auzit că i se spune. Ceea ce a fost înaintea ta, ceea ce îți hotărăște cu adevărat gândurile și faptele, fie este cu totul greșit, fie este atribuit demonilor și zeilor.

Ochii goi și dinții încleștați ai amintirilor nedorite. *Tatăl meu i-a spus deja asta...*

— Ceea ce vine mai întâi hotărăște ceea ce vine mai apoi, continuă Kellhus. Pentru dînyaini nu există principiu mai înalt.

— Și ce vine mai întâi de fapt? Întrebă Cnaiür, forțându-se să rânjească disprețuitor.

— Pentru Oameni? Istoria. Limba. Pasiunile. Obiceiurile. Toate acestea hotărăsc ce spun, gândesc și fac oamenii. Acestea sunt sforile de marionete de care atârână cu totii.

Respirație superficială. Un chip încărcat de intuiții nedorite.

— Și când aceste sfori sunt văzute...

— Pot fi apucate.

Singură, această recunoaștere era inofensivă: într-un fel sau altul, toți oamenii căutau să-și stăpânească semenii. Putea deveni amenințătoare doar când era combinată cu cunoașterea abilităților sale.

Dacă ar ști cât de adânc văd...

Cât de îngroziți ar fi oamenii născuți în lume dacă s-ar vedea prin ochii unui dînyain. Amăgirile și nebuniile. Diformitățile.

Kellhus nu vedea chipuri, vedea patruzeci și patru de mușchi peste oase și miile de permutații expresive care ar fi putut lua naștere din ei — o a doua gură la fel de vorbăreată ca și prima și mult mai demnă de încredere. Nu auzea oamenii vorbind, auzea urletul animalului dinăuntru lor, scâncetul copilului bătut, corul generațiilor anterioare. Nu vedea oameni, vedea exemplu și efect, consecințele smintite ale taților, triburilor, civilizațiilor.

Nu vedea ce venea mai apoi. Vedea ce venea mai întâi.

Călăriră printre puieții de pe malul îndepărtat al pinului, ferindu-se de ramuri aburite de verdele crud al primăverii.

— Nebunie, spuse Cnaiür. Nu te cred...

Kellhus nu spuse nimic, își mână calul printre copaci și ramuri plesnitoare. Cunoștea drumurile gândurilor scylvendiului, deducțiile pe care avea să le facă — dacă și-ar fi putut uita furia.

— Dacă niciun om nu-și cunoaște originia gândurilor... spuse Cnaiür.

Nerăbdători să iasă din deșis, caii galopară ultimele câteva lungimi până la terenul deschis, nesfârșit.

— Atunci toți oamenii sunt înșelați.

Kellhus îi prinse privirea timp de un moment crucial.

— Acționează din motive care nu le aparțin.

Va înțelege?

— Ca și sclavii... Începu Cnaiür cu o încruntătură uimită pe chip.

Apoi îi aminti la cine se uita.

— Dar spui toate astea doar pentru a te dezvinovăți! Ceea ce contează e să înrobești sclavii, eh, dînyainule?

— Atâta vreme cât ceea ce vine mai întâi rămâne ascuns, atâta vreme cât oamenii sunt amăgiți, ce contează?

— Pentru că e *înșelăciune*. Amăgeală muierească. O jignire la adresa onoarei!

— Și tu nu ți-ai amăgit niciodată dușmanii pe câmpul de luptă? N-ai înrobit niciodată pe un altul?

Cnaiūr scui pă.

— Pe dușmanii mei. Pe vrăjmașii mei. Pe cei care mi-ar face același lucru dacă ar putea. Asta e târgul pe care îl fac toți războinicii, și este unul onorabil. Dar ceea ce faci tu, dūnyainule, face din toți oamenii dușmanii tăi.

Ce putere de pătrundere!

— Oare? Sau face din ei copiii mei? Care tată nu domnește peste yakshul său?

La început, Kellhus se temu că o luase prea pe ocolite, apoi Cnaiūr spuse:

— Deci asta suntem pentru voi? Copii?

— Nu te-a folosit tatăl meu ca pe o unealtă?

— Răspunde la întrebare!

— Copii pentru noi? Desigur că sunteți. Cum altfel ar fi reuși tatăl meu să te manevreze atât de ușor?

— Înșelăciune! Înșelăciune!

— De asta te temi de mine astfel, scylvendi?

— Destul!

— Ai fost un copil plăpând, nu-i așa? Plângeai ușor. Tresăreai de câte ori tatăl tău ridica mâna... Spune-mi, scylvendi, cum de știu toate astea?

— Pentru că așa sunt toți copiii.

— O prețuiești pe Anissi mai mult decât pe restul nevestelor, nu pentru că e mai frumoasă, ci pentru că doar ea îți înfruntă chinul și continuă să iubească. Pentru că numai ea...

— Ea ți-a spus asta! Târfa ți-a spus asta!

— Ești înfometat după adunări ilicite, după...

— Am spus destul!

Timp de mii de ani, dūnyainii fuseseră prăsiți pentru simțurile lor, instruiți să descopere ceea ce venea mai întâi. În prezența lor nu existau secrete. Nu existau minciuni.

Câte slăbiciuni ale spiritului îndura acest scylvendi? Câte păcate ale inimii și cărnii comisese? Toate de negrăit. Toate sufocate de furie și incriminări fără sfârșit, ascunse chiar și de el însuși.

Dacă Cnaiür urs Skiötha îl bănuia pe Kellhus, atunci Kellhus avea să-i plătească răsplata bănuielilor. Adevărul. Adevărul de negrăit. Fie scylvendiul continua să se amăgească renunțând la bănuieli, considerându-l pe Kellhus un șarlatan de care nu avea de ce să se teamă, sau îmbrățișa adevărul și împărtășea ceea ce era de negrăit cu fiul lui Moënghus. Oricare dintre variante servea misiunii lui Kellhus. În oricare dintre variante avea să-și asigure încrederea lui Cnaiür, fie că avea să fie încrederea datorată disprețului, fie cea datorată iubirii.

Scylvendiul aproape căscă gura la el, cu ochii măriți de groază uimită. Kellhus privi prin această expresie, văzu inflexiunile feței, timbrul și cuvintele care aveau să-l calmeze, să-l întoarcă la starea de inscrutabilitate sau care ar fi putut stinge orice control de sine mai avea.

— E la fel cu toți luptătorii prea-însângerați? Cu toții tresar dinaintea adevărului?

Dar ceva merse prost. Dintr-un motiv sau altul, cuvântul „adevăr” alungă violența din pasiunea lui Cnaiür, și acesta deveni calm ca un mânz care lăsa sânge.

— Adevăr? Nu trebuie decât să grăiești ceva pentru a o transforma în minciună, dûnyainule. Nu grăiești cum grăiesc ceilalți oameni.

Din nou cunoașterea lui.. Dar nu era prea târziu.

— Și cum grăiesc ceilalți oameni?

— Cuvintele pe care le rostesc nu le... aparțin. Nu urmează drumuri făcute de ele.

Arată-i nebunia. Va înțelege.

— Terenul pe care vorbesc oamenii e lipsit de drumuri, scylvendi... Ca și Stepă.

Kellhus își dădu pe loc seama de greșeală. În ochii bărbatului scânteie furia și sursa ei nu putea fi confundată.

— Stepă, scrâșni Cnaiür, e lipsită de drumuri, eh, dûnyainule?

Aceasta e calea pe care ai ales-o, tată?

Nu exista nici o îndoială. Moënghus se folosise de Stepă, de inima credințelor scylvendi, ca vehicul principal. Exploatănd inconsistențele metaforice dintre Stepă lipsită

de drumuri și drumurile adânci ale obiceiurilor scylvendi, reușise să-l manevreze pe Cnaiür spre fapte care altfel ar fi fost inimaginabile pentru el. Pentru a fi credincios Stepei trebuia să renunțe la obiceiuri. Iar în absența interdicțiilor tradiționale, orice faptă, chiar și uciderea propriului tată, devenea imaginabilă.

O stratagemă simplă și eficientă. Dar în cele din urmă se dovedise prea simplă, prea ușor de descifrat în absența lui. Îi permisesese lui Cnaiür să înțeleagă mult prea multe despre dînyaini.

— Din nou tornada! strigă bărbatul inexplicabil.

E nebun.

— Toate astea! declamă el. Fiecare cuvânt e un bici!

Kellhus văzu doar moarte și revoltă pe chipul lui. Răzbunare sclipitoare în ochii săi.

Până la capătul Stepei. Am nevoie de el ca să traversez ținuturile scylvendi, nimic mai mult. Dacă nu a murit până ajungem în munți, îl voi ucide.

Noaptea adunară ierburi moarte și le împletiră în snopi grosolani. După ce adunaseră o mică stivă, Cnaiür le dădu foc. Ședeau aproape de micul foc, mâncându-și proviziile în liniște.

— De ce crezi că te-a chemat Moënghus? întrebă Cnaiür, izbit de ciudățenia rostirii aceluiași nume: *Moënghus...*

Dînyainul mestecă, cu privirea pierdută în pliurile aurii ale focului.

— Nu știu.

— Trebuie să știi ceva. Ți-a trimis vise.

Lucind în lumina focului, ochii aceia implacabili, albaștri, îi căutară pe ai săi. *Începe cercetarea*, se gândi Cnaiür dar apoi își dădu seama că cercetarea începuse cu multă vreme înainte, cu nevestele sale din yaksh, și nu încetase nici o clipă.

Cântărirea nu se încheie niciodată.

— Visele nu erau decât imagini, spuse Kellhus. Imagini ale Shimehului. Și a unei înfruntări violente între popoare.

Vise din istorie — exact lucrul care este anatemă pentru dînyaini.

Cnaiür înțelese că bărbatul făcea asta mereu, adăuga în toate răspunsurile sale un comentariu care implora un răspuns sau o întrebare. Istoria e anatemă pentru dînyaini? Dar exact ăsta era scopul bărbatului: să devieze mișcările sufletului lui Cnaiür de la întrebările mai importante. Ce subtilitate înnebunitoare!

— Cu toate acestea te-a chemat, insistă Cnaiür. Cine îl cheamă pe altul fără a da motive?

În afara celui care știe că cel chemat va fi obligat să vină.

— Tatăl meu are nevoie de mine. Asta e tot ce știu.

— Are nevoie de tine? Pentru ce?

Asta. Asta e întrebarea.

— Tatăl meu e în război, câmpene. Ce tată nu își cheamă fiul în vreme de război?

— Unul care își numără fiul printre dușmani.

Mai e ceva aici... ceva ce îmi scapă.

Îl privi pe norsirai peste foc și cumva știu că bărbatul văzuse această revelație din el. Cum să izbândească într-un asemenea război? Cum să înfrângă pe cineva care îi putea adulmeca gândurile prin subtilitățile expresiei? *Fața... Trebuie să-mi ascund fața.*

— În război cu cine? Întrebă Cnaiür.

— Nu știu, răspunse Kellhus și o clipă arătă aproape părăsit, ca un om care mizase totul în umbra dezastrului.

Milă? Încearcă să obțină milă de la un scylvendi? Timp de o clipă lui Cnaiür aproape îi veni să rîdă. Poate că l-am supraestimat... Dar din nou instinctele sale îl salvară.

Cnaiür tăie cu pumnalul lui strălucitor o altă bucată de *amicut*, fâșiile de carne uscată de vită cu ierburi sălbatice și fructe de pădure care erau grosul proviziilor lor. Îl privi impasibil pe dînyain în timp ce mesteca.

Vrea să cred că e slab.

Capitolul XIII

Munții Hethanta

Chiar și cei cu inimi tari se feresc de înflăcărarea celor disperați Pentru că focurile celor slabi crapă cele mai multe pietre.

- PROVERB CONRIYAN

Deci cine au fost eroii și lașii Războiului Sfânt? Există deja destule cântece care să răspundă la această întrebare. Evident, Războiul Sfânt a adus alte dovezi violente pentru vechiul proverb al lui Ajencis: „Deși toți oamenii sunt la fel de fragili dinaintea lumii, diferențele dintre ei sunt înfiorătoare.”

-DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Primăvară, 4111 Anul-Colțului, Stepa Jiünati centrală

Nicicând nu mai îndurase Cnaiür o asemenea încercare.

Călătoreau spre sud-est, în mare parte nevăzuți și neatacați. Înainte de catastrofa de la Kiyuth, Cnaiür și neamurile lui nu puteau să călătorească mai mult de o zi fără să întâlnească cete de munuäti, akkunihuri sau alte triburi scylvendi. Acum treceau de obicei trei sau patru zile până ca el și Kellhus să fie văzuți de cineva. Traversară câteva ținuturi tribale fără niciun fel de provocare.

La început lui Cnaiür îi fusese groază de călăreți în galop. Obiceiurile protejau orice războinic scylvendi în pelerinaj spre Imperiu, iar în vremuri mai bune aceste întâlniri erau ocazii de bârfă, schimburi de informații și urări familiale. Vremuri în care se lăsa deoparte pumnalul. Dar era neobișnuit ca un războinic scylvendi singuratic să fie însoțit de un sclav, iar acestea nu erau vremurile bune. Cnaiür știa că în vremuri de disperare oamenii erau zgârciți cu toleranța. Erau mai stricți în interpretarea tradițiilor și mai puțin iertători cu lucrurile neobișnuite.

Dar cele mai multe dintre cetele pe care le întâlneau erau alcătuite din băieți cu chipuri feciorești și membre tinerești. Dacă vederea brațelor vărgate de cicatrice ale lui Cnaiür nu le inspira venerație, făcându-i să dea înapoi într-o apărare bâlbăită, atunci pozau în felul tinerilor, maimuțărind mândri cuvintele și purtarea taților lor morți. Dădeau înțelepțește din cap la explicațiile lui Cnaiür și se încruntau la cei care puneau întrebări copilărești. Puțini dintre ei văzuseră Imperiul, așa că această rămănea un loc de mirare. Cu toții îi ceruseră la un moment dat să le răzbune neamurile moarte.

În curând Cnaiür se trezi că tânjește după aceste întâlniri — după evadarea pe care i-o ofereau.

Stepa se desfășura dinaintea lui Cnaiür și a lui Kellhus, în cea mai mare parte lipsită de trăsături. Indiferente la dezolarea dintre ele, pășunile deveneau mai dese și mai verzi. Flori purpurii, nu mai mari decât unghia lui Cnaiür, se legăneau în vântul care pieptăna ierburile în valuri ce alunecau peste depărtări. Cu ura domolită de plictiseală, Cnaiür privea umbrele norilor plutind greoaie spre orizont. Și deși știa că umblă prin inima Stepei Jiünati, i se părea că umblă printr-un ținut străin.

În a noua zi a călătoriei se treziză sub ceruri lănoase. Începu să plouă.

În Stepă ploaia părea fără sfârșit. Cenușul cuprinse toate depărtările până când li se păru că merg printr-un gol. Nordicul se întoarse către el, cu ochii pierduți în adânciturile de sub frunte. Cozi de păr ud i se răsuceau în barbă, încadrându-i fața îngustă.

— Spune-mi, zise Kellhus, despre Shimeh.

Insistă, mereu insistă.

Shimeh... Acolo sălășluiește Moënghus!

— E sfânt pentru intirhi, răspunse Cnaiür, ținându-și capul aplecat din cauza ploii, dar e al fanimilor.

Nu se deranjă să ridice vocea peste vuietul sumbru: știa că bărbatul îl auzea.

— Cum s-a întâmplat asta?

Cnaiür cântări cu grijă aceste cuvinte, parcă încercându-le cu limba de otravă. Se hotărâse să raționalizeze ceea ce avea și ceea ce nu avea să-i spună dînyainului despre cele Trei Mări. Cine știe ce arme își mai fabrica?

— Fanimii, răspunse el precaut, și-au luat misiunea de a distruge Colțul din Sumna. S-au războit timp de mulți ani împotriva Imperiului. Shimeh este doar unul dintre multele câștiguri.

— Îi cunoști bine pe acești fanimii?

— Destul de bine. Acum opt ani i-am condus pe utemoți împotriva lor la Zirkirta, departe spre sud de aici.

Dînyainul încuviință.

— Nevestele tale mi-au spus că erai neînfrânt pe câmpul de luptă.

Anissî? Tu i-ai spus asta? Și-o imaginea trădându-l în nenumărate feluri, crezînd că vorbește în favoarea lui. Cnaiür își întoarse chipul, privi ierburile conturându-se din întiderea cenușie. Știa că asemenea comentarii erau doar jocuri cu vanitatea sa. Nu mai reacționa la nimic cât de cât intim.

Kellhus reveni la prima lui strategie.

— Ai spus că fanimii caută să distrugă Colțul. Ce este Colțul?

Întrebarea îl șocă pe Cnaiür. Chiar și cel mai ignorant dintre verii lui știa despre Colț. Poate că doar verifica răspunsurile pe care le primise deja.

— Prima scriptură a Oamenilor, spuse el ploii. A fost o vreme, înainte de nașterea lui Lokung, când chiar și Poporul era legat de Colț.

— Zeul vostru a fost născut?

— Da. Cu multă vreme în urmă. Zeul nostru a fost cel care a pustiit ținuturile nordice și le-a dat srancilor.

Își lăsă capul pe spate și, timp de o clipă, savură picurii reci de apă pe față și frunte. Avea gust dulce. Îl simțea pe dînyain privindu-l, studiindu-i profilul. *Ce vezi?*

— Și fanimii?

— Ce-i cu ei?

— Ne vor împiedica să le traversăm ținuturile?

Cnaiür își înăbuși impulsul de a-l privi. Intenționat sau întâmplător, Kellhus atinsese o problemă care îl frământase încă de când se hotărâse să plece în această călătorie. În acea zi — care părea atât de îndepărtată — când se ascunsese printre morții de la Kiyuth, Cnaiür îl auzise pe Ikurei Conphas vorbind despre un Război Sfânt al inrithilor. Dar un război împotriva cui? A Școlilor sau a fanimilor?

Cnaiür își alesese cu grijă drumul. Intenționa să intre în Imperiu traversând Munții Hethanta, deși un scylvendi singuratic nu se putea aștepta să supraviețuiască multă vreme printre nansurieni. Ar fi fost mai bine să ocolească Imperiul cu totul, să călătorească spre sud până la izvoarele râului Sempis, pe care l-ar fi putut urma direct spre Shigek, cel mai nordic guvernorat al Kianului. De acolo nu trebuiau decât să urmeze rutele tradiționale de pelerinaj spre Shimeh. Se zvonea că fanimii erau suprinzător de toleranți cu pelerinii. Dar dacă inrithii chiar pregăteau un Război Sfânt împotriva Kianului, această rută avea să se dovească dezastruoasă. Mai ales pentru Kellhus, cu părul lui blond și pielea palidă...

Nu. Trebuia cumva să afle mai multe despre acest Război Sfânt, înainte de a ajunge în sud, și cu cât se apropiau mai mult de Imperiu, cu atât creșteau șansele de a da peste aceste informații. Dacă inrithii nu erau în război cu fanimii, puteau să meargă pe lângă hotarele Imperiului și să ajungă teferi în tinuturile fanimilor. Dar dacă exista un Război Sfânt atunci probabil că aveau să fie nevoiți să traverseze Nansuriumul — perspectivă care îl îngrozea pe Cnaiür.

— Fanimii sunt un popor războinic, răspunse într-un târziu Cnaiür, folosindu-se de ploaie ca de o scuză palidă pentru a nu-l privi pe bărbat. Dar am auzit că sunt îngăduitori cu pelerinii.

Avu grijă să nu-i arunce priviri sau să nu-i vorbească lui Kellhus o vreme după asta, deși ceva lăuntric se strâmbă în tot acest timp. Cu cât evita să-l privească pe bărbat, cu atât mai înspăimântător părea să devină. Cu atât mai asemănător unui zeu. *Ce vezi?*

Cnaiür își apăsă două degete pe ochi pentru a alunga imaginile lui Bannut. Ploaia mai dură încă o zi înainte să se subțieze într-o burniță care învăluia povârnișurile îndepărtate în ceață. Mai trecu o zi înainte ca hainele lor din lână și piele să se usuce.

Nu la mult timp după aceea, Cnaiür deveni obsedat de uciderea dūnyainului în somn. Discutaseră despre vrăjitorie, de departe cel mai frecvent subiect al rarelor lor conversații. Dūnyainul se întorcea tot timpul la această temă, chiar povestindu-i lui Cnaiür despre o înfrângere pe care o suferise în mâinile unui războinic-mag neom departe în nord. La început Cnaiür crezu că această preocupare izvora dintr-o teamă de-a bărbatului, de parcă vrăjitoria era acel unic lucru pe care dogma sa nu reușea să-l digere. Dar apoi îi trecu prin minte că Kellhus *știa* că el consideră vrăjitoria inofensivă și se folosea de ea pentru a rupe tăcerea în speranța de a-l manevra către subiecte mai folositoare. Chiar și povestea despre neom, își dădu Cnaiür seama, era probabil o altă minciună — o destăinuire falsă cu scopul de a-l atrage într-un schimb de destăinuiri.

După ce își dăduse seama de această ultimă trădare, se gândi inexplicabil: *După ce adoarme... Îl omor în noaptea asta, după ce adoarme.*

Și continuă să gândească astfel, deși știa că nu îl putea ucide pe bărbat. Știa numai că Moēnghus îl chemase pe Kellhus în Shimeh — nimic mai mult. Nu prea avea cum să-l găsească fără Kellhus.

Chiar și așa, în noaptea următoare se strecură din pături și se furișă peste brazdele reci cu sabia în mână. Se opri lângă lumina chihlimbarie a focului, privind la forma inertă a bărbatului. Respirații egale. Cu un chip la fel de calm noaptea pe cât era de impasibil era ziua. Era treaz?

Ce fel de om ești?

Ca un copil plictisit, Cnaiür pieptănă vârfurile ierburilor din jur cu tăișul săbiei, privind tulpinile îndoindu-se, apoi arcuindu-se înapoi drepte în lumina lunii.

Dinaintea ochilor minții îi fulgerară diferite scenarii: lovitura lui oprită de palmele goale ale lui Kellhus, lovitura

lui oprită de trădarea propriei lui mâini, ochii lui Kellhus deschizându-se brusc și o voce de nicăieri spunând: *Te cunosc, scylvendi... mai bine ca orice iubită, ca orice Zeu.*

Se lăsă pe vine, atârând deasupra bărbatului un timp care i se păru lung. Apoi, cuprins de paroxismele îndoielii de sine și ale furiei, se târî înapoi sub pături. Tremură multă vreme, de parcă îi era frig.

În următoarele două săptămâni, marile platouri ale Jiünatiului interior deveniră un amestec de povârnișuri frânte. Pământul deveni argilos, iar ierburile țâșniră în sus pentru a mătura coastele cailor. În apropiere se agitau albine și nori mari de țânțari îi atacară când trecură pleoscăind prin ape stătătoare. Dar cu fiecare zi anotimpul părea să se retragă. Pământul deveni mai pietros, ierburile mai scunde și mai palide și insectele mai letargice.

— Urcăm, observă Kellhus.

Deși terenul îl avertizase pe Cnaiür că se apropiau, Kellhus fu primul care zări Munții Hethanta la orizont. Ca întotdeauna la vederea munților, Cnaiür simți prezența Imperiului de cealaltă parte, un labirint de grădini luxoase, câmpuri întinse și orașe străvechi, cenușii. În trecut, Nansuriumul fusese destinația pelerinajului sezonier al tribului său, un loc al oamenilor care strigau, al vilelor care ardeau și al femeilor care țipau. Un loc al răzbunării și al venerării. Dar Cnaiür își dădu seama că de această dată Imperiul avea să fie un obstacol — poate unul de netrecut. Nu întâlniseră pe nimeni care să știe despre Războiul Sfânt și se părea că aveau să fie nevoiți să traverseze munții și să pătrundă în Imperiu.

Când zări primul yaksh în depărtare se însufleți mult mai mult decât s-ar fi convenit pentru un bărbat. Din câte își dădea seama, călăreau prin ținutul akkunihorilor. Dacă știa cineva cui declarase Imperiul război, atunci akkunihorii erau aceia, ei care erau sita prin care trecuseră multe pelerinaje. Fără niciun cuvânt, își îndemnă calul spre tabără.

Kellhus fu primul care văzu că ceva nu era în ordine.

— Tabăra aceasta, spuse el fără intonație, e moartă.

Cnaiür își dădu seama că dînyainul avea dreptate.

Văzu câteva duzini de yakshuri, dar niciun om și, mai important, niciun fel de vite. Pășunile peste care treceau erau necosite. Iar tabăra în sine avea aerul acela gol, secăt, al lucrurilor abandonate.

Elanul i se topi în dezgust. Niciun om obișnuit. Niciun fel de conversație obișnuită. Niciun fel de evadare.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Kellhus.

Cnaiür scuipe în ierburi. Știa ce se întîmplase. După dezastrul de la Kiyuth, nansurii cutreieraseră întregul ținut. Vreun detașament dăduse peste această tabără și-i măcelărise sau îi înrobise pe toți. Akkunihorii. Xunnurit fusese un akkunihor. Poate că întregul lui trib fusese șters de pe fața pămîntului.

— Ikurei Conphas, spuse Cnaiür, puțin șocat de cât de lipsit de importanță devenise acest nume pentru el. Nepotul Împăratului a făcut asta.

— Cum poți fi sigur? întrebă Kellhus. Poate că locuitorii nu au mai avut nevoie de acest loc..

Cnaiür ridică din umeri, știind că nu era cazul. Deși unele locuri din Stepă puteau fi abandonate, lucrurile nu — nu de către Popor, cel puțin. Toate erau trebuincioase.

Apoi cu o certitudine inexplicabilă, își dădu seama că Kellhus avea să-l omoare.

Munții se apropiau, iar Stepă se întindea dinapoia lor. *Dinapoia* lor. Fiul lui Moënghus nu mai avea nevoie de el.

Mă va ucide în somn.

Nu. Așa ceva nu se putea întîmpla. Nu după ce călătorise atît de departe, după ce îndurase atît de multe! Trebuia să folosească fiul pentru a-l găsi pe tată. Era singura cale!

— Trebuie să traversăm munții, spuse el, prefăcându-se că examinează yaksul părăsit.

— Par formidabili, răspunse Kellhus.

— Sunt... Dar cunosc calea cea mai scurtă.

În acea noapte făcură tabără printre yakshurile abandonate. Cnaiür respinse toate încercările lui Kellhus de

a-l atrage într-o conversație, ascultând în schimb urletele lupilor de munte purtate de vânt și tresărind la trosnetul și scârțâitul yakshului gol de deasupra lor.

Făcuse un târg cu dînyainul: libertate și traversarea în siguranță a Stepei în schimbul vieții tatălui său. Acum, când Stepă era aproape cu totul în urma lor, i se părea că știuse mereu că acest târg fusese o înșelătorie. Cum să nu fi știut? Nu era Kellhus fiul lui Moënghus?

Și de ce se hotărâse să traverseze munții? Pentru a afla dacă Imperiul era amestecat într-un Război Sfânt sau pentru a scoate la lumină minciuna pe care o vâna?

Folosește fiul. Folosește un *dûnyain*...

Ce neghiob!

Nu dormi în acea noapte. Nici lupii nu dormiră. Înainte de zori se furișă din întunericul smolit al yakshului și se ghemui printre ierburi. Găsi un craniu de nou-născut și plânse, țipă la legături, la lemn, la suprafețele din piele. Lovi cu pumnii pământul trădător de sub el.

Lupii râdeau și jeleau nume mîrșave. Nume odioase.

După aceea, atinse pământul cu buzele și răsuflă. Îl simțea pe el ascultând de undeva din jur. Simțea că știe.

Ce vedea?

Nu conta. Focul ardea și trebuia alimentat.

Cu minciuni dacă era nevoie.

Pentru că flăcările focului era adevărate. Numai flăcările.

Atât de rece pe ochii umflați. Stepă. Stepă fără drumuri.

Părăsiră tabăra abandonată în zori, cu caii la trap prin ierburile împunse ici și colo de petice de piele putrezită și oase. Niciunul dintre ei nu vorbi.

Munții Hethanta se înălțau pe cerul de est. Povârnișurile deveniră mai abrupte, iar ei urmară creste zigzagate ca să nu-și obosească prea tare caii. La amiază ajunseră adânc în interiorul dealurilor. Ca întotdeauna, Cnaiür găsi schimbarea terenului neliniștitoare, de parcă anii tatuaseră orizonturile liniare și cerurile ca niște boluri imense în inima

sa. Între dealuri, orice și orice putea fi ascuns. Între dealuri trebuia să găsești un vârf ca să poți vedea.

Ținut pentru dînyaini, se gândi el.

Ca pentru a confirma aceste reflecții, vârful crestei următoare dădu la iveală vreo douăzeci de călăreți în depărtare, înșiruindu-se pe același drum pe care îi urmau și ei către munți.

— Alți scylvendi, observă Kellhus.

— Da. Se întorc din pelerinaj.

Oare știau despre Războiul Sfânt?

— Ce trib? Întrebă Kellhus.

Întrebarea îi trezi bănuieli lui Cnaiür. Era prea... scylvendi pentru un străin.

— Vom vedea.

Oricine ar fi fost călăreții, erau la fel de preocupați ca și el de apariția bruscă a unor străini. Câțiva porniră în galop către ei, în timp ce restul adunară la un loc ceea ce părea să fie un grup de prizonieri. Îi studie în timp ce se apropiau, căutând semne grăitoare după care să le identifice tribul. Își dădu repede seama că erau mai degrabă bărbați decât băieți, dar niciunul dintre ei nu purta coifuri kianine, ceea ce însemna că erau prea tineri ca să fi luptat cu fanimii la Zirkirta. Apoi văzu vopseaua albă care le stria părul. Erau munuāti.

Fu asaltat de imagini de la Kiyuth: mii de munuāti gonind peste câmpiile fumegânde în focurile vrăjitoarești ale Saikului Imperial. Cumva acești bărbați supraviețuiseră.

Cnaiür avu nevoie să arunce o singură privire conducătorului lor ca să-și dea seama că nu avea să-l placă pe bărbat. Chiar și de la depărtare emana o aroganță năvălășă.

Bineînțeles, dînyainul văzu asta și multe altele.

— Cel care îi conduce, avertiză el, vede în noi o ocazie de a-și dovedi puterea.

— Știu. Nu spune nimic.

Străinii traseră de hățuri și opri brusc dinaintea lor. Cnaiür observă câteva swazonde proaspăt tăiate pe brațele lor.

— Sunt Panteruth urs Mutkious din tribul Munuăti, declară conducătorul. Cine ești?

Cei șase însoțitori ai lui se înghesuiră în jurul lui, privindu-i cu un aer de banditism abia strunit.

— Cnaiür urs Skiötha...

— Din tribul Utemot?

Panteruth îi studie, privind șovăitor la swazondele care vărgau brațele lui Cnaiür, apoi aruncându-i o privire fioroasă lui Kellhus. Scurpă în felul unui scylvendi.

— Cine-i ăsta? Sclavul tău?

— E sclavul meu, da.

— Îi dai voie să poarte arme?

— S-a născut în tribul meu. M-am gândit că așa ar fi prudent. Stepa a devenit disperată.

— Așa este, se răsti Panteruth. Ce zici, sclavule? Te-ai născut în tribul Utemot?

Îngîmfarea aceasta îl năuci pe Cnaiür.

— Te îndoiești de cuvântul meu?

— Stepa a devenit disperată, așa cum ai zis, utemotule. Și umblă vorba despre *spioni*...

Cnaiür sforăi.

— Spioni?

— Cum altfel ne-ar fi putut înfrânge nansurii?

— Prin istețime. Prin forța armelor. Prin amăgiri. Am fost la Kiyuth, mucosule. Ce s-a întâmplat acolo n-a avut nimic de a face cu...

— Și eu am fost la Kiuyth! Ce-am văzut se poate explica numai prin trădare!

Tonul lui nu putea confunda: jignirea voită a cuiva care voia să verse sânge. Pe Cnaiür începură să-l furnice membrele. Îi aruncă o privire lui Kellhus, știind că dînyainul avea să ia tot ce-i trebuia din expresia lui. Apoi se întoarse înapoi spre munuăti.

— Știi cine sunt? spuse el, nu doar către Panteruth, ci și către oamenii lui.

Asta păru să-l șocheze pe tânărul războinic. Dar își reveni repede.

— Am auzit povești. Nu există niciun om în Stepă care să nu fi râs de numele lui Cnaiür urs Skiötha.

Cnaiür îl pălmui cu putere peste cap.

O clipă de furie, apoi încăierare violentă.

Cnaiür dădu pintenii calului către Panteruth, îl lovi a doua oară cu pumnul, trântindu-l de pe cal. Apoi își smunci calul spre dreapta, depărtându-se de compatrioții uimiți ai bărbatului, trăgând sabia. Când dădură pintenii pornind spre el, întinzându-se după propriile arme, își îndemnă calul înapoi în mijlocul lor și tăie doi dintre ei înainte să fi reușit să-și scoată tășurile. Se feri de lovitura celui de-al treilea, apoi împunse, trecându-i lama prin armură, prin stern și îi despică inima.

Se răsuci, căutându-l pe dūnyain. Kellhus se afla la mică distanță de el, cu un cal lovind din picioare dinapoia lui și trei forme inerte la picioare. Ochii li se întâlneau pentru o clipă.

— Vin ceilalți, spuse Kellhus.

Cnaiür se întoarse, văzu restul cetei lui Panteruth desfășurându-se de-a lungul povârnișului, gonind către ei. Strigătele de luptă ale munițiilor străpunseră aerul.

Băgându-și sabia în teacă și luând arcul, Cnaiür descălecă. Adăpostindu-se dinapoia calului, puse o săgeată în arc, întinse coarda și îl trânti pe unul dintre călăreți pe spate cu o săgeată înfiptă în ochi. Încă o săgeată și un al doilea călăreț se mototoli în șa, încleștând un braț însângerat. Pe neașteptate calul său țipă, porni în galop mic lovind din picioare. Cnaiür se prăbuși pe spate peste cei căzuți. Apoi, printre picioarele calului său agitat, îl zări pe dūnyain.

Dincolo de Kellhus, călăreții care se apropiau se desfăcuseră ca o mână, opt dintre ei în palmă, într-o linie strânsă, intenționând să-l calce în picioare pe dūnyain, în timp ce alți cinci jucau rolul degetelor, galopând pe flancuri și trăgând săgeți de la mică distanță. Cele care își ratau ținta bufneau în țărână, în timp ce celelalte erau pur și simplu deviate de pe traiectoriile lor — de către dūnyain.

Kellhus se lăsă pe vine, luă o mică secure de la şaua unui cal mort, o aruncă într-un arc perfect peste costişă. Parcă trasă cu o sfoară, hăcui faţa celui mai apropiat arcaş în galop. Bărbatul căzu, leşul lui rostogolindu-se ca o grămadă de funie grea printre picioarele calului arcaşului ce venea din urmă. Al doilea cal se împiedică, răscoli ţărâna şi se prăbuşi la pământ.

Degetele se împrăştiară, dar palma urca bubuind pe povârniş. O clipă, dînyainul stătu nemişcat, întinzând sabia curbată, cu năvala cailor în galop din ce în ce mai aproape...

E mort, se gândi Cnaiür, rostogolindu-se în picioare. Călăreţii aproape îl ajunseseră şi pe el.

Dînyainul dispăru, înghiţit de golurile întunecate dintre călăreţi. Cnaiür zări fulgerări de oţel.

Cei trei cai drept din faţa lui Cnaiür se poticniră în mijlocul galopului şi derapară în ţărână. Cnaiür sări, zări busturi răsucindu-se şi bărbaţi zdrobiţi. O copită îl lovi în coapsă şi căzu cu capul înainte în ierburi. Se strâmbă, îşi încleştă piciorul învinateţit în timp ce se întorcea pe o parte folosindu-se de celălalt. *Buf*. O săgeată se înfipse în pământ lângă el. *Buf*. Încă una.

Ceilalţi atacatori munuăti trecură bubuind pe lângă el, virând, îndepărtându-se de camarazii lor căzuţi. Acum se întorceau pe povârniş pentru un nou atac.

Înjurând, Cnaiür se ridică împleticit în picioare — *buf* — înşfăcă un scut rotund de pe jos şi o rupse la fugă spre arcaşul munuăti. Sprintând, îşi scoase sabia. O plesnitură. Un vârf de săgeată din fier străpunse pielea întinsă a scutului, o a doua îl lovi în sold, zdrăngănind pe plăcile de fier ale cingătorii. Cnaiür se aruncă spre dreapta, folosindu-se de primul arcaş drept pavază pentru cel de-al doilea. Unde era al treilea? Auzi strigătele sălbatice ale atacatorilor munuăti din spatele său.

Simţi salivă îngroşată şi acră în gură. Picioarele îi pompau. Arcaşul se apropia, smuncindu-şi calul pentru a-l înfrunta, punând o altă săgeată în arc, realizînd că era inutil. Întinzându-se după sabia de pe umăr... Cnaiür sări,

strigând ca turbat, trecându-și sabia prin pata păroasă de la subțioara bărbatului. Munuătiul grohăi și căzu în față, îmbrățișându-se. Înșfăcându-l de părul încâlcit, Cnaiür îl smunci din șa. Celălalt arcaș călare gonia spre el, cu sabia încă în teacă.

Cnaiür puse un picior în scară, se împinse în sus, apoi sări din șa în aer. Se izbi de munuătiul năucit și-l trânti la pământ. Deși i se tăiase suflarea, bărbatul se încăieră cu el, bâjbâind după pumnal. Cnaiür îi trase un cap în figură, simți pe scalp tăietura făcută de marginea coifului celuilalt. Cumva își pierduse coiful. Îl mai lovi o dată cu capul, îi simți nasul trosnind sub fruntea lui. Munuătiul își eliberă pumnalul și Cnaiür îi prinse încheietura. Răsuflare șuierată. Ochi duri și dinți încleștați. Scârțâitul pielii și al armurii.

— *Sunt mai puternic*, scrâșni Cnaiür, lovindu-l din nou pe bărbat cu capul în figură.

Nu exista frică în ochii acestuia — doar ură încăpățânată.

— *Mai puternic!*

Împinse brațul tremurător în țărână, strânse încheietura până când pumnalul alunecă dintre degetele amorțite. Îi mai dădu un cap. Smuci un picior în sus.

Buf! Al treilea arcaș.

Munuătiul de sub el gâlgâi și rămase inert. O săgeată se înfipse în pământ, trecând întâi prin gâtul lui. Cnaiür auzi copite în galop, zări o umbră înăltându-se deasupra sa.

Se feri, auzi șuieratul unei săbii.

Se rostogoli într-o poziție ghemuită, îl văzu pe munuăti trăgând de hățuri și oprindu-și calul atât de brusc încât acesta scurmă pământul, apoi dându-i piteni pentru încă o trecere. Clipind ca să-și curețe sângele din ochi, Cnaiür cercetă în jurul lui. Unde îi era sabia? Calul și călărețul săriră către el.

Fără să gândească, Cnaiür prinse frâiele. Folosindu-și doar forța smulse calul din galop, apoi îl trânti la pământ. Munuătiul năucit se rostogoli deoparte. Cnaiür lovi metodic iarba cu picioarele, găsindu-și în sfârșit sabia într-un petic

de buruieni. O culese de jos, pară prima lovitură a munuătiului cu un zdrăngănit.

Sabia bărbatului fulgera în arcuri lucitoare prin aer. Atacul era furios, dar, în câteva bătăi de inimă, Cnaiür îl lovea înapoi, dezechilibrându-l prin ferocitate pură. Bărbatul se împiedică.

Și se terminase. Bărbatul se holbă prostește la Cnaiür, se aplecă să-și culeagă brațul. Și își pierdu și capul.

Sunt mai puternic.

Gâfâind, Cnaiür cercetă micul câmp de luptă, cuprins de o îngrijorare subită că Kellhus murise. Dar îl găsi pe dūnyain aproape imediat: stătea singur în mijlocul unui mănunchi de morți, cu sabia ridicată ca mai devreme, așteptând năvala galopului ultimului lăncier munuăti.

Lăsându-se spre lance, călărețul urlă, dând glas furiei Stepei prin bufnetul copitelor în galop. *Știe*, se gândi Cnaiür. *Știe că urmează să moară.*

În timp ce privea, dūnyainul *prinse* vârful din fier al lăncii cu sabia, ghidându-l în țărână. Lancea se frânse, smuncindu-l pe munuăti spre spate în șaua înaltă și dūnyainul făcu un salt imposibil, aruncându-și un picior în sandală peste capul calului și lovindu-l pe călăreț drept în față. Bărbatul căzu la pământ printre ierburi, unde tumba lui fu oprită de sabia dūnyainului.

Ce fel de om...

Anasûrimbor Kellhus se opri deasupra leșului, parcă încredințându-l amintirilor. Apoi se întoarse spre Cnaiür. Sub părul împrăștiat de vânt, dăre de sânge îi mânjeau chipul, astfel încât, timp de o clipă, păru să aibă un simulacru de expresie. Dincolo de el, coastele abrupte ale Munților Hetlaanta se îngrămădeau spre cer.

Pășind cu pași mari prin măcel, Cnaiür reduce la tăcere răniții.

În cele din urmă ajunse și la Panteruth, care se târâse spre creastă. Trimise sabia disperată a bărbatului zdrăngănind prin ierburi, apoi o înfipse pe a sa în țărână. Îl lovi sălbatic cu piciorul, apoi îl trase în picioare de parcă era

o păpușă. Scurpă în fața lui zdrobită, se holbă în ochii încețoșați și însângerați.

— *Vezi, munuăti?* strigă el. *Vezi cât de ușor e să dezbinii Poporul? Spioni!* scurpă el. O scuză de *muieră!*

Cu palma deschisă îl plesni, trimițându-l la pământ. Îi mai trase un picior, îl bătu din furia întunecată care îi asurzea inima. Îl bătu până când bărbatul țipă și plânse.

— Ce? Plângi? țipă Cnaiür. Tu care m-ai numit trădător al ținutului!

Închise o mână puternică peste gâtul bărbatului.

— Sufocă-te! strigă el. *Sufocă-te!*

Bărbatul se înecă și se zbatu. Pământul însuși bubuia de furia lui Cnaiür. Cerurile înseși tresăreau.

Aruncă bărbatul frânt la pământ.

O moarte rușinoasă. O moarte potrivită. Panteruth urs Mutkius nu avea să se întoarcă în ținut.

De la distanță, Kellhus îl privi pe Cnaiür recuperându-și sabia. Câmpeanul păși către el, alegându-și curios de grijuliu drumul printre cadavre. Ochii îi erau răătăciți, strălucitori sub cerul înnorat.

E nebun.

— Mai sunt alții, spuse Kellhus. Legați împreună în josul drumului. Femei.

— Răsplata noastră, spuse Cnaiür, ocolind privirea scrutătoare a călugărului.

Păși pe lângă Kellhus spre vaiete.

În picioare cu încheieturile legate dinaintea ei, Serwë strigă în timp ce siluetele se apropiau.

— *Vă roog!*

Celelalte țipară când își dădură seama că cel care se îndrepta spre ele era un scylvendi, un *alt* scylvendi — mai brutal, arătând întunecat prin ochii lor plini de lacrimi. Se ghemuiră în spatele lui Serwë, cât de departe le permiteau lanțurile.

— *Vă rooog!* strigă Serwë din nou, în timp ce silueta solidă și înaltă se apropia, udă de sângele celor de-un neam cu el. *Trebuie să ne salvezi!*

Dar apoi zări ochii nemiloși ai bărbatului.

Scylvendiul îi trase o palmă, trântind-o la pământ.

— Ce-ai să faci cu ea? întrebă Kellhus, privind la femeia ghemuită de partea cealaltă a focului.

— Am s-o păstrez, spuse Cnaiür, smulgând încă o îmbucătură de carne de cal de pe coasta pe care o ținea în mână. Ne-am îndeletnicit cu treburi sângeroase, continuă el mestecând. Acum ea este răsplata mea.

Nu e numai atât. Se teme... Se teme să călătorească singur cu mine.

Pe neașteptate, câmpeanul se ridică, aruncă coasta lucitoare în foc, apoi se lăsa pe vine lângă femeie.

— Asemenea frumusețe, spuse el absent.

Femeia se strânse dinaintea mâinii lui întinse. Lanțurile îi zdrăngăniră. O prinse, mângându-i obrazul cu grăsime.

Îi amintește de cineva. De una dintre nevestele sale...

De Anissi, cea pe care îndrăznește s-o iubească.

Kellhus privi cum scylvendiul o posedă din nou. O dată cu scâncetele ei, cu țipetele ei sufocate, i se părea că brazdele de sub el se învârt încet, de parcă stelele încetaseră să se miște pe cercurile lor și în schimb începuse pământul să se rotească. Exista ceva... ceva acolo, ceva ce putea simți. Ceva ultragiat.

Din ce întuneric venise asta?

Ceva se petrece cu mine, tată.

După aceea scylvendiul o trase în genunchi dinaintea lui. Îi cuprinse chipul încântător cu palma, îl întoarse spre lumina focului. Își trecu degetele groase prin părul ei auriu. Bolborosi ceva într-o limbă de neînțeles. Kellhus îi privi ochii umflați ridicându-se către scylvendi, îngrozit că ea înțelesese. El mai mârâi ceva, iar ea tresări sub mâna care o ținea.

— *Kufa... Kufa*, icni ea.

Începu să plângă din nou.

Alte întrebări aspre, la care răspundea cu timiditatea celui bătut, aruncând priviri scurte în sus, către chipul crud, apoi coborându-le din nou. Kellhus privi prin expresia ei, în suflet.

Își dădu seama că suferise mult, atât de mult că învățase cu multă vreme în urmă să-și ascundă ura și hotărârea sub groază abjectă. Ochii ei îi întâlneau o clipă pe ai lui, apoi fulgerară în întunericul din jurul lui. *Vrea să se asigure că suntem numai doi.*

Scylvendiul îi prinse capul între mâinile acoperite de cicatrice. Alte cuvinte de neînțeles rostite cu o voce guturală, îngroșată de amenințare. Îi dădu drumul și ea încuviință. Ochii ei albaștri luceau în lumina strălucitoare a focului. Scylvendiul scoase un mic pumnal din cizmă și începu să forțeze fierul moale al cătușelor ei. După câteva clipe, lanțurile căzură zdrăgănind la pământ. Ea își frecă încheieturile julite. Îi aruncă o altă privire lui Kellhus.

Are curajul să facă asta?

Scylvendiul o părăsi și își reluă locul lângă foc — lângă Kellhus. Încetase să mai șadă dinaintea lui cu ceva vreme în urmă. Kellhus știa că o făcuse pentru a-l împiedica să-i citească fața.

— Ai eliberat-o, deci? întrebă Kellhus, știind că nu era așa.

— Nu. Acum poartă alte lanțuri.

După o clipă adăugă:

— Femeile sunt ușor de frânt.

Nu crede asta.

— Ce limbă ai vorbit?

O întrebare adevărată.

— Sheyică. Limba Imperiului. A fost o concubină în Nansur până când au luat-o munații.

— Ce ai întrebat-o?

Scylvendiul îi aruncă o privire tăioasă. Kellhus privi mica dramă de pe chipul lui — o rafală de înțelesuri. Își amintise ura, dar își mai amintise și o hotărâre anterioară. Cnaiür decisese deja ce să facă în acest moment.

— Am întrebat-o despre Nansurium, spuse el într-un târziu. E mare agitație în Imperiu — în toate cele Trei Mări. Un nou Shriah domnește peste cele O Mie de Temple. Va fi un Război Sfânt.

Nu ea îi spusese asta, ea doar i-a confirmat. Știa asta dinainte.

— Un Război Sfânt... Împotriva cui?

Scylvendiul încercă să-l cântărească, să sondeze masca ironică pe care o purta drept față. Kellhus devenise din ce în ce mai neliniștit de subtilitatea presupunerilor nerostite ale scylvendiului. Bărbatul știa și că intenționa să-l omoare...

Apoi ceva straniu trecu peste chipul lui Cnaiür. Un fel de revelație, urmată de o privire de groază supranaturală, a cărei sursă îi scăpa lui Kellhus.

— Inrithii se adună pentru a-i pedepsi pe fanimi, spuse Cnaiür. Pentru a-și recuceri pământurile sfânte.

Tonul îi era colorat de un dezgust palid. De parcă un *loc* ar fi putut fi sfânt.

— Pentru a recuceri Shimehul.

Shimeh... Casa tatălui meu.

Alt făgaș. Alte potriviri ale cauzelor. Implicațiile legate de misiunea lui înfloriră în intelectul său. *De asta m-ai chemat, tată? Pentru un război sfânt?*

Scylvendiul se răsucise, se răsucise să privească femeia de dincolo de foc.

— Cum o cheamă? întrebă Kellhus.

— N-am întrebat, răspunse Cnaiür, întinzându-se după o altă bucată de carne de cal.

Cu membrele schițate de un strat lucitor de cărbuni, Serwë încheștă pumnalul pe care bărbatul îl folosisese pentru a măcelări calul. În tăcere, se ridică deasupra siluetei adormite a scylvendiului. Bărbatul dormea, respirând egal. Ridică pumnalul spre lună, cu pumnii tremurând. Ezită... amintindu-și strângerea lui, privirea lui.

Ochii aceia smintiți priviseră prin ea de parcă era din sticlă, transparentă pentru foamea lui.

Și vocea lui! Scrâșnind cuvinte elementare:

— *Dacă pleci, te voi vâna, fato. Pe cât de sigur e pământul, pe atât e de sigur că te voi găsi... Te voi face să suferi cum n-ai suferit vreodată.*

Serwë închise ochi strâns. *Lovește-lovește-lovește-lovește!*

Oțelul căzu...

Fu oprit de o mână aspră.

O a doua mână se închise peste gura ei, îi înăbuși tipătul.

Printre lacrimi văzu silueta celui de-al doilea bărbat, cel bărbos. Norsiraiul. Capul lui se clătină ușor dintr-o parte în alta.

Simți o pișcătură și pumnalul căzu din degetele ei amorțite, fu prins înainte de a cădea pe scylvendi. Se simți ridicată, trasă înapoi de cealaltă parte a focului mocnit.

La lumină, reuși să-i distingă trăsăturile. Triste, chiar delicate. Scutură din nou din cap, cu ochii întunecați tivii de îngrijorare... chiar vulnerabilitate. Își luă încet mâna de pe buzele ei, apoi o duse la pieptul lui.

— *Kellhus*, șopti el, apoi încuviință.

Ea își adună mâinile, se holbă la el fără să scoată un cuvânt.

— *Serwë*, răspunse ea în sfârșit, pe o voce la fel de șoptită ca a lui.

Lacrimi fierbinți îi șiroiau pe obraji.

— *Serwë*, repetă el — cu bândețe.

Întinse o mână ca să o atingă, dar ezită, o trase înapoi în poală. Timp de o clipă bâjbâi prin întunericul dinapoia lui, în cele din urmă dând la iveală o pătură de lână caldă încă de la foc.

Uluită, o luă din mâinile lui, neputându-și lua privirea de la licărirea slabă a lunii din ochii lui. Kellhus se întoarse și se întinse cu spatele spre ea, pe covorul lui.

Ea adormi, plângând chinuit în tăcere.

Groază.

Asuprindu-i zilele. Urmărind-o în somn. Groaza îi făcea gândurile să se agite, să zboare din teroare în teroare, făcându-i măruntaiele să tremure și mâinile să i se scuture permanent, amortindu-i chipul cu totul de teamă că un mușchi crispat ar putea face întreaga lume să se prăbușească.

Întâi cu muniții și acum cu acest scylvendi mult mai întunecat, mult mai amenințător, cu membre ca niște rădăcini încheștate de o stâncă, cu vorbe ca tunetul, cu ochi ca omorul înghețat. Supunere instantanee, chiar și acelor toane cărora nu le dădea glas. Pedepsă înțepătoare, chiar și pentru acele lucruri pe care nu le făcuse. O pedepsea pentru că respira, pentru sângele ei, pentru frumusețea ei, pentru nimic.

Pedepsă de dragul pedepsei.

Era neajutorată. Singură de tot. Chiar și Zeii o părăsiseră.

Groază.

Servă stătea în răcoarea dimineții, amortită, extenuată în feluri pe care nu avea să le înțeleagă vreodată. Scylvendiul și ciudatul său însoțitor norsirai încărcaseră ultimele provizii tâlhărite pe calul muniți care supraviețuise. Îl privi pe scylvendi îndreptându-se cu pași mari către locul unde le priponise pe celelalte doisprezece femei captive de la curtea Gaunum. Își încheștau lanțurile căutând alinare și se îngrămădeau unele în altele de teroare abjectă. Le vedea, le cunoștea, dar le găsea de nerecunoscut.

Acolo, nevasta lui Barastas, care o ura aproape la fel de mult ca nevasta lui Peristus. Și acolo, Ysanna, care ajutase în grădini până când Patridomosul o declarase prea frumoasă. Servă le cunoștea pe toate. Dar cine erau?

Le auzea plângând, implorând, nu milă — trecuseră munții și știau că trecuseră astfel mult dincolo de atingerea milei — ci sănătate mintală. Ce bărbat în toate mințile distrugea unelte folositoare? Una putea să gătească, alta să se împreuneze, iar cealaltă valora o răscumpărare de o mie de sclavi, de-ar fi lăsat-o numai în viață...

Tânăra Ysanna, cu ochiul stâng umflat și închis de la o lovitură primită de la un munuăti, striga către ea.

— Serwë, Serwë! Spune-i că nu așa arăt! Spune-i că sunt frumoasă! Serwë, te roooog!

Serwë își feri privirea. Se prefăcu că nu o aude.

Prea multă groază.

Nu-și putu aminti când încetase să-și simtă lacrimile. Acum, dintr-un motiv sau altul, trebuia să le simtă gustul ca să-și dea seama că plânea.

Surd la țipetele lor, scylvendiul intră cu pași apăsăți între ele, le lovi pe cele care se încleștau de el, și desfăcu cele două furci ale țărșului ingenios pe care scylvendii îi foloseau pentru a-și prapionii sclavii de pământ. Trase primul țărș, apoi pe cel de al doilea din țărână, le lăsă să cadă cu un zăngănit. Femeile se văitau și se ploconeau în jurul lui. Când își scoase pumnalul, unele dintre ele începură să țipe.

Înșfăcă lanțul uneia dintre cele care țipau, Orra, o sclavă dolofană de la bucătărie, și o smunci către el. Țipetele încetară. Dar apoi, în loc să o omoare, el începu să forțeze fierul moale al cătușelor ei, așa cum făcuse și pentru Serwë cu o noapte înainte.

Uimită, Serwë îi aruncă o privire norsiraiului — cum îl chema? Kellhus? El o privi grav o clipă, care totuși o însufleți cumva, apoi își feri privirea.

Orra era liberă, ședea doar, frecându-și încheiturile, uluită. Scylvendiul începu să o elibereze pe alta.

Fără veste, Orra începu să alerge în susul povârnișului, o alergare absurdă din cauza grosimii ei tropăitoare și a disperării. Când nu o urmări nimeni, se opri, cu chipul înspăimântat. Se lăsă pe vine, privind frenetic în jur, iar Serwë își aminti de pisica Patridomosului, care era mereu prea fricoasă pentru a se îndepărta prea mult de bolul cu mâncare, oricât de mult ar fi chinuit-o copiii. Alte opt i se alăturară Orrei în veghea ei precaută, inclusiv Ysanna și nevasta lui Barastas. Doar patru dintre ele continuară să fugă.

Ceva din toate astea îi îngreuna răsuflarea.

Scylvendiul lăsă lanțurile și țărșii acolo unde se găseau, se întoarse la Serwë și la Kellhus.

Norsiraiul îl întrebă ceva de neînțeles. Scylvendiul ridică din umeri și se uită la Serwë.

— Le vor găsi alții, le vor folosi, spuse el nepăsător.

Serwë știa că ei i se adresase pentru că cel numit Kellhus nu vorbea sheyica. Sări în spinarea calului și le studie pe cele opt femei rămase.

— Urmați-ne, spuse el pe un ton ce nu admitea replică, și o să vă scot ochii cu săgeți.

Apoi, nebunește, ele începură din nou să se vaite, implorându-l să *nu* plece. Nevasta lui Barastas chiar plângea în hohote după lanțuri. Dar scylvendiul păru să nu le audă. Îi ceru lui Serwë să încalece.

Și ea se bucură. Se bucură din inimă! Iar celelalte erau invidioase.

— Aici, Serwë! o auzi pe nevasta lui Barastas țipând. Vino înapoi aici, scroafă murdară în călduri ce ești! Ești a mea! A mea. Piersicuță nenorocită! *Vino înapoi aici!*

Fiecare cuvânt o lovi pe Serwë ca un pumn și trecu direct prin ea, lăsând-o neatinsă. O văzu pe nevasta lui Barastas pornind hotărâtă către alaiul lor de cai, fluturându-și mâinile în gesturi smintite. Scylvendiul își smunci calul într-o parte, trase o săgeată din tolbă. O puse în arc și o slobozi dintr-o singură mișcare fără efort.

Săgeata o lovi pe femeia de neam în gură, spărgându-i dinții și înfundându-se în golul umed al gâtului ei. Căzu în față ca o păpușă aruncată printre ierburi și smeaoaice. Scylvendiul mormăi aprobator, apoi continuă să îi conducă spre munți.

Serwë simți gustul lacrimilor..

Nimic din toate astea nu se întâmplă, se gândi ea. Nimeni nu suferea astfel. Nu cu adevărat.

Se temu că va vomita de groază.

Munții Hethanta se îngrămădiră deasupra lor. Traversară coaste abrupte de granit, își căutară drumul prin râpe înguste, sub costișe de rocă sedimentară împunsă de fosile ciudate. În cea mai mare parte, drumul urma un râu

subțire mărginit de molizi și pini piperniciți. Urcau din ce în ce mai sus, prin aer din ce în ce mai rece, până când lăsară în urmă până și mușchiul. Combustibilul pentru foc deveni greu de găsit. Noaptea deveniră hain de reci. De două ori se treziră acoperiți de zăpadă.

În timpul zilei scylvendiul mergea în frunte cu calul lui mic, singur, vorbind numai din când în când. Kellhus venea în urma lui Serwë. Se trezi vorbindu-i, împinsă de ceva din purtarea lui. Era de parcă prezența bărbatului îndemna la intimitate, la încredere. Ochii lui o învăluiau, de parcă privirea lui îndrepta cumva pământul frânt de sub picioarele ei. Îi povesti despre viața ei de concubină în Nansur, despre tatăl ei, un nymbricani, care o vânduse Casei Gaunum când împlinise paisprezece ani. Îi descrie gelozia nevestelor Gaunum, cum mințiseră despre primul ei copil, spunând că s-ar fi născut mort, când Griasa, o bătrână sclavă shigeki, le văzuse strangulându-l în bucătărie.

— Bebeluși albaștri, îi șoptise bătrîna în ureche, cu vocea spartă de o indignare aproape prea trudită pentru a i se da glas. Asta e tot ce vei naște, copilă.

Asta, îi explică Serwë lui Kellhus, devenise o glumă morbidă împărtășită de toți cei de la curte, mai ales de acele concubine sau slave destul de norocoase pentru a fi vizitate de stăpânii lor. *Le naștem copii albaștri... Albaștri ca preoții lui Jukan.*

La început îi vorbise așa cum le vorbea cailor tatălui ei în copilărie — vorbăria fără griji a cuiva care era auzit, dar nu și înțeles. Dar în curând descoperi că o *înțelegea*. După trei zile, începu să îi pună întrebări în sheyică — o limbă dificilă, una pe care ajunsese să o stăpânească numai după câțiva ani de captivitate în Nansur. Întrebările o entuziasmară cumva, o umplură cu dorința de răspunde la ele așa cum trebuia. Și vocea lui! Adâncă, de culoarea vinului întunecat, ca și marea. Și felul în care îi rostea numele. De parcă era gelos pe felul în care suna. *Serwë* — ca o incantație. În câteva zile, afecțiunea ei circumspectă deveni venerație.

Dar în timpul nopții îi aparținea scylvendiului.

Nu reușea să înțeleagă relația dintre acești doi bărbați, deși medita adesea la ea, știind că soarta ei atârna undeva între ei. La început presupuse că Kellhus era sclavul scylvendiului, dar nu era așa. Își dădu seama în cele din urmă ca scylvendiul îl ura pe norsirai, chiar se *temea* de el. Se purta ca unul care încerca să se ferească de contaminare rituală.

Întâi, această intuiție o entuziasmă. *Te temi!* urla ea în tăcere către spinarea scylvendiului. *Ești la fel ca mine! Nu ești mai mult decât mine!*

Dar apoi începu să o tulbure — adânc. Temut de un *scylvendi*? Ce fel de om e temut de un scylvendi?

Îndrăzni să-l întrebe chiar pe el.

— Pentru că am venit, spuse el, pentru a duce la capăt o sarcină teribilă.

Îl crezu. Cum ar fi putut să nu creadă un asemenea om? Dar existau alte întrebări, mai dureroase. Întrebări pe care nu îndrăznea să le rostească, dar pe care i le punea din ochi în fiecare noapte.

De ce nu mă faci a ta? De ce nu faci din mine răsplata ta? Se teme de tine!

Dar știa răspunsul. Ea era Serwë. Ea nu însemna nimic.

Faptul lipsei ei totale de însemnătate fusese o lecție greu învățată. Avusese o copilărie fericită — atât de fericită că acum plângea de câte ori se gândea la acele vremuri. Culegea flori sălbatice din preeria Cepalor. Se bălăcea ca o vidră în râu cu frații ei. Zburda în miez de noapte în jurul focurilor. Tatăl ei fusese indulgent, chiar blând, mama ei o copleșise cu adorația ei.

— Serchaa, dulce Serchaa, îi spunea ea, ești frumosul meu talisman, ești pavăza mea împotriva suferinței.

Serwë crezuse pe atunci că însemna ceva. Era iubită. Era prețuită mai presus de frații ei. Era fericită în felul acela nemăsurat al copiilor care nu au niciun chin real pe care să-l arunce pe cântar.

Auzise multe povești despre suferință, desigur, dar atunci greutățile înnobilau întodeauna, erau învăluite în

morală și conțineau lecții pe care ea le învățase deja. În plus, chiar dacă soarta avea s-o trădeze, și era sigură că nu avea să fie așa, avea să fie dârză și vitează, o lumină călăuzitoare pentru acele suflete ce se sfârșeau lângă ea.

Apoi tatăl ei o vânduse Patridomosului casei Gaunum.

Prima ei noapte pe domeniul Casei Gaunum scosese multă prostie din ea. Înțelese repede că nu exista nimic - nici o răutate, nici o depravare — ce nu ar face pentru a-i potoli pe bărbați și mâinile lor grele. Ca o concubină Gaunum, trăia într-o neliniște permanentă, prinsă între ura nevestelor Gaunum și poftele capricioase ale bărbaților Gaunum. Ea nu însemna nimic, îi spusese. Nimic. Era doar o altă piersicuță norsiraie netrebnică. Aproape îi crezuse.

În curând începu să se roage ca unul sau altul dintre fii Patridomosului să o viziteze — chiar și cei care erau cruzi. Flirta cu ei. Îi seducea. Era deliciul oaspeților. În afară de mândria pentru ardoarea lor și de plăcerea mulțumirii lor, ce altceva îi rămânea?

În marea vilă a Casei Gaunum, existase un sanctuar cu mici idoli ai strămoșilor Casei. Îngenunchease și se rugase în acel sanctuar de mai multe ori decât putea număra și de fiecare dată implorase milă. Îi simțea pe Gaunumii morți în fiecare colțișor al acelui loc, șoptindu-i lucruri pline de ură, mișcând-o cu premoniții îngrozitoare. Iar ea implorase și implorase milă.

Apoi, ca răspuns la rugăciunile ei, parcă, Patridomosul însuși, care păruse mereu un zeu distant cu păr argintiu pentru ea, o opri în grădini, îi prinse bărbia și exclamă:

— Pe Zei! Ești demnă de însuși Împăratul, fato... La noapte. Așteaptă-mă la noapte.

Cum îi dansase sufletul în acea zi! *Demnă de Împărat!* Cât de atent se epilase și amestecase cele mai fine parfumuri în așteptarea vizitei lui. *Demnă de Împărat!* Cum plânsese când el nu venise.

— Nu plânge, Serchaa, îi spusese celelalte fete. Preferă băieții.

Câteva zile după aceea disprețuise băieții.

Și continuă să se roage idolilor, chiar dacă fețișoarele lor îndesate păreau acum să râdă de ea. Ea, Serwë, trebuia să însemne ceva, nu-i așa? Tot ce dorea era un semn, ceva, orice... Se târî dinaintea lor.

Apoi, unul dintre fiii Patridomosului, Peristus, o luă în pat cu nevasta lui. La început lui Serwë îi fusese milă de nevastă, o fețișcană cu chip de bărbat care fusese măritată cu Gaunum Peristus pentru a pecetlui o alianță între Case. Dar în timp ce Peristus o folosea pentru a aduna sămânța pe care avea să o planteze în pântecul nevestei sale, Serwë simți ura femeii, de parcă împărțeau patul cu un mic foc. Doar ca să-i facă în ciudă fudulei, țipase, ațâțase pofta lui Peristus cu cuvinte și fapte desfrânate și îi furase sămânța pentru sine.

Nevestica cea urâtă plânsese, delirase ca o nebună și oricât o lovise Peristus, nu încetase. Deși tulburată de voioșia pe care toate acestea i-o aduseseră, Serwë se grăbise spre sanctuar pentru a mulțumi strămoșilor Gaunum. Iar la puțin timp după aceea, când își dădu seama că poartă copilul lui Peristus, fură unul dintre porumbeli grăjdarului și li-l sacrifică.

În timpul celei de-a șasea lună de naștere, nevasta lui Peristus îi șopti:

— Încă trei luni până la înmormântare, hmm, Serchaa.

Îngrozită, Serwë se duse la Peristus însuși, doar pentru a fi pălmuită și dată afară. Nu însemna nimic pentru el. Se întoarse la idolii Gaunum. Le oferi orice, totul. Dar copilul ei se născu albastru. Albastru ca preoții lui Jukan.

Chiar și așa, Serwë continuă să se roage — de această dată pentru răzbunare. Se rugă Gaunumilor pentru nimicirea Gaunumilor.

Un an mai târziu, Patridomosul părăsi călăare vila cu totii oamenii săi. Adunarea Războiului Sfânt devenise indisciplinată și Împăratul avea nevoie de generali săi. Apoi sosiră scylvendii. Panteruth și munuătii lui.

Barbarii o găsiră în sanctuar, țipând, zdrobind idolii de pardoseală.

Vila arse și aproape toate urâtele de neveste Gaunum și urâții lor de copii Gaunum fură trecute prin sabie. Nevasta lui Barastas, concubinele mai tinere și sclavele mai frumoase fură adunate și scoase pe poartă. Serwë țipă ca celelalte, se vaită pentru căminul ei pierdut. Căminul pe care îl urăse.

Chinuri de coșmar. Brutalitate. Ca nimic din ce îndurase până atunci. Fiecare dintre ele era legată de șaua unui războinic munuăti care o făcea să alerge și să alerge, tot drumul până la Munții Hethanta. Noaptea se îngrămădeau una în alta și plângeau și țipau când munuătii veneau la ele, cu falusurile unse cu grăsime de animal. Iar Serwë se gândea la un cuvânt, un cuvânt din limba sheyică, care nu exista în limba ei nativă, nymbricani... Un cuvânt de ultragiu.

Dreptate.

În ciuda tuturor ifoselor ei a păcatelor ei mofturoase, însemna ceva. Era ceva. Era Serwë, fiica lui Ingaera, și merita mult mai mult decât i se oferise. Avea să fie tratată cu demnitate sau avea să moară urând.

Dar curajul îi venise într-un moment groaznic. Încercase să nu plângă. Încercase să fie tare. Scurtase chiar în fața lui Panteruth, scylvendiul care o revendică drept răsplata sa. Dar scylvendii nu erau întru totul oameni. Îi priveau cu dispreț pe străini ca de pe vârful unui munte fără zei, mai îndepărtați decât cel mai brutal dintre fiii Patrodomului. Erau scylvendi, cei-care-frâng-oameni-și-cai, iar ea era Serwë.

Dar se încleștase cumva de acel cuvânt. Și privindu-i pe munuătii murind de mâinile acestor bărbați, se bucurase, îndrăznise să creadă că avea să fie mântuită. În sfârșit, *dreptate!*

— *Te rog!* îi strigase siluetei lui Cnaiür care se apropia de ele. *Trebuie să ne salvezi!*

Netrebnică, îi spusese ră Gaunumii. Doar o altă piersicuță norsiraie netrebnică. Îi crezuse, dar continuase să se roage. Să implore. *Arătați-le! Va rog! Arătați-le că însemn ceva...*

Și apoi, implorând milă de la un scylvendi nebun. Cerând dreptate.

Proastă netrebnică! De când Cnaiür își aruncase trupul stropit de sânge peste al ei, înțelesese. Existau numa toanele. Exista numai supunerea. Existau numai durerea, moartea și groaza.

Dreptatea nu era decât un alt idol Gaunum trădător.

Tatăl ei, trăgând-o pe jumătate goală din așternuturi, aruncând-o în brațele bătătorite ale unui străin.

— Acum aparții acestor oameni, Serwë. Fie ca Zeii noștri să te aibă în pază.

Peristus, ridicându-și privirea din sulurile sale, încruntându-se cu neîncredere amuzată.

— Poate că ai uitat ce anume ești. Serwë. Dă-mi mâna, copilă.

Idolii Gaunumi strâmbându-se la ea cu fețe din piatră. Tăcere disprețuitoare.

Pantheruth, ștergându-și scuipatul ei de pe față, scoțându-și pumnalul.

— Drumul pe care pășești e îngust, cățea, și nici nu o știi... Ia să-ți arăt.

Cnaiür, încleștându-i încheieturile mai strâns decât orice cătușe.

— Dă-te după voința mea, fato. Întru totul. Nu îți voi spune a doua oară. Îi voi călca în picioare pe cei care nu se supun.

De ce erau atât de cruzi cu ea? De ce o urau cu totii? De ce o pedepseau? De ce o răneau? De ce?

Pentru că ea era Serwë și nu însemna nimic. Nu avea să însemne nimic niciodată.

De asta o abandona Kellhus noapte de noapte.

La un moment dat trecură peste șira spinării munților Hethanta și drumul începu să coboare. Scylvendiul le interzise să aprindă focuri, dar nopțile începură să se încălzească. Dinaintea lor se întindea Câmpia Kyranae, întunecată în depărtările ceroase, ca pielea unei prune prea coapte.

Kellhus se opri pe buza unui promontoriu și privi peste învâlmășeala de râpe și păduri străvechi. Kûniûri arătase cam la fel de pe acoperișul munților Demua, dar în timp ce Kûniûri era mort, acest ținut era viu. Cele Trei Mări. Ultima mare civilizație a Oamenilor. În sfârșit ajunsese.

Mă apropii, tată.

— Nu putem continua așa, strigă scylvendiul din spatele lui.

S-a hotărât ca trebuie să fie acum. Kellhus anticipase acest moment încă de când ridicaseră tabăra, cu câteva ore în urmă.

— Ce vrei să spui, scylvendi?

— În niciun caz doi oameni ca noi nu pot traversa ținuturile fanimilor în timpul unui Război Sfânt. Vom fi omorâți ca spioni cu mult înainte de a ajunge la Shimeh.

— Dar de asta am traversat munții, nu-i așa? Ca să traversăm Imperiul în loc...

— Nu, spuse scylvendiul posac. *Noi* nu putem traversa Imperiul... Te-am adus aici ca să te omor.

— Sau, răspunse Kellhus, încă vorbind către priveliștea dinaintea lui, ca să fii ucis de mine.

Kellhus întoarse spatele Imperiului, înfruntându-l pe Cnaiür. Suprafețe de stâncă, scăldate în soare și înalte, îl încadrau pe bărbat. Serwë se afla în apropiere. Observă ca avea sânge pe unghii.

— La asta te-ai tot gândit, nu?

Scylvendiul își umezi buzele.

— Tu să-mi spui.

Kellhus îl cuprinse pe barbar în cercetarea sa atentă, așa cum un copil ar închide-o pasăre între palme furnicătoare — vii la fiecare tremur, la pulsul inimii cât un bob de mazăre, la căldura slabă a respirației panicate.

Să-i ofere bărbatului o sclipire, să-i arate cât de transparent era de fapt? De zile întregi, de când aflase de Războiul Sfânt de la Serwë, Cnaiür refuzase să discute despre orice avea legătură cu planurile sale. Dar intențiile lui fuseseră limpezi: îi condusesese în Munții Hethanta pentru a câștiga timp, așa cum Kellhus îi văzuse și pe alții făcând

când erau prea slabi pentru a renunța la obsesiile lor. Cnaiür avea nevoie să continue să-l vâneze pe Moënghus, chiar dacă știa că vânătoarea era o farsă.

Dar acum erau pe cale să între în Imperiu, un ținut unde scylvendii erau jupuiți de vii. Înainte, în timp ce se apropiau de Hethanta, Cnaiür doar se temuse că Kellhus îl va ucide. Acum, știind că simpla sa prezență era pe cale să devină o amenințare mult mai mortală, era convins. Kellhus zărise hotărârea în timpul dimineții, în cuvintele omului și în căutătura lui prudentă. Dacă nu putea să folosească fiul pentru a-l ucide pe tată, atunci Cnaiür urs Skiötha avea să-l ucidă pe fiu.

Chiar dacă știa că era imposibil.

Atâta chin.

Ură, cât mareele ca forță și mărime, destulă cât să ucidă nenumărate mii, destulă cât să-și ucidă sinele sau chiar adevărul. O unealtă cât se poate de puternică.

— Ce vrei să spun? Întrebă Kellhus. Că acum că am ajuns în Imperiu nu mai am nevoie de tine? Că acum că nu mai am nevoie de tine, intenționez să te ucid? La urma urmei, nu se intră în Imperiu în compania unui scylvendi.

— Chiar tu ai spus-o, dînyainule. Atunci când erai în lanțuri, în yakshul meu. Pentru cei ca tine nu există decât misiunea.

Asemenea putere de pătrundere. Ură, dar dublată de o viclenie aproape supranaturală. Cnaiür urs Skiötha era periculos... De ce să-i îndure prezența?

Pentru că Cnaiür continua să cunoască această lume mai bine ca el. Și mai ales cunoștea *războiul*. Fusesse crescut pentru război.

Încă îmi mai e de folos.

Dacă rutele de pelerinaj către Shimeh erau închise, Kellhus nu avea de ales decât să se alăture Războiului Sfânt. Dar perspectiva războiului era o dilemă aproape insurmontabilă. Petrecuse ore în transa probabilităților, încercând să schițeze modele de război, dar îi lipseau principiile de care avea nevoie. Variabilele erau prea multe

și prea schimbătoare. Război... Existau împrejurări mai capricioase? Mai periculoase?

Asta e drumul pe care l-ai ales pentru mine, tată? Țasta e testul tău?

— Și care e misiunea mea, scylvendi?

— Asasinat. Patricid.

— Și după treizeci de ani printre oameni născuți în lume, ce fel de putere crezi că mânuiește tatăl meu, un dînyain care posedă toate darurile pe care le posed eu?

Scylvendiul păru năucit.

— Nu m-am gândit...

— Eu da. Crezi că nu am nevoie de tine? Că nu am nevoie de Cnaiür urs Skiötha cel prea-însângerat? Cel-care-frînge-oameni-și-cai? Un bărbat care poate ucide trei în tot atâtea bătăi de inimă? Un om care este imun la metodele mele și deci la cele ale tatălui meu? Oricine ar fi tatăl meu, scylvendi, va fi puternic. Mult prea puternic pentru a fi ucis de un singur om.

Kellhus auzea inima lui Cnaiür bubuindu-i în piept, îi vedea gândurile agitându-i-se și îi mirosea amorțeala care i se întindea prin membre. În mod ciudat, bărbatul îi aruncă o privire imploratoare lui Serwë, care începuse să tremure de groază.

— Spui asta ca să mă amăgești, murmură Cnaiür. Ca să mă potolești...

Din nou zidul lui de neîncredere, obtuză și încăpățînată. *Trebuie să i se arate.*

Kellhus își scoase sabia și fandă înainte. Scylvendiul reacționează pe loc, deși o făcu în felul acela țeapăn al reflexelor tocite de refuzul de a crede. Pară prima lovitură cu ușurință, dar dădu înapoi dinaintea combinației răsunătoare care urmă. Cu fiecare impact, Kellhus îi vedea furia strălucind, o simțea trezindu-se și punându-i stăpînire pe brațe. În curînd, scylvendiul contraataca cu viteză orbitoare și putere care îi făcea dinții să se încleșteze. Kellhus îi văzuse doar o dată pe copiii scylvendii exersînd *bagaratta*, „felul măturător” al scylvendilor de a lupta cu

sabia. Atunci i se păruse excesiv de împodobit, încărcat de înflorituri necurate.

Nu era așa când era combinat cu forță fizică. De două ori, măturările mari ale lui Cnaiür aproape îl trântiseră pe spate. Kellhus se retrase, prefăcându-se obosit, plantând mirosul fals al uciderii iminente. O auzea pe Serwë țipând:

— *Ucide-l, Kellhus! Ucide-l!*

Mormăind, barbarul își dublă furia. Kellhus împrăștie o ploaie zdrobitoare de lovituri, prefăcându-se disperat. Se întinse și înșfăcă încheietura dreaptă a lui Cnaiür, îl smuci în față. Cumva, imposibil, Cnaiür reuși să-și ridice mâna liberă, aparent prin brațul în care Kellhus ținea sabia. Îl lovi pe Kellhus peste față cu palma. Kellhus căzu pe spate, lovindu-l pe Cnaiür de două ori cu piciorul în coaste. Se rostogoli ridicându-se fără efort în mâini, se arcui înapoi în poziție de luptă. Simți gustul propriului sânge. *Cum?* Scylvendiul se împletici, ținându-se de coaste. Kellhus își dădu seama că judecase greșit reflexele bărbatului, așa cum făcuse cu multe alte lucruri.

Kellhus își aruncă sabia și se îndreptă cu pași mari către bărbat. Cnaiür urlă, fandă, lovi. Kellhus privi vârful săbiei descriind un arc prin lumina scăpărătoare a soarelui, peste coastele abrupte care atârnav deasupra lor și norii plutitori, îl prinse în palmă, ca pe fața unei iubite sau ca pe o nucă. Răsuci lama, smulse mânerul din mâna lui Cnaiür. Pași în raza lui și îl lovi în față. În timp ce bărbatul se împleticea înapoi, făcu o săritură joasă și mătură picioarele de sub el.

În loc să se retragă în afara razei lui, Cnaiür se rostogoli în picioare și sări la el. Kellhus se lăsă pe spate, îl prinse pe scylvendi de partea din spate a centurii și de ceafă, apoi îl aruncă înapoi de unde venise, aproape de margine. Când Cnaiür încercă să se ridice. Kellhus îl lovi, făcându-l să dea și mai mult în spate.

Alte lovituri, până ce scylvendiul ajunsese mai mult fiară turbată decât om, răsuflând tremurat, fluturând brațe care erau pedepsite cu amortizarea. Kellhus îl lovi puternic, și el căzu moale, lovindu-și capul de marginea promontoriului.

Ridicându-l, Kellhus îi aruncă pe barbar peste margine și, cu un braț, îl ținu atârnat desupra Imperiului îndepărtat. Vântul îi flutura părul negru ca pana corbului peste abis.

— Fă-o, icni Cnaiür prin muci și salivă.

Picioarele i se legănav deasupra golului.

Atât de multa ură.

— Dar am grăit adevărul, Cnaiür. Am nevoie de tine.

Ochii scylvendiului se măriră de groază. *Dă-mi drumul*, spunea chipul lui. *Pentru că într-acolo se află pacea.*

Iar Kellhus își dădu seama că îl judecase din nou greșit pe scylvendi. Îl crezuse imun la traumele violenței fizice, când de fapt nu era. Kellhus îl bătuse în felul în care un bărbat își bate nevasta sau un tată copilul. Acest moment avea să sălășluiească în el pe vecie, atât sub forma amintirilor, cât și a tresăririlor involuntare. Altă umilire pe care să o arunce în foc.

Kellhus îl trase pe teren sigur și îl lăsă să cadă. Încă o fărădelege.

Serwë se ghemui sub calul ei, plângând — nu pentru că îl salvase pe scylvendi, ci pentru că nu îl ucisese.

— *Igliatha sun tamatha!* se văita ea în limba tatălui ei. *Igliatha su tamathaaaa!*

Daca mă iubeai.

— Mă crezi? îl întrebă pe scylvendi.

Scylvendiul se holbă la el cu zguduire tâmpă, parcă uluit de absența mâniei sale. Se ridică pe picioare nesigure.

— Taci din gură, îi spuse lui Serwë, deși nu își putea lua privirea de la Kellhus.

Serwë continuă să se vaite, strigând către Kellhus. Ochii lui Cnaiür trecură de la Kellhus la răsplata sa. Porni spre ea cu pași mari, o reduce la tăcere cu o lovitură de palmă.

— Am spus să *taci din gură!*

— Mă crezi? întrebă din nou Kellhus.

Serwë scâncea, se lupta să-și înghită hohotele de plâns. *Atât de multă suferință.*

— Te cred, spuse Cnaiür, pe moment neputând să-i înfrunte privirea.

În schimb se zgâi la Serwë.

Kellhus știuse dinainte că acesta va fi răspunsul, dar exista o mare diferență între a ști ceva și a cere acel ceva.

Dar când scylvendiul se uită în cele din urmă la el, vechea furie îi anima ochii, arzând cu o intensitate aproape carnală. Dacă Kellhus presupusese asta mult mai devreme, acum o știa fără urmă de îndoială: scylvendiul era nebun.

— Cred că ai *impresia* că ai nevoie de mine, dînyainule. Deocamdată.

— Ce vrei să spui? Întrebă Kellhus, cu adevărat nedumerit.

Devine din ce în ce mai haotic.

— Ai de gând să te alături Războiului Sfânt. Să-l folosești pentru a călători spre Shimeh.

— Nu văd nici o altă cale.

— Dar cu toată vorbăria ta despre nevoie, uiți că eu sunt un păgân pentru intrithi, spuse Cnaiür, prea puțin diferit de fanimii pe care speră să-i măcelărească.

— Atunci nu mai ești un păgân.

— Un convertit? sforăi Cnaiür nevenindu-i să creadă.

— Nu. Un om care s-a trezit din barbarismul său. Un supraviețuitor al Kiyuthului care și-a pierdut credința în căile neamului său. Adu-ți aminte, ca toate popoarele, intrithii cred că *ei* sunt cei aleși, culmea a ceea ce înseamnă să fii un om drept. Minciunile care flatează sunt aproape întotdeauna crezute.

Kellhus văzu că măsura cunoștințelor lui îl alarmă pe scylvendi. Bărbatul încercase să-și asigure poziția menținându-l ignorant în ceea ce privea cele Trei Mări. Kellhus urmări deducțiile care îi animau încruntătura, îl privi aruncându-i o privire scurtă lui Serwë... Dar existau probleme mai urgente.

— Nansurienilor n-o să le pese deloc de asemenea povești, spuse Cnaiür. Vor vedea doar cicatricile de pe brațele mele.

Motivele împotrivirii sale îi scăpau lui Kellhus. Nu voia să-l găsească și să-l ucidă pe Moënghus?

Cum se poate să fie încă un mister pentru mine?

Kellhus încuviință ridicând din umeri, într-un fel care înlătura obiecțiile chiar în timp ce le accepta.

— Serwë spune că popoarele de pe întreg cuprinsul celor Trei Mări se adună în Imperiu. Ne vom alătura lor și vom evita nansurii.

— Poate... spuse Cnaiür rar. Dacă reușim să ajungem la Momemn fără să fim provocați.

Dar apoi scutură din cap.

— Nu. Scylvendii nu hoinăresc. Apariția mea va stârni prea multe întrebări, prea mult ultragiu. Habar n-ai cât de mult ne disprețuiesc, dûnyaine.

Disperarea nu putea fi confundată. Kellhus își dădu seama că o parte din bărbat abandonase speranța de a-l găsi pe Moënghus. Cum de-i scăpase asta?

Dar întrebare mai importantă era dacă scylvendiul spusese sau nu adevărul. Avea traversarea Imperiului să fie imposibilă dacă era însoțit de Cnaiür? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci avea să fie nevoit să...

Nu. Totul depindea de stăpânirea împrejurărilor. Nu avea să se alătore Războiului Sfânt, avea să pună mâna pe el, să-l mânuiască ca pe unealta sa. Dar așa cum se întâmpla cu orice armă nouă, avea nevoie de instruire, de antrenament. Iar șansele de a găsi un altul cu la fel de multă experiență și perspicacitate ca Cnaiür urs Skiötha erau neglijabile. *Îl numesc cel mai violent dintre oameni.*

Dacă bărbatul știa prea multe, Kellhus nu știa destule — cel puțin nu încă. Oricât de primejdioasă ar fi fost traversarea Imperiului, merita încercarea. Dacă obstacolele aveau să se dovedească insurmontabile, atunci avea să reevalueze planul.

— Când vor întreba, răspunse Kellhus, dezastrul de la Kiyuth va fi explicația ta. Acei câțiva utemoți care au supraviețuit lui Ikurei Conphas au fost nimiciți de vecinii lor. Vei fi ultimul din tribul tău. Un bărbat lipsit de toate, mânat din ținutul lui de jale și nenorociri.

— Și tu cine vei fi, dûnyaine?

Kellhus petrecuse multe ore luptându-se cu întrebarea aceasta.

— Eu voi fi motivul tău de a te alătura Războiului Sfânt. Voi fi un prinț pe care l-ai întâlnit în timp ce te întreptai spre sud prin ținuturile tale pierdute. Un prinț care a visat despre Shimeh din cealaltă parte de lume. Oamenii din cele Trei Mări știu puține despre Atrithau, doar că a supraviețuit miticei lor Apocalipse. Vom veni la ei din întuneric, scylvendi. Vom fi oricine spun eu că suntem.

— Un prinț... repetă Cnaiür șovăitor. De unde?

— Un prinț din Atrithau, pe care l-ai găsit în timp ce călătoreai prin pustietățile nordului.

Deși Cnaiür înțelegea acum, chiar aprecia, calea pe care i-o așternuse dinainte, Kellhus știa că înăuntrul său disputa continua cu înverșunare. Cât de multe avea să îndure omul ca să-și vadă tatăl mort răzbnut?

Căpetenia utemoților își trecu un antebraț dezgolit peste gură și nas. Scurpă sânge.

— Un prinț al nimicului, spuse el.

În lumina dimineții, Kellhus îl privi pe scylvendi călărind până la prăjină. Înfipt în vârful ei se găsea un craniu, încă acoperit de piele și încadrat de o claie de păr lănos, întunecat. Păr de scylvendi. Ceva mai departe de-o parte și de alta se înălțau alte prăjini — alte capete de scylvendi, plantate la distanța recomandată de matematicienii lui Conphas. Atât de mulți kilometri, atât de multe capete de scylvendi.

Kellhus se răsuci în șa către Serwë, care îl privea cercetător.

— Îl vor uide dacă suntem descoperiți, spuse ea. Nu știe asta?

Tonul ei spunea: *Nu avem nevoie de el. Îl poți uide.* Kellhus vedea scenariile derulându-se dinapoia ochilor ei. Tipătul ascuțit pe care și-l confecționase de-a lungul zilelor, pregătit pentru prima lor întâlnire cu paznicii nansuri.

— Trebuie să nu ne trădezi, Serwë, răspunse Kellhus sever, ca un tată nymbricani fiicei sale.

Fata frumoasă amorți, șocată.

— Nu te-aș trăda niciodată pe *tine*, Kellhus, îi scăpă ei. Trebuie să știi...

— Știi că te întrebi ce mă leagă de scylvendi, Serwë. Nu e treaba ta să înțelegi asta. Înțelege doar că dacă îl trădezi pe el, mă trădezi pe mine.

— Kellhus, eu...

Șocul se transformase în durere, în lacrimi.

— *Trebuie* să-l rabzi, Serwë.

Își întoarse fața de la ochii aceia teribili, începu să plângă.

— Pentru *tine*? scuipe ea cu amărăciune.

— Eu sunt doar promisiunea.

— Promisiunea? strigă ea. Promisiunea *cui*?

Dar Cnaiür se întorsese, călărind în jurul lor către micul lor alai de cal. Zâmbi ironic când observă că Serwë plângea.

— Ține minte bine această clipă, femeie, spuse el în sheyică. Va singura ta măsură a acestui om.

Râsul îi era aspru.

Se aplecă în șaua calului și începu să dibuiască printr-una dintre legături. Scoase o cămașă de lână, pătată și ruptă până la brâu. Cămașa nu prea reușea să-i ascundă moștenirea brutală, dar măcar îi acoperea cicatricele. Nansurii nu aveau să privească cu ochi buni asemenea însemnări.

Câmpeanul făcu un semn către șirul de prăjini. Urmău conturul pământului, unele înclinate, altele drepte, coborând spre orizont, îndepărtându-se de Hethanta. Poverile lor macabre erau întoarse de la ei, către marea îndepărtată. Privirea scrutătoare, fără de sfârșit, a morților.

— Pe aici spre Momemn, spuse el și scuipe peste iarba călcată în picioare.

Capitolul XIV

Câmpia Kyranae

Unii spun că oamenii se luptă mereu cu împrejurările, dar eu spun ca fug mereu de ele. Ce sunt lucrările oamenilor altceva decât un răgaz de moment, un ascunziș care urmează să fie în curând descoperit de catastrofă? Viața este o fugă fără de sfârșit dinaintea vânătorului pe care îl numim lume.

—EKYANNUS VIII, AFORISME

Primăvară, 4111 Anul-Colțului, Imperiul Nansur

Ciripitul unei ciocîrlii de pădure, ca o arie peste năvala vântului prin baldachinul pădurii. *După-amiază*, se gândi ea. *Păsările moțăie mereu după-amiaza.*

Pleoapele lui Serwë se deschiseră tremurând și pentru prima dată după multă vreme se simți împăcată.

Sub obrazul ei, pieptul lui Kellhus se ridica și se cobora în ritmul somnului său. Încercase să i se alăture pe covorul lui și înainte, dar el se împotrivi mereu — pentru a-l liniști pe scylvendi, presupuse ea. Dar în dimineața aceasta, după o noapte întunecată de călătorie, se înduplecase. Și acum ea savura apăsarea trupului său puternic lângă al ei, senzația adormitoare a unui sanctuar oferită de brațul său protector. *Kellhus, știi cât de mult te iubesc?*

Nu mai cunoscuse vreodată un asemenea bărbat. Un bărbat care o cunoștea și totuși continua să iubească.

Timp de o clipă, ochii ei urmăriră leneși grinzile sălciei imense sub care dormeau. Crengile se arcuiău pe sub alte crengi, se desfăceau ca picioarele unei femei și se desfăceau din nou, șerpuiind până se pierdeau în marile fuste de frunze care se ridicau și coborau în vântul luminat de soare. Simțea sufletul marelui copac, visător, duios și infinit de înțelept, martorul înrădăcinat a nenumărați sori.

Serwë auzi un plescăit.

Dezbrăcat de cămașă, scylvendiul se lăsase pe vine la marginea râului, strângând apă în pumnul stâng și clătindu-și cu grijă rana de pe antebraț. Îl privi prin ceața genelor, prefăcându-se că doarme. Spinarea îi era brăzdată de

cicatrice, o a doua însemnare pe măsura celei care îi vârga brațele.

Parcă dându-și seama de privirile ei cercetătoare, pădurea tăcu, liniștea ei fiind colorată de grandoarea severă a copacilor. Chiar și pasărea solitară tăcu, predându-se dinaintea zgomotelor îmbăierii lui Cnaiür.

Poate pentru prima dată nu se temea de scylvendi. Se gândi că părea singuratic, chiar blând. Își coborî capul în apă și începu să-și clătească părul lung și negru. Suprafața lucioasă a râului trecea încet dinaintea lui, cărând vreascuri și fire de puf. Lângă malul îndepărtat, zări încreșturile stârnite de un gândac de apă alunecând pe spinarea sticloasă a râului.

Apoi îl văzu pe băiat pe malul celălalt.

La început îi zări doar chipul, pe jumătate ascuns de curbura unui copac prăbușit și acoperit de mușchi. Apoi văzu brațe zvelte, la fel de nemișcate ca și ramurile după care se adăposteau.

Ai o mamă? se gândi ea, dar când își dădu seama că băiatul îl privea pe scylvendi fu cuprinsă dintr-odată de groază.

Pleacă! Fugi!

— Câmpene, spuse Kellhus blând.

Surprins, scylvendiul privi spre el.

— *Tus'afaro to gringmut t'yagga*, spuse Kellhus.

Serwë îl simți făcând un semn cu bărbia, ștergându-i vârful capului.

Scylvendiul îi urmări privirea și cercetă cotloanele umbrite de pe malul îndepărtat. Timp de o clipă fără suflare, băiatul se holbă înapoi la câmpean.

— Vino aici, copile, spuse Cnaiür peste apele șoptitoare. Vreau să-ți arăt ceva.

Băiatul ezită, precaut și curios în același timp.

Nu! Trebuie sa fugi... Fugi!

— Vino, spuse Cnaiür ridicându-și mâna și făcându-i semn cu degetele. Ești în siguranță.

Băiatul se ridică dinapoi scutului de ramuri căzute, încordat, nesigur...

— Fugi! ți-pă Serwë.

Băiatul se pierdu în pădure, fulgerând între lumina albă a soarelui și umbrele verzi.

— Zdreanță nenorocită! mârâi Cnaiür.

Țâșni prin apă, cu pumnalul scos. În aceeași clipă, pornise și Kellhus, rostogolindu-se în picioare și brăzdând apa în urma scylvendiului.

— Kellhus! ți-pă ea, privindu-l cum sprintează pe sub frunzișul de pe malul îndepărtat. Nu-l lăsa să-l ucidă!

Dar o groază neașteptată îi tăie răsuflarea, o certitudine inexplicabilă că și Kellhus îi dorea răul copilului.

Trebuie să-l rabzi, Serwë.

Cu trupul încă molesit, se împletici în picioare și se aruncă în apa întunecată. Picioarele ei goale patinară pe pietrele alunecoase, dar se hurducă înainte, împiedicându-se chiar înainte de a ajunge la celălalt mal. Apoi fu din nou în picioare, muiată în apa rece, alergând peste petriș, avântându-se prin desiș în umbra împetrișată de soare.

Alerga ca o sălbăticiune, gonind peste covorul de frunze, sărind peste ferigi și ramuri căzute, urmărindu-le umbrele care alunecau spre adâncul pădurii. Își simțea picioarele ușoare și plămânii fără fund. Era suflare și iuțeală săltată — nimic mai mult.

— *Bas'tushri!* veni ecoul prin golurile pădurii. *Bas'tushri!*

Scylvendiul, strigând către Kellhus. Dar de unde?

Se prinse de trunchiul unui frasin tânăr. Privi în jur, auzi trosnetul îndepărtat al cuiva gonind prin desiș, dar nu văzu nimic. Pentru prima dată de săptămâni întregi era singură.

Știa că aveau să-l omoare pe băiat dacă aveau să-l găsească, pentru a-l împiedica să spună cuiva ce văzuse. Călătoreau în secret, transformați în fugari de cicatricele care vărgau brațele scylvendiului. Dar își dădu seama că ea nu era un fugar. Imperiul era ținutul ei — sau măcar ținutul căruia o vânduse tatăl ei...

Sunt acasă. Nu trebuie să-l rabd.

Împinse deoparte copacul și, cu ochi goi și furnicături în inimă, începu să meargă în unghiuri drepte față de drumul ei inițial. *Sunt acasă*, se gândea ea. Dar apoi o asaltară

gânduri despre Kellhus, mânjite în mod curios de imagini ale brutalității scylvendi. Ochii lui Kellhus în timp ce ea vorbea, îngustați de îngrijorare sau zâmbete reținute. Emoția mâinii lui acoperind-o pe a ei, de parcă această modestă intimitate trăda o promisiune imposibilă. Și lucrurile pe care le spunea, cuvinte care răsunau în adâncurile ei, care făcuseră din viața ei mizeră un portret al unei frumuseți ce frângea inimi.

Kellhus mă iubește. E primul care mă iubește.

Apoi, cu o mână tremurătoare, își pipăi burta prin cămașa udă.

Începu să dârdâie. Se gândi că celelalte — femeile pe care muniții le luaseră de la început o dată cu ea — erau moarte. Nu le jelea. O mică și acră parte din ea se bucura chiar de moartea nevestelor Gaunum, cele care îi strangulaseră copilul — copilul ei albastru. Dar știa că oriunde s-ar fi dus în Imperiu, avea să întâlnească alte neveste Gaunum.

Servë fusese mereu profund conștientă de frumusețea ei și o vreme, printre neamurile ei nymbricani, o considerase un mare dar al Zeilor, o asigurare că viitorul ei soț avea să fie un bărbat cu multe vite. Dar aici, în Imperiu, era doar o asigurare că avea să fie o concubină răsfățată, disprețuită de unele de neveste de Patridomos și sortită să dea naștere la copii albaștri.

Stomacul îi era plat, dar îl simțea. Simțea copilul.

Imagini ale furiei grabnice ale scylvendiului o asaltară, dar ea se gândi: *Copilul lui Kellhus. Copilul nostru.*

Se întoarce și începu să meargă înapoi pe propriile urme.

În scurt timp, Servë își dădu seama că se rătăcise și deveni din nou îngrozită. Privi către strălucirea albă a soarelui prin vâlul ramurilor arcuite și al frunzelor îndepărtate, încercând să-și dea seama încotro era nordul. Dar nu-și mai amintea din ce direcție venise.

Unde ești? se gândi ea, dar îi era prea frică să strige.

Kellhus... Găsește-mă te rog.

Un vaiet neașteptat trecu pe sub frunziș. Băiatul? Îl găsiseră pe băiat? Dar își dădu seama că nu putea fi băiatul: strigătul aparținuse unui bărbat.

Ce se petrece?

Bufnetul copitelor peste o mică ridicătură din dreapta ei o însufleți.

Vine! Când și-a dat seama că m-am rătăcit, s-a dus după cai ca să poată mai bine să...

Dar când cei doi călăreți ajunseră în vârf, pielea i se strânse de groază. Galopară în josul pantei ușoare, scurmând prin frunze și țărână, și apoi, uluiți de apariția ei, traseră de frâiele cailor, făcându-i să se oprească revoltați.

Îi recunoscă imediat după armuri și însemne: ofițeri obișnuiți ai kidruhililor, elita cavaleriei Armatei Imperiale. Doi dintre fiii Gaunum făcuseră parte dintre kidruhili.

Cel mai tânăr și mai chipeș dintre ei arăta aproape la fel de speriat ca și ea. Schiță un semn de-al nevestelor bătrâne deasupra coamei calului, împotriva stafiiilor. Dar cel mai în vârstă rânji ca un bețiv răutăcios. O cicatrice în formă de seceră i se încârliga de pe frunte, în jurul unei orbite adânci, apoi traversa obrazul stâng.

Kidruhiii aici? Înseamnă asta că sunt morți? Cu ochii minții, îl văzu pe băiețel zgâindu-se de dinapoia ramurilor negre. A scăpat? A avertizat...? E vina mea?

Acest gând, mai mult decât orice frică, o paraliză. Șuieră de teroare, bărbia ridicându-i-se din proprie voință, de parcă își oferea gâtul dezgolit armelor lor încă în teci. Lacrimi îi brăzdau obajii. *Fugi!* se gândi ea nebunește, dar nu se putea mișca.

— E cu ei, spuse cel cu cicatrice, încă luptându-se să-și stăpânească armăsarul în spume.

— Cine știe? răspunse celălalt agitat.

— E cu ei. Piersicuțele ca ea nu rătăcesc singure prin păduri. Nu-i de-a noastră și sigur nu-i fiică de păstor. Uită-te la ea!

Dar celălalt se holbase prosteste în tot acest timp. La picioarele ei goale, la umflătura sânilor sub cămașă, dar

mai ales la fața ei, parcă temându-se că avea să dispară dacă își lua ochii de la ea fie și numai o clipă.

— Dar nu avem vreme, spuse el neconvingător.

— La dracu, scui pă primul. Mereu avem timp să călărim una ca ea.

Descălecă cu o grație stranie, zgâindu-se la tovarășul său de parcă îl provoca să facă o farsă răutăcioasă. Acesta încă se holba la Serwë, cu ochi timizi și în același timp depravați.

Dibuiau amândoi prin fustele de piele și fier, cel cu cicatricea apropiindu-se de ea, cel mai tânăr rămânând în spate cu caii. Deja își freca disperat membrul moale.

— Poate, spuse el cu o voce curioasă, voi *privi* doar...

Sunt morți, se gândi ea. *I-am ucis*.

— Ai grijă numai unde împrști mucii, spuse celălalt râzând, cu ochii în același timp înfometați și lipsiți de umor.

Meriți asta.

Cu o chibzuială negândită, cel mai în vârstă scoase pumnalul, o înșfăcă de cămașa din lână și i-o despică de la gât la talie. Evitându-i privirea, folosi vârful pentru a da deoparte pânda, dând la iveală sânul ei drept.

— Măi, spuse el, răsuflând greu.

Duhnea a ceapă, dinți putrezi și vin amar. În sfârșit îi întâlnește privirea îngrozită. Ridică o mână la obrazul ei. Unghia degetului său mare era învinețită.

— Dă-mi pace, șopti ea, cu vocea slăbită de ochii arzători și buzele tremurătoare.

Cererea neputincioasă a unui copil chinuit de alți copii.

— Șșș, spuse el blând.

O împinse încet în genunchi.

— Nu fi crud, murmură ea printre lacrimi.

— Niciodată, spuse el, cu vocea chinuită, cuprins parcă de adorație.

Pielea îmbrăcăminții scârțâi când se lăsa într-un genunchi și împlîntă pumnalul în pământ. Răsufla greu.

— Iubite Sejenus, șuierea el.

Părea îngrozit.

Tresări, ferindu-se de mâna tremurătoare pe care el o lăsa să alunece sub sânul ei. Primele hohote de plâns o zguduiră.

Te-rog-te-rog-te-rog-te-rog...

Unul dintre cai necheză. Urmă un sunet ca de topor care lovește lemn ud. Îl zări pe călărețul mai tânăr, îi văzu capul atârând de un gât subțire, bustul lui care cădea, împrôșcând sânge. Apoi îl văzu pe scylvendi, gâfâind, cu brațele unsuroase de transpirație.

Bărbatul cu cicatrice strigă, sărind în picioare și trăgându-și sabia cu un scrâșnet. Dar scylvendiul nu părea preocupat de el. Privirea lui ucigașă o căută în schimb pe ea.

— Ți-a făcut câinele vreun rău? lătră el mai mult decât întrebă.

Serwë scutură din cap, îndreptându-și amorțită hainele. Zări mânerul pumnalului înfipt într-un mic vârtej de frunze.

— Ascultă-mă, barbarule, spuse kidruhilul repede.

Sabia îi tremura.

— N-am știut că e a *ta...* Habar n-am avut.

Cnaiür îl fixă cu ochi înghețați, cu un amuzanent straniu desenat pe falca sa groasă. Scuipă pe leșul tovarășului său, rânji lupește.

Ofițerul se îndepărtă de Serwë ca pentru a se desface de fărădelege.

— H-hai, *amice*. Hmm? I-ia caii. Sunt n-numai ai tăi...

Lui Serwë i se păruse că ea *plutise* în picioare, că zburase către bărbatul cu cicatrice și că pumnalul apăruse pur și simplu în gâtul acestuia. Doar lovitura lui furioasă cu dosul palmei o trântise înapoi la pământ.

Îl privi căzând în genunchi, mâinile lui uluite bâjbâind pe gât. Trase un braț spre spate ca pentru a-și ușura căderea, dar se răsturnă, ridicându-și șoldurile și spatele de la pământ, lovind frunzele cu unul dintre picioare. Se întoarse către ea, scuipând sânge, cu ochii rotunjiți și lucitori. Implorând-o...

— *Ghh... g-ghh...*

Scylvendiul se lăsă pe vine deasupra lui și-i smuci nepăsător pumnalul din gât. Apoi se ridică, părând să nu observe sângele care țâșnea — ca ultimii stropi ai pișatului unui copil, se gândi ea fără sens — întâi peste stomac și talie, apoi peste genunchii și fluierile bronzate ale picioarelor. Printre picioarele scylvendiului, bărbatul continua s-o privească, muribundul continua s-o privească, cu ochi care deveneau sticloși de panică letargică.

Cnaiūr se ivi deasupra ei. Umeri lați, șolduri înguste. Brațe lungi, dăltuite, dungate de vene și cicatrice. Piele de lup atârând între coapsele sale transpirate. O clipă groaza și ura o părăsiră. O salvase de la înjosire, poate chiar de la moarte.

Dar amintirea brutalităților lui nu putea fi redusă la tăcere. Splendoarea sălbatică a siluetei lui deveni ceva înfometat, răvășit într-un fel nenatural.

Și el nu avea s-o lase să uite.

Închizîndu-și mâna stângă peste gâtul ei, o smuci gâlgâind de la pământ și o aruncă de un copac. Cu dreapta flutură un cuțit, ridicându-l amenințător dinaintea chipului ei, ținându-l nemișcat doar cât ea să-și poată zări reflexia distorsionată în lama mânjită de sânge. Apoi apăsă vârful de tîmpla ei. Încă era cald. Se crispă la împunsătura lui, simți sânge adunându-i-se în ureche.

Îi aruncă o căutătură de o intensitate care o făcu să izbucnească în plâns. Ochii lui! Albastru lăptos în alb, reci în absența totală a milei, strălucind de ura străveche a rasei sale...

— T-te rog... Nu mă omorî, te rooog!

— Cățelandrul ăla pe care l-ai avertizat era să ne coste viețile, zdreanță, mârâi el. Mai fă așa ceva vreodată și *te voi omorî*. Încearcă să mai fugi vreodată și îți promit că voi uide întreaga lume ca să te găsesc!

Niciodată! Niciodată... Promit. O să te rabd! Așa voi face! Îi dădu drumul gâtului și îi prinse brațul drept, iar pentru o clipă se chirci în timp ce plângea, așteptându-se să fie lovită. Când lovitura nu veni, se vaită cu voce tare, înecându-se cu propria-i răsuflare cutremurată. Însăși

pădurea, sulile de lumină printre ramurile bifurcate, copacii ca niște coloane de templu, păreau să bubuie de mânia lui. *Promit.*

Scylvendiul se întoarse către bărbatul cu cicatrice, care încă se zvârcolea ca un melc pe pământul pădurii.

— L-ai ucis, spuse el cu un accent pronunțat. Știi asta?

— D-da, spuse ea amărâtă, încercând să se adune.

Dumnezeule, ce mai urmează!

Cu cuțitul, tăie o linie laterală pe antebrațul ei. Durerea fu ascuțită și scurtă, dar își mușcă buza în loc să țipe.

— *Swazond*, spuse el cu intonația aspră a limbii scylvendi. Bărbatul pe care l-ai ucis s-a dus din lumea asta, Serwë. Există doar aici, o cicatrice pe brațul tău. Este însemnul absenței lui, a tuturor felurilor în care sufletul lui nu se va mișca și al tuturor faptelor pe care nu le va făptui. Un însemn al poverii pe care o porți acum.

Mânji rana cu palma sa, apoi îi prinse mâna.

— Nu înțeleg, scânci Serwë, pe cât de înspăimântată, pe atât de uluită.

De ce făcea asta? Era asta pedeapsa lui? De ce îi spusese pe *nume*?

Trebuie să-l rabzi...

— Tu ești trofeul *meu*, Serwë. Tribul meu.

Când îl găsiră pe Kellhus în tabără, Serwë se aruncă de pe calul bărbatului cu cicatrice, care se învârtea nevrând să treacă râul, și săltă prin apă către el. Și apoi era în brațele lui, strângându-l sălbatic.

Degete puternice îi pieptănară părul. Ciocanul inimii lui îi murmură în urechi. Mirosea a frunze uscate la soare și a pământ solid. Printre lacrimi, auzi:

— Taci, copilă. Ești în siguranță acum. Ești în siguranță cu mine.

Atât de asemănătoare cu vocea tatălui ei!

Scylvendiul traversă râul călare, conducându-i calul. Pufni tare în timp ce se apropia de ei.

Serwë nu spuse nimic, dar se uită la el cu o privire lugubră. Kellhus era acolo. Putea să-l urască din nou în siguranță.

Kellhus spuse:

— *Breng'ato gingis, kutmulta tos phuira.*

Deși nu înțelegea deloc limba scylvendi, era sigură că spusese: „Nu mai e a ta, așa că las-o în pace”.

Cnaiür râse doar, apoi răspunse în sheyică:

— Nu avem timp de asta. Patrulele kidruhile numără de obicei mai mult de cincizeci de oameni. Am omorât doar o duzină.

Kellhus o împinse pe Serwë deoparte și îi ținu strâns umerii. Pentru prima dată ea observă arcele de sânge care-i pătau tunică și barba.

— Are dreptate, Serwë. Suntem în mare primejdie. Acum ne vor vâna.

Serwë încuviință, alte lacrimi inundându-i ochii.

— E numai vina mea, Kellhus! șuiără ea. Îmi pare așa de rău... Dar era doar un *copil*. Nu-l puteam lăsa să moară!

Cnaiür pufni din nou.

— Cățelandrul ăla n-a anunțat pe nimeni, fato. Ce amărât de copil ar putea să-i scape unui *dûnyain*?

Fu lovită de un fulger de teroare.

— Ce vrea să spună? îl întrebă pe Kellhus, dar acum ochii lui erau tiviți de lacrimi.

Nu! Cu ochii minții zări copilul, cu membrele micuțe strâmbe undeva în adâncul pădurii, cu ochii orbi privind spre cer. *Eu am făcut asta...* O altă absență acolo unde ar fi trebuit să se miște un suflet. Ce fapte ar fi făcut băiatul fără nume? Ce fel de erou ar fi devenit?

Kellhus îi întoarse spatele, copleșit de suferință. Parcă găsindu-și alinare în acțiune imediată, începu să-și înfășoare covorul de dormit sub salcia imensă. Se opri și fără să o privească spuse cu o voce îndurerată:

— Trebuie să uiți toate astea, Serwë. Nu avem vreme.

Ruşine, de parcă măruntaiele îi deveniseră apă rece.

L-am forțat să comită această crimă, se gândi ea, privindu-l pe Kellhus cum lega echipamentul de șa. Își atinse din nou burta. *Primul meu păcat împotriva tatălui tău.*

— Caii kidruhililor, spuse scylvendiul. Întâi vom călări pe ei pînă vor muri.

În primele zile își evitără urmăritorii destul de ușor, bazându-se pe pădurea virgină care se așternea ca un covor peste izvoarele râului Phayus și pe perspicacitatea marțială a scylvendiului, care urmau să îi ascundă. Cu toate acestea, fuga își puse puternic amprenta asupra lui Serwë. Zi și noapte pe spinarea calului, croindu-și drum prin viroage abrupte, galopând peste pante pietroase și aventurându-se peste nenumărații afluenți ai Phayusului, era aproape mai mult decât putea îndura. În prima noapte se legăna pe spinarea calului, luptându-se cu membrele amorțite și cu ochii care refuzau să rămână deschiși, în timp ce Cnaiür și Kellhus deschideau drumul pe jos. Păreau de neînvins și o faptul că era atât de slabă o amără.

La sfârșitul celei de-a doua zile, Cnaiür le permise să ridice tabăra, sugerând că pierduseră orice urmăritor ar fi avut. Două lucruri, le spuse el, erau în favoarea lor: faptul că mergeau spre est, când orice ceată de tîlhari scylvendi s-ar fi retras fără doar și poate către Hethanta după ce se întâlnise cu kidruhili, și faptul că Kellhus reușise să omoare atât de mulți dintre ei după ghinionul colosal de a-i întâlni în timp ce-l vînau pe băiat. Serwë era mult prea extenuată pentru a-l pomeni pe cel pe care îl ucisese ea, așa că în schimb își frecă sângele închegat de pe antebraț, surprinsă de simțămîntul de mândrie care ardea în ea.

— Kidruhili sunt niște neghiobi aroganți, continuă Cnaiür. Unsprezece morți îi vor convinge că ceata de tîlhari trebuie să fie mare. Asta înseamnă că vor porni prudenți în urmărire și vor trimite după întăriri. Mai înseamnă și că dacă vor da de urma noastră spre est vor crede că e un șiretlic și o vor urma spre vest, către munți, sperând să dea de urma grosului cetei.

În acea noapte mîncară pește crud pe care el îl prinsese cu sulîța dintr-un pârâu din apropiere și, în ciuda urii ei, Serwë se trezi admirînd afinitatea dintre acest om și sălbăticie. Pentru el aceasta părea un loc de nenumărate

indicii și mici sarcini. Putea ghici ce fel de teren urmează după cântecul și înfățișarea anumitor păsări și putea ușura efortul cailor hrănindu-i cu turte din ciuperce pe care le răzuia din țărână. Era mult mai mult decât doar abuz și omor, își dădu ea seama.

În timp ce Serwë se minuna de propria-i capacitate de a savura mâncăruri care altă dată ar fi făcut-o să vomite, Cnaiür le povestea episoade din multele sale incursiuni în Imperiu. Provinciile din vestul Imperiului, le spuse el, erau singura lor șansă de a scăpa de urmăritori: fuseseră abandonate cu multă vreme în urmă din cauza prădăciunilor nemului său. Primejdia avea să fie cu mult mai mare o dată ce aveau să treacă în zonele intens cultivate aflate de-a lungul cursului inferior al râului Phayus.

Și, nu pentru prima oară, Serwë se întrebă de ce acești bărbați ar risca o asemenea călătorie.

Își reluară drumul la lumina zilei, intenționând să călătorească și noaptea următoare. Dimineaua devreme, Cnaiür doborî o căprioară tânără, iar Serwë luă asta drept un semn bun, deși perspectiva de a mânca vânat crud nu îi surâdea. Găsi că îi era mereu foame, dar încetase să mai vorbească de asta din cauza încruntăturii scylvendiului. Dar, la amiază, Kellhus își îndemnă calul lângă al ei și spuse:

— Ți-e foame din nou, nu-i așa, Serwë?

— De unde știi lucrurile astea? întrebă ea.

Se emoționa de fiecare dată când Kellhus îi ghicea gândurile și partea aceea din ea care îl venera găsea mereu confirmare.

— Cât timp a trecut, Serwë?

— Cât timp a trecut? întreba ea, brusc temătoare.

— De când ești însărcinată.

Dar e copilul tău, Kellhus! Al tău!

— Dar nu ne-am împreunat încă, spuse el blând.

Serwë se simți dintr-o dată uluită, nesigură de ce voia să spună și încă și mai nesigură dacă ea vorbise cu voce

tare sau nu. Dar *desigur* că se împreunaseră. Era însărcinată, nu? Cine *altcineva* putea să fie tatăl?

Ochii i se umplură de lacrimi. *Kellhus... Încerci să mă rănești?*

— Nu, nu, răspunese el. Îmi pare rău, dulce Serwë. Ne vom opri în curând să mâncăm.

Îi privi spatele lat în timp ce călărea înaintea, pentru a i se alătura lui Cnaiür. Era obișnuită să le urmărească schimburile scurte de cuvinte și găsea satisfacții mărunte în momentele de ezitare, chiar de chin care se perindau pe chipul bătut de vânturi al lui Cnaiür.

Dar de data asta se simți obligată să-l urmărească pe Kellhus, să observe felul în care sorele scânteia prin părul lui blond, să-i studieze linia bogată a buzelor și lucirea ochilor atotcunoscători. Și îi păru aproape dureros de frumos, ca ceva prea strălucitor pentru râuri reci, stâncă dezgolită și copaci noduroși. Părea...

Serwë își ținu răsufarea. O clipă se temu că va leșina. *Nu i-am vorbit și totuși a știut.*

— *Eu sunt promisiunea*, spusese Kellhus deasupra drumului de capete de scylvendi.

Promisiunea noastră, șopti ea către copilul dinăuntrul ei. *Zeul nostru.*

Dar era posibil? Serwë auzise nenumărate povești despre Zeii care comunicau cu Oamenii ca Oameni în zilele Colțului. Aceasta era scriptura. Era adevărat! Imposibil era ca un Zeu să pășească *acum* printre ei, ca un Zeu să se îndrăgostească de ea, de Serwë, fiica vândută Casei Gaunum. Dar poate că asta era *înțelesul* frumuseții ei, motivul pentru care îndurase poftete corupte ale unui bărbat după altul. Și ea era ceva prea frumos pentru acesta lume, ceva care aștepta venirea celui care îi era merit. Anasûrimbor Kellhus.

Zâmbi printre lacrimi de bucurie extaziată. Îl putea vedea acum așa cum era de fapt, radiind de lumină din altă lume, cu halouri ca niște discuri aurii lucindu-i în jurul mâinilor. Îl putea vedea!

Mai târziu, în timp ce mestecau fâșii de vânat crud într-un pâlc de ploi bătuți de vânt, el se întoarse către ea și îi spuse în limba sa maternă, nymbricani:

— Înțelegi.

Ea zâmbi, dar nu fu surprinsă că știa limba tatălui ei. O rugase să i-o vorbească de multe ori — acum știa că nu pentru a o învăța, ci pentru a asculta vocea ei secretă, cea pe care o adăpostea de mânia scylvendiului.

— Da... Înțeleg. Îți voi fi soție.

Clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi.

El zâmbi cu compasiune divină și îi mângâie tandru obrazul.

— În curând, Serwë. Foarte curând.

În acea după-amiază traversară o vale largă și, când ajunseră pe vârful povârnișurilor îndepărtate, își zăriră pentru prima oară urmăritorii. Serwë nu îi putu vedea la început, doar contururile exterioare ale copacilor luminați de soare. Apoi zări umbra cailor, în spate, cu picioarele forfecând prin întuneric, cu călăreții cocoșați pentru a evita ramurile nevăzute. Pe nepregătite, unul dintre ei apărură pe margine, soarele mânjindu-i coiful și armura în alb strălucitor. Serwë se strânse în umbre.

— Par încurcați, spuse ea.

— Ne-au pierdut urma, spuse Cnaiür sumbru. Caută drumul pe care am coborât.

După asta, Cnaiür iuți ritmul. Trăgând după ei șirul de cai, bubuiră prin pădure, scylvendiul conducându-i în josul povârnișurilor alunecoase până când ajunseră într-un pârau mic care curgea peste pietriș. Apoi schimbă direcția, călărind în josul cursului de apă, de-a lungul malurilor noroioase, uneori pleoscăind chiar prin râu, până când întâlneau un râu mult mai mare. Aerul începea să se răcească și umbrele cenușii ale înserării aproape înghițiseră terenurile deschise.

De câteva ori Serwë crezu că îi aude pe kidruhili strigând prin pădure, dar sunetul mereu prezent al apei curgătoare o împiedica să fie sigură. Dar în mod curios nu îi era frică. Deși exaltarea pe care o simțise în cea mai mare

parte a zilei dispăruse, simțul iminenței nu. Kellhus călărea lângă ea, ochii lui încurajatori găsind-o întotdeauna în clipa în care inima începea să se îndoiască.

Nu ai de ce să te temi, se gândea ea. Tatăl tău călărește cu noi.

— Pădurile astea, spuse scylvendiul, ridicând vocea ca să se facă auzit peste râu, continuă încă scurtă vreme înainte de a se rări și de a deveni pășuni. Călărim cât putem prin întuneric fără să ne riscăm caii sau capetele. Cei care ne urmăresc acum nu sunt ca ceilalți. Sunt hotărâți. Își trăiesc viețile vânând și luptând cu poporul meu prin aceste păduri. Nu se vor opri până nu ne vor doborî. Dar când vom ieși din pădure avantajul nostru vor fi caii de rezervă. Îi vom alerga până îi vom omorî. Singura noastră speranță o să gonim de-a lungul Phayusului înaintea oricărei vești despre venirea noastră și să ajungem la Războiul Sfânt.

Cu el în frunte, călăriră de-a lungul râului până ce lumina lunii fu transformată într-o panglică de argint viu printre spinări albastre de piatră și prin întunericul pădurii înconjurătoare. După o vreme luna coborî, iar caii începură să se poticnească și să se abată din drum. Înjurând, scylvendiul le ceru să se oprească. Fără niciun cuvânt, începu să descarce caii de echipament și să-l arunce în râu.

Prea obosită ca să vorbească, Serwë descălecă, se întinse în răcoarea serii și privi o clipă la Cuiul Raiului licărind într-un nor de stele mai palide. Aruncă o privire în direcția din care veniseră și fu ținuită de o licărire diferită: șirul apos de lumini târându-se încet de-a lungul râului.

— Kellhus? spuse ea, cu vocea scârțâind din cauza tăcerii prelungite.

— I-am văzut deja, răspunse Cnaiür, aruncând o șa, departe în năvala apelor. Avantajul următorului: torțe pe timp de noapte.

Exista ceva diferit în tonul lui, observă Serwë, o tihnă pe care nu o mai auzise până atunci. Tihna unui om la lucru în elementul lui.

— Au câștigat teren, remarcă Kellhus, se mișcă prea repede pentru a ne lua urma. Nu fac decât să urmeze râul. Poate că putem folosi asta în avantajul nostru.

— Nu ai experiență în asemenea lucruri, dînyaine.

— Ar trebui să-l ascuți, spuse Serwë, mai aprins decât intenționase.

Cnaiür se întoarse către ea și, deși chipul îi era pierdut în întuneric, îi simți jignirea. Scylvendii nu sufereau muierile afurisite.

— Singurul mod în care putem folosi asta în avantajul nostru, răspunse el, abia stăpânindu-și furia, este să o luam prin pădure. Ei vor continua înainte, poate chiar ne vor pierde urma cu totul, dar la răsăritul soarelui își vor da seama de greșeală. Vor fi nevoiți să se întoarcă — dar nu *toți dintre ei* vor face asta. Știi că ne îndreptăm spre est și vor ști că ne-au luat-o înainte. Vor trimite vorbă înainte despre venirea noastră și am fi pierduți. Singura noastră speranță este să gonim mai repede ca ei, pricepi?

— Pricep, câmpene, răspunse Kellhus.

Continuă pe jos, ducându-și caii de dârlogi. Kellhus îi conducea acum, profitând fără greșeală de fiecare fâșie de teren deschis, așa că uneori Serwë se trezea alergând. De câteva ori căzu, împiedicându-se de ceva nevăzut, dar de fiecare dată reuși să se ridice înainte ca scylvendiul să o pedepsească. Gâfâia tot timpul, plămânii îi ardeau și o durere o tăia periodic într-o parte. Era învinețită, zgâriată și atât de extenuată că picioarele îi tremurau de fiecare dată când se oprea. Dar nu se punea problema unei opriri, nu atâta timp cât șirul de torțe sclipea în depărtare.

În cele din urmă râul coti, căzând în cascade peste o serie de polițe din piatră. La lumina stelelor, Serwë zări o apă mare direct în fața lor.

— Râul Phayus, spuse Cnaiür. Foarte curând vom călări, Serwë.

În loc să urmeze afluentul lui Phayus, cotiră la dreapta și se afundă în întunericul pădurii.

La început, Serwë nu putu să vadă mai nimic și i se părea că urma un șir de sunete printr-un tunel de coșmar

de întuneric înghesuit în alt întuneric. Trosnetul vreascurilor. Sforăitul cailor. Bufniturele regulate ale copitelor. Dar, treptat, un crepuscul palid începu să graveze detalii din întunecime: trunchiuri suple, copaci căzuți, mozaicul frunzelor pe jos. Își dădu seama că scylvendiul spusese adevărul. Pădurea se rărea.

În timp ce zorii se adunau la orizontul de est, Cnaiür le strigă să se oprească. Încleștat de rădăcinile unui copac prăbușit, un mare disc de țărână se înălța desupra lui.

— Acum vom călări spuse el. Vom călări îndârjit.

În sfârșit nu mai stătea în picioare, dar ușurarea fu de scurtă durată. Cu Cnaiür în față și Kellhus în spate, se năpustiră prin desiș. În timp ce pădurea se rărea, confuzia zăbreilită a frunzișului cobora, până ce păru că goneau prin el, biciuiți de nenumărate ramuri. Prin bufnetele copitelor, auzi cântecele de dimineață ale păsărilor.

Țâșniră din desișul apăsător în galop peste pășuni. Serwë strigă și rase tare, înviorată de năvala neașteptată pe teren deschis. Aerul răcoros îi amorțea înțepăturile feței și îi pieptăna părul în șuvițe curgătoare. Dinaintea lor, discul roșu al soarelui se înălța la orizont, făcând ca depărtările violete să lucească în portocaliu și purpuriu.

Pășunile făcură loc treptat terenurilor cultivate, până când depărtările fură năpădite de câmpuri de grâu, orz și mei tânăr. Treceau pe lângă mici sate agrare și plantații vaste care aparțineau Caselor Congregatului. Ca o concubină a Casei Gaunum, Serwë fusese sechestrată în vile asemănătoare, și în timp ce privea la amestecurile incoerente de clădiri cu acoperișuri de țiglă roșie și la rândurile de ienuperi ca niște sulite era tulburată de felul în care ceva atât de familiar odată putea deveni atât de straniu și de amenințător.

Sclavii își ridicau capetele de la munca câmpului și îi priveau galopând pe drumurile lăturalnice prăfoase. Căruțașii înjurau când treceau bubuind pe lângă ei. Femeile lăsau să le cadă poverile și smulgeau copii uluiți din calea răului. Ce gândeau acești oameni? se întrebă Serwë, cu gândurile îmbătate de epuizare. Ce vedeau?

Fugari îndrăzneți, se hotărî ea. Un bărbat al cărui chip aspru le amintea de groaza scylvendi. Un alt bărbat, ai cărui ochi albaștri îi cercetau în graba unei singure căutături. Și o femeie frumoasă, cu părul blond împrăștiat — trofeul pe care acești bărbați li-l refuzau urmăritorilor nevăzuți.

După-amiaza târziu își îndemnară caii înspumați către vârful unui deal pietros, unde scylvendiul le permise un scurt răgaz. Serwë aproape se răsturnă din șa. Căzu la pământ și se întinse prin ierburi, cu urechile țiindu-i și cu pământul învârtindu-se încet sub ea. O vreme nu putu decât să respire. Apoi îl auzi pe scylvendi înjurând.

— Nenorociți tenace, scuipă el. Oricine i-ar conduce e la fel de viclean pe cât e de încăpățânat.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Kellhus, iar întrebarea o dezamăgi cumva.

Știi. Ai știut întotdeauna. De ce ai grija lui?

Se chinui să se ridice în picioare, uimită că membrele îi puteau înțepeni atât de repede și apoi le urmări privirile către orizont. Sub soarele trandafiriu zări un mic vâl de praf târându-se către râu, dar nimic mai mult.

— Câți? îl întrebă Cnaiür pe Kellhus.

— Ca și înainte... șazeci și opt. Deși acum au alți cai.

— Alți cai, repetă Cnaiür sec, parcă la fel de dezgustat de ceea ce însemna asta ca și de capacitatea lui Kellhus de a trage asemenea concluzii. Probabil că i-au confiscat de undeva din drum.

— Nu ai anticipat asta?

— Șazeci și opt, spuse Cnaiür, ignorând întrebarea. Prea mulți? întrebă, privindu-l intens pe Kellhus.

— Prea mulți.

— Chiar dacă atacăm noaptea?

Kellhus încuviință, cu privirea ciudat de răătăcită.

— Poate, răspunse în cele din urmă, dar doar dacă am epuizat toate celelalte alternative.

— Ce alternative? întrebă Cnaiür. Ce... ce-ar trebui să facem?

Serwë zări un chin curios pe chipul lui. *De ce îl tulbură astfel? Nu vede că am fost meniți să-l urmărim?*

— Am câștigat ceva teren, spuse Kellhus hotărât. Continuăm să călărim.

Cu Kellhus în frunte, cotiră în umbra dealului, prinzând treptat viteză. Împrăștiară o mică turmă de oi, împingându-și mai mult ca niciodată caii mult chinuiți.

Zguduindu-se peste pășune, Serwë simți durerea prelingându-i-se prin membrele scuturate. Depășiră umbra dealului și soarele înserării îi încălzea spinarea. Își îndemnă calul să alerge mai repede și ajunse în dreptul lui Kellhus, aruncându-i un rânjet feroce. El o făcu să râdă cu o față comică: ochii șocați de îndrăzneala ei, sprâncenele împreunate de ultragiul indignat. Cu scylvendiul dinapoia lor, galopară unul lângă altul, râzând de urmăritorii lor neajutorați, până când seara deveni amurg și câmpurile îndepărtate fură spălate de orice culoare cu excepția cenușului. Se gândi că lăsaseră în urmă chiar și soarele.

Pe neașteptate calul ei — trofeul ei pentru uciderea bărbatului cu cicatrice — se clătină în galop, aruncându-și capul pe spate cu un țipăt plângător. Aproape că îi simți inima plesnind... Apoi pământul explodând, iarbă și țărână între dinți și tăcere pulsândă. Sunetul copitelor care se apropiu.

— Las-o! îl auzi pe scylvendi lătrând. Pe noi ne vor, nu pe ea. Pentru ei ea e proprietate furată, un nimic frumușel.

— N-o s-o fac.

— Așa ceva nu-ți stă în fire, dînyaine... Nu-ți stă în fire deloc.

— Poate, îl auzi pe Kellhus spunând, iar vocea îi era foarte aproape și foarte blândă. Îi prinse obrajii în căușul palmelor.

Kellhus... Gata cu copiii albaștri.

Gata cu copiii albaștri, Serwë. Copilul nostru va fi roz si viu.

— Dar ar fi mai în siguranță...

Întuneric și vise despre o lungă și neclară cursă prin ținuturi păgâne.

Plutire. *Unde-i cuțitul?*

Servë se trezi icnind după aer, întreaga lume năvălind și gonind pe sub ea. Părul îi flutura și o biciuia peste față, înțepându-i ochii. Simți miros de vomă.

— Pe aici! Îl auzi pe scylvendi strigând peste bufnetele copitelor, cu vocea nerăbdătoare, chiar imperioasă. Pe creasta dealului ăluia!

Spatele și umerii puternici ai unui bărbat îi zdrobeau pieptul și obrazul. Brațele îi erau înfășurate imposibil de strâns în jurul bustului și mâinile ei... Nu-și putea simți mâinile! Dar simțea funia care-i ardea încheieturile. Era legată! De spinarea unui bărbat. De Kellhus. Ce se petrecea?

Își ridică privirea, simți cuțite înfigându-i-se dinapoia ochilor. Coloane decapitate fulgerau pe laturi și linia tremurătoare a unui zid amputat. Un fel de ruine și, dincolo de ele, aleile largi ale unei livezi de măslini. Livezi de măslini? Deja ajunseseră atât de departe?

Privi în spate și fu surprinsă de absența cailor fără călăreți. Apoi, prin nori subțiri de praf, văzu o cohortă mare de călăreți întunecând peisajul la mică distanță. Kidruhili, cu fețe dure concentrate pe urmărire, cu săbiile fluturând și fulgerând în lumina soarelui. Se scurseră prin și în jurul templului ruinat. Simți o senzație amețitoare de plutire, apoi se izbi de spatele lui Kellhus. Calul începu să urce o pantă abruptă. Zări rămășițele calcaroase ale unui zid înapoia lor.

— La naiba! Îl auzi pe scylvendi mugind.

Apoi:

— Kellhus! Îi vezi?

Kellhus nu spuse nimic, dar spatele i se arcui și brațul drept îi țâșni în sus în timp ce trăgea calul într-o altă direcție. Îi zări profilul bărbos când aruncă o privire spre stânga.

— Cine sunt? strigă el.

Și Servë sări un alt val de călăreți, mai îndepărtați dar alunecând către ei peste același povârniș. Calul lui Kellhus

îi smuci pe o direcție tangentă cu panta, ridicând pietrișul și praful.

Privi în spate către kidruhili de dedesubt și-i văzu sărind peste zidul ruinat în rânduri zdrențuite. Apoi mai văzu o ceață, trei călăreți, țâșnind de dinapoia unui pâlc de copaci și apoi cotind pentru a-i intercepta pe deal.

— Kellhuus! ți pă ea, trăgând de funii ca să-i atragă atenția.

— Liniștită, Serwë! Stai liniștită!

Unul dintre kidruhili se răsturnă de pe cal, încleștând o săgeată care-i intrase în piept. Scylvendiul, își dădu Serwë seama, amintindu-și cum omorâse căprioara. Dar ceilalți galopară pe lângă tovarășul lor căzut fără să se oprească.

Primul dintre ei trase frâiele aliniindu-și calul cu al lor, ridică o lance. Povârnișul se nivelă și caii prinseră viteză. Kidruhilul aruncă lancea peste ceața pestriță a pământului și a ierburilor.

Serwë tresări.

Dar cumva Kellhus se întinse și o culese din aer — de parcă era o prună atârând dintr-un copac. Dintr-o singură mișcare, răsuci lancea și o aruncă înapoi, unde străpunse fața uluită a bărbatului. Timp de o clipă îngrozitoare, Serwë îl privi pe bărbat clătinându-se în șa, apoi lovind pământul care curgea pe sub el.

Celălalt îi luă pur și simplu locul, mânându-și calul din ce în ce mai aproape, de parcă avea de gând să dea peste ei, cu sabia ridicată pentru lovitură. O clipă Serwë îl privi în ochi, strălucitori pe fața plină de praf, nebuni de hotărâre criminală. Dezgolindu-și dinții încleștați, lovi...

Lovitura lui Kellhus trecu prin trupul lui ca o coardă a unei mașinării de asediu. Sabia luci peste golul dintre ei. Scăpând arma, kidruhilul privi în jos. Măruntaie și bălți de sânge îi împrôscău șaua și coapsele. Calul său se îndepărtă învârtindu-se și se opri în galop mic.

Apoi goneau pe partea îndepărtată a vârfului și pământul dispăru.

Calul lor ți pă și se opri scurmând pietrișul în spatele celui al lui Cnaiür. În fața lor secăsca o râpă abruptă, de

aproape trei ori mai adâncă decât copacii care se înghesuiau la baza ei. Nu perfect dreaptă, dar prea abruptă pentru cai. Petice de livezi întunecate și ogoare se întindeau în depărtările de dincolo de ea.

— De-a lungul crestei, scuipă scylvendiul, smucindu-și calul în lături.

Dar se opri când calul lui Kellhus necheză din nou. Înainte ca Serwë să-și dea seama ce se întâmplă, funia fusese tăiată, eliberându-i brațele, și Kellhus se aruncase de pe cal. O săltă din șa și o sprijini în timp ce ea încerca să-și găsească picioarele.

— O să alunecăm în jos, Serwë. Poți face asta?

Crezu că va voma.

— Dar nu-mi simt mâin...

Chiar atunci primul kidruhil sări pe creastă.

— Du-te! strigă Kellhus, aproape împingând-o peste marginea rotunjită.

Pământul prăfos cedă sub picioarele ei și începu să alunece în jos, dar țipetele îi era acoperite de nechezături ascuțite. Un cal se rotogolea și se zbătea într-o avalanșă de praf lângă ea. Încleștând și zgâriind cu degete pe care abia și le simțea, reuși să-și oprească alunecare. Calul continuă să cadă.

— Mișcă, zdreanță, mișcă! strigă scylvendiul de undeva de deasupra.

Îl privi cum pe jumătate pedalează și pe jumătate alunecă pe lângă ea, ridicând o dâră de praf în golul amețitor de dedesubt. Riscă un pas ezitant și apoi cădea din nou. Se zbătu, încercând să-și păstreze picioarele proptite sub ea și spatele la povârniș, dar lovi ceva *tare* și sări în afară într-o explozie de nisip, fluturând din brațe prin aer. Cumva reuși să aterizeze pe mâini și pe genunchi, și o clipă i se păru că e posibil să-și oprească coborârea, dar o altă piatră îi agăță piciorul stâng, aruncându-i genunchiul la piept și se prăbuși, lovită și zgâriată, rostogolindu-se cu capul înainte printr-un nor.

Se opri în mijlocul pârâitului pietrelor care cădeau și scylvendiul îi proteja capul. Îngrijorarea din ochii lui o uimi.

— Poți sta în picioare? o întrebă el.

— Nu știu, icni ea.

Unde-i Kellhus?

O ridică în capul oaselor, dar grija lui era deja altundeva.

— Stai, spuse el brusc. Nu te mișca.

Își trase sabia chiar în timp ce se ridică.

Privi în susul povârnișului și ameți imediat. Văzu un nor de praf venind în jos și își dădu imediat seama că era Kellhus grăbindu-și coborârea făcând o săritură alunecoasă după alta. Apoi fu lovită de durere într-o parte, ceva *ascuțit* făcând din fiecare suflare o agonie.

— Câți? îl întrebă Cnaiür pe Kellhus când acesta se opri derapând.

— Destui, spuse el, aparent fără să găfâie. N-or să ne urmeze pe aici. Vor ocoli.

— Ca ceilalți.

— Care ceilalți?

— Câinii care ne-au luat prin surprindere când am ajus prima dată pe culme. Trebuie să o fi luat în jos în clipa în care ne-am îndepărtat de ei, pentru că i-am zărit numai pe cei răătăciți — acolo, spre dreapta...

Chiar în timp ce Cnaiür spunea asta, Serwë auzi vuiet de copite prin paravanul pădurii.

Dar nu am avem cai! Nu avem cum fugi!

— Ce-i asta? țipă ea, icnind din cauza durererii arzătoare care o pedepsea.

Kellhus îngenunche dinaintea ei, chipul lui angelic acoperind soarele. Din nou îi văzu haloul, auriul scăpărător care îl însemna ca fiind altfel decât ceilalți oameni. *Ne va salva! Nu te teme, iubire, știi. Așa va face!*

Dar el spuse:

— Serwë, când vor veni, vreau să-ți acoperi ochii.

— Dar tu ești *promisiunea*, spuse ea hohotind de plâns.

Kellhus îi mângâie obrazul, apoi fără niciun cuvânt se retrase și își luă locul alături de scylvendi. Zări mișcare dincolo de ei, auzi nechezatul și sforăitul cailor aprigi de luptă.

Apoi primii armăsari, acoperiți de zale, pășiră apăsător din umbră în lumina soarelui, purtând călăreți în tunici albe cu albastru peste platoșe grele. În timp ce călăreții se adunau într-un semicerc zdrențuit, Serwë își dădu seama că aveau chipuri de argint, la fel de lipsite de pasiune ca cele ale Zeilor. Și știi că fuseseră trimiși — trimiși ca să-l apere! Ca să adăpostească promisiunea.

Unul dintre ei se apropie mai mult decât ceilalți și își scoase coiful de pe o căpiță de păr negru. Trase de două curelușe, apoi își trase masca argintie de război de pe fața îndesată. Era surprinzător de tânăr și purta barba tăiată drept atât de obișnuită printre bărbații din Estul celor Trei Mări. Era aninoni, sau poate conriyan.

— Sunt Krijates Iryssas, spuse tânărul într-o sheyică cu accent puternic. Acești pioși dar aspri flăcăi sunt Cavaleri ai Attrempusului și Oameni ai Colțului... Ați văzut niște criminali fugari pe aici?

Tăcere uluită. În cele din urmă Cnaiür spuse:

— De ce întrebi?

— Pentru că m-am săturat de atâta conversație cumsecade.

Scylvendiul zâmbi.

Partea a V-a **Războiul Sfânt**

Capitolul XV **Momemn**

Mulți i-au condamnat pe cei care s-au alăturat Războiului Sfânt din motive de mercenari, și fără îndoială că dacă această umilă istorisire și-ar găsi drum spre bibliotecile lor fără importanță, m-ar blestema și pe mine. Recunosc, m-am alăturat Războiului Sfânt din

motive de „mercenar”, dacă prin asta se înțelege că m-am alăturat lui și în alte scopuri pe lângă nimicirea păgânilor și recucerirea Shimehului. Dar au existat mulți mercenari asemeni mie și, ca și mine, au ajutat Războiul Sfânt fără să își dea seama prin faptul că au omorât la rândul lor destui păgâni. Eșecul Războiului Sfânt nu a avut nimic de a face cu noi.

Am spus eșec? Poate că „transformare” ar fi un cuvânt mai potrivit.

—DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Credința este adevărul pasiunii. Cum nici o pasiune nu e mai adevărată ca alta, credința e adevărul nimicului.

—AJENCIS, AL PATRULEA ANALITIC AL OAMENILOR

Primăvara, 4111 Anul-Colțului, Momemn

— Ține minte ce ți-am spus, murmură Xinemus către Achamian în timp ce un sclav bătrân îi conducea în pavilionul imens al lui Proyas. Fii formal. Fii cu bagare de seama... Se întâlnește cu tine numai ca să mă facă să tac din gură.

Achamian se încruntă.

— Cum s-au schimbat vremurile, eh, Zin?

— Ai avut prea multă influență asupra lui în copilărie, Akka, ai lăsat un semn prea adânc. Fanaticii confundă adesea puritatea cu lipsa de toleranță, mai ales în tinerețe.

Deși Achamian bănuia că treburile erau cu mult mai complicate de atât, spuse doar:

— Te-ai apucat iar de citit, nu?

Îl urmară pe sclav printr-o înșiruire de paravane brodate, făcând la stânga, apoi la dreapta, apoi din nou la stânga. Deși Proyas sosise de câteva săptămâni, odăile administrative prin care trecură păreau aranjate la întâmplare și, în unele cazuri, lucrurile erau doar pe jumătate despachetate. Achamian fu tulburat de aceasta. De obicei Proyas era extrem de cusurgiu.

— Zarvă și situație de criză, spuse Xinemus fără explicație. Încă de la sosire... Mai mult de jumătate dintre ajutoarele lui sunt pe teren la numărat găini.

Achamian își aminti că a număra găini era o expresie conriyană pentru strădanii zadarnice.

— Așa de rău stau lucrurile?

— Mai rău. Pierde jocul pe care îl joacă Împăratul, Akka. Ai face bine să îți minte și asta.

— Poate că ar trebui să aștept până când... încep Achamian, dar era prea târziu.

Bătrânul sclav se opri dinaintea unei intrări într-o încăpere mult mai mare, își flutură mâna într-un fel complicat care dădu la vedere o subțioară întunecată. Întrați pe propriul risc, spunea chipul lui.

Încăperea era mai răcoroasă, mai umbrită. Cădelnițe încețoșau interiorul cu miros de lemn parfumat. În jurul focului din mijloc erau împrăștiate covoare, făcând din pământ un amestec confortabil de pictograme ainoni și scene stilizate din legendele conriyene. Lăsat pe spate printre perne, Prințul privea din partea cealaltă a vetrei strălucitoare. Achamian căzu imediat în genunchi, făcând o plecăciune. Zări un firicel de fum ridicându-se în spirală dintr-un mic cărbune aruncat lângă foc.

— Ridică-te, Învățatul, spuse Proyas. Ia loc pe o pernă lângă vatra mea. Nu-ți voi cere să-mi săruți genunchiul.

Prințul încoronat al Conriyei purta doar un kilt de in pe care erau brodate însemnele dinastiei și națiunii sale. O barbă tăiată scurt, noua modă a tinerilor nobili din Conriya, îi contura fața. Chipul îi era lipsit de expresie, de parcă încerca să-și oprească gândirea. Ochii lui mari erau dușmănoși, dar nu plini de ură.

Nu-ți voi cere să-mi săruți genunchiul... Nu era un început prea promițător. Achamian trase aer adânc în piept.

— M-ai onorat dincolo de așteptări, Prințul meu, oferindu-mi această audiență.

— Poate chiar mai mult decât îți dai seama, Achamian. Niciodată de când mă știu nu au fost atât de mulți oameni care să vocifereze după atenția mea.

— Cu privire la Războiul Sfânt?

— Ce altceva?

Achamian se crispă în sinea lui. O clipă se trezi că nu are cuvinte.

— E adevărat că faci raiduri în vale?

— Și mai departe... Dacă te gândești să-mi ocărăști tacticile, Achamian, mai gândește-te.

— Ce știi vrăjitorii despre tactică, Prințul meu?

— Mult prea multe, dacă vrei părerea mea. Dar la urma urmei fiecare și cu văr-su sunt experți în tactică în ultima vreme, eh, Mareșale?

Xinemus îi aruncă lui Achamian o privire prin care își cerea scuze.

— Tactica ta este impecabilă, Proyas. Buna-cuviință mă îngrijorează.

— Și ce ai vrea să mâncăm? Rogojinile de rugăciune?

— Împăratul și-a închis hambarele numai când tu și celelalte Mari Nume ați început jafurile.

— Dar ne dădea o nimica toată, Zin! Destul ca să prevină răskoalele. Destul ca să ne controleze! Niciun bob în plus.

— Chiar și așa, raiduri împotriva *inrithilor*...

Proyas se încruntă și flutură din mâini.

— Destul! Tu spui una, eu spun alta, iar și iar. Măcar o dată vreau să-l aud pe Achamian vorbind! M-ai auzit, Zin? Așa de tare m-ai enervat...

După privirea mohorâtă a lui Xinemus, Achamian înțelese că Proyas nu glumea.

Atât de schimbat... Ce s-a întâmplat cu el? Dar chiar în timp ce se întreba, Achamian găsi răspunsul. Proyas suferea, așa cum trebuie să sufere toți oamenii cu țeluri înalte, din cauza eternului schimb de principii pentru avantaje. Niciun triumf fără remușcări. Niciun răgaz fără asediu. Un compromis zbuciumat după altul, până ce întreaga viață părea o înfrângere. Era o boală pe care Învățații Mandatului o cunoșteau prea bine.

— Achamian... spuse Proyas când acesta nu vorbi imediat, am o nație de nomazi de hrănit, o armată de

bandiți de stăpânit și un Împărat de păcălit. Așa că hai să sărim peste politețurile jnanului. Spune-mi ce vrei și gata.

Pe chipul lui Proyas se luptau expectativa și nerăbdarea. *Voia* să-și revadă fostul tutore, ghici Achamian, dar nu *voia* să vrea asta. *Asta a fost o greșeală.*

Trase aer în piept fără să vrea.

— Mă întreb dacă Prințul meu își mai amintește ce l-am învățat cu mulți ani în urmă.

— Mă tem că acele amintiri sunt singurul motiv pentru care te afli aici.

Achamian încuviință.

— Își amintește ce înseamnă a gândi în termeni de posibilități?

Nerăbdarea cuceri teren pe chipul lui Proyas.

— Vrei să spui să te gândești „ce-ar fi dacă”?

— Da, Prințul meu.

— Când eram copil mă săturam de jocurile tale, Achamian. Ca bărbat pur și simplu nu am vreme de ele.

— Nu-i un joc.

— Nu e? Atunci de ce ești *aici*, dintre toate locurile, Achamian? Ce treabă ar putea avea Mandatul cu Războiul Sfânt?

Asta era întrebarea. Când te războiai cu intangibilul, trebuia să te aștepti la o abundență de sinuozități. Orice misiune fără scop, sau cu un scop care se topea în abstracții, își confunda inevitabil mijloacele cu țelurile, își lua strădaniile drept lucrul pentru care se străduia. Achamian își dădu seama că Mandatul era aici pentru a hotărî dacă ar trebui să fie aici. Iar asta era o misiune pe cât de importantă putea fi, având în vedere că așa erau toate misiunile Mandatului. Dar nu îi putea spune asta lui Proyas. Nu, trebuia să facă ce făcea orice agent al Mandatului: să umple necunoscutul de amenințări străvechi și să însămânțeze viitorul cu catastrofele trecutului. Într-o lume care era deja înfiorătoare, Mandatul trebuia să devină o Școală de vânzători de frică.

— Treaba noastră? Să descoperim adevărul.

— Deci ai de gând să îmi ții o predică despre adevăruri în loc de posibilități... Mă tem că acele zile s-au dus, Achamian.

Cândva îmi ziceai Akka.

— Nu. S-au terminat zilele în care țineam predici. Se pare că tot ce pot face acum e să le amintesc oamenilor ceea ce știau cândva.

— Sunt multe lucruri pe care am cerut să le știu cândva și de care nu îmi mai pasă acum. Trebuie să fii mai exact.

— Vreau doar să-ți amintesc, Prințul meu, că atunci când suntem cel mai siguri, suntem cu siguranță amăgiți.

Proyas zâmbi amenințător.

— Ah... vrei să-mi pui la încercare credința.

— Nu să o pun la încercare — doar să o temperez.

— Să o temperezi atunci. Vrei să mă faci să-mi pun noi întrebări, să iau în considerare „posibilități” tulburătoare. Și care, mă rog, sunt aceste posibilități tulburătoare?

Sarcasmul era deschis acum și înțepa.

— Spune-mi, Achamian, cât de neghiob am ajuns?

În acea clipă, Achamian înțelese cât de mult fusese schilodit Mandatul. Nu numai că deveniseră ridicoli, deveniseră învechiți, o problemă de repetiție. Cum se poate recupera credibilitatea dintr-un asemenea abis?

— Războiul Sfânt, spuse Achamian, s-ar putea să nu fie ceea ce crezi.

— Să nu fie ceea ce cred? strigă Proyas prefăcându-se uimit — o dojană pentru un profesor care se poticnise în mod fatal. Pentru Împărat, Războiul Sfânt este un mod imoral de a-și restaura Imperiul. Pentru atât de mulți dintre egali mei, este doar o unealtă coruptă pentru cucerire și glorie. Pentru Eleazaras și Turnurile Stacojii este o modalitate de pentru cine-știe-ce scop misterios. Și pentru atâția alții este doar o cale ieftină de a răscumpăra o viață irosită. Războiul Sfânt nu e ceea ce pare? N-a trecut o noapte, Achamian, în care să nu mă rog să ai dreptate.

Prințul Încoronat se aplecă înainte și își turnă un bol de vin. Nu le oferi nimic nici lui Xinemus, nici lui Achamian.

— Dar rugăciunile, continuă Proyas, nu sunt niciodată de ajuns, nu-i așa? Ceva se va întâmpla, vreo trădare sau vreo mică atrocitate, și inima mea va striga: „Rușine! Blestemați să fie cu toții!” Și știi ce, Achamian? Există o *posibilitate* care mă salvează, care mă împinge să continui. Ce-ar fi dacă? Mă întreb. Ce-ar fi *dacă* acest Război Sfânt ar fi de fapt divin, un bine *în și prin sine*?

Răsuflarea lui atârână de aceste ultime cuvinte, de parcă nici o altă răsuflare nu le putea urma.

Ce-ar fi dacă...

— E așa greu de crezut? E așa de imposibil — că în ciuda oamenilor și a ambițiilor lor desfrânate, acest unic lucru, acest Război Sfânt, ar putea să fie bun doar de dragul lui? Dacă e imposibil, Achamian, atunci viața mea are la fel de puțin sens ca a ta...

— Nu, spuse Achamian, neputându-și stăpâni mânia, nu e imposibil.

Furia tânguitoare din ochii lui Proyas slăbi, se inmuie de regret.

— Îmi cer iertare, vechi tutore. N-am vrut...

Se întrerupse cu o altă sorbitură de vin.

— Poate că acum nu e un moment foarte potrivit pentru posibilitățile tale, Achamian. Mă tem că Dumnezeu mă încearcă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Proyas îi aruncă o privire lui Xinemus. O privire îngrijorată.

— A fost un masacru de inocenți, spuse el. Trupe galeothe sub comanda lui Coithus Saubon au ucis toți locuitorii unui sat de lângă Pasma.

Pasma, își aminti Achamian, era un oraș la vreo șaizeci și cinci de kilometri în susul râului Phayus, recunoscut pentru livezile lui de măslină.

— Maithanet știe?

Proyas se strâmbă.

— Va ști.

Dintr-o dată Achamian înțelese.

— Îl sfidezi, spuse el. Maithanet a interzis aceste raiduri!

Achamian abia își putea ascunde veselia. Dacă Proyas își sfida Shriahul...

— Nu-mi place purtarea ta, se răsti Proyas. Ce-ți pasă ție...

Se opri, parcă lovit la rândul lui de înțelegere.

— Asta e posibilitatea la care vrei să mă gândesc? Întrebă el, pe un ton de mirare și furie. Că Maithanet...

Râsete neașteptate.

— Că Maithanet conspiră cu *Sfatul*?

— După cum am spus, răspunse Achamian pe un ton egal, o posibilitate.

— Achamian, nu o să te jignesc. Cunosc misiunea Mandatului. Cunosc teroarea singuratică a nopților tale. Tu și cei ca tine *trăiți* miturile pe care noi le lăsăm deoparte pentru copilărie. Cum să nu respecti așa ceva? Dar nu confunda neînțelegerile pe care le am cu Maithanet cu venerația și devoțiunea pe care le port Sfântului Shriah. Ceea ce zici tu — „posibilitatea” cu care îmi ceri să mă delectez — e blasfemie. Înțelegeți?

— Da. Mult prea bine.

— Ai ceva mai *mult*, atunci? Mai mult decât coșmarele tale?

Achamian avea mai mult, mai mult pentru că avea atât de puțin. Îl avea pe Inrau. Își umezi buzele.

— În Sumna, un agent de-al nostru — înghiți —, de-al meu, a fost ucis.

— Un agent însărcinat, fără îndoială, să-l spioneze pe Maithanet...

Proyas oftă, apoi clătină trist din cap, parcă dându-se bătut dinaintea cuvintelor dure și poate dureroase.

— Spune-mi, Achamian, care este pedeapsa pentru spionaj în cele O Mie de Temple?

Vrăjitorul clipi.

— Moartea.

— *Asta?* explodează Proyas. Asta e ceea ce-mi aduci? Unul dintre spionii voștri e executat — pentru *spionaj*! — și tu îl bănuiești pe *Maithanet* — cel mai mare Shriah de generații! — de conspirație cu *Sfatul*? Astea sunt temeiurile tale?

Crede-mă, Învăţatule, când nenorocul dă peste un agent al Mandatului, nu-i nevoie ca...

— Mai e ceva! protestă Achamian.

— Oh, trebuie să aud asta! Ce e? Vreun beţiv ţi-a şoptit vreo poveste prevestitoare de rău?

— În acea zi în Sumna, când te-am văzut sărutându-i genunchiul lui Maithanet...

— Oh, da, te rog, hai să vorbin despre *asta*! Înţelegi *jignirea*...

— M-a *văzut*, Proyas! A ştiut că sunt un vrăjitor!

Asta îl obligă să tacă o clipă, dar nimic mai mult.

— Şi crezi că nu ştiu asta? Am fost *acolo*, Akka! Deci el, ca şi alţi mari Shriahi înaintea lui, are darul de a-i vedea pe cei Puţini. Ce-i cu asta?

Achamian era uluit.

— Ce-i cu asta? repetă Proyas. Ce înseamnă asta altceva decât că el, spre deosebire de tine, a ales calea cea dreaptă?

— Dar...

— Dar ce?

— Visele... Au fost atât de intense în ultima vreme.

— Ah, înapoi la coşmaruri...

— Se petrece ceva, Proyas. O ştiu. O *simt*!

Proyas pufni.

— Şi asta ne aduce la hop, nu-i așa, Achamian?

Achamian nu putu decât să se holbeze uluit. Mai era ceva, ceva ce uitase... Când ajunsese un asemenea neghiob?

— Hop? reuşi el să întrebe. Ce hop?

— Diferenţa dintre a şti şi a crede. Dintre cunoaştere şi credinţă.

Proyas luă bolul şi-l dădu pe gât, parcă pedepsind vinul.

— Ştii, îmi amintesc că te-am întrebat despre Dumnezeu odată, cu mulţi ani în urmă. Îţi aminteşti ce mi-ai spus?

Achamian scutură din cap.

— „Am auzit multe zvonuri, dar nu l-am întâlnit până acum” ai spus. Îți amintești? Îți amintești cum am sărit și am râs?

Achamian încuviință, zâmbi palid.

— Ai repetat asta fără încetare săptămâni întregi. Mama ta era furioasă. Aș fi fost concediat dacă Zin n-ar fi...

— Mereu blestematul tău de apărător, acest Xinemus, spuse Proyas, rânjind la Mareșal. Știi că n-ai avea niciun prieten fără el, nu?

Un junghi neașteptat în gâtlesul lui Achamian îl împiedică să răspundă. Clipi peste ochii care îl ardeau.

Nu... Te rog, nu aici.

Mareșalul și Prințul se zgâiau amândoi la el, cu chipuri în același timp stingherite și îngrijorate.

— Oricum, continuă Proyas șovăitor, ceea ce vreau să spun este că ce ai spus despre Dumnezeuul meu, trebuie să spui și despre Sfatul tău. Nu ai decât zvonuri, Achamian. Credință. Nu știi despre ce vorbești.

— Ce vrei să spui?

Vocea i se înăspri.

Credința este adevărul pasiunii, Achamian, și nici o pasiune nu e mai adevărată decât alta. Și asta înseamnă că nu există nici o posibilitate pe care tu să mi-o spui și eu să o iau în considerare, nici o frică pe care ai putea-o invoca și care să fie mai adevărată decât venerația mea. Noi doi nu putem discuta.

— Atunci îmi cer iertare... Nu vom mai vorbi de asta! N-am vrut să jignesc...

— Știam că asta te va îndurera, îl întrerupse Proyas, dar trebuia spusă. Ești un *hulitor*, Achamian. Necurat. Simpla ta prezență este o fărădelege împotriva Lui. O jignire. Și oricât te-aș fi iubit cândva, îmi iubesc mai mult Dumnezeuul. Mult mai mult.

Xinemus nu mai putu îndura.

— Dar cu siguranță că...

Proyas îl reduse pe Mareșal la tăcere ridicând o mână. Ochii lui reflectau fervoarea și focul.

— Sufletul lui Zin e al lui. Poate face ce vrea cu el. Dar, Achamian, trebuie să-mi respecti această dorință: nu vreau să te mai văd. Niciodată. Înțelegi?

Nu.

Achamian privi întâi către Xinemus, apoi înapoi la Nersei Proyas.

— Așa să fie, spuse el.

Se ridică brusc, luptându-se să-și înăbușe durerea de pe chip. Faldurile încălzite de foc ale robei sale îl ardeau acolo unde îi atingeau pielea.

— Îți cer un singur lucru, spuse el pe neașteptate. Îl cunoști pe Maithanet. Poate că ești singurul în care are încredere. Întreabă-l doar despre un tânăr preot, Paro Inrau, care a murit după o prăbușire în Hagerna acum câteva săptămâni. Întreabă-l dacă oamenii lui l-au ucis. Întreabă-l dacă știau că băiatul e un spion.

Proyas se uită la el cu privirea goală a cuiva care se pregătea să urască.

— De ce așa face un asemenea lucru, Achamian?

— Pentru că m-ai iubit cândva.

Fără niciun cuvânt, Drusas Achamian se întoarse și-i lăsă pe cei doi nobili inrithi șezînd amuțiți lângă foc.

Afară, aerul nopții era umed de la miile de oameni nespălați. Războiul Sfânt.

Morți, se gândi Achamian. *Elevii mei sunt morți cu toții.*

— Nu ești de acord, îi spuse Proyas Mareșalului. Ce mai e de data asta? Tactica sau buna-cuviință?

— Amândouă, răspunse Xinemus rece.

— Înțeleg.

— Întreabă-te, Proyas — lasă măcar o dată scriptura deoparte și *întreabă-te* cu adevărat — dacă senzația din pieptul tău — acum, în clipa asta — este păcătoasă sau dreaptă.

Pauză sinceră.

— Dar nu simt nimic.

În acea noapte, Achamian o visă pe Esmenet, sălbatică și mlădioasă deasupra lui, și apoi pe Inrau strigând din Marele întuneric: „*Sunt aici, bătrâne profesor! În feluri pe care nu le vezi!*”

Dar inevitabil, celelalte vise se stârniră dedesubt, coșmarul străvechi care își arăta mereu imaginile groaznice, scuturând țesătura dorurilor mai slabe, mai recente. Și apoi Achamian se trezi pe Câmpia Eleneöt, târând trupul frânt al Înaltului Rege din zarva războiului.

Ochii albaștri ai lui Celmomas îl implorară.

— Lasă-mă, icni regele cu barbă căruntă.

— Nu... Dacă mori, Celmomas, totul e pierdut.

Dar Înaltul Rege surâse cu buzele sfărâmate.

— Vezi soarele? Îi vezi flacăra, Seswatha?

— Soarele apune, răspuse Achamian, cu obrajii brăzdați acum de lacrimi.

— Da! Da... Întunericul Non-Zeului nu este atotcuprinzător. Zeii încă ne mai văd, drag prieten. Sunt îndepărtați, dar îi aud galopând de-a lungul cerurilor. Îi aud chemându-mă.

— Nu poți muri, Celmomas! Trebuie să nu mori!

Înaltul Rege clătină din cap, cu lacrimi șiroindu-i din ochi curios de blânzi.

— Mă cheamă. îmi spun că sfârșitul meu nu e sfârșitul lumii. Spun că această povară e a ta... A ta, Seswatha.

— Nu, șopti Achamian.

— Soarele! Vezi soarele? Îl simți pe obraz? Asemenea revelații sunt ascunse în lucruri atât de simple. Văd! Văd atât de limpede ce nesăbuit amarnic și îndărătnic am fost... Și cu tine, cu tine mai mult decât cu oricine altcineva, am fost nedrept. Poți ierta un bătrân? Poți ierta un bătrân neцуgetat?

— Nu e nimic de iertat, Celmomas. Ai pierdut multe, ai suferit mult.

— Fiul meu... crezi că va fi acolo, Seswatha? Crezi că mă va întâmpina ca pe tatăl său?

— Da. Ca pe tatăl și ca pe regele său.

— Ți-am spus vreodată, zise Celmomas, cu vocea spartă de mândrie deșartă, că fiul meu s-a furișat cândva în cele mai adânci abisuri ale Golgotterahului?

— Da, surâse Achamian printre lacrimi. De multe ori, bătrân prieten.

— Cât îmi e de dor de el. Seswatha! Cât îmi doresc să-i stau din nou alături.

Bătrânul rege lăcrimă o clipă. Apoi ochii i se măriră.

— Îl văd atât de limpede. A luat soarele drept armăsar și galopează printre noi. Îl văd! Galopează prin inimile poporului meu, le tulbură cu încântare și furie!

— Șșș... Păstrează-ți forțele, Măria Ta. Chirurgii sunt pe drum.

— Spune... spune cuvinte atât de dulci ca să mă liniștească... Spune că un copil din sămânța mea se va întoarce, Seswatha. Un *Anasûrimbor* se va întoarce...

Înaltul Rege fu scuturat de un fior. Șuieră printre dinții încleștați, scuipând salivă.

— ...la sfârșitul lumii.

Ochii strălucitori ai lui *Anasûrimbor* Celmomas II, Lord Alb de Trysë, Înalt Rege din Kûniûri, amorfiră și se stinseră. Soarele înserării se stinse apoi pâlpâind și bronzul licăritor al armurilor oștii norsiraie păli în amurgul Non-Zeului.

— Regele nostru! strigă Achamian către cavalerii aprigi din jurul lui. Regele nostru a murit!

Se trezi întrebându-se dacă aceste jocuri erau obișnuite în Piața Kamposea.

Esmentet era cu spatele la el, dar îl simțea cântărind-o din priviri. Își trecu degetele peste un snop de oregano atârnat, ca pentru a se asigura că fusese bine uscat. Se aplecă înainte, știind că toga ei din in alb, un *hasas* tradițional, se va despica de-a lungul feselor, oferindu-i străinului o scurtă privire asupra șoldului ei gol și a sânelui ei drept. Un *hasas* era doar o bucată lungă de in tăiată cu un guler bogat brodat și unită de o cingătoare de piele în talie. Deși era veșmântul preferat de nevestele libere în

zilele fierbinți, era de asemenea popular printre prostituate — din motive evidente.

Dar nu mai era o prostituată. Era...

Nu mai știa ce era.

Sclavele cepalorane ale lui Sarcellus, Eritga și Hansa, îl observaseră de asemenea pe bărbat. Chicoteau deasupra scortîșoarei, prefăcându-se că se vînzolesc cu lungimea bețelor. Nu pentru prima oară în acea zi, Esmenet se trezi că le disprețuiește, așa cum le disprețuise adesea pe vecinele care îi făceau concurență în Sumna — mai ales pe cele tinere.

Pe mine mă privește! Pe mine!

Era un bărbat extraordinar de frumos: blond, dar bărbierit, cu pieptul pătrat și îmbrăcat doar cu un kilt din in albastru cu canafuri aurii care se lipeau de coapsele lui transpirate. Rețeaua de tatuaje albastre de pe brațe însemnau că era un fel de ofițer din Garda Eothică a Împăratului, în afară de asta, Esmenet nu știa nimic despre el.

Se întâlнисeră cu puțină vreme în urmă — ea cu Eritga și cu Hansa, el cu trei tovarăși. Înghesuiala o împinsese în el. Mirosea a coajă de portocale și a piele sărată. Era înalt: ochii ei abia îi ajungeau la clavicule. Ceva din înfățișarea lui o duse cu gândul la sănătate viguroasă. Își ridicase privirea și, fără să știe de ce, îi zâmbise în felul acela timid, dar cunoscător, care se împotrivea și în același timp promitea abandon.

După aceea, amețită, încântată și buimăcită, le trase pe Eritga și pe Hansa în josul unei alei lăturalnice liniștite populată de plimbăreți care frunzăreau tarabele de mirodenii care se aliniau de-a lungul ei cu coșurile lor plate înghesuite și perdelele de ierburi puse la uscat. În comparație cu duhoarea mulțimii, parfumurile ar fi trebuit să se dovedească o ușurare binevenită, dar Esmenet se trezi jelind după mirosul străinului.

Acum că prietenii lui dispăruseră în mod misterios, zăbovea în soare la mică distanță de ele, privindu-le cu o candoare tulburătoare.

Ignoră-l, se gândi ea, incapabilă să se scuture de imaginea abdomenului său dur apăsându-l pe al ei.

— Ce faceți? se răsti ea la cele două fete.

— Nimic, spuse Eritga bosumflată, într-o sheyică cu accent puternic.

Sunetul unei vergi lovind un butuc le făcu pe toate trei să tresară. Bătrânul negustor de mirodenii, a cărui piele părea pătată de culorile mărfurilor sale, se zgâi la Eritga cu priviri ultragiante. Își flutură varga, ridicând-o către apărătoarea moale de soare.

— Ea e stăpâna voastră! strigă el.

Fata arsă de soare se crispă. Hansa îi strânse umerii.

Negustorul de mirodenii se întoarse către Esmenet, ridică o palmă la gât și își coborî obrazul drept — un gest de respect al negustorilor de castă. Îi zâmbi aprobator.

Nu fusese niciodată în viață atât de curată, atât de bine hrănită sau atât de bine îmbrăcată. Cu excepția ochilor și a mâinilor, Esmenet știa că arăta ca nevasta unui modest nobil de castă. Sarcellus îi făcuse nenumărate daruri: haine, creme, parfumuri — dar nici o bijuterie.

Evitându-i ochii, Eritga se îndepărtă de apărătoarea de soare bătând din picior, confirmând ceea ce Esmenet știuse mereu: fata nu se considera deloc servitoarea lui Esmenet. Și nici Hansa. La început Esmenet o considerase simplă gelozie: presupusese că fetele îl iubeau pe Sarcellus și visau, așa cum fac sclavele, să facă mai mult decât să se culce cu stăpânul lor. Dar Esmenet începuse să suspecteze că Sarcellus însuși avea ceva de a face cu atitudinea lor. Orice îndoieli ar fi avut, îi fuseseră risipite în acea dimineață, când cele două fete refuzaseră să-i permită să părăsească tabăra neînsoțită.

— Eritga! strigă Esmenet. Eritga!

Fata se uită urât la ea, dându-și ura pe față. Era atât de blondă că la lumina soarelui părea să nu aibă sprâncene.

— Mergeți acasă! le porunci Esmenet. Amândouă!

Fata rânji disprețuitor, apoi scuipă pe praful bătătorit.

Esmenet făcu un pas amenințător înainte.

— Du-ți fundul pistruiat acasă, *sc/avo*, înainte să...

Încă un plesnet de vargă peste un butuc. Negustorul de mirodenii se grăbi de dinapoia tarabei și o lovi pe Eritga peste față. Fata căzu, țipând, în timp ce negustorul o lovea iar și iar, strigându-i blesteme într-o limbă necunoscută. Hansa o trase pe Eritga de-o parte, apoi cu negustorul de mirodenii încă strigând și fluturându-și varga, fugiră pe alee.

— Ele dus acum acasă, îi spuse bărbatul lui Esmenet, radiind de mândrie și apăsându-și cu limba roz un gol dintre dinți. Sclave afurisite, adăugă el, scuipând peste umărul stâng.

Dar Esmenet nu se putea gândi decât: *Sunt singură.*

Clipi către ochii amenințători.

— Mulțumesc, îi spuse ea bătrânului.

Fața noduroasă se îmblânzi.

— Cumperi ce? întrebă el blajin. Piper? Usturoi? Am usturoi foarte bun. Îl conserv foarte special peste iarnă.

De când nu mai fusese singură? Din acel sat, cu luni în urmă, își dădu ea seama, de unde Sarcellus o salvase de la a fi omorâtă cu pietre. Se cutremură, dintr-o dată simțindu-se cumplit că era pe cont propriu. Își ascunse tatuajul în palma mâinii drepte.

Din ziua în care o salvase Sarcellus, nu mai fusese singură nici măcar o dată. Nu cu adevărat. De când ajunsese la Războiul Sfânt, Eritga și Hansa fuseseră mereu prezente. Iar Sarcellus însuși făcuse cumva ca să petreacă foarte mult timp cu ea. De fapt, fusese remarcabil de grijuliu, având în vedere egoismul care părea să-l caracterizeze în restul timpului. Îi făcuse pe plac în multe ocazii, aducând-o aici, în Piața Kamposea, de câteva ori, ducând-o să se închine în Cmiral, petrecând o întreagă după-amiază cu ea în Templul Xothei, râzând în timp ce ea se minuna la vederea domului lui imens și ascultând-o în timp ce îi explica cum ceneienii îl construiseră în antichitatea recentă.

Făcuse chiar un tur al Domeniilor Imperiale cu ea, tachinând-o pentru că se împleticea în timp ce pășeau prin umbra Înălțimilor Andiamine.

Dar nu o lăsase niciodată singură. De ce?

Îi era teamă că se va duce să-l caute pe Achamian? I se păru o frică prostescă.

I se făcu frig.

Îl urmăreau pe Akka. *Ei!* Trebuia să-i spună ceva!

Dar atunci de ce se ascundea de el? De ce se îngrozea de fiecare dată când părăsea tabăra la gândul că ar putea da peste el? Ori de câte ori zărea pe cineva care îi semăna, privea pe loc în altă parte, temându-se că altfel l-ar fi putut face pe acela, oricine ar fi fost el, să devină Achamian. Că avea să o vadă, să o pedepsească cu o înfruntătură întrebătoare. Să-i oprească inima în loc cu o privire chinuită...

— Cumperi ce? Întrebă din nou negustorul de mirodenii, cu chipul tulburat acum.

Se uită la el cu o privire goală, gândindu-se: *Nu am bani*. Dar atunci de ce venise în piață?

Își aminti de bărbat, de cel din Garda Eothică, privind-o. Atuncă o privire peste alee și îl văzu așteptând, privind-o intens. *Atât de frumos...*

Respirația i se gătui. Își simți coapsele inundate de căldură.

De data asta nu-și feri privirea.

Ce vrei?

O privi încordat, zăbovind timp de o bătaie de inimă care sigilă toate intențiile nerostite. Își înclină ușor capul, privi către capătul îndepărtat al pieței.

Ea își feri privirea, agitată, simțind o fluturare în piept.

— Mulțumesc, bolborosi către negustorul de mirodenii.

Acesta își flutură dezgustat brațele în timp ce ea îi întorcea spatele. Amorțită, începu să meargă în direcția pe care i-o indicase necunoscutul.

Îl putea vedea cu coada ochiului, urmând-o printr-o perdea neclară de oameni. Păstra distanța, dar ei i se părea că deja își apăsa pieptul asudat de spatele ei și coapsele înguste de fesele ei, mișcându-se, șoptindu-i în ureche. Se chinui să respire, merse mai repede, de parcă era urmărită.

Vreau asta!

Se găsiră printre padocurile golite, înconjurați de mirosul animalelor de jertfă. Clădirile, de la marginea complexului de temple se conturau deasupra lor. Cumva, fără să-și vorbească, se apropiară unul de altul în umbra unei alei învecinate.

De această dată el mirosea a piele arsă de soare. Sărutul lui fu zdrobitor, chiar depravat. Ea suspină, își împinse limba adânc în gura lui, simți tăișul dinților săi.

— Ah, da, aproape strigă el. Atât de dulce!

Îi cuprinse sânul stâng. Cealaltă mână îi împinse toga, alunecă în sus pe interiorul coapselor ei.

— Nu! exclamă ea, împingându-l în spate.

— Ce?

Se împinse în coatele ei, căutându-i gura.

Ea își întoarse fața.

— Bani, respiră ea.

Râsete false.

— Nimeni nu mănâncă pe gratis.

— Ah, Sejenus! Cât?

— Doisprezece talanți, icni ea. Talanți de *argint*.

— O târfă, șuieră el. Ești o *târfă*!

Sunt doisprezece talanți de argint...

Bărbatul ezită.

— S-a făcut.

Începu să caute prin pungă, îi aruncă o privire în timp ce ea își aranja nervoasă toga.

— Ce-i asta? Întrebă el tăios.

Ea îi urmări privirea către dosul palmei ei stângi.

— Nimic.

— Zău? Mă tem că am mai văzut acest „nimic” înainte. Este o parodie a tatuajelor purtate de preotesele gierrice, nu? E folosit în Sumna pentru însemnarea târfelor.

— Și ce dacă?

Bărbatul rânji.

— Îți dau doisprezece talanți. De aramă.

— De argint, spuse ea.

Vocea îi era șovăitoare.

— O piersicuță lovită e o piersicuță lovită indiferent cum o îmbraci.

— Da, șopti ea, simțind lacrimi tivindu-i ochii.

— Ce-ai spus?

— Da! Grăbește-te numai!

Dibui prin monezile din punga lui. Esmenet zări o jumătate de argint alunecându-i printre degete. Înșfăcă monezile asudate din aramă. El îi ridică partea din față a hasasului și se înfipse în ea. Ea termină aproape imediat, suflând aerul printre dinții încleștați. Îi lovea fără vlagă umerii cu pumnii în care ținea banii. El continuă să împingă, încet, dar puternic. Iar și iar, gemând din ce în ce mai tare de fiecare dată.

— Iubite Sejenus! îi șuieră în ureche cu răsuflarea fierbinte.

Ea termină din nou, de data asta strigând. Îl simți cutremurându-se, simți împingerea grăitoare, adâncă, de parcă îi căuta însuși centrul.

— Pe Dumnezeu, icni el.

Se retrase, împingându-se în brațele ei. Părea să privească prin ea.

— Pe Dumnezeu... repetă, de data asta pe un alt ton. Ce-am făcut?

Gâfâind, ridică o mână la obrazul lui, dar el se împletici înapoi, încercând să-și netezească kiltul. Ea zări o dâră de pete ude, umbra falusului înmuindu-se.

Nu putu s-o privească, astfel încât privi în altă parte, către intrarea strălucitoare a aleii. Începu să pășească spre ea, șocat parcă.

Sprijinindu-se cu spatele de perete, îl privi cum se regăsește, sau cel puțin cum își golește chipul de orice emoție, în lumina soarelui. Dispăru și ea își lăsă capul pe spate, respirând greu, îndreptându-și hasasul cu mâini neîndemânatice. Înghiți. Îl simțea curgându-i pe interiorul coapsei, la început fierbinte, apoi rece, ca o lacrimă care curge pe un obraz.

Pentru prima oară păru să simtă duhoarea aleii. Văzu sclipirea jumătății lui de argint printre pești ofiliți, lipsiți de ochi.

Se răsuci cu umărul lipit de perete, privi către piața strălucitoare. Lăsă să-i scape monezile de aramă.

Închise ochii strâns, văzu sămânță neagră mânjindu-i burta.

Apoi fugi, cu adevărat singură.

Hansa, își dădu Esmenet seama, plânsese. Ochiul ei stâng era aproape închis de umflat ce era. Eritga își ridică privirea de la foc. O urmă îi păta fața — de la negustorul de mirodenii, își imaginea Esmenet — dar altfel părea teafără. Rânji ca un șacal pistruiat, ridicându-și sprâncenele invizibile și privind către pavilion.

Sarcellus o aștepta înăuntru, șezînd în umbră.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Sarcellus.

În ciuda tonului său ciudat, Esmenet zâmbi.

— Și mie de tine.

— Unde ai fost?

— M-am plimbat.

— Te-ai plimbat...

Pufni pe nas.

— Pe unde te-ai plimbat?

— Prin oraș. Prin piețe. Ce contează?

O privi într-un mod curios. Părea să o... adulmece.

Sări, o prinse de încheietură și o smuci spre el — atât de repede că Esmenet icni tare.

Fixînd-o cu privirea, se întinse și înșfăcă tivul robei ei, începu să-l tragă în sus. Îl opri chiar deasupra genunchiului.

— Ce faci, Sarcellus?

— Mi-a fost dor de tine. După cum am zis.

— Nu. Nu acum. Duhnesc a...

— Ba da, spuse el, îndepărtându-i mâinile cu forța.

Acum.

Ridică pliurile de pînză, ca pe o apărătoare de soare. Se lăsă pe vine cu genunchii în afară ca o maimuță.

Fu scuturată de un fior, dar nu știa dacă de groază sau de furie. El îi coborî hasasul. Se ridică. O privi cu chipul golit de expresie. Apoi zâmbi.

Cumva, ceva din înfățișarea lui îi aminti de o seceră, de parcă zâmbetul lui ar fi putut tăia grâu.

— Cine? întrebă el.

— Cine ce?

O palmui. Nu tare, dar tocmai de asta păru să înțepe mai mult.

— *Cine?*

Ea nu răspunse, se întoarse către dormitor.

O prinse de braț, o smuci violent înapoi, își ridică mâna pentru încă o lovitură...

Ezită.

— A fost Achamian? întrebă el.

Lui Esmenet i se părea că nu urâse vreun chip mai mult vreodată. Simți scuipatul adunându-i-se între buze și dinți.

— *Da!* şuieră ea.

Sarcellus își coborî mâna, îi dădu drumul. O clipă păru uimit.

— Iartă-mă, Esmi, spuse el gros.

Dar pentru ce, Sarcellus? Pentru ce?

O îmbrățișă — cu disperare. La început rămase încordată, dar când el începu să suspine, ceva se rupse în ea. Se înmuie, se relaxă în apăsarea brațelor lui, trase adânc în piept mirosul lui — smirnă, sudoare și piele. Cum putea acest bărbat, atât de sever, mai de sigur de sine decât oricare altul pe care îl cunoscuse, să plângă pentru că lovisе pe cineva ca ea? Trădătoare. Adulteră. Cum putea...

— Știi că-l iubești, îl auzi șoptind, Știi...

Dar Esmenet nu era chiar așa de sigură.

Vrăjitorul i se alătură lui Proyas la ora hotărâtă pe un vârf de deal deasupra întinderii vaste, sordide a Războiului Sfânt. Către est, cuprins de zidurile îndepărtate ale Momemnului, soarele mocnea ca un cărbune imens, răsărind.

Proyas închise ochii, savură căldura slabă a soarelui dimineții. *În aceasta zi*, se gândi el și în același timp se rugă, *totul se schimbă*. Dacă veștile erau adevărate, atunci în sfârșit discuțiile interminabile dintre câini și ciori, ciori și câini avea să se încheie. Va avea leul său.

Se întoarse către Achamian.

— Remarcabil, nu-i așa?

— Ce? Războiul Sfânt? Sau această chemare?

Proyas se simți muștră de tonul său și enervat de lipsa lui de respect. Își dăduse seama că avea nevoie de Achamian în timp ce se zvârcolea în pat cu ore în urmă. La început, mândria lui obiectase: cuvântul dat cu o săptămână n-ar fi putut fi mai definitiv — „*Nu vreau să te mai văd. Niciodată*”. Să se căiască acum pentru că avea nevoie de omul respectiv părea josnic, mercenar. Dar trebuia să se căiască pentru a-și lua cuvântul înapoi?

— Păi Războiul Sfânt, bineînțeles, răspunse el nonșalant. Scribii mei îmi spun că mai bine de...

— Am o armată de zvonuri de vânat, Proyas, spuse Învățatul. Așa că te rog să sari peste politețurile jnanului și să-mi spui direct ce vrei.

Achamian era de obicei concis dimineața. Proyas presupuse mereu că era o urmare a Viselor. Dar mai era ceva în tonul lui, ceva mult prea apropiat de ură.

— Amărăciunea o înțeleg, Akka, dar *vei ține cont* de rangul meu. Școala Mandatului este legată de Casa Nersei printr-un pact și, dacă e nevoie, îl voi invoca.

Achamian îl privi cercetător.

— De ce, Prosha? Întrebă el, folosind diminutivul numelui său, așa cum făcuse când îi era tutore. De ce faci asta?

Ce-ar fi putut să-i spună de care să nu știe deja sau pe care să nu poată îndura să-l audă?

— Nu-i treaba ta să mă iei la întrebări, Învățatul.

— Toți oamenii, chiar și prinții, trebuie să se supună rațiunii. Într-o noapte îmi interzici să te mai văd vreodată, și la nici o săptămână după asta mă chemi, și eu n-ar trebui să pun întrebări?

— Nu te-am chemat pe *tine!* strigă Proyas. Am chemat un Învățat al Mandatului conform tratatului pe care tatăl meu l-a semnat cu superiorii tăi. Ori te supui tratatului, ori îl încalci. Alegerea îți aparține, Drusas Achamian.

Nu azi. Nu avea să fie pus în vreo încurcătură azi. Nu când totul era pe care să se schimbe... Poate.

Dar, evident, Achamian avea propriile planuri.

— Știi, spuse el, M-am gândit la ce ai spus în noaptea aceea. Am făcut aproape numai asta.

— Și?

Te rog, bătrâne tutor, lasă asta pe altă zi.

— Există credință care se recunoaște pe sine ca credință, Proyas, și există credință care se ia drept cunoaștere. Prima îmbrățișează nesiguranța, recunoaște misterul lui Dumnezeu. Naște compasiune și toleranță. Cine poate condamna cu adevărat când nu e cu adevărat sigur că are dreptate? Dar a doua, Proyas, a doua îmbrățișează certitudinea și recunoaște misterul lui Dumnezeu doar cu vorba. Naște intoleranță, ură, violență...

Proyas se încruntă. De ce nu abandona?

— Și mai naște, îmi imaginez, elevi care își resping vechii profesori, hmm, Achamian?

Vrăjitorul încuviință.

— Și Războaie Sfânte...

Ceva din răspunsul lui îl neliniște pe Proyas, amenință să stârnească vechi și neobosite temeri. Doar anii de studiu îl salvară de la a rămâne fără cuvinte.

— Sălășluiește în mine, cită el, și vei găsi adăpost împotriva nesiguranței.

Îl fixă pe Achamian cu o privire disprețuitoare.

— Supune-te, așa cum un copil se supune tatălui și toate îndoielile fi-vor înfrânate.

Învățatul îi înfruntă privirea timp de o clipă amară. Apoi încuviință cu dezgustul ironic al cuiva care cunoscuse dintotdeauna gustul fad al pierzaniei. Chiar și Proyas o simți: senzația că, citind din scriptură, nu făcuse decât să se folosească de un vechi truc. Dar de ce? Cum putea însăși

vocea Celui din Urmă Profet, Primul și Ultimul Cuvânt, să sune atât de... de...

Găsi mila din ochii vechiului său profesor de neîndurat.

— Să nu îndrăznești să mă judeci, scrâșni Proyas.

— De ce m-ai chemat, Proyas? întrebă Achamian ostenit. Ce vrei?

Prințul conriyan își adună gândurile trăgând aer adânc în piept. În ciuda eforturilor sale, îi permisesese lui Achamian să-l distragă cu probleme neînsemnate. Gata.

Astăzi avea să fie ziua. Trebuia să fie.

— Noaptea trecută am primit o veste de la nepotul lui Zin, Iryssas. A găsit pe cineva care prezintă interes.

— Pe cine?

— Un scylvendi.

Iată un nume care rodea inimile copiilor.

Achamian îl privi mijind ochii, dar altfel păru neimpresionat.

— Iryssas a plecat doar de o săptămână sau cam așa. Cum de-a găsit un scylvendi atât de aproape de Momemn?

— Se pare că scylvendiul venea să se alăture Războiului Sfânt.

Achamian păru dezorientat. Proyas își aminti de prima dată când văzuse această privire: în tinerețe, jucând benjuka cu el sub ulmii templului, în grădina tatălui său. Cât se mai bucurase.

De această dată expresia fu trecătoare.

— Vreun fel de înșelăciune? întrebă Achamian.

— Nu știu ce să cred, bătrâne tutor, de asta te-am chemat.

— Trebuie să fie o minciună, spuse Achamian. Scylvendii nu se alătură Războaiele Sfinte ale inrithilor. Suntem doar puțin mai mult decât...

Se opri.

— Dar de ce m-ai chemat *aici*? întrebă el parcă gândind cu voce tare. Doar dacă...

Proyas zâmbi.

— Iryssas trebuie să sosească în curând. Curierul lui a spus că nu poate fi cu mai mult de câteva ore înaintea cetei Majordomului. L-am trimis pe Xinemus să-i aducă aici.

Învăţatul aruncă priviri în jos şi în jurul lor — o mare sclerotică purpurie peste un iris auriu.

— Călătoreşte noaptea?

— Când i-au găsit pe bărbat şi pe însoţitorii lui, aceştia erau urmăriţi de kidruhii Împăratului. Se pare că Iryssas a considerat că ar fi prudent să se întoarcă cât mai repede. Se pare că scylvendiul a făcut nişte afirmaţii destul de provocatoare.

Achamian întinse mâna, ca pentru a se apăra de excesul de detalii!

— Însoţitori?

— Un bărbat şi o femeie. Nu ştiu nimic altceva, numai că niciunul nu e scylvendi, iar bărbatul spune că e un prinţ.

— Şi ce afirmaţii a făcut scylvendiul?

Proyas făcu o pauză pentru a-şi înghiţi fiorii care îi ameninţau vocea.

— Pretinde că ştie felul de a lupta al fanimilor. Pretinde că i-a înfrânt pe câmpul de luptă. Şi îşi oferă cunoaşterea Războiului Sfânt.

În sfârşit Achamian înţelese. Agitaţia. Lipsa de răbdare pentru îngrijorările lui. Proyas văzuse ceea ce jucătorii de benjuka numeau *kut'ma*, sau „mutarea ascunsă”. Spera să-l folosească pe acest scylvendi, oricine ar fi fost el, pentru a-l uza şi pentru a-l înfrânge pe Împărat. Achamian zâmbi fără să vrea. Chiar şi după atâtea cuvinte grele, nu se putea abţine să nu împărtăşească ceva din entuziasmul fostului său elev.

— Deci pretinde că e *kut'ma ta*, spuse el.

— E posibil ca ceea ce spune să fie adevărat, Akka? Sau luptat scylvendii cu fanimii?

— Triburile din sud fac tot timpul incursiuni în Gedeia şi Shigek. Când am fost plasat în Shimeh exista...

— Ai fost în *Shimeh*! îi scăpă lui Proyas.

Achamian se încruntă. La fel ca cei mai mulți profesori, ura întreruperile.

— Am fost în multe locuri, Proyas.

Din cauza Sfatului. Când nu știai unde să cauți, trebuia să cauți peste tot.

— Îmi cer scuze, Akka. Doar că...

Proyas lăasă cuvintele să se piardă, părând intrigat.

Achamian știa că Prințul transformase Shimehul în vârful unui munte, o destinație unde se ajungea numai după ce luptai cu mii. Ideea că un hulitor ar putea doar să coboare de pe o corabie...

— În acea vreme, continuă Achamian, se făcea mare zarvă în legătură cu scylvendii. Cishaurimii au trimis douăzeci dintre ei la Shigek pentru a se alătura unei expediții punitive pe care Padirajahul o pregătea pentru a o trimite în Stepă. Nu s-a mai știut nimic nici despre armata Padirajahului, nici despre Cishaurimi.

— Scylvendii i-au masacrat.

Achamian încuviință.

— Deci, da, e posibil ca scylvendiul tău să se fi luptat cu fanimii și să-i fi învins. E chiar posibil să aibă informații de împărtășit. Dar de ce le-ar împărtăși cu noi? Cu inrithii? Asta e întrebarea.

— Atât de adânc ne urăsc?

Achamian zări imaginea unei năvale de lăncieri scylvendi, urlând, galopând în focul și tunetul vocii lui Seswatha. O imagine din Vise.

Clipi.

— Urăște un preot momic taurul al cărui gât îl taie? Nu. Ține minte că, pentru scylvendi, întreaga lume e un altar de sacrificiu, iar noi suntem doar jertfele rituale. Nu merităm nici măcar disprețul lor, de aceea acest lucru e atât de extraordinar. Un *scylvendi* alăturându-se unui Război Sfânt? E ca și cum... ca și cum...

— Ca și cum noi am intra în țarcurile cu jertfe, termină Proyas pe un ton mâhnit, și am face un târg cu animalele.

— Exact.

Prințul încoronat strânse din buze, privi peste tabără, căutând un semn al speranțelor lui năruite, presupuse Achamian. Nu-l văzuse niciodată pe Proyas astfel — nici măcar în copilărie. Părea atât de... fragil.

Atât de disperată e situația? Ce anume îți este teamă că vei pierde?

— Dar bineînțeles, adăugă Achamian pe un ton împăciuitoare, după victoria lui Conphas la Kiyuth, e posibil ca lucrurile să se fi schimbat drastic.

De ce trebuia mereu să-i poarte astfel de grijă?

Proyas îi aruncă o privire cu coada ochiului, își curbă buzele într-un rânjete sardonice. Își întoarse privirea către întinderea încălțată de corturi, pavilioane și alei de dinaintea lor, apoi spuse:

— Nu sunt încă atât de prăpădit, bătrâne...

Se opri mijind ochii.

— Acolo! exclamă el, arătând către ceva care nu îi sărea lui Achamian în ochi. Vine Zin. Cât de curând vom afla dacă acest scylvendi este kut'ma mea sau nu.

De la disperare la nerăbdare într-o clipire. *Va fi un rege primejdios*, se gândi Achamian fără să vrea. Asta dacă supraviețuia Războiului Sfânt.

Achamian înghiți, simți gust de praf pe dinți. Obişnuința, mai ales când era combinată cu groază, făcea viitorul ușor de ignorat. Dar nu putea face asta. Cu atâtea bărbați cu înfățișare războinică adunați într-un singur loc, ceva catastrofal pur și simplu trebuia să urmeze. Era o lege la fel de inexorabilă ca oricare dintre cele ale logicii lui Ajencis. Cu cât își amintea asta mai des, cu atât avea să fie mai pregătit când avea să vină vremea. *Undeva, cândva, mii dintre miile din jurul meu vor zăcea morți.*

Întrebarea sâcâitoare, cea pe care o găsea atât de morbidă încât părea smintită, dar pe care se simțea obligat să o pună, era: *Cine? Cine va muri? Cineva trebuie să o facă.*

Eu?

În sfârșit privirea lui îi găsi pe Xinemus și pe ceata lui călare prin încălceala taberei. Bărbatul arăta tras la față,

așa cum era și de așteptat, având în vedere că Prințul său îl trimisese călare în miezul nopții. Fața lui cu barba tăiată drept era întoarsă către ei. Achamian era sigur că se uita la el mai degrabă decât la Proyas.

Vei muri, bătrâne prieten?

— Îl vezi? întrebă Proyas.

La început Achamian crezu că se referă la Xinemus, dar apoi îl văzu pe scylvendi, călare și el, vorbind cu un Iryssas cu părul vâlvoi. Priveliștea îi dădu fiori.

Proyas îl privea, dornic parcă să-i măsoare reacția.

— Ce nu-i bine? întrebă el.

— Doar că a trecut...

Achamian își trase răsuflarea.

— Ce-a trecut?

Atât de multa vreme... Două mii de ani mai exact, de când văzuse ultima dată un scylvendi.

— În timpul Apocalipsului... începu el, apoi vocea i se pierdu, ezitantă.

De ce devenea mereu așa sfios când vorbea de aceste lucruri, de aceste lucruri *reale*?

— În timpul Apocalipsului, scylvendii au trecut de partea Non-Zeului. Au măcelărit Kyraneasul, au jefuit Mehtsoncul și au asediat Sumna la puțină vreme după ce Seswatha s-a refugiat acolo...

— Vrei să spui „aici”, zise Proyas.

Achamian îl privi întrebător.

— După ce Seswatha s-a refugiat *aici*, explică Proyas, unde se afla cândva străvechiul Kyraneas.

— D-da... Aici.

Aici, unde stătea el, *era* locul străvechiului Kyraneas. Aici — doar parcă îngropat sub straturi. Seswatha trecuse chiar prin Momemn o dată, deși atunci se numea Monemora și era doar ceva mai mare decât un orașel. Iar asta, își dădu Achamian seama, era sursa neliniștii sale. De obicei, nu avea probleme în a ține cele două ere, cea prezentă și cea apocaliptică, despărțite. Dar acest scylvendi... Părea că poartă străvechi nenorociri în frunte.

Achamian studie silueta care se apropia, brațele groase, vărgate de cicatrice, chipul brutal cu ochi care nu vedeau decât dușmani morți. Un alt bărbat, la fel de murdar și de ponosit după călătorie ca și scylvendiul, dar blond și purtând o barbă de norsirai, călărea nu departe în spatele său. Vorbea cu o femeie, de asemenea blondă, care se legăna precar în șa. Achamian medită la ei o clipă — femeia părea rănită — dar se trezi că atenția îi era atrasă inexorabil înapoi la scylvendi.

Un scylvendi. Părea prea bizar pentru a putea fi crezut. Exista un înțeles mai mare dincolo de asta? Îndurase atât de multe vise despre Anasûrimbor Celmomas în ultima vreme și acum asta, o viziune în carne și oase a străvechiului sfârșit al lumii. Un scylvendi!

— Să nu ai încredere în el, Proyas. Sunt cruzi, cu totul lipsiți de milă. La fel de sălbatici ca srancii și cu mult mai vicleni.

Proyas râse.

— Știai că nansurii încep fiecare toast și fiecare rugăciune cu un blestem împotriva scylvendilor?

— Am auzit.

— Ei bine, acolo unde tu vezi o stafie din coșmarurile tale, Învățatul, eu văd un dușman al dușmanului meu.

Achamian își dădu seama că speranța lui Proyas fusese reaprinsă la vederea barbarului.

— Nu. Vezi un dușman și atât. E un păgân, Proyas. Anatemă.

Prințul încoronat îl privi tăios.

— Ca și tine.

Asemenea greșeală! Cum să-l facă să înțeleagă?

— Proyas, trebuie...

— Nu, Achamian! strigă Prințul. Eu nu „trebuie” nimic! Măcar de data asta scutește-mă de presimțirile tale întunecate! Te rog!

— M-ai chemat ca să îți dau sfaturi, se răsti Achamian.

Proyas se răsuci.

— Insolența nu-ți vine bine, bătrâne profesor. Ce-i cu tine? Te-am chemat ca să-mi dai sfaturi, da, dar în schimb

imi oferi pălăvrăgeală. Un sfetnic, după cum se pare că ai uitat, îi oferă Prințului său informațiile necesare pentru o judecată cumpătată. Nu trage propriile concluzii și apoi își muștră Prințul pentru că nu le împărtășește.

Se întoarce rânjind disprețuitor.

— Acum știu de ce Mareșalul își face atâta sânge rău din cauza ta.

Cuvintele îl usturară. Achamian putea vedea pe chipul lui că Proyas intenționase să-l rănească, să îi dea o lovitură cât de mortală cu putință. Nersei Proyas era un comandant, unul care se lupta cu un Împărat pentru sufletul unui război sfânt. Avea nevoie de hotărâre, de unanimitate și, mai ales, de ascultare. Scylvendiul aproape ajunsese lângă ei.

Achamian știa toate acestea și totuși cuvintele îl usturau.

Ce-i cu mine?

Xinemos trase de frâie, oprindu-și murgul la poalele dealului. Îi salută în timp ce descăleca. Pe Achamian nu îl îndemnă inima să îi răspundă la fel. *Ce vorbești despre mine, Zin? Ce vezi?*

Primindu-și semnalul de la Xinemos, ceata se învârti în jurul lui o clipă. Achamian îl auzi pe Iryssas dojenindu-l pe norsirai pentru înfățișarea lui, de parcă bărbatul era un frate prin alianță, nu un străin pe cale să îi întâlnească prințul. Murmurând și pășind osteniți, începură să urce coasta dealului. Descălecat, scylvendiul se înălța deasupra lui Xinemos — deasupra tuturor, de fapt, cu excepția norsiraiului. Avea talia îngustă, iar umerii lui lați erau foarte puțin aplecați. Părea înfometat, nu ca un cerșetor, ci ca un lup.

Proyas îi aruncă lui Achamian o ultimă privire înainte de a-și întâmpina oaspeții. *Fii ceea ce trebuie să fii*, îl avertiză ochii lui.

— Prea rar înfățișarea unui om este pe măsura zvonurilor, spuse Prințul în sheyică.

Ochii lui întârziară asupra mușchilor care se împlteau pe brațele barbarului.

— Dar tu arăți la fel de feroce pe cât afirmă reputația poporului tău, scylvendi.

Achamian se trezi că îi lua lui Proyas în nume de rău tonul prietenos. Capacitatea sa de a înlocui fără efort certurile cu salutările, de a fi acru într-o clipă și amabil în următoarea, îl tulburase mereu pe Achamian. Considerase mereu că o asemenea mobilitate a emoțiilor dovedea o capacitate îngrijorătoare de amăgire.

Scylvendiul îl privi amenințător pe Proyas, nu spuse nimic. Lui Achamian i se făcu pielea de găină. Își dădu seama că bărbatul purta o Choree vârită în cingătoare. Îi auzea șoapta abisală.

Proyas se încruntă.

— Știu că vorbești sheyica, prietene.

— Dacă îmi amintesc bine, spuse Achamian în conriyană, scylvendii nu prea au răbdare cu complimentele piezișe, Prințul meu. Le consideră nedemne pentru un bărbat.

Ochii albaștri înghețați ai barbarului fulgerară spre el. Ceva din interiorul lui Achamian, ceva care știa să aprecieze amenințările fizice, începu să tremure.

— Cine e acesta? întrebă bărbatul cu accent pronunțat.

— Drusas Achamian, spuse Proyas pe un ton mult mai țeapăn acum. Un vrăjitor.

Scylvendiul scui pă, dar Achamian nu-și dădu seama dacă în semn de dispreț sau ca apărare superstițioasă împotriva vrăjitoriei.

— Dar nu e treaba ta să pui întrebări, continuă Proyas. Oamenii mei v-au salvat, pe tine și pe însoțitorii tăi, de nansuri și pot foarte ușor să le poruncesc să vă ducă înapoi. Înțelegi?

Barbarul ridică din umeri.

— Întreabă ce vrei.

— Cine ești?

— Sunt Cnaiür urs Skiötha, Căpețenia utemoților.

Oricât de limitate erau cunoștințele sale despre scylvendi, Achamian auzise de utemoți, la fel ca orice alt învățat al Mandatului. Conform Viselor, Sathgai, Regele-

Triburilor care îi condusesese pe scylvendi sub comanda Non-Zeului, fusese utemot. Putea să fie o coincidență?

— Utemoții, Prințul meu, îi murmură Achamian lui Proyas, sunt un trib din nordul îndepărtat al Stepei.

Din nou, barbarul îl străpunse cu o privire de gheață. Proyas încuviință.

— Deci spune-mi, Cnaiür urs Skiötha, de ce ar face un lup scylvendi o călătorie atât de lungă pentru a ține sfat cu câinii inrithi?

Scylvendiul pe jumătate zâmbi, pe jumătate rânji disprețuitor. Achamian își dădu seama că deținea aroganța aceea specifică barbarilor, certitudinea necugetată că viața dură din ținutul lui îl făcea mult mai dur decât oricare bărbat civilizat. *Suntem cu toții niște muieri neputincioase pentru el*, se gândi Achamian,

— Am venit, spuse el răspicat, pentru a-mi vinde înțelepciunea și sabia.

— Ca mercenar? Întrebă Proyas. Nu cred, prietene. Achamian îmi spune că nu există mercenari scylvendi.

Achamian încercă să înfrunte privirea lui Cnaiür. Nu reuși.

— Lucrurile au mers prost pentru tribul meu la Kiyuth, explică barbarul. Și încă și mai prost când ne-am întors pe pășunile noastre. Cei câțiva din neamul meu care au supraviețuit luptei cu nansurii au fost nimiciți de vecinii noștri din sud. Turmele ne-au fost furate. Nevestele și copiii ne-au fost luați prizonieri. Utemoții nu mai sunt.

— Și ce? se răsti Proyas. Speri să faci din inrithi tribul tău? Te aștepți să cred asta?

Tăcere. O clipă de înfruntare între doi bărbați neîmblânziți.

— Ținutul meu m-a respins. Mi-a răpit vatra și turma. Așa că eu m-am lepădat de ținut la rândul meu. E așa greu de crezut?

— Dar atunci de ce... începu Achamian în conriyană, doar pentru a fi redus la tăcere de mâna lui Proyas.

Prințul conriyan îl studie pe barbar. În tăcere, cântărindu-l în felul acela descurajant pe care îl văzuse

folosindu-l pentru a-i cântări și pe alții: de parcă el era centrul absolut al judecății. Dar dacă Cnaiür urs Skiötha se simțea încurcat, nu o arătă.

Proyas răsuflă adânc, de parcă luase o hotărâre riscantă și deci importantă.

— Spune-mi, scylvendi, ce știi despre Kian?

Achamian deschise gura pentru a protesta, dar ezită când văzu încruntătura lui Xinemus. *Nu-ți uita locul!* striga chipul Mareșalului.

— Multe și puține, răspunse Cnaiür.

Acesta era genul de răspuns pe care Proyas nu îl putea suferi. Dar, la urma urmei, scylvendiul nu făcea decât să joace același joc ca și Prințul. Proyas voia să afle ce știa scylvendiul despre fanimi înainte de a da pe față cât anume avea *nevoie* ca el să știe. Altfel bărbatul ar fi putut să-i spună ceea ce voia să audă. Dar răspunsul evaziv însemna că scylvendiul simțise asta. Iar asta însemna că era neobișnuit de perspicace. Achamian își ridică ochii de-a lungul brațelor cu cicatrice ale bărbatului, încercând să-i numere swazondele dintr-o privire. Nu putu.

Foarte mulți, se gândi el, *l-au subestimat pe acest bărbat*.

— Dar despre război? Întrebă Proyas. Ce știi despre felul de a lupta al kianinilor?

— Multe.

— Cum așa?

— Acum opt ani, kianinii au invadat Stepa la fel cum au făcut nansurii, sperând să pună capăt incursiunilor noastre în Gedeia. I-am înfruntat într-un loc numit Zirkirta. I-am zdrobit. Astea de aici — își trecu un deget gros peste câteva cicatrice de jos, de lângă încheietura mâinii drepte — sunt acea bătălie. Asta e generalul lor, Hasjinnet, fiul lui Skauras, Sapatîșahul Shigekului.

În vocea lui nu se simțea mândrie. Nu făcea decât să descrie un fapt — cam la fel cum ar fi descris nașterea unui mânz pe pășunile sale, își imaginează Achamian.

— L-ai ucis pe fiul Sapatîșahului?

— În cele din urmă, da, spuse scylvendiul. Întâi l-am făcut să cânte.

Câțiva dintre privitorii conriyenii râseră tare, și, deși Proyas nu îi acordă decât un zâmbet distant, Achamian își dădea seama că exulta. În ciuda purtării lui necioplite, scylvendiul spunea exact ceea ce Proyas sperase să audă.

Dar Achamian nu era convins încă. Cum puteau afla dacă utemoții fuseseră nimiciți? Și, mai important, ce avea asta de a face cu faptul că își riscase viața traversând Nansuriumul pentru a se alătura Războiului Sfânt? Achamian se trezi privind peste umărul stâng al scylvendiului la norsiraiul care îl însoțise. Privirile li se întâlniră o clipă și Achamian fu izbit de puterea cu care sugerau înțelepciune și mâhnire. Inexplicabil, se gândi: *El... El are răspunsul.*

Dar avea Proyas să-și dea seama de asta înainte de a-l lua sub protecția lui? Conriyenii luau ospitalitatea absurd de în serios.

— Deci cunoști tacticile kianinilor? Întreba Proyas.

— Le cunosc. Chiar și atunci, fusesem căpetenie de mulți ani. l-am fost sfetnic Regelui-Triburilor.

— Mi le-ai putea descrie?

— Aș putea...

Prințul Încoronat rânji, de parcă în sfârșit recunoscuse o scânteie de asemănare cu acest om. Achamian nu putu decât să privească cu îngrijorare amorțită. Știa că orice întrerupere avea să fie înlăturată cu o fluturare de mână.

— Ești precaut, spuse Proyas, ceea ce e bine. Un păgân într-un Război Sfânt ar trebui să fie precaut. Dar nu trebuie să îți faci griji în privința mea, prietene.

Scylvendiul pufni.

— De ce anume?

Proyas își deschise brațele, făcând semn către vârtejurile și dezordinea de corturi care se întindeau spre depărtări.

— Ai mai văzut vreodată o asemenea adunare? Gloria inrithilor s-a reunit pe aceste câmpuri, scylvendi. Cele Trei Mări nu au fost nicicând atât de pașnice. Întreaga lor

violență este adunată aici. Iar când va porni la luptă împotriva fanimilor, te asigur, lupta ta de la Kiyuth va părea doar o încăierare prin comparație.

— Și când va porni la luptă?

Proyas făcu o pauză.

— Asta ar putea foarte bine să depindă de tine.

Barbarul se holbă la el, năucit.

— Războiul Sfânt e paralizat, scylvendi. O oaste, mai ales una atât de mare, măsăluște cu stomacul. Dar Ikurei Xerius III-lea, în ciuda înțelegerilor făcute acum mai bine de un an, refuză să ne dea proviziile de care avem nevoie. Shriahul îi poate ordona Împăratului prin lege ecleziastică să ne aprovizioneze, dar nu poate cere ca nansurii să pornească la luptă cu noi.

— Porniți fără ei dară.

— Așa am face, dar Shriahul șovăiește. Acum câteva luni, câțiva Oameni ai Colțului au primit proviziile de care aveau nevoie supunându-se cererilor Împăratului...

— Iar acestea sunt...?

— Să semnăm un Înscris prin care cedăm Imperiului toate pământurile cucerite.

— Inacceptabil.

— Nu și pentru Marile Nume de care vorbeam. Au crezut că sunt invincibili, că dacă așteptau ca restul să se adune avea să li se fure gloria. Ce înseamnă o semnătură pe o bucată de hârtie în comparație cu gloria? Așa că au pornit la luptă, au intrat în ținuturile fanimilor și au fost nimiciți pe de-a-ntregul.

Scylvendiul ridică gânditor o mână la bărbie — un gest straniu de dezarmant pentru un bărbat cu o înfățișare atât de sălbatică, se gândi Achamian.

— Ikurei Conphas, spuse el hotărât.

Proyas ridică admirativ din sprâncene. Chiar și Achamian fu impresionat.

— Continuă, spuse Prințul.

— Shriahul vostru se teme că fără Conphas Războiul Sfânt va fi nimicit cu totul. Așa că refuză să-i ceară

Împăratului să vă aprovizioneze, îngrozit că ceea ce s-a petrecut înainte s-ar putea repeta.

Proyas zâmbi amar.

— Într-adevăr. Iar Împăratul, desigur, a făcut din Înscriș prețul lui Conphas. Se pare că singurul mod în care Maithanet își poate mânui unealta este s-o vândă.

— Să te vândă pe tine.

Proyas trase adânc aer în piept.

— Să nu te îndoiești că sunt un om cucernic, scylvendi. Nu mă îndoiesc de Shriahul meu, doar de judecata lui în ceea ce privește întâmplările recente. Sunt convins că Împăratul încearcă o cacealma, că îl va trimite pe Conphas și Coloanele sale chiar dacă nu îi vom semna blestematul de Înscriș, pentru a trage orice foloase poate de pe urma Războiului Sfânt...

Achamian își dădu pentru prima dată seama că Proyas chiar se temea că Maithanet ar putea capitula. Și de ce nu? Dacă Sfântul Shriah putea înghiți Turnurile Stacojii, nu putea el să înghită și Înscrișul Împăratului?

— Speranța mea, continuă Proyas, și e doar o speranță, este că Maithanet te-ar putea accepta ca un înlocuitor pentru Conphas. Cu tine ca sfătuitor, Împăratul nu mai poate afirma că ignoranța noastră ne va duce la pieire.

— Înlocuitorul Exalt-Generalului? repetă căpetenia scylvendi.

Se cutremură de ceea ce Achamian recunoscuse drept răs.

— Ți se pare amuzant, scylvendi? întrebă Proyas, derutat.

Achamian prinse ocazia.

— Din cauza a ceea ce s-a petrecut la Kiyuth, murmură el repede în conriyană. Gândește-te ce ură trebuie să îi poarte lui Conphas din cauza a ceea ce s-a petrecut la Kiyuth.

— Răzbunare? se răsti Proyas înapoi, tot în conriyană. Crezi că ăsta e motivul pentru care a venit aici? Ca să se răzbune pe Ikurei Conphas?

— Întreabă-l! De ce a venit aici și *cine sunt ceilalți?*

Proyas îi aruncă lui Achamian o privire în care întristarea fu înfrântă de încuviințare. Aproape că fusese amăgit de înflăcărare. Aproape că adusese un scylvendi la vatra sa — un scylvendi! — fără să pună nici o întrebare serioasă.

— Nu-i cunoști pe nansuri, spunea barbarul. Marele Ikurei Conphas înlocuit de un scylvendi? O să facă mai mult decât să se vaite și să scrâșnească din dinți.

Proyas ignoră remarca.

— Un lucru continuă să mă tulbure, scylvendi... Înțeleg că tribul tău a fost nimicit, că ținutul tău s-a întors împotriva ta, dar de ce ai venit *aici*? De ce, dintre toate locurile, ar alege un scylvendi să traverseze Imperiul? De ce s-ar alătura un păgân unui Război Sfânt?

Aceste cuvinte șterseră amuzamentul de pe chipul lui Cnaiür urs Skiötha, lăsând doar prudența. Achamian îl privi cum se încordează. Părea o ușă care dădea spre ceva prea îngrozitor pentru a fi deschisă.

Apoi, de dinapoia barbarului, o voce răsunătoare spuse:

Eu sunt motivul pentru care Cnaiür a venit aici.

Toți ochii se întoarseră către norsiraiul fără nume. Purtarea bărbatului era poruncitoare în ciuda zdrențelor în care era îmbrăcat, ținuta cuiva care trăise o viață de autoritate absolută. Dar era cumva reținută, parcă înmuiată de greutate și necazuri. Femeia care îi încleșta talia aruncă priviri firoase fiecărei fețe în parte, aparent ultragiată și în același timp derutată de privirile lor scrutătoare. *Cum se poate să nu știți?* strigau ochii ei.

— Și tu cine ești? îl întrebă Proyas pe bărbat.

Ochii limpezi, albaștri, clipiră. Chipul senin se înclină doar atât cât trebuia dinaintea unui egal.

— Sunt Anasûrimbor Kellhus, fiul lui Moënghus, spuse bărbatul în sheyică, cu accent puternic. Un prinț al nordului. Din Atrithau.

Achamian căscă gura fără să înțeleagă. Apoi numele, Anasûrimbor, îl izbi ca o lovitură neașteptată în stomac. Îi tăie răsuflarea. Se trezi întinzând o mână, înșfăcând brațul lui Proyas.

Nu se poate.

Proyas îi aruncă o privire tăioasă, avertizându-l să-și țină gura. *Va fi vreme mai încolo pentru întrebările tale, Învățatule.* Ochii lui se întoarseră la străin.

— Un nume puternic.

— Nu pot spune nimic despre sângele meu, răspunse norsiraiul.

Un copil din sămânța mea se va întoarce, Seswatha...

— Nu arăți ca un Prinț. Să cred că îmi ești egal?

— Nu pot nici să-ți spun ce să crezi. În ceea ce privește înfățișarea mea, tot ce pot spune e că pelerinajul a fost aspru.

Un Anasûrimbor se va întoarce...

— Pelerinaj?

— Da. Spre Shimeh... Am venit să murim pentru Colț.

... la sfârșitul lumii.

— Dar Atrithau e dincolo de hotarul celor Trei Mări. Cum ai știut de Războiul Sfânt?

O ezitare, de parcă era speriat și nu foarte convins de ceea ce urma să spună.

— Vise. Cineva mi-a trimis vise.

Nu se poate!

— Cineva? Cine?

Bărbatul nu-i putu răspunde.

Capitolul XVI

Momemn

Aceia dintre noi care au supraviețuit vor fi mereu năuciți când își vor aminti de sosirea lui. Și nu doar pentru că era atât de diferit atunci. Într-un fel straniu nici nu s-a schimbat vreodată. Noi ne-am schimbat. Dacă pare atât de diferit acum, e pentru că el a fost cel care a transformat temeliile.

Sfârșitul primăverii, 4111 Anul-Colțului, Momemn

Soarele tocmai apusese. Bărbatul care își spunea Anasûrimbor Kellhus ședea cu picioarele încrucișate în lumina focului său, dinaintea unui pavilion ale cărui pante din pînză fuseseră brodate cu vulturi negri — un dar de la Proyas, presupuse Achamian. Ca înfățișare bărbatul nu avea nimic care să impresioneze pe loc, poate doar părul lung, de culoarea paiului, la fel de moale ca blana de hermină și curios de nelalocul lui în lumina focului. Păr merit pentru soare, se gândi Achamian. Tânăra femeie rănită care se încleștase atât de sălbatic de el cu o zi înaintea ședea lângă el, îmbrăcată cu o rochie simplă, dar elegantă. Cei doi se îmbăiaseră și își schimbaseră zdrențele cu haine alese chiar dintre gătelile Prințului.

În timp ce se apropia, Achamian fu izbit de frumusețea femeii. Arătase ca o orfană bătută mai devreme.

Îi urmăriră amândoi apropierea, cu fețele animate de lumina focului.

— Tu trebuie să fii Drusas Achamian, spuse Prințul din Atrithau.

— Văd că Proyas te-a avertizat în privința mea.

Bărbatul zâmbi înțelegător — mult mai mult decât înțelegător. Achamian nu mai văzuse niciodată un asemenea zâmbet. Părea să îl înțeleagă mult mai mult decât voia să fie înțeles.

Apoi îl lovi revelația.

Îl cunosc pe bărbatul acesta.

Dar cum puteai recunoaște pe cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată? Doar printr-un fiu sau printr-un alt neam... Imagini din visele recente, despre cum ținea chipul mort al lui Anasûrimbor Celmomas în poală, îi fluturară dinaintea ochilor minții. Asemănarea era izbitoare: ridul dintre sprâncene, golul prelung al obrazilor, ochii înfundați în orbite.

E un Anasûrimbor! Dar e imposibil...

Dar vremurile păreau pline de lucruri imposibile.

Adunat în jurul zidurilor macabre ale Momemnului, Războiul Sfânt era o priveliște la fel de uluitoare ca oricare alta din coșmarurile lui Achamian despre Vechile Războaie — poate doar cu excepția sfâșietoarelor Bătălii din Agongorea și Asediul lipsit de speranță al Golgoterrathului. Sosirea scylvendiului și a Prințului din Atrithau nu făcuse decât să confirme scara absurdă a Războiului Sfânt, de parcă înseși străvechile povești veniseră să-l comenteze.

Un copil din sămânța mea se va întoarce, Seswatha — un Anasûrimbor se va întoarce...

Oricât de remarcabilă ar fi fost sosirea scylvendiului, mirosea a întâmplare. Dar Prințul Anasûrimbor Kellhus din Atrithau era o altă poveste. Anasûrimbor! Asta era un nume. Dinastia Anasûrimbor fusese a treia și cea mai magnifică dintre dinastiile care domniseră peste Kûniûri — linia de sânge pe care Mandatul o crezuse retezată de mii de ani, dacă nu prin moartea lui Celmomas al II-lea pe Câmpiile Eleneöt, atunci cu siguranță prin devastarea marelui Trysë la puțină vreme după aceea. Dar nu era așa. Sângele celui mai mare dintre rivalii Non-Zeului fusese păstrat cumva. Imposibil.

... la sfârșitul lumii.

— Proyas m-a avertizat, spuse Kellhus. Mi-a spus că cei ca tine îndură coșmaruri despre strămoșii mei.

Achamian se simți trădat de aceste vorbe. Aproape că-l putea auzi pe Prinț: *„Va bănuî că ești un agent al Sfatului... Și dacă trece peste asta, va spera că Atrithau încă se luptă cu Sfatul și că îi aduci vești despre dușmanul său evaziv. Fă-i pe plac dacă vrei. Dar nu încerca să-l convingi că Sfatul nu există. Nu va asculta niciodată.”*

— Dar am considerat mereu, continuă Kellhus, că trebuie să călărești o zi pe calul altuia înainte să îl critici.

— Ca să-l înțelegi mai bine?

— Nu, răspunse bărbatul cu un licăr în priviri și ridicând din umeri. Pentru că atunci ești deja la o zi distanță și ai calul lui...

Achamian scutură jalnic din cap și rânji, iar după o clipă izbucniră toți trei în râs.

Îmi place acest om. Dacă e cine pretinde a fi?

În timp ce râsul lor se pierdea, Kellhus îi făcu cunoștință cu femeia, Serwë, și îi ură bun venit. Achamian se așează cu picioarele încrucișate de partea cealaltă a focului.

Achamian rar aborda o situație ca aceea cu un plan bine conturat. De obicei venea cu câteva curiozități și nimic mai mult. În timp ce își exprima acele curiozități avea să pună întrebări, iar apoi avea să caute indicații în răspunsurile primite, anume semne grăitoare în cuvinte sau pe chipuri. Avea încredere că atunci când avea să găsească ceea ce căuta avea să își dea seama. Un spion știa întotdeauna.

Dar chiar de la început această metodă se dovedi nepotrivită. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca Anasûrimbor Kellhus.

Exista vocea lui, care părea mereu acordată pe tonul unei promisiuni. Uneori, Achamian chiar se trezea chinându-se să asculte, nu pentru că bărbatul murmură sau pentru că accentul lui îi făcea cuvintele greu de înțeles — vorbea remarcabil de fluent având în vedere sosirea lui recentă — ci pentru că vocea lui avea dimensiune. Părea să șoptească: *Există ceva mai mult decât îți spun... Ascultă doar și vei vedea.*

Și exista chipul lui, drama sinceră a expresiei sale. Avea un fel de inocență, o concizie a manifestării pe care o aveau doar tinerii — deși în niciun caz nu îi păru naiv lui Achamian. Bărbatul părea pe rând înțelept, amuzat și întristat fără să se prefacă, de parcă simțea propriile emoții și emoțiile altora cu o promptitudine surprinzătoare.

Și existau ochii lui, lucind blând în lumina focului, albaștri ca apa care te însetează. Erau ochi ce urmăreau fiecare cuvânt de-al lui Achamian, de parcă, oricât de atent ar fi fost, nu era de ajuns pentru cât de important era ceea spunea. Și, cu toate acestea, păreau bântuiți de o reținere stranie — nu reținerea celor care trag concluzii și nu îndrăznesc să le rostească, ca Proyas, ci reținerea cuiva care trăia cu certitudinea că nu e treaba lui să judece.

Dar, mai mult ca orice, ceea ce spunea bărbatul îi inspira venerație lui Achamian.

— Și de ce te-ai alăturat Războiului Sfânt? întrebă Achamian, încercând să se convingă că încă bănuia că răspunsul pe care i-l dăduse lui Proyas nu era adevărat.

— Te referi la vise, răspunse Kellhus.

— Presupun că da.

O scurtă clipă, Prințul din Atrithau îi aruncă o privire paternă, aproape mâhnită, de parcă Achamian încă nu înțelesese regulile acestei întâlniri neprevăzute.

— Viața a fost o reverie fără sfârșit pentru mine înaintea viselor, explică el. Ea însăși un vis, poate... Visul de care întrebi — visul despre Războiul Sfânt — a fost un vis care *trezește*. Un vis care *transformă* într-un vis viața de dinaintea lui. Ce faci când ai un astfel de vis? întrebă el. Te culci înapoi?

Achamian îi întoarse zâmbetul.

— Ai putea?

— Să adormi înapoi? Nu. Niciodată. Nici măcar dacă ai vrea. Somnul nu se obține prin voință. Nu poate fi apucat ca un măr pentru a potoli foamea. Somnul e ca ignoranța sau uitarea... Cu cât te străduiești mai tare să obții asemenea lucruri, cu atât mai mult acestea se îndepărtează de tine.

— Ca dragostea, adăugă Achamian.

— Da, ca dragostea, spuse Kellhus domol, aruncând o scurtă privire către Serwë. Și de ce te-ai alăturat tu, un vrăjitor, Războiului Sfânt?

Întrebarea îl luă pe Achamian pe nepregătite. Se trezi răspunzând mai deschis decât intenționase.

— Nu știu de ce... Pentru că astea sunt instrucțiunile pe care le-am primit de la Școala mea, presupun.

Kellhus zâmbi blând, parcă recunoscând o durere împărtășită.

— Dar care este scopul tău aici?

Achamian își mușcă buza, dar altfel nu se clinti dinaintea umilinței.

— Căutăm un rău străvechi și neîmpăcat, spuse el rar, cu necazul celor obișnuiți să fie luați adesea în râs. Un rău pe care nu l-am mai putut găsi de mai bine de trei sute de ani. Și totuși noapte după noapte suntem îndurerați de vise despre groaza pe care acest rău a adus-o cândva.

Kellhus încuviință, ca și cum chiar și această mărturisire nebunească își găsea un corespondent în viața sa.

— E greu, nu-i așa, să cauți lucruri pe care nu le poți vedea?

Aceste cuvinte îl umplură pe Achamian de o întristare inexplicabilă.

— Da... Foarte greu.

— Poate că tu și cu mine nu suntem atât de diferiți, Achamian.

— Ce vrei să spui?

Dar Kellhus nu răspunse. Nu era nevoie. Achamian își dădu seama că bărbatul îi simțise lipsa de încredere de mai devreme și îi răspunsese arătându-i ironia unui om chinuit de vise refuzându-i altuia extazul viselor sale. Dintr-odată, Achamian se trezi crezând povestea bărbatului. Altfel cum ar mai fi putut să creadă în el însuși?

Achamian își dădu seama că, în ciuda acestor momente de învățătură subtilă, felul de a vorbi și de a se purta al bărbatului nu avea nimic poruncitor.

Conversația lor era golită de rivalitățile intangibile care atârnavă ca un miros, uneori dulce, dar de cele mai multe ori acru, deasupra schimburilor de vorbe dintre alți bărbați. Din această cauză, conversația lor părea o călătorie. Uneori râdeau, alteori tăceau, potoliți de seriozitatea temelor de discuție. Iar aceste momente erau ca niște popasuri, mici sanctuare care îndrumau un pelerinaj.

Achamian își dădu seama că acest bărbat nu era interesat să-l convingă de nimic. Erau lucruri pe care voia să i le arate, desigur, lucruri pe care spera să le împărtășească, dar fiecare îi era oferit într-un cadru de înțelegere mutuală: *Să ne lăsam mișcați, tu și cu mine, de înseși lucrurile acestea. Să ne descoperim unul pe altul.*

Înainte de a veni la focul lor, Achamian se pregătise să fie foarte suspicios, chiar să critice amar tot ce urma să spună acest bărbat. Străvechiul Nord era căminul a nenumărate triburi de sranci, marile lui orașe — Trysë, Sauglish, Myclai, Kelmeöl și celelalte — erau cu toatele ruine sfîrtecate, moarte de două mii de ani. Iar unde hălăduiau srancii, oamenii nu puteau merge. Străvechiul Nord era întunecat pentru Mandat. Inscrutabil. Iar Atrithau era o făclie singuratică în acel întuneric, fragilă dinaintea străvechii umbre lungi a Golgoterathului. O singură lumină împotriva beznei din inima Sfatului.

Cu secole în urmă, când Sfatul încă se mai hărțuia deschis cu Mandatul, Atyersusul menținuse o misiune în Atrithau. Dar misiunea tăcuse cu secole în urmă, cu puțină vreme înainte ca însuși Sfatul să se retragă în umbră. Trimiseseră periodic expediții în nord pentru a investiga, dar eșuaseră fără excepție: fie erau întoarse din drum de galeothi, care erau extrem de protectori cu ruta caravanei de nord, fie dispăreau în întinsa Câmpie Istyuli și nu se mai întorceau vreodată.

Prin urmare, Mandatul știa foarte puține despre Atrithau, doar ceea ce putea fi adunat de la negustorii care reușeau să supraviețuiască marii călătorii de la Atrithau la Galeoth. Și Achamian știa deci că va fi cu totul limitat la faptele pe care i le va descrie Kellhus. Nu avea niciun mod de a ști dacă îi spunea adevărul — niciun fel de a ști dacă era măcar un prinț.

Și, cu toate acestea, Anasûrimbor Kellhus era un om care mișca sufletele celor din jurul lui. Vorbind cu el, Achamian se trezi că înțelege lucruri pe care cu greu le-ar fi înțeles altfel, că găsește răspunsuri la curiozități pe care nu îndrăznise să le recunoască — de parcă propriul suflet îi fusese în același timp stârnit și deschis. Conform comentariilor, filozoful Ajencis fusese un astfel de om. Și cum ar fi putut să mintă un om ca Ajencis? Era de parcă Kellhus însuși era o revelație. Un model al Adevărului.

Achamian se trezi că are încredere în el — încredere în ciuda unei mii de ani de bănuieli.

Noaptea se adânci și focul ardea primejdios de slab. Serwë, care spusese foarte puține, zăcea adormită cu capul în poala lui Kellhus. Chipul ei adormit stârni o singurătate palidă în sufletul lui Achamian.

— O iubești? întrebă Achamian.

Kellhus zâmbi trist.

— Da... Am nevoie de ea.

— Te venerează, să știi. Îmi dau seama din felul în care te privește.

Dar asta păru să-l întristeze pe Kellhus. Chipul i se întunecă.

— Știu, spuse el în cele din urmă. Dintr-un motiv sau altul, mă vede drept mai mult decât sunt de fapt... Și alții fac asta.

— Poate, spuse Achamian cu un zâmbet pe care îl simțea curios de fals, știu ceva ce tu nu știi.

Kellhus ridică din umeri.

— Poate.

Îl privi deschis pe Achamian. Apoi, cu o voce îndurerată, adăugă:

— Ironic, nu-i așa?

— Ce anume?

— Tu deții mai multă cunoaștere și nimeni nu te crede, în timp ce eu nu am nimic și cu toții insistă că dețin cunoaștere privilegiată.

Și Achamian nu se putea gândi decât: *Dar tu mă crezi?*

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Kellhus îl privi gânditor.

— În după-amiaza asta un bărbat a căzut în genunchi dinaintea mea și mi-a *sărutat* tivul robei.

Apoi râse, părând încă uluit de absurditatea tristă a acestei fapte.

— Visul tău, spuse Achamian simplu. Crede că Zeii îți vorbesc.

— Te asigur că altfel nu mi-au vorbit.

Achamian se îndoii de asta și pentru o clipă fu speriat.
Cine este acest bărbat?

Şezură în tăcere o vreme. De undeva din întinderea taberei răsunau strigăte. Beţivi.

— Câine! mugi cineva. *Câine!*

— Te cred, să ştii, spuse Kellhus în cele din urmă.

Achamian simţi că-i sare inima din piept, dar nu spuse nimic.

— Cred în misiunea Şcolii tale.

Fu rândul lui Achamian să ridice din umeri.

— Atunci sunteţi doi.

Kellhus chicoti.

— Şi cine este tovarăşul meu cel naiv, dacă pot întreba?

— O femeie. Esmenet. O prostituată pe care am întâlnit-o din când în când.

Achamian nu se putu abţine să nu-i arunce o privire lui Serwë în timp ce spunea asta. *Nu la fel de frumoasă ca această femeie, dar totuşi frumoasă.*

Kellhus îl urmărise cu atenţie.

— Îmi imaginez că e o femeie frumoasă.

— E o prostituată, răspunse Achamian, din nou descurajat de capacitatea bărbatului de a-i rosti gândurile.

Achamian dădu vina pentru tăcerea care urmă pe aceste cuvinte amare. Se căi pentru ele, dar nu le putu lua înapoi. Îl privi pe Kellhus, cerându-şi scuze din priviri.

Dar chestiunea fusese deja iertată şi uitată. Tăcerile dintre oameni erau mereu pline de înţelesuri incomode — acuzaţii, ezitări, judecăţi despre cine e slab şi cine e puternic - dar tăcerile cu acest om desfăceau în loc să sigileze lucrurile. Tăcerea lui Anasûrimbor Kellhus spunea: *Să trecem mai departe, tu şi cu mine, şi să ne amintim de aceste lucruri într-un moment mai potrivit.*

— E ceva, spuse Kellhus în cele din urmă, ce aş vrea să îţi cer, Achamian, dar mă tem că nu ne cunoaştem încă destul de bine.

Asemenea sinceritate. De-aş putea ţine pasul.

— Nu poţi decât să ceri, Kellhus.

Bărbatul zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Eşti un profesor şi eu sunt un străin ignorant într-un ţinut năucitor... Ai fi de acord să mă înveţi?

O dată cu acest răspuns, sute de întrebări îl asaltară pe Achamian, dar se trezi spunând:

— M-aș simți onorat să am un Anasûrimbor printre elevi. Kellhus rânji.

— Atunci ne-am înțeles. Mă bazez pe tine, Drusas Achamian, primul meu prieten în sânul acestei minunății.

Aceste cuvinte stârniră o veche timiditate în sufletul lui Achamian și fu ușurat când Kellhus o trezi pe Serwë și îi spuse că erau pe care să se retragă.

După aceea, căutându-și drumul prin aleile de pînză întunecată către propriul cort, Achamian simți o euforie stranie. Deși câștigurile unor asemenea lucruri nu pot fi măsurate, se simțea transformat în mod subtil de întâlnirea sa cu Kellhus, de parcă îi fusese arătat un exemplu foarte necesar de ceva profund uman. Un exemplu al atitudinii cuvenite a înseși vieții.

Zăcând treaz în cortul său modest, îi era groază de somn. Perspectiva de a fi din nou chinuit de coșmaruri părea de neîndurat. Știa că înțelegerea era la fel de des retezată pe cât de des era stârnită de traume.

Când fu în cele din urmă doborât de somn, visă din nou dezastrul de pe Câmpia Eleneöt, moartea lui Anasûrimbor Celmomas al II-lea sub ciocanele srance. Și când se trezi icnind după aer, vocea înaltului Rege muribund — atât de asemănătoare cu cea a lui Kellhus! — răsună prin sufletul lui, copleșindu-i ritmul inimii cu cadența ei profetică:

Un copil din sămânța mea se va întoarce, Seswatha — un Anasûrimbor se va întoarce...

...la sfârșitul lumii.

Dar ce însemna asta? Era Anasûrimbor Kellhus cu adevărat un *semn*, așa cum spera Proyas? Nu un semn al consfințirii divine a Războiului Sfânt, așa cum presupunea Proyas, ci un semn al întoarcerii iminente a Non-Zeului?

...sfârșitul lumii.

Achamian începu să tremure, să se scuture de o groază pe care nu o mai simțise niciodată când era treaz.

Întoarcerea Non-Zeului? Te rog, iubite Sejenus, lasă-mă să mor înainte...

Era de necrezut! Își îmbrățișă umerii și se legănă în bezna cortului său, șoptind:

— Nu!

Iar si iar:

— Nu!

Te rog... Nu se poate întâmpla așa ceva — nu mie! Sunt prea slab. Sunt doar un neghiob...

Dincolo de pânza cortului său, totul părea să fie tăcere vapoasă. Nenumărați oameni dormeau, visând la groaza și gloria războiului împotriva păgânilor și neavând habar de temerile lui Achamian. Erau nevinovați, ca Proyas, plini de elanul nepăsător al credinței lor, crezând că un loc, un oraș numit Shimeh, era axul în jurul căruia se învârtea soarta lumii. Dar Achamian știa că acel ax se găsea într-un loc mult mai întunecat, un loc departe spre nord unde pământul plângea smoolă. Un loc numit Golgoterrath.

Pentru prima dată de mulți, mulți ani, Achamian se rugă.

Apoi îi reveni rațiunea și se simți ușor ridicol. Oricât de extraordinar era Kellhus, nimic altceva în afara viselor despre Celmomas și coincidența numelor nu sprijinea o asemenea concluzie înfiorătoare. Achamian era un sceptic și era mândru de asta. Era un elev al anticilor, al lui Ajencis, și un practicant al logicii. Al Doilea Apocalips era doar cea mai dramatică dintre o sută de concluzii banale. Iar dacă exista ceva care definea starea de veghe, atunci acel ceva era banalitatea.

Cu toate acestea, își aprinse lumânarea cu un cuvânt vrăjitoresc și scotoci prin desagă, scoțând harta pe care o făcuse la puțin timp după ce se alăturase Războiului Sfânt. Aruncă o privire asupra numelor împrăștiate pe pergament, oprindu-se la

MAITHANET

Își dădu seama că, atâta timp cât continua conflictul dintre el și Proyas, nu prea avea speranțe să afle mai multe despre Maithanet sau să progreseze în ancheta sa despre moartea lui Inrau.

Îmi pare rău, Inrau, se gândi el, fortându-se să-și îndepărteze privirile de elevul lui drag. Apoi studie

SFATUL

mâzgălit — acum i se părea că mult prea în grabă — singur de tot în colțul din dreapta sus, încă izolat de rețeaua subțire de legături care le unea pe celelalte. La lumina lumânării, părea să unduiască pe foaia palidă, pestriță, de parcă era ceva prea smintit pentru a fi prins în cerneală.

Își muie pana în cornul cu cerneală, apoi scrise cu grijă

ANASÛRIMBOR KELLHUS

dedesubtul numelui detestat.

Cu pasul nehotărât al celui nesigur unde se duce, Cnaiür mergea prin tabără. Aleea pe care o urma șerpuia printr-un amestec de corturi adormite. Ici și colo mai ardea câte un foc, de care se îngrijeau bărbați care murmurau, cei mai mulți dintre ei beți. Fu asaltat de mirosuri ascuțite în aerul rece și uscat: vite, carne râncedă și fum uleios — vreun neghiob ardea lemn ud.

Gândurile îi erau dominate de amintirea ultimei sale întâlniri cu Proyas. Pentru a-și cimenta planul de a-l păcăli pe Împărat, Prințul conriyan ceruse sfatul celor cinci Mari Demnitari conriyeni care se alăturaseră Colțului. Bărbați mândri care rosteau vorbe mândre. Chiar și cei mai belicoși dintre Marii Demnitari, ca Gaidekki sau Ingiaban, vorbeau mai mult ca să se audă vorbind decât ca să rezolve ceva. Privindu-i, Cnaiür își dădu seama că jucau cu toții o versiune copilărească a jocului pe care îl juca dînyainul. Moënghus și Kellhus îl învățaseră că vorbele puteau fi folosite ca palme deschise sau pumni strânși — pentru a îmbrățișa sau pentru a înrobi. Dintr-un motiv sau altul, acești inrithi, care nu aveau nimic tangibil de câștigat sau de pierdut unul de la altul, vorbeau cu toții cu pumnii strânși — afirmații pline de sine, compromisuri false, laude în batjocură, insulte lingușitoare și un șir nesfârșit de aluzii satirice.

Numeau asta jnan. Un semn al castei și al cultivării.

Cnaiür le înfruntase această farsă cum putuse mai bine, dar acum părea inevitabil că în curând aveau să-l prindă și pe el în plasa lor.

— Spune-mi, scylvendi, îl întrebase Lordul Gaidekki, îmbujorat de băutură și îndrăzneală, cicatricile alea ale tale, reflectă omul sau măsura lui?

— Ce vrei să spui?

Marele Demnitar al Anpleiului rânji:

— Păi, mă gândesc că dacă îl omori pe Lordul Ganyama aici de față, ar merita cel mult două cicatrice. Dar dacă m-ai omorî pe *mine*?

Îi privi pe ceilalți, cu sprâncenele ridicate și cu buzele trase în jos, parcă vorbind cu considerație pentru părerile lor.

— Cât? Douăzeci de cicatrice? Treizeci?

— Bănuiesc, spuse Proyas, că săbiile scylvendi nivelează totul.

Lordu Imrothas râse prea tare la asta.

— Swazondele, îi spuse Cnaiür lui Gaidekki, măsoară dușmanii, nu neghiobii.

Îl fixă nepăsător cu privirea pe Marele Demnitar surprins, apoi scuipă în foc.

Dar Gaidekki nu era ușor de intimidat.

— Deci eu ce sunt? Întrebă el amenințător. Neghiob sau dușman?

În clipa aceea Cnaiür își dădu seama de o altă greutate pe care avea să fie nevoit să o îndure în lunile ce aveau să vină. Primejdiile și lipsurile războiului nu însemnau nimic, le cărase în spate toată viața. Rușinea faptului că se însoțea cu Kellhus era o greutate de altă natură, dar era una pe care o putea îndura în numele urii. Dar înjosirea de a lua parte zi de zi la obiceiurile mofturoase și nebărbătești ale inrithilor era ceva la care nu se gândise. Cât trebuia să îndure ca să își ducă răzbunarea la capăt?

Din fericire, Proyas îl opri cu dibăcie să-i răspundă lui Gaidekki, declarând sfatul terminat. Prea scârbit pentru a le suporta duelul de rămas bun, Cnaiür se îndepărtă pur și simplu în noapte.

Își lăasă privirea să hoinărească în timp ce mergea. Luna era plină și strălucitoare, mânjind cu argint spinările norilor care dădeau năvală. Mișcat de o melancolie ciudată, privi către stele. Copiilor scylvendi li se spunea că cerul era un yaksh, imposibil de întins și ciuruit de nenumărate găuri. Și-l aminti pe tatăl său arătând către cer odată:

— Vezi, Nayu? Îi spusese el. Vezi miile de luminițe care sclipesc pe pielea nopții? Așa știm că un soare mai mare arde dincolo de această lume. Așa știm că atunci când e noapte, e de fapt zi și când e zi, e de fapt noapte. Așa știm, Nayu că Lumea e o minciună.

Pentru scylvendi stelele erau cele care le aminteau că doar Poporul era real.

Cnaiūr se opri. Nisipul de sub sandalele sale încă radia căldura soarelui. Prin întunericul apropiat, tăcerea părea să suiere.

Ce căuta el aici? Printre câini inrithi. Printre oameni care scrijeleau răsuflarea pe pergamente și scurmau după hrană în noroi. Printre oameni care își vânduseră sufletele în robie.

Printre vite.

Ce căuta aici?

Își ridică mâinile la frunte, își trecu degetele mari peste ochi. Apăsă.

Apoi auzi vocea dūnyainului plutind prin întuneric.

Cu ochii strâns închiși, se simți din nou tânăr, în inima taberei utemoților, auzindu-l din întâmplare pe Moēnghus vorbind cu mama sa.

Văzu chipul însângerat al lui Bannut, rânjind în loc să se strâmba în timp ce îl strângea de gât.

Plângăciosule.

Trecându-și unghiile peste pielea capului, continuă să meargă. Prin perdeaua de corturi întunecate zări lumina focului dūnyainului. Îl văzu pe Învățatul bărbos, Drusas Achamian, șezând, aplecându-se înainte, străduindu-se parcă să asculte. Apoi îi văzu pe Kellhus și pe Serwë, luminați de foc pe fondul noroiului din jur. Serwë dormea cu capul în poala dūnyainului.

Găsi un loc lângă o căruță de unde putea privi. Se lăsă pe vine.

Cnaiūr avusese de gând să urmărească ceea ce spunea dūnyainul, sperând să confirme oricare dintre nenumăratele lui suspiciuni. Dar își dădu repede seama că Kellhus se juca cu vrăjitorul așa cum se juca cu toți ceilalți, lovindu-l cu pumnii strânși, mânându-i sufletul pe cărările pe care i le pregătea el. Desigur, nu așa părea în comparație cu persiflările lui Proyas și ale Marilor săi Demnitari, ceea ce Kellhus îi spunea învățatului avea o gravitate care frângea inimi. Dar nu era decât un joc, unul în care adevărurile deveniseră notițe, în care orice palmă deschisă ascundea un pumn.

Cum să afle adevăratele intenții ale unui astfel de om?

Cnaiūr fu izbit de gândul că poate călugării dūnyaini erau și mai puțin umani decât crezuse. Dacă lucruri precum adevărul nu însemnau nimic pentru ei? Dacă nu făceau decât să se miște și iar să se miște, ca un fel de reptile, șerpuind de la o împrejurare la alta, consumând suflet după suflet doar de dragul de a le consuma? Gândul îi încreți pielea capului.

Își spuneau cei care studiază Logosul, Calea cea mai Scurtă. Dar calea cea mai scurtă către ce?

Lui Cnaiūr nu-i păsa deloc de Învățat, dar la vederea lui Serwë adormită cu capul pe coapsele lui Kellhus fu inundat de o frică neobișnuită, de parcă dormea în inelele unui șarpe malefic. Prin minte îi fulgerară tot felul de scenarii: să fugă cu ea în miez de noapte, să o înșface, privind-o atât de intens în ochi încât avea să-i atingă adâncurile sufletului, apoi să-i spună adevărul despre Kellhus...

Dar aceste licăriri lăsară loc furiei.

Ce fel de gânduri de laș erau astea? Mereu se îndepărtau, mereu hoinăreau prin locuri neumblate, prin locuri pentru cei slabi. Mereu trădătoare!

Serwë se încruntă și se agită, parcă tulburată de un vis. Kellhus îi mângâie absent obrazul. Incapabil să-și ferească privirea, Cnaiūr lovi cu pumnii în praf.

Ea nu înseamnă nimic.

Învățatul plecă la scurt timp după aceea. Cnaiür îl privi pe Kellhus ghidând-o pe Serwë către pavilionul lor. Semăna atât de mult cu o fetiță trezită din somn: trupul i se legăna, capul îi era aplecat, privindu-și picioarele printre gene strânse. Atât de inocentă.

Și însărcinată, bănuia acum Cnaiür.

Trecură câteva clipe înainte ca dûnyainul să se întoarcă. Merse spre foc, începu să-l stingă lovindu-l cu un băț. Ultimele limbi de flăcări clipiră și se stinseră, iar Kellhus deveni o arătare stranie schițată de groapa de cărbuni aprinși de la picioarele sale. Fără veste, își ridică privirile.

— Câtă vreme aveai de gând să aștepți? îl întrebă el pe scylvendi.

Cnaiür se ridică în picioare, își scutură praful de pe pantaloni.

— Până ce vrăjitorul avea să plece.

Kellhus încuviință.

— Da. Poporul îi disprețuiește pe farmazoni.

În ciuda apropierei dûnyainului, Cnaiür stătea chiar în vecinătatea cărbunilor, simțindu-le căldura aridă. De când Kellhus îi făcuse vânt peste marginea prăpastiei în acea zi în munți, se trezea luptându-se cu o anume timiditate a trupului ori de câte ori bărbatul se afla lângă el.

Nimeni nu mă intimidează pe mine.

— Ce vrei de la el? întrebă scuipând peste cărbuni.

— Ai auzit. Instruire.

— Am auzit. Ce vrei de la el?

Kellhus ridică din umeri.

— Te-ai întrebat vreodată de ce m-a chemat tatăl meu la Shimeh?

— Ai spus că nu știi.

Așa ai spus.

— Dar la Shimeh...

Kellhus îi aruncă o privire ascuțită.

— De ce la Shimeh?

— Pentru că acolo locuiește.

Dûnyainul încuviință.

— Într-adevăr.

Cnaiür nu putu decât să-l fixeze cu privirea. Era ceva ce îi spusese Proyas mai devreme în acea noapte... Îl întrebasese pe bărbat despre Turnurile Stacojii, despre motivele Școlii de a se alătura Războiului Sfânt, iar Proyas îi răspunsese parcă surprins de ignoranța lui. Îi spusese că Shimeh era casa Cishaurimilor.

Cuvintele îi erau vâscoase în gură:

— Crezi că Moënghus e un Cishaurim?

— M-a chemat trimițându-mi vise...

Bineînțeles. Moënghus îl chemase folosindu-se de vrăjitorie. Vrăjitorie! Asta spusese și el când Kellhus pomenise prima oară de vise. Dar atunci cum de îi scăpase legătura? Doar Cishaurimii practicau vrăjitoria printre fanimi. Moënghus pur și simplu *trebuia* să fie un Cishaurim. Știa asta, dar...

Cnaiür se încruntă.

— Nu mi-ai spus nimic! De ce?

— N-ai vrut să știi.

Asta era? Se ascunsese de propriile lui cunoștințe? În tot acest timp Moënghus nu fusese decât o destinație încețoșată, care îl chema și îi scăpa în același timp, ca obiectul unei pofte trupești obscene. Și cu toate acestea niciodată nu-l întrebasese nimic cu adevărat pe Kellhus. De ce?

Aveam nevoie să știu doar locul.

Dar asemenea gânduri erau nechibzuite. Tinerești. Foamea mare nu aducea niciun ospăț. Așa îi certau amintitorii pe tinerii scylvendi încăpățânați. Așa îi certase și Cnaiür pe Xunnurit și pe celelalte căpetenii înainte de Kiyuth. Și cu toate acestea, acum, în cel mai mortal pelerinaj al vieții sale...

Dûnyainul îl privea, cu o expresie de expectativă, chiar întristată, pe chip. Dar Cnaiür știa că ceva nu întru totul uman îl studia de sub fața mult prea umană.

Cercetare, atât de limpede, atât de precisă, că era palpabilă.

Mă poți vedea, nu-i așa? Mă vezi cum mă uit la tine...

Apoi înțelese: nu îl întrebese pe Kellhus despre Moënghus pentru că întrebările însemnau ignoranță și nevoie. Mai degrabă își dezgolea gâtul dinaintea unui lup decât să arate asemenea lipsuri unui dînyain. Știa că nu întrebese despre Moënghus pentru că Moënghus era *aici*, în fiul său.

Desigur, nu putea să spună asta.

Cnaiür scupă.

— Știu puține despre Școli, spuse el, dar știu asta: Învățații Mandatului nu își dezvăluie secretele vrăjitoriei lor nimănui. Dacă vrei să înveți vrăjitorie, îți pierzi vremea cu vrăjitorul ăla.

Vorbise de parcă Moënghus nu fusese pomenit. Dar dînyainul nu se deranjă să se prefacă nedumerit. Își dădu seama că amândoi se găseau în același loc întunecat, în același nicăieri sumbru dincolo de tabla de benjuka.

— Știu, răspunse Kellhus. Mi-a spus despre Gnoză.

Cnaiür lovi praful cu piciorul, aruncându-l peste cărbuni, studie negreala împrăștiată peste strălucirea pitită. Începu să pășească spre pavilion.

— Treizeci de ani, strigă Kellhus de dinapoia lui. Moënghus a locuit printre acești oameni timp de treizeci de ani. Va deține multă putere — mai multă decât poate spera oricare dintre noi să înfrângă. Am nevoie de mai mult decât de vrăjitorie, Cnaiür. Am nevoie de o nație. O nație.

Cnaiür se opri, își ridică din nou privirea către cer.

— Și va fi acest Război Sfânt, deci, nu-i așa?

— Cu ajutorul tău, scylvendi. Cu ajutorul tău.

Ziua e noapte. Noaptea e zi. Minciuni. Numai minciuni.

Cnaiür continuă să meargă cu pași mari printre frângerii abia vizibile către intrarea din pânză.

Către Serwë.

Timp de câteva clipe, Împăratul se holbă la bătrânul său Sfetnic în tăcere năucită. În ciuda orei târzii, bărbatul încă era îmbrăcat în roba de mătase de culoarea cărbunelui a postului său. Intrase ținându-și răsuflarea în încăperile

personale ale lui Xerius doar cu câteva clipe mai devreme, în timp ce sclavii săi îl pregăteau de culcare.

— Ai putea fi atât de amabil încât să repeți ceea ce tocmai ai spus, dragă Skeaös? Mă tem că am auzit greșit.

Cu ochii plecați, bătrânul spuse:

— Se pare că Proyas a găsit un scylvendi care s-a mai războit cu păgânii — le-a provocat o înfrângere zdrobitoare, de fapt — și acum i-a sugerat lui Maithanet că acesta ar fi un înlocuitor potrivit pentru Conphas.

— Ultragiul! Câine conriyan impertinent și înfumurat!

Xerius își flutură palmele prin mulțimea grăbită de sclavi prepubescenți. Un băiat tânăr alunecă aruncat la pământ pe pardoseala de marmură, văitându-se și apărându-și fața cu mâinile. Se auzi zăngănit de carafe vărsate. Xerius păși peste el, înfruntându-l pe bătrânul Skeaös.

— Proyas! Există oare vreun om mai hrăpăreț în viață? Hoțul netrebnic cu inimă neagră!

Skeaös bâlbâi un răspuns în grabă.

— Nu, Zeu-al-Oamenilor. D-dar e puțin probabil ca asta să amestece în scopul nostru divin.

Bătrânul Sfetnic avea grijă să-și țină privirea ferm pironită în podea. Nimeni nu-l privea pe Împărat în ochi. Xerius se gândi că asta îl făcea să pară cu adevărat un Zeu pentru acești nerozi. Ce era un Zeu altceva decât o umbră asupritoare chiar la marginea câmpului vizual, vocea pe care nu o puteai vedea vreodată? O voce de nicăieri.

— Scopul *nostru*, Skeaös?

Tăcere îngrozitoare, spartă doar de scâncetele copilului.

— D-da, Zeu-al-Oamenilor. Bărbatul e un *scylvendi*... Un scylvendi la comanda Războiului Sfânt? Desigur că asta nu poate fi decât o glumă.

Xerius trase aer adânc în piept. Omul avea dreptate, nu-i așa? Asta nu era decât un alt mod de-al Prințului conriyan de a-l sâcâi — ca și raidurile din josul râului Phayus. Și, cu toate acestea, era tulburat... De ceva ciudat din purtarea Primului său Sfetnic.

Xerius îl prețuia pe Skeaös mai mult decât pe oricare altul dintre sfătuitoarii săi fandoșiți și lingăi. În Skeaös găsea

îmbinarea perfectă dintre utilitate și intelect, dintre respect și putere de pătrundere. Dar în ultima vreme percepute un soi de mândrie, o contopire nepermisă dintre sfat și edict.

Studiind silueta fragilă, Xerius se simți calm — calmul suspiciunii.

— Ai auzit zicala, Skeaös? „Pisicile îl privesc pe om de sus, câinii de jos, dar numai porcii îndrăznesc să-l privească în ochi.”

— D-da, Zeu-al-Oamenilor.

— Pretinde că ești un porc, Skeaös.

Ce-ar fi pe chipul unui om când acesta privea în față un Zeu? Sfidare? Groază? Ce-ar *trebui* să fie pe chipul unui om? Fața îmbătrânită, rasă, se întoarse încet și se ridică, aruncă o scurtă privire în ochii Împăratului înainte de a se întoarce către podea.

— Tremuri, Skeaös, murmură Xerius. *Asta* e bine.

Achamian ședea răbdător dinaintea unui mic foc de dimineață, sorbindu-și ce mai rămăsese din ceai, ascultând absent în timp ce Xinemus îi puneă pe Iryssas și pe Dinchases la curent cu agenda dimineții. Cuvintele nu însemnau nimic pentru el.

De când îl întâlnise pe Anasûrimbor Kellhus, Achamian era stăpânit de o spaimă provocată de gânduri obsesive. Oricât de mult se străduise, nu reușise să-l lege pe Prințul de Atrithau de nimic care să aducă a rațiune. De nu mai puțin de șapte ori pregătise Cânturile de Chemare pentru a-i informa pe cei din Atyersus de „descoperirea” sa. De nu mai puțin de șapte ori vocea îi șovăise la jumătatea versetelor, scăzând până la un murmur.

Desigur, Mandatul trebuia anunțat. Vestea despre sosirea unui Anasûrimbor avea să stârnească mare zarvă printre Nautzera, Simas și ceilalți. Achamian știa că Nautzera mai ales avea să fie convins că Kellhus era dovada că Profeția Celmomiană se împlinise — că cel de-Al Doilea Apocalips era pe cale să înceapă. Deși fiecare om ocupa centrul locului pe care și-l găsea în lume, oamenii de felul lui Nautzera credeau că ocupă și centrul vremurilor în

care trăiau. *Trăiesc acum*, se gândeau ei fără să gândească, *deci trebuie să se petreacă ceva deosebit de important.*

Dar Achamian nu era un astfel de om. Era rațional și deci obligat să fie sceptic. Bibliotecile din Atyersus erau pline de proclamații ale pierzaniei iminente, fiecare generație fiind la fel de convinsă ca cea dinaintea ei că sfârșitul era aproape. Lui Achamian nu-i venea în minte vreo amăgeală mai stăruitoare sau vreo îngâmfare mai demnă de dispreț.

Sosirea lui Anasûrimbor Kellhus pur și simplu *trebuia* să fie o coincidență. Decise că, în lipsa vreunei dovezi, rațiunea îl obliga să adopte această concluzie.

Degetul care lipsea din această problemă, după cum spuneau aionii, era că nu putea avea încredere că Mandatul avea să judece la fel ca el. Achamian știa că după secole de înfometare aveau să se arunce ca turbați pe această bucățică. Deci întrebarea îi dădea târcoale prin suflet și începu să se teamă din ce în ce mai mult de răspunsuri. Cum aveau să interpreteze Nautzera și ceilalți veștile? Ce aveau să facă? Cât de nemiloși aveau să fie în urmărirea spaimelor lor?

Li l-am dat pe Inrau... Trebuie să li-l dau și pe Kellhus?

Nu. Le spusese ce avea să se întâmple cu Inrau. Le spusese și ei refuzaseră să-l asculte. Chiar și bătrânul său profesor, Simas, îl trădase. Achamian era un Învățat al Mandatului ca și ei. Visa Visul lui Seswatha ca și ei. Dar, spre deosebire de Nautzera și de Simas, nu fusese golit de compasiune. Știa mai bine. Și ceea ce era mai important, îl cunoștea pe Anasûrimbor Kellhus.

Sau cel puțin o parte a lui. Suficient, poate.

Achamian puse jos bolul de ceai apoi se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi.

— Ce părere ai de noul venit, Zin?

— De scylvendi? E isteț. Însetat de sânge. Și dezastruos de necioplit. Nici o bagatelă nu trece nepedepsită din partea lui, chiar și numai pentru că se zburlește din orice...

Își saltă capul și adăugă:

— Nu-i spune că am zis asta.

Achamian rânji.

— Am vrut să spun celălalt. Prințul din Atrithau.

Mareșalul deveni neobișnuit de serios.

— Sincer? întrebă după o clipă de ezitare.

Achamian se încruntă.

— Bineînțeles.

— Cred că e ceva, ridică el din umeri, e ceva cu el.

— Cum așa?

— Păi, e numele lui, care m-a făcut bănuitor la început.

De fapt, am vrut să te întreb...

Achamian ridică o mână.

— După.

Xinemus trase aer adânc în piept, clătină din cap. Ceva din înfățișarea lui îl făcu pe Achamian să-l furnice pielea.

— Nu știu ce să cred, zise el într-un târziu.

— Sau ți-e frică să spui ce crezi.

Xinemus îi aruncă o privire feroasă.

— Ai petrecut o seară întreagă cu el. Spune-mi: ai mai întâlnit un om ca el?

— Nu, recunosc Achamian.

— Deci ce îl face diferit?

— E... superior. Superior majorității oamenilor.

— Majorității oamenilor? Sau *tuturor* oamenilor?

Achamian îl privi pe Xinemus îngustând ochii.

— Te sperie.

— Sigur. Și scylvendiul la fel, că veni vorba.

— Dar în alt fel... Spune-mi, Zin, ce crezi tu că e Anasûrimbor Kellhus?

Profet sau profeție?

— E mai mult, spuse Xinemus hotărât. Mai mult decât un om.

Urmă o tăcere lungă, ruptă doar de strigătele unei agitații îndepărtate.

— De fapt, se aventurează într-un final Achamian, niciunul dintre noi nu știe nimic...

— Ce mai e și asta? exclamă Xinemus, holbându-se peste umărul lui Achamian.

Învățatul își lungi gâtul.

— Ce să fie?

La prima privire se părea că se apropia o gloată. Printr-o alee îngustă se înghiontea o mulțime, în timp ce alte cete de oameni se strecurau prin tabăra dimprejur. Oamenii își târau picioarele prin vetre de foc, trăgeau la pământ funiile de rufe, măturau deoparte scaunele și grătarele înjghebate pe loc. Achamian văzu chiar și un pavilion prăbușindu-se pe jumătate în timp ce oamenii care curgeau în jurul lui dădeau buzna prin funiile cu care era ancorat.

Dar apoi zări o formație disciplinată de soldați înveșmântați în purpuriu înșirându-se prin inima mulțimii, iar în mijlocul lor un dreptunghi de sclavi cu spinările goale purtând o lectică de mahon.

— Un fel de procesiune, spuse Xinemus. Dar cine ar...

Vocea i se pierdu. Îl văzuseră amândoi în același timp: un stindard lung, purpuriu, încununat de pictograma aionii pentru Adevăr și purtând un șarpe cu trei capete, încolăcit. Simbolul Turnurilor Stacojii.

Broderia aurie scilipea în soare.

— De ce și-ar afișa astfel stindardul? întrebă Xinemus.

Bună întrebare. Pentru mulți dintre Oamenii Colțului, singura deosebire dintre vrăjitori și păgâni era că vrăjitorii meritau și mai mult să ardă. Faptul că-și afișau însemnul în inima taberei era pură nesăbuiță.

Doar dacă...

— Ai Choreea la tine? întrebă Achamian.

— Știi că nu o port când...

— O ai?

— E la un loc cu lucrurile mele.

— Du-te după ea... Repede!

Achamian își dădu seama că își afișau stindardul pentru binele *lui*. Aveau de ales: riscau fie să stârnească gloata, fie să ia un Învățat al Mandatului prin surprindere. Faptul că cea din urmă li se păruse o amenințare mai mare era dovada relațiilor nefericite dintre cele două Școli.

Fără îndoială, Turnurile Stacojii voiau să-l cunoască. Dar de ce?

Îmbulzeala răzvrătită se apropia din ce în ce mai mult, în timp ce procesiunea se lupta cu îndârjire să înainteze. Achamian văzu bulgări de pământ lovind lectica. Strigăte de „*Gurwikka!*” un nume peiorativ pentru „vrăjitor” obișnuit printre norsirai, săgetară în curând prin văzduh.

Xinemos se grăbi dinspre pavilionul său, zbierând ordine către sclavii săi. Armura i se legăna pe umeri, nelegată, și își încleștase mâna stângă pe teacă. Mulți dintre oamenii săi se adunau deja în jurul lui. Achamian văzu alte zeci venind în grabă din toate colțurile din imediata lor vecinătate, dar numărul lor nu părea să fie pe măsura sutelor, poate chiar miilor, care se apropiau făcând tărahoi.

Cu bruschetea caracteristică, Xinemos își făcu drum printre oamenii săi până ajunsese lângă Achamian.

— Ești sigur că vin pentru tine? strigă el ca să acopere mugetul crescând.

— Ce alt motiv ar fi avut să-și afișeze Însemnul? Făcând din asta o întâlnire publică, își asigură martori. Oricât de ciudat ar suna, cred fac asta ca să mă liniștească.

Xinemos încuviință gânditor.

— Uită cât de mult îi urăște lumea.

— Nu facem cu toții la fel?

Mareșalul îi aruncă o privire ciudată, apoi se întoarse către gloata care se apropia, scărpînându-și barba.

— Voi stabili un perimetru. Sau voi încerca, măcar. Tu rămâi aici. Stai la vedere. Când te întâlnești cu neghiobul, oricine ar fi el, îi spui să-și coboare Însemnul și să se furișeze de aici imediat. *Imediat*. Înțelegi?

Cuvintele îl înțepară. În toți acești ani de când Achamian îl cunoștea pe Krijates Xinemos, bărbatul nu lătrase vreodată comenzi la el. Mereu amabilul Xinemos devenise dintr-odată Mareșalul Attrempusului, un bărbat cu o sarcină și numeroși oameni la dispoziția sa. Dar Achamian își dădu seama că nu asta îl dureau de fapt. La urma urmei, situația cerea hotărâre. Ceea ce ustura era tonul de mânie, impresia că prietenul său dădea cumva vina pe el pentru toate acestea.

Achamian privi cum Xinemus își zori oamenii să formeze o linie, apoi, cu ajutorul lui Dinchases, îi dispuse într-un semicerc subțire prin tabăra dimprejur, folosindu-se de canalul stătut care se răsucea dinapoia lor pentru a-și apăra flancurile. Urmă o clipă de zarvă când sclavii se grăbiră să stingă focul pe care îl ațâțaseră puțin mai devreme. Alții alergară prin spațiile dintre corturi pentru a sufoca toate flăcările deschise pe care le puteau găsi.

Gloata, și Turnurile Stacojii, era aproape acolo.

Soldații lui Xinemus își înlăntuiseră brațele și primii răsculați începură să se adune dinaintea lor, roșii la față și deloc dispuși să fie opriți. La început nu făcură decât să se îngrămădească dezorientați, strigând insulte într-o varietate de limbi. Dar, pe măsură ce procesiunea se apropia, numărul lor crescuse. Deveniră mai îndrăzneți. Achamian văzu un thunyeri cu părul vâlvoi lovind cu pumnii, apoi fiind târât de acolo de tovarășii lui. Alte cete își înlănțuiră de asemenea brațele și încercară să-și facă drum cu forța prin șirul de soldați. Xinemus își trimise puținii oameni de rezervă împotriva acestora și, deocamdată cel puțin, reuși să-i împiedice să rupă perimetrul.

Stindardul Turnurilor Stacojii se apropie târându-se, oprindu-se, apoi avansând, apoi oprindu-se din nou. Deasupra capetelor, Achamian zări bastoane negre, lustruite, ridicându-se și coborând, de parcă un miriapod imens fusese îndors cu burta în sus. Apoi îi zări pe javrehi, sclavii-războinici ai Turnurilor Stacojii, lovind în stânga și în dreapta, croindu-și drum cu o hotărâre necruțătoare. Lectica misterioasă înainta o dată cu ei.

Cine putea fi? Cine putea fi atât de nesăbuit...

Pe neașteptate un grup de javrehi se eliberă și ajunse față în față cu oamenii lui Xinemus. Urmă o clipă de confuzie. Xinemus se grăbi să lămurească lucrurile, intrând în raza de acțiune pentru a face asta. Dinapoia lor, lectica se legăna în timp ce purtătorii ei se luptau cu împingerea grămezilor de trupuri. Șarpele cu Trei Capete se înclină în briză, dar altfel rămase nemișcat. Apoi javrehii extenuați curgeau prin perimetru, zgâriați și însângerați. Unii dintre ei

trebuiră chiar duși pe brațe. Urmă lectica, țișnind ca o barcă printr-un dig spart. Xinemus privea ca trăsniț.

Apoi li se păru că toate începură să plouă peste ei: farfurii furate, boluri de vin, oase de pui, pietre și chiar leșul unei pisici de care Achamian fu nevoit să se ferească.

Aparent neafecțați, sclavii își coborâră cu grijă povara, îngenunchind până când atinseră praful cu frunțile și lectica se odihnea pe spinările lor bronzate.

Potopul încetă, iar strigătele se răriră. Achamian se trezi că își ține răsuflarea. Un Căpitan Javreh trase deoparte un paravan de răchită, apoi căzu pe loc în genunchi. Se ivi un picior încălțat cu un papuc purpuriu, urmat de faldurile brodate ale unei robe magnifice.

Urmă un moment de tăcere deplină.

Era Eleăzaras însuși. Marele Maestru al Turnurilor Stacojii și conducătorul de facto al Aionului de Sus.

Achamian se trezi năucit, neputând să creadă. Marele Maestru? Aici?

Se părea că în gloată se găseau câțiva care știau cum arăta. Un murmur adânc trecu printre ei, umflându-se timp de câteva clipe, apoi stingându-se de parcă fuseseră izbiți de importanța a ceea ce văzuseră. Se aflau în prezența unuia dintre cei mai puternici oameni din cele Trei Mări. Doar Shriahul sau Padirajahul puteau afirma că dețin mai multă putere decât Marele Maestru al Turnurilor Stacojii. Hulitor sau nu, un bărbat cu o asemenea putere impunea respect, iar respectul impunea tăcere.

Eleăzaras își scormoni spectatorii cu ochi amuzați, apoi se întoarse către Achamian. Era înalt, sculptural în felul bărbaților zvelți și eleganți. Pășea ca de-a lungul unei cumpene, punând un picior dinaintea altuia. Își păstra mâinile împreunate în mâneci, după obiceiul ceremonial al magilor din răsărit. Oprindu-se la distanța prevăzută de jnan, îl cinsti pe Achamian cu o ușoară înclinare. Achamian zări pielea bronzată a capului sub părul rar, cărunt, împletit într-un inel complicat la ceafă.

— Trebuie să îmi ierți însoțitorii pe care se întâmplă să îi am, spuse el, fluturând arogant o mână cu degete lungi

către gloatele de prostime. Mă tem că spectacolul va fi mereu un narcotic.

— La fel și contradicțiile, răspunse Achamian sec.

Oricât de uimitoare era această surpriză, Turnurile Stacojii nu erau prietenii Învățaților Mandatului. Nu vedea niciun motiv de a se preface că lucrurile ar sta altfel.

— Într-adevăr. Mi s-a spus că ai studiat logica lui Ajencis. Sunteți niște bucățele irezistibile, voi, Învățații Mandatului, știi?

Aionii, se gândi Achamian acru.

— Mereu alungăm hoitarii din preajma noastră, dacă asta vrei să spui.

Eleăzaras clătină din cap.

— Nu te linguși singur. Trufiei nu-i stă bine împreună cu martiriul. Nu i-a stat niciodată și nici nu-i va sta vreodată.

— Asta a fost mereu și părerea mea.

Gloata din jurul lor devenise mai gălăgioasă, obligându-l să ridice vocea.

Buzele Marelui Maestru se strânseseră într-o linie acră.

— Ce om isteț. Ce omuleț isteț. Spune-mi, Drusas Achamian, cum se face că după atâția ani ești tot pe teren, hmm? Ai jignit pe cineva? Pe Nautzera, poate? Sau l-ai sodomizat pe Proyas în copilărie? De asta te-a trimis Casa Nersei învârtindu-te cu atâția ani în urmă?

Achamian rămase fără cuvinte. Îl studiaseră, se înarmaseră cu toate faptele dureroase și cu toate aluziile răutăcioase pe care le putuseră găsi. Și el care crezuse că el era cel care îi supraveghea pe ei!

— Ah... spuse Eleăzaras. Nu te așteptai să fiu chiar atât de lipsit de tact, nu-i așa? Cuțitul bont, te asigur, are și el...

— *Netrebnici necurați!* urlă cineva cu o ferocitate alarmantă.

Urmară alte strigăte. Achamian aruncă priviri împrejur, văzu că oamenii lui Xinemus se încleștaseră din nou pentru a-și menține poziția. Mulți dintre inrithi se aplecaseră peste brațele lor înlănțuite, ținând obscenități.

— Poate că ar trebui să ne retragem în pavilionul Mareșalului, spuse Eleăzaras.

Achamian zări chipul furios al lui Xinemus dinapoia Marelui Maestru.

— Asta nu se poate.

— Înțeleg.

— Ce vrei, Eleăzaras?

Xinemus îi ceruse lui Achamian să încheie această întâlnire înainte de a începe, dar nu putea face asta. Nu numai că vorbea cu Eleăzaras, cel mai puternic Vrajitor Anagogic din cele Trei Mări, dar vorbea și cu cel care negociase tratatul pe care Școala lui îl încheiase cu Maithanet. Poate că Eleăzaras știa de unde aflase Maithanet de războiul lor cu Cishaurimii. Poate că avea să schimbe această informație pe orice ar fi fost ceea ce voia de la el.

— Ce? repetă Marele Maestru. Păi, doar să te cunosc. Dacă nu ai observat, cei Puțini sunt cumva — ochii lui săgetară spre și dinspre mulțimea vuitoare de inrithii — *nelalocul lor aici...* Jnanul cere să ne afiliem.

— Mai cere și un anonim incomod, se pare.

Marele Maestru zâmbi.

— Dar nu și bătaie de joc. Bătaie de joc niciodată. Asta e o greșală pe care doar infatuații doar pe jumătate școliți o fac. Adevăratul practicant al jnanului nu râde niciodată de altul mai mult decât râde de sine.

Nenorocit de ainoni.

— Ce vrei, Eleăzaras?

— Să te cunosc, după cum am spus. Trebuia să-l întâlnesc pe cel care mi-a schimbat cu totul părerea despre Mandat... Și când mă gândesc că odată vă consideram cea mai blândă dintre Școli!

Acuma Achamian era cu adevărat nedumerit.

— Despre ce vorbești?

— Mi s-a spus că ai locuit în Carythusal până nu de mult. Geshrunni. Îl descoperiseră pe Geshrunni.

Te-am omorât și pe tine?

Achamian ridică din umeri.

— Deci secretul vostru a ieșit la lumină. Războiul vostru împotriva Cishaurimilor.

Cum puteau să-i poarte pică pentru asta când chiar ei dăduseră totul în vileag când se alăturaseră Războiului Sfânt? Trebuia să mai fie ceva.

Gnoza? Nu făcea Eleazaras decât să-l distragă în timp ce ceilalți îi încercau Pavezele? Era ăsta doar un preludiu îndrăzneț pentru o răpire? Se mai întâmplase.

— Secretul nostru a ieșit la lumină, fu de acord Eleazaras. Dar și al vostru la fel.

Achamian îl fixă cu o privire întrebătoare. Bărbatul vorbea ca pentru a-l înțepa cu cunoașterea unui secret obscen, unul atât de rușinos încât orice aluzie, indiferent cât de indirectă, pur și simplu nu putea să *nu* fie înțeleasă. Și cu toate acestea habar nu avea despre ce vorbea omul.

— A fost pură coincidență, continuă Eleazaras, că i-am găsit cadavrul. Ne-a fost adus de un pescar care muncește la gura râului Sayut. Dar nu faptul că l-ai omorât ne-a tulburat. La urma urmei, în marele joc de benjuka, se câștigă adesea piese prin eliminarea lor. Nu, ceea ce ne-a tulburat a fost *modul*.

— Eu?

Râse nevenindu-i să creadă.

— Credeți că eu l-am omorât pe Geshrunni?

Șocul fusese atât de total încât cuvintele îi țâșniseră pur și simplu pe gură. Acum Eleazaras era cel surprins.

— Te pricepi să minți, spuse Marele Maestru după o clipă.

— Și tu să te amăgești! Geshrunni era cel mai bine plasat informator pe care Mandatul l-a avut de generații întregi. De ce să-l omorâm?

Vacarmul crescuse. Achamian vedea cu coada ochiului siluete răzvrătite împingându-se, fluturând pumni, mugind insulte și acuzații. Dar păreau curios de triviale, transformate parcă în fum de absurditatea acestei primei întâlniri cu Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

Eleazaras îl studie gânditor o clipă, apoi clătină cu tristețe din cap, parcă mâhnit de insistența mincinoșilor înrăiți.

— De ce este ucis orice informator, hmmm? În atâtea feluri, atât de mulți oameni sunt mult mai folositori morți. Dar, după cum am mai spus, modul a fost cel care mi-a aprins curiozitatea morbidă.

Încruntându-se, Achamian își lăsă umerii să cadă, nevenindu-i să creadă.

— Cineva te ia de prost, Mare Maestru.

Cineva ne ia pe amândoi de proști... Dar cine?

Eleazaras îi aruncă o privire cruntă, strângându-și buzele de parcă avea o bucată amară de lămâie între dinți.

— Maestrul meu al Spionilor m-a avertizat de asta, spuse el încordat. Am presupus că ai vreun motiv ascuns pentru care ai făcut-o, ceva legat de blestemata voastră de Gnoză. Dar el a insistat că ești pur și simplu nebun. Și mi-a mai spus că voi ști din felul în care mă vei minți. Numai nebunii și istoricii, mi-a spus el, cred în propriile lor minciuni.

— Întâi sunt un ucigaș, iar acum sunt un nebun?

— Într-adevăr, scuipe Eleazaras pe un ton acuzator și dezgustat. Cine altcineva ar colecționa fețe omenești?

Chiar atunci, alte pietre zburară peste capetele lor.

Înăbușindu-și nevoia de a-și frânge mâinile, Eleazaras clipi ca să alunge imaginile recente și aproape dezastruoasei întâlniri cu Învățățul Mandatului din ziua precedentă. Îl bântuia mai ales chipul unui bărbat fără nume: un nobil voinic, cu ochiul stâng de un alb-albăstrui în brazda unei vechi cicatrice. Unele chipuri erau mai potrivite ca altele pentru a exprima răutate, desigur. Dar acest bărbat... în acele momente păruse însăși încarnarea urii, o zeităte infernală deghizată în carne bătătorită și sânge înfierbântat.

Ne disprețuiesc într-atât. Și așa și trebuie.

În loc să îndure ofensa de a-si ridica tabăra în afara zidurilor Momemnului, Turnurile Stacojii închiriaseră, pentru un preț exorbitant, o vilă din apropiere de la una din Casele Nansure. După standardele ainoni era mai degrabă austeră, dar Eleazaras presupuse că la urma urmei ainonii nu

trebuiseră să construiască cu grija scylvendilor. Măcar într-o anumită măsură îi oferea un lux liniștit. Tabăra Războiului Sfânt devenise o mahala de neîndurat, după cum îi reamintise recenta sa expediție pentru a-l întâlni pe prea blestematul de Învățat al Mandatului.

Eleăzaras își îndepărtase sclavii și acum ședea singur într-un portic umbrat care dădea către singura curte a vilei. Îl studie pe Iyokus, Maestrul său al Spionilor, în timp ce acesta se apropia palid prin grădinile luminate de soare. Bărbatul se grăbea de parcă era fugărit de strălucirea din jur. Privindu-l cum se mișca din soare în umbră era ca și cum ar fi privit praful licărind în piatră. Iyokus înclină din cap în timp ce se apropia de scaunul său. Simpla lui prezență îi dădea adesea lui Eleăzaras o senzație de amenințare — ceva asemănător cu zărirea primele semne de ciumă pe chipul cuiva. Cu toate acestea, mirosul parfumurilor lui demodate îi dădea o senzație ciudată de alinare.

— Am vești din Sumna, spuse Iyokus, turnându-și vin într-un bol argintiu de pe masă, despre Kuthiga.

Până de curând, Kuthiga fusese ultimul lor spion supraviețuitor în cele O Mie de Temple — toți ceilalți fuseseră executați. Nu mai auziseră nimic de la superiorul lui de săptămâni întregi.

— Deci crezi că e mort? întrebă Eleăzaras acru.

— Da, răspunse Iyokus.

După toți acești ani, Eleăzaras se obișnuise cu Iyokus, dar undeva în propriul trup încă mai pândea o mică amintire a repulsiei sale inițiale. Iyokus era dependent de *chanv*, drogul care ținea mare parte din clasa conducătoare din ainoni în încleștarea sa — cu excepția, și acest gând i se părea adesea surprinzător lui Eleăzaras, lui Chepheramunni, ultima marionetă pe care o instalaseră pe tronul Aionului. Celor care își permiteau mușcătura lui dulce, chanvul le ascuțea mintea și le prelungea viața pe perioade mai mari de o sută de ani, dar de asemenea le storcea trupul de pigmenți și, spuneau unii, sufletul de voință. Iyokus arăta acum la fel ca în ziua în care Eleăzaras

se alăturase Școlii ca băiat, cu mulți, mulți ani în urmă. Spre deosebire de alți dependenți, Iyokus refuza să compenseze lipsurile pielii sale folosind cosmetice și aceasta era mai translucidă decât pânda unsă pe care săracii o puneau în ferestrele lor. De-a lungul trăsăturilor sale se întretăiau vene ca niște viermi artriciți întunecați. Chiar și negrul din centrul ochilor era vizibil când clipea. Unghiile îi erau de un negru cerat de la vânătași.

În timp ce Iyokus își trăgea scaunul la masă, Eleăzaras fu atins de o bură de transpirație și se trezi privind-și brațele bronzate. Așa subțiri cum arătau, erau vâjnoase și pline de viață. În ciuda esteticii tulburătoare a dependenței, chiar și Eleăzaras ar fi cedat ispitei drogului, mai ales din cauza felului renumit în care ascuțea mintea. Poate că singurul lucru referitor la chanv care îl împiedicase să alunece în acea poveste de amor ciudat de narcisistă — dependenții arar se căsătoreau sau aveau copii vii — era faptul neliniștitor că nimeni nu îi cunoștea sursa. Pentru Eleăzaras, aceasta era intolerabil. În timpul urcării lui abrupte și pervertite către vârful pe care se afla acum, refuzase mereu să acționeze dacă nu cunoștea faptele de importanță crucială.

Până în această zi.

— Deci nu mai avem surse în cele O Mie de Temple? Întrebă Eleăzaras, deși știa deja răspunsul.

— Niciuna care să merite ascultată... Peste Sumna a căzut un vâl.

Eleăzaras aruncă o privire peste parcul strălucitor — alei pietruite de-a lungul cărora se aliniau ienuperi ca niște sulite, o salcie uriașă drapând un iaz de un verde sticlos, gârzi cu chipuri ca de șoim.

— Ce înseamnă asta, Iyokus? Întrebă el.

Am pus cea mai mare dintre Școlile din cele Trei Mări în cea mai mare primejdie.

— Înseamnă că trebuie să ne încredem, spuse Iyokus cu un aer de ridicat din umeri fatalist. Să ne încredem în acest Maithanet.

— Să ne încredem? În cineva despre care nu știm nimic?

— De aceea e credință.

Hotărârea de a se alătura Războiului Sfânt fusese cea mai dificilă din viața lui Eleazaras. La început, când primise invitația lui Maithanet, îi venise să râdă. Turnurile Stacojii? Să se alătore unui Război Sfânt? Perspectiva era prea absurdă pentru a merita să fie luată în considerare fie și doar o clipă. Poate de aceea Maithanet inclusera un dar de șase Jucărele în invitația sa. Jucărelele erau singurul lucru de care un vrăjitor nu putea râde. *Oferta acesta*, spuneau Jucărelele, *cere să fie cântărită în mod serios*.

Apoi Eleazaras își dăduse seama ce le oferea de fapt Maithanet.

Răzbunare.

— Atunci trebuie să ne dublăm cheltuielile în Sumna, Iyokus. Așa ceva e intolerabil.

— Sunt de acord. Credința *este* intolerabilă.

O imagine veche de zece ani îl asaltă pe Eleazaras, trimițându-i fiori ușori prin vârfurile degetelor: Iyokus căzând peste el după asasinat, cu pielea bășicată, brăzdată de sânge, cu gura croncănind cuvintele care îi biciuseră de atunci sufletul lui Eleazaras: *Cum de-au putut face asta?*

Era bizar felul în care unele zile sfidau trecerea timpului, deveneau virulente și ciurmau prezentul precum un ieri care refuza să moară. Chiar și aici, departe de Turnurile Stacojii și zece ani mai târziu, Eleazaras încă putea simți mirosul dulce de carne friptă — atât de asemănător cu cel de porc lăsat prea mult în spuză. Câtă vreme trecuse de când fusese în stare să sufere carnea de porc? De câte ori visase acea zi?

Sasheoka fusese Marele Maestru atunci. Țineau o întâlnire în încăperile de sfat, adânc în galeriile de sub Turnurile Stacojii, discutând posibila dezertare a unuia dintre ei la Școala Mysunsai. Cele mai sacrosancte încăperi ale Turnurilor Stacojii erau adăpostite în Paveze. Nu puteai să pășești sau să te sprijini de piatra goală fără să simți inscripția dantelată sau aura incantațiilor. Și cu toate aceste asasinii apăruseră pur și simplu pâlpâind.

Un zgomot ciudat, ca fâlfâitul zumzăitor al aripilor unor păsări prinse în plasă, și o lumină, de parcă se deschisese o ușă către suprafața soarelui, încadrând trei siluete. Trei siluete din iad.

Șoc, fiori prin oase și gânduri paralizate, și apoi mobila și trupurile fură suflate de pereți. Fâșii orbitoare din cea mai pură lumină biciură prin colțurile încăperii. Țipete. Ghearele groazei încleștate în măruntaiele sale.

Adăpostit de un gol dintre perete și o masă răsturnată, Eleăzaras se târâse prin propriul sânge către moarte — sau așa crezuse. Unii dintre egalii lui erau încă în viață. Zări clipa în care Sashoka, predecesorul și profesorul său, se sfărâmă sub atingerea orbitoare a asasinilor. Și Iyokus, în genunchi, cu capul palid înnegrit de sânge, legănându-se dinapoia Pavezelor lui, luptându-se să le întărească. Fu ascuns de cascade de lumină și Eleăzaras, cumva neobservat de intruși, simți cuvintele fierbându-i pe buze. Îi putea vedea — trei bărbați în robe de culoarea șofranului, doi pe vine, unul în picioare, scăldați în incandescența eforturilor lor. Văzu fețe senine cu orbitele adânci ale orbilor și energii rostogolindu-se dinspre frunțile lor ca printr-o fereastă spre Exterior. O nălucă aurie se desprinsese din mâinile întinse ale lui Eleăzaras — un gât acoperit de solzi, o creastă grandioasă, fălci deschizându-se ca lamele de foarfece. Cu grația studiată a unei regine, capul dragonului se înclină și îi biciui pe Cishaurimi cu foc. Eleăzaras plânse de furie. Pavezele lor cedară. Piatra trosni. Carnea le fu măturată de pe oase. Agonia lor fusese prea scurtă.

Apoi tăcere. Trupuri împrăștiate. Sasheoka o ruină sfărâitoare. Iyokus icnind pe podea. Nimic. Nu simțiseră nimic. Onta fusese zgâriată doar de propriile lor vrăjitorii. Era de parcă Cishaurimii nu existaseră niciodată. Iyokus împleticindu-se către el... *Cum de-au putut face asta?*

Cishaurimii începuseră lungul lor război secret. Eleăzaras avea să-i pună capăt.

Răzbunare. Acesta era darul pe care Shriahul celor o Mie de Temple li-l oferise. Le oferise în dar străvechiul lor dușman. Le oferise un Război Sfânt.

Un dar primejdios. Eleăzaras se gândise că Războiul Sfânt era de fapt ceea ce simbolizau Jucărelele. A da Choree unui vrăjitor însemna să-i oferi ceva ce nu putea fi luat, de face un dar din moarte și neputință. Acceptând răzbunarea oferită de Maithanet, Eleăzaras și Turnurile Stacojii se oferiseră Războiului Sfânt. Eleăzaras își dădu seama că, luând, cedase. Și acum Turnurile Stacojii, pentru prima oară în glorioasa lor istorie, depindeau de toanele altora.

— Și spionii de pe Domeniile Imperiale? întrebă Eleăzaras.

Îi era silă de frică, așa că avea de gând să evite să discute despre Maithanet dacă putea.

— Au mai descoperit ceva despre planul Împăratului?

— Nimic... până acum, răspunse Iyokus sec. Dar există un zvon că Ikurei Conphas ar fi primit un mesaj de la fanimi la puțin timp după nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar.

— Un mesaj? Cu privire la ce?

— La Războiul Sfânt cel Vulgar, probabil.

— Dar care îi este însemnătatea? Era o recunoaștere, o chitanță pentru o tranzacție dinainte hotărâtă? Era o prevenire, o avertizare cu privire la alte acțiuni ale Războiului Sfânt? Sau o deschidere prematură a negocierilor de pace? *Ce era?*

— Oricare din toate acestea, răspunse Iyokus, sau poate toate la un loc. Nu avem de unde ști.

— De ce să-l trimită lui Ikurei Conphas?

— Din nenumărate motive... Adu-ți aminte că a fost ostaticul Sapatîșahului o vreme.

— Băiatul acela, Conphas, în legătură cu el trebuie să ne facem griji.

Ikurei Conphas era inteligent, excesiv de inteligent, ceea ce inevitabil însemna că era și lipsit de scrupule. Încă un gând înfricoșător: *El ne va fi general.*

Ținând bolul de argint cu degete prelungi, Iyokus păru să privească la vinul rămas pe fundul lui.

— Pot vorbi deschis, Mare Maestru? întrebă el în cele din urmă.

— Bineînțeles.

Emoția se aduna pe chipul lui Iyokus la fel de ușor ca apa în pânda de sac, dar teama lui era acum limpede.

— Turnurile Stacojii sunt degradate de toate acestea... Începu el stînjenit. Am devenit subordonați când destinul nostru este să conducem. Abandonează acest Război Sfânt, Eli. Există prea multă nesiguranță. Prea multe necunoscute. Jucăm bețe-numere cu înseși viețile noastre.

Și tu, Iyokus?

Eleăzaras simți furia încolăcindu-i-se în jurul inimii. Cishaurimii băgaseră un șarpe în el cu zece ani în urmă și acesta se îngrășase cu frică. Îl putea simți zvârcolindu-se în el, animându-i mâinile cu dorința muierească de a zgâria ochii descumpănitori ai lui Iyokus.

Dar spuse doar:

— Răbdare, Iyokus. Cunoașterea e mereu o problemă de răbdare.

— Ieri, Mare Maestru, ai fost aproape ucis chiar de oamenii cu care urmează să pornim la luptă... Dacă nici asta nu dovedește absurditatea poziției noastre, atunci nimic nu o face.

Se referea la răscoală. Cât de neghiob fusese să se intereseze de Drusas Achamian într-un asemenea loc! Totul s-ar fi putut termina acolo — sute de pelerini uciși de mâna Marelui Maestru, Turnurile Stacojii în război deschis cu Oamenii Colțului — dacă n-ar fi fost Învățăatul Mandatului.

— Nu o face, Eleăzaras! strigase bărbatul în timp ce mulțimile tălăzuiau către ei. Gândește-te la războiul vostru cu Cishaurimii!

Dar existase și o amenințare în vocea acelui bărbat domol: *N-o să te las să o faci. O să te opresc și știi că pot s-o fac...*

Ce ironie perversă! Amenințarea — și nu rațiunea — îi opriseră mâna. Amenințarea Gnozei! Planurile îi fuseseră salvate chiar de lucrul la care Școala sa jinduise de generații întregi.

Cum mai disprețuia Mandatul! Toate Școlile, chiar și Saikul Imperial, recunoșteau influența Turnurilor Stacojii —

mai puțin Mandatul. Și de ce ar fi făcut-o când un simplu spion de teren îl putea intimida pe Marele lor Maestru?

— Acest incident, răspunse Eleăzaras, nu face decât să dovedească ceea ce am știut dintotdeauna, Iyokus. Poziția noastră în Războiul Sfânt este precară, într-adevăr, dar toate marile planuri cer mari sacrificii. Când toate acestea vor fi fost duse la îndeplinire, când Shimeh va fi o ruină fumegândă și Cishaurimii vor fi exterminați, Mandatul va fi singura Școală rămasă care ne va putea umili.

Un imperiu ezoteric — aceasta va fi miza străduinței sale disperate.

— Ceea ce-mi amintește de ceva, spuse Iyokus. Am primit o misivă de la Ministrul însemnărilor din Carythusal. A trecut peste toate rapoartele, așa cum l-ai instruit. A *existat* altul, în urmă cu câțiva ani.

Un alt leș fără chip.

— Știm cine era? Care au fost împrejurările?

— Pe jumătate putrezit. Găsit în deltă. Bărbatul era necunoscut. Având în vedere că au trecut cinci ani, avem puține speranțe să aflăm cine era.

Mandatul. Cine ar fi ghicit că jucau un joc atât de întunecat? Dar ce joc? Încă o necunoscută.

— Poate, continuă Iyokus, Mandatul a lăsat în sfârșit deoparte toate prostiile acelea despre Sfat și Non-Zeu.

Eleăzaras încuviință.

— Sunt de acord. Mandatul joacă acum după regulile după care jucăm și noi. Bărbatul acela, Drusas Achamian, nu prea a lăsat loc de îndoială...

Un mincinos atât de talentat! Eleăzaras aproape că-l crezuse că nu știa nimic despre moartea lui Geshrunni.

— Dacă Mandatul face acum parte din joc, spuse Iyokus, se schimbă totul. Îți dai seama de asta? Nu ne mai putem considera prima Școală din cele Trei Mări.

— Întâi îi zdrobim pe Cishaurimi, Iyokus. Între timp, asigură-te că Drusas Achamian e urmărit.

Capitolul XVII

Înălțimile Andiamine

Evenimentul în sine era fără precedent: de la căderea Ceneiului sub hoardele scylvendi nu se mai adunaseră atâția potentăți într-un loc. Dar puțini știau ca omenirea însăși era în cumpănă. Și cine ar fi putut ghici că un simplu schimb de priviri, nu edictul Shriahului, avea să răstoarne acea cumpănă?

Dar nu este aceasta de fapt enigma istoriei? Când cauți destul de adânc, întotdeauna vei vedea că triumful și catastrofa, obiectele examinării istoricului, se întorc inevitabil spre micul, trivialul, coșmarescul întâmplător. Când reflectez prea mult asupra acestui lucru, mă tem nu că suntem „bețivi la dansul sacru”, cum scrie Protathis, ci că nu este niciun dans.

—*DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT*

Sfârșitul primăverii, 4111 Anul-Colțului, Momemn

Împreună cu Cnaiür, Xinemus și cei cinci Mari Demnitari conriyeni care se alăturaseră Colțului, Kellhus îl urmă pe Nersei Proyas prin galeriile înălțimilor Andiamine. Erau conduși de către unul dintre eunucii Împăratului, împrăștiind parfum uleios de mosc și balsam.

Întorcându-se de la o discuție cu Xinemus, Proyas îl chemă pe Cnaiür lângă el. Kellhus urmărise îndeaproape oscilarea capricioasă a toanelor lui Proyas în timpul călătoriei lor spre Domeniile Imperiale. Omul fusese, pe rând, entuziasmat și nerăbdător. Acum era limpede entuziasmat. Gândul aproape sări de pe chipul bărbatului: *Va funcționa!*

— Deși ne amărăște pe toți, spuse Proyas, încercând să pară nonșalant, în multe feluri nansurii sunt cel mai vechi popor ale celor Trei Mări, descendenți ai ceneienilor antichității apropiate și ai kyraneeenilor antichității îndepărtate. Își trăiesc viețile în umbra unor lucrări

monumentale și se simt obligați să ridice monumente — își deschise mâinile spre bolțile înalte din marmură — cum ar fi acesta.

Explică puterea casei dușmanului ca să o minimalizeze, își dădu seama Kellhus. Îi este teamă că acest loc ar putea să îl îngrozească pe scylvendi.

Cnaiür se strâmbă și scuipă pe scenele idilice peste care pășeau. Eunucul îl privi fioros peste umărul său gras, apoi grăbi îngrijorat pasul.

Proyas aruncă o privire spre scylvendi, cu ochii dezaprobandori contraziși de un rânjel.

— În mod obișnuit, Cnaiür, nu mi-aș permite să-ți îmbunătățesc manierele, dar lucrurile ar putea merge mai bine pentru noi dacă ai evita să mai scuipi.

În acel moment, unul dintre Marii Demnitari mai cu simțul umorului, Lordul Ingiaban, râse puternic. Scylvendiul își încleștă fălcile, dar nu spuse nimic.

Trecuse o săptămână de când se alăturaseră Războiului Sfânt și beneficiau de ospitalitatea lui Nersei Proyas. În acel timp, Kellhus petrecuse ceasuri lungi în transă probabilistică, examinând, extrapolând și reevaluând această extraordinară răsturnare de situație. Dar Războiul Sfânt se dovedise imposibil de calculat. Nimic din ceea ce întâlnise până atunci nu se putea compara cu numărul imens de variabile pe care le oferea. Desigur, miile de necunoscuți care alcătuiau majoritatea sa erau irelevante, semnificative numai ca număr, dar mâna de bărbați care contau, care aveau să hotărască în cele din urmă destinul Războiului Sfânt, îi rămâneau inaccesibili.

Asta avea să se schimbe în câteva momente.

Marea competiție între Împărat și Marile Nume ale Războiului Sfânt ajunsese într-un moment critic. Oferindu-l pe Cnaiür ca înlocuitor al lui Ikurei Conphas, Proyas îi ceruse lui Maithanet să rezolve disputa pricinuită de Înscrisul Împăratului, iar prin urmare Ikurei Xerius al III-lea invitasese toate Marile Nume să-și susțină cauza și să audă judecata Shriahului. Urmau să se întâlnească în Grădinile

sale Personale, izolate undeva între complexe aurite ale Înălțimilor Andiamine.

Într-un mod sau altul, Războiul Sfânt era pe cale să pornească spre Shimehul îndepărtat.

Dacă Shriahul era de partea Marilor Nume și ordona Împăratului să aprovizioneze Războiul Sfânt sau de partea Dinastiei Ikurei și ordona Marilor Nume să semneze Înscrisul Imperial, avea puțină importanță pentru Kellhus. În ambele cazuri, se părea că liderii Războiului Sfânt aveau să aibă parte de sfătuitori potriviți. Strălucirea lui Ikurei Conphas, Exalt-General al Nansurului, era recunoscută cu invidie chiar și de Proyas. Iar inteligența lui Cnaiür, așa cum Kellhus știa din proprie experiență, era incontestabilă. Ceea ce conta era ca Războiul Sfânt să îi înfrângă pe fanimi și să-l poarte către Shimeh.

Către tatăl său. Misiunea sa.

Asta este ceea ce vrei, tata? Este acest război lecția mea?

— Mă întreb, spuse Xinemus cu un zâmbet pocit, ce părere va avea Împăratul de un scylvendi care îi bea vinul și îi ciupește servitoarele de fund?

Prințul și potențații care îl întovărășeau începură să râda.

— Va fi prea ocupat să scrâșnească din dinți de furie, răspunse Proyas.

— N-am răbdare pentru jocurile astea, spuse Cnaiür și, cu toate că ceilalți înțeleseseră asta ca pe o mărturisire curioasă, Kellhus știa că este o avertizare. *Acesta va fi încercarea sa, iar eu voi fi încercat prin el*

— Jocurile, spuse alt Mare Demnitar, Lordul Gaidekki, sunt pe cale să înceteze, prietene.

Ca întotdeauna, Cnaiür se zbârli la auzul tonului superior. Nările i se umflară.

Câtă degradare va îndura ca să îl vadă pe tata mort?

— Jocul nu se termină niciodată, afirmă Proyas. Jocul nu are început sau sfârșit.

Fără început sau sfârșit...

Kellhus fusese un băiat de 11 ani când auzise prima dată această frază. Fusese chemat de la instrucție într-un mic altar pe prima terasă, unde urma să îl cunoască pe Kessriga Jeükal. Deși Kellhus petrecuse deja câțiva ani în care își minimizase pasiunile, perspectiva întâlnirii cu Jeükal îl înspăimânta: era unul dintre Pragma, unul dintre dînyainii bătrâni, și întâlniri între asemenea oameni și băieți tineri se sfârșeau de obicei în chinuri pentru cei din urmă. Chinul încercării și al revelației.

Lumina soarelui cădea în coloane pe altar, făcând piatra plăcut de caldă sub picioarele lui. Afară, sub meterezele primei terase, plopii erau pieptănați de vântul de munte. Kellhus întârzie în lumină, simțind căldura blândă a soarelui scăldându-i mantia și capul ras.

— Ai băut cu îndestulare, așa cum te-au îndrumat? întrebă Pragma.

Era un om bătrân, cu fața la fel de lipsită de expresie pe cât arhitectura altarului era lipsită de înfloriri. Ai fi putut crede că se uita mai degrabă la o piatră decât la un băiat, atât de goală era expresia sa.

— Da, Pragma.

— Logosul este fără început sau sfârșit, tinere Kellhus. Înțelegeți asta?

Începuse instruirea.

— Nu, Pragma, răspunse Kellhus.

Deși încă mai simțea spaimă și speranță, depășise demult nevoia de a denatura limitele cunoștințelor lui. Un copil nu prea avea de ales când profesorii săi puteau vedea prin chipuri.

— Cu mii de ani în urmă, când dînyainii au găsit pentru prima dată...

— După străvechile războaie? Întrerupse nerăbdător Kellhus. Când încă eram refugiați?

Pragma îl lovi, destul de tare cât să-l trimită rostogolindu-se pe piatra dură. Kellhus se ridică înapoi și șterse sângele care îi curgea din nas. Dar simți puțină frică și chiar mai puțin regret. Lovitura era o lecție, nimic mai mult. Între dînyaini, totul era o lecție.

Pragma îl privi cu un calm absolut.

— Întreruperea înseamnă slăbiciune, tinere Kellhus. Pornește din mânie și nu din inteligență. Din întunericul care vine mai întâi.

— Înțeleg, Pragma.

Ochii reci văzură prin el că era adevărat.

— Când dînyainii au găsit pentru prima dată Ishuălu în acești munți, cunoșteau numai principiul Logosului. Care era acel principiu, tinere Kellhus?

— Că ceea ce este mai întâi hotărăște ce este mai apoi.

Pragma încuviință.

— Au trecut două mii de ani, tinere Kellhus, și principiul este încă adevărat. Asta înseamnă că principiul cauzei și efectului a devenit vechi?

— Nu, Pragma.

— De ce nu? Oamenii nu îmbătrânesc și mor? Chiar și munții, nu îmbătrânesc ei și se prăbușesc cu timpul?

— Ba da, Pragma.

— Atunci cum poate acest principiu să nu fie vechi?

— Pentru că, răspunse Kellhus, luptându-se să sufocă o pâlpâire de mândrie, principiul nu poate fi găsit nicăieri în circuitul cauzei și efectului. Pe *baza* lui se stabilește ce este „nou” și ce este „vechi”, deci nu poate fi el însuși nou sau vechi.

— Da. Logosul este fără început sau sfârșit. Și totuși Omul, tinere Kellhus, are un început și un sfârșit — precum toate animalele. De ce este Omul diferit față de alte animale?

— Deoarece, ca și animalele, Omul este în circuitul cauzei și efectului, și totuși înțelege Logosul. Posedă intelect.

— Într-adevăr. Și de ce, Kellhus, dînyainii se prălesc pentru intelect? De ce îi antrenăm atât de asiduu pe copiii ca tine în modurile de gândire, gestică și expresie?

— Din cauza Îndoielii Omului.

— Și ce este îndoiala Omului?

O albină pătrunsese bâzâind în altar și acum zbura somnoroasă, schițând la întâmplare cercuri sub bolte.

— Că este un animal, că poftele sale se nasc din întunericul sufletului său, că lumea aceasta îl asaltează cu situații întâmplătoare, și totuși el înțelege Logosul.

— Exact. Și care este soluția pentru Îndoiala Omului?

— Să se elibereze cu totul de poftele animalice. Să stăpânească complet desfășurarea întâmplărilor. Să fie instrumentul perfect al Logosului și astfel să atingă Absolutul.

— Da, tinere Kellhus. Și tu ești un instrument perfect al Logosului?

— Nu, Pragma.

— De ce?

— Pentru că sunt chinuit de patimi. Eu sunt gândurile mele, dar sursele gândurilor mele mă depășesc. Nu sunt stăpânul meu, deoarece întunericul a fost înaintea mea.

— A fost într-adevăr, copile. Care este numele pe care îl dăm noi acestor surse întunecate de gânduri?

— Legiunea. Le numim legiunea.

Pragma ridică o mână paralizică, ca și cum ar fi marcat o oprire crucială în pelerinajul lor.

— Da, ești pe punctul de a ajunge, tinere Kellhus, la cel mai dificil nivel al Condiționării tale: stăpânirea legiunii interioare. Numai făcând asta vei putea supraviețui Labirintului.

— Asta va răspunde întrebării Miilor de Mii de Încăperi?

— Nu. Dar te va învăța să întrebi cum trebuie.

Undeva aproape de vârful Înălțimilor Andiamine, trecură printr-un coridor placat cu fildeș, apoi se treziră clipind în Grădinile Personale ale Împăratului.

Între poteci pavate, iarba era moale și imaculată, întunecată sub umbra diferiților copaci, care formau spițe în jurul unui iaz rotund în inima grădinii: o versiune cu apă a Soarelui Imperial. Hibiscus, lotuși și arbuști aromatici se îngrămădeau în parcelele alăturate potecilor. Kellhus întrezări păsări colibri săgetând de la o floare la alta în lumina soarelui.

Kellhus înțelese că, în timp ce zonele publice ale Domeniilor Imperiale fuseseră construite pentru a copleși

oaspeții prin dimensiune și ostentație, Grădinile Personale fuseseră concepute pentru a emana o senzație de intimitate, pentru a-i impresiona pe demnitarii în vizită cu darul încrederii Împăratului. Acesta era un loc al simplității și eleganței, modestul suflet al Împăratului transformat în pământ și piatră.

Adunați sub chiparoși și arbuști de cătină, lorzii inrithi — galeothi, tydonni, aironi, thunyeri și chiar câțiva nansuri — stăteau în grupuri în jurul a ceea ce trebuia să fi fost banca Împăratului. Deși împodobiți cu zorzoane și fără arme, arătau mai mult a soldați decât a curteni. Sclave adolescente pluteau printre ei, cu sânii umflați și dezgoliți și picioare tinerești lucind de uleiuri, legănând pe șolduri tăvi cu vin și diferite delicatese. Cupele erau date pe spate, degetele unsuroase erau șterse pe muselină fină și mătăsuri. Lorzii Războiului Sfânt. Toți adunați în același loc. *Studiul se adâncește, tata.*

Fețele se întoarseră și vocile tăcură când ei se apropiară. Câțiva îl salutară pe Proyas, dar mulți se zgâiau la Cnaiür, prinzînd curaj din faptul că erau atât de mulți care îl studiau pe față.

Kellhus știa că Proyas se îngrijise, intenționat ca niciunul dintre Marile Nume să nu-l întâlnească pe Cnaiür, pentru a controla mai bine acest moment. Chipurile lor demonstrau înțelepciunea deciziei sale. Chiar îmbrăcat ca un inrithi — o tunică albă de in sub o haină de mătase cenușie lungă până la genunchi — Cnaiür radia putere sălbatică. Fața sa bătătorită. Silueta sa puternică, brațe de fier, și mâini care frângeau gâturi. Swazondele sale. Ochii precum topazul rece. Întreaga sa înfățișare fie vorbea despre fapte criminale, fie sugera intenții criminale.

Majoritatea inrithilor erau impresionați. Kellhus observă venerație, invidie, chiar dorință. Iată în sfârșit un *scylvendi*, aici, și se părea că înfățișarea bărbatului era cu totul pe măsura zvonurilor pe care le auziseră.

Cnaiür le înfruntă examinarea cu dispreț, uitându-se de la unul la altul, cântărind parcă vite. Proyas îi murmură

câteva cuvinte lui Xinemus, apoi se grăbi să îi tragă deoparte pe Cnaiür și pe Kellhus.

Dintr-o dată, lorzii începură solicitările. Xinemus strigă:

— Veți auzi cât de curând ce are omul de spus.

Proyas se strâmbă și mormăi,

— Asta a mers pe cât de bine era de așteptat, presupun.

Kellhus descoperise că Prințul conriyan era un om cucernic, dar impetuos. Avea o forță, o siguranță morală care îi silea cumva pe ceilalți să îi caute aprobarea. Dar era de asemenea pornit să dea la iveală hulitori, îndoindu-se chiar de cei atrași de certitudinile sale.

Kellhus fusese nedumerit la început de această combinație de dubiu și de certitudine. Dar după seara petrecută cu Drusas Achamian, își dăduse seama că Prințul Încoronat fusese instruit pentru a fi suspicios. Proyas era neobișnuit de precaut. Ca și în cazul scylvendiului, Kellhus fusese nevoit să o ia pe ocolite când se ocupa de el. Chiar și după câteva zile de discuții și întrebări examinatoire, omul încă păstra rezerve.

— Par îngrijorați, spuse Kellhus.

— Și de ce nu? răspunse Proyas. Le aduc un Prinț care pretinde că visează despre Shimeh și un scylvendi păgân care ar putea să le fie general.

Privi gânditor către Oamenii Colțului, camarazii săi.

— Acești oameni vă vor fi tovarăși, spuse el. Urmăriți-i atent. Învățați-i. Sunt exagerat de mândri, și am descoperit că oamenii mândri nu prea tind să ia decizii înțelepte...

Sugestia era clară: în curând viețile lor vor depinde de deciziile înțelepte ale acestor oameni.

Prințul făcu un semn spre un galeoth înalt ce stătea sub rozul și verdele suspendat al căței.

— Acela e Prințul Coithus Saubon, al șaptelea fiu al Regelui Eryeat și conducător al contingentului galeoth. Omul cu care se ceartă este nepotul său, Athjeări, Conte de Gaenri. Coithus Saubon are o adevărată reputație în aceste părți: a condus armata pe care tatăl său a trimis-o împotriva Nansuriumului acum câțiva ani. A avut parte de

multe succese, sau cel puțin așa mi se spune, dar a fost umilit de Conphas după ce Împăratul l-a făcut Exalt-General. Poate ca niciun om nu-i urăște așa de mult pe Ikurei la fel de mult pe cât îi urăște el. Dar lui nu-i pasă deloc de Colt sau de Cel din Urmă Profet.

Din nou, Proyas lăasă implicațiile nespuse. Prințul galeoth era un mercenar care avea să-i sprijine numai acolo unde scopurile lor coincideau cu ale lui.

Kellhus evaluă chipul bărbatului, cu maxilare puternice și chipeș ca un poet sub o claie de păr blond-roșcat. Ochii lor se întâlniră. Saubon înclină din cap cu amabilitate prudentă.

O iuțire abia perceptibilă a ritmului inimii sale. O roșeață slabă pătându-i obraji. Ochii îngustându-se vag, închiși pe jumătate, de parcă se ferea de o lovitură nevăzută.

Nimic nu-l sperie mai mult decât aprecierea altor oameni. Kellhus înclină capul, cu chipul sincer, inocent. Saubon fusese crescut, își dădu el seama, sub privirile aspre ale altuia — un tată crud, poate, sau o mamă.

Își va transforma viața într-o demonstrație, va face de rușine ochii care-l măsoară.

— Nimic nu sărăcește, îi spuse Kellhus lui Proyas, mai mult decât ambiția.

— Într-adevăr, răspunse Proyas înclinând de asemenea capul către Prințul galeoth.

— Bărbatul acela de acolo, continuă Prințul, făcând un gest către un tydonni cu talie groasă, de dinapoia galeothului, e Hoga Gothyelk, Conte de Agansanor și conducător ales al contingentului din Ce Tydonn. Înainte să mă nasc, tatăl meu a fost biruit de el în Bătălia de la Maän. Își numește șchiopătatul „darul lui Gothyelk”.

Proyas zâmbi, un fiu devotat care fusese prea afectat de umorul tatălui său.

— După zvonuri, Hoga Gothyelk e la fel de cucernic în templu pe cât e de neîmblânzit pe câmpul de luptă.

Și din nou implicația: *Este unul de-al nostru.*

Spre deosebire de Saubon, Contele de Agansanor nu era conștient de examinarea lor de o clipă: era ocupat cu

ocărâțul a trei tineri în ceea ce trebuie să fi fost limba lui natală. Barba lui, lungă și neîngrijită, de un cenușiu ca fierul, se legăna și tremura în timp ce striga. Nasul lat îi fremăta. Ochiul îi fulgerau sub sprâncenele stufoase.

— Aceia pe care îi ceartă? întrebă Kellhus.

— Fiii săi — trei dintre ei, în orice caz. În Conriya îi numim Neamul Hoga. Îi ceartă pentru că au băut prea mult. Împăratul, spune el, îi vrea beți.

Dar Kellhus știa că nu doar băutura stârnise furia contelui. Ceva ostenit îi bântuia chipul, ceva al cărui avânt se înmuiase de-a lungul unei vieți lungi și zbuciumate. Hoga Gothyelk nu mai simțea mânie, nu cu adevărat — numai varietăți de mâhnire. Dar din ce motiv?

A făcut ceva... Se consideră blestemat.

Da, asta era: hotărârea ascunsă, ca niște fire slabe creștându-i prelung chipul, în jurul ochilor.

A venit să moară. Să moară purificat.

— Și bărbatul acela, continuă Proyas, îndrăznind să arate cu degetul, în centrul grupului celor care poartă măști... Îl vezi?

Proyas le făcuse semn către stânga lor, unde, departe de tot, se adunase cel mai mare grup: Marii Demnitari Guvernatori din Aionul de Sus. Erau îmbrăcați cu robe impunătoare. Sub perucile lor împletite, purtau măști de porțelan alb peste ochi și obraji. Arătau ca niște statui cu barbă.

— Cel al cărui păr este legat ca un evantai pe spate? întrebă Kellhus.

Proyas îi oferă un zâmbet acru.

— Într-adevăr. Acela nu-i altul decât însuși Chepheramunni, Regentul Aionului de Sus și câinele de salon al Turnurilor Stacocii... Vezi cum refuză cu dispreț toate ofertele de băutură și mâncare? Se teme că Împăratul va încerca să-l drogheze.

— De ce poartă măști?

— Aionii sunt un popor desfrânat, răspunse Proyas, aruncând o privire circumspectă în imediata lor vecinătate. O rasă de comedianți. Le pasă doar de subtilitățile relațiilor

umane. Consideră că o față ascunsă e o posibilă armă pentru toate problemele legate de jnan.

— Jnanul, murmură Cnaiür, este o boală de care suferiți cu *toții*.

Proyas zâmbi, amuzat de disprețul neobosit al câmpeanului.

— Fără îndoială că suferim. Dar pentru Ainoni este mortală.

— Iartă-mă, spuse Kellhus, dar ce este „jnanul”?

Proyas îi aruncă o privire încurcată.

— Nu m-am gândit prea mult la asta, recunosc el. Îmi amintesc că Byantas îl definește ca „războiul cuvintelor și al sentimentelor”. Dar înseamnă mult mai mult. Subtilitățile care ghidează conduita oamenilor, ai putea spune. Este — ridică din umeri — ceva ce facem.

Kellhus încuviință. *Știu așa puțin despre ei înșiși tata.*

Tulburat de insuficiența răspunsului său, Proyas le atrase atenția asupra unui mic grup de oameni de lângă iazul grădinii, toți îmbrăcați cu aceleași veste cu blazoane din fildeș alb pe deasupra tunicilor.

— Acolo. Cel cu păr auriu. Acela e Incheiri Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali. Este un om bun — trimisul Shriahului. Maithanet i-a cerut să judece cauza noastră împotriva Împăratului.

Gotian îl aștepta pe Împărat în liniște, strângând în mâini o cutiuță de fildeș — o depeșă, presupuse Kellhus, de la însuși Maithanet. Deși Gotian afișa un aer de siguranță de sine, Kellhus văzu pe loc că era nerăbdător: pulsul rapid al jugularei sub pielea întunecată de pe gât, încovoierea tendoanelor de-a lungul mâinii, poziția întinsă a musculaturii în jurul buzelor...

Nu se simte pe măsura poverii sale.

Dar sub chipul său nu mocnea doar îngrijorare: ochii săi trădau de asemenea așteptarea aceea curioasă pe care Kellhus o văzuse de multe ori pe multe fețe.

Tânjește să fie mișcat... Mișcat de cineva mai sfânt decât el.

— Un om bun, repetă Kellhus.

Trebuie doar să-l conving că sunt mai sfânt...

— Și cel de acolo, spuse Proyas, arătând spre dreapta, este Prințul Skaiyelt din Thunyerus, stând în umbra gigantului acela — pe care ei îl numesc Yalgrota.

Prin organizare sau prin altceva poate, micul contingent thunyeri ocupa periferia adunării lorzilor inrithi. Din toată nobilimea adunată în grădină, doar ei erau echipați pentru bătlie, purtând platoșe de zale negre sub robe cu mânecile brodate cu animale stilizate. Cu toții afixau bărbi crețe și păr lung, ca mătasea de porumb. Fața lui Skaiyelt era plină de cicatrice, ca de varicelă, și bombănea sumbru către Yalgrota, care se înălța deasupra lui, privind peste capete la Cnaiür.

— Ai văzut vreodată un astfel de om? șuieră Proyas, uitându-se fix către gigant, cu admirație sinceră. Să ne rugăm ca interesul lui în privința ta este doar academic, scylvendi.

Cnaiür înfruntă privirea lui Yalgrota fără să clipească.

— Da, spuse el liniștit, pentru binele lui. Un om se măsoară prin mai mult decât felul în care e clădit.

Proyas își arcui sprâncenele și rânji într-o parte spre Kellhus.

— Crezi, îl întrebă Kellhus pe scylvendi, că nu este la fel de lung pe cât este de înalt?

Proyas râse tare, dar ochii feroce ai lui Cnaiür îl fulgerară pe Kellhus. *Joacă-te cu acești proști, dacă trebuie, dînyainule, dar nu cu mine!*

— Începi, spuse Proyas, să-mi amintești de Xinemus, Prințul meu.

De omul pe care îl prețuiește mai mult decât pe toți ceilalți.

Un strigăt mânios se ridică peste forfota vocilor din fundal:

— *Gi'irga fi hierst! Gi'irga fi hierstas da moia!*

Gothyelk, încă o dată certându-l aspru pe unul dintre fiii săi, de data aceasta din partea cealaltă a grădinii.

— Ce sunt acele pendentive pe care thunerii le poartă între coapse? îl întrebă Kellhus pe Proyas. Arată ca niște mere zbârcite.

— Capete micșorate de sranci... Fac talismane din dușmanii lor, și ne putem aștepta — chipul i se acri într-o strâmbătură de dezgust — că vor purta capete *umane* destul de curând, de îndată ce Războiul Sfânt va începe. După cum voiam să spun, thunerii sunt noi în cele Trei Mări. Au adoptat cele O Mie de Temple și pe Cel din Urmă Profet numai în vremea bunicului meu, deci sunt zeloși în felul popoarelor convertite. Dar războiul interminabil cu srancii i-a făcut morbizi, melancolci... smintiți chiar. Skaiyelt nu este o excepție din punctul acesta de vedere, din câte pot să-mi dau seama — omul nu e în stare să spună un cuvânt în sheyică. Va trebui să ne... descurcăm cu el, îmi imaginez, dar altfel nu trebuie luat prea tare în serios.

E un joc important aici, se gândi Kellhus, și nu este loc pentru cei care nu știu regulile. Cu toate acestea, întrebă,

— De ce?

— Pentru că este un barbar analfabet și necivilizat.

Răspunsul pe care îl așteptase: cel care cu siguranță urma să îl înstrăineze pe scylvendi.

Ca la un semnal, Cnaiür pufni.

— Și ce, întrebă el aspru, crezi tu că spun ceilalți despre mine?

Prințul dădu din umeri.

— Cam același lucru, îmi imaginez. Dar asta se va schimba repede, scylvendi. Am...

Proyas se opri la jumătatea frazei, atenția fiindu-i atrasă de o tăcere neașteptată ce căzuse peste nobilii inrithi. Trei siluete se apropiau prin umbra coloanelor înconjurătoare. Doi bărbați, Gârzi Eothice după armura și însemnele lor, târând un al treilea între ei. Omul era gol, vlăguit, și prins cu cătușe grele în jurul gâtului, încheieturilor și gleznelor. După cicatricile de pe mâini, era evident că era scylvendi.

— Vicleni diavoli, bombăni Proyas în șoaptă.

Gărzile îl smunciră pe bărbat în soare. Acesta se clătina ca un bețiv, neatent la mădularul său expus. Își ridică chipul jalnic spre căldura soarelui. Ochii îi fuseseră scoși.

— El cine este? Întrebă Kellhus.

Cnaiür scui pă, privi gărzile înlănțuindu-l pe bărbat de partea de jos a băncii Împăratului.

— Xunnurit, spuse el după o clipă. Regele nostru al Triburilor în băătălia de la Kiyuth.

— O dovadă a slăbiciunii scylvendilor, fără îndoială, spuse Proyas ferm. A slăbiciunii lui Cnaiür urs Skiötha... Dovadă în ceea ce va fi procesul tău.

— Vei sta aici nemișcat, spuse Pragma nici aspru, nici blând, și vei repeta această propoziție: „El, Logosul, este fără început sau sfârșit.” Vei repeta asta neîncetat, până ce ți se va spune să faci altceva. Ai înțeles?

— Da, Pragma, răspunse Kellhus.

Se lăsă jos pe o rogojină de trestie în mijlocul altarului. Pragma stătea în fața lui, pe o rogojină asemănătoare, cu spatele spre plopul însoțit și prăpăstiile amenințătoare ale munților din spate.

— Începe, spuse Pragma, devenind nemișcat.

— El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără...

La început fu nedumerit de ușurința exercițiului. Dar cuvintele își pierdură repede sensul și deveniră un șir repetitiv de sunete nefamiliare, mai mult un exercițiu cleios pentru limbă, dinți și buze, decât vorbire.

— Încetează să mai spui asta cu voce tare, spuse Pragma. Vorbește-o în gând.

El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără...

Asta era cu totul diferit și, după cum descoperi repede, mult mai dificil. Rostirea cu voce tare a propoziției sprijinise cumva repetiția, ca și cum ar fi sprijinit un gând de organele vorbirii. Acum era singur, suspendat în nicăierul sufletului său, repetat iar și iar și iar, contrar tuturor obiceiurilor de raționament și asociere.

El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără...

Primul lucru pe care îl observă era relaxarea curioasă a feței sale, ca și cum exercițiul retezase cumva legăturile care înlănțuiau expresia de pasiune. Corpul său deveni foarte nemișcat, mult mai mult decât mai simțise vreodată. Dar, în aceeași timp, valuri curioase de tensiune îl asaltară din interior, ca și cum ceva din adânc se opunea, refuzând respirația interioară a vocii sale interioare. Și repetiția fu redusă la o șoaptă, deveni un fir subțire ondulându-se prin vârtejurile violente de gânduri nearticulate, neformate.

El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără...

Soarele creștea peste crestele ciufulite ale munților, pătând împrejurimile cu contrastul dintre prăpăstiile întunecat și chipurile rase strălucitoare. Kellhus se trezi că duce un război. Îndemnuri rudimentare creșteau din nimic, cerând gândire. Voci neexprimate se desfăceau din întuneric, cerând gândire. Imagini șuierătoare ocărîră, stărîră, amenințară — toate cerând gândire. Și prin toate acestea:

El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără...

La multă vreme după aceea avea să-și dea seama că acest exercițiu îi delimitase sufletul. Această repetiție neîncetată a propoziției lui Pragma îl pusese față în față cu el însuși, îi arătase în ce măsură nu era el însuși. Pentru prima dată putuse cu adevărat să vadă întunericul care îl precedase și știu că înainte de ziua aceea nu fusese niciodată cu adevărat treaz.

Când apuse soarele, Pragma rupse liniștea sa.

— Ți-ai terminat prima zi, tinere Kellhus, și acum vei continua în timpul nopții. Când soarele din zori va lumina ghețarul de răsărit, vei înceta să mai repeți *ultimul* cuvânt al propoziției, dar în rest vei continua. De fiecare dată când soarele se va ridica din ghețar, vei înceta să mai repeți *ultimul* cuvânt. Ai înțeles?

— Da, Pragma.

I se păru că acele cuvinte fuseseră rostite de altcineva.

— Atunci continuă.

În timp ce întunericul acoperi altarul, lupta se intensifică. Pe rând, trupul său deveni îndepărtat, aproape de ameteală, și apoi sufocant de apropiat. Într-o clipă era o nălucă, un accident al fumului încolăcit, atât de lipsit de substanță încât părea că briza nopții ar putea să-l mângălească în nimic. În alta, era un mănunchi de carne înghesuită, orice senzație atât de ascuțită încât chiar și briza rece a nopții clănțănea ca niște cuțite pe pielea lui. Și propoziția deveni ceva beat, ceva care se poticnea și se clătina printr-un cor de agitație, distrageri și pasiuni furioase. Răcneau în el — precum ceva pe moarte.

Apoi soarele se ridică din ghețar, iar el fu năucit de frumusețea acestuia. Portocaliu mocnit creștând câmpurile reci de zăpadă și gheață strălucitoare. Și, preț de o bătaie de inimă, propoziția îi scăpă, iar el se gândi doar la felul în care ghețarul creștea, se încovoia precum spinarea unei femei frumoase...

Pragma sări înainte și îl lovi, cu chipul schimonosit într-o falsă strâmbătură de furie.

— Repetă propoziția! urlă el.

Pentru Kellhus, fiecare dintre Marile Nume reprezenta o întrebare, un punct de legătură între permutări nenumărate. Pe chipurile lor vedea frânturi ale altor fețe apărând la suprafață, ca și cum toți oamenii nu erau decât momente ale unui singur om. O clipă din Leweth trecând ca o rafală prin încruntătura lui Athjeări în timp ce se certa cu Saubon. O licărire din Serwë în felul în care Gothyelk îl privea pe fiul său cel mai tânăr. Aceleași pasiuni, dar fiecare în proporții drastic diferite. Oricare dintre acești oameni, concluzionă el, ar putea fi la fel de ușor de posedat precum fusese Leweth — în ciuda mândriei lor îndârjite. Dar ca sumă, erau incalculabili.

Erau un labirint, o mie de mii de săli, iar el trebuia să treacă prin ele. Trebuiau să fie ai lui.

Dacă acest Război Sfânt îmi depășește abilitățile? Ce se întâmplă atunci, tată?

— Te ospătezi, dînyainule? Îl întrebă Cnaiür în limba amară a scylvendilor. Te îngrași cu chipuri?

Proyas îi lăsase ca să se sfătuiască cu Gotian, și, pentru moment, cei doi erau singuri.

— Avem aceeași misiune, scylvendi.

Până acum, evenimentele depășiseră cele mai optimiste așteptări. Pretenția sa de sânge regal îi asigurase, aproape fără efort, o poziție între castele conducătoare ale inrithilor. Proyas nu numai că îi oferise „necesitățile rangului de prinț”, dar îi acordase un loc de onoare la focul sfatului său. Kellhus descoperi că atâta vreme cât se purta ca un prinț, era tratat ca un prinț. Jocul devenea ființă.

Dar cealaltă afirmație — de a fi visat despre Shimeh și Războiul Sfânt — îi asigurase o cu totul altă poziție, una încărcată de primejdii și posibilități. Unii îl luau în răs fără să se ascundă la auzul acestei afirmații. Alții, precum Proyas și Achamian, o vedeau ca pe o posibilă avertizare, ca pe primele semne de boală. Mulți, căutând orice fărâmbă de sprijin divin pe care îl puteau găsi, o acceptaseră pur și simplu. Dar cu toții îi recunoscuseră lui Kellhus aceeași poziție.

Pentru popoarele celor Trei Mări, visele, oricât de banale, erau o problemă serioasă. Visele nu erau, așa cum crezuse dînyainul înainte de chemările lui Moënghus, simple repetiții, moduri în care sufletul se antrena pentru diferite eventualități. Visele erau portalul, locul unde Exteriorul se infiltra în Lume, unde ceea ce era dincolo de om — fie că era viitorul, îndepărtatul, demonicul sau divinul — găsea o expresie imperfectă în aici și acum.

Dar nu era destul numai să afirmi ceea ce ai visat. Dacă visele aveau putere, erau de asemenea ieftine. Toată lumea visa. După ce ascultase cu răbdare descrierile viziunilor sale, Proyas îi explicase lui Kellhus că de fapt mii de oameni pretinseseră că au visat Războiul Sfânt, unii triumful său, alții distrugerea sa. Nu puteai merge trei metri

de-a lungul Phayusului, spusese el, fără să vezi vreun pustnic țipând și gesticulând despre visele sale.

— De ce, întrebă acesta cu o sinceritate caracteristică, ar trebui să privesc visele tale ca fiind diferite de celelalte?

Visele erau o problemă serioasă, iar problemele serioase cereau întrebări grele.

— Poate că nu ar trebui, răspunse Kellhus. Nu sunt sigur nici măcar că eu ar trebui.

Și asta, ezitarea lui de a crede în propriile sale pretenții profetice, fusese cea care îi asigurase poziția primejdioasă. Când inrithii anonimi, auzind zvonuri despre el, cădeau în genunchi dinaintea lui, se supăra cum s-ar fi supărat un tată înțelegător. Când implorau să fie atinși, ca și cum iertarea ar fi putut fi transmisă prin piele, îi atingeau, dar numai pentru a-i ridica, pentru a-i dojeni că se umileau dinaintea altuia. Pretinzând că era mai puțin decât ceea ce părea a fi, îi mișca pe oameni, chiar și pe cei învățați ca Proyas și Achamian, îi făcea să sperie sau să se teamă că s-ar putea să fie *mai mult*.

Nu avea să o rostească vreodată, să o afirme vreodată, dar avea să fabrice situații care să o facă să pară adevărată. Atunci, toți cei care considerau că veghează în secret, toți cei care întrebau cu răsuflarea tăiată „*Cine este acest om?*” urmau să fie răsplătiți cum nu fuseseră vreodată. El va fi înțelegerea *lor*.

Atunci nu vor mai putea să se îndoiască de el. Asta ar fi însemnat să creadă că înțelegerea lor ar fi goală. Să-l renege ar fi însemnat să se renege pe ei înșiși.

Kellhus urma să calce pe teren condiționat.

Atât de multe permutări... Dar văd calea, tată.

Din partea cealaltă a grădinii răsunară râsete. Un tânăr nobil galeoth, sătul de stat în picioare, găsi banca Împăratului drept un loc potrivit pentru a se odihni. Șezu câteva clipe, uitând de voioșia înconjurătoare, studiind pe rând carnea lucioasă de porc *jumyan* pe care o furase de la o sclavă și bărbatul gol încătușat la picioarele lui. Când își dădu într-un târziu seama că toți râdeau de el, decise că îi cam plăcea atenția și începu să maimuțarească niște poziții

imperiale. Oamenii Colțului râdeau în hohote. În cele din urmă, Saubon îl adună pe tânăr și îl conduse spre neamurile lui care aplaudau.

Câteva clipe după aceea, un șir de Funcționari Imperiali, toți îmbrăcați în robe voluminoase ale rangului lor, anunțară sosirea Împăratului. Alături de Conphas, Ikurei Xerius al III-lea își făcu apariția chiar în vreme ce veselia se potolea, afișând o expresie în care se amestecau bunăvoință și dezgust. Se așeză pe scăunel și reaprinsă veselia oaspeților săi când luă chiar poziția — palma stângă în sus în poală, dreapta răsucită în jos în fața lui — pe care tinărul galeoth o maimuțărise cu câteva clipe mai devreme. Kellhus privi chipul pălind de mânie când unul dintre eunuci îi explică motivul râsetelor. Era crimă în ochii lui când îl alungă pe bărbat, și timp de o clipă se luptă să se regăsească. Știa că a fi premeditat era una dintre cele mai mari insulte. În acest mod, chiar și un Împărat putea fi făcut sclav — deși Kellhus înțelese că nu știa de ce. În sfârșit, Xerius se așeză în poziția norsiraie: cu mâinile sprijinite pe genunchi.

Trecură câteva momente lungi de tăcere în timp ce își stăpânea furia. În acest timp, Kellhus studia chipurile suitei imperiale: aroganța fără margini a nepotului Împăratului, Conphas; panica sclavilor, atât de acordați cu patimile tumultuoase ale stăpânului lor; buzele strânse dezaprobatore ale Sfetnicilor Imperiali, desfășurați în semicerc dinapoia Împăratului lor — centrul lor. Și... un chip *diferit* printre Sfetnici... un chip neliniștitor. O nepotrivire abia vizibilă, o greșală vagă, era cea care îi atrăsese atenția la început. Un bătrân, îmbrăcat în robă de mătase de culoarea cărbunelui, un bărbat pe care era evident că ceilalți îl respectau și de a cărei părere se ținea cont. Unul dintre însoțitorii săi se înclină spre el și murmură ceva nedeslușit prin vuietul vocilor. Dar Kellhus putu să-i citească de pe buze: *Skeaös...*

Numele Sfetnicului.

Trăgând aer adânc în piept, Kellhus lăsă impulsul propriilor gânduri să încetinească și să încremenească.

Ceea ce era în conjunctura zilnică cu ceilalți oameni încetă sa existe, jupuindu-se precum petalele florilor. Ritmul evenimentelor scăzu. Deveni un *loc*, un câmp gol pentru o singura figură: peisajul ofilit al chipului unui bătrân.

Niciun reflex perceptibil de înroșire. Deconectare între bătaia inimii și expresia aparentă...

Dar bâzâitul vocilor din jur se stinse și el se retrase, recules. Împăratul era pe punctul de a vorbi. Cuvinte care puteau pecetlui soarta Războiului Sfânt.

Trecuseră cinci bătaii de inimă.

Ce putea să însemne asta? Un singur chip indescifrabil într-o harababură de expresii transparente. *Skeaös... Ești lucrarea tatălui meu?*

El, Logosul, este fără început sau. El, Logosul, este fără început sau. El, Logosul, este fără început sau. El, Logosul este fără...

Timp de o clipă, simți gustul sângelui pe buzele sale întredeschise, dar senzația se clăti încet de litania nemiloasă. Cacofonia interioară șovăi, se pierdu într-o tăcere de mormânt. Corpul său îi deveni cu totul străin, un cadru neesențial. Și mișcarea timpului însuși, ritmul lui de înainte și după, fu transformat.

Umbrele coloanelor alarului măturară podeaua goală. Lumina soarelui căzu peste, apoi pâlpâi de pe chipul lui. Transpirase și se murdărise, dar nu exista niciun discomfort, niciun miros. Și când bătrânul Pragma se ridică și turnă apă peste buzele lui, el era doar o piatră șlefuită prinsă în mușchi și pietriș sub o cascadă.

Soarele ocoli coloanele din fața lui și coborî dinapoia lui, desenându-i umbra peste poalele lui Pragma și apoi printre copacii lucioși, unde se uni cu alte umbre și se umflă în noapte. Iar și iar, văzu soarele răsărind și apunând, răgazul trecător al nopții, și în fiecare dimineață, propoziția mutilată din ce în ce mai mult. În timp ce lumea se mișca, mișcarea sufletului său încetinea. Până când șopti numai: *El, Logosul. El, Logosul. El, Logosul...*

Era un un gol plin de ecouri lipsite de orice voce urătoare, fiecare frază era o repetare perfectă a celei dinainte. Era un drumetș prin galeria abisală a oglinzilor dinaintea altor oglinzi, fiecare pas fiindu-i la fel de iluzoriu precum cel dinainte. Numai soarele și noaptea îi marcau trecerea, și numai prin îngustarea golului dintre oglinzi spre acel loc imposibil unde punctul de dispariție amenința să sărute punctul de dispariție — spre locul unde sufletul devenea complet nemișcat.

Când soarele răsări din nou, gândurile lui se reduceră la un singur cuvânt:

El. El. El. EL.

Și părea în același timp o bâlbâire absurdă și cel mai profund dintre gânduri, ca și cum doar în absența „Logosului” se putea așeza în ritmul inimii sale încordându-se de la o clipă la alta. Gândul se subție și ziua trecu peste și dinapoia altarului, până ce noaptea străpunse giulgiul cerului, până când bolțile se învârtiră precum o roată infinită de șaretă. *El. El...*

Un suflet mișcător, înlănțuit de margine, de un moment desăvârșit înainte de *ceva*, orice. *El*, copacul, *el*, cordul, *el*, totul transformat în nimic prin repetiție, de către acumularea nesfârșită al aceluiași refuz de a *numi*.

O coroană de aur peste pantele înalte ale ghețarului... și apoi nimic.

Niciun gând.

— Imperiul îți urează bun venit, anunță Xerius, străduindu-se să păstreze un ton blând.

Își aruncă privirea asupra Marilor Nume ale Oamenilor Colțului, întârziind o clipă asupra scylvendiului de lângă Kellhus. Zâmbi.

— Ah, da, spuse el, extraordinarul nostru nou venit. Scylvendiul. Mi se spune că ești o Căpetenie a utemoșilor. Așa este, scylvendi?

— Așa este, răspunse Cnaiür.

Împăratul cântări acest răspuns. Nu avea niciun chef, observase Kellhus, de amabilitățile jnanului.

— Și eu am un scylvendi, spuse el.

Își dezgoli antebrațul din mânecile complicate și apucă lanțul dintre picioarele sale. Îl smunci cu sălbăticie, iar Xunnurit, ghemuit, își ridică fața orbită și stâlcită către privitori. Corpul său gol era scheletic, subnutrit, iar membrele păreau să atârne de diferite balamale, care se închideau cu toatele, departe de lume. Swazondele lungi de-a lungul brațelor sale păreau acum să măsoare mai mult oasele de dedesubt decât trecutul sângeros.

— Spune-mi, zise Împăratul, găsind alinare în aceasta mică brutalitate. Din ce trib este acesta?

Cnaiür părea neafectat.

— Acesta era unul dintre akkunihuri.

— „Era”, spui? Pentru tine e mort, presupun.

— Nu. Nu mort. El nu înseamnă nimic pentru mine.

Împăratul zâmbi de parcă se încălzea pentru un mic mister, o distragere potrivită de la probleme mai serioase. Dar Kellhus putea vedea mașinațiunile de dedesubt, increderea că îi va arăta că acest sălbatic nu este decât un neghiob ignorant. Nevoia.

— Fiindcă l-am înfrânt? Hmm? insistă Împăratul.

— Pe cine ai înfrânt?

Ikurei Xerius se opri.

— Pe câinele acesta de *aici*. Xunnurit, Regele-Triburilor. Regele *tău*...

Cnaiür dădu din umeri, parcă încurcat de un capriciu neînsemnat al unui copil.

— Nu ai înfrânt nimic.

La auzul acestor cuvinte se auziră câteva râsete.

Împăratul se acri. Kellhus putu vedea o apreciere a intelectului lui Cnaiür poticnindu-se în prim-planul gândurilor sale. Se făcu o reevaluare, o recapitulare a strategiilor.

Este obișnuit să se refacă din greșeli, gândi Kellhus.

— Da, spuse Xerius. Înfrângerea unui om nu înseamnă nimic, presupun. E ușor să înfrângi un om. Dar să înfrângi un popor... Cu siguranță asta e ceva, nu?

Expresia imperială deveni jubilantă când Cnaiür nu reuși să răspundă.

Xerius continuă:

— Nepotul meu aici de față, Conphas, a înfrânt un popor. Poate ai auzit de ei. Poporul Războinic.

Din nou, Cnaiür refuză să răspundă. Dar privirea sa era ucigașă.

— Poporul *tău*, scylvendi. Înfrânt la Kiyuth. Ai fost la Kiyuth, mă întreb?

— Am fost la Kiyuth, scrâșni Cnaiür.

— Ai fost înfrânt?

Liniște.

— Ai fost *înfrânt*?

Toți ochii erau acum ațintiți asupra scylvendiului.

— Am fost — căută cuvântul sheyic potrivit — am fost *școlit* la Riyuth.

— Chiar așa? strigă Împăratul. Îmi imaginez. Conphas este un instructor dintre cei mai exigenți. Spune-mi, ce lecție ai învățat?

— Conphas a fost lecția mea.

— Conphas? repetă Împăratul. Trebuie să mă ierți, scylvendi, dar sunt încurcat.

Cnaiür continuă, pe un ton chibzuit.

— La Riyuth, am învățat ce a învățat Conphas. El este un general educat pe multe câmpuri de luptă. De la galeothi a învățat eficiența formațiilor disciplinate de sulitași împotriva atacurilor călare. De la kianini a învățat eficiența călăuzirii adversarului, a retragerilor false, și înțelepciunea de a-și strânge călăreții în rezervă. Iar de la scylvendi a învățat importanța *gobozkoy*-ului, „clipei” — că trebuie să-ți citești inamicul de la depărtare și să-l lovești exact în clipa dezechilibrului său.

— La Riyuth am învățat, continuă el, întorcându-și privirile aspre către Conphas, că războiul este *inteligentă*.

Șocul de pe chipul Nepotului Imperial era limpede, iar Kellhus se miră de forța acestor cuvinte. Dar se întâmplau prea multe ca să se poată concentra asupra acestei probleme. Atmosfera era încordată de această înfruntare dintre Împărat și barbar...

Acum era rândul Împăratului să rămână tăcut.

Kellhus înțelese miza acestui schimb. Împăratul trebuia să arate incompetența scylvendiului. Xerius făcuse din Înscrisul său prețul lui Ikurei Conphas. Ca orice negustor, Xerius putea justifica acest preț numai prin calomnierea mărfurilor adversarilor.

— Ajunge cu această sporovăială! strigă Coithus Saubon. Marile Nume au auzit destul...

— Dar nu Marile Nume hotărăsc! se răsti Împăratul.

— Nici Ikurei Xerius, adăugă Proyas, cu ochii strălucind de zel.

Căruntul Gothyelk strigă:

— Gotian! Ce spune Shriahul? Ce spune *Maithanet* despre Înscrisul Împăratului nostru?

— Dar este prea devreme! bolborosi Împăratul. Nu l-am cercetat pe acest bărbat — pe acest *păgân*!

Dar alții vociferau:

— Gotian!

— Deci ce spui *tu*, Gotian? strigă Împăratul. Ai accepta un *păgân* să te conducă împotriva păgânilor? Ai accepta să fii pedepsit precum a fost pedepsit Războiul Sfânt cel Vulgar pe Câmpia Mengedda? Câți morți? Câți au fost robiți de toanele nesăbuite al lui Calmemunis?

— *Marile Nume* conduc! strigă Proyas. Scylvendiul ne va fi sfătuitor...

— *Tot insultător rămâne!* mugi Împăratul. O armată cu zece generali? Când vă veți împotmoli, și așa se va întâmpla, pentru că nu cunoașteți șiretenia kianinilor, atunci *cui* veți cere ajutor? Unui scylvendi? Într-un moment de criză? Dintre toate absurditățile! *Va fi* un Război Sfânt al păgânilor atunci! Iubite Sejenus, bărbatul acesta e un *scylvendi*, se jeli el ca unei persoane dragi care își pierduse mințile. Asta nu înseamnă nimic pentru voi, nebunilor? Este o năpastă a pământului! Chiar și numele lui este o blasfemie! O monstruozitate dinaintea lui Dumnezeu!

— Nouă ne vorbești despre *insulte*? răspunse Proyas strigând. Dai lecții de pioșenie celor care și-ar sacrifica propria viață pentru Colț? Cum rămâne cu fărădelegile tale,

Ikurei? Cum rămâne cu tine, tu, care vrei să faci din Războiul Sfânt o unealtă?

— Vreau să *apăr* Războiul Sfânt, Proyas! Să salvez unealta lui Dumnezeu de ignoranța voastră!

— Dar nu mai suntem ignoranți, Ikurei, răspuse Saubon. L-ai auzit pe scylvendi vorbind. *Noi* l-am auzit vorbind.

— Dar acest om v-ar trăda! Este un *scylvendi*! Nu m-ați auzit?

— Cum să nu? scuipe Saubon. Țipi mai tare ca nevastă-mea.

Râsete hodorogite.

— Unchiul meu spune adevărul, zise Conphas, și asupra nobililor se lasă tăcerea.

Marele Conphas vorbise în sfârșit. El avea să fie vocea mai cumpătată.

— Nu știți nimic despre scylvendi, continuă el sec. Nu sunt păgâni precum fanimii. Ticăloșia lor nu este aceea că strâmbă credința dreaptă în ceva spurcat. Ei sunt un popor *fără* zei.

Conphas se îndreaptă cu pași mari către Regele-Triburilor de la picioarele Împăratului, smunci fața orbită spre spate pentru ca toți să o vadă. Înșfăcă unul dintre brațele scheletice.

— Ei numesc aceste cicatrice swazonde, spuse el ca un profesor răbdător, un cuvânt ce înseamnă „morți”. Pentru noi, ele sunt doar trofee sălbătice, la fel ca și capetele micșorate de sranci pe care thunyerii le cos pe scuturile lor. Dar ele reprezintă mult mai mult pentru scylvendii. Acele morți sunt *singurul lor scop*. Însăși sensul vieții lor este scris în aceste cicatrice. Morțile *noastre*... Înțelegeți asta?

Privi chipurile inrithilor adunați, fu mulțumit de înțelegerea pe care o văzu acolo. Era una să primească un păgân în mijlocul lor, era alta să audă detaliile ticăloșiei sale enumerate.

— Ceea ce a spus sălbaticul mai devreme nu este adevărat, reluă Conphas. Acest om nu este „nimic”. Este

mai mult, mult mai mult. Este o dovadă a umilirii lor. Umilirea scylvendilor.

Se uită la chipul nepăsător al lui Xunnurit, la orbitele adâncite, plângătoare. Apoi îl privi pe Cnaiür unde stătea, alături de Proyas.

— Priviți-l, spuse el cu nonșalanță. Priviți-l pe cel pe care îl veți face generalul vostru. Nu credeți că însetează după răzbunare? Nu credeți că în acest moment se luptă să învingă furia din inima sa? Sunteți atât de naivi să credeți că nu plănuiește distrugerea noastră? Că în sufletul său nu se răsucesc, ca în sufletul oricărui om, scenarii, imagini — ale răzbunării împlinite și ale distrugerii noastre complete?

Conphas îl privi pe Proyas.

— Întreabă-l, Proyas. Întreabă-l ce îi mișcă sufletul.

Urmă o pauză umplută de murmurul nobililor. Kellhus se întoarse spre fața enigmatică care plutea deasupra Împăratului.

În copilărie văzuse expresiile ca oamenii născuți în lume, ca pe ceva înțeles fără să înțeleagă. Dar acum putea vedea grinzile de dincolo de scândurile expresiei unui om, și așa putea calcula, cu o exactitate terifiantă, distribuția forțelor până la fundația unui om.

Dar acest Skeaös îl deruta. În timp ce prin alții vedea, în cazul bătrânului nu vedea decât mimica fetei. Musculatura nuanțată care îi produce expresia era de nerecunoscut — parcă ancorată pe altfel de oase.

Acest om nu fusese instruit în felul dînyainilor. Mai degrabă, fața lui nu era față.

Trecură clipe, nepotrivirile se adunară, fuseră clasificate, aranjate în alternative ipotetice...

Membre. Membre fragile îndoite și strânse într-o imitație de față.

Kellhus clipi, și simțurile sale se retraseră în proporțiile normale. Cum era posibil? Vrăjitorie? Dacă da, nu avea nimic din strania răsucire pe care o experimentase cu neomul cu care se luptase acum mult timp. Vrăjitoria, realizase Kellhus, era inexplicabil de grotescă — precum mângăliturile unui copil peste o operă de artă — deși nu știa

de ce. Tot ce știa era că putea distinge vrăjitoria de lume și vrăjitorii de oameni comuni. Acesta era printre numeroasele mistere care îl motivaseră să-l studieze pe Drusas Achamian.

Această față, era aproape sigur, nu avea nici o legătură cu vrăjitoria. Dar atunci cum?

Ce este omul acesta?

Brusc, ochii lui Skeaös străluciră spre ai lui. Sprâncenele brăzdate se strânseseră într-o încruntare falsă.

Kellhus dădu din cap într-un mod prietenesc și jenat al cuiva prins că se holbează la altul. Dar cu coada ochiului aruncă o privire spre Împărat, care se uită la el alarmat, apoi se răsuci ca să-și cerceteze Sfetnicul.

Kellhus înțelese că Ikurei Xerius nu știa că această față era diferită. Niciunul dintre ei nu știa.

Studiul se adâncește, tată. Se adâncește mereu.

— În tinerețe, spunea Proyas, am fost educat de un învățat al Mandatului, Conphas. El ar spune că ești mai degrabă optimist în ceea ce îi privește pe scylvendi.

Mai mulți râseră deschis auzind asta — ușurați.

— Poveștile Mandatului, spuse Conphas, n-au nici o valoare.

— Poate, răspunse Proyas, dar sunt la egalitate cu povestirile *nansurilor*.

— Dar nu asta este problema, Proyas, spuse bătrânul Gothyelk, cu un accent atât de pronunțat, încât sheyica sa era aproape de neînțeles. Problema este cum am putea să avem încredere în acest păgân?

Proyas se întoarse spre scylvendiul de lângă el, dintr-o dată șovăielnic.

— Ce zici, Cnaiür? întrebă el.

În timpul schimbului de replici, Cnaiür rămăsese tăcut, neîncercând ca să-și ascundă disprețul. Acum scuipe în direcția lui Conphas.

Niciun gând.

Băiatul se stinse. *Doar un loc. Acest loc.*

Nemișcat, Pragma ședea cu fața spre el, cu tălpile goale lipite una de alta, cu sutana neagră brăzdată de umbrele cutelor adânci, cu ochii la fel de goi precum copilul pe care îl priveau.

Un loc fără suflare sau sunet. Un loc doar al privirii. Un loc fără înainte sau după... aproape.

Primele raze de soare alergară peste ghețar, aidoma unor crengi greoaie în vânt. Umbrele împietrită și lumina licări pe țeasta străveche a lui Pragma.

Mâna stânga a bătrânului părăsi mâneca dreaptă, ținând un cuțit. Și, precum o frânghie în apă, brațul se arcui în afară, cu degetele târându-i-se pe lamă în timp ce cuțitul se răsucea moale prin aer, cu soarele alunecând iar altarul întunecos plonjînd de-a lungul lamei lucioase...

Și locul în care cândva existase Kellhus întinse o mână deschisă — firele de păr blond precum niște filamente luminoase pe pielea bronzată — și prinse cuțitul din intervalul încremenit.

Lovitura mânerului în palmă declanșă prăbușirea locului înapoi în băiat. Duhoarea slabă a trupului său. Răsuflare, sunet și gânduri la pândă.

Am fost legiune...

Cu coada ochiului, putea vedea sulița soarelui ridicându-se de pe munte. Se simțea beat de oboseală. În ieșirea din transă, i se părea că nu auzea decât rămurilele arcuindu-se și săltând în vânt, trase de frunze ca de un milion de pânze, nu mai mari decât mâna sa. Peste tot cauze, dar în mijlocul a nenumărate întâmplări de-o clipă — împrăștiate, nefolositoare.

Acum înțeleg.

— Vreți să mă cercetați, spuse Cnaiür în cele din urmă. Să lămuriți ghicitoarea inimii de scylvendi. Dar vă folosiți de propriile voastre inimi pentru a o schița pe a mea. Vedeți un om înjosit dinaintea voastră, Xunnurit. Un om legat de mine prin rudenie de sânge. Ce insultă trebuie să fie asta, ziceți voi. Inima lui *trebuie* să strige după răzbunare. Și spuneți asta pentru că inimile *voastre* ar striga astfel. Dar

inima mea nu este inima voastră. De aceea pentru voi e o ghicitoare. Xunnurit nu este un nume rușinos pentru Popor. Nu este nici măcar un nume. Cine nu călărește cu noi, nu este de-al nostru. Este de-al altora. Dar voi, care luați inima mea drept a voastră — care vedeți doar doi scylvendi, unul înfrânt, altul în picioare — credeți că el trebuie încă să-mi aparțină. Crezi că degradarea lui este a mea, și că aș răzbuna-o. Asta vrea Conphas să credeți. Alfel de ce ar fi Xunnurit printre noi? Ce altă metodă mai bună de a discredita un om decât făcând dintr-un om înfrânt perechea sa? Poate că ar trebui să cercetați inima nansurilor.

— Dar inima *noastră* este inrithi, spuse Conphas aspru. Este deja cunoscută.

— Da, este, spuse Saubon înverșunat. Vrea să înhațe Războiul Sfânt de la Dumnezeu și să-l facă al ei.

— Nu! scuipe Conphas. Inima mea vrea să salveze Războiul Sfânt *pentru* Zeu. Să-l salveze de acest câine ticălos, și să vă salveze pe voi de propria voastră nebunie. Scylvendii sunt anatemizați!

— Ca și Turnurile Stacojii! ripostă Saubon, înaintând spre Conphas. Vrei să îi alungăm și pe ei?

— Asta e altceva, se răsti Conphas. Oamenii Colțului au nevoie de Turnurile Stacojii... Fără ele, Cishaurimii ne-ar distruge.

Saubon se opri la câțiva pași de Înaltul General. Arăta zvelt, ca un lup.

— Inrithii *au nevoie* și ei de acest scylvendi. Asta ne spui tu, Conphas. Trebuie să fim salvați de propria nebunie pe câmpul de luptă.

— *Calmemunis* și rubedenia voastră, Tharschilka, ți-au spus asta, nesăbuitule. Prin moartea lor pe Câmpia Mengendda.

— Calmemunis, scuipe Saubon. Tharschilka... Gloată mărșăluind cu gloata.

— Spune-mi, Conphas, întrebă Proyas. Nu știai de Calmemunis că era dinainte blestemat? Atunci de ce l-a aprovizionat Împăratul?

— Nimic din astea nu este la obiect! strigă Conphas.

Minte, își dădu Kellhus seama. Știau că Războiul Sfânt cel Vulgar va fi nimicit. Voiau să fie nimicit... Dintr-o dată Kellhus înțelese că rezultatul acestei dezbateri era de fapt hotărâtor pentru misiunea lui. Ikureii sacrificaseră o întreagă oaste pentru a-și întări pretențiile asupra Războiului Sfânt. Ce alt dezastru aveau să mai inventeze când avea să devină o piedică?

— Întrebarea, continuă Conphas pățimaș, este dacă puteți avea încredere ca un *scylvendi* să vă conducă împotriva kianinilor!

— Dar nu asta este întrebarea, se împotrivi Proyas. Întrebarea este dacă putem avea mai multă încredere într-un *scylvendi* decât în *tine*.

— Dar cum poate asta să între măcar în discuție? imploră Conphas. Să aveți mai multă încredere într-un *scylvendi* decât în *mine*?

Râse sălbatic.

— Asta este nebunie!

— Nebunia *ta*, Conphas, scrâșni Saubon, și a unchiului tău... Dacă nu erau nenorocitele voastre de profeții ale pierzaniei și prea blestematul vostru Înscris, nimic din toate astea n-ar intra în discuție!

— Dar al *nostru* este pământul pe care îl veți cuceri! Sângele strămoșilor *noștri* a pătat fiecare câmpie, fiecare deal, iar voi ne *disprețuiți* cererea?

— Este pământul lui *Dumnezeu*, Ikurei, spuse Proyas tăios. Ținuturile Celui din Urmă Profet. Sau ai vrea să pui analele jalnice ale Nansurului înaintea *Tratatului*? Înaintea Domnului nostru, Inri Sejenus?

Conphas rămase tăcut pentru o clipă, măsurând aceste cuvinte. Kellhus își dădu seama că nu se intra cu ușurință într-o întrecere de pietate cu Nersei Proyas.

— Și cine ești *tu*, Proyas, să pui această întrebare? se întoarse Conphas, adunându-și calmul de mai devreme. Hmm? Tu care ai pune un păgân — și încă un *scylvendi*! — înaintea lui Sejenus.

— Suntem cu toții unelte ale Zeilor, Ikurei. Chiar și un păgân — chiar și un scylvendi — poate fi o unealtă, dacă asta este voința lui Dumnezeu.

— Deci ne apucăm să ghicim care e voința lui Dumnezeu? Eh, Proyas?

— Asta, Ikurei, este sarcina lui Maithanet.

Proyas se întoarse spre Gotian, care îi urmărise cu atenție în tot acest timp.

— Ce spune Maithanet, Gotian? Spune-ne. Ce spune Shriahul?

Mâinile Marelui Maestru erau încleștate în jurul cutiei de fildeș. Ținea răspunsul, toată lumea o știa, în mâinile sale încordate. Expresia lui era ezitantă. *Rămâne nehotărât. Îl disprețuiește pe Împărat, nu are încredere în el, dar îi este teamă că soluția lui Proyas este prea radicală.* Kellhus își dădu seama că în curând va fi forțat să intervină.

— Eu l-aș întreba pe scylvendi, spuse Gotian, limpezindu-și vocea, de ce a venit.

Cnaiür se uită aspru la Cavalerul Shrial, la Colțul brodat în aur peste veșmintele albe. *Cuvintele sunt în tine, scylvendi. Rostește-le.*

— Am venit, spuse Cnaiür în cele din urmă, pentru promisiunea războiului.

— Dar asta e ceva ce scylvendii pur și simplu nu fac, răspunse Gotian, cu bănuielile domolite de speranță. Nu există mercenari scylvendi. Cel puțin niciunul de care să fi auzit eu.

— Nu mă vând, dacă asta vrei să spui. Poporul nu vinde — nimic. Capturăm ceea ce ne trebuie.

— Da. Ne-ar *captura* pe noi, se băgă Conphas.

— Lasă omul să vorbească! strigă Gothyelk, pierzându-și răbdarea.

— După Kiyuth, continuă Cnaiür, utemoții au fost nimiciți. Stepă nu este cum credeți. Oamenii Poporului se războiesc mereu, dacă nu cu srancii, nansurii sau kianinii, atunci între ei. Pășunile noastre au fost călcate de rivalii noștri din vechime. Turmele ne-au fost măcelărite. Taberele ne-au fost arse. Am ajuns o căpetenie a nimicului.

Cnaiür privi la chipurile lor absorbite. Kellhus învățase că poveștile, dacă erau potrivite, impuneau respect.

— De la acest om, continuă el, făcând un gest spre Kellhus, am aflat că străinii pot da dovadă de onoare. Ca sclav, a luptat alături de noi împotriva kuötilor. Prin el, prin visele sale de la Dumnezeu, am aflat despre războiul vostru. Eram fără de trib, așa că am acceptat rămășagul.

Kellhus observă că mulți ochi erau acum ațintiți spre el. Să folosească acest moment? Sau să-l lase pe scylvendi să continue?

— Rămășag? întrebă Gotian, în același timp încurcat și puțin îngrozit.

— Că acest război va fi ca niciun altul. Că va fi o revelație...

— Înțeleg, răspunse Gotian, cu ochii strălucind dintr-o dată de credință reamintită.

— Înțelegi? întrebă Cnaiür. Eu nu cred. *Rămân* un scylvendi.

Câmpeanul se uită spre Proyas, apoi mătură cu privirea ilustra adunare.

— Nu mă lua drept ceea ce nu sunt, inrithi. Aici Conphas are dreptate. Pentru mine, *toți* sunteți niște bețivi care se împleticesc. Băieți care vor să se joace de-a războiul când ar trebui să vă cuibăriți lângă mamele voastre. Nu știți nimic despre război. Războiul este întunecat. Negru ca smoala. Nu este un Zeu. Nu râde sau plânge. Nu răsplătește nici îndemânarea, nici vitejia. Nu este o încercare a sufletelor, nici o măsură a voințelor. Și mai puțin este o unealtă, un mijloc pentru atingerea vreunui scop muieresc. Este numai locul unde oasele de fier ale pământului întâlnesc oasele goale ale oamenilor și le frâng.

— Mi-ați oferit război, și am acceptat. Nimic mai mult. Nu voi regreta pierderile voastre. Nu-mi voi pleca fruntea dinaintea rugurilor voastre funerare. Triumfurile voastre nu mă vor înveseli. Dar *am primit* rămășagul. Voi *suferi* cu voi. Îi voi trece pe fanimi prin sabie și le voi măcelării nevestele și copiii. Și în somn le voi visa tânguiriile și inima mea se va bucura.

Urmă un moment de tăcere uluită. Apoi Gothyelk, bătrânul Conte de Agansanor, spuse:

— Am călărit în multe campanii. Oasele mele sunt bătrâne, dar încă sunt ale mele, nu ale focului. Și am învățat să mă încred în omul care urăște pe față, și să mă tem numai de cei care urăsc în secret. Sunt mulțumit de răspunsul acestui om — deși nu prea îmi place.

Se întoarse spre Conphas, cu ochii îngustați de neîncredere.

— E trist când un păgân ne de dă lecții de onestitate.

Încet, ceilalți încuviințară.

— Există înțelepciune în cuvintele păgânului, strigă Saubon peste vuietul vocilor. Am face bine să ascultăm!

Dar Gotian rămânea tulburat. Spre deosebire de alții, el era un nansur, iar Kellhus vedea că împărtășea multe din prejudecățile Împăratului și ale Exalt-Generalului. Vești despre atrocitățile scylvendilor erau la ordinea zilei pentru nansuri.

Fără veste, Marele Maestru îi căută privirea. Kellhus vedea scenariile catastrofice răsucindu-se în sufletul omului: Războiul Sfânt nimicit, și totul din cauza unei decizii luate de el în numele lui Maithanet.

— Am *visat* despre acest război, spuse brusc Kellhus.

În timp ce inrithii cedau vocii sale încă neauzite, îi cuprindea cu privirea sa umedă.

— Nu mă voi preface că vă spun înțelesul acelor vise, deoarece nu-l cunosc.

Se afla în sfântul cerc al Dumnezeului lor, dar nu era îngâmfat. Se îndoia precum se îndoiau oamenii drepti și nu avea nici o pretenție asupra adevărului.

— Dar știu asta: e limpede ce hotărâre aveți dinainte.

O declarație de certitudine întărită de admiterea nesiguranței care o precedase. *Acele puține lucruri pe care le știu*, spusese el, *le știu*.

— Doi oameni v-au cerut să faceți o concesie. Prințul Nersei Proyas v-a cerut să acceptați serviciile unui păgân scylvendi, în timp ce Ikurei Xerius v-a cerut să vă legați de

interesele Imperiului. Întrebarea este simplă. Care concesiune este mai mare?

Demonstrarea înțelepciunii și discernământului prin clarificare. Recunoașterea acestui lucru avea să le întărească respectul, să îi pregătească pentru alte recunoașteri și îi va convinge că vocea lui aparține *rațiunii* și nu propriilor sale interese mercenare.

— Pe de o parte, avem un Împărat care a aprovizionat de bună voie Războiul Sfânt cel Vulgar, deși știa că aproape sigur va fi nimicit. Pe de altă parte, avem o Căpetenie care și-a petrecut întreaga viață jefuindu-i și omorându-i pe credincioși.

Se opri, zâmbind trist.

— În patria mea, numim asta o dilemă.

Prin grădină răsunară râsete calde. Numai Xerius și Conphas nu zâmbiră. Kellhus ocolise prestigiul Exalt-Generalului agățându-se de Împărat, și zugrăvise problema credibilității Împăratului egală cu cea a scylvendiului — așa cum numai un om drept și echitabil ar face. Apoi sigilase această ecuație cu o mică glumă, asigurându-și mai departe stima lor și amestecând puțin haz în cunoașterea adevărului.

— Acum, eu pot garanta pentru onoarea lui Cnaiür urs Skiötha, dar atunci cine ar garanta pentru mine? Să presupunem deci că ambii, Împăratul și Căpetenia, sunt la fel de puțin demni de încredere. Acestea fiind date, răspunsul stă în ceva ce deja cunoașteți: ne asumăm lucrarea lui Dumezeu, dar este totuși o *lucrare* întunecată și sângeroasă. Nu există muncă mai cumplită decât războiul.

Le studie chipurile, privindu-i pe fiecare ca și cum ar fi stat singur cu el. Vedea că erau pe punctul de a trage concluzia pe care însăși rațiunea o impunea. Chiar și Xerius.

— Fie că acceptăm serviciile Împăratului sau ale Căpeteniei, continuă el, oferim aceeași încredere și oferim aceeași muncă...

Kellhus se opri, îl privi pe Gotian. Putea vedea deducțiile mișcându-se din proprie voință prin sufletul omului.

— Dar cu Împăratul, spuse Gotian, dând ușor din cap, oferim și *răsplata* muncii noastre.

Un murmur de adâncă aprobare trecu printre Oamenii Colțului.

— Ce spui, Mare Maestru? strigă Prințul Saubon. Este mulțumit *Shriahul*?

— Dar asta e și mai lipsit de sens! strigă Ikurei Conphas. Cum ar putea Împăratul unei națiuni inrithi să fie la fel de puțin demn de încredere ca și un păgân sălbatic?!

Exalt-Generalul prinsese imediat pivotul argumentului lui Kellhus. Dar protestul său venea prea târziu.

Fără nici o vorbă, Gotian deschise cutia, dând la iveală două mici suluri în interior. Ezită, cu chipul sever palid. Ținea viitorul celor Trei Mări în mâinile sale, și știa asta. Ușor, ca și cum ar fi umblat cu niște relicve sfânte, deschise sulul cu sigiliul de ceară neagră.

Întorcându-se spre Împăratul tăcut, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali începu să citească, cu vocea răsunătoare ca a unui preot.

— Ikurei Xerius al III-lea, Împărat al Nansurului, prin autoritatea Colțului și a *Tratatului*, și în conformitate cu vechea constituție a Templului și Statului, ți se ordonă să aprovizionezi unealta marelui nostru...

Mugetul adunării răsună prin grădina Împăratului. Vocea lui Gotian hurui în continuare, despre Inri Sejenus, despre credință, despre intenții pervertite, dar deja voioșii Oamenii ai Colțului începuseră să abandoneze grădina, atât de nerăbdători erau să se pregătească de marș. Conphas stătea șocat pe treapta din fața scăunelului Împăratului, uitându-se la Regele scylvendi al Triburilor de la picioarele sale. În apropiere, Proyas accepta felicitările tovarășilor săi cu vorbe demne și priviri triumfătoare.

Dar Kellhus îl studia pe Împărat printre iureșul siluetelor. Dicta ordine unuia dintre gardienii lui strălucitori, ordine care, Kellhus știa, nu aveau nici o legătură cu Războiul Sfânt.

— Ia-l pe Skeaös, şuierară buzele sale, și apoi adună-i pe ceilalți. Mizerabilul acela bătrân ascunde vreo *trădare*!

Kellhus îl privi pe Gardianul Eothic mișcându-se spre tovarășii săi, apoi încolțindu-l pe Sfetnicul fără chip. Îl conduseră cu brutalitate de acolo.

Ce aveau să descopere?

Fuseseră două întreceri în grădina Împăratului.

Fața chipeșă a lui Ikurei Xerius al III-lea se întoarse apoi spre el, la fel de îngrozită pe cât era de înfuriată.

Crede că sunt părtaș la trădarea Sfătuitorului. Vrea să mă prindă, dar nu-i vine în minte niciun pretext.

Kellhus se întoarse spre Cnaiür, care stătea stoic, analizând silueta goală a rubedeniei sale înlănțuită dinapoia picioarelor Împăratului.

— Trebuie să plecăm repede, zise Kellhus. S-a spus prea mult adevăr aici.

Capitolul XVIII Înălțimile Andiamine

... și acea revelație a ucis tot ceea ce știam odată. Cândva îl întrebam pe Dumnezeu „Cine ești?”, acum întreb „Cine sunt?”

—ANKHARLUS, SCRISOARE CĂTRE TEMPLUL ALB

Ikurei Xerius al III-lea, pare să fie consensul, era un om excesiv de suspicios. Teama are multe forme, dar niciodată nu e atât de primejdiosă ca atunci când este combinată cu putere și nesiguranță continuă.

-DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI
SFÂNT

Primăvară târzie, 4111 Anul Colțului, Momemn

Împăratul Ikurei Xerius al III-lea pășea înainte și înapoi, frângându-și mâinile. După dezastrul din grădină începuse să tremure necontrolat. Nu putu să meargă mai departe de

Încăperile sale imperiale. Conphas și Gaenkelti, Căpitanul Gărzii Eothice, stăteau tăcuți în mijlocul camerei, privind-l. Xerius se opri lângă o masă lăcuită, trase o înghițitură mare de anpoi. Plescăi din buze și icni.

— Îl aveți?

— Da, răspunse Gaenkelti. A fost dus la galerii.

— Trebuie să-l văd.

— Te sfătuiesc să n-o faci, Zeu-al-Oamenilor, răspunse precaut Gaenkelti.

Xerius se opri, privi insistent spre masivul căpitan Norsinai.

— Să nu o fac? E vrăjitorie aici?

— Saikul Imperial spune că nu. Dar acest om a fost... instruit.

— Cum adică „instruit”? Scutește-mă de ghicitori, Gaenkelti! Imperiul a fost umilit în această zi. Eu am fost umilit!

— A fost... greu de prins. Trei dintre oamenii mei sunt morți. Alți patru au membrele rupte...

— Cu siguranță glumești! strigă Conphas. Era înarmat?

— Nu. Nu am văzut niciodată nimic asemănător. Dacă nu aveam mai multe gărzi desemnate pentru audiență... După cum spuneam, a fost instruit.

— Vrei să spui, spuse Xerius, cu chipul cuprins de groază, că în tot acest timp, în toți acești ani, putea să omoare... să mă omoare?

— Dar câți ani are Skeaös, unchiule? Întrebă Conphas. Cum se poate una ca asta? Trebuie să fie vrăjitorie.

— Saikul jură că nu este, repetă Gaenkelti.

— Saikul! scuipe Xerius, răsucindu-se după mai mult anpoi. Șobolani hulitori. Alergând prin palat. Complotând, mereu complotând împotriva mea. Ne trebuie confirmare independentă.

Luă încă o înghițitură, tuși.

— Trimite după una dintre celelalte Școli... Mysunsaii, continuă el, cu vocea pițigăiată.

— Am făcut deja asta, Zeul-al-Oamenilor. Dar în cazul acesta cred ce spune Saikul.

Gaenkelti apucă sfera mică, acoperită cu inscripții antice, care se odihnea pe pieptarul său — o Choree, o nenorocire a vrăjitorilor.

— Am atârnat asta în fața lui după ce a fost supus. Nu era nici o teamă. Nu era nimic pe fața aceea.

— *Skeaös!* Xerius strigă spre tavanele gravate, căutînd din nou anpoiul. Servilul, blestematul, înșelătorul Skeaös! Un spion? Un asasin instruit? Tremura ori de câte ori mă adresam direct lui — știai asta? Tremura ca un ied. Și îmi spuneam: „Ceilalți mă numesc un Zeu, dar Skeaös, ah, *bunul* Skeaös, el *știe* că sunt divin. Skeaös singur s-a supus...” Și în tot timpul ăsta a picurat otravă în urechea mea. Mi-a atârnat poftele cu limba lui. *Pe Zeii blestemelor!* Îl vreau jupuit! Voi smulge adevărul din forma sa distrusă! Îl voi nimici prin agonie!

Cu un muget, Xerius ridică și apoi răsturnă masa. Sticlă și aur se zdrobiră și zăngăniră pe marmură.

Stătea tăcut, gâfâind. Lumea bâzâia în jurul lui, impenetrabilă, batjocoritoare. Peste tot, umbrele vociferau. Mari planuri se puneau în mișcare. Zeii înșiși se mișcau — *împotriva lui*.

— Dar celălalt, Zeu-al-Oamenilor? îndrăzni Gaenkelti să întrebe. Prințul Atrithau care v-a făcut să-l suspectați pe Skeaös?

Xerius se întoarse spre Căpitanul său, cu ochii încă sălbatici.

— Prințul Atrithau, repetă el, înfiorându-se la amintirea expresiei liniștite a bărbatului.

Un spion... și cu o față care trăda ușurință absolută. Atâta încredere! Și de ce nu, când însuși Primul Sfetnic al Împăratului era unul dintre ai lui? Dar gata. Va trimite groaza să-l viziteze în curînd.

— Urmărește-l. Cercetează-l ca pe niciun altul.

Se întoarse spre Conphas, îl studie scurt. Pentru prima dată părea că divinul său nepot era tulburat. Micile satisfacții — de acestea trebuia să se agațe în noaptea ce avea să urmeze.

— Lasă-ne acum, Căpitane, spuse el, revenindu-și. Sunt mulțumit de purtarea ta. Asigură-te că Marele Maestru Cememketri și Tokush sunt chemați la mine imediat. Voi vorbi cu vrăjitorii și cu spionii mei. Și cu augurii mei... Trimite-l și pe Arithmeas.

Gaenkelti îngenunche, atinse cu fruntea podeaua acoperită cu covor și se retrase.

Singur cu nepotul său, Xerius îi întoarse spatele și păși spre porticul deschis din partea îndepărtată a camerei. Era în amurg și Marea Meneanor se ridica întunecoasă peste orizontul gri.

— Știi ce vrei să întrebi, spuse către silueta din spatele lui. Te întrebi cât de mult i-am spus lui Skeaös. Te întrebi dacă știe tot ce știi *tu*.

— Era cu tine întotdeauna, unchiule. Nu-i așa?

— Poate că pot fi prostit, nepoate, dar nu sunt prost... Dar asta este discutabil. Vom ști în curând tot ce știe Skeaös. Vom ști pe cine să pedepsim.

— Și Războiul Sfânt? întrebă Conphas precaut. Ce va fi cu Înscrisul nostru?

— Casa noastră, nepoate. Prima dată, casa noastră...

Sau așa ar spune bunica ta.

Xerius se întoarse din profil spre Conphas, tăcu gânditor.

— Cememketri mi-a spus că un vrăjitor al Mandatului s-a alăturat Războiului Sfânt. Cheamă-l... tu însuși.

— De ce? Învățații Mandatului sunt nebuni.

— Te poți încrede în nebuni tocmai pentru că *sunt* nebuni. Planurile lor rareori se intersectează cu ale tale. Acestea sunt probleme importante, Conphas. Trebuie să fim siguri.

Conphas îl lăsă singur cu marea întunecată. Puteai vedea până departe de pe culmile Înălțimilor Andiamine, dar niciodată nu părea destul de departe. Îi va întâlni pe Cememketri, Marele Maestru al Saikului Imperial, și pe Tokush, Maestrul Spionilor. Îi va asculta ciondănindu-se unul cu celălalt, nu va afla nimic de la ei. Iar apoi va merge

jos la galerii. Să îl vadă el însuși pe „bunul” Skeaös. Să împartă primele răsplăți pentru păcatele lui.

Călătoria de la tabără la Înălțimile Andiamine fu ceva ca de coșmar pentru Achamian. Dar așa era Momemn după lăsarea întunericului — ca de coșmar. Aerul duhnea atât de tare încât avea gust. De câteva ori zări un deget înalt de piatră — Turnul Ziek, presupuse el — și, pentru scurt timp, în timp ce treceau pe lângă complexul de temple al Cmiralului, putu să vadă marile cupole ale Xotheiului arcuite precum niște dansatoare negre. Dar altfel se găsi cufundat într-un labirint haotic de alei mărginite de locuințe antice și punctate de bazaruri abandonate, canale și lăcașe de cult. Complex în timpul zilei, Momemn era un labirint în timpul nopții.

Trupa de kidruhili cu torțe forma un șir strălucitor în întuneric. Copite potcovite cu fier zăngăneau pe piatră și noroi, atrăgând fețe speriate și bolnăvicioase la ferestrele din apropiere. Îmbrăcat în armura completă de ceremonie, Ikurei Conphas însuși călărea alături de el — la distanță.

Achamian se trezi privind din când în când spre Exalt-General. Era ceva deprimant legat de perfecțiunea fizică a bărbatului, ceva ce îl făcea pe Achamian profund conștient de înfățișarea sa îndesată, aproape ca și cum prin Conphas Zeii dezvăluiseră umorul crud din spatele defectelor adunate ale oamenilor obișnuți. Dar nu doar înfățișarea sa îl tulbura. Era atmosfera din jurul bărbatului — o siguranță de sine prea puternică pentru a fi arogantă. Ikurei Conphas, decise Achamian, era posedat fie de o putere teribilă, fie de un neajuns înfiorător.

Conphas! Încă nu-i venea să creadă. Ce puteau Ikureii să vrea de la el? Achamian renunțase să îl întrebe pe Nepotul Imperial.

— Am fost trimis să te aduc, spusese inexpresiv omul, nu să fac haz.

Oricare ar fi fost dorința Împăratului, era destul de importantă ca să facă din Nepotul Imperial un comisionar.

De la început, chemarea îi dăduse lui Achamian o presimțire rea care îl făcuse să strângă din buze. Kidruhili în armuri grele se scurseseră pe străzile taberei conriyane de parcă executau un atac. Trecură câteva clipe de înghionțiri și cuvinte mânioase la lumina focurilor până să devină evident că nansurii veniseră după el.

— De ce să mă cheme un Împărat? îl întrebase el pe Conphas.

— De ce să cheme orice vrăjitor? răspunsese bărbatul nerăbdător.

Acest răspuns îl mâniase, îi amintise de funcționarii de la cele o Mie de Temple cărora le ceruse detalii despre moartea lui Inrau. Și, pentru o clipă, Achamian înțelese cât de nesemnificativ devenise Mandatul în marele plan al celor Trei Mări. Dintre Școli, Mandatul era nătărăul beat ale cărui afirmații umflate devin din ce în ce mai desperate pe măsură ce noaptea se adâncește. Iar cei puternici evitau cu religiozitate disperarea, ca pe orice altă stinghereală.

De aceea această cerere era tulburătoare. Ce putea un Împărat să vrea de la un nebun disperat ca Drusas Achamian?

Din câte își putea da seama, numai unul din două lucruri putea face o Mare Facțiune cum erau Ikureii să-l cheme. Fie întâlneră ceva ce propria lor Școală, Saikul Imperial, sau mercenarii Mysunsai nu puteau să rezolve, ori doreau să vorbească despre Sfat. Din moment ce nimeni în afara Mandatului nu mai credea în Sfat, trebuia să fie primul dintre motive. Și poate nu era atât de puțin probabil precum părea. Chiar dacă Marile Facțiuni de obicei râdeau de misiunea lor, totuși le respectau abilitățile. Gnoza îi făcea niște nebuni bogați.

În cele din urmă, trecură pe sub o poartă, treversară călare grădinile exterioare ale Domeniilor Imperiale și ajunseră la poalele Înălțimilor Andiamine. Dar ușurarea pe care o anticipase Achamian nu era nicăieri de găsit.

— Am ajuns, vrăjitorule, spuse Ikurei Conphas scurt, descălecând cu ușurința unui om care crescuse în preajma cailor. Urmează-mă.

Conphas îl conduse spre un grup de uși legate în fier, care păreau auxiliare restului structurii imediate. Palatul, cu coloanele sale de marmură licărind în lumina nenumăratelor torțe care îi încercuiau perimetrul, se ridica în înălțimile agățate deasupra lor. Conphas bătu cu putere în uși și acestea fură deschise de două Gărzi Eothice, dezvăluind un pasaj lung luminat de lumânări. Dar, în loc să urce înălțimile, conducea către inima lor îngropată.

Conphas păși înăuntru, dar se opri când Achamian ezită.

— Dacă te întrebi, spuse el cu un zâmbet mic și răutăcios, dacă acest pasaj duce la închisoarea Împăratului, într-adevăr duce...

Lumina lumânărilor lucea pe reliefurile întortocheate de pe platoșa sa — sorii cei mulți ai Nansurului. Sub platoșă, Achamian știa, se găsea o Choree. Cei mai mulți nobili de rang le purtau, talismanele lor împotriva vrăjitoriei. Dar Achamian nu trebuia să deducă prezența sa — putea s-o simtă.

— Atâta lucru am presupus și eu, răspunse el, stând în prag. A venit timpul, cred, să-mi explici scopul prezenței mele aici.

— Vrăjitorii Mandatului, spuse cu tristețe Conphas. Ca toți zgârciții, presupuneți că toată lumea e pe urma averilor voastre. Ce crezi, vrăjitorule? Că sunt atât de prost încât să năvălesc în văzul lumii prin tabăra lui Proyas doar ca să te *răpesc* ?

— Aparții Casei Ikurei. Asta este destul ca să-mi stârnească presimțiri rele, nu crezi?

Conphas îl studie un moment — cu privirea unui arendaș — și aparent, înțelese că Achamian nu putea fi intimidat de batjocură sau rang.

— Așa să fie, atunci, spuse el pe neașteptate. Am descoperit un spion în mijlocul nostru. Împăratul trebuie să verifice dacă este vrăjitorie la mijloc.

— Nu ai încredere în Saikul Imperial?

— *Nimeni* nu are încredere în Saikul Imperial.

— Înțeleg. Și mercenarii — Mysunsaii — de ce nu-i folosiți pe ei?

Din nou omul zâmbi condescendent — mult mai mult decât condescendent. Achamian mai văzuse înainte multe alte zâmbete ca acesta, dar întotdeauna păreau oarecum stridente, murdărite de mici disperări. Nu era nimic strident la zâmbetul acesta. Dinții lui perfecți străluciră în lumina lumânărilor. Dinți de prădător.

— Acest spion, vrăjitorule, este foarte neobișnuit. Poate dincolo de talentele lor limitate.

Achamian încuviință. Mysunsaii erau „limitați”. Sufiletele mercenare erau rareori talentate. Dar ca Împăratul să trimită după un vrăjitor al *Mandatului*, să nu aibă încredere nu doar în proprii să magi dar nici în mercenarii... *Sunt speriați*, înțelese Achamian. *Ikureii sunt speriați*. Achamian îl analiză pe Nepotul Imperial, căutând vreun semn de înșelăciune. Satisfăcut, trecu pragul. Tresări când auzi grilajele ușilor închizându-se în urma lui.

Pasajul năvăli pe lângă ei, înghițit de pașii lungi, marțiali ai lui Conphas. Achamian aproape putea simți înălțimile Andiamine îngrădindu-se deasupra lor. Câți oameni, se întrebă el, au pășit prin acest coridor fără să se mai întoarcă?

Pe neașteptate, Conphas vorbi:

— Ești prieten cu Nersei Proyas, nu? Spune-mi: ce știi despre Anasûrimbor Kellhus? Cel care pretinde să fie Prinț de Atrithau.

O zdruncinătură fizică însoți această întrebare, iar pentru o clipă Achamian trebui să lupte ca să mențină pasul iute. *Este Kellhus implicat cumva în asta?*

Ce să-i spună? Că se temea că omul puea fi un prevestitor al celui de-al Doilea Apocalips? *Nu-i spune nimic.*

— De ce întrebi?

— Fără îndoială ai auzit rezultatul întâlnirii Împăratului cu Marile Nume. În mare măsură, a fost rezultatul vicleniei acelui om.

— Înțelepciunii lui, vrei să spui.

Chipul Exalt-Generalului fu desfigurat pe moment de mânie. Lovi ușor platoșa sa de două ori, mai jos de gât,

exact unde Achamian știa că era ascunsă Choreea. Gestul îl calmă oarecum, ca și cum i-ar fi amintit de toate modurile în care Achamian putea muri.

— Ți-am pus o întrebare simplă.

Întrebarea numai simplă nu era, se gândi Achamian. Ce știa despre Kellhus? Extrem de puține, cu excepția faptului că probabil omul îi inspira venerație la fel de mult cât îl înspăimânta. Un Anasûrimbor se întorsese.

— Are asta, întrebă Achamian, vreo legătură cu „misteriosul spion”?

Conphas se opri brusc și îl privi atent. Fie era uluit de vreo idioțenie ascunsă în această întrebare, ori lua o decizie.

Sunt cu adevărat îngroziți.

Înaltul General pufni, ca și cum ar fi fost uimit că se putea îngrijora de ceea ce ar fi putut face un Învățat al Mandatului cu secretele Imperiului.

— Absolut nimic.

Surâse afectat.

— Ar trebui să-ți piepteni barba, vrăjitorule, adăugă el în timp ce își continuau drumul prin pasaj. Ești pe cale să-l întâlnești pe însuși Împăratul.

Xerius plecă de lângă Cememketri și-l privi drept în față pe Skeaös. Una dintre urechi îi era înfundată de sânge. Smocuri lungi de păr alb îi încadrau fruntea brăzdată de vene și obrajii supti, dându-i o înfățișare sălbatică.

Bătrânul era despuiat și legat în lanțuri, cu trupul arcuit în afară de-a lungul unei mese de lemn curbate ca o jumătate de roată frântă. Lemnul era neted — lustruit de multe asemenea înlănțuiri — și întunecat în comparație cu pielea palidă a Sfetnicului. Încăperea avea un tavan jos și boltit și era iluminată de vase strălucitoare de cărbuni împrăștiate la întâmplare prin cotloane. Se aflau în inima Înălțimilor Andiamine, în ceea ce ajunsese de-a lungul veacurilor să se numească Încăperea Adevărului. De-a lungul pereților, pe polițe de fier, se găseau instrumentele Adevărului.

Skeaös îl privi fără frică, clipi ca un copil trezit în miez de noapte. Ochii îi licăreau pe chipul sfrijit, se întoarseră către siluetele care îl însoțeau pe Împăratul său: Cememketri și alți doi magi în vârstă, îmbrăcați în robele negre cu auriu ale Saikului Imperial, Vrajitorii Soarelui; Gaenkelti și Tokush, încă îmbrăcați în armura de ceremonie, cu chipurile țepene de teamă că Împăratul lor avea să dea inevitabil vina pe ei pentru această trădare insultătoare; Kimish, Interogatorul, care vedea puncte dureroase în loc de oameni; Skaleteas, Mysunsaiul în robă albastră chemat de Gaenkelti, pe chipul căruia se citea o nedumerire pe care nu încerca să o ascundă; și bineînțeles, doi arcași cu tatuaje albastre din Garda Eothică, cu Choreele ațintite către pieptul supt al Primului Sfetnic.

— Un Skeaös atât de diferit, șopti Împăratul, înceleștându-si mâinile tremurătoare.

Primului Sfetnic îi scăpă un chicotit ușor.

Xerius se luptă cu groaza care îl scutura, simți cum i se împietrește inima. Furie. Avea să aibă nevoie de furie aici.

— Ce zici, Kimish? întrebă el.

— Deja a fost lucrat, sumar, Zeu-al-Oamenilor, răspunse simplu Kimish. Conform protocolului.

Era cumva entuziasm în tonul său? Dintre cei de față, doar lui Kimish nu-i păsa deloc de faptul că pe masă se găsea un Sfetnic Imperial. Nu-i păsa decât de meșteșugul lui. Xerius era sigur că politica acestei insulte, implicațiile amețitoare, nu însemnau nimic pentru el. Îi plăcea asta la Kimish, chiar dacă uneori îl irita. Era o trăsătură potrivită pentru un Interogator.

— Și? întrebă Xerius, cu vocea aproape spartă.

Fiecare pasiune a sa părea amplificată, agățată de posibilitatea unor transformări abrupte. De la supărare la furie. De la o ușoară durere la agonie.

— Nu e ca niciun alt om pe care l-am văzut vreodată, Zeu-al-Oamenilor.

Xerius decisese că ceea ce nu-i stătea bine lui Kimish era înclinația lui spre dramatism. Ca un povestitor, nu spunea totul, ca și cum lumea îi era cor. Kimish păzea cu

gelozie esența problemei și o dezvăluia după regulile suspansului, nu ale necesității.

— Meșteșugul tău este să găsești *răspunsuri*, Kimish, se răsti Xerius. De ce trebuie să-l interoghez pe Interogator?

Kimish ridică din umeri.

— Uneori e mai bine să arăți decât să spui, zise el, înșfăcând un mic set de pensete de pe o poliță de instrumente de lângă Sfetnic. Priviți.

Îngenunche și prinse unul dintre picioarele Sfetnicului cu mâna stângă. Încet, cu plictiseala unui meșteșugar, îi smulse o unghie.

Nimic. Niciun țipăt. Silueta bătrână nici măcar nu se cutremură.

— *Inuman*, icni Xerius, îndepărtându-se.

Ceilalți erau uluiți. Xerius se întoarse către Cememketri, care clătină din cap, apoi către Skaleteas care spuse alb:

— Nu există vrăjitorie aici, Zeu-al-Oamenilor.

Xerius se răsuci către Sfetnicul său.

— Ce *ești* tu? strigă el.

Chipul bătrân rânji.

— *Sunt mai mult, Xerius. Sunt mai mult.*

Nu era vocea lui Skeaös ci ceva frânt, ca mai multe voci.

Lui Xerius îi fugi pământul de sub picioare. Se sprijini de Cememketri, care se strânse involuntar, ferindu-se de Choreea de la gâtul lui. Xerius privi în fața disprețuitoare a vrăjitorului. *Saikul Imperial!* Gândurile îi urlau. Se răsuceau. Cu fapte și dorințe misterioase. Doar ei aveau resursele necesare. Doar ei aveau *mijloacele*...

— Minți! îi strigă Marelui Maestru. Asta trebuie să fie vrăjitorie! O simt! Îi simt otrava în aer! Încăperea asta *duhnește!*

Îl aruncă pe bărbatul îngrozit la pământ.

— Tu l-ai cumpărat pe acest sclav! țipă el, făcând un semn către Skaleteas, a cărui față devenise cenușie. Eh, Cememketri? Jigodie necurată și hulitoare! E asta lucrarea *ta*? Saikul are de gând să devină Turnurile Stacojii ale Apusului, nu? Să facă o marionetă din Împăratul lor!

Xerius se opri brusc, smuls din acuzațiile sale la vederea lui Conphas la intrare. Vrajitorul Mandatului se afla lângă el. Însoțitorii lui Cememketri îl traseră grăbiți în picioare pe Marele Maestru.

— Aceste acuzații, unchiule, spuse Conphas precaut. Poate că sunt pripite.

— Poate, scuipă Xerius, netezindu-și roba. Dar așa cum ar zice bunica ta, Conphas, teme-te mai întâi de cuțitul cel mai apropiat.

Apoi, aruncând o privire bărbatului îndesat, cu barba tăiată drept, de lângă Conphas, întrebă:

— Acesta este Învățatul Mandatului?

— Da. Drusas Achamian.

Bărbatul îngenunche fără ceremonie, atinse pământul cu fruntea și murmură:

— Zeu-al-Oamenilor.

— Sunt nepotrivite, nu-i așa, Mandati — aceste întâlniri dintre magi și regi?

Stinghereala pronunțată de mai devreme era uitată. Poate că era bine, se gândi Xerius, că bărbatul înțelegea miza acestor fapte. Dintr-un motiv sau altul fu mișcat să se arate binevoitor.

Vrajitorul îl privi întrebător, apoi își aminti locul lui și își coborî ochii.

— Sunt sclavul tău, Zeu-al-Oamenilor, bolborosi el. Ce vrei să fac?

Xerius îl înșfăcă de braț — era un gest cât se poate de dezarmant, se gândi el, ca un Împărat să țină un braț al cuiva dintr-o castă inferioară — și îl conduse printre ceilalți către Skeaös cel întins pe masă.

— Vezi, Skeaös, spuse Xerius, ce eforturi am făcut pentru a-ți asigura confortul.

Chipul bătrân rămase inexpressiv, dar ochii îi luceau cu o intensitate stranie.

— *Un Mandati*, spuse el.

Xerius îl privi pe Achamian. Chipul bărbatului era lipsit de expresie. Și apoi Xerius o simți, simți ura care emana dinspre silueta palidă a lui Skeaös, de parcă bătrânul îl

recunoscuse pe vrăjitorul Mandatului. Trupul dislocat se încordă. Lanțurile se întinseră, zalele muscând din alte zale. Masa de lemn trosni.

Vrăjitorul Mandatului se dădu doi pași înapoi.

— Ce vezi? șuieră Xerius. Este vrăjitorie? *Este?*

— Cine e acest bărbat? întrebă Drusas Achamian, cu o voce pur și simplu îngrozită.

— Primul meu Sfetnic... vreme de treizeci de ani.

— A fost... interogat? Ce-a spus?

Bărbatul aproape striga. Exista cumva panică în ochii săi?

— Răspunde-mi, Mandati! strigă Xerius. Este *vrăjitorie* aici?!

— Nu.

— *Minți*, Mandati. O văd! O văd în ochii tăi.

Bărbatul îl privi drept în față, privirea focalizându-i-se de parcă se chinuia să înțeleagă vorbele Împăratului, să se concentreze dintr-o dată pe ceva trivial.

— N-nu, se bâlbâi el. *Frică* vezi... Nu este vrăjitorie aici. Asta sau e vrăjitorie de un alt fel. Una pe care cei Puțini nu o pot vedea...

— După cum ți-am spus, Zeu-al-Oamenilor, întrerupse Skaleteas din spate. Mysunsaii au fost mereu credincioși. N-am face nimic ca să...

— *Tăcere!* urlă Xerius.

Ceea ce fusese cândva Skeaös începu să mârâie...

— *Meta ka peruptis sun rangashra, Chigra, Mandati* — Chigraa, scuipe bătrânul Sfetnic cu o voce de-acum cu totul inumană.

Se zvârcoli în legături, pe trupul bătrân încrețindu-se mușchi subțiri și unsuroși. Un piron plesni din perete.

Xerius se îndepărtă o dată cu vrăjitorul.

— Ce spune? icni el.

Dar vrăjitorul era năucit.

— Lanțurile! strigă cineva — Kimish.

— Gaenkelti... *Conphas!* chemă el amorțit, continuând să se împleticească în spate.

Trupul bătrân se lovea de lemnul curbat ca niște țipari hămesiți cusuți în piele de om. Încă un piron plesni din perete...

Gaenkelti fu primul care muri, cu gâtul frânt, astfel încât Xerius îi putu vedea chipul moale atârându-i pe spate în timp ce trupul i se prăbușea înainte. Un lanț îl lovi pe Conphas în obraz, aruncându-l în peretele îndepărtat. Tokush fu frânt ca o păpușă. *Skeaös?*

Dar apoi se auziră cuvinte! Cuvinte arzătoare și camera fu spălată de focuri orbitoare. Xerius țipă și se împiedică. Un val de căldură se rostogoli peste el. Piatra trosni. Aerul se cutremură.

Și îl putea auzi pe Mandati mugind:

— Nu, blestemați să fiți! *NUUU!*

Și apoi un vaier, ca nimic din ce auzise vreodată, ca o mie de lupi arzând de vii. Sunetul cărnii lovite de piatră. Xerius se ridică în grabă, sprijinindu-se de perete, dar nu reuși să vadă nimic dincolo de Gărzile Eothice care îl apăsaseră. Luminile păliră și păru că se face întuneric, foarte întuneric. Vrajitorul Mandatului încă striga și blestema.

— *Ajunge*, Mandati! mugi Cememketri.

— Nenorocit de ingrat plin de sine! Habar n-ai ce-ai făcut!

— L-am *salvat* pe Împărat!

Și Xerius se gândi: *Sunt salvat...* Își făcu drum cu ghearele printre Gărzi, se împletici în mijlocul încăperii. Fum. Miros de carne de porc la grătar.

Vrajitorul Mandatului îngenunche deasupra trupului carbonizat al lui Skeaös, înșfăcă umerii arși, scutură capul fără vlagă.

— Ce ești? spuse el. *Răspunde-mi!*

Ochii lui Skeaös licăriră albi din pielea înnegrită și bășicată. Și râseră, râseră de vrajitorul înfuriat.

— Tu ești primul, Chigra, hârâi Skeaös — o șoaptă ambientală îngrozitoare. Și vei fi ultimul...

Ceea ce urmă avea să bântuie visele lui Xerius pentru tot restul zilelor lui. Ca și cum ar fi icnit după o răsuflare

mai adâncă, fața lui Skeaös *se despături* ca niște picioare de păianjen încleștate strâns de un bust rece. Douăsprezece membre, terminate cu gheare mici și negre, se descleștară și se deschiseră, dând la iveală dinți dezgoliți de buze și ochi fără pleoape acolo unde ar fi trebuit să se afle o față. Ca degetele lungi ale unei femei, îl cuprinseseră pe vrăjitorul năucit al Mandatului în jurul capului și începură să strângă. Bărbatul țipă în agonie. Xerius stătea neajutorat, paralizat.

Dar apoi capul de iad dispăruse, rostogolindu-se ca un pepene pe podelele de piatră, cu membrele fluturând. Conphas se împletici după el, cu sabia însângerată. Se opri deasupra lui cu sabia alături și își privi unchiul cu ochi sticloși.

— O monstruozitate, spuse el, ștegându-și sângele de pe față.

Între timp, vrăjitorul Mandatului mormăi și se ridică în picioare. Privi în jur la fețele uluite. Fără niciun cuvânt, pași încet spre intrare. Cememketri i se puse în cale.

Drusas Achamian se întoarse să-l privească pe Xerius, acea intensitate ciudată revenindu-i în ochi. Pe obraji i se prelingea sânge.

— Eu plec, spuse el răspicat.

— Pleacă deci, spuse Xerius și încuviință din cap către Marele Maestru.

În vreme ce bărbatul părasea încăperea, Conphas îl privi întrebător pe Xerius. *Este asta o mișcare înțeleaptă?* întreba expresia lui.

— Ne-ar fi ținut predici despre mituri, Conphas. Despre Străvechiul Nord și despre întoarcerea lui Mog. Așa fac mereu cei ca el.

— După toate astea, răspunse Conphas, poate că ar trebui să ascultăm.

— Întâmplările nebunești arareori dau dreptate nebunilor, Conphas.

Privi spre Cememketri și știu după expresia bătrânului că și el ajunsese la aceeași concluzie. *Existase* Adevăr în această încăpere. Groaza lăsă locul înviorării. *Am*

supraviețuit! Intrigă. Marele Joc — benjuka inimilor pulsânde și al sufletelor în mișcare. Șmecheria era să forțezi toate mâinile. Existase vreun moment în care nu jucase? De-a lungul anilor învățase că nu era posibil să joci multă vreme fără să cunoști mașinațiunile adversarului. Șmecheria era să forțezi toate mâinile. Mai drevreme sau mai târziu avea să vină momentul potrivit și dacă i-ai forțat mâna adversarului destul de devreme, aveai să supraviețuiești, să încetezi să mai fii ignorant. Momentul venise. Supraviețuise. Și nu mai era ignorant.

Mandatiul însuși o spusese: un altfel de vrăjitorie. Una pe care cei Puțini nu o puteau vedea. Xerius își primise răspunsul. Cunoștea sursa acestei trădări nebunești.

Preoții-vrăjitori ai fanimilor. Cishaurimii.

Un vechi dușman. Și în această lume întunecată, vechii dușmani erau bineveniți. Dar nu-i spuse nimic din toate astea nepotului său, atât de mult savura aceste rare momente în care intuiția bărbatului rămânea în urma intuiției sale.

Xerius păși către scena masacrului, privi în jos către silueta ridicolă a lui Geankelti. Era mort.

— Prețul cunoașterii a fost plătit, spuse el fără patimă, și nu am fost sărăciți.

— Poate, răspunse Conphas încruntat, dar încă suntem datori.

Exact ca mama, se gândi Xerius.

Pe drumurile și aleile dosnice ale Războiului Sfânt treceau valuri de strigăte, lumină de foc și veselie sălbatică a celor ce sărbătoreau. Încleștând taierile tolbei, Esmenet își făcu drum împingând cu umerii printre războinici înalți și întunecați. Văzu efigiile Împăratului arzând. Văzu doi bărbați bătându-l pe un al treilea neajutorat între corturi. Mulți îngenuncheau, singuri sau în grup, plângând sau cântând sau psalmodiind. Alții dansau pe chemarea răgușită a oboaielor duble sau pe zbârnâitul plângător al harpelor nilnameshe. Cu toții beau. Privi cum un thunyeri puternic hăcui un taur cu toporul lui de luptă, apoi cum îi

aruncă țeasta retezată în focul unui altar improvizat. Dintr-un motiv sau altul, ochii animalului îi amintiră de cei ai lui Sarcellus — întunecați, cu gene lungi și curios de ireali, de parcă erau făcuți din sticlă.

Sarcellus se retrăsese devreme, pretinzând că au nevoie de odihnă înainte de desfacerea taberei în dimineața următoare. Se întinsese lângă el, simțind căldura spatelui său lat, așteptând ca respirația să îi capete ritmul superficial care îi caracteriza somnul. O dată convinsă că dormea adânc, se strecură afară din pat cât de tăcut putu și își adună o mână de lucruri.

Noaptea era sufocantă, aerul umed fiind cutremurat și de mirosul, și de sunetele festivităților din apropiere. Zâmbind către enormitatea care i se întindea dinainte, își ridicase lucrurile și coborâse în noapte.

Acum se găsea în inima taberei, ferindu-se prin mulțimi, oprindu-se din când în când pentru a căuta din priviri Poarta Ancillină a Momemnului.

Străbaterea grosului sărbătorii se dovedi dificilă. Câțiva bărbați o înșfăcară fără avertisment. Cei mai mulți pur și simplu o învârteau prin aer, râzând, uitând-o în clipa în care o lăsau jos, dar cei mai îndrăzneți, în majoritate norsirai, fie o pipăiau, fie îi învinețeau buzele cu sărutări sălbatice. Unul dintre ei, un tydonni cu față de copil, mai înalt cu o palmă chiar decât Sarcellus, se dovedi deosebit de iubăreț. O ridică fără efort strigând „*Tusfera! Tusfera!*” iar și iar. Ea se zbătu și se uită urât la el, dar el râse doar și o zdrobi de platoșa sa. Ea se strâmbă, încercată de groaza de a privi în ochi care priveau drept într-ai ei și cu toate acestea erau cu totul nepăsători la furia sau la frica ei. Se împinse în pieptul lui și el râse ca un părinte jucându-se cu o fiică guralivă.

— Nu, scui pă ea, simțind o mână neîndemânatică băjbâind printre coapsele ei.

— *Tusfera!* mugi bărbatul triumfător.

Când îi simți degetele frământându-i pielea dezgolită îl lovi așa cum o învățase un vechi client, acolo unde mustața îi atinge nasul.

Strigând, o scăpă. Se împletici înapoi, cu ochii măriți de groază și confuzie, de parcă fusese lovit de un cal în care avea încredere. La lumina focului, sângele îi înnegrea degetele palide. Auzi urale și fugi în întunericul auriu.

Trecu ceva vreme înainte să se poată opri din tremurat. Găsi o oază de solitudine și întuneric în spatele unui pavilion pe care erau brodate nenumărate pictograme ainoi. Își cuprinse genunchii și se legănă, privind vârful unui foc de tabără din apropiere peste corturile din jur. Scânteile dansau ca țânțarii în noapte.

Plânse puțin.

Vin, Akka.

Își reluă călătoria, ferindu-se de grupurile în care nu se vedeau femei sau unde părea să fie prea multă băutură. În curând Poarta Ancillină, cu turnurile încununate de torțe, se contură în apropiere. Îndrăzni să se apropie de un grup mai așezat de petrecăreți și întrebă unde ar putea găsi pavilionul Mareșalului de Attrempus. Avu grijă să-și ascundă mâna tatuată. Cu politetea elaborată a celor beți morți, îi îndicară aproape o duzină de moduri diferite de a ajunge la destinație. În cele din urmă, exasperată, le ceru să-i indice doar direcția.

— Încolo, spuse unul dintre bărbați, într-o sheyică cu accent puternic, peste canalul mort.

Înțelese de ce canalul era numit „mort” înainte de a-l vedea. Aerul umed deveni rece și umed din cauza mirosului de vegetație intrată în putrefacție, de resturi de carne și de apă stătută. Copleșită de o ceață de cavaleri conrieni, se furișă peste un pod îngust din lemn. Dedesubt, canalul era negru și nemișcat în lumina torțelor. Unul dintre bărbați se aplecă peste balustradă ca să-și privească scuipatul pleoscăind în apă. Rânji timid spre ea.

— *Yashari a'summa poro*, spuse el, în conriyană poate.

Esmentet îl ignoră.

Descurajată mai degrabă de statura decât de purtarea tinerilor nobili, se retrase de pe drumul principal, cu haitele sale dubioase de cheflii, și își căută drumul în întunericul mai adânc. Cei mai mulți credeau că statura mai mare a

nobililor de castă era o consecință a sângelui mai bun, dar Achamian îi spusese cândva că era mai mult o problemă de dietă. De aceea, insistase el, noursiraii păreau înalți indiferent de castă: mâncau mai multă carne roșie. De obicei era atrasă de bărbații sculpturali, de „copacii de mușchi”, cum îi numeau în glumă ea și prietenele ei târfe, dar nu și în această seară, nu după întâlnirea cu tydonniul cel puțin. Noaptea aceasta o făcea să se simtă mică, împruținată, ca o jucărie — ușor de frânt, ușor de aruncat.

Aproape se furișa printre corturi când dădu peste pavilionul lui Xinemus. Tăind-o prin tabere tăcute, urmasse canalul mort către nord. Văzu un foc de tabără și câțiva cheflii în față. În timp ce se gândea cum ar fi fost mai bine să-i evite, zări stindardul Attrempusului atârând moale în fum și lumină: un turn alungit, flancat de lei stilizați.

O vreme nu putu decât să-l privească fix. Deși nu-i putea vedea deloc pe cei adunați dedesubt, și-l imagină pe Achamian șezând cu picioarele încrucișate pe un preș, cu chipul animat de băutură și de faimoasa lui expresie de dispreț prefăcut. Din când în când avea să își treacă degetele prin barba vârstată cu cenușiu — un gest meditativ sau unul nervos. Ea avea să pășească în lumină, afișând zâmbetul ei viclean la fel de faimos și el avea să scape bolul de vin din mâini de uimire. Avea să îi vadă buzele rostindu-i numele, ochii lucind de lacrimi...

Singură în întuneric, Esmenet zâmbi.

Ce bine ar fi fost să-i simtă barba gândilându-i urechea, să-i simtă mirosul uscat de scorțișoară, să o zdrobească de pieptul lui ca un butoi...

Să-l audă rostindu-i numele.

— *Esmi. Esmenet. Un nume așa de demodat.*

— *Din Colț. Esmenet era nevasta Profetului Angeshraël.*

— *Ah... un nume de târfă.*

Își șterse ochii. Nu se îndoia că el avea să se bucure la vederea ei. Dar nu avea să înțeleagă timpul pe care îl petrecuse cu Sarcellus — mai ales o dată ce îi va spune de acea noapte în Sumna și de ceea ce însemna pentru Inrau.

Avea să fie tăios, ultragiat chiar. Poate că avea chiar s-o lovească.

Dar nu avea să o alunge. Avea să aștepte, ca întotdeauna, să fie chemat de Mandat.

Și avea să ierte. Ca întotdeauna.

Atât de netrebnică! De jalnică!

Își pieptănă părul cu degetele, își netezi hasasul cu palmele asudate. Blestemă întunericul pentru că o împiedica să-și folosească fardurile. Îi mai erau ochii umflați? Oare de asta o trataseră conriyenii atât de blând? *Jalnic!*

Dădu tîrcoale pe malul canalului, fără să se oprescă să se întrebe de ce făcea asta. Dintr-un motiv sau altul, discreția părea crucială. Întunericul și acoperirea esențiale. Zări focul de tabără sub unghiuri curioase printre corturi, văzu siluete strălucitoare stând în picioare, bând, râzând. Un pavilion mare se afla între festivități și canal, flancat de mai multe corturi mai mici — locuințele sclavilor și altele asemenea, își imaginează Esmenet. Cu răsuflarea tăiată, se furișă în spatele unui adăpost uzat, lipt de pavilion. Se opri în întuneric, simțindu-se ca o creatură nelegitimă ieșită din vreo poveste pentru copii, una care trebuie să se ascundă de lumina mortală.

Apoi îndrăzni să arunce o privire după colț. Doar alți cheflii în jurul unui alt foc auriu. Îl căută pe Achamian, dar nu îl putu vedea nicăieri. Își dădu seama că acela, bărbatul îndesat îmbrăcat într-o tunică din mătase cenușie cu mâneci despicate, trebuia să fie însuși Xinemus. Făcea pe gazda, lătrând porunci către sclavi și semăna foarte bine cu Achamian, de parcă îi era frate mai mare. Achamian se plânseese cândva că Proyas îl tachina pentru că arăta de parcă era geamănul mai slab al lui Xinemus.

Deci îi ești prieten, se gândi ea, privindu-l și mulțumindu-i în același timp.

Nu cunoștea aproape pe nimeni din jurul focului, dar bărbatul ale cărui brațe ca niște frânghii împletite erau vărgate de cicatrice trebuia să fie scylvendiul de care vorbea toată lumea, își dădu ea seama. Însemna asta că

bărbatul cu barbă blondă, care ședea lângă superba față norsiraie, era însoțitorul lui? Prințul de Atrithau care pretindea că visase Războiul Sfânt? Esmenet se întrebă pe cine altcineva mai vedea acolo. Se afla oare și Prințul Proyas printre ei?

Privea cu ochi mari, un fior de venerație storcându-i tot aerul din plămâni. Se afla, își dădu ea seama, chiar în inima Războiului Sfânt, arzând de pasiune, promisiuni și țeluri sacre. Acești oameni erau mai mult decât oameni, erau *Kahiht*, Suflete ale Lumii, prinși în marea roată a marilor evenimente. Gândul de a păși în mijlocul lor îi aduse lacrimi fierbinți în ochi. Cum să îndrăznească una ca asta? Ascunzându-și jenată dosul palmei, fiind instantaneu însemnată drept ceea ce era de ochii lor pătrunzători...

Ce înseamnă asta? O târfă? Aici? Trebuie că glumești... Ce fusese în capul ei? Chiar dacă Achamian ar fi fost acolo, l-ar fi făcut de râs doar. *Unde ești?*

— Lume! strigă un bărbat brunet, făcând-o pe Esmenet să tresară.

Purta o barbă tunsă scurt și o robă somptuoasă brodată cu un model floral complicat. Când ultima voce se stinse își ridică bolul către cerul nopții.

— Măine, spuse el, pornim marșul!

Cu ochii arzând de zel, continuă să vorbească despre încercările îndurate și despre națiunile cucerite, despre păgânii înfrinți și despre nedreptățile îndreptate. Apoi vorbi despre Sfântul Shimeh, inima sacră a tuturor locurilor.

— Luptăm pentru pământ, spuse el, dar nu luptăm pentru praf sau țărână. Luptăm pentru *acele* pământ. Pământul tuturor speranțelor noastre, al tuturor convingerilor noastre...

Vocea i se frînse de înflăcărare.

— Luptăm pentru *Shimeh*.

Trecu un moment de tăcere, apoi Xinemus intonă Rugăciunea Înaltului Templu:

*„Iubit Zeu al Zeilor,
care pășești printre noi,*

*nenumărate sunt numele tale sfânte.
Fie ca pâinea ta să ne liniștească foamea zilnică,
fie ca ploile tale să ne însuflețească pământurile
nemuritoare,
fie ca plecăciunii noastre să i se răspundă cu stăpânire,
ca să putem prospera în numele tău.
Nu ne judeca după păcatele noastre,
ci după ispitele noastre,
și dă-le celorlați
ce ne-au dat și ei nouă,
căci numele tău e Putere,
și numele tău e Glorie,
căci numele tău e Adevăr,
ce răzbate și răzbate,
în vecii vecilor.”*

— Slavă Dumnezeului, vuiră o duzină de voci, răsunînd precum o congregație în templu.

Atmosfera sumbră mai zăbovi timp de-o bătaie de inimă, apoi vocile crescură din nou. Alte toasturi fură închinat. Alte porții aburinde fură tăiate din frigare. Esmenet privea, abia respirând, cu sângele amorțit în vene. Ceea ce tocmai văzuse părea imposibil de frumos. Strălucitor, îndrăzneț. Magnific. Sfânt chiar. O parte a ei era chinuită de bănuiala că, dacă i-ar fi strigat și le-ar fi dezvăluit secretul prezenței ei, aveau să fie măturați de acolo și ea avea să rămână dinaintea unei vetre reci, jelindu-și impertinența.

Aceasta era *lumea*, își dădu ea seama. *Aici*. Dinaintea ei.

Îl privi pe Prințul de Atrithau spunându-i ceva lui Xinemus la ureche, îl văzu pe Xinemus zâmbind, apoi făcând un semn în direcția ei. Se strânse în întuneric dinapoia cortului mic, ghemuindu-se de parcă îi era frig. Le zări umbrele, una lângă alta, ca niște fantome pe pământul și iarba bățătorite, apoi cei doi bărbați trecură pe lângă ea, urmând o potecă șerpuitoare de lumină către canalul stătut. Își țină răsufarea.

— Întunericul de dincolo de foc, observă Prințul cel înalt, e mereu atât de liniștit.

Cei doi bărbați se opriă la marginea canalului, își ridicară tunicile, apoi bâjbăiră cu pînzele de pe șolduri. În curând două arce gâlgâiau pe suprafața lucioasă.

— Hmm, spuse Xinemus. Apa e caldă.

Chiar îngrozită cum era, Esmenet dădu ochii peste cap, zâmbi.

— Și adâncă, răspunse Prințul.

Xinemus chicoti într-un fel care era în același timp răutăcios și amabil. După ce se sprijini, îl lovi pe celălalt peste spate.

— O să folosesc asta, spuse el vesel, data viitoare când mă piș aici cu Akka. După cum îl cunosc, apoape o sa cadă în apă.

— Cel puțin ai o funie pe care să i-o arunci, răspunse bărbatul mai înalt.

Alte râsete, în același timp puternice și calde. Esmenet își dădu seama că tocmai se pecetluisese o prietenie.

Își trase răsuflarea în timp ce ei se întorceau pe același drum. I se părea că Prințul de Atrithau se uită direct la ea.

Dar dacă văzu ceva, nu se dădu de gol. Cei doi bărbați li se alăturară celorlalți lângă foc.

Cu inima bătându-i cu putere și cu sufletul zumzăind de acuzații, se furișă de-a lungul laturii îndepărtate a pavilionului către un loc în care nu trebuia să se teamă că va fi descoperită de bărbați care se pișau. Se sprijini de ciotul unui copac, își lăsă capul pe umăr și închise ochii, lăsându-se purtată de vocile din jurul focului din apropiere.

— M-ai speriat, scylvendi. Eram sigur că...

— Serwë, nu-i așa? Ah, trebuia să-mi fi dat seama că frumusețea numelui tău...

Păreau oameni buni, se gândi Esmenet, genul de oameni pe care Akka i-ar fi prețuit ca prieteni. Exista... *loc* între acești oameni, decise ea. Loc pentru eșec. Loc pentru a suferi.

Singură pe întuneric, se simți dintr-o dată în siguranță, așa cum se simțise cu Sarcellus. Aceștia erau prietenii lui

Achamian și, deși ea nu exista pentru ei, cumva aveau s-o apere. O cuprinse o senzație de somnolență. Vocile huriau ritmat, strălucind de o sinceră bună dispoziție. Doar un pui de somn, se gândi ea. Apoi auzi pe cineva pomenindu-l pe Akka.

—...deci Conphas *însuși* a venit după Achamian? Conphas?

— Și nu era mulțumit deloc. Slinos nenorocit.

— Dar ce-ar putea vrea Împăratul de la Achamian?

— Chiar pari îngrijorat pentru el.

— Pentru cine? Pentru Împărat sau pentru Achamian?

Dar acest fragment fu scufundat în valurile celorlalte voci. Esmenet simți că plutește.

Visă că ciotul de care se sprijinea în somn era un copac, dar mort, despuiat de frunze, de ramuri, coajă și crengi, cu un trunchi ca un stâlp falic, încercuit de crengi șerpuite care șuierau în vânt ca niște bice. Visă că nu se putea trezi, că fusese cumva înrădăcinată de copac de pământul sufocant. *Esmi...*

Tresări. Simți că ceva îi gîdilă obrazul.

— Esmi.

O voce caldă. O voce cunoscută.

— Esmi, ce faci?

Ochii i se deschiseră cu o fluturare. O clipă fu prea îngrozită ca să țipe.

Apoi mâna lui îi acoperi gura.

— Șșș, o certă Sarcellus. Asta ar putea fi greu de explicat, adăugă el, încuviințând din cap în direcția focului de tabără a lui Xinemus.

Sau ce mai rămăsese din el. Nu mai existau decât câteva limbi micuțe de flacăară. Cu excepția unei siluete singuratice ghemuite pe preșurile din apropierea focului, plecaseră cu toții. Peste depărtări se lăsase un giulgiu la fel de rece și de pustiu ca și cerul nopții.

Esmenet trase aer pe nas. Sarcellus își ridică mâna de pe gura ei, apoi o trase în picioare ca să o poată târî dinapoia pavilionului. Era întuneric.

— M-ai urmărit? Întrebă ea, trăgându-și antebrațul din strânsoarea lui.

Era încă prea dezorientată ca să se înfurie.

— M-am trezit și tu dispăruseși. Am știut că te voi găsi aici.

Ea înghiți. Își simțea mâinile ușoare, de parcă se pregăteau din proprie voință să-i apere fața.

— Nu mă întorc cu tine, Sarcellus.

Ceva ce Esmenet nu putu descifra fulgeră în ochii lui. Triumf? Apoi el ridică din umeri. Ușurința gestului o îngrozi.

— E bine, spuse el absent. M-am săturat de tine, Esmi.

Ea se holbă la el. Lacrimile desenau linii fierbinți pe obraji ei. De ce plângea? Nu-l iubea... Nu-i așa?

Dar e/o iubise. Era sigură de asta... Nu-i așa?

El făcu semn din cap către tabăra părăsită.

— Du-te la el. Nu-mi mai pasă.

Simți disperarea strângându-i-se în fundul gâtului. Ce putea să se fi întâmplat? Poate că Gotian îi ordonase în cele din urmă să o alunge. Cavalerilor-Comandanți, îi spusese cândva Sarcellus, li se iertau multe indulgențe cum era ea. Dar cu siguranță că a ținut o târfă în mijlocul unui Război Sfânt făcuse gurile rele să vorbească. Ea îndurase mai mult decât destule priviri ascunse și râsete crude. Și egalii și subordonații lui știau ce era. Și dacă învățase ceva despre lumea nobililor de castă, atunci aceea era că rangul și prestigiul nu puteau duce pe cineva oricât de departe. Asta era. Nu-i așa?

Se gândi la străinul din Piața Kamposea, la alee, la sudoare...

Ce făceam?

Se gândi la sărutul răcoros al mătăsii pe pielea ei, la carnea friptă, aburindă și pipărată, servită cu vinuri catifelate. Se gândi la acea iarnă în Sumna, cu patru ani în urmă, cea care urmase secetelor din vară, când nu-și putuse permite nici făina înjumătățită cu cretă. Slăbise atât de mult că nimeni nu voia să o cumpere... Fusesse aproape. Foarte aproape.

O șoaptă interioară, mică, smiorcăită și infinit de rezonabilă: *Imploră-i iertarea. Nu fi proastă! Imploră... Imploră!*

Dar nu putu decât să se holbeze. Sarcellus părea o arătare, ceva dincolo de orice scuză, orice chemare. Bărbat pe de-a-ntregul. Când ea nu spuse nimic, pufni nerăbdător, apoi se întoarse pe călcâie. Femeia privi până ce întunericul îi înghiți silueta ce se îndepărta cu pași mari.

Sarcellus?

Aproape că strigase asta cu voce tare, dar ceva crud o opri.

Tu ai vrut asta, scrâșni o voce care nu era chiar a ei.

Către est, cerul se lumina dincolo de silueta îndepărtată a Înălțimilor Andiamine. Împăratul avea să se trezească în curând, se gândi ea fără sens. Îl studie pe bărbatul singuratic care zăcea lângă vatră. Nu se mișca. Nepăsătoare, rătăci pe pământul bătătorit gândindu-se unde îl văzuse pe scylvendi și unde îl văzuse pe Prințul de Atrithau. Își turnă vin într-un bol lipicios, sorbi. Mestecă o coajă aruncată. Se simțea ca un copil care se trezise cu mult înaintea părinților sau ca un hoitar adulmecând pe furiș în lipsa pașilor apăsați ai oamenilor. Stătu o vreme deasupra siluetei adormite.

Era Xinemus. Zâmbi amintindu-și gluma pe care o făcuse mai devreme în acea noapte, în vreme ce se pișa cu Prințul norsirai. Cărbunii zornăiau și pocneau, portocaliul lor lugrubru scufundându-se din ce în ce mai adânc în spuză pe măsură ce zorii se adunau cenușii la orizont.

Unde ești, Akka?

Începu să se îndepărteze, de parcă era în căutarea a ceva prea mare pentru a putea fi văzut dintr-o singură privire.

Tresări la auzul unor pași. Se răsuci...

Și îl văzu pe Achamian târându-și picioarele către ea.

Nu-i putea vedea chipul, dar știa că el era. De câte ori nu-i zărise silueta îndesată de la fereastra ei din Sumna?

O zărise și zâmbise.

În timp ce el se apropia, ea zări cele cinci dungi din barba sa, apoi primele contururi ale chipului său, cadaveric în întuneric. Se postă dinaintea lui, zâmbind, plângând, cu brațele întinse.

Eu sunt.

El privi prin ea, dincolo de ea, și continuă să meargă.

Întâi, ea rămase pur și simplu acolo, un stâlp de sare. Nu-și dăduse seama cât timp petrecuse temându-se și dorindu-și această clipă. Acum păreau zile nenumărate. Cum avea să arate el? Ce avea să spună? Avea să fie mândru de descoperirea ei? Avea să plângă când avea să-i povestească de Inrau? Avea să vorbească cu emfază când avea să-i spună despre străin? Avea să o ierte pentru abaterile ei? Pentru că se ascunsese în patul lui Sarcellus?

Atâtea griji. Atâtea speranțe. Și acum?

Ce se întâmplase?

Se cutremură. Duse o mână la gură.

Apoi fugi, o umbră printre umbre, săltând prin aerul umed, săgetând prin taberele adormite, împiedicându-se de funii de ancorare, căzând...

Gâfâind, se ridică în genunchi cu greu. Adună praf în palme, începu să-și smulgă părul. Fu copleșită de hohote de plâns. De furie.

— De ce, Akka? De ce? Am v-venit să te s-s-salvez, să-ți s-spun...

Te urăște! Nu ești decât o târfă murdară! O pată pe pantalonii săi!

— Nu! Mă iubește! E-el e s-singurul care m-a iubit vreodată cu a-adevărat!

Nimeni nu te iubește. Nimeni.

— F-fiica m-mea... E-ea m-a iubit!

Mai degrabă te-ar fi urât!... Te-ar fi urât si ar f trăit!

— Taci! Taci!

Chinuitorul deveni cel chinuit și ea se strânse ca o minge, prea îndurerată ca să gândească, ca să respire, ca să țipe. Își rostogoli chipul și gura pe pământ. Un vaier slab, ascuțit, tremură în aerul nopții...

Apoi începu să tușească incontrolabil, zbatându-se în praf. Scurpă.

Multă vreme rămase nemișcată.

Lacrimile i se uscară. Arsura deveni o usturime înconjurată de durere, de parcă întreaga față îi fusese zgâriată. *Akka...*

Pluti printre multe gânduri, toate curios de rupte de mugetul din urechile ei. Își aminti de Pirasha, târfa bătrână care îi fusese prietenă cu mulți ani în urmă. Pirasha obișnuia să spună că dintre tirania celor mulți și tirania unuia singur, târfele îi alegeau pe cei mulți.

— De asta suntem mai mult, scupa ea. Mai mult decât concubinele, mai mult decât preotesele, mai mult decât nevestele, mai mult chiar decât unele regine. Poate că suntem asuprite, Esmi, dar ține minte, ține minte mereu, dulce fată, că nu *aparținem* nimănui.

Ochii ei încețoșați se ascuțeau de o sălbăticie care părea prea violentă pentru silueta ei străveche.

— Le scupăm sămânța înapoi! Niciodată, *niciodată* nu îi îndurăm greutatea!

Esmenet se rostogoli pe spate, își trase un braț peste ochi. În colțurile lor încă mai ardeau lacrimi.

Nu aparțin nimănui. Nici lui Sarcellus, nici lui Achamian.

Ca și cum și-ar fi revenit dintr-o amorțeală, se ridică de jos. Țeapăn. Încet.

Oh, Esmi, îmbătrânești.

Nu era bine pentru o târfă.

Începu să meargă.

Capitolul XIX

Momemn

...chiar dacă spionii-piele au fost descoperiți relativ devreme la începutul Războiului Sfânt, cei mai mulți îi considerau creația Cishaurimilor mai degrabă decât a

Sfatului. Aceasta este problema tuturor marilor revelații: importanța lor depășește adeseori puterea noastră de înțelegere. Înțelegem doar după, mereu după. Nu doar când este prea târziu, ci tocmai pentru că este prea târziu.

- DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Sfârșitul primăverii, 4111 Anul-Colțului, Momemn

Scylvendiul o nimici cu foamea sa, cu înfățișarea feroce și hămesită. Serwë îl simți cutremurându-se, ca prin piatră, apoi privi amorțită cum îi pierе pofta și se rostogolește înapoi în întunericul cortului.

Se întoarse către partea îndepărtată a cortului cavernos primit în dar de la Proyas. Purtând o bluză simplă cenușie, Kellhus ședea cu picioarele încrucișate lângă o lumânare, cocoșat deasupra unui mare volum — de asemenea, primit de la Proyas.

De ce îl lași să mă folosească astfel? Eu îți aparțin ție!

Își dorea să plângă, dar nu putea. Simțea pe spinare privirea scylvendiului, și era sigură că, dacă s-ar întoarce, i-ar vedea ochii strălucind asemenea ochilor de lup în lumina torței.

Serwë își revenise în ultimele două săptămâni. Țiuitul neîncetat din urechile ei dispăruse, iar vânățile păliseră într-un verde-galben. Încă avea dureri atunci când respira adânc și putea merge doar șchiopătând, dar acestea deveniseră mai mult o inconveniență decât o slăbiciune.

Și încă purta copilul lui... copilul lui Kellhus. Asta era cel mai important.

Doctorul lui Proyas, un preot tatuat din Akkeägni, se mirase de aceasta și îi dăruise un clopoțel mic pentru rugăciuni cu care să îi mulțumească lui Dumnezeu.

— Ca să îți arăți recunoștința, spusese el, pentru puterea pântecelui tău.

Dar ea știa că nu are nevoie de clopoțele pentru a fi auzită în Exterior. Ceea ce era Exterior intrase în lume, o acaparase, pe ea, Serwë, drept iubita lui.

Cu o zi în urmă se simțise destul de bine încât să ducă rufele la râu. Își puse coșul împletit pe cap, ca pe vremea când aparținea tatălui ei, și traversă pur și simplu tabăra, schiopătând până când găsi pe cineva pe care să îl urmeze până la cel mai apropiat loc de lângă râu. Oriunde mergea, o urmăreau ochii îndrăzneți ai Oamenilor Colțului. Cu toate că era obișnuită cu asemenea priviri, se trezi că este în același timp emoționată, furioasă și înfricoșată. Atâția bărbați războinici! Unii chiar îndrăzneau să o strige, uneori în limbi pe care nu le înțelegea, dar mereu cu cuvinte grosolane care provocau râsete răsunătoare din partea celorlalți.

— Ți se pare că acum schiopătezi, eh, fetișcano?

Atunci îndrăzneala să se uite în ochii lor, și își spunea: *Sunt corabia altuia. Unul mult mai mareț și mai sfânt decât voi!* Cei mai mulți dintre ei se calmau văzându-i privirea sălbatică, ca și când ar fi simțit că are dreptate în ceea ce gândește, dar câțiva se uitau la ea fioros până când își îndepărta privirea, cu o dorință mai degrabă ațâțată decât înăbușită de sfidarea ei — la fel ca și scylvendiul. Totuși, niciunul nu îndrăznise să o necăjească. Era prea frumoasă, își dăduse ea seama, ca să nu aparțină cuiva important. Dacă ar ști ei!

Mărimea taberei o impresionase de la bun început, dar numai atunci când se alătură oamenilor adunați pe malurile bolovănoase ale râului Phayus înțelese adevărata imensitate a Războiului Sfânt. Cete de femei și sclavi, cu miile, se pierdeau în depărtările încețoșate, clătind, frecând, amplificând țăcănitul neîncetat al pânzei ude izbindu-se de stânci. Neveste burtoase se avântau în râul cafeniu, luînd apă în căușul palmei ca să se spele la subsuoară. Grupuri mici de femei și bărbați râdeau, bărfeau sau cântau imnuri simple. Copii dezbrăcați se agitau în confuzia din jurul ei, plângând:

— Nu, tu! *Tu!*

Aici e locul meu, se gândi ea.

Și acum, mâine, aveau să pornească marșul către pământurile fanimilor. Serwë, fiica unei căpetenii tributare nymbricani, avea să ia parte la un Război Sfânt împotriva kianinilor!

Pentru Serwë, kianinii fuseseră mereu unul dintre cele mai misterioase și mai amenințătoare nume, spre deosebire de scylvendi. Pe vremea când era concubină, îi auzise uneori pe frații Gaunum vorbi despre ei, cu voci mustind de dispreț, dar din care răzbătea și o anume admirație. Discutau despre soliile către Padirajahul din Nenciphon care eșuaseră, despre fente diplomatice, victorii triviale sau eșecuri tulburătoare. Se plângeau de „politica păgânilor” defectuoasă a Împăratului. Iar oamenii și locurile despre care vorbeau păreau curios de ireale pentru ea, precum prelungirea pervertită și scrâșnită a unei povești pentru copii. Bârfele cu sclavii și celelalte concubine — acestea erau reale. Faptul că bătrâna Griașa fusese întemnițată cu o zi înainte pentru că vărsase zeamă de lămâie în poala Patridomosului. Că Eppaltros, chipeșul grăjdar, se furișase în dormitor și făcuse dragoste cu Aălsa, ca apoi să fie trădat de cineva necunoscut și condamnat la moarte.

Dar această lume dispăruse, sufocată pe vecie de Panteruth și munuătii săi. Oamenii și locurile ireale cuseseră în cascade prin cercul îngust al vieții sale, iar acum pășea alături de bărbați care se sfătuiau cu Prinți, Împărați — chiar și cu Zei. Curând, foarte curând, ea avea să-i vadă pe magnificii Nobili ai Kianului aliniați pentru luptă, avea să privească stindardele fluturânde ale Oamenilor Colțului luînd cu atac câmpia. Aproape că îl putea vedea pe Kellhus în mijlocul larmei, glorios și de necucerit, doborându-l pe sumbrul Padirajah.

Kellhus avea să fie eroul sălbatic al acestei scripturi nescrise. Știa asta. Cu o certitudine inexplicabilă, dar știa.

Dar acum arăta atât de pașnic, aplecat asupra unui text vechi la lumina unei lumânări.

Cu inima bătându-i puternic, se ghemui lângă el, adunându-și pătura strâns în jurul umerilor și sânilor.

— Ce citești? Întrebă ea răgușit.

Apoi începu să plângă, amintirea scylvendiului fiind încă puternică între picioarele ei.

Sunt prea slabă! Prea slabă ca să-l îndur...

Fața blândă își ridică privirea din manuscris, oarecum rece în lumina palidă.

— Îmi pare rău că te-am întreupt, şuieră ea printre lacrimi, cu chipul strâns de un chin copilăresc, de o supunere groaznică și incapabilă să înțeleagă.

Unde mă voi duce?

Dar Kellhus îi spuse:

— Serwë, nu fugi.

Îi vorbise în nymbricani, limba tatălui ei. Aceasta făcea parte din adăpostul întunecat clădit între ei — locul unde ochii furioși ai scylvendiului nu puteau vedea. Dar la auzul limbii sale natale fu scuturată de hohote de plans.

— Adeseori, continuă el, atingându-i obrazul și ștergându-i lacrimile cu părul, atunci când lumea ne reneagă iar și iar, când ne pedepsește cum te-a pedepsit pe tine, Serwë, ne este greu să înțelegem sensul. Toate rugile noastre rămân fără răspuns. Orice urmă de încredere ne este trădată. Speranțele noastre sunt toate zdrobite. Avem sentimentul că nu însemnăm nimic pentru lume. Și credem că nu valorăm nimic, începem să credem că nu *suntem* nimic.

Ei îi scăpă un vaier slab. Voia să se apropie, să se ghemuiască mai mult și mai mult până nu avea să mai rămână nimic...

Dar nu înțeleg.

— Absența înțelegerii, răspunse Kellhus, nu este același lucru cu absența. Tu *însemni* ceva, Serwë. Tu *ești* cineva. Toată această lume este îmbibată de înțelesuri. Totul, chiar și suferința ta, are o însemnătate sacră. Chiar și suferința ta are un rol important.

Ea își atinse gâtul ușor cu degetele. Chipul i se încruntă.

Eu însemn ceva?

— Mai mult decât îți poți închipui, îi șopti el.

Ea se prăbuși la pieptul lui și el o strânse așa cum ceruse țișatul ei mut. Apoi își plânse chinul, răcni ca atunci când era copil, cu corpul tremurând, cu mâinile lovindu-i-se una de cealaltă. El o legănă în brațe. Își mângâie obrazul de capul ei.

După un timp el o împinse în spate, iar ea lăsă capul în jos rușinată. Atât de slabă! Atât de jalnică!

Cu mișcări ușoare, îi șterse lacrimile din ochi și se uită la ea o vreme. Ea se liniști abia când văzu lacrimi curgând din ochii lui. *Plânge pentru mine... pentru mine...*

— Îi aparții lui, spuse el în cele din urmă. Ești trofeul său.

— Nu, murmură ea sfidător. Corpul meu e trofeul lui. Inima mea îți aparține ție.

Cum se ajunsese aici? Când fusese ea sfâșiată în două? Îndurase atât de multe. De ce această agonie acum? Acum când iubea? Dar pentru un moment aproape că se simți împlinită, vorbind în limba lor secretă, spunându-și lucruri duioase...

Eu înseamnă ceva.

Lacrimile lui se opreau în barba tăiată scurt, se adunau și apoi cădeau greoi pe cartea deschisă — pătând cerneala străveche.

— *Cartea ta!* icni ea, găsind alinare într-un sentiment de vinovăție față de un obiect care îl interesa pe el.

Se aplecă din pătură, goală, cu pielea ca fildeșul în lumină, și își trecu degetele peste paginile deschise.

— S-a stricat?

— Mulți au plâns deasupra acestei scrieri, răspunse Kellhus blând.

Distanța dintre fețele lor era mică, umedă — deodată încordată.

Ea îi luă mâna dreaptă și o conduse spre sânii ei perfecți.

— Kellhus, șopti ea cu o voce tremurândă. Aș vrea să termini în... în mine.

Și, în sfârșit, el se împlânzi.

Gâfâind sub el, privi către colțul întunecat unde era întins scylvendiul, știind că el poate vedea extazul de pe chipul ei... de pe chipurile *lor*.

Și țipă când ajunse la orgasm — un țipăt de ură.

Cnaiūr stătea întins, nemișcat, respirând șuierat printre dinții încleștați. Imaginea chipului ei perfect, întorcându-se spre el într-un extaz chinuitor, adună lumina ce se unduia pe pliurile pânzei din tavan.

Serwë chicoti ca o fetiță, iar Kellhus murmură câteva lucruri în limba aceea blestemată a ei. În și lână ștergând piele moale, apoi lumânarea fu stinsă. Întuneric beznă. Ieșiră din cort și mireasma de aer proaspăt undui prin interiorul pavilionului.

— *Jiruschi dan klepet sa gesaubu dana*, spuse ea, cu vocea subțiată de spațiul deschis și înăbușită de pânză.

Cărbunele scrâșni când cineva aruncă lemne pe foc.

— *Ejiruschina? Baussa kalwë*, răspunse Kellhus.

Serwë râse, dar într-un mod răgușit și ciudat de matur, așa cum el nu mai auzise.

Încă un lucru pe care căteaua mi-l ascunde...

Bâjbâi prin întuneric; cu vârfurile degetelor atinse pielea mânerului de la sabia sa. Era atât rece, cât și caldă, asemeni pielii omenești în răcoarea nopții.

Mai rămase întins câteva momente, ascultând contrapunctul vocilor lor venind prin pocnetele și agitația flăcărilor crescânde. Acum putea vedea lumina focului, ca pe o pată de un portocaliu slab prin pânza neagră. O umbră mlădioasă trecu peste ea. Serwë.

Ridică sabia. Scrâșni când o trase din teacă. Luci într-un portocaliu slab.

Având doar o bucată de pânză înfășurată în jurul șalelor, se rostogoli din pături și lipăi printre preșuri până la intrarea pavilionului. Respira greu.

Prin fondurile sale zburau imagini din după-amiaza zilei precedente: dînyainul și cercetarea sa neîncetată a nobililor inrithi.

Gândul de a-i conduce pe Oamenii Colțului în luptă stârnea ceva înăuntrul său — mândrie poate — dar nu își făcea iluzii în ceea ce privea adevăratul său statut. Pentru acești oameni, chiar și pentru Nersei Proyas, era un păgân. Și cu trecerea timpului aveau să își dea seama de asta. Nu avea să le fie general. Poate un sfetnic în legătură cu metodele viclene ale kianinilor, dar nimic mai mult.

Războiul Sfânt. Gândul acesta încă îl făcea să pufnească pe nas. De parcă nu toate războaiele erau sfânte.

Dar întrebarea pe care și-o pune acum nu era ce avea el să fie, ci ce avea să fie *dûnyainul*. Ce teroare le adusese acestor prinți de pe aceste meleaguri străine?

Ce va face din Războiul Sfânt?

Îl va face târfa sa? Așa cum făcuse cu Serwë?

Dar acesta era planul.

— Treizeci de ani, spusese Kellhus la scurt timp după venirea lor. Moënghus a locuit printre acești oameni timp de treizeci de ani. Va deține multă putere — mai multă decât poate spera oricare dintre noi să înfrângă. Am nevoie de mai mult decât de vrăjitorie, Cnaiür. Am nevoie de o nație. O nație.

Cumva, aveau să exploateze împrejurările, să înnoade hamuri în jurul Războiul Sfânt și să îl folosească pentru a-l distruge pe Anasûrimbor Moënghus. Cum să se teamă pentru inrithi, să se căiască pentru că îl adusese pe dûnyain la ei, când acesta le era planul?

Dar era acesta planul? Sau era pur și simplu o altă minciună de-a dûnyainului, o altă cale de a liniști, de a înșela, de a înrobi?

Și dacă Kellhus nu era un asasin trimis să își ucidă tatăl, așa cum pretindea, ci un spion trimis să facă voia tatălui său? Era doar o simplă coincidență că Kellhus se îndrepta spre Shimeh exact când Războiul Sfânt pornise o campanie de a-l cuceri? Cnaiür nu era prost. Dacă Moënghus era un Cishaurim, atunci i-ar fi fost frică de Războiul Sfânt și ar fi căutat metode de a-l distruge. Acesta să fie oare motivul pentru care își chemase fiul? Originile necunoscute ale lui Kellhus îi permiteau să îl infiltreze, așa

cum făcuse deja, în vreme ce educația sa sau instruirea sa sau vrăjitoria sau ce era, îi permiteau să îl acapareze, să îl răstoarne sau poate chiar să îl întoarcă împotriva creatorului său. Împotriva lui Maithanet.

Dar dacă Kellhus îl ajuta pe tatăl său, și nu îl vâna, atunci de ce îl cruțase în munți? Cnaiür încă mai simțea mâna de fier în jurul gâtului său și adâncimile întunecate de sub picioarele sale.

— *Dar ți-am spus adevărul, Cnaiür. Am nevoie de tine.*

Ar fi putut ști, chiar și atunci, de înfruntarea dintre Proyas și Împărat? Sau întâmplarea făcuse ca inrithii să aibă nevoie de ajutorul unui scylvendi?

Era foarte puțin probabil. Dar totuși, cum ar fi putut Kellhus să știe?

Cnaiür înghiți, simți gustul lui Serwë.

Se putea oare ca Moënghus *încă* să mai comunice cu el?

Acest gând îi supse tot aerul din plămâni. Îl văzu pe Xunnurit, orbit, înlănțuit la picioarele Împăratului...

Sunt și eu la fel?

Încă vorbind în acea limbă blestemată, Kellhus o mai tachină puțin pe Serwë. Cnaiür își dădu seama după râsul lui Serwë, un sunet asemenea unui râu șiroind printre cuvintele ca niște pietre șlefuite ale dînyainului.

În întuneric, Cnaiür își scoase sabia, îi împinse vârful prin intrarea de piele a cortului, pe care o dădu deoparte de o palmă. Privi ținându-și răsuflarea.

Cu fețele luminate de portocaliul focului, cu spinările în umbră, cei doi ședeau sprijinindu-se unul de altul pe trunchiul de măslin decojit pe care îl foloseau drept scaun. Aidoma iubiților. Cnaiür le studie reflexiile în luciul pătat al săbiei sale.

În numele Zeului-Mort, era frumoasă. Semăna cu...

Dînyainul se întoarse și îl privi cu ochi strălucitori. Clipi.

Cnaiür simți cum buzele i se încrețesc involuntar, și o bătaie grăbită i se urcă în piept, în gât și în urechi.

Ea e trofeul meu! Fu strigătul său mut.

Kellhus își mută privirea în foc. Auzise. Cumva.

Cnaiūr lăsă intrarea de piele să se închidă, trasformând lumina aurie în întuneric. Întuneric pustiu. *Trofeul meu...*

Achamian nu avea să își amintească vreodată la ce se gândise sau calea pe care o urmăse în lunga sa plimbare de la Domeniile Imperiale până în tabăra Războiului Sfânt. Pe neașteptate se trezi așezat pe nisip, în mijlocul mizeriei lăsate în urmă de vreo sărbătorire. Își zări cortul, mic și singuratic, pestriț și ros de multe anotimpuri, multe călătorii și aruncat în umbra tăcută a pavilionului lui Xinemus. Războiul Sfânt se întindea în jurul lui, un mare oraș din pânză, încețoșând îndepărtările cu dezordinea pânzelor răsfărânte, funiilor de ancorare, flamurilor și apărătorilor de soare.

Îl văzu pe Xinemus dormind lângă focul plăpând, cu silueta îndesată încovrigată pentru a se apăra de frig. Presupuse că Mareșalul fusese îngrijorat din cauza convocărilor poruncitoare ale Împăratului și așteptase toată noaptea lângă foc — așteptase ca Achamian să se întoarcă acasă.

Acasă.

La acest gând i se umplură ochii de lacrimi. Nu avusese niciodată un cămin, un loc pe care să îl numească „al meu”. Pentru un om ca el nu exista niciun refugiu, niciun sanctuar. Doar prieteni, împrăștiați ici și colo, care din motive inexplicabile îl iubeau și îi purtau de grijă.

Îl lăsă pe Xinemus să doarmă — urma o zi grea. Marea tabără a Războiului Sfânt avea să se demonteze singură, din interior, corturile aveau să fie doborâte și rulate strâns pe pari, caravane de bagaje aveau să fie adunate și încărcate cu echipamente și provizii, apoi avea să înceapă anevoiosul, dar triumfătorul marș spre sud, spre târâmurile păgânilor, spre disperare și vărsare de sânge — și poate chiar spre adevăr.

În întunericul cortului său, scoase încă o dată harta sa din pergament, ignorând lacrimile care picurau pe așternut. Privi la

SFATUL

o vreme, încercând parcă să își amintească ce însemna numele, ce prevestea. Apoi, înmuind condeiul, trasă o linie diagonală tremurată până la

ÎMPĂRATUL

În sfârșit, legat de ceva. Atât de mult timp pur și simplu plutise în colțul său, mai mult o pată de cerneală decât un nume, neatingând nimic, însemnând nimic, asemenea amenințărilor bolborosite de un laș după plecarea celui care îl chinuise. Până acum. Apariția amară își dezgolise carnea înnodată și groaza trecutului sau a unui posibil viitor devenise groaza *prezentului*.

Această groază. Groaza lui.

De ce? De ce îi oferise Soarta lui această revelație? Era neroadă? Nu știa cât de slab, cât de pustiu devenise el?

De ce eu?

O întrebare egoistă. Poate cea mai egoistă. Toate poverile, chiar și cele atât de nebunești ca Apocalipsul, trebuiau să cadă pe umerii cuiva. De ce nu ai lui?

Deoarece sunt un om distrus. Pentru că tânjesc după o iubire pe care nu o pot avea. Pentru că...

Dar drumul era mult prea ușor. Să fii firav, să fii îndurerat de o dorință neîmpărtășită, însemna pur și simplu să fii om. Când dobândise această înclinație spre autocompatimire? Când, în trecerea înceată a vieții, ajunsese să se considere o victimă a lumii? Cum devenise atât de nerod?

După trei sute de ani, el, *Drusas Achamian*, redescoperise Sfatul. După două mii de ani, el, *Drusas Achamian*, fusese martor la întoarcerea unui Anasûrimbor. Anagkê, Târfa Destinului, îl alesese pe *el* pentru aceste poveri! Nu avea dreptul să întrebe de ce. Oricum, aceste întrebări nu-i puteau ușura povara.

Trebuia să *acționeze*, să își aleagă momentul potrivit și să învingă — *să copleșească*. El era Drusas Achamian! Cântecul lui putea face scrum legiuni întregi, putea despărți pământul, putea trage dragonii țipând din cer.

Dar chiar în timp ce își întorcea atenția înapoi la pergament, un mare gol se deschise în inima hotărârii sale

trecătoare, asemenea nemișcării care urmărește undele pe suprafața iazului, făcându-le din ce în ce mai subțiri. Și în urma acestui gol, voci din visele sale, cicălindu-l cu temeri pe jumătate uitate, în ceața unui regret nedeslușit...

Redescoperise Sfatul, dar nu știa nimic din planurile lor, și nici vreo cale de a-i găsi din nou. Nu știa nici măcar cum fuseseră descoperiți de Împărat în primul rând. Se ascuseseră în așa fel încât nu puteau fi *văzuți*. Singura linie tremurătoare care unea „Sfatul” și „Împăratul” era lipsită de orice importanță, mai puțin faptul că erau, cumva, conectați. Și dacă Sfatul se infiltrasă în Curtea Imperială cu acest... acest *spion-piele* putea doar să presupună că infiltraseră toate Marile Facțiuni, întreg teritoriul celor Trei Mări — poate chiar și Mandatul.

O față desfăcându-se ca niște degete paralizate dintr-o mână fără piele. *Câți* erau?

Deodată, numele „Sfatul”, care fusese atât de izolat de celelalte, părea înădărit cu acestea într-o intimitate înspăimântătoare. Sfatul nu infiltrasă doar facțiuni, își dădu seama Achamian, infiltrasă *oameni*, până când devenise una cu aceștia. Cum poate cineva să se lupte cu un asemenea dușman fără să se lupte cu ceea ce deveniseră? Fără să se lupte cu toate Marile Facțiuni? Din câte știa Achamian, Sfatul putea să *domneasca deja* peste cele Trei Mări și doar tolera Mandatul ca pe un dușman neputincios, o bătaie de joc, menită să întărească zidurile de ignoranță care îl protejau.

De cât timp râdeau? Până unde se întindea corupția lor?

Să fi ajuns oare până la Shriah? Putea Războiul Sfânt să fie, în esența lui, opera Sfatului?

O succesiune de implicații îi străbătu mintea și îi făcu inima să bată puternic, picurându-i pielea cu stropii reci ai fricii. Evenimente fără legătură fură țesute într-o povestire mult mai întunecată decât ignoranța, așa cum niște ruine dezarticulate ar fi putut fi unite prin intuiție într-un bastion sau templu pierdut. Fața lipsă a lui Geshrunni. Îl omorâse Sfatul? Îi luaseră fața pentru a săvârși niște ritualuri obscene de înlocuire, doar pentru a fi zădărnicate când

Turnurile Stacojii îi găsiseră cadavrul la scurtă vreme după aceea? Și dacă Sfatul știa de Geshrunni, nu însemna asta că știau și de războiul secret dintre Turnurile Stacojii și Cishaurimi? Și nu s-ar explica astfel cum de știa și Maithanet de război? Nu explica moartea lui Inrau? Dacă Shriahul celor O Mie de Temple era un spion al Sfatului... Dacă profeția lui Anasûrimbor...

Se uită încă o dată la pergament, la

ANASÛRIMBOR KELLHUS

încă izolat, dar neliniștitor de aproape de „Sfat”. Își ridică pana, se pregăti să scrijelească o linie între cele două nume, dar ezită. Lăsa pana jos.

Kellhus, bărbatul care voia să îi fie elev și prieten, era atât de... diferit de ceilalți oameni.

Întoarcerea lui Anasûrimbor era o vestire a Celui De-al Doilea Apocalips — acest adevăr îl durea pe Achamian până în măduva oaselor. Iar primul Război Sfânt nu avea să fie decât prima mare vărsare de sânge.

Cu mintea plutind, Achamian își dădu buimac cu mâna pe față, apoi prin păr. Imagini din viața lui anterioară — predându-i algebra lui Proyas zgâriind figuri în praful unei poteci de grădină, citind dimineața din Ajencis în lumina tulbure din porticul lui Zin — se amestecau în gândurile sale, inocente și fără speranță, înțepător de palide și naive și cu totul nimicite.

Cel De-al Doilea Apocalips e aici. Deja a început...

Stătea exact în mijlocul furtunii. Războiul Sfânt.

Umbre smintite zburdau și țopăiau peste pereții de pânză ai cortului său, iar Achamian știa cu o certitudine înfricoșătoare că întunecau zarea, că un cadru nemărginit se așezase pe nepregătite peste lume și îi ținuse drumul îngrozitor.

Alt Apocalips... Și se întâmplă chiar acum.

Dar era o nebunie. Nu se putea!

Se poate.

Inspiră. Acum expiră — încet. Vei face față, Akka.

Trebuie să îi faci față!

Înghiți.

Întreabă-te, care este întrebarea?

De ce ar vrea Sfatul acest Război Sfânt? De ce ar vrea să-i distrugă pe fanimi? Are vreo legătura cu Cishaurimii?

Dar, în ușurarea adusă de punerea acestei întrebări, o alta i se furișă în gânduri, una al cărei final era prea dureros pentru a-l putea ignora. Un gând ca un cuțit înghețat.

L-au omorât pe Geshrunni imediat după ce am plecat din Carythusal. Se gândi la bărbatul din Piața Kamposea, acela despre care crezuse că îl urmărește. Cel care păruse să își schimbe fața.

Asta înseamnă că mă urmăresc? Îi condusesese oare la Inrau?

Achamian se opri cu răsuflarea tăiată în lumina difuză, cu pergamentul nepăsător gâdilându-i mâna stângă. Îi condusesese și la...

Duse două degete la gură și le plimbă încet pe buza de jos.

— *Esmi...* șopti.

Legate unele de altele, galerele de agrement se legăneau ușor pe Meneanor în afara portului fortificat al Momemnului. Era o tradiție, veche de secole, să se țină o astfel de adunare la Sărbătoarea Kussapokari, care marca solstițiul de vară. Cei mai mulți de pe acele galere făceau parte din cele două caste superioare: kjineta Caselor Congregatului și nahatul preoțesc. Bărbații din Casa Gaunum, Casa Daskas, Casa Ligesseras și multe altele se măsurau reciproc și își croiau bârfa conform rețelelor de nepătruns ale loialității și ale dușmăniei care uneau casele. Chiar și între caste existau sute de trepte în rang și reputație. Criteriile după care se stabileau aceste ranguri erau mai mult sau mai puțin clare — apropierea de Împărat, care era ușor măsurată după ierarhia posturilor din interiorul ministerelor încurcate, sau, la polul opus, legăturile cu Casa Biaxi, rivalul tradițional al Casei Ikurei. Dar înseși Casele aveau istorii străvechi, iar rangurile dintre bărbați erau iremediabil legate de istorie. Astfel încât concubinelor și copiilor li se spunea: „Omul acela, Trimus

Charcharius, ține cont de părerea lui, copile. Străbunii lui au fost cândva Împărați”, deși Casa Trimus nu fusese plăcută de Împărat și fusese disprețuită de Casa Biaxi încă din vremuri imemorabile. La asta se adăuga măsurarea averilor, a cunoașterii, a inteligenței și codurile jnanice care întăreau legăturile dintre ei deveneau atât de indescifrabile din exterior pe cât erau de derutante din interior — o mocirlă învăluită care îi devora repede pe cei proști.

Dar această confuzie de preocupări ascunse și calcule imediate nu îi limita. Pur și simplu așa stăteau lucrurile, la fel de natural ca și succesiunea constelațiilor. Lucrurile trecătoare din viață nu erau mai puțin necesare pentru că erau trecătoare. Astfel încât petrecăreții râdeau și vorbeau fără griji, rezemându-se de bare lustruite, scăldați în lumina perfectă a soarelui de după-amiază târzie, tremurând atunci când intrau în umbră. Se auzeau vase ciocnite. Vinul era turnat în pahare și apoi vărsat, făcând degetele lipicioase și mai lipicioase. Prima gură de vin era scuipată în mare — ofrandă pentru Momas, Zeul care le oferise locurile acestor sărbătoriri. Conversațiile erau o amestecătură de umor și seriozitate, ca o promenadă de voci, fiecare cerând atenție, fiecare agățându-se de ocazia de a impresiona, de a informa, de a distra. Concubinele, îmbrăcate în *culati* de mătase, fuseseră îndepărtate de discuțiile dure ale bărbaților, așa cum se și cuvenea, și se bălăceau în discuții despre acele subiecte pe care le găseau nesfârșit de amuzante: modă, soții geloase și sclavi îndărătnici. Bărbații, purtându-și cu atenție mânecile ainoni astfel încât să reflecte soarele, vorbeau despre lucruri serioase, și priveau cu un dispreț amuzat orice nu era legat de război, de prețuri sau de politică. Cele câteva încălcări ale jnanului erau tolerate, chiar încurajate, depinzând de cine le făcea. Era parte din jnan să știi exact când să-l încalci. Bărbații râdeau puternic la exclamațiile șocate ale femeilor care auzeau discuțiile lor.

În jurul lor, apele golfului erau line și de un albastru închis. Părând jucării în depărtare, navele cu grâne galeothe, imensele galeoane cironji și altele ancorau la

gura râului Phayus. Cerul de după furtună era limpede și adânc. Spre țărm, dealurile puțin înalte care înconjurau Momemnul erau cafenii, și orașul însuși părea vechi, asemenea cenușii unui foc. Prin nelipsita perdea de fum, se puteau distinge minunatele monumente ale orașului, ca umbre mai întunecate cocoșate peste pata cenușie a caselor arendate și a aleilor haotice. Ca întotdeauna, Turnul din Ziek asuprea nord-estul. Iar în inima orașului, mărețele Domuri Xothei se ridicau deasupra complicatului complex de temple al Cmiralului. Cei cu privirea ascuțită din facțiunea Biaxi jurau că în mijlocul templelor puteau zări Scula Împăratului, așa cum fusese numit ultimul monument ridicat de Xerius. Urmără disputele. Unii, cei mai religioși dintre ei, se eschivau la glume obscene. Dar erau convinși de argumente și vin. Erau forțați să admită că obeliscul avea, până la urma, un „cap” încrețit. Unul dintre bețivi își scoase cuțitul chiar — prima încălcare reală a etichetei — când i se reaminti că sărutase obeliscul cu săptămână în urmă.

În afara zidurilor Momemnului se schimbaseră lucrurile. Câmpiile din jur erau praf, călcate de nenumărate picioare și brăzdate de făgașe arse de soare. Pământul cedase sub greutatea Războiului Sfânt. Crângurile erau moarte. Haznalele putrezeau. Muștele zburaseră, iar bărbații din Case discutau despre asta la nesfârșit, amintind de umilirea Împăratului — ba nu, de umilirea *Imperiului* — la picioarele lui Proyas și ale mercenarului său scylvendi. Un scylvendi! Oare diavolii aveau să-i vâneze de-acum și în politică? Marile Nume demascaseră cacealmaua Împăratului și, cu toate că Ikurei Xerius amenințase să nu mărșăluiască cu Războiul Sfânt, își recunoscuse, în cele din urmă, înfrângerea și îl trimise pe Conphas cu ei. Încercarea de a pleca Războiul Sfânt către interesele Nansurului fusese o mișcare îndrăzneată, erau cu toții de acord, dar atâta timp cât marele Conphas mărșăluia cu ei exista șansa ca Împăratul să triumfe. Conphas. Un bărbat asemeni unui Zeu. Un adevărat urmaș al Ryraneasului sau chiar al

Ceneiului — de viță veche. Cum de eșuase în a-și însuși Războiul Sfânt?

— Gândiți-vă la asta! strigau ei. Vechiul Imperiu restaurat!

Și închinau încă un toast cinstea străvechiului lor neam.

Cei mai mulți petrecuseră lunile pestilențiale de primăvară și vară la moșiile lor din provincie și nu văzuseră mulți Oameni ai Colțului. Unii se îmbogățiseră aprovizionând Războiul Sfânt și și mai mulți aveau fii preaiubiți sub comanda lui Conphas. Aceștia aveau puține motive pentru a sărbători marșul Războiului Sfânt spre sud. Când coborau lăcustele, se îmbogățeau golindu-și grânarele, dar tot ardeau ofrande atunci când foametea se termina. Zeii nu detestau nimic mai mult decât aroganța. Lumea era ca sticla pictată — umbre străvechi, puteri inimaginabile se mișcau dedesubt.

Undeva departe, Războiul Sfânt călătorea pe drumul dintre capitale antice, o mare migrație de bărbați dârji și arme strălucind în soare. Chiar și acum, unii pretindeau că îi pot auzi coarnele pierdute printre râsete și sunetul mării liniștite, așa cum sunetul trompetelor dăinuie în urechi. Alții se opreau și ascultau, și cu toate că nu auzeau nimic se cutremurau și își măsurau cu atenție cuvintele.

Dacă vederea victoriilor inspira venerație, gloria revendicată, dar încă nevăzută le inspira evlavie. Și judecată.

GLOSARUL PERSONAJELOR SI FAȚIUNILOR

Anasûrimbor Kellhus — (*Ah-nas-soor-imb-or Kell-huss*), un călugăr dînyain de treizeci și trei de ani

Drusas Achamian — (*Droo-sass Ah-kay-me-on*), un vrăjitor al Mandatului de patruzeci și șapte de ani

Cnaiür — (*Nay-yur*), un barbar scylvendi de patruzeci și patru de ani, căpetenia tribului utemot

Esmenet — (*Ez-men-net*), o prostituată din Sumna de treizeci și unu de ani

Serwë — (*Sair-way*), o concubină nymbricani de nouăsprezece ani

Anasûrimbor Moënghus — (*Ah-nas-soor-imb-or Moe-eng-huss*) tatăl lui Kellhus

Skiötha — (*Skec-oath-ah*), tatăl decedat al lui Cnaiür

Dûnyainii — O sectă monastică ascunsă ai cărei membri au abandonat istoria și poftele animalice în speranța de a găsi iluminarea absolută prin controlul tuturor dorințelor și împrejurărilor. Timp de două mii de ani și-au prăsit membrii pentru reflexe motorii și acuitatea minții.

Sfatul — O cabală de magi și generali care au supraviețuit morții Non-Zeului în 2155 și s-a străduit de atunci să-l aducă înapoi în așa numitul Cel De-al Doilea Apocalips. Foarte puțini locuitori ai celor Trei Mări cred în existența Sfatului.

Școlile — Nume colectiv acordat diferitelor academii de vrăjitorie. Primele Școli, atât din Străvechiul Nord, cât și din cele Trei Mări au apărut ca răspuns la condamnarea vrăjitoriei de către Colț. Școlile sunt printre cele mai vechi instituții din cele Trei Mări, și supraviețuiesc în general datorită groazei pe care o inspiră și datorită detașării de puterile laice și religioase din cele Trei Mări.

Mandatul — Școală Gnostică fondată de Seswatha în 2156 pentru a continua războiul împotriva Sfatului și pentru a apăra cele Trei Mări de întoarcerea Non-Zeului, Mog-Pharau.

Nautzera — membru senior al Cvorumului

Simas — membru al Cvorumului și fostul profesor al lui Achamian

Seswatha — supraviețuitor al Vechilor Războaie și străvechiul fondator al Mandatului

Turnurile Stacojii — Școală Anagocică, cea mai puternică din cele Trei Mări, și care a fost conducătorul de facto al Aionului de Sus din 3818.

Eleăzaras — Marele Maestru al Turnurilor Stacojii

Iyokus — Maestrul spionilor al lui Eleăzaras

Geshrunni — soldat-sclav și spion temporar al Mandatului

Saikul Imperial — Școală Anagocică angajată de Împăratul Nansurului.

Cememketri — Marele Maestru al Saikului Imperial

Mysunsaii — Școală Mercenară auto-proclamată care își vinde serviciile vrăjitoarești de-a lungul și de-a latul celor Trei Mări.

Skaleteas — vrăjitor mercenar

Facțiunile inrithi — Sintetizînd elemente monoteistice și politeistice, inrithismul, credința dominantă din cele Trei Mări, se bazează pe revelațiile lui Inri Sejenus (2159-2202), Cel din Urmă Profet. Dogma centrală a inrithismului vorbește despre imanența lui Dumnezeu în evenimetele istorice, unitatea zeităților individuale ale Cultelor ca Aspecte ale lui Dumnezeu așa cum cum au fost ele dezvăluite de Cel din Urmă Profet și infailibilitatea Colțului ca scriptură.

Cele O Mie de Temple — O instituție care asigură cadrul ecleziastic al inrithismului. Deși baza le este în Sumna, cele O Mie de Temple sunt omniprezente în nord-vestul celor Trei Mări.

Maithanet — Shriahul celor O Mie de Tmeple

Paro Inrau — Preot Shrial, fost elev al lui Achamian

Cavalerii Shriali — Un ordin monastic militar aflat sub comanda directă a Shriahului, creat de Ekyannus al III-lea „Auritul” în 2511.

Incheiri Gotian — Marele Maestru al Cavalerilor Shriali
Cutias Sarcellus — Primul Cavaler-Comandant al Cavalerilor Shriali

Conriyenii — Conriya este o națiune ketyai din estul celor Trei Mări. Fondată după prăbușirea Imperiului Ceneian de Est în 3372, este întemeiată în jurul Aöknysusului, străvechea capitală a Shirului.

Nersei Proyas — Prințul Conriyei și fost elev al lui Achamian
Krijates Xinemus — prieten de-al lui Achamian și Mareșalul Attrempusului

Nersei Calmemunis — conducătorul Războiului Sfânt cel Vulgar

Nansurul — Imperiul Nansur este o națiune ketyai din vestul celor Trei Mări și moștenitorul autoproclamat al Imperiului Ceneian. În punctul culminant al puterii sale, Imperiul Nansur se întindea de la Galeoth la Nilnameș, dar a fost mult redus de secole de război împotriva fanimilor din Kian.

Ikurei Xerius al III-lea — Împăratul Nansurului

Ikurei Conphas — Exalt-Generalul Nansurului și nepotul Împăratului

Ikurei Istriya — Împărăteasa Nansurului și mama Împăratului

Martemus — Generalul și aghiotantul lui Conphas

Skeaös — Primul Sfetnic al Împăratului

Galeothul — Galeoth este o națiune norsirai din cele Trei Mări, din așa numitul Nord Mijlociu, fondată în jurul anului 3683 de descendenții refugiaților Vechilor Războaie.

Coithus Saubon — Prințul Galeothului și conducătorul contingentului galeoth

Kussalt — ofițerul lui Saubon

Coithus Athjeäri — nepotul lui Saubon

Tydonnienii — Ce Tydonn este o națiune norsirai din estul celor Trei Mări. A fost fondată după prăbușirea națiunii ketyai Cengemis în 3742.

Hoga Gothyelk — Conte de Angasanor și conducătorul contingentului tydonnian

Ainonii — Aionul de Sus este cea mai puternică dintre națiunile ketyai din estul celor Trei Mări. A fost fondată după prăbușirea Imperiului Ceneian în 3372 și a fost condusă de Turnurile Stacojii de la sfârșitul Războaielor Scolastice din 3818.

Chepheramunni — Regele-Regent al Aionului de Sus și conducătorul contingentului ainoni

Thunyerii — Thunyerus este o națiune norsirai din cele Trei Mări. A fost fondată de către federația triburilor thunyeri în jurul lui 3987 și doar recent s-a convertit la inrithism.

Skaiyelt — Prințul Thunyerusului și conducătorul contingentului thunyeri

Yalgrota — robul uriaș al lui Skaiyelt

Facțiunile fanimilor — Strict monoteistă, fanimia este o credință parvenită, fondată pe revelațiile Profetului Fane (3669-3742) și restrânsă la sud-vestul celor Trei Mări. Doctrina centrală a fanimiei vorbește depre unicitatea și transcendența lui Dumnezeu, falsitatea Zeilor (considerați demoni de către fanimi), abandonarea Colțului și interzicerea oricărei reprezentări a lui Dumnezeu.

Kianinii — Kianul este cea mai puternică națiune ketyai din cele Trei Mări. Întinzându-se de la frontiera sudică a Imperiului Nansur până la Nilanamesh, a fost fondată după Jihadul Alb, războiul sfânt purtat de fanimi împotriva Imperiului Nansur din 3743 până în 3771.

Kascamandri — Padirajahul Kianului

Skauras — Sapatishahul-Guvernator al Shigekului

Cishaurimii — Preoții-vrăjitori ai fanimilor, cu bazele în Shimeh. Se cunosc foarte puține despre metafizica vrăjitoriei Cishaurimilor sau Psûkhe, cum o numesc Cishaurimii, în afară de faptul că nu poate fi percepută de cei Puțini și că în multe feluri este la fel de formidabilă ca vrăjitoria anagogică a Școlilor.

Seökti — Heresiarchul Cishaurimilor

Mallahet — membru puternic al Cishaurimilor

LIMBILE ȘI DIALECTELE IMPORTANTE DIN EÄRWA

OAMENII

Până la Sfărâmarea Porților și migrația celor Patru Nații din Eänna, Oamenii din Eärwa, numiți Emwama în *Cronicile Colțului*, erau robi ai neoamenilor și vorbeau versiuni deteriorate ale limbilor stăpânilor lor. Nu a rămas nici o urmă a acestor limbi, și nici a limbilor lor originale, de dinainte de sclavie. Marea istorie a neoamenilor, *Isûphiryas* sau „Marea groapă a anilor” sugerează că Emwama vorbeau la origini aceeași limbă ca și neamul lor pe cuprinsul Marelui Kayarsus. Asta i-a făcut pe mulți să considere că thoti-eännoreana este într-adevăr limba primitivă a tuturor oamenilor.

THOTI-EÄNNOREANĂ — Limba de bază a tuturor oamenilor și limba Cronicilor Colțului

VASNOSRI — Grup de graiuri ale popoarelor norsiraie

AUMRI-SAUGLA — Grup de graiuri ale vechilor popoarelor norsiraie din Valea Aumris

UMERITIC — Graiul pierdut al străvechiului Umerau

KÛNIÛRIC — Graiul pierdut al străvechiului Kûniûri

DÛNYANIC — Graiul dÛnyainilor

NIRSODIC — Grup de graiuri ale străvechilor păstori
norsirai de la Marea Cerish la Marea Jorua

AKKSERSIAN — Graiul pierdut al străvechii Akksersia și
cea mai „pură” dintre limbile nirsodice

CONDIC — Grup de graiuri ale străvechilor păstori din
Câmpia Istyuli Apropiată

EÄMNORIC — Graiul pierdut al străvechiului Eämnor

ATRITHI — Graiul din Atrithau

SKETTIC — Grup de graiuri ale străvechilor păstori din
Câmpia Istyuli Îndepărtată

SAKARPEANA ÎNALTĂ - Graiul din străvechiul Sakarpus

SAKARPIC — Graiul din Sakarpus

MEORICA VECHE — Graiul pierdut din Imperiul Meorn
timpuriu

MEORICA — Graiul Pierdut din Imperiul Meorn târziu

GALLISH — Graiul din Galeoth

THUNYERIC — Graiul din Thunyerus

TYDONNI - Graiul din Ce Tydonn

CEPALORAN — Grup de graiuri ale păstorilor din Câmpia
Cepaloran

NYMBRICANI — Graiul clanurilor nymbricani

KENGETIC — Graiul popoarelor Ketyai

KEMKARIC — Grup de graiuri ale străvechilor păstori
ketyai din nord-vestul celor Trei Mări

KYRANEAN — Graiul pierdut din străvechiul Kyraneas

SHEYICA ÎNALTĂ — Graiul din Imperiul Ceneian

SHEYICA JOASĂ — Graiul din Imperiul Nansur și *lingua
franca* din cele Trei Mări

SOROPTIC — Graiul pierdut din străvechiul Shigek

HAMORIC — Grup de graiuri ale străvechilor păstori
ketyai din estul celor Trei Mări

HAM-KHEREMIC - Graiul pierdut din străvechiul Shir

SHEYO-KHEREMIC - Graiul pierdut al castelor inferioare
din Imperiul Ceneian de Est

CONRIYAN — Graiul din Conriya

NRONI — Graiul din Nron

CIRONJIC — Graiul din Cironj

CENGEMIC — Graiul din Cengemis

SANSORI — Graiul din Sansor
AINONI VECHI — Graiul din Aionul ocupai de Cenei
AINONI — Graiul din Aionul de Sus
SHEM-VARSI — Grup de graiuri ale străvechilor păstori
din sud-vestul celor Trei Mări
VAPARSI — Graiul pierdut din străvechiul Nilnamesh
VURUMANDIC ÎNALT — Graiul castelor conducătoare
nilnameshi
SAPMATARI — Graiul pierdut al castelor muncitoare din
Nilnamesh
SHEYO-BUSKRIT — Graiul castelor muncitoare
nilnameshi
GIRGASHI - Graiul din Fanic-Girgash
CINGULI - Graiul din Cingulat
XERASHI — Graiul pierdut al Xerashului scriptural
SHEYO-XERASHI — Graiul din Xerash
SHEMIC — Grup de graiuri ale străvechilor păstori non-
Nilnameshi din sud-vestul celor Trei Mări
PROTO-CARO-SHEMIC - Grup de graiuri ale străvechilor
păstori din estul Deșertului Carathay
CARO-SHEMIC — Graiul scriptural al străvechilor păstori
din Deșertul Carathay
KIANNI - Graiul din Kian
MAMATI — Graiul scriptural din Amoteu
AMOTI — Graiul din Amoteu
EUMARNI — Graiul din Eumarna
SATIOTHI — Grup de graiuri ale popoarelor Satyothi
ANKMURI — Graiul pierdut din străvechiul Angka
ZEÜMI VECHI — Graiul din străvechiul Zeüm
ZEÜMI — Graiul din Imperiul Zeüm
ATKONDO-ATYOKI — Grup de graiuri ale păstorilor
Satyothi din Munții Atkondras și regiunile din jur
SKAARIC — Grupul de graiuri ale popoarelor scylvendi
SCYLVENDI VECHI- Graiul străvechilor păstori scylvendi
SCYLVENDI — Graiul scylvendilor
XIANGIC — Grup de graiuri ale popoarelor Xiuianni
(Nația Pierdută)

NEOAMENII (CÎNUROI)

Fără îndoială, limbile neoamenilor, sau cînuroilor, se numără printre cele mai vechi din Eärwa. Unele inscripții aujice predatează primul exemplu existent de thoti-eännoreană, *Cronicile Colțului*, cu mai bine de cinci mii de ani. Auja-gilcunni, care nu este încă descifrată, este și mai veche.

AUJA-GILCUNNI — „Limba de bază” pierdută a neoamenilor

AUJIC — Graiul pierdut din Palatele Aujane

IHRIMSU - Graiul din Injor-Niyas

GILCUNYA — Graiul din Quya neoamenilor și din Școlile Gnostice

KUNNA ÎNALTĂ — Versiune degradată a gilcunyei, folosită de Școlile Anagogice din cele Trei Mări

SRANCII

În *Isûphiryas*, srancii sunt mai întâi numiți anyasiri, sau „Urlătorii fără de grai”. În primele cărți ale Războaielor *cûno-inchoroi*, cronicarii neoameni nu par a fi de acord că srancii ar fi capabili să vorbească. Până la prima încercare a învățașilor neoameni de a le studia și înregistra graiul, acesta se fracturase în nenumărate dialecte.

AGHURZOI — Graiul „Limbă Tăiată” original al srancilor

INCHOROI — Graiul Inchoroi, pe care neoamenii îl numesc cincul’hisă, sau „lcnetul a multe trestii” a înfrânt orice încercare de a îl descifra. După *Isûphiryas*, comunicarea dintre cînuroi și inchoroi a fost imposibilă până când cei din urmă au „fătat guri” și au început să vorbească limbile cînuroilor.

CINCÛLIC — Graiul nedescifrat al inchoroilor